

C:\Users\Plazma\Desktop\307\Bujold_Lois_McMaster_09-Civilni_sluzba.pdb

PDB Name: Bujold LM DMK09 Civilni sluzba
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 7.10.2007
Modification Date: 7.10.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Lois McMaster Bujold
CIVILNÍ SLUŽBA

Copyright © 1999 by Lois McMaster Bujold
Translation © 2006 by Lenka Petrášková
Cover © 2006 by Martina Pilcerová

Všechna práva vyhrazena. Žádnou část této knihy není dovoleno použít nebo jakýmkoliv způsobem reprodukovat bez souhlasu nakladatele.

ISBN 80-7197-273-8

Věnováno
Jane, Charlotte, Georgette a Dorothy

KAPITOLA 1

Ohromné auto s trhnutím zastavilo několik centimetrů od zadní nápravy vozu vepředu a zbrojnoš Pym za volantem tiše zaklel. Miles se znovu opřel do sedadla vedle něj a oddechl si při představě nepříjemné pouliční scény, před kterou je Pymovy vytrénované reflexy právě zachránily. Milese napadlo, zda by byl schopen přesvědčit ty proletáře před nimi, že nechat se nabourat vozem Císařského auditora je vlastně čest. Nejspíš ne. Student Vorbarrsultanské univerzity, který neopatrným přebíháním ulice způsobil, že museli tak náhle zastavit, se vymotal zpomezi stojících aut a bez ohlednutí zmizel. Rada aut se znovu rozjela.

"Nevíte, jestli se už v dohledné době spustí ten městský systém kontroly dopravy?" zeptal se Pym Milese tento týden už potřetí.

"Nevím. Lord Vorbohn mladší mě informoval, že se to znovu zdrželo. Kvůli těm tragickým nehodám vznášedel se nejdřív zaměří na vzdušnou dopravu."

Pym přikývl a znovu obrátil pozornost k rušné ulici před sebou. Zbrojnoš byl statný muž a šediny na jeho spáncích jako by jen doplňovaly hnědou a stříbrnou barvu jeho uniformy. Vorkosiganům sloužil už od Milesových let na akademii a nepochybně jim bude sloužit dál, dokud ho ze služby nevysvobodí vysoký věk nebo smrt při autonehodě. Takže příště žádné zkratky. Příště univerzitu objedou. Když projížděli železnou bránou do hezké obytné čtvrti obývané především rodinami profesorů a zaměstnanců, Miles skrz listí pozoroval mizející vysoké budovy. Zdejší stavby pocházely z posledního neelektrifikovaného desetiletí před koncem Izolace. Tahle oblast byla obyvateli dobře udržovaná a osázená pozemskými zelenými stromy a záhony, kvetoucími pod vysokými a úzkými okny vysokých a úzkých budov. Miles načechral kytici, kterou držel mezi koleny. Bude se líbit?

Pym se na něj při tom pohybu po očku podíval a pohledem zavadil o kytici. "Zdá se, že ta dáma, se kterou jste se na Komarru setkal, na vás udělala velmi silný dojem, můj pane..." Vybízivě větu nedokončil.

"Ano," řekl Miles velmi nesdílňným tónem.

"Vaše paní matka si dělala velké naděje ohledně té velmi pohledné paní kapitánky Quinnové, se kterou jste se doma několikrát objevil." Že by se i v Pymově hlase objevil záchvěv naděje?

"Teď je z ní admirálka Quinnová," opravil ho s povzdechem Miles. "To já ostatně také. Ale ona se rozhodla správně." Zašklebil se. "Slíbil jsem si, že už se nebudu zamilovávat do galaktických žen a přemlouvat je, aby se přestěhovaly na Barrayar. Přesvědčil jsem se, že mám jedinou naději, a to najít ženu, která už na Barrayaru žije ráda, a tu pak musím přesvědčit, aby si zamilovala i mě."

"A madam Vorsoissonová má Barrayar ráda?"

"Asi stejně jako já." Chmurně se usmál.

"A ... ehm, co ta druhá část?"

"To ještě uvidíme, Pyme." Nebo možná taky ne, to je otázka. I když představa muže přes třicet, který se poprvé ve svém životě hodlá dvořit dámě - tedy v barrayarském stylu - pravděpodobně poskytne jeho zaměstnancům spoustu zábavy. Miles dlouze vydechl, aby se zbavil nervozity. Pym zatím našel místo k parkování poblíž dveří domu lorda auditora Vorthyse a odborně zapasoval obrovské a staré obrněné vozidlo do naprosto nepostačujícího prostoru. Pak zdvihl dveře a Miles se vyškrábal z auta a zadíval se na třípatrovou a dlaždicemi obloženou přední stěnu domu svého kolegy.

Georg Vorthys pracoval třicet let jako inženýr a krizový analytik na Císařské univerzitě. Spolu se svou ženou v tomto domě strávili většinu svého života, vychovali tu tři děti a rozvíjeli svou akademickou kariéru a nakonec Císař Gregor jmenoval Vorthyse jedním ze svých Císařských auditorů. Žádný z manželů Vorthysových to nicméně neviděl jako důvod měnit svůj pohodlně zajatý život jen proto, že byla profesorovi náhle svěřena nepředstavitelná moc Hlasu Císařova. Madam doktorka Vorthysová stále docházela na své přednášky pěšky. Proboha, Milesi! byla její reakce, když se jí jednou ptal, proč takhle zahazuje příležitost blýsknout se ve společnosti. Umíš si představit stěhování se se všemi těmihle knížkami? A to nemusela mluvit o laboratoři a pracovně, zabírající celý sklep.

Jejich radostná nátura je také přivedla k tomu, že k sobě pozvali svou nedávno ovdovělou neteř s malým synem, aby u nich bydleli, než dokončí svoje vzdělání. Taková spousta místa, duněl radostně profesor, horní patro je celé prázdné, když teď děti odešly. Máš to blízko na přednášky, upozornila ji praktická profesorka. A k tomu necelých šest kilometrů do sídla Vorkosiganů! zajásal v duchu Miles. Nahlas ovšem jen souhlasně zabručel. A tak Kateřina Nile Vorvayne Vorsoissonová přijela. Přijela, přijela! Možná ho právě teď pozoruje někde za záclonou?

Miles přelétl nervózním pohledem svou nevysokou postavu. Jestli jí jeho zakrslost vadila, nikdy mu to nedala najevo. Dobrá tedy. Ostatní stránky svého vzhledu dokázal ovlivnit: šedou tuniku nehyzdily žádné skvrny, na zářících polobotkách neulpěla žádná špina z ulice. V nablýskané kapotě vozu zkontroloval svůj pokřivený odraz. Zaoblená kapota jeho štíhlé a nahrblé tělo rozšiřovala, takže jeho odraz připomínal spíše jeho obézního klonovaného bratra Marka. Snažil se té podoby nevšímát. Mark tu díkybohu není. Cvičně se usmál. V kapotě auta se jeho úsměv odrazil jako pokřivený škleb. Alespoň ale viděl, že mu žádný z tmavých vlasů neodstává nepatřičným směrem.

"Vypadáte výborně, můj pane," řekl Pym povzbudivě z předního sedadla. Miles zrudl a odvrátil se. Pak se vzpamatoval alespoň natolik, že ještě sebral z vozu kytici a srolovanou fólii, kterou mu Pym podal. Doufal, že se u toho alespoň tvářil dostatečně neutrálně. Když celý náklad uchopil a pokusil se ho v náručí vyvážit, otočil se ke schodům a zhluboka se nadechl.

Asi po minutě se za ním snaživě ozval Pym: "Nemám vám s něčím pomoci?"

"Ne. Díky." Miles vyklusal po schodech a jediným volným prstem stiskl tlačítko zvonku. Pym si vytáhl čtečku a usadil se pohodlněji, aby se mu lépe čekalo na pánův návrat.

Zevnitř se ozvaly kroky, dveře se rozlétly dokořán a v nich se objevila usmávající se a růžová profesorčina tvář. Šedé vlasy měla sčesané podle svého zvyku do uzlu. Na sobě měla tmavorůžové šaty se světlorůžovým bolem vyšívaným zelenými vlnovkami, což byl vzor jejího okrsku. Toto dosti formální oblečení, které znamenalo, že se buď chystá někam ven nebo že se odněkud právě vrátila, poněkud zmírňovaly pohodlné trepky, ve kterých mu přišla otevřít. "Dobrý den, Milesi. Vy jste ale přesný."

"Zdravím vás, profesorko." Miles jí kývl na pozdrav a také se usmál. "Je tady? Je doma? Jak je jí? Říkala jste, že tohle snad bude vhodná doba. Myslel jsem, že přijedeme pozdě. Doprava byla příšerná. A vy tu taky budete, ne? Přinesl jsem jí tohle. Myslíte, že se jí budou líbit?" Červené květy ho zalechtaly pod nosem, když je chtěl vyzdvihnout, aby byly lépe vidět, ale zároveň se pořád pokoušel udržet srolované fólie, které se zuřivě snažily při sebemenším pohybu rozmotávat a padat na zem.

"Jen pojďte dál. Ano, je to v pořádku. Je tady, je jí dobře a ty květiny jsou překrásné -" profesorka jen taktak zachránila kytici před pádem a uvedla ho do vydlážděné chodby. Nohou za nimi zaklapla vchodové dveře. Dům byl šerý a chladný v porovnání s jarním sluncem tam venku a příjemně voněl po leštěnce a starých knížkách.

"Na Tienově pohřbu byla dost bledá a přepadlá. To asi dělali všichni ti příbuzní kolem. Opravdu jsme si neměli šanci říci víc než jen pár slov." Upřímnou soustrast a Děkuji vám, vyjádřeno přesněji. Ne že by si s ní chtěl povídat před všemi Tienovými příbuznými nějak víc.

"Bylo to pro ni hodně náročné, aspoň myslím," řekla zamyšleně profesorka. "Prožila toho tolik a kromě Georga a mě - a vás - nemá nikoho, s kým by si o tom mohla promluvit. Samozřejmě, chtěla z toho všeho hlavně vynechat Nikkiho. Ale držela se velmi dobře. Byli jsme na ni pyšní."

"To ano. A ona je teď...?" Miles povytáhl krk a rozhlédl se po ostatních místnostech vedoucích z chodby: po pracovně lemované policemi knih a salonu lemovaném policemi knih. Žádná mladá vdova v dohledu.

"Pojďte tudy." Profesorka ho vedla chodbou a přes kuchyň do malé zahrádky. Pár vysokých stromů a cihlová zídka jí propůjčovaly pocit soukromí. Za úzkým pásem trávníku stál ve stínu stolek a u něj seděla žena zahledená do fólií, před sebou čtečku. Zamyšleně okusovala konec písátka a soustředěně vražtila tmavé obočí. Na sobě měla šaty do půli lýtek ve stejném stylu jako profesorka, jenže černé a s vysokým límcem zapnutým až ke krku. Její bolero bylo šedé, lemované černým pletením. Tmavé vlasy měla vzadu na krku svázané do uzlu. Při vrznutí dveří vzhledla. Obočí jí vylétlo do výše a usmála se tak, že Miles zamžikal. Kateřino.

"Mil- můj lorde auditore!" Se zašustěním sukní se postavila. Miles se sklonil, aby jí políbil ruku.

"Madam Vorsoissonová. Vypadáte dobře." Vypadala báječně, i když byla ještě trochu bledá. Možná to bylo jen důsledkem kontrastu se vši tou okolní černí, která ale dávala vyniknout jejím jasně modrošedým očím. "Vítejte ve Vorbarr Sultaně. Přinesl jsem vám tohle..." Pokynul a profesorka před ní na stůl postavila kytici. "Ačkoliv tady venku je určitě nepotřebujete."

"Jsou nádherné," ujistila ho Kateřina a uznale k nim přičichla. "Později si je odnesu do svého pokoje, tam vyniknou daleko víc. Teď, když se počasí trochu vylepšilo, trávím venku co nejvíce času. Chci být pod skutečnou oblohou." Téměř rok prožila pod uzavřenou kupolí na Komarru. "To chápu," řekl Miles. Jejich konverzace na chvíli ustala. Usmáli se na sebe.

Kateřina se vzpamatovala první. "Děkuji, že jste přišel na Tienův pohřeb. Znamenalo to pro mě hodně."

„Za takových okolností to bylo to nejmenší, co jsem mohl udělat. Je mi jen líto, že jsem toho nemohl udělat víc."

"Ale vždyť jste toho pro mě a pro Nikkiho udělal tolik -" při jeho odmítavém gestu nedokončila větu a místo toho řekla.

"Neposadíte se na chvíli? A co ty, teto?" Mluvic mu přistavila tenkonohou zahradní židli. Profesorka zavrtěla hlavou. "Mám uvnitř nějakou práci. Bavte se sami." Trochu záhadně pak dodala: "Určitě to zvládnete."

Potom se vrátila do domu a Miles se posadil naproti Kateřině. Své fólie odložil na stůl, aby tam vyčkaly na vhodnou příležitost. Okamžitě se rozvinuly.

"Takže váš případ je uzavřen?" zeptala se ho.

"Případ bude mít dozvuky ještě dalších pár let, ale já už jsem s ním skončil," odpověděl jí Miles. "Právě včera jsem odevzdal své poslední zprávy. Jinak bych tu byl daleko dřív." A také chtěl té ubohé ženě dopřát čas alespoň si vybalit věci dřív, než se na ni vrhne.

"Takže teď vás vyšlou za dalším úkolem?"

"Nemyslím, že Gregor bude riskovat teď před svatbou, že bych mohl někde uvíznout. Obávám se, že v budoucích několika měsících budou mé povinnosti čistě společenského rázu."

"A určitě je zvládnete se stejnou nonšalancí."

Panebože, doufám, že ne. "Nemyslím, že nonšalantní chování je to, co po mně bude teta Vorpatrilová chtít - to ona totiž Císařovu svatbu organizuje. Spíš po mně bude chtít, jen abych mlčel a dělal, co se mi řekne. Ale když už mluvíme o práci, jak pokračujete vy? Tienova pozůstalost je už vyřízená? Podařilo se vám získat opatrovnictví pro Nikkiho od toho jeho bratrance?"

"Od Vassilije Vorsoissona? Ano, díkybohu s tím nebyly žádné problémy."

"Takže, co je tohle všechno?" kývl Miles na stůl.

"Plánuji si předměty na příští rok na univerzitě. Tohle léto už na to bylo trochu pozdě, tak začnu na podzim. Mám toho tolik na výběr a cítím se tak nevzdělaně..."

"Vzdělaný má člověk ze školy vycházet, ne do ní nastupovat."

"Asi ano."

"A co si vyberete?"

"Hm... začnu od základu - biologie, chemie..." Rozzářila se. "A zahradnictví." Ukázala na hromadu fólií. "A do té doby si najdu nějakou skutečnou práci. Nerada bych se cítila závislá na milosti svých příbuzných, i kdybych si měla vydělávat jen na kapesné."

To už pomalu vypadalo na úvod, na který Miles celou dobu čekal. V tu chvíli ale pohledem zachytil červenou keramickou nádobu, stojící na dřevěném stojanu. V nádobě uviděl rudohnědou skvrnu s větvičkami jako vrabčí hnízdo.

"Není to náhodou vaše skellytum? Ta bonsaj, víte? Bude růst dál?"

Usmála se na něj. "Inu, vyroste z něj nová rostlina. Většina ostatních řízků cestu z Komarru nezvládla, ale tenhle se ujal."

"Co se týče barrayarských rostlin, skutečně se vám zelení, i když v tomhle případě se tohle rčení asi příliš nehodí."

"Ne, pokud ta rostlina netrpí nějakou závažnou chorobou."

"Když už mluvíme o zahradách," - jak to má udělat, aby to znělo nenápadně? - "nemyslím, že jsem měl v tom zmatku čas vám říci, jak velký dojem na mě udělaly vaše zahrady, které jsem viděl ve vašem terminálu."

"Ach." Její úsměv se vytratil a pokrčila rameny. "To nebylo nic. Jen taková hloupost."

Jasně. Nebude mluvit o minulosti víc, než je nutné, alespoň dokud čas neobrousí ostré hrany nedávných událostí.

"Byla to právě vaše barrayarská zahrada, ta, v níž rostly všechny původní barrayarské rostliny, která mě zaujala nejvíc. Nikdy jsem nic takového neviděl."

"Několik jich už existuje. Některé univerzity v různých okresech mají takové zahrady pro studijní účely svých studentů. Není to nijak originální nápad."

"Stejně ale," naléhal dál. Cítil se přitom jako ryba, která musí zdolávat silný proud její skromnosti. "Mně to připadalo moc pěkné a rozhodně by si ten nápad zasloužil realizaci. Víte, já mám takový zbytečný pozemek..."

Rozložil před sebou na stole jednu z fólií, zobrazujících plánky sídla Vorkosiganů a okolních pozemků. Prst zapíchl do jednoho z prázdných čtverců na okraji. "Vedle našeho sídla stával ještě jiný dům, který ale během regentství mého otce zbořili. Císařská bezpečnost nás tam nenechala nic postavit, chtěli ten pozemek zachovat jako bezpečnostní zónu. Není tam nic, jen nějaká tráva a pár stromů, které nějakým zázrakem přežily zálibu Císařské bezpečnosti ve výhledu na okolí. A je tam pár cestiček, vyšlapaných chodci, kteří si tudy zkracují cestu, jsou vysypané nějakým šterkem. Je to strašně nudné místo." Je vlastně tak nudné, že jsem si ho donedávna vůbec nevšiml.

Naklonila hlavu ke straně a se zájmem sledovala, jak jeho prst jezdí po plánu. Dlouhým ukazovákem pak pomalu přejela po nakresleném čtverci a potom se ostýchavě stáhla. Byl by rád věděl, co přitom před sebou asi v duchu viděla.

"Takže já si myslím," pokračoval odhodlaně, "že by byl úžasný nápad vytvořit tam barrayarskou zahradu - jen z původních rostlin - a ta by byla veřejná. Byl by to takový dar od rodiny Vorkosiganů městu. Byla by tam tekoucí voda, jako na vašem návrhu, a pěšinky, lavičky a takové ty civilizované věci. A rostliny by mohly mít takové ty malé cedulky, aby se lidé mohli poučit o jejich názvech a tak." Tak: má tu umění, službu veřejnosti, vzdělávání - vynechal z návrhy ještě něco? Ale ano, peníze. "Je to šťastná náhoda, že si hledáte práci na léto," Cha, prý náhoda. Jen se dívejte, jestli něco nechávám napospas náhodě. Já si totiž myslím, že vy byste byla ideální osoba, která by to mohla realizovat. Mohla byste to navrhnout a dohlížet na celou stavbu zahrady. Mohl bych vám na to dát neomezený, ehm, tedy, docela štědrý rozpočet, samozřejmě. Mohla byste najmout dělníky a pořídit cokoliv by bylo potřeba."

A musela by také docházet do sídla Vorkosiganů prakticky denně a také často konzultovat své záměry s tamějším lordem. A než se vzpamatuje ze ztráty svého manžela a bude připravená odložit svůj smuteční háv a začnou se kolem ní rojit svobodní vorští staří mládenci, bude on mít dávno její sympatie, což mu poskytne při dalších námluvách ohromný náskok. Ještě je brzy, příliš brzy na to, aby se jejímu zraněnému srdci nějak dvořil. To věděl dost jasně, i když jeho

vlastní srdce frustrovaně protestovalo. Obchodní přátelství by ale mohla považovat za neškodné...

Obočí jí vylétlo vzhůru. Nejistě se špičkou prstu dotkla svých krásných a bleďých rtů. "To je přesně to, co se chci učit dělat. Ale ještě to dělat neumím."

"Berte to jako praktické cvičení," reagoval okamžitě Miles. "Učednická léta. Budete se učit přímo v terénu. Někdy přece musíte začít. A dřív než dnes začít nemůžete."

"Ale co když udělám nějakou strašnou hloupost?"

"Já bych byl rád, kdyby tohle byl takový věčný projekt. Lidé, které takovéhle věci zajímají, si své zahrady přece neustále mění. Zřejmě je stejný výhled časem začíná nudit. Jestli vás časem napadne něco lepšího, můžeme přece plán změnit. Alespoň to nebude nudné."

"Já nechci vyhazovat vaše peníze."

Miles se pevně rozhodl, že jestli se jednou stane lady Vorkosiganovou, bude jí muset tyhle myšlenky vyhnat z hlavy.

"Nemusíte se rozhodovat hned teď," zavrněl a odkašlal si. S tímhle tónem opatrně, hochu. "Mohla byste zítra navštívit sídlo Vorkosiganů a prohlédnout si ten pozemek, jestli se vám bude líbit. Takhle na fólii vám to asi moc nefekne. Pak si můžeme dát oběd a promluvit si o tom, jaké problémy a možnosti by to mohlo přinést. Zní to logicky?"

Zamrkala. "Ano, rozhodně." Prstem opět zvědavě obkroužila fólii.

"Kdy vás tedy mám vyzvednout?"

"Kdykoliv se vám to hodí, lorde Vorkosigane. Vlastně ne, беру zpět. Kdyby to mohlo být po dvanácté, to už bude teta zpátky doma a mohla by tu zůstat s Nikkim."

"Výborně!" Ano, i když měl Miles Kateřinina syna velmi rád, rozhodně by se v tomto opatrném oťukávání raději obešel bez něho. "Tak tedy ve dvanáct. Domluveno." Trochu opožděně pak dodal: "A jak se Nikkimu líbí ve Vorbarr Sultane?"

"Zdá se, že se mu líbí tenhle dům i jeho pokoj. Myslím, že se tu bude ale trochu nudit, jestli bude muset čekat, než začne škola, aby se mohl s někým spřátelit."

Nikolaje Vorsoissona by ze svých propočtů neměl vynechávat. "Chápu tedy správně, že retrogeny mu pomohly a že mu vorzohnovská dystrofie už nehrozí?"

Po tváři se jí rozlil spokojený mateřský úsměv. "Ano. Mám z toho hroznou radost. Lékaři na zdejší klinice mi řekli, že jeho léčba byla vynikající. Prostě to bude tak, jako kdyby tu mutaci nikdy nezdědil." Po očku se na něj podívala. "Cítím se, jako kdyby mi ze srdce odvalili pultunový balvan. Jako kdybych se měla začít vznášet."

To byste měla.

V tu chvíli se z domu vynořil Nikki, soustředěně nesoucí podnos naložený pamlsky a za ním profesorka s čajem. Miles a Kateřina spěšně uvolnili stůl.

"Ahoj, Nikki," řekl Miles.

"Dobrý den, lorde Vorkosigane. To auto před domem je vaše?"

"Ano."

"To je ale bourák." Bylo to řečeno bez zlomyslnosti, se skutečným zájmem.

"Ano, vím. Zůstalo nám ještě od doby, kdy byl můj otec regentem. Vlastně je pancéřované. Má ohromnou setrvačnost."

"Vážně?" podivil se Nikki. "Střílelo se na něj někdy?"

"Ne, myslím, že na tohle zrovna ne."

"Hm."

Když Miles viděl Nikkiho naposledy, měl chlapec soustředěně strnulý a bleďý obličej a zapaloval pohřební obětinu za svého otce. Očividně se snažil nezkazit obřad. Dnes vypadal mnohem lépe. Hnědýma očima si se zájmem prohlížel okolí a tvář měl opět živou. Profesorka se posadila a nalila čaj a rozhovor se na chvíli stočil na všeobecná témata.

Krátce poté bylo jasné, že Nikki se víc zajímá o jídlo než o matčina návštěvníka. Odmítl lichotivě dospěláckou nabídku dát si s nimi čaj a s tetiným svolením a několika sušenkami se stáhl zpátky do domu ke svým záležitostem, kterým se věnoval předtím. Miles se pokusil vzpomenout si, kolik bylo jemu, když se mu návštěvy přátel jeho rodičů přestaly jevit jako kusy nábytku. No, vlastně kromě otcových vojenských přátel, samozřejmě, ti vždycky přitahovali jeho pozornost. Jenže Milese armáda zajímala od doby, kdy byl schopen chodit. Nikki byl stejný blázen do skokových lodí a pravděpodobně by ho zaujal skokový pilot. Možná by mu Miles mohl občas nějakého přivést, aby ho potěšil. Ale jen nějakého šťastně ženatého.

Nalíčil svou návnadu, Kateřina zabrala, a tak byl nejvyšší čas v nejlepším přestat. Věděl ale určitě, že už odmítla jednu nabídku k sňatku, a to od naprosto neočekávaného muže. Zajímalo by ho, jestli už se ji pokusil ulovit některý z nezadaných Vorů ve Vorbarr Sultane. Hlavní město se jen hemží mladými důstojníky, nadějnými úředníky, dravými podnikateli, ctižádostivými a bohatými muži, kterých připadalo pět na každé tři ženy. Rodiče minulých generací ve své touze po mužských potomcích zašli příliš daleko v používání galaktických technologií ovlivňování pohlaví budoucích dětí, a právě ti jejich vytožení synové - Milesovi současníci - proto museli žít v této nezáviděníhodné situaci. Na každém večírku ve Vorbarr Sultane se za dnešní doby téměř dala krájet atmosféra plná testosteronu, vydatně posilovaná alkoholem.

"Ehm... už jste tu měla nějakou návštěvu, Kateřino?"

"Vždyť jsem přijela teprve před týdnem."

To nebylo ani ano, ani ne. "Myslím, že tu brzy budete mít spoustu nápadníků." Moment, tohle zrovna zdůrazňovat nechtěl...

"Samozřejmě," ukázala rukou na své černé šaty, "tohle je ale snad trochu odradí. Pokud mají tedy nějaké vychování."

"Hm, tím si nejsem jistý. Společenské prostředí je tu v současné době dost vyhrocené."

Zavrtěla hlavou a usmála se. "To je mi jedno. Prožila jsem v manželství deset let. Nechci to už prožívat znovu. Ať si zdejší muži rozeberou ostatní ženy, nebudu jim to závidět." Říkala to přesvědčivě a v hlase jí znělo pevné rozhodnutí. "Ten omyl už nebudu opakovat. Už se nikdy nevdam."

Miles se ovládl, aby sebou netřhl, a podařilo se mu vyloudit soucitný a zaujatý úsměv. Jsme jen přátelé. Já vás nikam neženou. Předemnou se na pozoru mít nemusíte, kdepak, vůbec ne.

Spěch a naléhání by tu nijak nepomohlo, jen by všechno zkazil. Musí se smířit s dnešními výsledky. Miles dopil čaj, vyměnil si s dámami ještě několik společenských frází a rozloučil se.

Pym mu spěšně otevřel dveře do vozu, právě když Miles seskočil z posledních tří schodů najednou. Pak sám vklouzl na sedadlo řidiče a zavřel dveře. Miles mu velkopanský pokynul. "Jedeme domů, Pyme."

Pym vyjel s vozem zpět na ulici a začal nenápadně vyzvídat: "Šlo to dobře, můj pane?"

"Přesně jak jsem to plánoval. Zítra přijede do sídla Vorkosiganů na oběd. Jakmile se dostaneme domů, chci abys zavolal tu zahradnickou firmu - ať k nám někoho dnes večer pošlou a dají do pořádku zahradu. A řekni - ne, já řeknu Ma Kosti, že oběd musí být... vynikající, ano. Ivan vždycky říkal, že ženy mají rády jídlo. Ale nic moc vydatného. Víno - kdoví, jestli pije přes den víno? Nabídnou jí ho ale stejně. Nějaké z našich vinic. A nabídnou jí i čaj, kdyby nechtěla pít víno. Čaj pije, to vím určitě. Víno tedy asi ne. A ať přijedou uklízečky a sundají všechny ty plachty na nábytku v přízemí - vlastně všude. Chci ji ukázat celý dům, dokud ještě neví... Ne, moment. Možná bych... kdyby byl v domě takový staromládenecký nepořádek, možná by to v ní vzbudilo soucit. Možná bych to tam měl trochu přeházet a tu a tam strategicky nalíčit pár neumytých skleniček, slupky z ovoce pod pohovku - něco jako tichou prosbu Pomoc! Nastěhuj se sem a pomoz tomuhle ubožákovi - nebo by ji to spíš možná odradilo? Co myslíš, Pyme?"

Pym zamyšleně stiskl rty, jako kdyby uvažoval, jestli patří mezi jeho povinnosti zbrojnoše vyčistit svému pánovi také slabost pro teatrální gesta. Nakonec opatrně řekl: "Mám-li posoudit stav domu, já myslím, že bychom se měli ukázat v tom nejlepším světle. Tedy za těchto okolností."

"Aha. Tak dobře."

Miles se na chvíli odmlčel a díval se oknem do přeplněných ulic Univerzitního okrsku a do bludišť Starého Města, které se stáčely směrem k sídlu Vorkosiganů. Když znovu promluvil, nezněl mu v hlase už žádný humor, mluvil suše a věcně.

"Zítra ji vyzvedneme ve dvanáct hodin. Budeš řídit. Když povežeme madam Vorsoissonovou se synem, budeš vždycky řídit ty. Bude to teď jedna z tvých povinností."

"Ano, můj pane." Pak ještě stručně dodal: "S radostí."

Své záchvaty si kapitán Císařské bezpečnosti Miles Vorkosigan přinesl jako suvenýr po deseti letech vojenských misí. Měl štěstí, že se z kryboxu dostal živý a s mozkem nepoškozeným. Miles si dobře uvědomoval, že mnoha jiným se tak dobře nevedlo. Měl štěstí, že ho museli uvolnit z Císařských služeb jen ze zdravotních důvodů, a ne ho rovnou s počtami pohřbit jako posledního potomka slavného rodu. Mohl také skončit redukováný na mentální úroveň zvířete nebo jen na vegetativní existenci. Stimulátor záchvatů, který mu armádní lékaři doporučili jako prostředek ke kontrolovanému vyvolávání záchvatů, měl sice do přímého léku daleko, ale přece jen by měl dokázat uvolnit záchvaty v předem určenou dobu, a ne náhodně a na veřejnosti. Miles sice řídil a létal i ve svém vznášedle - vždycky ale jen sám. Nikdy už nikoho nevozil. Pymovy povinnosti se rozrostly i o lékařskou pomoc. Viděl už dost takových záchvatů, aby tento Milesův náhlý nával zdravého rozumu schvaloval.

Miles se náhle pousmál. Po chvíli se zeptal: "A jak jste se vlastně seznámil s madam Pymovou vy? Také jste se ukázal v nejlepším světle?"

"To bylo téměř před osmnácti lety. Detaily už jsem asi zapomněl." Pym se také usmál. "Byl jsem tenkrát seržantem. Absolvoval jsem školení pro pokročilé u Císařské bezpečnosti a byl jsem přidělen k ostraze hradu Vorhartung. Ona tam pracovala jako úřednice v archivu. Říkal jsem si, že už nejsem kluk a možná je čas se usadit... i když mi tuhle myšlenku možná nasadila do hlavy ona, protože ona tvrdí, že si mě všimla jako první."

"Aha, takže to byl trik pohledného chlapíka v uniformě. No, to funguje vždycky. A proč jste se rozhodl opustit Císařské služby a přihlásit se do služby k hraběti, mému otci?"

"Ehm, zdálo se mi to jako příznivý vývoj kariéry. Tenkrát se nám narodila dcera, já končil svůj dvacetiletý závazek ve službě a měl jsem se rozhodnout, jestli ho prodloužím, nebo ne. Bydlela tu rodina mé ženy, měla tady zázemí a moc se jí nelíbilo vláčet se s dětmi po světě, jak armáda zavelí. Kapitán Illyan věděl, že jsem se narodil v tomto okrsku, a laskavě mi poskytl informaci, že váš otec hledá zbrojnoše. Dal mi také doporučení, když jsem konečně sebral odvahu a přihlásil jsem se. Říkal jsem si, že hraběcí zbrojnoš bude přece jen trochu usedlejší práce, vhodnější pro muže s rodinou." Vůz mezitím přijel až k sídlu Vorkosiganů. Ostraha Císařské bezpečnosti jim otevřela bránu a Pym zajel s vozem před dům a otevřel dveře.

"Děkuji, Pyme," řekl Miles a zaváhal. "Ještě něco bych rád dodal. Je to důležité."

Pym zpozorněl.

"Když se dostaneš do hovoru se zbrojnoši z ostatních domů... byl bych rád, kdyby ses nezmiňoval o madam Vorsoissonové. Nechtěl bych, aby se o ní začalo příliš mluvit, a navíc... do ní nikomu nic není, že?"

"Věrný zbrojnoš neroznáší klepy, můj pane," řekl upjatě Pym.

"Ne, to jistě ne. Promiň, nechtěl jsem naznačovat že... hm, promiň mi to. Víš, možná jsem toho sám řekl víc, než jsem chtěl. Vlastně se madam Vorsoissonové nijak nedvořím."

Pym se snažil zachovat neutrální výraz, ale přesto se mu ve tváři mihl zmatek. Miles spěšně dodal: "Vlastně neformálně. Zatím ne. Ona... prožila nedávno dost těžké chvíle a je dost... otažávaná. Jakékoliv předčasné projevy přízně z mé strany by měly pravděpodobně katastrofální důsledky. Je to problém načasování. Musím prostě zachovat diskrétnost, rozumíš mi?"

Pym se pokusil o diskrétní, ale přesto povzbudivý úsměv.

"Jsme jen dobří přátelé," dokončil Miles. "Nebo spíš budeme."

"Ano, můj pane. Rozumím."

"Dobře. Děkuji ti." Miles vystoupil z vozu a přes rameno ještě dodal: "Přijď za mnou do kuchyně, až zaparkuješ."

#

Kateřina stála uprostřed pustého travnatého pozemku s hlavou plnou nápadů.

"Kdyby se to tamhle vykopalo," ukázala prstem, "a tamhle zase navršilo, vznikl by tím dostatečný spád pro tekoucí vodu. Tamhle by mohla být zeď, která by tlumila hluk z ulice, a tak by bylo slyšet šumění vody. A tady třeba pěšinka -" otočila se a zjistila, že se na ni lord Vorkosigan s úsměvem a rukama v kapsách upřeně dívá. "Nebo byste chtěl spíš něco geometrického?"

"Prosím?" Nejistě zamžikal.

"To je jen otázka vkusu."

"Já, no... vkus není zrovna moje silná stránka." To vyslovil hlasem plným smutného doznání, jako kdyby si toho nikdy předtím nebyl vědom.

Rukama naznačila tvar, jako kdyby se pokusila zahradu nakreslit do vzduchu před ním. "Chtěl byste spíš iluzi přírody, něco jako Barrayar před příchodem lidí, s vodou tekoucí přes kameny a skály, imitující kus divočiny ve městě - nebo spíš něco jako přírodní metaforu využívající barrayarských rostlin zasazených v něčem vytvořeném člověkem - třeba v betonu? S vodou a betonem se dají dělat hotové zázraky."

"Co je lepší?"

"Otázka není, co je lepší, spíš co se tím snažíte říct."

"Nikdy jsem o tomhle nepřemýšlel jako o politickém prohlášení. Ale souhlasíte se mnou, že by se s tímhle pozemkem dalo něco udělat?"

"Rozhodně ano." Dva pozemské stromy náhodně zasazené do rovinatého pozemku budou muset zmizet. Ten javor je stejně nemocný, takže to nebude velká ztráta, ale ten mladý doubeček je zdravý - snad by se dal přesadit.

Terraformovanou půdu budou muset také odvézt. Ruce jí svrběly touhou začít kopat. "Je velmi neobvyklé najít uprostřed Vorbarr Sultany nezastavěný pozemek." Přes ulici se tyčilo do výše množství pater komerčních budov.

Naštěstí ale na severu a nestínily slunce. Syčení a hučení vozů se nepřetržitě ozývalo právě ze strany, kam už v duchu umístila svou zeď. Protější stranu pozemku lemovala vysoká zeď ze šedého kamene posázená železnými špicemi. Za ní vykukovaly koruny stromů a clonily výhled na veliký dům za zdí uprostřed celého bloku.

"Řekl bych vám, abyste se na to přemýšlení posadila," řekl jí lord Vorkosigan, "ale Císařská bezpečnost sem nedovolila dát lavičky - nejspíš nechtěli lidem umožnit přílišné zdržování kolem regentovy rezidence. Možná byste si mohla oba ty nápady nastínit na terminálu a příště mi je přinést, abych se na ně podíval? A co kdybychom se teď pomalu vrátili do domu? Myslím, že má kuchařka bude už brzy podávat oběd."

"Ach... dobrá..." Kateřina se dlouhým pohledem rozloučila s tou přehrášlí možností za sebou a nechala se odvést pryč.

Proplétali se parkem. Hned za rohem šedivé zdi se v malém betonovém domku ukázala stráž Císařské bezpečnosti v zelené uniformě. Strážný odkódoval pro lorda Vorkosigana a jeho hosta vstupní bránu a díval se za nimi, dokud jí neprošli. Na Vorkosiganův dík odpověděl nedbalým zaslutováním a na Kateřinu se usmál.

Před sebou uviděli tmavý kámen, ze kterého byl dům postaven. Měl čtyři patra a dvě hlavní křídla. Ze zdi se na ně chmurně dívalo množství oken. Kolem překvapivě krásně zeleného trávníku se vinula příjezdová cesta a vedla pod střechu, která stínila vyřezávané dvoukřídle dveře a vysoká úzká okna.

"Sídlo Vorkosiganů je asi dvě stě let staré. Postavil ho můj praprapradědeček, sedmý hrabě, v období naprosto neobvyklé rodinné prosperity, která vyvrcholila také stavbou tohoto sídla," řekl jí povzbudivě lord Vorkosigan. "Tahle stavba nahradila jakousi rozpadající se klanovou pevnost, kterou, jak jsem vyrozuměl, jsme vlastnili kdesi ve starší městské čtvrti." Chtěl přiložit dlaň k dlaňovému zámku, ale dveře se náhle bezhlučně rozestoupily ještě dřív, než se jich stačil dotknout. Udiveně zdvihl obočí, ale pokynul jí, aby vstoupila první. Uvnitř stáli v pozoru dva strážníci ve vorkosiganské hnědostříbrné uniformě a uvedli je do černobíle dlážděné chodby. Třetím mužem v livreji byl Pym, ten vysoký řidič, kterého viděla, když ji Vorkosigan přijel vyzvednout. Právě se odvracel od dlaňového zámku. I on se postavil před svým pánem do pozoru. Kateřinu to zarazilo. Neměla předtím na Komarru dojem, že si Vorkosiganové takhle zakládají na dodržování formalit Starých Vorů. Ačkoliv tak formální zbrojnoši zase nebyli - místo strnule netečného výrazu se na ně všichni přátelsky a přívětivě usmívali.

"Děkuji, Pyme," řekl Vorkosigan automaticky a zarazil se. Chvilíčku si je pátravě prohlížel a pak dodal: "Myslel jsem, že jsi měl noční směnu, Roiku. Neměl bys teď spát?"

Vyšší a mladší strážný se vypjal ještě víc a zamumlal: "Můj pane."

"Můj pane není odpověď, můj pane je odvedení pozornosti," spíše konstatoval, než ho pokáral Vorkosigan. Strážný potlačil úsměv. Vorkosigan si povzdechl a otočil se k nim zády. "Madam Vorsoissonová, dovoluji vám představit vám ostatní vorkosiganské zbrojnoše, kteří ke mně momentálně patří - zbrojnoš Jankowski a zbrojnoš Roic. Tohle je madam Vorsoissonová."

Kývla jim hlavou na pozdrav a oba kývli v odpověď a zamumlali Těší mě, madam Vorsoissonová a Madam.

"Pyme, dej prosím vědět madam Kostí, že jsme dorazili. Děkuji vám, pánové, to je všechno," dodal ještě se zvláštním důrazem.

Všichni se vzdálili s dalšími potutelnými úsměvy. Z dálky k nim zalétl Pymův hlas: "Co jsem vám říkal -" Konec věty se rychle rozplynul v dálce a slyšeli už jen nezřetelné mumlání.

Vorkosigan si přetřel rty a znovu se přátelsky obrátil k ní. "Nechtěla byste se před obědem trochu rozhlédnout po domě? Mnoho lidí ho pokládá za historickou zajímavost."

Osobně si myslela, že by to bylo úžasné, ale nechtěla, aby ji pokládal za nějakou zvědavou turistku. "Nechtěla bych vás obtěžovat, lorde Vorkosigane."

Překvapeně otevřel ústa, ale pak znovu přátelsky odpověděl: "To není obtěžování. Spíš potěšení." V očích, které na ni upíral, se mu mihl zvláštní výraz.

Přeje si snad, aby řekla ano? Možná, že je na svůj majetek hrdý. "Pak tedy ano, ráda bych to tu viděla."

Zřejmě to byla správná odpověď. Dobrá nálada se mu rázem vrátila a pokynul jí, aby ho následovala do dveří vlevo. Z chodby vešli do rozlehlé místnosti. Vyvedl ji skleněnými dveřmi přes knihovnu a do zadní zahrady, kde péče několika generací už nenechala mnoho možností ke zlepšení. Záhony byly tak nakypřené, až jí připadalo, že by do hlíny mohla zabořit ruce až po lokty. Vorkosigan jí chtěl zřejmě dopřát důkladnou prohlídku, protože ji zavedl i do vinného sklepa, napěchovaného produkty farem Vorkosiganského okrsku. Pak prošli podzemními garážemi. V nich stál zaparkovaný ohromný obrněný vůz a v rohu červeně lakované vznášedlo.

"To patří vám?" zeptala se se zájmem Kateřina a ukázala na vznášedlo.

Jeho odpověď byla nečekaně stručná: "Ano. Ale já sám už často nelétám."

Bože. Ano. Přece kvůli těm záchvatům. Nejráději by se kopla. Bála se ale, že nějaký neohrabaný pokus o omluvu by to celé jen zhoršil, a tak ho mlčky následovala přes obrovskou kuchyň pryč. V kuchyni ji Vorkosigan představil své pověstné kuchařce, madam Kostí, která se na Kateřinu široce usmála a lorda Vorkosigana odehnala od předčasného ochutnávání připraveného oběda. Madam Kostí jim dala jasně najevo, že se tu cítí nevyužitá - ale kolik toho asi sní jeden zakrslý mužiček? Měl by si vodit návštěvy častěji. Doufám, že nás opět brzy navštívíte, madam Vorsoissonová. Pak je Ma Kostí dobromyslně vyhnala pryč a Vorkosigan provedl Kateřinu celou řadou salonů a salonků a potom zpět do vydlážděné chodby. "To byly veřejné prostory," řekl jí. "Druhé patro patří jenom mně." S nakažlivým nadšením ji vystrkal po točitém schodišti a nahoře se pochlubil sérií místností, o kterých jí ujistil, že kdysi patřily slavnému generálovi hraběti Pjetrovi a které teď patří jemu. Upozornil ji na nádherný výhled do zahrad za domem.

"Ještě jsou tu další dvě patra a půda. Naše půda je opravdu unikát. Nechtěla byste se tam podívat? Nebo chcete vidět ještě něco jiného?"

"Nevím," řekla. Cítila se zavalená takovým množstvím dojmů. "Tady jste vyrůstal?" Rozhlédla se po pohodlně vybavené místnosti a pokusila se představit si tu Milese jako dítě. Zároveň se snažila rozhodnout, zda je jí příjemné, že se jí nepokusil ukázat svoji ložnici, do které bylo pootevřenými dveřmi trochu vidět.

"Vlastně jsem prvních pět nebo šest let života strávil s Gregorem v Císařské rezidenci," odpověděl jí. "Moji rodiče se během prvních let regentství trochu, ehm, nepohodli s dědečkem, ale pak se smířili a Gregor nastoupil na přípravnou akademii. Rodiče se pak přestěhovali sem. Zabrali si pro sebe třetí patro, stejně jako já jsem si teď zabral druhé. Bylo to právo dědice. Můj dědeček tady žil až do své smrti, to mi bylo asi sedmnáct. Předtím jsem měl pokoj na patře rodičů, i když v jiném křídle než oni. To oni mi ho vybrali, protože jim Illyan řekl, že v případě střelby z parku má nejlepší krytí... a, ehm, má vlastně velmi dobrý výhled na zahradu. Chtěla byste...?" otočil se, přes rameno se na ni usmál a vyvedl ji po dalších schodech do dalšího patra a přes dlouhou chodbu dál.

Místnost, do které vstoupili, měla opravdu krásný výhled na zahradu, ale po Milesově dětství tu nezbývalo nic. Teď to tu vypadalo jako v jakémkoliv jiném pokoji pro hosty v tomto zvláštním domě. "Jak dlouho jste tu žil?" rozhlížela se kolem.

"Vlastně až do minulé zimy. Dolů jsem se přestěhoval, když mě propustili ze zdravotních důvodů." Nervózně trhl bradou vzhůru. "Během těch deseti let, co jsem sloužil u Císařské bezpečnosti, jsem byl doma tak málo, že jsem vlastně nic víc ani nepotřeboval."

"Alespoň jste měl vlastní koupelnu. Tyhle domy z doby Izolace jsou někdy tak -" Zarazila se, protože dveře, které otevřela, nevedly do koupelny, ale do skříně. Do koupelny vedly asi ty vedlejší. Ve skříně se automaticky rozsvítilo světlo.

Skříň byla plná uniform - podle jejich velikosti a skvělé krejčovské práce si uvědomila, že to musí být staré vojenské uniformy lorda Vorkosigana. Varmádě jeho velikost docela určitě neměli, takže musely být ručně šité. Rozoznala černý oblek, zelenou uniformu Císařské bezpečnosti a lesklou nádhernou oficiální červenomodré uniformy. Podél stěny se leskla řada vycíděných bot. Všechno bylo dokonale čisté, ale přesto se v teplém a suchém vzduchu držela charakteristická vůně jeho těla a vrazila jí do tváře jako polštář. Vdechla ryze mužskou a vojenskou vůni. Zdálo se, že jí z nosu projíždí celým tělem až do mozku. Vorkosigan popošel k ní a zadíval se jí do tváře. Skvěle vybraný parfém s nádechem citrusu, doplňujícího vůni mužského těla, který používal a kterého si povšimla už za jízdy ve voze, náhle zavoněl silněji. Tohle byla první chvíle spontánního uvědomění si cizí blízkosti, kterou pocítila od Tienovy smrti. Vlastně už od mnohem delší doby než jen od jeho smrti. Bylo to zahanbující, ale přesto podivně uklidňující. Že bych od krku dolů přece jen byla živá? Náhle si uvědomila, že jsou v ložnici.

"Co je tohle za uniformu?" Snažila se ovládnout hlas, aby jí zrádně nepřeskočil. Natáhla se přitom k neznámé šedé uniformě na ramínku. Byl to krátký kabátec ze silné látky a s nápadnými epoletami, mnoha kapsami a bílým lemováním a stejnými kalhotami. Proužky na rukávech a kolekce značek na výložkách jí byly záhadou, ale bylo jich tam strašně moc. Látka vypadala jako nehořlavá. Takovou mohl člověk vidět jen na opravdu drahých uniformách.

Jeho úsměv se rozšířil. "No vida." Stáhl kabátec z ramínka a vystavil ho na světlo. "Vy jste se vlastně nikdy nesetkala s admirálem Naismithem, vidíte? To byla má oblíbená krycí postava. On - totiž já - jsem řídil Dendarijskou flotilu svobodných žoldnéřů spoustu let."

"Vy jste předstíral, že jste galaktický admirál?"

„- já, poručík Vorkosigan?" dokončil za ni. "Začalo to vlastně jako předstírání. Ale pak se to zvrhlo ve skutečnost."

Koutek úst se mu stočil vzhůru, se slovy No a proč ne? pověsil kabátec na kliku dveří a vyklouzl ze své šedé tuniky, pod kterou se objevila bílá košile z jemné látky. V popruhu, o kterém ani nevěděla, že ho nosí, zahlédla na jeho levém boku zbraň. To chodí ozbrojený i tady doma? Byl to jen paralyzér, ale zdálo se, že mu jeho nošení přijde stejně přirozené jako nošení například košile. Nejspíš se takhle obléká denně každý Vorkosigan.

On si mezitím vyměnil svou tuniku za kabátec. Kalhoty byly téměř stejné barvy, takže je nemusel vyměňovat, aby dosáhl zamýšleného efektu. Protáhl se a postavil se tak, jak ho ještě nikdy předtím stát neviděla: do uvolněného postoje, který dával jeho malému tělu jakýsi dojem velikosti. Jednou rukou se nenuceně zapřel o rám dveří a nesmělý úsměv se rozšířil do zářivé grimasy. Naprosto dokonalým beťanským přízvukem, který v sobě nenesl ani stopu příslušnosti ke kastě Vorů, prohlásil: "No tak, nenechte se dál nudit tím hlinožroutem z Barraryaru. Držte se mě, dámo, a já vás provedu po galaxii." Kateřina zmateně ucouvla o krok zpátky.

Znovu trhl bradou a stále s tím úšklebkem si začal zapínat přezky. Pak si chtěl zapnout pásek, natáhl ho a odmíchl se. Jeho koncům jako by scházelo hezkých pár centimetrů a přezka se nechtěla nechat zapnout, ani když za ni trhl silou. Díval se na ten zrádně sražený pásek tak zoufale, že Kateřina musela potlačit smích.

Podíval se opět na ni a v očích se mu objevil v odpověď na její pobavení smutný úsměv. "Neměl jsem to na sobě už víc než rok. Zdá se, že své minulosti odrůstáme i jinak než jen obrazně." Pověsil uniformu zpátky na ramínko. "Hm, moji kuchařku jste už viděla. Bere vaření spíš jako svoje poslání."

"Možná se to spíš jen srazilo při praní," nabídla mu cestu k ústupu.

"Díky za útěchu. Kdepak." Povzdechl si. "Stejně se admirálovo utajení už dost kymácelo v základech. Naismith to měl už spočítané."

Říkal to nedbale, ale ona už dřív viděla jizvy, které mu na hrudníku zbyly po zásahu jehlovým granátem. Vzpomněla si také na záchvat, jehož byla svědkem na podlaze obývacího pokoje v jejím a Tienově maličkém bytě na Komarru.

Vzpomněla si na výraz v jeho očích poté, co ho záchvat přešel. Byl zmatený, styděl se a měl bezmocný vztek. Tenhle muž nutil své tělo pracovat nad jeho fyzické možnosti. Zřejmě věřil, že víra a snaha může překonat všechno.

Určitě může, ale ne donekonečna. Pak, po nějaké době, už to nejde. Čas totiž nestojí a je nekonečný. Člověk ale nekonečný není a čas mu ubíhá a pak mu zmizí. To se naučila během let strávených s Tienem.

"Zřejmě bych je měl věnovat Nikkimu, aby si měl s čím hrát." Obsáhlým gestem ukázal na sbírku uniforem. Přitom ale pečlivě přihladil šedý kabátec na ramínku, odstranil z něj neviditelné smítka a pak ho zavěsil zpátky na jeho místo na tyči. "Dokud ještě může a dokud má ještě na hraní věk."

Ostře se nadechla. To snad nemyslí vážně! Všechny tyhle památky docela jasně miluje. Co to do něj vjelo, že se náhle snaží předstírat, že už se hodí jen dětem na hraní? Nevěděla, jak mu tenhle nápad vymluvit, aniž by to znělo, jako že jeho nabídku odmítla. Po chvíli nesnesitelně se protahujícího mlčení nakonec řekla: "Chtěl byste to vrátit? Kdybyste mohl?"

V očích se mu mihl podivně vzdálený výraz. "No... to by bylo vážně zvláštní. Cítil bych se asi jako had, co se snaží nasoukat zpátky do své svlečené kůže. Chybí mi to vlastně pořád, ale nechci se vrátit zpátky." Pohlédl na ni a opět se usmál. "Víte, jehlové granáty jsou vlastně dost poučná zkušenost."

To měl být zřejmě vtip. Nebyla si jistá, jestli se jí chce jeho smutek napravit polibkem, nebo od něj spíš s křikem utéct pryč. Podařilo se jí vyloudit chabý úsměv.

Znovu si navlékl svou prostou civilní tuniku a znovu zakryl svůj popruh se zbraní. Rozhodně zaklapl dveře šatny a pak ji provedl po ostatních místnostech ve třetím patře. Ukázal jí, které pokoje patří jeho nepřítomným rodičům, ale ke Kateřině velké úlevě ji do nich nezavedl. Cítila by se asi velmi zvláštně, kdyby měla procházet soukromými prostorami slavného Hraběte a Hraběnky. Připadala by si jako šmírák.

Nakonec zase skončili na "jeho" patře na konci hlavního křídla ve světlé místnosti, kterou nazýval žlutým salonkem. Tam našli malý stolek pro dva, elegantně prostřený k obědu. Výborně, nebudou jíst v přízemí v té umělecky obkládané místnosti se stolem pro čtyřicet osm lidí, ke kterému by se jich dokázalo namačkat i devadesát šest, kdyby se k němu dodal druhý stůl, rafinovaně ukrytý za závěsem. Zřejmě musel vydat nějaký signál, který nepostřehla, protože se objevila madam Kosti a před sebou tlačila vozík s obědem. Byla tam polévka, čaj a úžasný salát s krevetami, ořechy a ovocem. Naservírovala jim jídlo na stůl a pak je diskrétně opustila a nechala je už jen ve společnosti obrovského stříbrného tácu zakrytého stříbrným poklopem. Ten zůstal ležet vedle Vorkosiganova lokte na vozíku a sliboval další lákadla.

"Je to ohromný dům," řekl lord Vorkosigan Kateřině při jídle, "jenže je tu v noci příliš ticho. A smutno. Nikdy to tu nemělo být takhle prázdné. Musí se znovu naplnit životem tak, jak to tu bylo za mého otce." Jeho hlas zazněl vzdáleně.

"Vícekrát a vícekrálovna se přece na Císařovu svatbu vrátí, ne? V létě by tu mělo být opět plno," snažila se ho povzbudit.

"To ano, přijedou s celým průvodem. Přijedou nejspíš úplně všichni." Zaváhal. "Včetně mého bratra Marka, když o tom tak přemýšlím. Myslím, že bych vás měl před Markem varovat."

"Můj strýc se o něm kdysi zmínil, když říkal, že máte klon. To je on... tedy ono?"

"Střední rod se na Betě používá pro označování hermafroditů. Mark je docela určitě on. Ano."

Strýc Vorthys neřikal, proč jste si - nebo to byli vaši rodiče? - nechali ten klon vyrobit. Říkal jen, že to bylo problematické a že se na to mám zeptat vás." Vysvětlení, které člověka napadlo jako první, bylo, že hrabě Vorkosigan zřejmě potřeboval náhradu za svého soltoxinem znetvořeného syna, ale to zřejmě nebyla pravda.

"To je opravdu složité. Nenechali jsme ho vytvořit my. Udělali to komarrští uprchlíci na Zemi. Bylo to součástí překomplikovaného plánu na atentát na mého otce. Myslím, že když jim nevyšel vojenský převrat, pokusili se utratit trochu peněz na biologické zbraně. Jejich agent ukradl vzorek mé tkáně - to asi nebylo tak těžké. Dělal mi stovky testů a léčení, když jsem byl dítě - a pak ho poslali některým přílišné skrupule si nečinícím pánům na Jacksonu."

"Proboha. Ale strýc Vorthys říkal, že váš klon se vám vůbec nepodobá - to vyrostl bez vašeho, ehm, poškození?" Pokývla směrem k němu, ale očima přitom zdvořile neuhnula od jeho tváře. Tenkrát jí zdůrazňoval, že jeho poškození jsou teratogenní, ne genetická.

"Kdyby to bylo tak jednoduché... Začal vlastně růst tak, jak měl, takže mu museli formovat tělo tak, aby byl velký jako já. A aby měl stejnou postavu. Bylo to dost hrozné. Chtěli, aby byl i při podrobné prohlídce zaměnitelný za mě. A tak když jsem si například nechal své roztržité kosti v nohou vyměnit za syntetické, udělali mu to také. A já vím úplně přesně, jak strašně to bolí. A nutili ho také, aby se učil, aby mě mohl zaměnit. Celá ta léta, co jsem si myslel, že jsem jedináček, on trpěl tou nejhorší sourozeneckou žárlivostí. Jen si to představte. Nikdy nemohl být sám sebou, neustále - vlastně pod hrozbou mučení - byl srovnáván se svým starším bratrem. V době realizace toho plánu se už téměř zbláznil."

"To musela být hrůza! Ale... jak jste ho před těmi Komařany zachránili?"

Vorkosigan chvíli mlčel a pak odpověděl: "Vlastně se nakonec zachránil sám. Když se dostal do rukou mé beťanské matky, no, umíte si to asi představit. Beťané mají velmi jasné názory na rodičovskou odpovědnost za klony. To ho podle mého názoru hodně překvapilo. O svém bratrovi věděl, to mu otloukali o hlavu dost často, ale na rodiče připravený nebyl. A už vůbec nebyl připravený na Cordelii Vorkosiganovou. Rodina ho vlastně svým způsobem adoptovala. Chvíli žil tady na Barrayaru, ale minulý rok ho má matka poslala na Kolonii Beta, aby studoval na univerzitě a prodělal terapii pod dohledem mé beťanské babičky."

"To zní dobře," řekla potěšená šťastným koncem toho zvláštního příběhu. Vorkosiganové se zřejmě umí o členy své rodiny postarat.

"Hm, možná. Podle zpráv od mé babičky to pro něj vůbec není snadné. Víte, trpí takovou posedlostí - a to naprosto pochopitelnou - že se musí co nejvíc odlišit ode mě tak, aby si nás dva v budoucnosti už nikdy nikdy nespletl. Aby bylo jasné, já s tím naprosto souhlasím, nápad je to skvělý, ale... zatímco si mohl nechat udělat plastiku obličeje nebo postavy, nebo brát růstové hormony, nechat si změnit barvu očí nebo vlasů nebo cokoliv jiného... místo toho se rozhodl dost přibrat na váze. Při mé výšce je výsledek dost děsivý. Já myslím, že se mu to ale líbí. Dělá to schválně." Zamyšleně se zadíval na svůj talíř. "Myslel jsem, že by mu v tom ta beťanská terapie dokázala pomoci, ale zřejmě tomu tak není."

Kateřina sebou trhla, protože zaslechla pod stolem zaškrábání. Po ubrusu se rozhodně vydrápalo maličké poloodrostlé černobílé kotě a namířilo si to k Vorkosiganově talíři. Vorkosigan se nepřítomně usmál, sebral z talíře několik zbývajících krevet a položil je před zvířátko. Kotě zapředlo a pustilo se do nich. "Kočka našeho strážného má pořád kořata," vysvětlil jí. "Obdivuji jejich přístup k životu, ale vždycky se objeví..." Popadl stříbrný poklop podnosu a zakryl jím malé zvířátko. To neochvějně pokračovalo v předení, až celý poklop rezonoval jako malé auto, které túruje motory.

"Dáte si dezert?"

Stříbrný podnos byl naložený osmi různými druhy dezertů tak úchvatně nazdobenými, až Kateřinu napadlo, že by bylo estetickým zločinem je sníst, aniž by si je člověk napřed vyfotografoval.

"No, tedy..." Po dlouhém rozmyšlení nakonec ukázala na jeden s vrstvou šlehačky a množstvím ovoce v želé.

Vorkosigan jí ho naservíroval na dezertní talířek a podal přes stůl. Toužebně se sám zahleděl na podnos, ale Kateřina si všimla, že sám si nic nevybral. Pobaveně si pomyslela, že přece není vůbec tlustý. V dobách, kdy si hrál na admirála Naismithe, musel být vyhublý prakticky k smrti. Zákusek chutnal stejně skvěle jako vypadal a Kateřina se na chvíli musela přestat účastnit konverzace. Vorkosigan se na ni díval s potěšeným úsměvem.

Když vidličkou vyškrabovala ze svého talíře poslední molekuly šlehačky, ozvaly se z chodby kroky a mužské hlasy. Poznala Pymův hlas, jak říká: "...ne, můj pán má schůzku se svou novou zahradní architektkou. Vážně si nemyslím, že takové vyrušení ocení."

Baryton však protáhle namítl: "Jistě, jistě, Pyme. Ani mě to netěší. Jdu v oficiální záležitosti od mojí matky."

Vorkosiganovou tvář přelétl výraz krajního podráždění a rychle ztlumil zaklení, které mu uniklo, takže nebylo slyšet, co vlastně řekl. Když se jeho návštěvník objevil ve žlutém salonku, měl tvář opět netečnou.

Muž, kterého se Pym marně snažil zadržet, byl mladý, vysoký a nesmírně pohledný důstojník v zelené kapitánské uniformě. Měl tmavé vlasy, rozesmáté hnědé oči a lenivý úsměv. Zastavil se a vysekl před Vorkosiganem hranou úklonu se slovy: "Bud' zdrav, ó lorde auditore, brácho. Proboha, vidí snad mé oči oběd, který připravila Ma Kosti? Řekni mi, prosím, že nejdu pozdě. Zbylo ještě něco? Mohu sebrat drobký z vašich talířů?" Pokročil blíž k nim a očima přelétl Kateřinu. "Aha! Představ mě prosím své zahradní architektce, Milesi!"

Lord Vorkosigan ucedil skrze zaťaté zuby: "Madam Vorsoissonová, rád bych vás seznámil s mým nevychovaným bratrancem, kapitánem Ivanem Vorpatrilem. Ivane, tohle je madam Vorsoissonová."

Vorpatriel, evidentně nijak nezastrašen jeho chladným uvítáním, se zaculil, sklonil se k její ruce a políbil ji. Jeho rty se na hřbetě její ruky zdržely o vteřinu déle, než bylo nutné, ale aspoň byly teplé a suché. Nemusela alespoň přemáhat nezdvořilé přání rychle si utírat ruku do sukní, když ji konečně pustil. "A jak vám platí, madam Vorsoissonová?"

Kateřina si nebyla jistá, jestli se má při těch slovech urazit, nebo se bavit, ale úsměv se zdál jako lepší varianta. Usmála se: "Já přece zatím jen začínám."

"Ivan žije v bytě. Myslím, že na balkoně má květináč, ale když jsem ho viděl naposledy, ta květina v něm byla suchá," vložil se jim do řeči Vorkosigan.

"Bylo to přece v zimě, Milesi." Jeho pozornost upoutalo tlumené mňoukání u jeho lokte. Zadíval se na poklop, zvědavě nadzvedl jednu stranu a řekl: "A, to jsi ty," a znovu ho přiklopil. Pohledem přelétl stůl, našel jeden čistý dezertní talířek, s nevinným úsměvem si naložil dva zákusky a začal je jíst jednou z nepoužitých vidliček, kterou ulovil u talíře svého bratrance. Pak se vrátil k prázdnému místu u stolu, přitáhl k němu jednu ze židlí a usadil se mezi lordem Vorkosiganem a Kateřinou. Znovu ho vyrušilo protestující mňoukání zpod poklopu, a tak s povzdechem osvobodil kočičího vězně a

usadil si ho na klíně na jemném ubrousku, který kotě okamžitě upatlalo. "Nenechte se vyrušovat," dodal a zakousl se do zákusku.

"Právě jsme končili," řekl Vorkosigan. "Proč jsi tady, Ivane?" Pak už tišeji dodal: "A proč tě ani tři strážní nedokázali zadržet venku? To jim mám přístě dát rozkaz střilet?"

"Má síla je velká, neboť má věc je spravedlivá," zadekloval Vorpatri. "Matka mě poslala se seznamem tvých povinností a ten je dlouhý jako moje paže. A jsou tam poznámky pod čarou." Z tuniky vylovil svitek fólie a mávl jím před očima svého bratrance. Kotě se překulilo na záda a mávlo po něm tlapkami. Ivan ho chvíli dráždil tím, že ho fólií lechtal. "Lechty, lechty!"

"Tvé odhodlání je neochvějné, neboť se bojíš více své matky než mých strážných."

"To ale ty taky. Stejně jako ti strážní," konstatoval lord Vorpatri a vidličkou uloupl další sousto.

Vorkosigan potlačil bezděčný úsměv, ale pak se znovu zatvářil nepřístupně. "Ach... madam Vorsoissonová, vidím, že dnes tomu neuniknu. Možná bychom měli dnes skončit." Omluvně se na ni usmál a odsunul svou židli.

Lord Vorkosigan musí s tím mladým důstojníkem nepochybně probrat důležité otázky, týkající se bezpečnosti. "Jistě. Ehm, bylo mi potěšením se s vámi setkat, lorde Vorpatrile."

Kapitán, znevýhodněný pozorností kotěte, nevstal, ale srdečně jí pokynul. "Madam Vorsoissonová, potěšení bylo na mé straně. Doufám, že se opět brzy uvidíme."

Vorkosiganův úsměv se zúžil na ostří žiletky. Vstala a on ji šel doprovodit do chodby. Cestou do svého náramkového komunikátoru zamumlal: "Pyme, prosím, přivez před dům auto." Pokynul jí, aby pokračovala, a sám ji šel doprovodit chodbou. "Omlouvám se za Ivana."

Kateřině nebylo úplně jasné, za co se omlouvá, a tak svůj zmatek dala najevo jen lehkým pokrčením ramen.

"Takže jsme dohodnutí?" pokračoval. "Ujmete se toho projektu?"

"Snad byste se měl napřed podívat na pár možných návrhů."

"Ano, určitě. Zítra... nebo mi zavolejte, kdykoliv se vám to hodí. Máte moje číslo?"

"Ano, na Komarru jste mi jich dal několik. Mám je pořád."

"Aha. Výborně." Sešli po velkém schodišti. Vorkosigan se tvářil zamyšleně. Pod schody se na ni podíval a dodal: "A tu malou památku ještě máte také?"

Myslel tím maličký model Barrayaru, přívěsek na řetízku, upomínku na ty nepříjemné události, o kterých nesměli mluvit na veřejnosti. "Ach, ano. Jistě."

Vorkosigan chvíli vyčkával a Kateřinu mrzelo, že nemůže šperk vytáhnout zpoza své černé blůzy a ukázat mu ho, ale považovala ho za příliš vzácný, než aby ho nosila každý den. Měla ho pečlivě zabalený a uložený v zásuvce v tetině domě. Po chvíli zaslechl zvuk motoru a Vorkosigan ji vyprovodil ze vstupních dveří.

"Nashledanou, madam Vorsoissonová." Potřásl jí rukou. Stisk měl pevný a ruku jí nedržel příliš dlouho. Vyprovodil ji ještě k autu. "Tak, a teď bych měl jít umravnit Ivana." Když se za ní zavřely dveře a vůz se rozjel, znovu vešel do domu. Když vůz projížděl hlavní bránou, už tam nestál.

##

Ivan položil na podlahu jeden z použitých talířů a k němu postavil kotě. Musel uznat, že mládě jakéhokoliv zvířete vždycky zabere. Dobře si všiml, jak se chladný výraz madam Vorsoissonové změnil, když si hrál s tou malou potvůrkou. Kdepak asi Miles tu hezkou vdovičku našel? Opřel se a sledoval, jak kotě růžovým jazyčkem vylizuje talířek a chmurně přemítal o své včerejší schůzce.

Jeho společnice se zdála být tak dostupná. Byla to studentka univerzity, poprvé pryč z domova - mladý císařský a navíc vorský důstojník na ni prostě musel udělat dojem. Dívala se mu do očí zpřímá a vůbec nebyla ostýchavá. To ona ho vyzvedla ve svém vlastním vznášedle. Ivan byl expert v použití vznášedel jako prostředku při odstraňování psychologických zábran a vytváření té správné nálady. Pár lehkých zhoupnutí vždycky vyvolalo některý z těch poplašných výkřiků, při kterých se mladá dáma obvykle přimkla blíž s bušícím srdcem, udýchaně rozevřenými a k zulíbání připravenými rty. Ale tahle dívka... takhle na zvracení mu nebylo už dávno, od doby, kdy ho Miles vyvezl na efektní demonstrativní projížďku v Hassadaru. Ona se jen dábelsky smála, zatímco Ivan se bezmocně usmíval se zaťatými zuby a bělajícími klouby prstů křečovitě svíral bezpečnostní pás.

Pak, v restauraci, kterou také vybrala ona, se pouhou náhodou setkali s tím mrzutým studentíkem a celá hra konečně začala dávat smysl. Ztraceně, ona ho využila, aby si prověřila hloubku studentíkovy náklonnosti. A ten hrál přesně podle plánu. Těší mě, pane. Ach, tohle není ten tvůj strýček, o kterém jsi vyprávěla, že slouží v armádě? Promiňte mi... Nenucenost, se kterou se studentovi podařilo zdvořilou nabídku židle využít jako skrytou příležitost k urážce, jako by pocházela spíše od jeho, ehm, menšího příbuzného. Ivan brzy odešel a v duchu jim přál, aby si to spolu užili. Nechtě výše trestu odpovídá míře provinění. Dumal, co se to s těmi dnešními barrayarskými děvčaty děje. Jako by získávaly spíše... galaktické chování. Jako kdyby se učily chování u Milesovy pozoruhodné přítelkyně Quinnové. Začínal se přiklánět k matčině doporučení, že by se měl držet děvčat svého vlastního věku a kasty.

Z chodby se ozvaly lehké kroky a ve dveřích se objevil jeho bratranec. Ivan zavrhl myšlenku barvitě Milesovi vyličit svůj včerejší debakl. Pocit, který Milese nutil tisknout rty k sobě a sklánět hlavu v trochu buldočím postoji, měl určitě k soucitu daleko.

"Přišel jsi nevhod, Ivane," začal Miles.

"Copak, zkazil jsem ti schůzku ve dvou? Se zahradní architektkou? To abych se začal také zajímat o zahrady. Ta tvoje má krásný profil."

"Úchvatný," vydechl Miles, který v tu chvíli očividně myslel na něco jiného.

"A ve tváři taky nevypadá nejhůř," dodal ještě Ivan.

Miles se už téměř chytil, ale pak se místo odpovědi zašklebil. "Jen nebuď chamtivý. Copak jsi mi neřikal, jak dobře si vedeš s tou madame Vor-nějakou?" Přitáhl si židli a svezl se na ni. Založil si ruce a zkřížil nohy a pozoroval Ivana zúženými očima.

"Aha. Jasně. No, to už asi skončilo."

"Ty mě udivuješ. To ten tolerantní manžel nebyl až tolik tolerantní?"

"Nebylo to k ničemu. Právě si zadělávají na dítě v děložním replikátoru. Víš, dnes už není tak snadné někomu vpašovat do rodiny levobočka. No, prostě on dostal úřad v koloniální správě a stěhuje si ji na Sergyar. Vlastně nás ani nenechal pořádně rozloučit." Vlastně to byla docela nepříjemná scéna, ve které nechyběly ani vyhrůžky smrti. I tak by se dala ta nepříjemnost zahladit, kdyby ona dala najevo alespoň nějakou lítost nebo třeba obavy o Ivanovo zdraví, ale místo toho byla celou dobu zavěšená do svého mužička a tvářila se, že na ni jeho teritoriální chování dělá dojem. A co se týče té pubertální teroristky se vznášedlem, kterou se pokusil přesvědčit, aby mu vyléčila zraněné srdíčko... potlačil nutkání se otřást.

Ivan se odpoutal od přemítání o svých depresích a pokračoval: "Ale vdova, skutečná, živá mladá vdova! Víš vůbec, jaká je o ně dnes nouze? Já znám na ústředí chlapy, kteří by obětovali pravou ruku, kdyby se pro ně našla nějaká přívětivá vdova, jenže si ty ruce musejí šetřit pro své dlouhé, osamělé noci. Jak se ti to vůbec podařilo?"

Jeho bratranec se do odpovědi nijak nehrnul. Po chvíli ukázal na fólii, kterou Ivan položil stočenou vedle svého talíře.

"Takže co mi to neseš?"

"Jo, tohle." Ivan ji narovnal a podal Milesovi přes stůl. "Tohle je program našeho budoucího setkání s Císařem, budoucí Císařovnou a mojí matkou. Doluje z Gregora všechny podrobnosti o té svatbě. A protože máš jít Gregorovi za svědka, tvá přítomnost se žádá a nařizuje."

"Aha." Miles očima přelétl obsah dokumentu. Mezi obočím se mu objevila zamyšlená kolmá vráska a pak vzhledl k Ivanovi. "Ne že by to bylo důležité, ale neměl bys teď být ve službě?"

"Cha," řekl Ivan pochmurně. "Víš, co mi ti neřadí provedli?"

Miles zavrtěl hlavou a zvědavě zdvihl obočí.

"Byl jsem oficiálně přidělen ke své matce - mojí matce - jako výpomoc až do doby, než bude po svatbě. A tak je teď moje přímá nadřízená!"

Úšklebek jeho bratrance měl do soucitu opravdu daleko. "Dokud nebude Laisa pevně připoutaná ke Gregorovi a nepřevezme všechny svoje povinnosti jako jeho politická partnerka, je tvoje matka asi nejdůležitější osobou ve Vorbarr Sultaně. Nepodeceňoval bych ji. Už jsem viděl plány na planetární invaze daleko méně propracované než to, co nás čeká při téhle Císařské Svatbě. Myslím, že tady budou generálské schopnosti tety Alys víc než zapotřebí."

Ivan zavrtěl hlavou. "Já to věděl, že jsem si měl zažádat o mimoplanetární službu, dokud jsem ještě mohl. Někde na Komarru, Sergyaru nebo na nějakém velvyslanectví, kdekoliv daleko od Vorbarr Sultany."

Miles se zatvářil vážně. "Já ti nevím, Ivane. Tahle událost je asi politicky nejvýznamnější věc tohoto - chtěl jsem říct roku, ale vlastně spíš našeho života. Tedy kromě případného překvapivého atentátu. Čím víc malých dědiců postaví Gregor s Laisou mezi tebe, mě a Císařství, tím bezpečnější jsme my a naše rodiny."

"My ale ještě žádné rodiny nemáme," namítl Ivan. Tak tam míří s tou svojí pěknou vdovičkou. Aha!

"Copak bychom nějaké mít mohli? Já jsem o tom rozhodně už přemýšlel, pokaždé když jsem potkal ženu kterou... ale to je jedno. Tahle svatba ale nějaký pevný plán potřebuje, Ivane."

"Já neříkám, že ne," souhlasil s ním Ivan. Natáhl se dolů pro kotě, které zatím vylízalo talíř, aby mu zabránil brousit si drápky na jeho vycíděných botách. Po chvíli hlazení na klíně ho přílišná aktivita přešla a kotě se u něj uvelebilo a s předem se začalo soustředit na důležitý úkon trávení a pouštění chlupů na císařskou uniformu. "Jakže se ta tvoje vdova jmenuje křestním jménem?" Miles mu tuhle informaci vlastně ještě ani neposkytl.

"Kateřina," povzdychl si Miles. Řekl to, jako kdyby se s tím jménem nerad loučil i jen při jeho vyslovení.

Tak jo. Ivan si vzpomněl na všechno popichování, kterému musel od svého bratrance odolávat kvůli svým milostným aférám. Co sis myslel, že jsem kmen, o který si můžeš brousit drápky své bystrosti? Daleko, jako oblaka nad obzorem, před sebou uviděl příležitost vyrovnat skóre. "Tak ona drží smutek, říkáš? Mně se zdá, že by vedle sebe potřebovala někoho se smyslem pro humor, aby ji povzbudil. Tebe ne, teď máš jasně jednu z těch svých nerudných chviliek. Možná bych jí mohl jít nabídnout procházku po městě já?"

Miles si nalil čaj a právě se chystal vyložit si nohy na sousední židli. Při těch slovech je ale hlučně opět postavil na podlahu. "Na to ihned zapomeň. Tahle je moje."

"Vážně? To už jste se tajně zasnoubili? To byla rychlá práce, hochu."

"Nezasnoubili," doznal Miles chmurně.

"Tak už jste si alespoň tajně vyznali své city?"

"Ještě ne."

"Takže vlastně pořád patří jen sama sobě. Zatím."

Miles se v rozporu se svými zvyky před odpovědí napil čaje. "To právě chci změnit. Až k tomu bude vhodná doba, což ale není teď."

"No tak, v lásce a válce je všechno dovoleno. Proč bych to nemohl zkusit?"

"Jestli to zkusíš, vyhlásím ti válku," vyštěkl Miles.

"Tvoje nová pozice by ti neměla tak stoupat do hlavy, chlapče. Ani Císařský auditor nemá pravomoc nařídít ženě, aby s ním šla do postele."

"Aby se za něj provdala," opravil ho chladně Miles.

Ivan se zaculil a sklonil hlavu. "Proboha, ty to bereš opravdu vážně. Kdo by to byl do tebe řekl?"

Miles vycenil zuby. "Na rozdíl od tebe, já jsem nikdy nepředstíral nezájem o sňatek. Já jsem na to téma nikdy nepronášel staromládenecké proslovy. Dokonce nemám ani pověst místního proutníka, které bych se musel zbavovat - ani s ní žít."

"A jéje, to dnes ale máme náladu."

Miles se zhluboka nadechl, ale než mohl pokračovat, Ivan ho přerušil. "Viš, že při tomhle nepřátelském postoji vypadáš ještě hrbatější? Na to by sis měl dávat pozor."

Po chvíli mrazivého ticha řekl Miles tiše: "Pokoušíš se soupeřit s mojí inteligencí... Ivane?"

"Co tím..." ale najít správnou odpověď mu netrvalo dlouho. "Ne."

"Výborně," vydechl Miles a znovu se opřel do židle. "Výborně..." Znovu se odmlčel na znepokojivě dlouhou dobu, po kterou studoval svého bratrance zúženými očima. Konečně se zdálo, že došel k nějakému vnitřnímu rozhodnutí.

"Ivane, žádám tě o tvé slovo Vorpatrila - jen tady, mezi námi - že Kateřinu necháš na pokoji."

Ivan vytáhl obočí. "To je trochu moc, ne? To ji k tomu nenecháš nic dodat?"

Miles rozšířil nozdry. "Ty o ni nemáš vážný zájem."

"Jak to můžeš vědět? A jak to já můžu vědět? Vždyť jsem měl sotva čas se s ní pozdravit, než jsi ji vystrkal ven."

"Já tě znám. Pro tebe je stejně dobrá ona jako kterákoliv další z těch deseti, se kterými se můžeš setkat. Ale pro mě to tak není. Navrhují ti smlouvu. Můžeš mít všechny ostatní ženy ve vesmíru. Já chci jen tuhle jedinou. Myslím, že je to fér."

To byla přesně jedna z těch Milesových debat, jejichž závěrem bylo, že v ní Miles velmi logickými argumenty získal, co chtěl. To už Ivan dobře znal, prožíval to od svých pěti let. Jen předměty jejich debat se časem změnily. "Viš, v čem je problém? Že všechny ostatní ženy ve vesmíru ti taky nepatří, takže je nemůžeš darovat," namítl vítězně Ivan. Po pár desítkách let praxe už se také dokázal rychleji orientovat. "Snažíš se tu vyměnit něco, co nemáš, za něco - co taky nemáš."

Poražený Miles se znovu usadil v židli a zamračil se na něj.

"Ne, vážně," pokračoval Ivan, "není tahle tvoje vášeň příliš náhlá na člověka, který se teprve o Zimonociích rozešel s tou pozoruhodnou Quinnovou? Kdepak jsi tuhle Kat celou tu dobu schovával?"

"Jmenuje se Kateřina. Seznámil jsem se s ní na Komarru," odsekl Miles.

"Když jsi tam vyšetřoval ten svůj případ? Tak to není tak dlouho. A navíc jsi mi o tom svém prvním případě ani nic nevyprávěl, můj lorde auditore, příteli. Musím říct, že celý ten poprask se solárním zrcadlem nakonec vyšuměl úplně do ztracena." Chvilí čekal na odpověď, ale Miles se nechýlil. Asi má opravdu špatnou náladu. Dnes ho nedokážu probrat, jindy utlumit. No, pro nevinné kolensedící zřejmě bude mnohem bezpečnější mlčet. Ivan po chvíli dodal: "Nemá náhodou sestru?"

"Ne."

"To tak bývá," povzdech si Ivan. "A kdo to vlastně je? Kde vůbec žije?"

"Je to neteř lorda auditora Vorthyse a její muž tragicky zahynul před dvěma měsíci. Pochybuji, že by měla na tvůj humor náladu."

A zřejmě není sama, jak se zdá. Zatraceně, ten Miles se té své nálady ne a ne zbavit. "Aha, pletl se ti do cesty, co? Tak jsi mu dal za vyučenou." Ivan se opřel do židle a kysele se zašklebil. "Vida, tak takhle se dá řešit nedostatek vhodných vdov. Uděláš si prostě svou vlastní."

Z tváře jeho bratrance zmizel veškerý výraz. Napřimil se v židli a rukama sevřel její opěradla. Z hlasu mu čísel arktický chlad: "Budu vám vděčný, lorde Vorpatrile, když si dáte pozor na to, abyste tyhle pomluvy už neopakoval. Už nikdy." Ivana překvapením píchlo v žaludku. Několikrát už Milese viděl hrát roli Lorda Auditora, ale nikdy to ještě nezkusil na něj. Jeho chladně šedé oči náhle vypadaly jako ústí hlavně pistole. Ivan otevřel ústa a pak je znovu opatrně sklapl. Co se to tu ksakru děje? A jak vůbec může někdo takhle zakrslý vyzařovat takovou hrozbu? Nejspíš to bude tou praxí, pomyslel si Ivan. Měl čas to trénovat. "To byl přece vtip, Milesi."

"Vůbec se mi to nezdálo vtipné," promnul si Miles zápěstí a kamsi do daleka se zamračil. Na čelisti mu pulzoval jakýsi sval. Zdvihl bradu vzhůru. Po chvilce dodal už normálně: "Nebudu ti o tom komarrském případě nic vyprávět, Ivane. Je to vážně smrtelně nebezpečné a to nijak nepřeháním. Řeknu ti jen tohle a nic víc. Smrt Etienna Vorsoissona byla ošklivá a byla to vražda a já jsem ji nedokázal nijak zabránit. Ale nezpůsobil jsem ji."

"Proboha, Milesi, já jsem si přece vůbec nemyslel, že jsi -"

"Jenže," jeho bratranec zvýšil hlas, aby ho přerušil, "všechny záležitosti, které to dokazují, jsou utajené tak přísně, jak je to vůbec možné. Z čehož vyplývá, že kdyby proti mně někdo vznesl takovéhle obvinění, nemohl bych zveřejnit fakta, která to vyvracejí. Chvilí přemýšlej o tom, jaké by to mělo následky. Zvláště jestli mé... snažení bude mít zdárný výsledek."

Ivan chvíli zaraženě přemýšlel. Pak ale rozjasnil obličej. "Jenže... Gregor k nim přístup má. Kdo by se s ním hádal? Gregor tě očistit může."

"Můj nevlastní bratr, Císař, který mě jmenoval auditorem, aby se zavděčil mému otci? Tak jak to všichni říkají?"

Ivan se nejistě zavrtěl. Takže o tom už Miles taky slyšel? "Lidé, na kterých záleží, vědí, že to není pravda. Kde jsi to vůbec slyšel, Milesi?"

Odpovědi mu bylo jen pokrčení rameny a mávnutí rukou. Miles se v poslední době chová příliš jako politik. Ivana císařská politika přitahovala jen nepatrně víc než nápad přidržet si u hlavy plazmomet a stisknout spoušť. Ne že by utíkal, když už se na ni stočil námět hovoru, to by bylo příliš nápadné. Vždycky z toho jen nějak nenápadně vycouval. Zatímco Miles... maniak Miles by na politickou kariéru možná nervy měl. Ten skrček měl vždycky sebevražedné tendence. No, radši ty než já, chlapče.

Miles mezitím pozorně studoval své polobotky. Pak znovu vzhlédl. "Já vím, že nemám žádné právo po tobě něco chtít."

Ivane, pořád ti ještě dlužím za... za to, co se stalo minulý podzim. A taky za ty ostatní případy, kdy jsi mi zachránil krk, nebo ses o to aspoň snažil. Prosím. Já nemám tolik příležitostí a tahle je pro mě moc důležitá." Pokřiveně se usmál. Ten jeho zatracený úsměv. Copak Ivan může za to, že se narodil zdravý, zatímco jeho bratranec jako mrzák? Ne, zatraceně. To ta zatracená politika ho totálně odrovnala a člověk by si myslel, že se z toho poučí, ale kdepak. Dokonce ani zásah odstřelovače toho hyperaktivního hajzlíka nezastavil. Dokáže člověku vnuknout chuť zaškrtnit ho holýma rukama a zároveň takovou hrdost, že by jednomu vyhrkly slzy. Ivan si alespoň dával pozor, aby mu nikdo neviděl do tváře, když se o minulých Zimonocích díval, jak Miles s děsivou vážností skládá svou auditorskou přísahu před shromážděným výkvětem Barrayaru. Dej lidem světlo a oni ho budou následovat. Ví o sobě vůbec Miles, jak strašně je nebezpečný?

A ten malý paranoik nejspíš věří, že Ivan má nějaké kouzlo, kterým mu dokáže odloudit jakoukoliv ženu, kterou by Miles mohl chtít. Ivanovi jeho obavy lichotily víc, než by přiznal nahlas. Ale Miles měl tak málo sebekritiky, že by bylo skoro hříchem ho téhle obavy zbavovat. I když tím své duši moc nepřilepší, co?

"Tak dobrá," povzdechl si Ivan. "Ale dám ti jen první šanci. Jestli ti dá košem, myslím, že bych měl mít právo postavit se do fronty se všemi ostatními."

Miles se trochu uvolnil. "Nic víc nechci." Pak ale znovu ztuhl. "Chci tvoje slovo Vorpatrila."

"Máš mé slovo Vorpatrila," řekl po chvíli mlčení neochotně Ivan.

Z Milese ztuhlost jako by spadla a zatvářil se už veseleji. Po pár minutách rozhovoru o práci pro lady Alys a nadcházející schůzce nakonec skončili u výctu nespočetných kvalit madam Vorsoissonové. Ivan se usnesl, že jestli je něco horšího než odolávat žárlivosti svého bratrance, je to nutnost poslouchat jeho romanticky zamilované blábolení. Sídlo Vorkosiganů zřejmě dnes nebude nejlepším úkrytem před lady Alys, alespoň dnes odpoledne ne, a měl předtuchu, že ani po mnoho dalších budoucích dní se situace nezmění. Miles se vůbec nehrnul dokonce ani do rekreačního pití, a když začal Ivanovi vysvětlovat několik plánů na nové zahrady, vymluvil se Ivan na povinnosti a zmizel.

Když scházel po schodech dolů, uvědomil si, že mu to Miles provedl znovu. Dostal přesně to, co chtěl, a Ivan si ani neuvedomil, jak to dokázal. Ivan vůbec nehodlal dávat na cokoli v téhle věci své slovo. Bráno z určitého úhlu pohledu to mohlo dokonce vypadat urážlivě.

Všechno to bylo špatně. Jestli je tahle Kateřina vážně tak skvělá ženská, zaslouží si muže, který o ni bude bojovat. A jestli se má láska téhle vdovy k Milesovi prověřit, mělo by se to udělat raději dřív než později. Miles vůbec nemá smysl pro míru, zdrženlivost ani... pud sebezáchovy. Jestli se s ním ona později rozhodne rozejít, bude to pro něj doslova devastující zásah. A pak mu on bude muset znovu přidržet hlavu v ledové vodě. Příště mu tam podržím hlavu o něco déle. Nechal jsem ho být příliš brzy, to byla moje chyba...

Vlastně Milesovi prokáže službu, když té jeho vdově ukáže všechny možnosti dřív, než si ji Miles omotá kolem prstu, jako to dělá se všemi ostatními. Jenže... Miles z Ivana dostal jeho slovo, naprosto nekompromisně a trvale. I když si to u něj vynutil a vynucená přísaha vlastně neplatí.

Ivana náhle napadl způsob, jak celé tohle dilemma obejít. Dokonce si radostně hvízdal. Celý ten plán byl až téměř... milesovský. Přece jen je ve vesmíru spravedlnost. Vráti to tomu trpaslíkovi jeho vlastním způsobem. Když ho Pym pouštěl hlavním vchodem ven, Ivan se už zase usmíval.

KAPITOLA 2

Kareen Koudelková sklouzla dychtivě na sedadlo u okna orbitální lodi a přitiskla nos na sklo. Viděla jen přechodovou stanici a její hvězdné pozadí. Po nekonečných minutách zaslechla známé cinknutí a ucítila trhnutí signalizující uvolnění lodi a loď se odpoutala od stanice. Před očima se jí mihl vzrušující barevný oblouk Barrayaru a loď začala klesat. Tři čtvrtiny severozápadního kontinentu stále ještě zářily v odpoledním slunci. Viděla i moře. Takže je po roce znovu doma. Kareen se pohodlně usadila ve svém sedadle a přemítala o svých smíšených pocitech.

Prála si, aby tu s ní mohl být Mark a přemýšlet s ní. A jak se asi s takovými návraty vyrovnávají lidé jako třeba Miles, který už byl pryč z Barrayaru alespoň padesátkrát? Kdysi studoval na Kolonii Beta stejně jako ona, jenže byl tehdy mladší. UVědomila si, že se ho potřebuje zeptat na spoustu věcí, tedy jestli si na to troufne.

Takže Miles Vorkosigan je teď Císařským auditorem. Bylo pro ni těžké, představit si ho jako jednoho z těch starých nudných staříků. Mark zprávu o té novince přijal trochu nervózně, než se sebral a poslal světelným paprskem blahopřání, jenže Mark má proti Milesovi pořád něco. Něco sice není obecně uznávaný psychologický termín, jak ji s úsměvem informovala její terapeutka, ale jiné slovo by jen těžko mohlo vystihnout komplexnost toho... Něčeho.

Rukou přejela po šatech, urovnala si košili a uhladila kalhoty. Podivná směsice stylů - komarrských kalhot, barrayarského bolera a košile z escobarského umělého hedvábí - její rodinu zřejmě neudiví.

Natáhla si před oči popelavě zbarvenou kudrlinku a pokusila se na ni podívat. Vlasy jí už skoro dorostly tak, jak je měla před odjezdem. Ano, všechny ty důležité změny se ukrývaly uvnitř. Možná se je jednou rozhodne odhalit, až to bude bezpečné. Jak bezpečné? zeptala se hned sama sebe. Nejspíš jen převzala některou z Markových paranoidních obav. Ale i tak...

Váhavě a zamračeně si vytáhla z uší beťanské náušnice a schovala je do kapsy svého bolera. Matka se dost často stýkala s hraběnkou Cordelií, a tak by mohla pochopit jejich beťanský význam. Znamenaly totiž: Ano, jsem zdravá a antikoncepci chráněná dospělá, ale momentálně mám vážnou známost, a tak prosím nepřivádějte svou náklonností do rozpaků ani jednoho z nás. Což byla docela souhrnná informace na to, že náušnice tvořil vlastně jen pokroucený kousek kovu a Beťané sami měli pro další významy mnoho jiných stylů. Pár jich už poznala.

Antikoncepční implantát, který náušnice inzerovaly, bude teď muset být tajný a nikdo kromě ní by se o něm neměl dozvědět.

Kareen v duchu krátce srovnávala význam beťanských náušnic a společenských signálů ostatních kultur: například snubních prstenů, čepců, závojů, vousů či tetování. Všechny takové signály mohly být snadno jen předstírané, ale Beťané význam těch svých dodržovali pozoruhodně dobře. Jistě, mají toho tolik na výběr. Nošení živého signálu bylo společensky naprosto nepřijatelné. Takhle by to kazili nám ostatním, vysvětlil jí kdysi jeden Beťan. Existuje to jen proto, aby se vyloučily všechny ty hry na předstírání a odhady. Člověk musel jejich přímot obdivovat. Není divu, že se jim tak daří ve všech vědách. Kareen se usnesla, že té někdy nepochopitelné hraběnce Cordelii bude zřejmě rozumět mnohem lépe. Ale tetička Cordelia nebude bohužel doma dřív než na Císařovu svatbu.

Pod sebou zahlédla Vorbarr Sultanu, a tak na podobné myšlenky rychle zapomněla. Byl večer a nádherný západ slunce vybarvoval mraky na obloze. Loď zahájila konečný sestup. Světla města v šeru pableskovala a země pod ní se zdála kouzelná. Rozeznávala už mile známé význačné body, zátočiny řeky, skutečné řeky, po všech těch fontánkách, které Beťané budují v tom svém podzemním světě, slavné mosty - hlavou jí probleskla lidová píseň o nich ve čtyřech jazycích - hlavní železniční tratě... a pak už se přistávalo a loď konečně zaskřípěla naposledy. Doma, jsem doma! Jen tak tak se držela, aby se nevyřítla přes všechny ty pomalé staříky před sebou. Ale pak konečně prošla tunelem rampy a poslední chodbou. Jestlipak na ně budou čekat? A budou tam všichni?

Nezklamali ji. Byli tam všichni do jednoho, jako malá vojenská jednotka, na strategicky výhodném místě poblíž východu. Matka držela ohromnou kytici a Olivia zdvihala velkou uvítací tabuli s nápisem VÍTEJ DOMA, KAREEN, ozdobenou duhově zbarvenými stuhami. Martya začala poskakovat na místě, sotva ji zahlédla. Delia se tvářila klidně a dospěle. Otec měl na sobě stále svou zelenou uniformu Císařské bezpečnosti, asi ještě z práce. Opíral se o hůl a široce se usmíval. Objetí s rodinou bylo přesně takové, jak si ho Kareenino ustýskané srdce vysnilo, zohýbala přitom tabuli a pomáčkala kytici. Olivia se zachichotala, Martya vyvrískla, a dokonce i otec si z očí vytřel slzy. Kolemjdoucí se na ně ohlíželi. Muži civili toužebně a chvílemi hrozilo, že vrazí do zdi. Plavovlasé komando komodora Koudelky, tak o nich v žertu mluvili důstojníci z ústředí Císařské bezpečnosti. Kareen by zajímalo, jestli si s nimi Martya a Olivia pořád tak pohrávají. Chudáci chlapi se pokoušeli vzdát, ale žádná ze sester ještě nebrala zajatce, tedy kromě Delie, která s konečnou platností zvítězila nad tím Milesovým komarrským přítelem o Zimonocích - nebyl to nikdo jiný než komodor Císařské bezpečnosti. Kareen se nemohla dočkat, až se dostane domů a dozví se všechny detaily jejich zasnub. Všichni najednou pak šli vyzvednout Kareenina zavazadla. Neustále hovořili jeden přes druhého, kromě otce, který to vzdal už před mnoha lety a od té doby jen dobromyslně poslouchal. Pak došli k čekajícímu vozu. Otec s matkou si pro tuto příležitost zřejmě vypůjčili ohromný vůz lorda Vorkosigana a také zbrojnoše Pyma, který seděl u řízení, takže se všichni namačkali na zadní sedadla. Pym ji pozdravil srdečným vzkazem od svého lenního pána a také vlastními slovy, pak naložil její nejcennější majetek vedle sebe a konečně vyrazili.

"Myslela jsem, že se vrátíš domů v jednom z těch neslušných beťanských sarongů," škádčila ji Martya, když se vůz konečně rozjel a vzdaloval se od letiště.

"Přemýšlela jsem nad tím." Kareen ukryla úsměv do kytice. "Jenže na to tu není dost teplo."

"Doufám, že jsi tam nic takového skutečně nenosila?"

Dřív, než mohla být Kareen přinucena na tuto otázku odpovědět nebo se odpovědi vyhnout, vpadla do toho Olivia:

"Když jsem viděla to ohromné auto, tak jsem si myslela, že Mark mohl klidně přijet s tebou, ale máma řekla, že nepřijede. Copak se na Barrayar nevrátí ani na tu svatbu?"

"Ale ano. Vlastně odletěl z Bety ještě dřív než já, ale zastavil se na Escobaru kvůli..." - zaváhala - "...potřeboval si tam zařídít nějaké záležitosti." Mark si tam totiž jel vyzvednout prášky na hubnutí, mnohem silnější než ty, které by mu mohl předepsat jeho beťanský lékař. Slíbili mu je na klinice vedené uprchlými jacksonskými lékařkami, které finančně podporoval. Nepochybně si při té příležitosti také nechá zkontrolovat svůj zdravotní stav, takže nelhala tak docela ve všem.

Kareen a Mark se kvůli téhle věci poprvé téměř pohádali, ale Kareen si pak uvědomila, že je to opravdu jeho věc. V jádru všech jeho nejhlubších problémů figurovalo jeho tělo. Kareen si pomalu pěstovala instinkt - pokud si tedy sama jen nelichotila - který jí napoví, kdy ho k něčemu má smysl tlačit a kdy má nechat Marka, ať si to s Markem vyřídí sám. V takových případech bylo docela strašidelným zážitkem, dívat se na to a poslouchat. Na druhou stranu byl úžasný zážitek účastnit se pod dozorem terapeutky na jeho postupném uzdravování. Naučila se, že láska má i důležitější stránky než jen neovladatelnou touhu. Například trpělivost. A v Markově případě také paradoxně určitý klid a samostatnost. Celé měsíce jí trvalo, než na to přišla, a rozhodně se jí nechtělo vysvětlovat to své hlučné, škádličí a milující rodině na zadním sedadle vozu.

"Stali se z vás dobří přátelé..." vybízivě začala matka.

"Potřeboval mě." Přímou zoufale.

"To ano, ale chodíte spolu?" Martya nikdy nebyla trpělivá. Měla ráda ve věcech jasno.

"Když tady minulý rok byl, tak se zdálo, že se mu líbíš," řekla Delia. "A teď jsi s ním byla celý rok na Kolonii Beta. To je tak strašně váhavý střelec?"

Olivia dodala: "Nejspíš je dost chytrý - přece jen je Milesovo dvojče, tak musí být - ale mně připadal vždycky trochu divný."

Kareen ztuhla. Kdyby tebe někdo naklonoval jako otoka, vychovávali tě teroristé, aby z tebe metodami psychologického a fyzického mučení udělali vraha a pak jsi musela vraždit, abys tomu unikla, taky bys nejspíš byla divná. Pokud by se z tebe nestal roztřesený uzlík nervů. A to Mark tedy rozhodně nebyl. Mark znovu tvořil sám sebe s úsilím přímo hrdinským, které jeho okolí vůbec nepozorovalo. Představila si, jak se tohle snaží Olivii nebo Martye vysvětlovat, a hned tu myšlenku zavrhl. A Delii... ne, ani Delii. Stačilo by se jen zmínit o čtyřech postavách Markovy rozštěpené osobnosti, z nichž každá měla své vlastní jméno a celá konverzace by se nezadržitelně řítla vstříc konci. A kdyby popsala, jak úžasně všechny ty postavy společně podporují křehkou Markovu osobnost, určitě by to její

barrayarskou rodinu, zkoumajícího Marka jako potenciálního příbuzného, nijak nenadchlo.

"Tak dost, děvčata," vložil se do toho otec. V přítomném vozu se doposud jen mlčky usmíval a okamžitě si tím vysloužil Kareeninou vděčnost. Ale pak dodal: "V každém případě, jestli se máme stát příbuznými Vorkosiganů, rád bych o tom věděl dopředu, abych se na to trochu psychicky připravil. Míle se znám celý život. Mark... to je trochu jiná záležitost." Copak si může v jejím životě nedokázat představit jinak než jako potenciálního manžela? Kareen si například vůbec nebyla jistá, jestli by Mark mohl být jejím potenciálním manželem. Na Kolonii Beta to bylo všechno tak jasné. Teď v sobě přímo cítila narůstající vlnu pochybností. Byla ráda, že se zbavila svých náušnic. "To si nemyslím," odpověděla po pravdě.

"Dobře," očividně spokojeně se uvelebil na sedadle pohodlněji.

"A vážně na Betě tolik přibral?" zeptala se vesele Olivia. "Neřekla bych, že mu to jeho terapeutka měla dovolit. Já myslela, že ho měla vyléčit. Vždyť byl dost tlustý, už když odsud odjížděl."

Kareen potlačila chuť chytit se za hlavu, nebo ještě lépe chytit za hlavu Olivii. "Kde jsi to slyšela?"

"Máma říkala, že lady Cordelia říkala, že to říkala její matka," odrecitovala Olivia všechny články řetězce. "Prý když tu byla o Zimonocích na Gregorových zásnubách."

Markova babička byla oběma zmateným barrayarským studentům dobrou kmotrou. Kareen věděla, že předává své ustarané dceři informace o pokrocích jejího klonovaného syna s upřímností, jaká je Beťanům vlastní. Babička Naismithová často mluvila o zprávách, které poslala nebo dostala, a vyřizovala jim novinky a pozdravy z domova. Možnost, že je teta Cordelia bude také předávat její matce, si Kareen nikdy neuvědomila. Teta Cordelia je přece jen na Sergyaru, zatímco matka je tady... Začala rychle přemýšlet a srovnávat kalendáře obou planet. Byli s Markem milenci už o barrayarských Zimonocích, když byli Vorkosiganové doma? Ne, naštěstí. Teta Cordelia to možná ví teď, ale tenkrát to ještě nevěděla.

"A já si myslela, že Beťané dokážou s mozkiem udělat cokoliv," řekla Martya. "Copak z něj nemůžou udělat normálního člověka hned? Co jim na tom trvá tak dlouho?"

"To je přesně ono," řekla Kareen. "Markovi celý život cizí lidé obraceli mozek i tělo doslova naruby. Potřebuje čas, aby zjistil, kdo vlastně je, když ho ostatní lidé nedisponují, a co a jak má dělat. Potřebuje čas, aby si vytvořil kořeny. To říká jeho terapeutka. Víš, nemá rád léky." Ačkoliv to se zřejmě netýká těch, které si má vyzvednout u těch uprchlých Jacksoniánků. "Až bude připraven - no, to je vlastně jedno."

"A pokročila ta jeho terapie vůbec nějak?" zeptala se pochybovačně matka.

"Ale ano, rozhodně," řekla Kareen, které se ulevilo, že konečně může o Markovi říci něco rozhodně pozitivního.

"A jak?" zeptala se zvědavě její matka.

Kareen si představila, jak kótká: No, konečně dokázal překonat tu svoji mučením způsobenou impotenci a stal se z něj něžný a pozorný mileneček. Jeho terapeutka říká, že je na něj hrdá, a Čuňas je v sedmém nebi. Ze Žrouta se stal jen normální gurmán, jen kdyby v sobě neměl ještě Vříška, který má také nějaké zájmy a jen díky mně se přišlo na to, proč má ty svoje žroutské záchvaty. Markova terapeutka mi za tohle zjištění pogratovala a naložila mi spoustu katalogů o pěti různých beťanských terapeutických školách a řekla, že mě podpoří, až si budu žádat o stipendium, tedy když budu mít zájem. Ještě přesně neví, co budeme dělat s Vrahounem, ale ten mě netrápí. Já nevím, co mám dělat s Vříškem. A tohle všechno stihl za jediný rok. A vlastně k tomu všemu Mark dokázal dosáhnout vynikajících výsledků na té finanční škole, to taky nikoho nezajímá?

"Dost těžko se to vysvětluje," dostala ze sebe nakonec.

Nejspíš je právě načase změnit téma hovoru. Docela určitě není jediná, jejíž milostný život by se tu dal probírat. "Delie! Co ten tvůj komarrský snoubenec? Nezná náhodou tu Gregorovu komarrskou snoubenku? A viděli jste ji už vůbec?" Delia zdvihla hlavu. "Ano, Duv znal Laisu už na Komarru. Měli tam společné, ehm, studijní zájmy."

"Je malá, boubelatá a moc milá," vložila se do jejich hovoru Martya. "Má krásné modrozelené oči a s jejím nástupem zřejmě začne móda vycpávaných podprsének. Ty to ale potřebovat nebudeš. Nepřibrala jsi tenhle rok náhodou?"

"S Laisou jsme se setkali všichni," přerušila je matka dřív, než se tohle téma mohlo trapně rozvinout. "Vypadá vážně mile. A je velmi inteligentní."

"Ano," řekla Delia a po straně se na Martyu zamračila. "Duv i já doufáme, že ji Gregor nebude využívat jen na ukazování na veřejnosti, i když to ji samozřejmě čeká také. Má komarrskou ekonomickou školu. Duv říká, že by klidně mohla řídit ministerské výbory, jen kdyby ji nechali. Přinejmenším ji Staří Vorové nemůžou využívat jen jako chovnou klisnu. Gregor i Laisa už se nevěřejně vyjádřili, že pro své děti hodlají využít děložní replikátor."

"A staří strážci tradic se s nimi nehádají?" zeptala se Kareen.

"I kdyby to udělali, Gregor už řekl, že je poště hádat se s lady Cordelií," zahihňala se Martya. "Jestli budou mít tu odvahu."

"Jestli to zkusí, dostanou od ní naservírovanou vlastní hlavu na talíři," řekl radostně otec. "A oni to dobře vědí. A kromě toho, my ji můžeme vždycky podpořit a ukázat na Kareen a Olivii jako na důkazy, že z děložních replikátorů se dají získat skvělé výsledky."

Kareen se zaculila. Olivia se jen slabě usmála. V jejich rodině byl příchod galaktických technologií jasně patrný. Koudelkovic rodina byla mezi prvními obyčejnými barrayarskými rodinami, které se rozhodly vyzkoušet novou metodu vývoje plodu na svých dvou dcerách. Kareen sice neměla pocit, že by se jí líbilo nechat se předvádět někde po výstavách úspěchů moderní vědy, ale nejspíš by to byla opravdu služba veřejnosti. To ale v poslední době nebylo potřeba, protože se tato technologie začínala hodně rozšiřovat hlavně ve městech a u těch, kteří si ji mohli dovolit. Poprvé ji napadlo, jak se její ostatní sestry, Delia a Martya, s tím vším vyrovnávají.

"A co si o té svatbě myslí Komařané, to ti Duv neříkal?" zeptala se Kareen Delie.

"Mají smíšené pocity, ale co člověk může očekávat od dobytého světa? Samozřejmě, že Císařská kancelář hodlá

rozběhnout veškerou svoji propagandistickou mašinérii. Chudák Gregor i Laisa budou muset celou tu svatbu samozřejmě zopakovat ještě jednou na Komarru a v komarrském stylu. Všem zaměstnancům Císařské bezpečnosti zrušili dovolené až do toho druhého obřadu, což znamená, že Duv i já si na naši svatbu budeme muset ještě počkat." Nahlas si povzdychla. "No, alespoň mi budou všichni věnovat plnou pozornost. On se tak hrozně snaží v té své nové práci vyniknout - a protože je první Komarran v čele úřadu pro komarrské záležitosti, soustředí se na něj pozornost celého Císařství. A obzvlášť, když se mu něco nepovede." Zašklebila se. "Když už se tu mluví o servírování hlav na talíři."

Delia se během posledního roku změnila. Když se naposledy mluvilo o záležitostech Císařství, její příspěvky k hovoru se točily kolem toho, co se nosí, protože sladit barevně celou Koudelkovic rodinu byl jistý problém. Kareen si pomyslela, že se jí ten Duv Galeni bude asi líbit. Švagr, hm. Na to si bude muset zvyknout.

A pak se vůz stočil kolem posledního rohu a před nimi se vynořil jejich dům. Koudelkovic rezidence byla posledním domem v řadě, prostorným, se třemi poschodími a ohromnými okny s výhledem na park uprostřed hlavního města a nepříliš vzdáleným od sídla Vorkosiganů. Mladý pár ho zakoupil před pětadvaceti lety, když otec sloužil jako osobní ostraha regenta a matka opustila své místo u Císařské bezpečnosti, kde pracovala jako ochranka pro Gregora a jeho nevlastní matku lady Cordelii, aby si s otcem mohli pořídit Delii. Kareen by musela dlouho počítat, aby zjistila, kolik by takový dům stál dnes, ale Mark by asi zhodnocení téhle nemovitosti spočítal hned. Bylo by to pro něj stejně jen početní cvičení - kdo z nich by měl to srdce prodat ten milý, starý, i když trochu zašlý dům? Radostně vyskočila z auta.

##

Bylo už pozdě večer, když si Kareen konečně mohla promluvit se svými rodiči o samotě. Napřed si musela vybalit věci a rozdat všem dárky a pak poklidit svůj pokoj, který její sestry za její nepřítomnosti proměnily ve skladiště nepotřebných věcí. Potom následovala velká rodinná večeře, které se účastnily také tři její nejlepší kamarádky. Všichni mluvili, samozřejmě kromě otce, který popíjel víno a tvářil se spokojeně jako muž, který sedí u dobré večeře obklopený osmi ženami. Kareen si jen pomalu uvědomovala, že svým nezávažným štěbetáním pouze maskuje věci, které jsou pro ni velmi důležité. Byl to divný pocit.

A teď seděla na posteli rodičů a pozorovala je, jak se připravují ke spánku. Matka si procházela sérii izometrických cviků tak, jak to dělala každý večer, alespoň co si Kareen pamatovala. Dokonce i po dvou porodech a létům navzdory měla dost atletické tělo. Otec překulhal místnost, položil si meč vedle postele, ztěžka se posadil a s úsměvem pozoroval, jak matka cvičí. Kareen si všimla, jak šedivé má vlasy. Matčina hřiva si ještě uchovala tmavě plavý odstín, i když už měl místy stříbrný nádech. Otec začal neohrabanými prsty uvolňovat vázání na svých polobotkách. Kareen měla pocit, že špatně vidí. Barrayarané ve středním věku jí připadali jako Beťané kolem sedmdesátky, nebo dokonce osmdesátky. Její rodiče měli ovšem těžké mládí, zažili válku i vojenskou službu. Kareen si odkašlala.

"Chtěla jsem mluvit," začala s úsměvem, "o škole na příští rok."

"Přece chceš jít na univerzitu tady v Okrsku, ne?" zeptala se matka vytáhla se na kruzích, visících ze stropu, až po bradu, natáhla před sebe napjaté nohy a tak je držela, dokud v duchu nenapočítala do dvaceti. "Neposlali jsme tě na to galaktické vzdělávání, abys to teď v půlce vzdala. To by bylo zklamání."

"To ano. Chci jít dál. Chci se vrátit na Betu." Tak. A je to venku.

Chvilí bylo ticho. Pak otec litoštivě řekl: "Vždyť ses sotva vrátila domů, broučku."

"A moc jsem se sem těšila," ujistila ho. "Chtěla jsem vás všechny vidět. Myslela jsem si ale... plánovat se má raději dřív než později. Lepší je to vědět dopředu."

"To nás přemlouváš?" zdvihl otec obočí.

Ovládla své podráždění. Není přece malé dítě, které prosí, aby mu koupili poníka. Tady jde o celý její budoucí život.

"Jen plánuji. Vážně."

Matka řekla pomalu - možná proto, že přemýšlela, ale možná také proto, že se za kruhy právě věšela hlavou dolů: "Víš vůbec, co bys tentokrát studovala? Ty předměty, které sis minulý rok vybrala, se mi zdály trochu... zmatené."

"Všechny jsem studovala na výbornou," bránila se Kareen.

"Ano, všech těch čtrnáct nijak nesouvisejících předmětů," zamumlal otec. "To je pravda."

"Bylo tam toho na výběr tolik."

"Tady ve Vorbarr Sultaně mají také velký výběr," namítla matka. "Víc, než by ses mohla naučit za několik životů, i těch beťanských. A dojíždění by nestálo tolik."

Ale ve Vorbarr Sultaně nebude Mark. Ten bude zase na Betě. "Markova terapeutka mi říkala o nějakých stipendiích."

"Tak to je tvůj poslední koníček?" zeptal se jí otec. "Psychoinženýrství?"

"Já ještě nevím," řekla popravdě. "Je to zajímavé, jak to na Betě dělají." Ale zajímá ji psychologie jako taková, nebo psychologie Markova? To sama nedovedla rozpoznat. I když, možná že ano. Možná se jí jen nechtělo si tu odpověď přiznat.

"Nepochybují," řekla matka, "že bys tu měla úspěch s jakýmkoliv galaktickým vzděláním. Jen kdyby ses dokázala soustředit na to jedno dost dlouho aby... víš, problémem jsou peníze. Bez stipendia lady Cordelie bychom si nikdy nemohli dovolit poslat tě pryč z Barrayaru. A pokud vím, na příští rok své stipendium už udělila jiné studentce."

"Já nečekala, že ji budu ještě o něco žádat. Už toho pro mě udělala dost. Ale měla bych možnost získat beťanské stipendium. A přes léto bych mohla pracovat. Tohle všechno a ty peníze, které byste stejně zaplatili na univerzitě tady... přece byste nečekali, že se nedostatkem peněz dá zastavit například lord Miles?"

"Já bych si myslel, že toho nezastaví ani zásah plazmometem," zaculil se otec. "Ale on je, jak bych to řekl, zvláštní případ."

Kareen na okamžik napadlo, co Milese tolik pohání kupředu. Možná frustrovaný vztek jako ten, co se v ní právě vzedmul. Ale kolik ho musí být? Postřehl snad Mark při své ostražitosti před svým původcem něco, co jí uniklo? "Snad můžeme na něco přijít, když se budeme snažit."

Matka s otcem si vyměnili pohledy. Otec řekl: "Obávám se, že na to asi není vhodná chvíle. Všem vám musíme platit vzdělání a k tomu ještě onemocněla babička Koudelková.... před dvěma lety jsme museli zastavit dům u moře."

Matka ho přerušila: "Tohle léto ho pronajmeme, kromě jednoho týdne. Zřejmě se kvůli všem těm událostem tady stejně z města moc nedostaneme."

"A tvoje matka teď vyučuje sebeobranu zaměstnance ministerstva," dodal otec. "Snaží se, jak to jen jde. Obávám se, že už nemáme moc peněz, o kterých nevíme."

"Já to učím ráda," řekla rychle matka. To se ho snaží přesvědčit? A ke Kareen dodala: "A je to pořád lepší, než kdybychom museli ten dům u moře prodat, abychom ten dluh zaplatili. Jeden čas jsme si mysleli, že nám nic jiného nezůstane."

Ztratit dům u moře, dům jejího dětství? Kareen se zhrozila. Koudelkovi ten dům u moře dostali od lady Alys Vorpatrilové jako svatební dar před mnoha lety. Byl to od ní projev vděčnosti za záchranu jejího života i malého Ivana během Vordariánské následnické války. Kareen nevěděla, že mají takový problém s penězi. Když ale spočítala všechny své sestry a vynásobila to jejich potřebami... ehm.

"Není to tak zlé," řekl povzbudivě otec. "Jen si pomysli, kolik bychom za starých časů vydali ještě na vaše věno!"

Kareen se povinně usmála - ten vtip slýchala posledních patnáct let dost často - a odešla. Bude muset přijít na jiné řešení. A sama.

##

Výzdoba Zeleného salonu Císařské rezidence byla nádhernější než v jakékoliv jiné místnosti, kterou kdy Miles viděl. Zdi pokrývaly starodávné hedvábné gobelíny, těžké závěsy a vysoké koberce dotvářely tlumený, vážný a možná trochu podmořský působící dojem. Po straně na vykládaném stolku stála elegantní čajová konvice, ostře kontrastovala s extrudovanými potravinami, které se obvykle na průměrných poradách podávaly. Okny se do místnosti dralo jarní slunce a kreslilo na podlaze teple zlatavé pruhy. Miles celé ráno hypnotizovaně sledoval, jak se po podlaze pomalu posouvají. Přítomnost tří mužů v uniformách propůjčovala setkání vojenský podtón. Byl tu plukovník lord Vortala mladší, velitel zvláštních jednotek Císařské bezpečnosti, které měly zajišťovat bezpečnost na Císařově svatbě. Dále kapitán Ivan Vorpatril, zodpovědně zapisující průběh setkání pro lady Alys Vorpatrilovou stejně, jako kdyby plnil tento úkol pro svého velitele na jakémkoliv jiném vojenském setkání. A nakonec komodor Duv Galeni, velitel Oddělení komarských záležitostí Císařské bezpečnosti, který se tu připravoval na den, kdy se celá tahle událost bude odehrávat na Komarru znovu. Milese napadlo, zda si tu snad Galeni nebere inspiraci pro svou vlastní svatbu s Delí Koudelkovou. Nebo má dost pudu sebezáchovy, aby se do toho nemíchal a všechno přenechal velice schopným a navíc vysoce asertivním pěti Koudelkovic ženám? Miles by Duvovi klidně nabídl za úkryt Sídlo Vorkosiganů, jenže tam by ho děvčata vyslídila docela určitě.

Zdálo se, že Gregor s Laisou se zatím docela drží. Císaři Gregorovi už bylo přes třicet, byl vysoký, štíhlý, tmavovlasý a úspěšný. Doktorka Laisa Toscanová byla drobné postavy s popelavě plavými kučery, modrozelenýma očima, které často pobaveně přivírala, a postavou, která alespoň v Milesovi vzbuzovala touhu se k ní přivinout a přečkat u ní zimu. Nemyslel tím nic zlého. Gregorovi jeho štěstí nezáviděl. Miles vlastně považoval ty měsíce veřejných slavností, které Gregora od jeho štěstí dělily, za dost sadistické. Tedy, pokud Gregora od jeho štěstí skutečně dělí...

Hlasy monotónně plynuly. Miles zabloudil v myšlenkách ještě dál. Snivě přemítal, kde budou spolu s Kateřinou slavit svoji svatbu. Snad v sídle Vorkosiganů, všem v Císařství na očích? Tak velký dav by se tam ale nevešel. Miles tam chtěl mít hodně svědků. Nebo má snad jako dědic hraběcího titulu nějaký politický závazek uspořádat svatbu v hlavním městě Vorkosiganovic okrsku, v Hassadaru? Moderní hraběcí sídlo v Hassadaru mu vždycky připomínalo spíš hotel než domov, protože bylo příliš blízko kanceláří okrsku na hlavním náměstí. Nejromantičtější by to bylo v domě ve Vorkosigan Surleau, v zahradách nad Dlouhým jezerem. Ano, svatba venku, ano to by se Kateřině určitě líbilo. Vlastně by se tak mohl svatby zúčastnit i seržant Bothari a také generál Pjotr. Věřil jsi vůbec někdy, že by takový den mohl přijít, dědečku? Samozřejmě by tam záleželo na ročním období, nejlepší by bylo léto, protože v zimní bouře by se většina romantiky určitě vytratila. Nebyl si vůbec jistý, zda se mu podaří Kateřinu dotlačit k oltáři dřív než na podzim, a odkládat obřad do příštího jara by bylo stejně příšerné jako to, co teď musí vydržet Gregor...

Laisa, sedící naproti Milesovi, se začala probírat zbývajícimi stranami svých fólií, chvíli četla a pak řekla: "To snad nemyslíte vážně!" Vedle ní sedící Gregor se zatvářil vyplašeně a nakoukl jí přes rameno.

Tak to už jsme se dostali na stranu dvanáct. Miles si rychle nalistoval příslušnou část ve svých materiálech, vzpřimil se a snažil se vypadat zaujatě.

Lady Alys ho zpražila úsečným pohledem, ale pak obrátila pozornost k Laise. Tahle půl roku trvající příprava od zasnubního obřadu o Zimonocích až po svatbu o Letních slavnostech byla korunou jejího snažení jako Gregorovy oficiální hostitelky. Jasně dala všem najevo, že všechno musí proběhnout pořádně.

Problém nastal, jen když bylo potřeba definovat to slovo pořádně. Poslední svatba vládnoucího císaře byl úspěšný obřad Gregorova dědečka Císaře Ezara se sestrou šíleného Císaře Jurije, který se odehrál za války a který si lady Alys z mnoha důvodů nehodlala brát za vzor. Většina ostatních císařů už byla bezpečně zadaná dřív, než vůbec nastoupili na trůn. Před Ezarem se vlastně odehrála jen jedna svatba - Vlada Vorbarry le Savante a lady Vorlightlové, a to bylo před téměř dvěma sty lety, za dávného období Izolace.

"Přece tu ubohou nevěstu nesvlékli přede všemi svatebčany, ne?" zeptala se Laisa a prstem ukázala Gregorovi na

příslušnou pasáž v textu.

"Ale Vlad se musel svléknout taky," ujistil ji Gregor horlivě. "Příbuzní na tom trvali. Bylo to vlastně něco jako výstupní kontrola. Kdyby se v potomstvu objevily nějaké mutace, obě strany chtěly mít čisté svědomí, že nepocházejí z jejich strany."

"Tento zvyk se ovšem v minulých letech přestal používat," poznamenala lady Alys. "Přežívá jen v zaostalých okresech u určitých jazykových skupin."

"Tím myslíš Rekouny," poznamenal snaživě Ivan, aby pomohl Laise, která nepocházela z Barrayararu. Jeho matka se při tom slově zamračila.

Miles si odkašlal. "Císařská svatba bude příkladem pro mnohé, a to i výběrem starých zvyků, které bude dodržovat. Já osobně bych se přimlouval za to, abychom tenhle vynechali."

"Taky musíš všechno zakázat," řekl Ivan. Já například myslím, že by to spoustu svatebních veselí docela oživilo. Rozhodně by to bylo lepší než závody v připitcích."

"Po kterých ráno následují závody ve zvracení," zamumlal Miles. "O zmatených, i když napínavých vorských závodech v plazení po podlaze už vůbec nemluví. Myslím, že jsi v nich jednou vyhrál, ne, Ivane?"

"Překvapuje mě, že si na to vzpomínáš. Copak vždycky neodpadneš jako první?"

"Pánové," vstoupila jim chladně do řeči lady Alys, na téhle schůzce toho máme probrat ještě spoustu. A žádný z vás neodejde dřív, než to dokončíme." Chvilku ta slova nechala pro větší důraz viset ve vzduchu a pak pokračovala:

"Neočekávám, že tenhle starý zvyk dodržíme přesně, Laiso, ale zařadila jsem ho tam, protože pro staré Barrayarany nese značnou kulturní důležitost. Doufala jsem, že bychom mohli přijít na trochu zmodernizovanou verzi, která by poskytla stejný psychologický dopad."

Duv Galeni zamyšleně srahl tmavě obočí. "Co třeba zveřejnit jejich genetický scan?" navrhl.

Gregor se zašklebil, ale pak uchopil svou snoubenku za ruku a usmál se na ni. "Laisa ho bude mít docela určitě bezchybný."

"Samozřejmě, že ano," odpověděla mu. "Moji rodiče mi ho nechali udělat, ještě než mě nechali dát do děložního replikátoru -"

Gregor ji políbil na dlaň. "Ano. Vsadím se, že jsi tenkrát byla rozkošná blastocysta."

Zamilovaně se na něj usmála. Alys se také pousmála. Ivan se zatvářil trochu znechuceně. Plukovník Vortala, jehož už léta strávená ve službě ve Vobarr Sultaně zocelila, dokázal zachovat příjemně neutrální výraz, stejně jako Galeni, který proti němu vypadal jen trochu strnule.

Miles využil tohoto strategického okamžiku, naklonil se k němu a polohlasem se zeptal: "Kareen už přijela domů. Řekla ti to Delia?"

Galení se rozzářil. "Ano. Myslím, že se uvidíme dnes večer."

"Chtěl bych uspořádat nějaké přivítání. Myslel jsem, že bych mohl brzy pozvat celý Koudelkovic klan na večeři. Přišel bys?"

"Jistě."

Gregor odtrhl oči od Laisy, opřel se do židle a řekl tiše: "Díky, Duve. Má někdo nějaký jiný nápad?"

Gregora docela jasně nenadchla myšlenka, že bude jeho genový scan zveřejněn. Miles v duchu promyslel několik variant tohoto starého zvyku. "Mohl bys to dát k dispozici jen někomu. Například rodičům partnerky nebo komukoliv, koho uznáš za vhodného, a k tomu by mohl jimi zvolený lékař provést lékařskou prohlídku ráno v den svatby. Pak by obě delegace někdy během obřadu mohly prohlásit, že jsou s výsledkem spokojené. Prohlídka by byla soukromá, výsledek veřejný. Tak učiníme zadost studu, cti i paranoidním strachům."

"A ve stejnou dobu by ti mohli dát dávku sedativ," navrhl pochmurně Ivan. "To už je budete oba potřebovat."

"Díky, Ivane," zamumlal Gregor. "To je od tebe prozíravé." Laisa jen pobaveně přikývla.

Lady Alys přemýšlivě zúžila oči. "Gregore, Laiso? Oba s tím návrhem souhlasíte?"

"Já tedy ano," řekl Gregor.

"Nemyslím, že by proti tomu moji rodiče mohli něco mít," řekla Laisa. "Um... kdo bude zastupovat tvé rodiče, Gregore?"

"Hrabě a hraběnka Vorkosiganovi, samozřejmě," řekl Gregor. "Předpokládám, že to budou oni... co, Milesi?"

"Matka ani okem nemrkne," řekl Miles, "i když neručím za její případné nemístné komentáře týkající se Barrayaránů. A otec..."

U stolu nastalo ticho. Nejedno oko se přitom stočilo na Duva Galeniho, který trochu stiskl čelisti.

"Duve, Laiso." Lady Alys poklepala dokonale nalakovaným nehtem na leštěnou desku stolu. "Prosím o komarrský sociopolitický názor. Stručně, prosím."

"Já osobně proti hraběti Vorkosiganovi nic nemám," řekla Laisa.

Galení si povzdychl. "Měli bychom se... vyhnout všemu, co by mohlo být špatně pochopeno."

Hezky řečeno, Duve. Ještě z tebe bude jednou politik. "Jinými slovy, poslat Komarrského Řezníka, aby civěl na komarrskou obětní pannu, bude v očích Komařanů asi tak populární jako morová rána," vložil se do toho Miles, protože nikdo jiný to udělat nemohl. No, Ivan by možná mohl. Lady Alys by musela ještě několik chvil přemýšlet, aby mohla tenhle problém vyložit nějak zdvořile. Galení po něm střelil téměř vděčným pohledem. "To je naprosto pochopitelné," pokračoval Miles. "Pokud to tedy nebude příliš do očí bijící, pošlete matku a tetu Alys za Gregorovu stranu a možná ještě jednu z jeho sestřenic z matčiny strany. To u barrayarských konzervativců určitě projde, protože čistotu genomu vždycky střežily ženy."

Barrayaráné kolem stolu souhlasně zamručeli. Lady Alys se krátce usmála a odškrtla si v poznámkách další bod.

Pak se rozvinula zdlouhavá a složitá debata, zda mají novomanželé pronášet své svatební sliby ve všech čtyřech barrayarských jazycích. Poté následovala třicetiminutová porada o tom, jaký přístup zaujmout k domácím a galaktickým

novinářům, během níž se Milesovi za Galeniho podpory podařilo vyhnout se dalším osobním úkolům. Lady Alys přešla na další stranu a zamračila se. "Mimochodem, Gregore, rozhodl ses už, jak budeš postupovat v tom Vorbrettenově případě?"

Gregor zavrtěl hlavou. "Zatím se snažím vyhnout jakýmkoliv veřejným prohlášením. Přinejmenším do doby, než se tím začne zabývat Rada hrabat. Ať už vyhraje kdokoli, ten druhý mi docela určitě okamžitě hodí na krk své odvolání."

Miles se zmateně zahleděl na svůj program. Dalším bodem měl být Jídelní lístek. "Vorbrettenův případ?"

"Musel jsi přece o tom skandálu slyšet," začala lady Alys. "Ach, pravda, tys byl v té době na Komarru. Copak ti to Ivan neřekl? Chudák René. Celá rodina je v šoku."

"Co se s ním stalo?" zeptal se znepokojeně Miles. René Vorbretten byl s Milesem na akademii, jenže ve vyšším ročníku, a tenkrát bylo jisté, že bude pokračovat ve šlépějích svého slavného otce. Komodor lord Vorbretten byl osobní oblíbenec Milesova otce v Cetagandské válce až do své předčasné hrdinské smrti. Zemřel před deseti lety při palbě Cetagandů na Hegen Hubu. Jen o rok později zemřel starý hrabě Vorbretten. Lidé říkali, že zármutkem nad ztrátou svého milovaného nejstaršího syna. René se tak musel vzdát slibné vojenské kariéry a převzít své hraběcí povinnosti v rodinném okrsku. Před třemi lety si po krátkém románu, o kterém si špitála celá Vorbarr Sultana, vzal překrásnou osmnáctiletou dceru bohatého lorda Vorkerese. Čert snáší vždycky na jednu hromadu, jak se říká na vesnicích.

"Vlastně..." řekl Gregor, "ano i ne. Ehm..."

"Ehm... takže co?"

Lady Alys si povzddechla. "Hrabě a hraběnka Vorbrettenovi se rozhodli, že je načase založit si rodinu, a velmi rozumně se rozhodli použít děložní replikátor a jakékoliv případné vady zárodku nechat opravit v prenatalním stavu. Z toho důvodu si oba museli nechat udělat důkladný genový scan."

"A René zjistil, že je mutant?" zeptal se šokovaný Miles. Ten vysoký, pohledný a atletický René? René, který mluvil čtyřmi jazyky skvěle modulovaným barytonem, který taval srdce žen a odpor mužů? René, který hrál na tři hudební nástroje a nádherně zpíval? René, před kterým i Ivan závistivě zatínal pěsti?

"Vlastně ne," řekla lady Alys, "pokud tedy není defekt to, že je z jedné osminy cetagandský ghem."

Miles se napřimil. "Krucí." Chvilu o tom přemýšlel. "Kdy se to stalo?"

"To si snad spočítáš sám," zahučel Ivan.

"Záleží, z které strany k tomu přišel."

"Z té mužské," řekla lady Alys. "Bohužel."

Jasně. Reného dědeček, sedmý hrabě Vorbretten, se skutečně narodil uprostřed Cetagandské okupace. A Vorbrettenovi, jako spousta jiných Barrayaranů, tenkrát dělali, co museli, aby mohli přežít... "Takže Reného prababička byla kolaborantka. Nebo... to bylo jinak?"

"Prozatím to vypadá," řekl Gregor, "alespoň podle nemnohých dochovaných dokumentů, které Císařská bezpečnost vyšetřovala, že to byla pravděpodobně dobrovolná a poměrně dlouhodobá spolupráce s jedním - nebo více - vysoce postaveným ghemským důstojníkem, okupujícím jejich okrese. Dnes už nikdo nemůže říci, zda v tom byla láska, prospěchářství, nebo jen snaha chránit svou rodinu jediným způsobem, který ovládala."

"Mohlo v tom být také všechno dohromady," řekla lady Alys. "Život ve válečné zóně není nijak snadný."

"V každém případě se zdá, že znásilnění to nebylo," dokončil Gregor.

"Dobrý bože. Takže, ehm, ví se, který z ghemských lordů byl Reného předkem?"

"Teoreticky by mohli poslat výsledek genového scanu na Cetagandu a nechat to zjistit, ale pokud vím, tak to zatím neudělali. Je to spíš akademická otázka. Akademickou otázkou nicméně není nezvratný fakt, že sedmý hrabě Vorbretten není synem šestého hraběte."

"Minulý týden se mu na ústředí přezdívalo René Ghembretten," doplnil Ivan. Gregor se ušklíbl.

"Vůbec nechápu, že to Vorbrettenové nechali prosáknout na veřejnost," řekl Miles. "Nebo tu informaci pustil některý z doktorů?"

"Hm, je tady ještě pár nejasností," řekl Gregor. "Nechtěli to udělat. Ale René to řekl svým sestrám a bratrovi, protože považoval za jejich právo to vědět, a mladá hraběnka to řekla svým rodičům. A pak, kdo ví, jak to bylo dál. Ta informace se ale nakonec dostala k Sigurovi Vorbrettenovi, který je přímým potomkem mladšího bratra šestého hraběte a náhodou také zetěm hraběte Borise Vormocriefa. Sigur nějak získal - a nechci radši vědět, jak to dokázal - kopii Reného genového scanu. A hrabě Vormoncrief ten případ předložil jménem svého zetě jakožto přímého potomka Vorbrettenů Radě hrabat a požaduje pro Sigura předání okrsku."

"Aha. Aha! Takže... René je stále ještě hrabětem, nebo ne? Byl přece potvrzen Radou hrabat podle všech pravidel - ksakru, sám jsem byl přece u toho. A hrabě přece nemusí být přímým potomkem předchozího hraběte - už se takhle potvrzovali synovci, bratřanci, příbuzní z jiného kolene a byly i jiné případy, když rod vyhynul po meči třeba kvůli válce - a co potvrzení lorda Půlnoci, koně pátého hraběte Vortaly? Jestli může být jako hrabě potvrzen kůň, tak nevím, co by mohl kdo namítat proti Cetagandánovi. Tedy částečnému Cetagandánovi."

"A taky pochybuji, že otec lorda Půlnoci byl s jeho matkou řádně oddán," doplnil ještě vesele Ivan.

"Podle mých posledních informací se tohoto případu dovolávají jako precedentu obě strany," vložil se do diskuse lord Vortal, který byl sám potomkem zmíněného pátého hraběte. "Jeden proto, že kůň byl potvrzen jako dědic, a ten druhý proto, že to potvrzení bylo později zrušeno."

Fascinovaně naslouchající Galeni nevěřičně vrtěl hlavou. Laisa si okusovala klouby prstů, ale dařilo se jí zachovávat vážnou tvář. Jen v očích se jí třpytilo.

"Jak to René všechno snáší?" zeptal se Miles.

"V poslední době se drží doma," řekla Alys s obavou v hlase.

"Já... možná mu někdy zavolám."

"To by od tebe bylo hezké," řekl chmurně Gregor. "Sigur se snaží k té své žalobě připojit veškeré Reného dědictví, ale už prohlásil, že by se spokojil jen s hraběcím titulem a vším, co k němu náleží. A také předpokládám, že z nevěstiny strany bude nějaké dědictví, které stojí mimo celý případ."

"Mezitím ale," vmísila se opět lady Alys do hovoru, "poslal Sigur do mé kanceláře dopis, ve kterém si nárokuje odpovídající místo ve svatebním průvodu jakožto hrabě Vorbretten. A René mi zároveň zaslal žádost, abych Sigurovi zakázala účast na obřadu, protože jeho žalobě dosud nebylo vyhověno. Takže, Gregore? Který z nich vloží své dlaně do Laisiných, až bude prohlášena Císařovnou, pokud se do té doby Rada hrabat nerozhodne?"

Gregor si promnul kořen nosu a na okamžik přivřel oči. "To nevím. Mohli by to být oba. Provizorně."

"Oba?" zeptala se nevěřičně lady Alys. "Slyšela jsem, že kolem té věci panuje velké napětí." Zamračila se na Ivana.

"Které ještě stupňují vtipy jistých nepříteli inteligentních osob, jež v této trapné situaci nacházejí zalíbení."

Ivan vypadal, jako by se chtěl usmát, ale vzápětí si to rychle rozmyslel.

"Budeme doufat, že nebudou svým chováním narušovat důstojnost obřadu," řekl Gregor. "Obzvláště proto, že se ke mně jeden z nich bude zřejmě odvolávat. Nejspíš bych jim měl nějak dát najevo, že se jim budu muset nějakou dobu vyhýbat..." Očima zalétl k Milesovi. "Á, lord auditor Vorkosigan. Tohle zní jako úkol vhodný pro vás. Byl byste tak laskav a připomněl jim oběma ožehavost situace, do které se dostanou, pokud se jim věci poněkud vymknou z rukou?" Protože popisem práce lorda auditora bylo zejména dělat cokoliv přikáže císař, Miles nemohl namítnout vůbec nic. No, mohlo to být i horší. Otrásl se v duchu při představě, kolik úkolů by dostal naloženo, kdyby se ze samé hlouposti tohoto setkání nezúčastnil. "Jistě, pane," povzdychl si. "Budu se snažit."

"Brzy budeme rozesílat oficiální pozvánky," řekla lady Alys. "Dej mi prosím vědět, jestli se něco změní." Obrátila poslední stranu. "Ještě jsem se chtěla zeptat, jestli ti už rodiče oznámili, kdy přijedou, Milesi?"

"Myslel jsem, že tohle budeš vědět jako první ty, Gregore?"

"Vícekrát má k dispozici dvě císařské lodi," řekl Gregor. "Jestli se na Sergyaru nepříhodí nic, co by ho zdrželo, doufám, že dorazí dříve než o minulých Zimonocích."

"Přijedou společně? Myslel jsem, že matka by mohla znovu přijet první, aby trochu pomohla tetě Alys," zadoufal Miles.

"Mám velmi ráda tvoji matku, Milesi," povzdychla si lady Alys, "ale když jsem jí po zasnubách navrhla, že by mi mohla přijet pomoci s přípravami, tak minula, že Gregor a Laisa by mi mohli stačit."

Gregor a Laisa po sobě střelili vyděšeným pohledem a chytili se pod stolem za ruce. Lady Alys se při této ukázce mlčenlivého nesouhlasu nespokojeně zamračila.

Miles se zaculil. "No jistě. Vážně to udělala. Koneckonců jí to vyšlo."

"Nemyslím, že to myslela vážně, ale s Cordelií jeden nikdy neví. Je strašné, jak se v ní v tomhle případě projevuje ta její beřanská stránka. Jsem jen vděčná za to, že je teď na Sergyaru." Lady Alys se zamračila na fólii před sebou a uzavřela diskusi: "Ohňostroje."

Miles zamžikal a pak si uvědomil, že to nebyl odhad případné srážky společenských názorů jeho beřanské matky a barrayarské tety, ale spíš - díkybohu poslední - bod dnešního programu.

"Jasně!" nadšeně se usmál Gregor. Všichni Barrayarané u stolu, včetně lady Alys, zaujatě poposedli. Snad všichni Barrayarané po nějakých dávných předcích zdědili zálibu ve všem, co hlasitě exploduje.

"Jak je uděláme?" zeptala se lady Alys. "Samozřejmě bude tradiční ohňostroj o letních svátcích, večer po přehlídce Císařské armády. Chtěli byste ohňostroje ještě další tři dny, které budou zbývat do svatby, a také večer po svatbě?"

"Podívám se na rozpočet," řekl Gregor Ivanovi. Ivan mu ho podal. "Hm. Nechceme lidi podráždit. Ať to zaplatí během těch tří dnů ostatní organizátoři - například město Vorrarr Sultana nebo Rada hrabat. A na svatební večer navýšte rozpočet o padesát procent z mých vlastních zdrojů jako hraběte Vorrarry."

"Paráda," natáhl Ivan uznale a zaznamenal to.

"A málem jsem zapomněla," dodala ještě lady Alys. "Tady máš jídelní program, Milesi."

"Jídelní co?" Bez přemýšlení přijal z její ruky nabízenou fólii.

"Gregor a Laisa mají v týdnu před svatbou desítky různých pozvánek od různých organizací, které jim - i sobě - chtějí prokázat poctu. Jsou jich spousty, od Asociace Císařských veteránů až k Čestnému cechu městských pekařů. A pivovarníků. A taky prodejců. A tak dále a tak dále podle celé abecedy. Zúčastní se těch nejdůležitějších, jak jen to půjde, ale ty budeš muset jako Gregorův svědek Gregora zastupovat na těch ostatních."

"Pozvali mě vůbec někteří z nich taky?" zeptal se Miles a očima přelétl seznam. Během tří dnů měl rozplánovaných nejméně třináct různých pozvání a obřadů. "Nebo to pro ně bude nepříjemné překvapení? Takhle často přece jíst nemůžu!"

"Zalehni ten nevybuchlý dezert vlastním tělem, hochu!" uculil se Ivan. "Je tvou povinností zachránit císaře před přejídáním."

"Jistěže to budou vědět. Můžeš také očekávat, že tě požádají o nějaký děkovný proslov. A tady," dodala ještě, "je tvůj program, Ivane."

Ivanův úšklebek se změnil ve výraz zoufalce, jen co nakoukl do svého seznamu. "Nevěděl jsem, že je v tomhle městě tolik ztracených akcí."

Milese náhle napadla skvělá myšlenka - docela určitě se mu na spoustu těch akcí podaří vyvést Kateřinu. Ano, jen ať vidí lorda auditora Vorkosigana v akci. A její důstojná a klidná elegance jen podtrhne jeho vlastní důstojnost. Náhle klidný se trochu napřimil, složil svou fólii a schoval ji v tunice.

"Nemohli bychom někam taky poslat Marka?" zeptal se žalostným hlasem Ivan. "Bude tady ve městě. A je to taky Vorkosigan. To je určitě víc než jen Vorratril. A jíst umí navíc docela dobře."

Galení, souhlasící s poslední částí jeho projevu, zdvihl obočí, ačkoliv ve tváři zachoval chmurně vážný výraz. Milese

napadlo, jestli Galeni náhodou taky neví, že Mark ještě umí docela dobře zabíjet. Alespoň to, co zabije, už nejl. Miles se chtěl na Ivana zamračit, ale teta Alys ho předběhla. "Ovládej svůj humor, prosím, lorde Ivane. Lord Mark není Gregorův svědek ani Císařský auditor a ve společenských akcích není nijak zběhlý. A přes všechno, co pro něj Aral a Cordelia minulý rok udělali, ho většina lidí stále ještě nebere automaticky jako plnoprávného člena rodiny. A jak jsem slyšela, nebere se tak ani on sám, i když na veřejnosti už zvládá vystupovat docela dobře. I přes tu terapii, kterou prošel."

"To měl být vtip," zahučel Ivan provinile. "Jak máme tohle všechno zvládnout bez trochy humoru?"

"Snaž se," nařídila mu matka úsečně.

Těmito hrozivými slovy setkání skončilo.

KAPITOLA 3

Když Miles vstoupil pod stříšku chránící Vorthysovic vchod, studil ho ve vlasech jarní deštík. V šedivém oparu byly obrysy domu jako rozmazané a vzory na něm nezřetelné. Kateřina oddálila toto jejich další setkání, protože mu poslala svůj návrh zahrady na jeho terminál. Naštěstí nemusel svou nerozhodnost hrát, oba návrhy se mu líbily stejně. Doufal, že dnes odpoledne oba stráví celé hodiny s hlavami skloněnými nad displejem, budou je porovnávat a diskutovat o detailech.

Tvář mu trochu zjihla, když si letmo připomněl erotický sen, který ho ráno probudil. Vzpomínal si v něm na své a Kateřinino první setkání tady v zahradě, ale v jeho snu nabralo jejich uvítání velmi vzrušující a neočekávané obrátky. I když, jeho podvědomí se tolik nemuselo zabývat obavami, že mu na kolenou zůstanou zrádné skvrny od trávy, a mohlo se místo toho věnovat výrobě dalších takových snů. A pak se stejně vzbudil příliš brzy...

Profesorka mu otevřela dveře a přivítivě se na něj usmála. "Jen pojď dál, Milesi." Když vstoupil do chodby, dodala: "Už jsem ti někdy řekla, jak moc si cením toho, že svoji návštěvu vždycky předem ohlásíš?"

V domě nebylo obvyklé knihovnické ticho. Podle zvuků se zdálo, že je tu nějaká oslava. Miles se znepokojeně zaposlouchal. Ze dveří nalevo bylo slyšet cinkání talířů a sklenic a ve vzduchu se vznášela vůně čaje a meruňkového koláče.

Ve strýcově čalouněném křesle v rohu trůnila Kateřina. Zdvířila se usmívala, ale mezi obočím se jí rýsovaly dvě kolmé vrásky. Kolem ní v místnosti seděli tři muži. Dva v zelené císařské uniformě a jeden v civilní tunice a kalhotách. Podsatého muže s majorskými výložkami na vysokém límci Miles neznal. Druhým důstojníkem byl poručík Alexi Vormoncrief, kterého už kdysi viděl. Také jeho výložky signalizovaly, že je v aktivní službě. Naopak třetí muž, oblečený do pečlivě stříženého civilního oděvu, se jakékoliv službě úzkostlivě vyhýbal, jak Miles velmi dobře věděl. Byerly Vorrutyer se nikdy do aktivní služby nepřihlásil. Odjakživa byl jen a pouze městským hejskem a věnoval se výhradně svým zálibám. Miles by ho Kateřině váhal představit dokonce i po zásnubách.

"Kde se tady všichni vzali?" zeptal se šeptem profesorky.

"Major Zamori byl před patnácti lety mým studentem," odpověděla mu rovněž tiše profesorka. "Přinesl mi knihu a tvrdil, že si myslí, že mě bude zajímat. Což byla pravda. Dávno mám svoji vlastní. Mladý Vormoncrief si přišel s Kateřinou porovnat rodokmen. Říkal, že jsou možná příbuzní, protože jeho babička byla za svobodna Vorvaynová. Byla to teta ministra průmyslu, jak určitě víš."

"Ano, znám tu rodinu."

"Celou minulou hodinu se dohadovali a došli k závěru, že zatímco rodina Vorvaynů má sice stejný původ, jejich příbuzenské vztahy se rozštěpily už nejméně před pěti generacemi. Proč tu je By Vorrutyer, to nevím. Ten mi svoji záminku nesdělil."

"Ten žádné záminky nepotřebuje." Miles nicméně dobře věděl, proč tu všichni tři s těmi hloupými výmluvami sedí a proč ona sedí se svým šálkem čaje v rohu jako v pasti. Copak si nemohli vymyslet trochu lepší důvod k návštěvě? "A můj bratranec Ivan tu není?" vypálil nebezpečnou otázku. Ivan také sloužil v armádě. Jeden důstojník tady, to mohla být náhoda. Ale dva...

"Ivan Vorpatril? Kdepak. Snad se tu také nechce ukázat? Došlo mi pečivo k čaji. Koupila jsem manželovi nějaké na večer jako dezert..."

"Nejspíš ne," zamumlal Miles. Nasadil zdvořilý úsměv a vešel do místnosti. Profesorka ho následovala.

Kateřina vzhledla, usmála se na něj a odložila svůj šálek. "Ale, lord Vorkosigan! Jsem tak ráda, že jste přišel. Ehm... znáte tyhle pány?"

"Jen dva z nich, madam. Dobré ráno, Vormoncriefe. Zdravím, Byerly."

Tři muži si navzájem kývli na pozdrav. Vormoncrief ještě zdvořile dodal: "Dobré ráno, lorde auditore."

"Majore Zamori, seznámte se s lordem auditorem Milesem Vorkosiganem," představila mu profesorka třetího z přítomných.

"Dobré ráno, pane," řekl Zamori. "Už jsem o vás hodně slyšel." Pohled měl přímý a nebojácný, i když byl sám proti převaze vorských lordů. Jenže Vormoncrief byl jen poručík a Byerly Vorrutyer neměl vůbec žádnou hodnost. "Přišel jste navštívit lorda auditora Vorthyse? Právě před chvílí odešel."

Kateřina přikývla: "Šel se trochu projít."

"V tom dešti?"

Profesorka nepatrně zdvihla oči k nebi, z čehož Miles vyvodil, že se její manžel prostě vytratil a přenechal jí úlohu gardedámy.

"Nevadí," pokračoval Miles. "Vlastně tu mám záležitost, kterou musím projednat s madam Vorsoissonovou." A pokud si z toho všichni tři vyvodí, že se jedná o záležitost spojenou s funkcí Císařského auditora, nebude jim to přece vyvracet, že?

"Ano," potvrdila jim Kateřina.

"Omlouvám se velice, že musím váš rozhovor přerušit," dodal ještě Miles pro ty, kteří by snad jeho předchozí narážku odmítli pochopit. Ani se neposadil, jen se opřel o rám dveří a ruce založil na prsou. Nikdo se nepohnul.

"Právě jsme rozebírali naše rodinné vztahy," vysvětlil mu Vormoncrief.

"Dost dlouho," špitla Kateřina.

"To mi připomíná, že lord Vorkosigan a já jsme také skoro příbuzní," poznamenal Byerly. "Cítím se skoro jako člen jejich rodiny."

"Vážně?" zatvářil se zvědavě Vormoncrief.

"Jistě. Jedna moje teta ze strany Vorrutyerů byla kdysi provdaná za jeho otce. Takže Aral Vorkosigan je vlastně něco jako můj téměř strýc. Jenže zemřela mladá a bohužel i bez dědice, který by Milese připravil o jeho dědictví." Byerly laškovně zdvihl obočí. "Mluvíte o ní doma ještě vůbec někdy?"

"O Vorrutyerových jsme nikdy moc nemluvili," odušil Miles.

"Zvláštní. Ani my nijak Vorkosigany neprobíráme. Vlastně skoro vůbec ne. Je to dost divné, že?"

Miles se usmál a neodpověděl. Ticho mezi nimi se nepříjemně protahovalo a Miles začínal být zvědavý, komu povolí nervy dřív. Byerlymu se v očích také zableskla zvědavost, ale první to nevydrželi nevinní přihlížející.

Major Zamori si odkáslal. "Takže, lorde auditore Vorkosigane. Jaký je vlastně závěr toho vyšetřování na Komarru?"

Byla to sabotáž, nebo ne?"

Miles pokrčil rameny a přitom přeslechl jakousi Byerlyho poznámku. "Po šesti týdnech vyšetřování jsme se s lordem auditorem Vorthysem shodli, že to musela být chyba pilota. Zamýšleli jsme se i nad možností záměrné pilotovy sebevraždy, ale nakonec jsme tuhle možnost zavrhlí."

"A k čemu jste se přiklání vy?" zaujatě se zeptal Zamori. "Byla to podle vás nehoda, nebo sebevražda?"

"Hm. Myslím, že sebevražda by vysvětlovala mnoho určitých aspektů celé kolize," odušil Miles a v duchu vyslal k duši mrtvé pilotky úpěnlivou prosbu za odpuštění. "Jenže tohle už asi nikdy nezjistíme a protože po pilotce nezbyly žádné zprávy ani osobní záznamy, nemůžeme to oficiálně potvrdit. Tohle ale nikde necitujte," dodal ještě pro upřesnění.

Kateřina, usazená ve strýcově křesle, při téhle oficiální lži chápavě přikyvovala. Možná si ji právě vrývala do paměti pro vlastní potřebu.

"A co si myslíte o té komarrské Císařově svatbě?" dodal Vormoncrief. "Nejspíš ji schvalujete, koneckonců se jí účastníte."

Miles si povšiml pochybovačného tónu, jakým to vyslovil. Nu ano, Vormoncriefův strýc, hrabě Boris Vormoncrief, zdědil hraběcí titul spolu s vůdcovským postavením konzervativního křídla po pádu hraběte Vortifranioho.

Konzervativní strana vždycky přijímala Laisu jako budoucí Císařovnu v nejlepším případě vlažně, ačkoliv se nikdy nestalo, že by na veřejnost - a hlavně ne k uším kohokoliv z Císařské bezpečnosti - prosákl jakýkoliv náznak nepřátelství. Jenže vzájemné příbuzenství Alexiho a Borise ještě nemusí znamenat, že mají stejné politické názory.

"Myslím, že je to skvělé," řekl Miles. "Doktorka Toscanová je inteligentní a krásná a Gregor, nu, má načas poříditi si nějakého dědice. A zároveň tak zbude o jednu barrayarskou ženu navíc pro nás ostatní."

"Přínejmenším pro jednoho z nás," opravil ho vlídně Byerly Vorrutyer. "Tedy pokud tím nemíníte něco velmi deviantního."

Miles si Byerlyho změřil zúženými očima. Ivan mival sice podobně únavně vtipné poznámky, ale ty alespoň nepostrádaly duchaplnost a nebyly urážlivé. Byerly, na rozdíl od Ivana, měl pro urážku vždycky důvod.

"Měli byste někdy Komarr navštívit, pánové," doporučil jim zvesela Miles. "Pod těmi kupolemi žije celá spousta krásných žen s čistým genovým scanem a galaktickým vzděláním. Toscanovi nejsou jediný klan, který má dědičku.

Mnohé z Komarranek jsou i bohaté, Byerly." Udržel se, aby všem přítomným také neobjasnil, jak nemajetnou zanechal Kateřinu její bývalý manžel, jednak proto, že Kateřina seděla přímo před ním a také proto, že Byerly už to nepochybně věděl.

Byerly se pousmál. "Říká se, že peníze nejsou všechno."

Šach. "I přesto si ale myslím, že by se vám tam líbilo, pokud byste se k tomu odhodlal."

By zkrivil ret. "Vaše víra mě dojíhá, Vorkosigane."

Alexi Vormoncrief řekl rozhodně: "Ne, díky, myslím že vorská dcera mi úplně stačí. Nemám chuť poznávat nic exotického."

A zatímco se Miles mořil s otázkou, jestli to náhodou neměla být narážka na jeho beťanskou matku - kdyby to řekl By, tak by to bylo jasné, ale Vormoncrief nikdy nebyl mistrem slovních manévřů - vstoupila jim do řeči Kateřina. "Půjdu si k sobě pro ty datové disky, ano?"

"Prosím, madam," Miles zadoufal, že By si na ní nebrousil žádnou ze svých vytříbených konverzačních technik. To by si potom musel s tímhle pseudobratránkem pohovořit někde v soukromí. Nebo by za tím účelem vyslal některého ze svých zbrojnošů, jako za starých zlatých časů...

Kateřina se postavila a zmizela na chodbě a po schodech vzhůru. Nevrátila se. Vormoncrief a Zamori po sobě střelili zklamanými pohledy a se slovy že už musejí jít se rozloučili. Miles si s tichým nesouhlasem povšiml, že Vormoncriefova vojenská pláštěnka, kterou si oblékal, měla od jeho příchodu zřejmě už čas uschnout. Pánové se také zdvořile rozloučili s profesorkou.

"Rekněte prosím madam Vorsoissonové, že Nikkimu přinesu ty disky s nákresy skokových lodí co nejdříve," zapřisahal major Zamori profesorku a zároveň přitom pošilhával po schodišti.

Tak Zamori už se stačil seznámit s Nikkim? Miles se znepokojeně zahleděl na jeho profil. Byl vysoký, i když ne tak, jako Vormoncrief. Zdání výšky mu přidávala jeho urostlá postava. Byerly byl tak štíhlý, že se jeho výška při celkovém

pohledu téměř ztrácela.

Chvilíčku ještě otáleli při neohrabané konverzaci v hale, ale Kateřina dolů už nesešla, a tak se nakonec vzdali a nechali se vyprovodit ven ze dveří. Miles si uspokojením všiml, že se rozpršelo víc. Zamori s hlavou skloněnou vyrazil přímo do deště. Profesorka za nimi úlevně zavřela dveře.

Můžete s Kateřinou sedět u mého terminálu v pracovně," nabídla Milesovi a začala sbírat talířky a šálky, které tu zbyly po návštěvnicích.

Miles přešel chodbou do knihovny spojené s pracovnou a rozhlédl se. Ano, to bude pěkné a útulné místočko na jejich schůzku. Pootevřeným oknem dovnitř protahoval lehký průvan. Vlhký venkovní vzduch zanášel dovnitř velmi zřetelně hlasy lidí přede dveřmi.

"By, přece si nemyslíš, že Vorkosigan pálí za madam Vorsoissonovou, ne?"

Byerly Vorrutyer nevzrušeně odpověděl: "A proč ne?"

"Přece by se jí musel ošklivit. Ne, to se musí týkat ještě toho jeho předchozího případu."

"Já bych na to nespolehal. Známost žen, které by zařaly zuby a provdaly se za dědice hraběcího titulu, i kdyby na něm rostly zelené chlupy."

Miles sevřel ruce v pěst a pak je zase otevřel. Vážně? Proč jsi mi tedy takový seznam už dřív neposkytl, By? Ne že bych po něm právě teď nějak zvlášť toužil...

"Netvrdím, že ženám rozumím, ale chápal bych, že jejich idolem by byl spíš Ivan," řekl Vormoncrief. "Kdyby ti atentátníci měli jen trochu víc štěstí, tak by hraběcí titul Vorkosiganů zdědil on. Škoda. Můj strýc říkává, že by byl ozdobou naší strany, jen kdyby se díky Vorkosiganům nepaktoval s tou zatracenou progresivní stranou."

"Ivan Vorpatril?" uchechtl se Byerly. "Ani pro něj to není žádná strana, Alexi. Jediná strana, kterou uznává, je ta, kde víno teče proudem."

V chodbě se objevila Kateřina a nejspíš se na Milese usmála. Miles váhal, jestli nemá hlasitě zabouchnout okno, jenže to mělo technickou komplikaci - bylo na západku. Kateřina už také zaslechla hlasy - kolik toho asi slyšela? Vešla dovnitř, naklonila hlavu na stranu a vrhla po něm zvědavý a tázavý pohled, jako kdyby chtěla říct: Už zase posloucháš za dveřmi? Milesovi se podařilo vyloudit krátký a zahanbený úsměv.

"No konečně, řidič je tady," dodal Byerly. "Půjč mi svůj kabát, Alexi. Nechci si zmáčet ten hezký nový oblek. Co myslíš? Ta barva mi jde k pleti, ne?"

"Jdi do háje i se svojí pletí, By."

"No vidíš, a krejčí mi tvrdil, že ano. Díky. Výborně, už otevřel dveře. Tak ten déšť rychle proběhni. Ty můžeš běžet. Já se v tomhle ohavném, ale nepochybně nepromokavém císařském armádním oděvu důstojně usadím. Tak honem..." V dálce odezněly rychlé kročeje dvou párů nohou.

"Má docela charakter, že?" zasmála se Kateřina.

"Kdo? Byerly?"

"Ano. Je velmi impulzivní. Stěží jsem mohla uvěřit, co všechno tady dnes řekl. A jen stěží jsem zachovala vážnou tvář."

"Tomu, co Byerly říká, také věřím jen stěží," opáčil Miles stručně. Přitáhl před terminál druhé křeslo co nejbližší ke svému a usadil ji do něj. "Kde se tady vůbec všichni vzali?" Tedy kromě těch z vojenského ústředí. Ivane, ty zrádná kryso, budeme si muset promluvit o tom, co komu v práci vykládáš...

"Major Zamori zavolal profesorce minulý týden," řekla Kateřina. "Vypadá jako hodný chlapík. Dlouho si povídal s Nikkim - jeho trpělivost na mě udělala dojem."

Na Milese zase udělala dojem jeho vychytralost. Zatracený chlap, okamžitě postřehl, že Nikki je slabý článek v řetězu Kateřininy obrany.

Vormoncrief se tu ukázal před pár dny. Chudák, je dost nudný. Vorrutyer s ním přišel až dnes ráno. Nevím, jestli ho sem někdo zval."

"Nejspíš našel novou oběť," řekl Miles. Vorrutyerové se odjakživa dělili na výstřední a samotářské. Byerlyho otec, nejmladší syn, byl misantropický pedant druhé kategorie a nikdy se dobrovolně k hlavnímu městu ani nepřiblížil.

"Byerly je totiž obvykle ve stavu notorického nedostatku financí."

"Ale rozhodně na to nevypadá," ocenila Kateřina.

Nemajetnost vyšší třídy bylo dilema, které Kateřina chápala velmi dobře, uvědomil si Miles. Touhle poznámkou nezamýšlel v Kateřině vzbudit sympatie a už vůbec ne k Byerlymu Vorrutyerovi. Ksakru.

"Myslím, že majora Zamoriho trochu vyvedlo z míry, když se tu s nimi setkal," pokračovala ještě. Pak dodala: "Vůbec nevím, co je sem táhne."

Podívej se do zrcadla, poradil jí v duchu Miles. Tázavě zdvihl obočí. "Vážně ne?"

Pokrčila rameny a trochu hořce se usmála. "Nejspíš to myslí dobře. Možná jsem byla naivní, když jsem doufala, že tohle," rukou přejela kontury svých černých šatů, "bude stačit na to, abych se jich všech zbavila. Díky, že jste mi to všechno nechal na Komarr poslat, ačkoliv nevím, jestli to zabralo. Vypadá to, že náznaky na ně nepůsobí a hrubá bych být nechtěla."

„A proč ne?“ opáčil Miles. Doufal, že by tohle téma mohla trochu rozvinout. Ačkoliv na Byerlyho by hrubost určitě nezabrala. Spíš by to vzal jako výzvu k soupeření. Miles potlačil morbidní touhu zeptat se, jestli tu bylo na návštěvě ještě víc nezadaných pánů, nebo jestli už viděl všechny. Vážně ale nechtěl slyšet její odpověď. "Tak toho tedy už necháme a obrátíme list. Mluvme o naší zahradě."

"Ano, to bude lepší," souhlasila s ním vděčně a vyvolala na obrazovku dva modely, jeden s názvem přírodní zahrada a druhý nazvaný městská zahrada. Hlavy měli nad obrazovkou skloněné vedle sebe tak, jak si to Miles představoval. Cítil příjemnou vůni jejích vlasů.

Přírodní zahrada byla protkána stezkami vysypanými kůrou, proplétajícími se mezi hustým podrostem barrayarských

původních rostlin rostoucích na březích potůčku a s dřevěnými lavičkami v ohybech jeho proudu. Městská zahrada byla plná ostrých hranatých teras z litého betonu, po kterých vedly pěšiny, kde stály lavičky a kroutila se vodní koryta. Mnoha obratně kladenými otázkami Kateřina zjistila, že Miles v duchu dává přednost zahradě přírodní, i když na první pohled ho zaujala umná směsice betonu a fontán ve druhém modelu. Fascinovaně pozoroval, jak uzpůsobila sklon počítačové krajiny, aby tak získala větší spád a prostor pro potůček a zahrnula ho do tvaru písmene S, které začínalo skalnatým vodopádem a končilo v malé jeskyňce. Ústřední mýtinu, na které se všechny pěšiny setkávaly, vydláždila na obrazovce tradiční hliněnou dlažbou, různými barvami znázorňující erb Vorkosiganů, stylizovaný javorový list se třemi překrývajícími se trojúhelníky v pozadí, symbolem hor. Mýtinu zapustila v terénu trochu níž, aby tak v okolních vrších vznikl prostor k procházkám a zároveň aby tam tolik nedoléhal hluk velkoměsta.

"Ano," řekl konečně spokojeně. "Takhle to uděláme. Můžeme s tím začít. Začněte prosím hledat dodavatele, ať nám dají nabídky."

"Určitě to chcete udělat?" zeptala se Kateřina. "Víte, nemám s tím velké zkušenosti. Všechny své zahrady jsem zatím jen modelovala na terminálu."

"Vida," řekl lstivě Miles, který její námitku předvídal. "Vypadá to, že nastal čas seznámit vás s mým obchodním poradcem, Tsipisem. To on zařizoval všechno, co se během posledních třiceti let muselo udělat na budovách a pozemcích, které Vorkosiganům patří. Zná všechny spolehlivé lidi a také ví, kde na jejich služby vzít peníze. Velmi rád vám v celé té věci pomůže." A určitě nejen proto, že jsem mu už řekl, co s ním provedu, jestli nebude dostatečně rád od začátku až do konce. Ne že by ho Miles musel přemlouvat dlouho. Tsipis považoval veškeré obchodní problémy za fascinující téma a dokázal o nich mluvit celé hodiny. Miles s úsměvem vzpomínal, jak často ho v životě už dokázalo z problémů dostat školení Tsipisovo a ne Císařské bezpečnosti. "Pokud budete ochotná stát se jeho žákyní, bude vaším otrokem."

Pečlivě ustrojený Tsipis se na druhém konci linky v Hassadaru ohlásil téměř okamžitě a Miles je oba představil. Jeho plán zatím fungoval. Tsipis byl postarší muž, bezpečně ženatý a projekt ho skutečně zajímal. Téměř okamžitě se mu podařilo zbavit Kateřinu ostychu. Ještě než jejich první rozhovor skončil, dokázal změnit její tohle nezvládnutelnou na plán plný nákrešů, rozvrhů a zápisů, které by při troše dobré vůle mohly vyústit v zahájení prvních pozemních prací už někdy příští týden. Výborně. Tohle bude fungovat. Tsipis u svých žáků dokázal ocenit bystrou mysl. A Kateřina byla z lidí, kterým stačí věc ukázat jen jednou. Takových si Miles kdysi ve svých jednotkách cenil víc než železné zásoby kyslíku. A to si přitom o sobě vůbec nemyslela, že je nějak neobvykle bystrá.

"Proboha," poznamenala, když Tsipis zavěsil a rovnala si své poznámky. "To bude ale dobrá škola. Myslím, že bych vám za to měla platit spíš já."

"Dobře, že to říkáte," vzpomněl si Miles. "Platby." Z kapsy vytáhl kreditní kartu. "Tsipis vám zařídil účet, ze kterého budete platit všechny výdaje. A tady je vaše mzda za úspěšný návrh."

Vložila kartu do terminálu a zalapala po dechu: "Lorde Vorkosigane, to je příliš!"

"Kdepak, není. Nechal jsem Tsipise porovnat ceny tří různých společností, zabývajících se podobnými návrhy." Čirou náhodou to byly tři nejdražší společnosti, které mohl najít, ale copak by takovou práci zadal někomu jinému než těm nejlepším? "Tohle je průměr z jejich nabídek. Může vám je předložit."

"Jenže já jsem amatér."

"Ale už ne nadlouho."

A div divoucí, takhle poznámka jí na rtech vykouzlila docela sebevědomý úsměv. "Vždyť jsem jen dala dohromady pár standardních designových prvků."

"Takže deset procent z té částky je za ty prvky. Těch zbylých devadesát je za to, že víte, jak je zkombinovat."

Ha, tak na tohle už neřekla nic. Samozřejmě, člověk nemůže být takhle dobrý a nebýt si toho někde hluboko v skrytu duše vědom. I když se jejímu okolí podařilo dotlačit ji k chování nejskromnějšího ze skromných.

Uvědomil si, že v téhle fázi mírného optimismu by bylo vhodné setkání ukončit. Nehodlal se tu zdržovat tak, aby ji začal nudit, jako se to evidentně podařilo Vormoncriefovi. Je asi ještě brzy na... ale co, zkusit to může. "A mimochodem, budu pořádat takovou malou večeři pro pár starých přátel - pro Koudelkovu rodinu. Kareen Koudelková, chráněnka mé matky, se vrací ze školy na Kolonii Beta. Teď nemá tolik času, ale hned jak se mi podaří najít vyhovující dobu, chtěl bych, abyste také přišla a seznámila se s nimi."

"Nechtěla bych rušit -"

"Mají čtyři dcery," přerušil ji neústupně. "Kareen je z nich nejmladší. Bude tam i jejich matka, Drou. A také komodor Koudelka. Známe je celý život. A také Deliin snoubenec, Duv Galeni."

"To mají v rodině pět žen?" V hlase jí zřetelně zazněla lehká závist.

"Myslím, že by se vám líbily. A vy jim také."

"Mnoho žen tady ve Vorbarr Sultane neznám... žádná nemá čas..." Pohledem zavadila o svou černou sukni. "Vážně bych ještě neměla nikam chodit."

"Je to rodinná večeře," zdůraznil znovu. Musí kout železo, dokud je žhavé. "Samozřejmě jsem chtěl také pozvat profesora a profesorku." A koneckonců proč ne? V jídelně je přece devadesát šest židlí.

"Snad... to by bylo výjimečně."

"Výborně! Pošlu vám nějaký návrh data konání. A, prosím, zavolejte Pymovi, kdy mají přijít první dělníci, aby je přidal na seznam povolených osob."

"Ano."

A stejným tónem, vřelým, ale ne příliš osobním, se rozloučil a konečně odešel.

Takže nepřítel už útočí na její brány. Jen žádnou paniku, hochu. Ještě před tou večeří se mu možná podaří úspěšně ji zlákat na některé z akcí během svatebního týdne. A až je veřejnost uvidí několikrát spolu, inu, kdo ví, co bude pak.

Já to bohužel nevím.
S povzdechem vyrazil k autu, čekajícímu v dešti.

#

Kateřina zašla zpátky do kuchyně zeptat se tety, zda nepotřebuje pomoci s úklidem. Cítila se provinile, že za ní jde až teď, a skutečně našla profesorku už sedět u kuchyňského stolu nad šálkem čaje a stohem písemných prací. Podle jejího pobaveného výrazu usoudila, že to budou práce mladších žáků.

Právě se zamračila, cosi do písemky vepsala a pak vzhledla ke Kateřině a usmála se. "Už jste skončili?"

"Vypadá to, že jsme spíš začali. Lord Vorkosigan si vybral tu přírodní variantu. Chce, abych na tom začala pracovat."

"O tom jsem nikdy nepochybovala. Je to velmi rozhodný muž."

"Omlouvám se za ten zmatek tady," ukázala Kateřina směrem do chodby.

"Nevím, proč ty by ses měla omlouvat. Ty jsi je přece nezvala."

"To opravdu ne." Kateřina jí s úsměvem nastrčila před oči svou novou kreditní kartu. "Ale lord Vorkosigan mi už zaplatil za ten návrh zahrady! Teď ti můžu zaplatit nájem za mě i za Nikkiho."

"Proboha, nic nám přece nedlužíš. Nás nic nestojí, že bydlíte v těch pokojích, které jsou stejně prázdné."

Kateřina zaváhala. "Ale živit nás už něco stojí."

"Jestli chceš něco nakoupit, tak klidně můžeš. Ale raději bych viděla, kdyby sis ty peníze schovala na školné, které budeš muset platit na podzim."

Na to zbude taky," přikývla souhlasně Kateřina. Když bude trochu šetřit, nebude si u otce muset žádat o peníze ještě dalších pár měsíců. Ne že by jí peníze neposlal, ale nechtěla mu poskytovat právo plést se jí do života dobře míněnými radami a návrhy, o které ani v nejmenším nestála. Na Tienově pohřbu jí jasně naznačil, že se mu příliš nelíbí, že se jako pořádná vorská vdova nevrátila domů ani do domu své tchýně, ačkoliv je starší madam Vorsoissonová pozvala.

Jak si ale představoval, že bude Kateřina a Nikki žít v jeho malém bytě, a kde by v městečku na Jižním kontinentě, kde trávil své stáří, měli najít vhodné vzdělání? Saša Vorvayne občas působil dojmem člověka, kterému život ublížil.

Vždycky se rozhodoval konzervativně. To matka byla ta odvážnější z nich dvou, ale i tak jen do určité míry, kterou jí umožňovalo její postavení úřednickovy manželky. Možná ji jeho poraženectví postupně také nakazilo? Kateřina čas od času přemýšlela, zda manželství jejich rodičů nebylo vlastně také jen takovým utajovaným omylem, jako její vlastní.

Za oknem se mihla šedovlasá hlava. Ozvalo se cvaknutí zámku a v zadních dveřích se objevil její strýc Vorthys a těsně za ním Nikki. Profesor strčil dovnitř napřed jen hlavu a dramaticky zašeptal: "Už jsou pryč? Už se můžeme vrátit?"

"Vzduch je čistý," informovala ho jeho manželka, a tak vklusal do kuchyně.

Nesl ohromnou tašku, kterou složil na kuchyňský stůl. Ukázalo se, že je plná zákusků a sladkostí, které co do kvantity několiknásobně nahrazovaly ty, které padly za oběť jako pohoštění návštěvníků.

"Myslíte, že už by nám to mohlo stačit?" zeptala se suše profesorka.

"Nehodlám riskovat nedostatek," prohlásil její manžel. "Dobře si vzpomínám, když touhle fází procházely naše dcery.

Pořád za nimi chodili nějakí mladíci a v domě nebyl večer už ani drobeček. Nikdy jsem nechápal, proč je tak štědrě hostíš." Po straně Kateřině vysvětlil. "Já jsem je chtěl odrazovat tím, že by se jako pohoštění nabízela plesnivá zelenina a k tomu by museli vykonávat domácí práce. Pak bychom věděli, že ti, kteří by se vrátili i potom, to opravdu myslí vážně. Vid', Nikki? Jenže ženské mi to nikdy nedovolily."

"Klidně jim můžeš nabízet plesnivou zeleninu i domácí práce," ubezpečila ho Kateřina. Nebo můžeš také zamknout dveře a dělat, že nejsme doma... Zamračeně se usadila vedle tety a vzala si zákusek. "A co ty a Nikki, dali jste si také něco?"

"Dali jsme si v pekárně kávu, mléko a zákusky," ujistil ji její strýc.

Nikki si spokojeně olízl rty a souhlasně přikývl. "Strýček Vorthys mi říkal, že všichni ti pánové se s tebou chtějí oženit," dodal ve zjevné nevěře. "To je vážně pravda?"

Díky, vážně díky, milý strýčku, pomyslela si nevesele Kateřina. Dávno jí vrtalo hlavou, jak to má vysvětlit devítiletému klukovi. Ačkoliv Nikkimu by takový nápad určitě nepřipadal tak příšerný jako jí. "Všichni najednou nemůžou, to by bylo proti zákonu," zamumlala nakonec. "Dokonce dost deviantní," usmála se, protože si vzpomněla na Byerlyho rýpnutí.

Nikki poznal, že žertuje. "Vždyť víš, jak to myslím. Vybereš si někoho z nich?"

"Ne," ujistila ho.

Fajn." Po chvíli mlčení dodal: "I když, kdyby sis měla vybrat, major by byl lepší než poručík."

"Aha. A pročpak?"

Kateřina se zájmem sledovala, jak se Nikki snaží říct cosi ve smyslu, že Vormoncrief je dost nudný patron, ale k její úlevě to nakonec neřekl. Nakonec řekl jen: Major vydělává víc peněz."

,To je praktický postřeh," uznal strýc Vorthys a zřejmě stále ještě s nedůvěrou v přiměřenou hostitelskou štedrost své manželky shrnul na hromadu asi polovinu přinesených sladkostí a sušenek a odnesl si je ukrýt do své sklepní laboratoře. Nikki odběhl s ním.

Kateřina se lokty opřela o desku kuchyňského stolu, rukama si podepřela bradu a povzdychla si: "Možná, že strýčkův návrh nebyl až tak nemožný. Vormoncrief by se s domácími pracemi určitě nesrovnal a naprosto jistě by to stačilo odpudit Vorrutýra. Jestli by zabraly také na majora Zamoriho, to nevím. Ale plesnivou zeleninu bych pro jistotu nabízela taky."

Teta Vorthysová se na židli vzpřímila a měřila si ji se záhadným úsměvem. "Tak co bych měla dělat, Kateřino? Měla bych začít tvým potenciálním nápadníkům říkat, že nejsi doma?"

„A mohla bys to udělat? Když budu mít teď tolik práce s tou zahradou, tak to vlastně bude i pravda,“ zauvažovala o tom Kateřina.

„Chudáci chlapci. Je mi jich skoro líto.“

Kateřina se pousmála. Přímou cítila, jak ji ta lítost táhne jako nějaká ruka zpátky do tmy. Naskočila jí husí kůže. Každou noc, kterou teď ležela v posteli sama, bez Tiena, se cítila jako v nebi. Mohla se pohodlně natáhnout, protáhnout ruce i nohy, aniž by ji někdo odstrkoval, utlačoval, hádal se s ní nebo se s ní usmířoval. Je volná. Ačkoliv si za dlouhá léta svého manželství už zvykla na pouta, která ji k němu vážala, na sliby, strach, jeho zoufalství, tajemství i lži. A když ji z pout přisahy konečně vysvobodila jeho smrt, cítila se, jako kdyby se celá její duše bolestně probudila, jako když se do přesezené nohy vrací s mravenčením krev. Nevěděla jsem, v jak hrozném žijí vězení, dokud jsem se z něj nedostala ven. Při myšlence, že by se do té manželské cely měla dobrovolně vrátit a zamknout za sebou dveře další přísahou, se jí chtělo křičet. Zavrtěla hlavou. „Nechci mít nikoho dalšího.“ Její teta zdvihla obočí: „Nepotřebuješ dalšího Tiena, to je pravda. Ale ne všichni muži jsou jako Tien.“

Kateřina zamyšleně sevřela ruku. „Jenže já jsem pořád stejná. Vůbec nevím, jestli ještě dokážu někoho milovat, a přitom se nechovat jako dřív. Nechci se vydat ze všeho až do dna a pak si stěžovat, že nemám nic. Nejvíce mě přitom drtí pomýšlení, že to všechno nebyla pouze Tienova vina. To já jsem to nechávala zacházet pořád dál. Kdyby se oženil se ženou, která by se mu dokázala postavit, která by trvala na svém...“ „Z téhle tvoji logiky mě bolí hlava,“ prohlásila mírně její teta.

Kateřina pokrčila rameny. „Teď už je to stejně jedno.“ Po dlouhém mlčení se profesorka zvědavě zeptala: „A co si myslíš o Milesovi Vorkosiganovi?“ „Ten je fajn. Ten ve mně nevzbuzuje chuť utéct.“ „Já myslela - ještě na Komarru - že ses mu docela líbila.“

„Ach to, to bylo jen takové škádlení,“ řekla pevně Kateřina. Pravda, to škádlení zašlo možná trochu dále, jenže to byli oba unavení a šťastní, že ty hrozné dny a hodiny už mají za sebou... v duchu před sebou zahlédla jeho zářivý úsměv a oči třpytící se v unavené tváři. Určitě to bylo jen škádlení. Protože jestli ne... bude muset utéct. A na to už je také příliš unavená. Ale bylo příjemné popovídat si s někým, koho opravdu zajímají zahrady.“

„Hmm,“ řekla na to její teta a zahloubala se do další písemné práce.

##

Odpolední slunce nad Vorbarr Sultanou zahřívalo šedé kamenné zdvo sídla Vorkosiganů, jako kdyby ho chtělo roztavit, když se pronajaté vozidlo s Markem protáhlo po příjezdové cestě. Chlapíka ze stráže Císařské bezpečnosti u brány Mark z minulého roku neznal. Choval se k nim s respektem, ale byl důkladný, dokonce si s omluvně zamumláním „můj pane“ zkontroloval Markův otisk dlaně a sítnice dřív, než je pustil dovnitř. Když se blížili k domu, Mark se zadíval z auta ven.

Tak znovu v sídle Vorkosiganů. Nebo snad doma? Jeho útulný studentský byteček na Kolonii Beta mu připadal mnohem známější než tahle ohromná kamenná budova. Cítil se hladový, unavený, napjatý a navíc nadržovaný. Alespoň že tentokrát strachy nezvrací jako minule. Je to prostě jen sídlo Vorkosiganů. Nějak to zvládne. A hned jak se dostane dovnitř, zavolá Kareen. Ano! Otevřel dveře auta, a hned jak zastavilo, a otočil se, aby pomohl Enrikovi vyložit věci. Mark se sotva nohama dotkl země, když ze vchodových dveří vykoukl zbrojnoš Pym a krátce mu zasalutoval. „Můj pane Marku! Měl jste nám z letiště zavolat. Vyzvedli bychom vás, jak se sluší.“

„To nic, Pyme. Nemyslím, že bychom tohle všechno dokázali naložit do toho obrněného auta. Neboj se ještě toho pro mě budeš moci udělat spoustu.“ Bránou právě projelo nákladní auto, které si na letišti najali přijelo blíž a s trhnutím zastavilo těsně za nimi.

„Nebesa,“ zahučel Enrique tiše, když mu Mark pomáhal vyložit bednu s nápisem NEKLOPIT, kterou měli celou cestu na sedadle mezi sebou. „Ty jsi vážně lord Vorkosigan. Pořád jsem ti to úplně nevěřil.“

„Já jsem vážně lord Mark,“ opravil ho Mark. „Musíš to chápat. Tady je to rozdíl. Já nejsem, ani nechci být dědicem hraběcího titulu.“ Mark bradou ukázal na příchodzího človíčka malého vzrůstu, který prošel vchodovými dveřmi, aby je uvítal. „Tohle je lord Vorkosigan.“

Miles navzdory všem těm pozoruhodným drbům o jeho zdraví, které prosákly až na Kolonii Beta, vypadal dobře. Podle jeho šedého obleku si někdo dal práci s vylepšením jeho civilního oblékání a nebyl zdaleka tak vyhublý, jak si ho Mark pamatoval, když ho před rokem viděl naposledy. S úšklebkem přikročil k Markovi a natáhl k němu ruku. Pevně a po bratrsku si stiskli dlaně. Mark se sice toužil s někým obejmout, ale s Milesem zrovna ne.

„Marku, zatraceně, to je ale překvapení. Měl jsi zavolat z oběžné dráhy, kdy dorazíš na letiště. Pym by tě tam jel vyzvednout.“

„To už mi říkal.“

Miles trochu odstoupil a zkoumavě si ho prohlédl. Mark se začervenal. Léky od Lilie Durony mu pomohly zbavit se hromady sádla v krátkém čase tak, jak by to normální člověk nikdy nemohl dokázat, a Mark přísně dodržoval rozpis příjmu stravy a tekutin, aby se nedostavily nějaké nepříznivé vedlejší účinky. Řekla mu, že léky samotné nejsou návykové, a Mark jí věřil. Nemohl se dočkat, až ze sebe ten hnus setřese. Teď vážil jen o něco málo víc, než když byl na Barrayaru naposledy, přesně jak si to plánoval. Vrahoun se znovu osvobodil ze své sádelnaté klece a je plně schopen je bránit, pokud bude potřeba... Jenže Mark nečekal, že pak bude vypadat takhle posedle a povadle, jako svíčka, kterou někdo nechal na poledním slunci.

A přesně jak čekal, se jeho bratr vzápětí zeptal: „Není ti něco? Nevypadáš dobře.“

„To jen ta skoková nevolnost. To přejde.“ Udělal strnulou grimasu. Nebyl si jistý, jestli jeho nevolnost způsobují ty léky, Barrayar samotný, nebo fakt, že mu chybí Kareen, ale věděl přesně, co ho vyléčí. „Už se ozvala Kareen? Dorazila“

v pořádku?"

"Jistě, přijela minulý týden. Co je prosím tě zač tamta bedna s těmi nápisy?"

Mark sice ze všeho nejdřív chtěl vidět Kareen, ale tohle bylo důležité. Obrátil se k Enrikovi, který na něj i na jeho dvojče a průvodce zíral v neskrývaném fascinovaném úžasu.

"Přivezl jsem ti hosta, Milesi. Chtěl bych ti představit doktora Enrika Borgose. Enriku, tohle je můj bratr Miles, lord Vorkosigan."

"Vítejte v sídle Vorkosiganů, doktore Borgosi," řekl Miles a s automatickou zdvořilostí mu potřásl rukou. "Vaše jméno zní trochu escobarsky, ne?"

"Ehm, ano, lorde Vorkosigane."

Neuvěřitelné, Enrikovi se to podařilo tentokrát říct správně. A to ho Mark poučoval o chování na Barrayaru teprve celých deset dní...

"A čeho jste vlastně doktor?" Miles střelil po Markovi nervózním pohledem. Mark uhlodl, že se Milesovi začaly hlavou honit obavy o bratrovo zdraví.

"Ne medicíny," ujistil Mark Milese. "Doktor Borgos je biochemik a genetický entomolog."

"To je věda o slovech...? Ne, to je vlastně etymologie. Entomologie je o broucích." Miles znovu zabloudil pohledem k ohromné okované a pečlivě zabalené bedně u svých nohou.

"Marku, proč má ta bedna větrací otvory?"

"Lord Mark a já teď budeme pracovat spolu," vysvětloval Milesovi vytáhlý vědec horlivě.

"Doufal jsem, že bychom tu mohli najít volnou místnost," dodal Mark.

"Bože, samozřejmě, najděte si kteroukoliv. Dům je vám k dispozici. Minulou zimu jsem se přestěhoval do toho apartmá na druhém poschodí východního křídla, takže kromě přízemí je celé severní křídlo prázdné. Jen ve čtvrtém poschodí má pokoj zbrojnoš Roic. Má noční směny a ve dne spí, takže se nestěhujte těsně vedle něj. Otec a matka s sebou dovezou svou obvyklou suitu, až dorazí na léto, ale to se potom může všechno přeorganizovat."

"Enrique doufá, že by si tu mohl zařídit nějakou dočasnou laboratoř. Tedy jestli to nebude vadit," dodal Mark.

"Snad ne nic výbušného? Nebo jedovatého?"

"Kdepak, lorde Vorkosigane," ujišťoval ho Enrique, "nic takového."

"Pak nevidím důvod, proč by to nešlo." Znovu zalétl očima k bedně a slabším hlasem se zeptal: "Marku, proč mají ty větrací otvory ještě síťky?"

"Všechno ti vysvětlím," ubezpečil ho vesele Mark, "jen co si vybalíme a zaplatím těmhle řidičům." Po boku zbrojnoše Pyma se mezitím objevil zbrojnoš Jankowski. "Ta velká modrá taška je moje, Pyme. Všechno ostatní patří doktoru Borgosovi."

Zapojili do práce také řidiče, a tak byly oba vozy rychle vyloženy a zavazadla se ocitla na podlaze černobílé dlažby vstupní haly. Napjatá vteřina nastala, když zbrojnoš Jankowski, naložený zavazadlem plným - jak Mark věděl - spěšně zabaleného laboratorního skla, šlápl na černobílou kotě, na černobílou dlažbě téměř neviditelné. Popuzené zvířátko vyrazilo uši rvoucí jek, zasyčelo, vystřelilo mezi Enrikovými kotníky a téměř Escobařana poslalo k zemi, což by byla škoda, protože ten právě přenášel velmi drahý molekulární analyzátor. Přístroj zachránila jen Pymova pohotovostní reakce, když ho na poslední chvíli zachytil.

Kvůli tomu zatracenému analyzátoru je tenkrát málem chytili, když o půlnoci spěšně balili celou laboratoř dřív, než se do ní lidé dostali a zničili jejich poznámky a nenahraditelné vzorky. Enrique trval na tom, že se pro něj musí vrátit.

Kdyby se teď rozbil, Mark by to mohl alespoň pokládat za důkaz, že se pro něj vraceli zbytečně. Koupím ti celou laboratoř novou, až se dostaneme na Barrayar, přesvědčoval Escobařana. Enrique si zřejmě myslel, že tady nedostane nic vědecktějšího než destilační přístroj a snad ještě trepanační sekáček.

Usadit se v domě jim trvalo ještě déle, protože Enrique se okamžitě rozhodl, že jediným vhodným místem pro jeho novou laboratoř je ohromná, moderně zařízená, skvěle osvětlená a vybavená kuchyně. Na Pymovo upozornění dorazil Miles, aby pomohl kuchařce ubránit její území. Kuchařka byla robustní žena, kterou pokládal na nepostradatelnou nejen pro hladký chod své kuchyně, ale také své nové politické kariéry. Poté, co Mark Enrikovi tlumeným hlasem vysvětlil význam fráze dům je vám k dispozici jako čistě zdvořilostní, a ne doslovný, se Enrique nechal přesvědčit a spokojil se s bývalou prádelnou v suterénu západního křídla. Nebyla sice tak prostorná, ale byla tu tekoucí voda a odpad. Mark mu přislíbil brzký nákup veškerého dalšího vybavení, lavic a světel a vůbec všeho, po čem by jeho srdce mohlo zatoužit, a zanechal ho o samotě, aby si mohl své poklady uspořádat. Vědec se vůbec nezajímal o to, kde bude spát. Mark si domyslel, že si postel nejspíš stejně přetáhne do své nové laboratoře a tam se usadí jako kvočna na vejcích.

Mark hodil své zavazadlo do stejné místnosti, ve které spal minulý rok, a vrátil se do bývalé prádelny, aby se připravil na to, jak svému staršímu bratrovi přednese svůj návrh. Na Escobaru se to všechno zdálo tak báječně jednoduché, ale tenkrát Mark ještě Enrika tolik neznal. Ten chlap je sice hotový génius, ale neustále musí být pod dozorem. Mark teď naprosto jasně chápal všechny ty události, které vedly k jeho bankrotu a obvinění ze zpronevěry. "Necháš mluvit mě, rozuměl jsi?" nařídil Enrikovi nekompromisně. "Miles je tu důležitá osoba, je to Císařský auditor a má přímý přístup k Císaři. Jeho podpora by nám mohla náramně prospět." A co bylo ještě důležitější, jeho aktivní opozice by mohla celý jejich nádherný plán zhatit. Mohl by ho celý smést ze stolu jedním slovem. "Já vím, jak na něj. Ty prostě budeš souhlasit se vším, co řeknu, a nepokoušej se k tomu vůbec nic dodávat."

Enrique horlivě pokyvoval hlavou a táhl se za ním bludištěm chodeb domu jako přerostlé štěně, až konečně objevili Milese ve velké knihovně. Pym před něj právě servíroval čaj, kávu, vorkosiganské víno, dva druhy piva vařeného v jejich Okrsku a podnos plný vybraných svačinek, které vypadaly spíš jako vitrážová mozaika než jako jídlo. Zbrojnoš přátelsky pokývl Markovi na pozdrav a pak se vzdálil a nechal oba bratry o samotě.

"Výborně," řekl Mark a přitáhl si ke stolku další židli. "Svačina. Náhodou tu mám taky něco, co bys mohl ochutnat, Milesi. Myslím, že by se ti to mohlo zamlouvat."

Miles zaujatě nadzdvihl obočí a naklonil se kupředu, když Mark začal rozbalovat atraktivně vypadající červenou fólii, ve které se objevila měkká bílá kostka.

"To je nějaký sýr, ne?"

"Ne tak docela, i když to vlastně je zvířecí produkt. Tohle je neochucená základní verze. Barvy nebo chutě se dají dodávat jakékoli a některé varianty ti můžu ukázat později, až je namícháme. Je to ale ohromně kalorické - má to skvěle vyvážený poměr uhlohydrátů, proteinů a tuků a také všech základních vitaminů v potřebných dávkách. Kdybys musel, dokázal bys s touhle potravou a vodou přežít docela dlouho."

"Já jsem se tím živil celé tři měsíce!" dodal hrdě Enrique. Mark se na něj mírně zamračil a Enrique se stáhl.

Mark uchopil jeden ze stříbrných nožů na podnose a rozkrojil kostku na čtyři části. Pak si jednu vložil do úst.

"Ochutnej!" pobídl Milese. Zarazil se právě včas, aby nezačal vydávat dramatické mňam mňam nebo jiné přesvědčivě chutné zvuky. Enrique si také kousek vzal. Miles trochu opatrněji také. Chvilíčku váhal s rukou před ústy, když si všiml, jak na něm oba jeho společníci visí očima. Stáhl obočí a začal žvýkat. Rozhostilo se napjaté ticho. Polkl.

Enrique, který se držel jen tak tak, řekl: "Jak vám to chutná?"

Miles pokrčil rameny: "Je to... docela dobré. Trochu bez chuti, ale říkali jste, že je to neochucené. I tak to ale chutná mnohem lépe než spousta vojenského jídla, které jsem už v životě jedl."

"Vojenská strava," nadchl se Enrique. "Takové využití mě vůbec nenapadlo -"

"K tomu se ještě dostaneme později," přerušil ho Mark.

"Takže, proč by mě to mělo tolik zajímat?" zeptal se zvědavě Miles.

"Protože se to díky zázrakům moderního bioinženýrství dá vyrábět prakticky zdarma. Tedy pokud si zákazník zakoupí, nebo možná pronajme, svou první dodávku brouků máselníků."

Znovu se rozhostilo ticho: "Svoji co?"

Mark vytáhl z kapsy malou krabičku a opatrně zdvihl víčko. Enrique se dychtivě napřímil. "Tohle," řekl Mark a ukázal krabičku bratrovi, "je brouk máselník."

Miles se podíval na krabici na zajíkl se: "Fuj! To je to nejohavnější, co jsem kdy v životě viděl!"

Uvnitř krabice se na svých šesti nožkách pachtil brouk dělník velikosti palce, zmateně se rozháněl tykadly a snažil se vydrápat z krabičky ven. Mark ho opatrně strčil zpátky do krabičky. Brouk výhružně zachřestil nahnědlými krovkami a přikrčil se v rohu, aby si chránil své světlé a chvějící se břicho.

Miles se znovu naklonil nad krabičku a zíral do ní s fascinovaným odporem. "Vypadá to jako šváb zkřížený s termitem a... a... ještě s něčím."

"Musíme přiznat, že jeho vzhled asi není to, kvůli čemu by ho lidé kupovali."

Enrique se zatvářil dotčeně, ale ovládl se a nezačal nahlas protestovat.

Jeho ohromná hodnota je v jeho efektivitě," pokračoval Mark. To byl výborný nápad, že Milesovi napřed neukážou celou kolonii brouků. Nebo třeba přímo královnu. K té se mohou dopracovat později, až jejich budoucí patron překoná první psychologické zábrany. "Tehle hmyz se živí téměř jakýmkoli organickým materiálem. Kukuřičnými klasy, posečenou trávou, mořskými chaluhami, prostě čímkoliv. Pak to všechno stráví a pomocí pečlivě vybraných symbiotických bakterií to přetvoří na broučí máslo. Které ten brouk potom vyvrh - totiž vrátí ústním otvorem zpět a uloží do zvláštních pláští ve svém úlu a tam už to čeká jen na člověka, až přijde a celou úrodu sklídí. Tohle máslo -"

Enrique naprosto zbytečně ukázal na poslední zbývající kousek, stále ještě ležící na fólii.

"Je v tomto stadiu dokonale jedlé," pokračoval Mark hlasitěji, "i když se dá ochucovat i dále zpracovávat. Uvažujeme, že vyrobíme mnohem dokonalejší produkt tak, že do brouků přidáme další bakterie, které by dodávaly máslo příchut' už přímo v broukovi, takže by dodatečné zpracování nebylo nutné."

"Broučí blítí," řekl Miles, kterému to konečně došlo. "Tys mi nabídl broučí blítí." Dotkl se rtů a spěšně si nalil víno.

Znovu se podíval na brouka, na zbývající kousek broučího másla a zhluboka se napil. "Jsi blázen," řekl přesvědčeně.

Napil se znovu a tentokrát si vínem důkladně propláchl ústa, než doušek spolkl.

"Je to jako med," řekl odhodlaně Mark. "Jenže je to jiné."

Miles sraštil obočí, jako kdyby o tomto argumentu přemýšlel. "Úplně jiné. Moment. Takže tohle jste v té bedně venku přitáhli? Tyhle blicí brouky?"

„Máslové brouky," opravil ho chladně Enrique. "Ti se přenášejí snadno -"

"Kolik jich bylo?"

"Zachránili jsme dvacet královen v různých stádiích vývoje a každou živí asi dvě stě brouků dělníků," vysvětloval mu Enrique. "Cestu přežili dobře, byl jsem na ně hrdý. Cestou se rozmnožili na dvojnásobek! Rozhodně neztrácelý čas, holky moje!"

Miles nehlasně počítal. "Vy jste mi do domu nasadili osm tisíc těch ohavných věcí?"

"Vím, co tě napadlo," vpadl do toho rychle Mark, "a ujišťuji tě, že to nebude problém."

"Nevím, jestli to víš, ale co nebude problém?"

"Máselníci jsou snadno kontrolovatelní, tedy po ekologické stránce. Brouci dělníci jsou sterilní, množí se jen královny a ty jsou partenogenetické - nezačnou se množit, dokud na ně nepůsobí určitý hormon. Dospělé královny se nemohou ani pohybovat bez pomoci svého lidského chovatele. Jakýkoliv brouk dělník, který by například unikl, by se prostě potuloval domem, dokud by nepošel, a to je všechno."

Enrique při téhle větě nasadil smutný výraz. "Chudáček," zamumlal pro sebe.

"A to čím dřív, tím lépe," uzavřel Miles chladně. "Fujtajx!"

Enrique střelil po Markovi nesouhlasným pohledem a začal: "Slíbil jsi, že nám pomůže. Ale on je zrovna takový jako

všichni ostatní. Krátkozraký, emočně zatížený a nechápavý -"

Mark ho gestem ruky zarazil. "Uklidni se. Nedostali jsme se ještě k tomu hlavnímu." Obrátil se znovu k Milesovi. „A tohle je to hlavní. My si myslíme, že Enrique dokáže ty brouky předělat tak, aby se živilí barrayarskou vegetací a také z ní produkovali lidstvu prospěšnou potravu."

Miles užasle otevřel ústa a znovu je zavřel. Přimhouřil oči: "Pokračuj..."

"Jen si to představ. Každý farmář nebo osadník na vesnici by mohl chovat jeden úl takových brouků, kteří by se plazili kolem a živilí by se vši tou cizorodou vegetací, která vám dává tak zabrat a kterou musíte namáhavě vypalovat a terraformovat. A nejen že by tak ti farmáři měli zadarmo jídlo, ještě by k tomu získávali skvělé hnojivo. Broučí výkaly rostlinám vyložené prospívají, rostou pak jako z vody."

"Aha," Miles se znovu zaujatě posadil. "Náhodou znám někoho, kdo má o hnojiva eminentní zájem..."

Mark pokračoval: "Chci tady na Barrayaru založit výzkumnou společnost, která bude prodávat stávající brouky a vyvíjet jejich nové druhy. Myslím, že s vědeckým géniem, jako je Enrique, a obchodním géniem, jako jsem já," nesměšujte nás dva prosím dohromady "nu, myslím, že se dá jen těžko odhadnout, kam až to dotáhneme."

Miles zamyšleně vraštil obočí. "A co se stalo na Escobaru, mohu-li se zeptat? Proč jsi mi toho génia a jeho brouky přitáhl sem?"

Enrique by tam vyfasoval alespoň deset let natvrdo, kdybych se tam neobjevil, ale do toho nebudeme zabíhat. "Neměl nikoho na obchodní záležitosti. A to použití brouků na Barrayaru by bylo přece velmi prospěšné, nemyslíš?"

"Jestli to dokáže."

"Ti brouci právě teď dokážou zpracovávat pozemské organické materiály. To spustíme co nejdřív a zisk využijeme k financování základního výzkumu pro Barrayar. Nedokážu odhadnout čas, kdy budou první výsledky, alespoň dokud Enrique dostatečně neprozkoumá barrayarskou biochemii. Snad rok nebo dva a brouci můžou být hotoví," uculil se Mark.

"Marku..." Miles se zamračil na krabičku s broukem, teď už zavřeným, ležící na stole. Zvniřku se ozývaly škrábavé zvuky. "Zní to logicky, ale já nevím, jestli ti logika pomůže tuhle hrůzu prodat. Nikdo nebude chtít jíst jídlo, které pochází z něčeho takhle ohavného. Lidé nebudou chtít jíst nic, čeho se tahle hrůza třeba jen dotkla."

"Lidé přece jedí med," namítl Mark. "A ten také vyrábí hmyz."

"Včely jsou ale... tak nějak roztomilé. Jsou chlupaté a mají na sobě něco jako pružovanou uniformu. A jsou vyzbrojené žihadlem, což je něco jako malý meč, takže je lidé respektují."

"Aha, jsou něco jako hmyzí Vorové," zamumlal přívětivě Mark. Vyměnil si s Milesem napjatý úsměv.

Enrique zaujatě začal: "Takže vy myslíte, že kdybych jim dokázal dát žihadla, tak by se Barrayaranům líbili víc?lí

"Ne!" vyjekli Miles s Markem jednohlasně.

"Takže," odkašlal si Mark. "Takový máme plán. Hned jak najdeme nějaké vhodné místo, přemístím tam Enrika. Nejsem si jistý, jestli to bude tady ve Vobarr Sultaně, nebo v Hassadaru, tam by to mohlo do okrsku přitáhnout velké investice, a to by se ti mohlo líbit."

To je pravda..." přisvědčil Miles. "Promluv si s Tsipisem."

To udělám. Už chápeš, proč si myslím, že se na těch broucích dají vydělat peníze? A chápeš, proč by se do nich mělo investovat? Můžeš přispět třeba na základní vklad."

"Ne... zatím, ne. Díky," řekl Miles neutrálně.

"Viš, děkujeme ti za ty dočasné prostory."

"To není problém. Totiž..." zmrazil je pohledem, ...radši by neměl žádný nastat."

Následovala už běžná konverzace, ve které se Miles choval jako vzorný hostitel a nabízel jim spoustu jídla a pití.

Enrique si zvolil pivo a posloužil jim disertací na téma historie využití kvasnic v produkci lidských potravin od Louise Pasteura výše se zvláštním přihlédnutím k paralelám kvasných organismů a symbiontů brouků máselníků. Miles vydatně popíjel víno a nijak jeho řeč nekomentoval. Mark uždíboval z podnosu naplněného výběrovými zákusky a chlebičky a v duchu počítal, jak dlouho ještě bude muset brát ty léky na hubnutí. Možná, že by mohl přestat už dnes večer.

Konečně přišel Pym, hrající v Milesově osamělé domácnosti očividně roli komorníka, a odnesl všechny talíře a sklenice. Enrique si se zájmem prohlížel jeho hnědou uniformu a vyptával se na význam a historii stříbrných odznaků na límci a rukávech. To Milese na chvíli přece jen probralo a posloužil mu na oplátku několika příběhy z rodinné historie (ze které zdvořile vypustil hlavní úlohu, kterou jeho rodina hrála při barrayarské invazi na Escobar o generaci zpět), historii sídla Vorkosiganů a příběhem erbu Vorkosiganů. Escobařana očividně fascinoval fakt, že znak horských vrcholů a listu byl původně hrabecí pečeti, kterou se pečetily pytle s daňovými odvody okrsku. Mark si pomalu začínal myslet, že Enrique si snad přece jen povede dobře i ve společnosti. Možná si tak povede i v budoucnosti. Alespoň v to doufal.

Po nějaké chvíli, kdy Miles i Mark odhadli, že učinili zadost svým rozvíjejícím se bratrským vztahům, se Mark postavil s mumláním, že musí vybalit své věci, a celá společnost se rozešla. Mark zavedl Enrika zpátky do jeho nové laboratoře, jen aby se ujistil, že se tam dostal v pořádku.

"No," řekl mu přitom vesele "šlo to lépe, než jsem čekal."

"To ano," přisvědčil Enrique nepřítomně. Měl v očích ten prázdný výraz, který znamenal, že se mu hlavou honí předlouhé řetězce molekul. To bylo dobré znamení. Escobařan se zřejmě se svým novým domovem vyrovná. "A já mám báječný nápad, jak dokážu, aby se mí brouci tvému bratrovi zalíbili."

"Skvělé," řekl také nepřítomně Mark a zanechal ho v laboratoři. A pak už bral schody po dvou, jen aby se co nejdřív dostal do své ložnice a k terminálu, odkud zavolá Kareen. Kareen. Kareen.

KAPITOLA 4

Ivan právě úspěšně ukončil svou misi doručit dvě stě ručně nadepisovaných pozvánek na Císařovu svatbu do vojenského ústředí, aby je tam odsud rozposílali vybraným důstojníkům, když se setkal s Alexim Vormoncriefem, který právě také procházel bezpečnostními rámy u vstupu do budovy.

"Ivane!" zastavil ho Alexi. "Právě tebe hledám. Počkej chvíličku."

Ivan se zastavil u automatických dveří a v duchu si připravil věrohodnou verzi úkolu nařízeného mu Tou Kterou Je Nutné Poslouchat Až Do Svatby pro případ, že bude potřebovat rychle zmizet. Alexi nebyl nejnudnějším chlapíkem ve Vorbarr Sultaně - o ten titul se v současné době mohlo ucházet několik džentlmenů starší generace - rozhodně k nim ale neměl daleko. Ivan naproti tomu hořel zvědavostí zjistit, zda se ujalo semínko informace, kterou Aleximu zašeptal před pár týdny.

Alexi prošel bezpečnostní prohlídkou a udýchaně k němu doběhl. "Mám právě po službě, co ty? Můžu tě na něco pozvat, Ivane? Mám pár novinek a ty si zasloužíš, abys je slyšel první." Netrpělivě se zhoupl v kolenou.

Proč ne, když Alexi platí? "Jistě."

Ivan doprovodil Alexiho přes ulici do útulné hospůdky, kterou všichni důstojníci považovali za své výsostné území. Vlastně to bylo něco jako jejich detašované pracoviště, zejména proto, že byla otevřená jen pár minut poté, co se vojenské ústředí nastěhovalo do své nové budovy naproti. Výzdoba byla prozíravě strohá, jak se sluší na místnost, kde se scházejí muži.

Usadili se u zadního stolu. Muž u baru, oblečený v dobře stríženém civilním obleku, k nim otočil hlavu. Ivan v něm poznal By Vorrutyera. Většina městských šašků se zbůhdarma po vojenských barech nepotlouká, ale By se objevoval všude. Měl styky s každým. Pozdravil Vormoncriefa ironickou napodobeninou vojenského pozdravu a ten ho za to mávnutím dlaně pozval, aby si k nim přisedl. Ivan překvapeně zdvihl obočí. Byerly byl notoricky známý tím, jak přezíral každou společnost, která mu nestačila k intelektuálnímu měření sil. Ivan nedokázal pochopit, proč se s Vormoncriefem vůbec baví. Že by se nakonec protiklady přece jen přitahovaly?

"Posad se," pozval ho Vormoncrief. "Dneska to platím."

"V tom případě už sedím," odušil By a přisedl si k nim. Ivana pozdravil přátelským kývnutím, Ivan mu trochu ostražitě stejným způsobem odpověděl. Neměl tu Milese, který mu obvykle poskytoval svůj verbální obranný štít. By nikdy na Ivana v Milesově přítomnosti neútočil. Jenže Ivan si nebyl jistý, zda to bylo proto, že ho jeho bratranec nějaký způsobem chrání, nebo proto, že By dává přednost zdatnějším cílům. Nebo ho možná Miles chránil tím, že je zdatnějším cílem. Na druhou stranu možná Miles Ivana považoval za svého přísluhovače v bitvě a nehodlal se o vítězství dělit. Je to rodinná solidarita, nebo nakonec zase jen milesovská touha být první?

Objednali si pití a Alexi vrazil do terminálu svou kreditní kartu. "Mimochodem, upřímnou soustrast, slyšel jsem, že ti zemřel bratranec Pierre," řekl Byerlymu. "Zapomněl jsem ti to říct dřív, protože nechodíš v černém. To bys měl. Víš, máš na to právo, byl jsi blízký příbuzný. Dokázali nakonec zjistit příčinu smrti?"

"To ano. Selhalo mu srdce."

"Zemřel okamžitě?"

"Pokud se dalo zjistit, tak ano. Protože byl vládnoucí hrabě, pitva byla velmi důkladná. Inu, kdyby ten chlap nebyl tak společensky nemožný, možná by k sobě někoho našel dřív, než mu to začalo lézt na mozek."

"Byl dost mladý, sotva padesátník, ne? Škoda, že zemřel bezdětný."

"Větší škoda je, že ostatní mí vorrutyerští strýcové nezemřeli bezdětní," povzdechl si By. "Měl bych rázem nové zaměstnání."

"Já nevěděl, že si brousíš zuby na Vorrutyerův okrsek, By," vmísil se do jejich hovoru Ivan. "Hrabě Byerly? Chceš dělat politiku?"

"Chraň bůh. Nemám nejmenší přání, přidat se k těm zkamenělinám, co tráví čas hádkami na hradě Vorhartung, a okrsek mě nudí až k pláči. Příšerné místo. Jen kdyby můj bratranec Richars nebyl takový zkurvysyn - ne že bych tím cokoliv naznačoval o mé ctihodné tetě - přál bych mu v jeho konání jen to nejlepší. Jen kdyby něčeho dosahoval. Jenže on si bohužel jen užívá, což znamená, že si nemůžu užít já."

"Co je s Richarsem?" zeptal se Alexi. "Ten se mi zdál dost solidní, když jsem se s ním setkal. Politicky velmi stabilní."

"To je jedno, Alexi."

Alexi užasle zavrtěl hlavou. "By, copak nemáš žádné rodinné citění?"

By tu otázku jen odmávl lehkomyšlným gestem. "Já žádnou pořádnou rodinu nemám. Cítím vlastně jen odpor - tedy až na jednu, dvě výjimky."

Ivan svraštil obočí, zdálo se mu, že pochopil, o čem By mluví. "Kdyby něčeho dosahoval? Co by mu v tom mohlo zabránit?" Richars byl nejstarším synem nejstaršího strýce, dospělý, a pokud Ivan věděl, duševně zdravý. Historicky vzato, ani zkurvysynům nikdy nikdo neupíral právo na zařazení do Rady hrabat, to by jich tam nikdy nemohlo sedět tolik. Jen levoboční toto právo neměli. "Nikdo snad v jeho příbuzenstvu neobjevil žádného utajeného Cetagand'ana, jako u toho chudáka René Vorbrettana, ne?"

"Bohužel, ne." By střelil po Ivanovi podivně kalkulujícím pohledem. "Jenže lady Donna - myslím, že ji znáš, Ivane - podala formální žádost o odložení jeho přijetí do Rady, hned jak Pierre zemřel, což mu dočasně zabránilo být potvrzen ve funkci hraběte."

"O tom jsem něco slyšel. Nevěnoval jsem tomu ale pozornost." Ivan neviděl Pierrovu mladší sestru, lady Donnu osobně - i když její osoba byla pro něj velmi přitažlivá - od té doby, kdy pohřbila svého třetího manžela a odešla se do Vorrutyerova okrsku, aby dělala svému bratrovi hospodyni a zástupkyni. Říkalo se, že okrsek řídí čím dál víc vlastně spíš ona než Pierre. Ivan tomu docela věřil. Dnes jí musí být téměř - čtyřicet. Ivana napadlo, jestlipak už tloustne. Jí by to docela slušelo. Alabastrová pleť, černé vlasy až do pasu a žhavý pohled hnědých očí...

"Hm, říkal jsem si, proč Richarsovo potvrzení ve funkci trvá tak dlouho," dovtípl se Alexi. By pokrčil rameny. "Uvidíme, jestli lady Donna svou žádost obhájí, až se vrátí z Kolonie Beta." Matce se zdálo divné, že odjela ještě před pohřbem," řekl Ivan. "Neslyšela totiž, že by se Pierre a Donna nějak pohádali."

"Vlastně spolu vycházeli dost dobře, na to, že patřili do mé rodiny. Ale odjet musela."

Ivan si dobře pamatoval na své setkání s Donnou. Sám byl čerstvě jmenovaný mladý důstojník a ona o deset let mladší a momentálně bez manžela. O svých příbuzných toho moc nenamluvili. Uvědomil si, že ji nikdy neřekl, jak mu pomohly její lekce ve vciřování se do myšlenek ostatních, tenkrát na té potenciálně hroživé diplomatické misi na Cetagandě.

Musí ji zavolat, jakmile se z Kolonie Beta vrátí. Ano, možná jí její věk začne připadat nebezpečně vysoký a bude potřebovat povzbuzení...

"Takže proč vlastně podala ten návrh na odložení?" zeptal se Vormoncrief. "A co s tím má co dělat výlet na Kolonii Beta?"

"Hm, to ještě uvidíme, až se Donna vrátí. Bude to docela překvapení. Z celého srdce jí přeji úspěch." By zkrivil rty ve zvláštním úsměvu.

Donesli jim pítí. "Výborně." Vormoncrief zdvihl vysoko svou sklenici. "Pánové, na manželství! Už jsem poslal dohazovačku!"

Ivan zarazil ruku se sklenicí v půli cesty k ústům: "Prosím?"

"Seznámil jsem se se ženou," vysvětlil mu Alexi, "vlastně jsem se seznámil s tou pravou ženou. Za což vděčím jen tobě, Ivane. Nikdy bych o ní nevěděl, kdybys mi trochu nenapověděl. By ji už jednou viděl - myslím, že je po všech stránkách hodna stát se madam Vormoncriefovou, nemyslíš, By? Má skvělé příbuzné - její strýc je lord auditor Vorthys - jak ses o ní vůbec dozvěděl, Ivane?"

"Já... jsem se s ní setkal u mého bratrance, Milese. Zadal jí projekt nějaké zahrady." Jak se proboha Alexi dostal takhle rychle až takhle daleko?

"Já nevěděl, že se lord Vorkosigan zajímá o zahrady. Nikdy bych to do něj neřekl. V každém případě jsem se od ní dozvěděl jméno jejího otce a jeho adresu, když jsme spolu probírali své příbuzenstvo. Žije na Jižním kontinentu. Musel jsem té dohazovačce zaplatit cestu tam i zpátky, ale ona je jedna z těch nejlepších - a moc už jich nezbyvá - ve Vorbarr Sultaně. Vždycky se řídím pravidlem: když brát, tak to nejlepší."

"A madam Vorsoissonová tvoji nabídku přijala?" zeptal se strnule Ivan. Já nikdy nechtěl, aby to zašlo až takhle daleko...

"No, předpokládám, že přijme. Až k té nabídce dojde. Skoro nikdo už nedodržuje staré formální tradice. Doufám, že to vezme jako romantické překvapení. To ji dostane dokonale." Jeho sebevědomé vychloubání se mísilo s nedočkavostí, kterou spláchl dlouhým douškem piva. By Vorrutyer upil svého vína a s ním spolkl i to, co chtěl dodat.

"Ty myslíš, že to přijme?" zeptal se ostražitě Ivan.

"Žena v její situaci nemůže odmítnout. Proč by to dělala? Dám jí znovu vlastní dům, na což je zvyklá - a jak jinak se k němu dostane? Jako vorská žena to určitě ocení. A navíc ještě předběhnu majora Zamoriho."

Takže ještě neřekla ano. Ještě je naděje. Tohle není oslava, jen nervózní posezení u uklidňující sklenice alkoholu. Je možné - Ivan se znovu zhluboka napil. Moment... "Zamori? Já Zamorimu o té vdově nic neřikal."

Ivan si vybral velmi pečlivě právě Vormoncriefa jako dostatečně velkou hrozbu, aby Miles znervózněl, a přitom aby nepředstavoval vážnou hrozbu pro něj. V otázce postavení žádný z Vorů nemohl soupeřit s dědicem hraběcího titulu, který je zároveň Císařským auditorem. V otázce vzhledu... hm. Možná si to přece jenom tak docela nespočítal.

Vormoncrief byl docela pohledný muž. Jakmile se madam Vorsoissonová dostala z Milesovy charismatické slovní palby, bylo jejich porovnání dost... bolestné. Ale Vormoncrief je blbec - přece mu nedá přednost... a kolik ženatých blbců už jsi viděl? A dokázali se oženit. Takže to není až taková překážka. Jenže Zamori - Zamori je vážný soupeř a v žádném případě hlupák.

"Obávám se, že jsem se podřekl já," pokrčil rameny Vormoncrief. "Ale to je jedno. Není Vor. To mi dává výhodu, kterou Zamori nikdy nedokáže překonat. Přece jen už byla za Vora jednou provdaná. A ví dobře, že samotná žena nikdy nedokáže vychovat syna. Bude to pro ni finančně náročné, ale já myslím, že ji dokážu přesvědčit, aby ho zapsala na nějakou skutečnou vorskou školu hned po svatbě. Tam z něj udělají chlapa a vytlučou z něj to jeho otravné chování." Dopili první pivo. Ivan objednal další rundu. Vormoncrief si šel odskočit.

Ivan si nervózně hryzal klouby prstů. Cívil do prázdna.

"Nějaké problémy, Ivane?" usmál se na něj Byerly.

"Můj bratranec Miles se madam Vorsoissonové chce dvořit. Nařídil mi, že se od ní mám držet dál."

By zdvihl obočí. "Pak by ses měl těšit na to, jak rozmázne Vormoncriefa jako štěnici. Nebo by tě to potěšilo vidět spíš naopak?"

"Myslím, že mě roztrhne jako hada, až zjistí, že jsem Vormoncriefa na tu mladou vdovičku upozornil. A Zamoriho vlastně taky, proboha."

By se letmo pousmál. "Ale, ale. Já tam byl s ním. Vormoncrief jí připadal zoufale nudný."

"To ano, jenže... možná jí její situace připadá nesnesitelná. Možná přijme první nabídku... moment, tys tam byl? Jak ty ses tam dostal?"

"Alexi... se podřekl. Jako obvykle."

"Nevěděl jsem, že si taky hledáš ženu."

"Nehledám. Nemusíš se plašit. Nehodlám nikam posílat dohazovačku - proboha, to je tak staromódní - ani tu ubohou ženu lovit. Ačkoliv jsem si všiml, že já jsem jí nudný nepřipadal. Myslím, že jsem se jí i docela zamlouval. Na první pohled určitě. Možná, že s sebou na své příští námluvy vezmu Vormoncriefa, jen aby má nastávající měla s čím

srovnávat." By se rozhlédl, aby se ujistil, že předmět jejich hovoru není nikde nablízku, a pak se naklonil k Ivanovi a snížil hlas do důvěrnějšího tónu. Jenže místo aby pokračoval ve svých vtipných úvahách, zašeptal: "Viš, myslím, že má sestra lada Donna by byla velmi ráda, kdybys ji mohl v jejím budoucím sporu podpořit. Vážně by jí to hodně pomohlo. Můžeš si promluvit s lordem auditorem - který je sice ve funkci teprve krátce, ale už má první úspěchy - a také s lady Alys, i s Gregorem. To jsou důležité lidé."

"Oni ano. Já ne." Pročpak se mu By najednou snaží lichotit? Asi od něj něco nutně potřebuje.

"Nechtěl bys přijít lady Donně naproti, až přijede?"

Hm, hlesl Ivan. "To udělám rád. Jenže..." Zamyslel se. "Nevím ale, čeho hodlá dosáhnout. I kdyby se jí podařilo odstavit Richarse, tak bude linie hrabat pokračovat jedním z jeho synů nebo mladším bratrem. Pokud tedy nechce vyhubit celou rodinu, což bych nehádal, a dokonce ani nevím, jak tím poslouží tobě."

By se usmál: "Ale já přece hraběcí titul nechci. Promluv si s Donnou, ona ti to všechno vysvětlí."

"No... dobrá. Vyříd' jí, že jí fandím."

By se napřimil. "Tak dobrá."

V tu chvíli se vrátil Vormoncrief, aby nad druhým pivem dále rozebíral své šance na manželství. Ivan se bez úspěchu pokusil změnit téma hovoru. Byerly se vytratil dřív, než na něj přišla řada objednat další rundu. Ivan se pak vymluvil na jakési obskurní, ale neodkladné císařské povinnosti a zmizel také.

Jak se má vyhnout Milesovi? O převelení na nějaké vzdálené velvyslanectví si nemůže zažádat dřív, než proběhne ta zatracená svatba. A to už bude pozdě. Pochmurně zvažoval možnosti dezerce - možná by se mohl přidat ke Kšatrijské cizinecké legii. Ne, kdepak, s Milesovými galaktickými styky nebude před jeho hněvem v bezpečí nikde ve známém vesmíru. Ani před jeho prohnání. Ivan bude muset věřit ve svou šťastnou hvězdu, Vormoncriefovu nudnost, a co se týče Zamoriho... možná ho nechat unést? Zavraždit? Nebo ho seznámit s dalšími ženami? Ano! To je ono! I když ne právě s lady Donnou, tu si Ivan zamýšlel nechat pro sebe.

Lady Donna. To už není žádná pubescentní dívka. Jakýkoliv muž při ní vždycky riskoval rychlou společenskou popravu. Je elegantní, vzdělaná, sebejistá... Žena, která vždycky věděla, co chce a jak si o to říct. Skutečná třída a znalá pravidel hry. Možná trochu starší, to ano, ale v současné době lidé žijí mnohem déle, tak co? Podívejte se na Beťany. Milesova beťanská babička, které už bude devadesát, si našla osmdesátiletého přítele. Proč jen na Donnu nepomyslel už dávno?

Donna. Donna, Donna, Donna. Hmmmm. Tak tuhle schůzku si rozhodně nenechá ujít.

###

"Nechal jsem ji čekat v předpokojí u knihovny, můj pane," dolehl ke Kareeniným uším známý Pymův hlas. "Chtěl byste něco donést?"

"Ne, děkuji ti," ozval se trochu vyšší Markův hlas v odpověď. "Nebudeme už nic potřebovat, díky."

Na kamenných dlaždicích zaduněly kroky: tři rychlé krůčky, dva poskoky, pak chvilka ticha a pak už rytmické cvakání podpatků mřící do předpokojí. Poskoky? Mark? Kareen vyskočila z křesla. Proboha, nemohl přece tak zhubnout za tak krátkou dobu - místo známé obtlouklé postavy na ni z povadlého obličejě hleděly jeho šklíbící se oči-

"Stůj! Zůstaň stát, kde jsi!" nařídil jí, popadl podnožku, položil ji před její kolena, vylezl nahoru a sevřel ji v náručí.

Objala ho také a jejich rozhovor se dlouhou chvíli ztrácel ve znovu a znovu opětovaných polibcích.

Konečně se z jejího objetí vymanol natolik, aby mohl nabrat dech a zeptat se: "Jak ses sem dostala?" ale sevřela ho znovu, takže její odpověď uslyšel až za chvíli.

"Pěšky!" vyrazila konečně udýchaně.

"Pěšky! Vždyť to musí být nejmén jeden a půl kilometru!"

Položila mu ruce na ramena a odtáhla ho tak, aby si mohla lépe prohlédnout jeho obličej. Připadal jí příliš bledý, skoro těstovitý. A k tomu všemu se začínal podobat Milesovi a věděla, že to ho děsí nejvíc. Nechala si to proto pro sebe.

"No a? Můj otec sem docházel pěšky každý den, když ještě pracoval pro lorda regenta."

„Kdybys zavolala, poslal bych pro tebe Pyma s autem - kruci, přijel bych pro tebe sám. Miles říkal, že si můžu půjčit jeho vznášedlo, kdykoliv budu chtít."

"To by sis bral vznášedlo kvůli šesti blokům?" zhrzila se mezi další sérií polibků. "A ještě ke všemu, když je takhle krásné jarní ráno?"

"No, nejsou tady chodníky... mmm... tohle je fajn..." Polechtal ji nosem na uchu, vdechl čistou vůni jejích kadeří a pak jí zlíbal celý krk od ucha až po klíční kost. Znovu ho k sobě přivinula. Jeho polibky ji pálily jako malé ohnivé šlépěje.

"Stýskalo se mi po tobě, tak strašně moc..."

"Mně se po tobě taky strašně stýskalo." I když vlastně spolu klidně mohli cestovat zpátky, kdyby tolik netrval na své zastávce na Escobaru.

„Alespoň ses tou chůzí zahřála... nechceš jít ke mně nahoru, odložit si trochu a tak? Že by si Čuňas trochu taky užil?"

"Tady? V sídle Vorkosiganů? Když je dům plný zbrojnošů?"

"No, bohužel tu teď bydlím." Tentokrát se od ní odtáhl on a zadíval se jí do tváře. "A jsou tu jen tři zbrojnoši a jeden vždycky během dne spí." V očích se mu mihla obava. "A co u vás...?" nadhodil.

"To je ještě horší. Jsou tam rodiče. A plno sester. A ty jsou zvědavé."

"Že bychom si pronajali někde pokoj?" napadlo ho konečně po chvíli další řešení.

Zavrtěla hlavou a přemýšlela, jak mu vysvětlí ten spletenec pocitů, kterým vlastně ani sama nerozuměla.

"Mohli bychom si vypůjčit to Milesovo vznášedlo..."

Ted se mimoděk uchichtla. "Tak tam na to vážně není dost místa. I kdybychom se těmi léky na hubnutí cpali oba."

"Hm, asi vůbec nebral v úvahu tenhle aspekt, když ho kupoval. To už je přece jen lepší auto, co má pohodlné čalounění a tak. Tam se dají sedadla sklopit. Jako třeba v tom ohromném obrněném voze z doby regentství... vidíš! Tam bychom si mohli vlézt, zatáhnout střechu..."

Kareen bezmocně zavrtěla hlavou.

"Můžeme vůbec někde na Barrayaru?"

"To je ten problém," řekla konečně. "Barrayar."

"A co na oběžné dráze...?" ukázal s nadějí nad hlavu.

Zasmála se. "Já nevím, vážně nevím..."

"Kareen, co se stalo?" Teď už se tvářil opravdu znepokojeně. "Udělal jsem ti něco? Nebo jsem něco špatného řekl? Co jsem - ještě se zlobíš kvůli těm lékům? Promiň, promiň, přestanu je brát. Já... já zase ztloustnu. Cokoliv jen budeš chtít."

"Ale ne, tím to není." Odstoupila ještě o kousek dál, ale jeho ruce nepustila. "I když vážně nerozumím tomu, proč se jako hubenější zdáš i o půl hlavy menší. To je zvláštní optický klam. Proč by se vlastně váha měla psychologicky jevit jako výška? Ale ne. To není kvůli tobě, ale kvůli mně."

Sevřel její dlaně a zadíval se na ni zoufale. "Nerozumím ti."

Celých deset dní, co jsem tu na tebe čekala, až přijedeš domů, jsem o tom přemýšlela. O tobě, o nás, o sobě. Celý týden mám divnější a divnější pocity. Na Kolonii Beta mi to všechno připadalo tak správné a logické. Všechno je tam otevřené a všechno ti schválí. Jenže tady... zatím jsem nebyla schopná o nás rodičům říct. Dokonce ani sestřím ne.

Možná kdybychom přijeli domů spolu, tak bych nebyla tak nervózní, ale... teď už jsem."

"Přemýšlela jsi také o té barrayarské pověsti, ve které hlava milence skončí v nádobě plné bazalky, když je rodiče jednou přistihnou?"

"Cože? To ne!"

"Vidíš, a já jsem o ní přemýšlel... víš, myslím, že tvoje sestry by to klidně zvládly, kdyby se daly dohromady. Myslím useknout mi hlavu. A tvoje matka by to zvládla docela určitě. Vždyť vás všechny vycvičila."

"Moc bych chtěla, aby tu byla teta Cordelia!" Ne, tohle možná říkat neměla. Ne k danému tématu. Hrnc s bazalkou, proboha, to ne. Mark je tak paranoidní... až moc. To nevadí. "Já jsem vůbec nemyslela na tebe."

"Aha." Jeho hlas zazněl hluše.

"Ne, takhle to nemyslím! Myslela jsem na tebe pořád. Na nás oba. Jenže se tady vůbec necítím dobře. Jako kdybych přímo cítila, jak zapadám zpátky do těch barrayarských zvyků. Cítím to, ale nedokážu tomu utéct. Je to hrozné."

"Vytváříš si ochranné zbarvení?" Così v jeho hlase naznačovalo, že chápe touhu se skrýt. Jeho prsty se plazily po její klíční kosti a po krku vzhůru. Tolik by potřebovala jeho proslavenou masáž... Vytrvale se snažil naučit se doteky rozdávat i přijímat, překonat sám sebe a zděšeně sebou při cizím doteku netrhat a nelapat po dechu. Teď ale dýchal rychleji.

"Něco takového. Jenže já nesnáším tajnůstkářství a lhaní."

"Nemůžeme to tvé rodině prostě... oznámit?"

"Já se snažila. Jenže to nešlo. Nechceš to udělat ty?"

Zatvářil se zmateně.

"Chceš, abych to udělal? Ale to mě určitě čeká ta bazalka."

"Ne, ne. Myslím to jako návrh."

"Mohl bych to oznámit svojí matce."

"A já bych to mohla oznámit tvou matce. Je přece jen Bet'anka a tam se nám to přece oběma zdálo snadné. To s mojí matkou si o tom nedokážu promluvit. A to se mi nikdy předtím nestalo." Trochu se chvěla.

Mark cítil chvění jejích rukou. Poznala to z výrazu jeho očí.

"Nerozumím tomu, jak se to může zdát jinde správné a přesto tady tak špatné," řekla Kareen. "Nemělo by to být špatné ani tady. Dokonce ani tady."

"To nedává žádný smysl. Tam nebo tady, vždyť je to stejné!"

"Jestli to je stejné, pročpak ses tolik namáhal zhubnout, než jsi sem dorazil?"

Otevřel ústa a zase je zavřel. Konečně ze sebe vypravil: "Hm. To je pravda. Je to ale jen na pár měsíců. To dokážu přežít."

"Bude to ale horší. Marku! Já se na Betu už nemůžu vrátit!"

"Cože? Proč ne? Přece jsme chtěli - ty jsi chtěla - tvoji rodiče snad mají nějaké podezření? Zakázali ti -"

"Ne, kdepak. Aspoň myslím, že nic netuší. Je to o penězích. Minulý rok bych nemohla odjet bez hraběně stipendia. Rodiče říkají, že nemají peníze, a já sama tolik za pár měsíců nevydělám." Skousla odhodlaně ret. "Ale něco musím vymyslet."

"Jenže když nemůžeš odjet - já jsem přece na Kolonii Beta ještě neskončil," vyděsil se Mark. "Mám tam přece ještě rok školu a pak taky tu terapii."

Ta bude možná delší než rok. "Ale pak se na Barrayar vrátíš, ne?"

"Ano, snad. Ale celý rok bez tebe -" Sevřel ji pevněji, jako kdyby za ní spatřil její rodiče, jak mu ji chtějí vzít. "Bylo by to... bez tebe vážně hrozné," zamumlal větu zdaleka nevystihující pravou pohromu, kterou cítil.

Po chvíli se zhluboka nadechl a odtáhl se od ní. Políbil jí ruce. "Nebudeme zatím panikařit," oslovil její dlaně. "Máme pár měsíců na to, abychom něco vymysleli."

Pak vzhlédl a podařilo se mu na tváři vyloudit normální úsměv. "Stejně jsem rád, že jsi tady. Musíš se podívat na moje brouky máselníky." Seskočil z podnožky.

"Na co?"

"Proč každému ten název připadá divný? Já myslel, že je dost jasný. Brouci máselníci. A kdybych nejel zpátky přes

Escobar, nikdy bych na ně nenarazil, takže přinejmenším k tomu ta zajižďka byla dobrá. To Lilie Durona mě na ně upozornila, tedy spíš na Enrika, který měl momentálně trochu potíže. Je to skvělý biochemik, ale financím vůbec nerozumí. Vyplatil jsem ho z vězení a pomohl jsem mu zachránit výsledky jeho výzkumu z rukou jeho přítrobných věřitelů, kteří se je pokusili zabavit. Musela by ses smát, kdybys nás viděla v té laboratoři rabovat. Tak půjdeš?" Když ji táhl velkým domem za sebou, ptala se Kareen pochybovačně: "Co že jste v té laboratoři dělali? Rabovali? Na Escobaru?"

"Možná jsem jen zvolil špatné slovo. Bylo to všechno kupodivu dost klidné. Možná jsem měl říct, že to byla loupež. Vlastně jsem si tam osvěžil něco z mého starého výcviku."

"To mi nezni příliš... legálně."

"Ne, ale měli jsme na to morální právo. Ti brouci patří Enrikovi - to on je vytvořil. A má je hrozně rád. Když jedna z jeho oblíbených královen posla, obřečel to. V podstatě mi to je na něm tak nějak sympatické. Kdybych ho v ten okamžik spíš nechtěl zaškrtnit, asi by mě to dojalo."

Kareen se právě v duchu začínala zabývat myšlenkou, jestli ty zatracené léky na hubnutí nemají také nějaké vedlejší účinky na psychiku, které jí Mark raději nepřiznal, když konečně dorazili do místnosti, již znávala jako bývalou suterénní prádelnu. V téhle části domu nebyla od doby, kdy si tu se sestrami jako dítě hrávala na schovávanou. Okny posazenými vysoko u stropu proudilo dovnitř několik skvrn slunečního světla. Mezi hromadami napůl vybalených věcí tu zmateně bloudil hubený chlapec s tmavými vlasy, který nevypadal na víc než dvacet let.

"Marku," pozdravil je. "Musím tu mít víc polic. A taky lavice. A nějaké světlo. A také topení. Děvčata jsou nějak malátná. Slíbil jsi to přece."

"Dřív, než vyrazíte na nákupy, podívejte se na půdu," navrhla praktická Kareen.

"To je skvělý nápad. Kareen, tohle je doktor Enrique Borgos z Escobaru. Enriku, tohle je moje... přítelkyně Kareen Koudelková. Moje nejlepší přítelkyně." Mark jí při těch slovech vlastnický sevřel dlaň. Ale Enrique jí na pozdrav jen nepřítomně přikývl.

Mark obrátil pozornost k zakrytému kovovému boxu který spočíval opatrně vyvážený na jedné z beden. "Ještě se nedívej," řekl jí přes rameno.

Kareen prolétla hlavou vzpomínka na její dřívější život se sestrami - Otevři pusu a zavři oči, dostaneš překvapení... Okamžitě se rozhodla Markův příkaz ignorovat a přistoupila k němu, aby se podívala, co tam dělá.

Mark nadzdvihl příklop, pod kterým se objevilo množství hnědobílých tvarů, které slabě chřestily a hemžily se jeden přes druhý. Pak její zděšené oči rozeznaly podrobnosti - hmyzí tvar, velké tělo, spousta nohou a mávajících tykadel - Mark sáhl rukou přímo do hemžících se těl a Kareen vyhrkla: "Fuj!"

"To nic. Nekoušou, ani neštípou," ujistil ji s úsměvem. "Vidíš? Kareen, seznam se s broukem máselníkem. Brouku, tohle je Kareen."

Natáhl k ní ruku s broukem velikosti jejího palce.

To vážně myslíš, že na tu věc sáhnou? No, když dokázala vydržet beťanskou sexuální výchovu, tak proč ne. Rozpolcená pocitem hnusu a zároveň zvědavosti natáhla dlaň a Mark jí na ni brouka položil.

Jeho malé nožky ji škrábaly na dlani. Nervózně se zahihňala. Byla to asi ta nejděsivější živá věc, kterou kdy v životě viděla. I když ve svých beťanských hodinách xenozoologie už pitvala spoustu ošklivějších zvířátek. Nic chciplého přece nemůže být hezké. Brouci ani nijak ošklivě nepáchli, cítila jen vůni posekané trávy. To vědec sám by potřeboval vyprat košili.

Mark jí zatím vysvětloval, jak brouci přeměňují organickou hmotu ve svých ohavných tělech a Enrique mu do toho vstupoval s pedantsky technickými upřesněními biochemických detailů. Kareen to zatím připadalo dost logické.

Enrique vytrhl okvětní plátek z růže, kterých tu v krabici ležel pultucet. Na krabici, také pečlivě uložené na jiné bedně, rozeznala značku jednoho z nejdražších květinářství ve Vorbarr Sultane. Vědec položil lístek na její dlaň přímo před brouka. Brouk ho popadl do předních nožiček a začal z něj uždibovat. Enrique se na brouka zamilovaně usmál. "A Marku," dodal ještě, "děvčata potřebují co nejdřív víc jídla. Tohle jsem objednal ráno, ale to nevydrží ani jeden den." Rukou mávl směrem ke krabici s růžemi.

Mark, který nervózně sledoval, jak si vede Kareen s broukem na dlani, si růží všiml až teď. "Kde jsi sehnal ty růže? Moment, to jsi těm broukům koupil růže?"

"Ptal jsem se tvého bratra, kde bych mohl dostat nějakou pozemskou vegetaci, která by byla vhodná pro moje děvčátka. On mi řekl - zavolej tady na to místo a objednej si, co chceš. A kdo je vlastně Ivan? Tohle bylo ale hrozně drahé. Myslím, že budeme muset předělat celý rozpočet."

Mark se strnule usmál a než odpověděl, napočítal v duchu do pěti: "Aha. Myslím, že jste si trochu nerozuměli. Ivan je náš bratranec. Ty se setkání s ním bohužel asi nevyhneš. A pozemská vegetace se tu dá rozhodně obstarat mnohem laciněji. Myslím, že si nějakou můžeš venku i sám natrhat - i když ne, ven tě samotného pouštět asi nemůžu..." Zadíval se na Enrika s výrazem smíšených pocitů asi tak, jak Kareen civěla na brouka ve své dlani. Ten už spolykal téměř polovinu růžového lístku.

A navíc, potřeboval bych co nejdříve laboratorního asistenta," dodal ještě Enrique. "Jestli se mám sám věnovat novým výzkumům. A ještě musím mít přístup ke všem údajům zdejší biochemie, pokud tu tedy vůbec nějaká je. Nechci zbytečně ztrácet čas objevováním něčeho, na co se už dávno přišlo."

Myslím, že můj bratr má nějaké kontakty na zdejší univerzitu. A také v Císařském vědeckém ústavu. Docela určitě ti obstará přístup k čemukoliv, co není přísně utajované." Mark si skousl spodní ret a obočí sraštil ve velmi milesovském výrazu zuřivého přemýšlení. "Kareen... neřekla jsi, že si hledáš práci?"

"To ano..."

"A nechtěla bys tady dělat asistentku? Minulý rok jsi na Betě měla nějaké hodiny biologie...?"

"Ty jsi studovala na Betě?" vyskočil Enrique. "Takový člověk se v tomhle zapadlém koutě dokáže najít?"
"Měla jsem jen pár hodin," vysvětlila mu Kareen rychle. "A tady na Barrayaru je spousta lidí s galaktickým vzděláním." Co si myslí, že je to tu jako za Izolace?
"To je dobrý začátek," přikývl spokojeně Enrique. "Ale, Marku, chtěl jsem se vlastně zeptat, jestli si můžeme dovolit teď někoho přijmout?"
"Hm," řekl na to Mark.
"Cože, ty nemáš peníze?" zeptala se nevěřicně Kareen. "Co jsi to na Escobaru prováděl?"
"Ne že nemám peníze. Mám je teď jen vázané v nelikvidních položkách a utratil jsem trochu víc, než jsem počítal - je to vážně jen dočasný problém. Na konci dalšího období už budu mít peněz dost. Musím ale přiznat, že jsem byl docela rád, že tu můžu Enrika i s jeho výzkumem zatím umístit zdarma."
"Mohli bychom znovu prodat akcie," navrhl mu Enrique. "To jsem dělal i předtím," poznamenal směrem ke Kareen. Mark sebou trhl. "To radši ne. Už jsem ti to vysvětloval."
"Lidé ale takhle získávají peníze na podnikání," namítla Kareen.
Mark jí po straně vysvětlil: "Jenže normálně neprodávají akcie pěti set osmdesáti procent hodnoty společnosti."
"Aha."
"Já bych jim to všem zaplatil," zaprotestoval dotčeně Enrique. "Chybělo mi už jen málo a měl bych úspěch. Přece jsem toho nemohl nechat!"
"Ehm... omluv nás na chvíli, Enriku." Mark uchopil Kareen za volnou ruku a vyvedl ji do chodby před prádelnu. Pak za sebou pečlivě zavřel dveře. Obrátil se k ní. "On nepotřebuje asistentku. On potřebuje matku. Bože, Kareen, nemáš vůbec ponětí, jak strašně by mi pomohlo, kdybys na toho chlapa dohlížela. Tobě bych kreditní kartu mohl svěřit s klidným svědomím, ty bys dokázala vést rozpočet a přidělovat mu kapesné a také bys ho dokázala udržet, aby netrhal Císařské květiny nebo aby neodmlouval strážným Císařské bezpečnosti, nebo cokoliv jinak bláznivého by ho mohlo napadnout. Víš, problém je, že..." Zaváhal. "Byla bys ochotná přijmout zatím místo platu určitý počet akcií, alespoň do doby, než budu mít peníze? Nebude to moc, já vím, ale říkala jsi, že si chceš začít šetřit..."
Kareen pochybovačně pozorovala brouka na své dlani, který konečně zlikvidoval celý lístek. "Vážně mi můžeš připisat akcie? A akcie čeho vlastně? A... když to nepůjde tak, jak doufáš, nebudu z toho mít nic."
"Půjde to dobře," slíbil jí rychle. "Já to zařídím. Já vlastním padesát jedna procent společnosti. Tsipis mi pomůže oficiálně zaregistrovat výzkumnou a vývojovou společnost v Hassadaru."
Takže vsadí jejich společnou budoucnost na Markův pokus podnikat v biochemii, a to si ještě není jistá, že není pod vlivem drog. "A co si o tom všem myslí tvoje černá banda?"
"Do toho jim nic není."
No, alespoň něco. Tohle je zřejmě podnik jeho dominantní osobnosti, lorda Marka, a ne jeho rozpolcených ostatních alter ego. "Vážně si myslíš, že je Enrique takový génius? Marku, já si myslela, že v té laboratoři páchnou ti brouci, ale je to on. Kdy se naposledy koupal?"
"Nejspíš na to úplně zapomněl. Klidně mu to připomeň. Rozhodně se neurazí. Vlastně to klidně považuj za součást své práce. Donuť ho, aby se pravidelně myl a jedl, dohlížej na jeho peníze, zorganizuj mu věci v laboratoři a donuť ho, aby se na přechodech přes ulici rozhlížel na obě strany. A to ti navíc dá ještě příležitost chodit každý den do sídla Vorkosiganů."
Když se to vezme takhle... a kromě toho všeho na ní Mark visí takovým prosebným pohledem... Na zatahování druhých lidí do věcí, kterých pak později hluboce litují, je vlastně Mark skoro stejný mistr jako Miles. Nejspíš je to v rodině Vorkosiganů dědičné.
"Vlastně..." slabé říhnutí na její dlani na chvíli odpoutalo její pozornost. "Ale ne, Marku! Tomu broukovi je špatně!" Z broucích kusadel jí vyteklo na dlaň několik kapek husté bílé tekutiny.
"Cože," vyděsil se Mark. "Jak to víš?"
"Právě se pozvracel. Fuj! Možná má skokovou nemoc. Spoustě lidí je potom taky dlouho špatně." Spěšně se rozhlédla, kam toho brouka odhodí dřív, než jí na dlani ještě třeba exploduje nebo něco jiného. Možná taky ještě dostane průjem.
"Ne, kdepak. Tohle je v pořádku. To oni dělají normálně. Takhle vytvářejí to brouci máslo. Hodná holka," pochválil brouka. Kareen alespoň zadoufala, že to platilo broukovi.
Kareen ho pevně uchopila za ruku, otočila ji dlaní vzhůru a položila mu na ni brouka i s bílým slizem. Oťřela si ruku o sukni. "To je tvůj brouk. Tak si ho drž."
"Mohli by to být naši brouci...?" navrhl, ačkoliv na dlaň ho přijal ochotně. "Prosím...?"
Vlastně ten bílý sliz nepáchl nijak zle. Voněl trochu po růžích a zmrzlíně. Nicméně Kareen snadno odolala pokušení slíznout ho z dlaně. "No tak dobrá." Vůbec nechápu, jak to, že mě vždycky přemluví "Takže domluveno."

KAPITOLA 5

Zbrojnoš Pym uvedl Kateřinu do ohromné haly v sídle Vorkosiganů. Opožděně ji napadlo, jestli neměla použít jiný než hlavní vchod, ale Vorkosigan jí při prohlídce domu před pár týdny žádný neukázal. Pym se na ni jako obvykle přívětivě usmíval, takže to možná nevadilo.

"Madam Vorsoissonová. Vítejte. Čím vám mohu posloužit?"

"Měla jsem pár otázek k lordu Vorkosiganovi. Je to dost hloupé, ale myslela jsem, že když bude doma a bude mít trochu času..." nedokončila větu.

"Myslím, že je nahoře, madam. Kdybyste chtěla chvíličku počkat v knihovně, hned pro něj dojdou."

"Myslím, že to najdu, děkuji," odmítla jeho doprovod. "Ale, kdyby náhodou ještě spal -" Jenže to už Pym vybíhal po schodech nahoru.

Kateřina zavrtěla hlavou a prošla předpokojem nalevo do knihovny. Musela přiznat, že Vorkosiganovi zbrojnoši jsou neuvěřitelně ochotní, energičtí a zřejmě pánovi naprosto oddaní. A navíc ještě příjemní k hostům. Napadlo ji, zda se v téhle knihovně dají najít některé z těch úžasných starých a ručně malovaných herbářů z doby Izolace a jestli by si je nemohla vypůjčit - když se náhle zarazila. V místnosti už někdo byl. Viděla před sebou nevysokého, tlustého a černovlasého mladého muže, krčil se tu mezi těmi úžasnými starými knihami nad terminálem. Na terminálu zahlédla spoustu barevných grafů. Při zvuku jejích kroků na parketách k ní vzhledl.

Kateřina nevěřila svým očím. Při mě výšce, vzpomněla si na slova lorda Vorkosigana, je ten dojem dost hrozný. Jenže ji ani tak nevyděsila tloušťka toho muže, jako spíš jeho skrytá podobnost s jeho takzvaným původcem... proč ji hned napadlo, že se ji v tom tuku snaží pohrbit? Oči měl stejně výrazně šedé jako Miles - jako lord Vorkosigan, jenže jejich výraz byl zastřený a ostražitý. Na sobě měl černé kalhoty a košili. Břicho se mu vlnilo mezi okraji rozepnuté vesty, která připomínala jarní počasí venku jen tím, že byla zelená, ale zelená tak tmavě, že připomínala černou.

"Ach. Vy musíte být lord Mark. Promiňte," pozdravila ho.

On se na židli napřimil a rukou si promnul rty v gestu velmi podobném tomu, které vidala u lorda Vorkosigana, ale pak si namísto toho palcem a ukazováčkem stiskl svou dvojitou bradu. "Není zač se omlouvat. Vlastně mě těší."

Kateřina zmateně zrudla. "Nechtěla jsem... nechtěla jsem vás vyrušit."

Obočí mu vylétlo vzhůru. "Máte proti mně výhodu, lady." Jeho hlas zněl stejně jako bratrův, možná byl jen trochu hlubší. Mluvil s podivným přízvukem, ani barrayarským, ani galaktickým.

"Nejsem lady, jen madam. Kateřina Vorsoissonová. Omluvte mě. Jsem, ehm, konzultantkou vašeho bratra. Přišla jsem se jen zeptat, co chce udělat s tím javorem, který musíme pokácet. Jestli ho chce na kompost, nebo jako dříví do krbu..." Rukou mávla ve směru k mramorovému krbu. "Nebo jestli ho chce prodat."

Ten javor, ano. To je přece pozemská vegetace, že?"

"To ano."

"Já si vezmu všechno, co nebude chtít použít on."

"Kam... vám to máme složit?"

"Nejspíš do garáže. Tam to bude nejlepší."

V duchu si představila tu hromadu, složenou uprostřed Pymovy pečlivě uklizené garáže. "Je to dost velký strom."

"Výborně."

"Vy se zajímáte o zahrady... lord Marku?"

"Já? Vůbec ne."

Jejich rozhovor náhle přerušil zvuk kroků a zbrojnoš Pym mezi dveřmi ohlásil: "Můj pán tu bude hned, madam Vorsoissonová. Řekl, abyste neodcházela." Důvěrnějším tónem dodal: "Včera v noci měl záchvat, a tak mu to dnes ráno trochu trvá."

"Ach, bože. To ho vždycky bolí hlava. Neměla bych ho rušit, dokud si nevypije kávu a nespolkne nějaké prášky." Otočila se ke dveřím.

"Ne, ne! Posadte se, madam, prosím. Můj pán by mi nikdy neodpustil, kdybych nedodržel jeho příkazy." Pym jí s horlivým úsměvem přistrčil křeslo. Kateřina se váhavě posadila. "Tak. Výborně. Nikam nechodte." Chvilku ji pozoroval, jako kdyby se chtěl ujistit, že neuteče, a pak znovu odpěchal pryč. Lord Mark se za ním díval.

Kateřina si nikdy nemyslela, že lord Vorkosigan je z rodu Starých Vorů, kteří po svých zbrojnoších házejí botami, kdykoliv nesplní jejich příkazy, ale Pym se jí zdál trochu nervózní, takže kdo ví? Znovu se rozhledla a viděla, že se lord Mark opírá o židli a se zájmem ji pozoruje.

"Záchvat...?" začal tázavě.

Vrátila mu upřený pohled, ale nebyla si jistá, na co se ptá. "Vždycky je mu potom špatně, víte?"

"Já jsem si myslel, že je už vyléčený. Takže to není pravda?"

"Vyléčený? Podle toho, co jsem viděla já, tak zdaleka ne. On říká, že je to spíš pod kontrolou."

Mark přivřel víčka. "A... ehm... kde jste to viděla?"

"Ten jeho záchvat? Vlastně v mém obývací pokoji, na podlaze. V bytě na Komarru, kde jsem žila," považovala za nutné dodat. "Tam jsem se s ním setkala, když vyšetřoval jako auditor svůj minulý případ."

"Aha." Zamžikal očima, jako kdyby přemýšlel... o čempak asi?

"Má takový malý přístroj jako sluchátka, který mu dali lékaři a který by měl ty záchvaty spouštět, když se to jemu hodí, místo aby je dostával náhodně." Napadlo ji, jestli byl jeho poslední záchvat vyvolaný tím přístrojem, nebo jestli jeho použití znovu odkládal, až se nakonec záchvat dostavil spontánně a byl tak mnohem prudší. Říkal sice, že už to odkládat nebude, jenže...

"Z nějakého důvodu mi tyhle detaily neuznal za vhodné sdělit," odušil lord Mark. Přes tvář mu přelétl neveselý úšklebek a opět zmizel. "Vysvětlil vám vůbec, jak k těm záchvatům přišel?"

Upíral na ni pátravý pohled. Kateřina přemýšlela, jak správně v odpovědi namíchat poměr mezi diskrétností a pravdou.

"Řekl mi, že je to kvůli nějaké chybě při probouzení z kryospánku. Viděla jsem jednou, že má spoustu jizev po zásahu jehlovým granátem. Má štěstí, že to vůbec přežil."

"Hm. A nezminil se náhodou také o tom, že ten zásah dostal proto, že se mi v tu chvíli snažil zachránit zadek?"

"Ne..." zaváhala, když si všimla jeho vzpurně zdvižené brady. "Nemyslím, že je vhodné, aby tolik vyprávěl o své předchozí kariéře."

Mark se pousmál a zabubnoval prsty po klávesnici terminálu. "Můj bratříček má totiž ten nehezský zlozvyk, že skutečnost pro potřeby publika trochu upravuje."

Kateřina chápala, proč lord Vorkosigan nerad dává najevo jakoukoliv slabost. Ale proč se lord Mark zlobí? Kvůli čemu? Přemýšlela, jak přejít na nějaký neutrálnější předmět hovoru. "Takže ho nazýváte bratrem, a ne původcem?"

"To záleží, jakou mám zrovna náladu."

V tu chvíli ale vstoupil do dveří předmět jejich diskuse, a tak oba zmlkli. Lord Vorkosigan měl na sobě jeden ze svých šedých obleků a na nohou vyleštěné polobotky. Ještě vlhké vlasy nesly stopy zubů hřebene a z horké sprchy zardělé pleti bylo cítit vůni kolínské. Jeho energický úsměv působil jako kontrast k šedému nádechu jeho tváře a kruhům pod očima. Vlastně vypadal tak trochu jako svátečně vyparáděná mrtvola. Věnoval Kateřině pokus o úsměv a vzápětí střelil směrem k bratrovi cosi jako podezřívavý úšklebek. Pak se sesunul do křesla mezi nimi. "Ehm," odkašlal si.

Vypadal přesně tak jako tenkrát ráno na Komarru, jenže tehdy měl na sobě ještě skvrny od krve a řezné rány na rukou. "Lorde Vorkosigane, neměl jste kvůli mně vstávat!"

V odpověď jí jen mávl rukou, těžko říci, zda souhlasně, nebo zamítavě, ale to už dorazil Pym s podnosem naloženým šálky, konvicí s kávou a košíkem zakrytým pestrou utěrkou, zpod které se linula lákavá vůně čerstvého pečiva. Kateřina fascinovaně zírala, jak Pym nalévá šálek kávy a vkládá ho svému pánovi do dlaně. Lord Vorkosigan z něj upil, vdechl vůni kávy - jako kdyby se to ráno nadechl vůbec poprvé - znovu se napil a pak teprve vzhlédl. "Dobré ráno, madam Vorsoissonová." Jeho hlas zněl trochu zastřeně.

"Dobré ráno-ehm..." Pym jí nalil šálek také. Nestihla ho ani zarazit. Lord Mark vypnul terminál i všechny grafy a do své kávy ještě dosypal cukr a přidal mléko. Pak se zájmem obrátil pozornost ke svému bratrovi. "Díky," řekla Kateřina Pymovi. Doufala, že Vorkosigan spolkl své ranní pilulky už nahoře. A soudě podle barvy, vracející se mu do tváře, a uvolněnějších pohybů to tak bylo.

"Vstala jste dnes brzy," začal Vorkosigan.

Skoro už mu oznámila, kolik že je vlastně hodin, ale pak si to jako velmi nediplomatickou poznámku rozmyslela. "Těšila jsem se na to, jak začnu tvořit svoji první skutečnou zahradu. Dělníci venku právě odvázejí trávu a terraformovanou zeminu. Brzy dorazí i další, kteří odvezou ten dub. Napadlo mě, že se vás zeptám, jestli chcete využít ten druhý strom, javor, do kompostu, nebo jako palivo."

"Palivové dříví. Jistě. Občas tu pálíme dřevo, když si hrajeme na staré časy - na matčiny beřanské návštěvníky to dělá ohromný dojem - a pak také ještě o zimonočních slavnostech. Vzadu na zahradě je ho celá hromada. Pym vám ukáže, kde to je."

Pym souhlasně přikývl.

"Pro sebe už jsem si zabral odřezky a listí," vložil se do toho lord Mark. "Pro Enrika."

Lord Vorkosigan pokrčil rameny a dlaní naznačil nezáměr. "To je mezi tebou a tvými osmi tisíci přáteli."

Lord Mark zřejmě tuhle záhadnou poznámku dokonale chápal, a tak jen děkovně přikývl. Kateřina přemýšlela, jak moc bude nezdvořilé zvednout se a odejít, když vlastně svého zaměstnavatele vytáhla z postele. Nejspíš by měla alespoň vypít tu kávu. "Když všechno půjde dobře, tak zítra začneme kopat," dodala ještě.

"Výborně. Řekl vám Tsipis všechno o tom, jak sehnat ta potřebná povolení kvůli vodě a podzemním sítím?"

"Ano, to všechno mi řekl. A já jsem se přitom dozvěděla spoustu informací o infrastruktuře Vorbarr Sultany."

"Ta je mnohem starší a zvláštnější, než by člověka napadlo. Čas od času byste si měla vyposlechnout, jak Drou Koudelková vypráví o válce a jak jim při výpravě za hlavou falešného císaře posloužila k úniku právě městská kanalizace. Uvidím, jestli ji dokážu také na tu rodinnou oslavu přitáhnout."

Lord Mark se loktem opřel o terminál, skouzl si klouby na ruce a pak si promnul krk.

"Zatím to vypadá, že jediný den, kdy se všichni můžeme sejít, je od zítřka za týden," dodal lord Vorkosigan. "Bude vám to vyhovovat?"

"Ano, snad ano."

"Výborně." Neklidně se v křesle zavrtěl a Pym mu spěšně dolil kávu. "Je mi líto, že jsem zmeškal první práce v zahradě. Vážně jsem tam chtěl být s vámi. Gregor mě ale vyslal z města před pár dny řešit dost podivný případ a já se vrátil až včera pozdě v noci."

"A co to bylo?" vložil se mu do řeči lord Mark. "Nebo je to císařské tajemství?"

"Ne, bohužel ne. Vlastně už o tom ví celé město. Možná, že to pomůže odvrátit pozornost veřejnosti od Vorbrettenova případu. I když vlastně nevím, jestli se to dá nazvat sexuálním skandálem." Zaculil se. "Gregor mi řekl: ty jsi vlastně napůl Beřan, Milesi, takže jsi přesně ten auditor, kterého na to potřebuji. A já mu na to odpověděl: Díky, pane."

Na chvíli se odmlčel a ukousl si z čerstvě upečeného chleba, spláchl sousto dalším douškem kávy a pokračoval.

"Hrabě Vormuir totiž přišel na skvělý nápad, jak vyřešit nedostatek obyvatelstva ve svém okrsku. Alespoň si to myslel. Slyšel jsi o nejnovějších demografických problémech mezi okrsky, Marku?"

Lord Mark mávl dlaní, že ne, a také natáhl ruku ke košíku s pečivem. "Barrayarskou politiku jsem už rok nesledoval."

"Tohle je trochu starší problém. Za časů reforme mého otce, když byl ještě regentem, se mu podařilo zavést zjednodušená pravidla pro poddané, kteří se chtěli přestěhovat do jiného okrsku, změnit pána a přísahat jinému hraběti. Od té doby se každý ze šedesáti hrabat snažil přitáhnout do svého okrsku co nejvíc obyvatel ze sousedních okrsků. Otcí se tyhle zákony nějak podařilo protlačit Radou hrabat, ačkoliv se všichni snažili zabránit vlastním poddaným v odchodu. A každý hrabě má poměrně velkou svobodu, jak uspořádat ve svém okrsku vládu, jak bude okrsek řídit a zdaňovat, jak bude podporovat místní ekonomiku, jaké služby nabídne svým poddaným, jestli budou v duchu progresivní, nebo konzervativní strany, a nebo si vybere nějakou vlastní variantu, jako ten blázen Vorfolse na jižním pobřeží, atakdále. Matka o okrscích mluví jako o šedesáti sociopolitických kulturních kotlích. Já bych ještě dodal, že tu hraje roli i ekonomika."

To jsem studoval," doznal lord Mark. "Je to důležité proto, abych věděl, kam investovat."

Vorkosigan přikývl. "A tenhle nový zákon dal každému císařskému poddanému právo hlasovat o místních vládách.

Když se podařilo tenhle zákon prosadit, rodiče otevřeli k večeri šampaňské a matka se celé dny spokojeně smála. Mně bylo asi šest let, protože to už jsme žili tady, jak si vzpomínám. Výsledkem toho zákona byla dost velká biologická

konkurence, jak si asi umíte představit. Například hrabě Vorosvícený připraví svým poddaným skvělé podmínky a jeho okrsek vzkvétá a příjmy se zvyšují. Naopak jeho soused hrabě Vorzabedněný své lidi vysává jako pijavice a jeho příjmy klesají. A navíc ho sousední hrabata nepodpoří, protože jeho ztráta je pro ně přínosem."

"Aha," pochopil Mark. "A Vorkosiganský okrsek roste, nebo se zmenšuje?"

"Myslím, že jsme na tom stále stejně. Lidé z našeho okrsku odjakživa odcházeli do Vorbarr Sultany za prací. A minulý rok s vicekrálem na Sergyar odjela celá spousta obyvatel. Na druhé straně univerzita a nové školy a nemocnice v Hassadaru přitáhly také spoustu lidí. No, prostě hrabě Vormuir v téhle hře dlouhodobě ztrácí. A tak zavedl ve svém okrsku velmi progresivní osobní - určitě velmi osobní - řešení."

Kateřina sice svou kávu už dopila, ale nechťelo se jí odejít. Takhle by lorda Vorkosigana dokázala poslouchat celé hodiny. Teď už byl zase čilý a příběh vyprávěl s živým zanícením.

"Vormuir," pokračoval Vorkosigan, "si koupil třicet děložních replikátorů a dovezl si nějaké techniky na jejich obsluhu. Pak si začal, ehm, vlastní poddané vyrábět. Použil vajíčka různých matek, ale dárce spermatu jen jediného. Hádejte, kdo to byl."

"Vormuir," střelil od boku Mark.

"Přesně tak. Vlastně to funguje na principu harému. Jenže je to trochu jiná situace. Ano, a navíc produkuje jen děvčata. Nejstarším jsou asi dva roky. Viděl jsem je. Všechna jsou úžasně roztomilá."

Kateřina rozevřela užasle oči při představě takové armády malých děvčátek. Představila si je jako celou zahradu produkující děti, nebo takový malý granát vybuchující v hromadu dětí. Já vždycky chtěla mít dceru. A ne jen jednu, spoustu dcer - sester, takových, jaké jsem nikdy neměla. Teď už je na to pozdě. Ona nemá žádnou a Vormuir jich má desítky. Ten hajzl, to není fěr! Věděla, že by měla cítit zlost, ale cítila jen zlostnou závist. A co na to říká Vormuirova žena? Moment. Zamračila se. "A odkud má ta vajíčka? Od své manželky?"

"To je vlastně druhý právní zádrhel," pokračoval zaujatě Vorkosigan. "Jeho hraběnka, která s ním má čtyři odrostlé děti, s tím nechce mít nic společného. Vlastně s ním vůbec nemluví a odstěhovala se pryč. Jeden z jeho zbrojnošů prozradil Pymovi, že když se k ní naposledy pokusil přijít, ehm, na návštěvu a pohrozil, že vyrazí dveře, vyhrstla na něj prý z okna vědro vody, a protože byla právě zima, nabídla mu, že ho osobně zahřeje výbojem z plazmometu. Pak prý na něj hodila ještě to vědro s výkřikem, že když tolik miluje různé nádoby, tak může klidně použít i tuhle. Bylo to tak, Pyme?"

"Necitoval jste sice doslova, ale dost přesně, můj pane."

"Trefila ho?" zeptal se se zájmem Mark.

"Ano" odpověděl mu Pym. "Vodou i vědrem. Mířit prý umí skvěle."

"Proto asi ta její pohružka plazmometem zněla tak přesvědčivě."

"Jako profesionál mohu říci, že je mnohem horší být ohrožován útočníkem, který mířit neumí, zvláště když stojíte vedle faktického cíle. Nicméně, zbrojnošům se podařilo hrabě přesvědčit, aby odešel."

"To jsme ale odbočili od tématu," zašklebil se Vorkosigan. "Díky, Pyme." Pozorný zbrojnoš znovu dolil svému pánovi kávu a dolil šálky i Markovi a Kateřině.

Vorkosigan pak pokračoval: "Takže ve Vormuirově okrsku existuje továrna, produkující děti už několik let pro komerční účely. Když přijde mladý pár se zájmem využít jejich služby, technici obvykle odeberou od ženy několik vajíček, pro jistotu. Rezervní vajíčka se uchovávají v chladu po nějaký čas, a pokud se o ně někdo nepřihlásí, musí se zničit. Nebo by se měla zničit. Hrabě Vormuir se do toho pustil velmi mazaně. Jeho technici rezervní vajíčka neničí. Osobně je na tenhle nápad velmi hrdý, sám mi to vyprávěl."

Tak tohle už byla hrozná představa. Nikki se sice narodil přirozenou cestou, ale klidně to mohlo být i jinak. Kdyby měl Tien rozum nebo kdyby si stála na svém, místo aby se nechala přesvědčit o tom, jak romantické bude rodit normálně, určitě by si zvolila pro své dítě metodu děložního replikátoru. Co kdyby se teď dozvěděla, že její vytoužená dcera je vlastně vlastnictvím šilence, jako je Vormuir... "Vědí to ty ženy vůbec?" zeptala se Kateřina. "Myslím ty, jejichž vajíčka byla takhle... dá se říci ukradena?"

"Hm, napřed to nevěděly. Jenže pak se začalo něco šeptat. A proto se tam Císař rozhodl vyslat svého nejnovějšího Císařského auditora, aby zjistil, co se vlastně děje." Vsedě naznačil úklonu. "A co se týče faktu zda ta vajíčka byla ukradena - Vormuir tvrdí, že neporušil žádný barrayarský zákon. To je docela chytré tvrzení. Budu si kvůli tomu muset dát schůzku s několika Gregorovými právníky a zkusíme zjistit, zda je to pravda. Na Kolonii Beta by mu za to pěkně zatopili a těm jeho technikům taky, jenže tohle by si samozřejmě na Kolonii Beta nikdy nikdo nedovolil."

Lord Mark se v křesle zavrtěl: "Takže kolik takových děvčátek si Vormuir zatím stačil vyprodukovat?"

"Osmdesát osm, plus těch dalších třicet, které jsou ještě v replikátorech. A ještě čtyři vlastní děti. Takže ten idiot teď má dohromady sto dvacet dva dětí. Já jsem mu zatím dal Císařovým hlasem rozkaz prozatím nezačínat další, alespoň dokud Gregor nerozhodne, co s tím bude dělat. Snažil se sice protestovat, ale já jsem namítl že jeho replikátory jsou zatím stejně obsazené a tak dalších sedm měsíců ještě budou, takže mu to v ničem neuškodí. Nato ztichl a šel se poradit se svými právníky. A já letěl zpátky do Vorbarr Sultany, podal jsem Gregorovi osobně hlášení a pak jsem šel domů do postele."

Kateřina si všimla, že svůj záchvat z popisu události vynechal. Chtěl jí snad Pym něco naznačit, když se o tom zmínil?

"Nějaký zákon by na to být měl," řekl lord Mark.

"To by měl," odpověděl mu bratr, jenže není. Tohle je Barrayar. Převzít beřanský systém práva jako takový nemůžeme, to bychom rovnou mohli vyhlásit revoluci, a kromě toho, naše podmínky jsou trochu jiné než jejich. Existují desítky galaktických zákonů, které se touto problematikou zabývají i z jiného pohledu, než je ten beřanský. Když jsem včera v noci od Gregora odcházel, mumlal si pro sebe, že bude muset určit výbor, aby je všechny prostudoval a doporučil nějakou variantu k přijetí u nás. A já budu v tom výboru bohužel taky. Nenávídím výbory. Mnohem raději využívám

variantu rozkazu."

"Ale jen pokud ho dáváš ty," utrousil suše lord Mark.

Lord Vorkosigan jeho námitku přijal mávnutím ruky: "Nu, ano."

Kateřina se zeptala: "Ale budete schopni ten nový zákon na Vormuiru vztáhnout? Přece se všechno, co udělal, stalo dřív, než ten nový zákon začne platit."

Lord Vorkosigan se znovu ušklíbl: "A to je přesně ten problém. Musíme Vormuiru dostat na nějaké v současné době platné pravidlo, abychom odradili jeho případné následovatele a přitom protlačit ten nový zákon přes Radu hrabat a ministerstva. Znásilnění použít nemůžeme. Vyhledal jsem si veškeré jeho definice a ty tady naplněné nebyly."

Lord Mark se s obavou v hlase zeptal: "A co ty holčičky? Nezdají se nějak zanedbané nebo zneužívané?"

Lord Vorkosigan k němu zalétl rychlým pohledem. "Nejsem takový expert přes péči o děti jako třeba ty, ale zdály se mi v pořádku. Byly zdravé... hlučné... pořád pištěly nebo se chichotaly. Vormuir mi řekl, že na každých šest dětí zaměstnává dvě vychovatelky na plný úvazek a ty pracují ve směnách. Také přede mnou rozebíral, jak později plánuje využít ty starší, aby pečovaly o ty mladší, což mi znepokojivě jasně ukázalo, že v tomto genetickém podnikání v oblasti dětí hodlá pokračovat i ve vzdálené budoucnosti. A otroctví mu také neprokážeme, protože jsou to vlastně všechno jeho dcery. A za současné nejasné právní úpravy ho nemůžeme obvinít ani z krádeže těch vajíček." Odmlčel se a pak podivně zoufalým tónem zakvílel: "Barrayarané!" Jeho klonový bratr si ho změřil zvláštním pohledem.

Kateřina řekla pomalu: "Podle barrayarského zvykového práva se při rozpadu vorské rodiny, ať už kvůli úmrtí jednoho z partnerů nebo z jiného důvodu, dcery odevzdávají matce nebo jejím příbuzným a chlapci jejich otcům. Copak ty holčičky nepatří svým matkám?"

"Také jsem tu možnost prověřoval. Když pomínu fakt, že Vormuir s žádnou z nich není ženatý, stejně si myslím, že jen velmi málo matek by ty holčičky přijalo a rozhodně všechny do jedné by měly pěkný vztek."

Kateřina s ním sice v tom prvním bodě nesouhlasila, ale musela přiznat, že v tom druhém má pravdu.

"A i kdybychom je násilím převědli k rodinám jejich matek, jaký test by z toho vyplynul pro Vormuiru? Jeho okrsek by stále ještě měl o sto osmnáct dívek víc a nemusel by je dokonce ani žít." Odložil nedojedený kousek chleba stranou a zamračil se. Mark si vybral druhý, ne, vlastně třetí kousek a zakousl se do něj. Rozhostilo se mrtvé ticho.

Kateřina zamyšleně krčila obočí. "Podle toho, co říkáte, jde Vormuirovi především o peníze." Až dlouho po narození Nikkiho ji napadlo, že ji Tien přesvědčoval o výhodách přirozeného porodu možná především proto, že to vyšlo mnohem levněji. Nebudeme muset čekat, až si to budeme moci dovolit, bylo jeho největším argumentem. Vormuirova motivace byla nejspíš stejně finanční, jako genetická. Celé to podnikání mělo přinést okrsku bohatství a tím pádem také jemu samotnému. Tenhle harém mu měl zvýšit počet budoucích plátců daní a navíc ještě manželů, kteří za děvčaty přijdou a budou ho muset ve stáří podporovat. "Ty holčičky jsou vlastně hrabětem uznání levobočci. Docela určitě jsem už někde četla... za Izolace, tuším, neměli císařští a hraběcí levobočci ženského pohlaví od svého urozeného otce nárok na věno? A tuším, že to vyžadovalo nějakou formu císařského svolení... myslím, že věno bylo projevem oficiálního uznání potomka. Vsadím se, že profesorka by o tom věděla víc, včetně těch případů, kdy se věno od otce muselo vymáhat násilím. Není snad císařské svolení nějakou formou císařského rozkazu? Nemohl by Císař Gregor Vormuirovi nařídít, aby každou tu dceru obdařil věnem... v nějaké odpovídající výši?"

"Hm." Lord Vorkosigan se napřimil a v očích mu vesele zahrálo. Na rtech se mu roztáhl škodolibý úšklebek. "Vlastně nějaké hodné vysoké výši. Proboha." Zadíval se na ni. "Madam Versoissonová, myslím, že jste právě našla možné řešení. Docela určitě váš návrh co nejdříve předám dál."

Srdce jí poskočilo při pohledu na jeho radost - no dobře, nebyla to ani tak radost, jako spíš škodolibé potěšení. Usmál se na ni, když viděl, že se také usmívá. Doufala jen, že mu tím trochu pomohla od té ranní bolesti hlavy. V předpokojí začaly odbíjet hodiny. Kateřina se podívala na hodinky. Počkat, jak dlouho že tu sedí? "Bože, to je už tolik? Každou chvíli přijdou pokácet ten strom. Lorde Vorkosigane, musíte mě omluvit."

Vyskočila a zdvořile se rozloučila s lordem Markem. Pym i lord Vorkosigan ji osobně doprovodili k východu.

Vorkosigan se stále ještě pohyboval dost prkenně. Napadlo ji, jakou bolest asi musí překonávat. Pozval ji ještě, aby se zastavila, kdykoliv bude cokoli potřebovat nebo se chtít na cokoli zeptat, a nechal Pyma, aby jí ukázal, kam mají dělníci složit ten pokácený javor. Stál ale ve dveřích a díval se za nimi, ještě když zacházeli za roh obrovského sídla.

Kateřina se přes rameno ohlédla. "Nevypadal dnes ráno dobře, Pyme. Vážně jste ho neměl nechat vstát z postele."

"To já dobře vím, madam," souhlasil s ní nevesele Pym. "Jenže co může zbrojnoš udělat? Nemám moc neuposlechnout jeho rozkazy. Co vážně potřebuje, je dohled někoho, kdo mu vždycky ty nesmysly rozmluví. Myslím třeba nějakou lady Vorkosiganovou. Ne nějakou tu ostýchavou křehotinku, jaké se zamlouvají dnešním lordům, takovou by brzy převálcovale. On potřebuje zkušenou ženu, která se mu dokáže postavit." Omluvně se na ni usmál.

"Nejspíš máte pravdu," povzdychla si Kateřina. Vlastně nikdy nepřemýšlela, jak vorské svatby vidí zbrojnoši.

Naznačuje snad Pym, že je jeho pán tak zvláštní, že si nikdy nikoho nenajde?

Pym jí ukázal, kam skládají dřevo, a rozumně navrhl, aby všechen odpad z javoru navršili na kompost poblíž namísto do podzemních garáží. Ujistil ji, že tam to určitě nikomu vadit nebude. Kateřina mu poděkovala a vyrazila k branám sídla. Neudatelný. Nu, když se dnešní Vor hodlal oženit, musel se rozhlížet po mladší generaci. Vorkosigan jí nepřipadal jako muž, který by dokázal žít se ženou, co by se mu nerovнала intelektem, jenže copak si on může vybírat? Možná, že taková inteligentní žena by byla dost moudrá, aby ho také neodmítla kvůli tomu, jak vypadá... ale to není moje věc, řekla si přísně. Je přece absurdní, že jí představa toho neudatelného mužička, možná pro svůj vzhled i uráženého, dokázala zvednout tlak. Vážně absurdní. Odpochovala přímo k dělníkům dohlédnout na kácení nemocného stromu.

###

Mark právě natahoval ruku, že zapne terminál, když se Miles vrátil do knihovny. Nepřítomně se usmíval. Když se Mark otočil, viděl svého původce a bratra, jak se znovu opatrně skládá do křesla, chvíli nad něčím váhá a pak přece jen dosedá. Miles si protáhl ruce, jako kdyby si chtěl uvolnit ramenní svaly, opřel se dozadu a natáhl si nohy. Zdvihl svůj nedojedený kus chleba a vesele poznamenal: "To šlo docela dobře, ne?" Zakousl se do krajíce.

Mark ho sledoval pochybovačným pohledem: "Co mělo jít dobře?"

"Ten rozhovor." Miles spláchl sousto posledním zbytkem vychladlé kávy. "Tak to byla Kateřina. O čem jste se tu bavili, než jsem přišel?"

"Vlastně o tobě."

„Ano?" Miles rozjasnil tvář a trochu se narovnal. "Co o mně říkala?"

"Hlavně jsme rozebírali tvoje záchvaty," odtušil Mark pochmurně. "Vypadalo to, že o nich ví mnohem víc, než jsi uznal za vhodné svěřit mně."

Miles se znovu opřel do křesla. Zamračil se. "Hm."

"To není zrovna to, na co by měla v souvislosti se mnou myslet. Ale je dobře, že to ví. Nechtěl bych být v pokušení ji takovýhle problém tajit. To už nikdy neudělám."

"Vážně?" loupl po něm Mark očima.

"Poslal jsem ti základní informace," zaprotestoval jeho bratr při tom pohledu. "Nepotřeboval jsi vědět žádné lékařské informace. Byl jsi na Betě, stejně bys mi s tím nepomohl."

"Já za ně můžu."

"Hloupost." Milesovi se podařilo vyloudit přesvědčivě opovrhlivé odfrknutí. Marka napadlo, že tohle povýšenecké chování zdědil nejspíš po své tetě Vorpatrilové. Miles nad tím mávl rukou. "Může za to ten odstřelovač a ještě pár medicínských faktorů, které ti můžu hned vypočítat. Výsledek je takový, že jsem naživu, a tentokrát bych chtěl, aby to tak zůstalo."

Mark si povzdychl a neochotně si uvědomil, že v sebelítosti ho jeho bratr asi nepodpoří. Ten teď přemýšlí o jiných věcech.

"Tak co si o ní myslíš?" zeptal se nedočkavě Miles.

"O kom?"

"No o Kateřině, o kom asi?"

"Jako jak si vede s tou zahradou? To bych musel napřed vidět."

"Ne, ne, ne! Zapomeň na zahradu, i když v tom je výborná. Co si o ní myslíš jako o budoucí lady Vorkosiganové?"

Mark zamrkal. "Cože?"

"Jaké cože? Je krásná, je chytrá - to věno, to byl úžasný nápad, Vormuira trefí šlak - v krajních situacích zachovává chladnou hlavu a tak. Je klidná, víš? Báječně klidná. Tuhle vlastnost obdivuji, strašně se mi líbí. Má kuráž i dobrou hlavu."

"O jejích kvalitách jsem nepochyboval. Jen mě to překvapilo."

"Je neteří lorda auditora Vorthyse. Má syna, Nikkiho, je mu asi deset. Hodný kluk. Chce se stát skokovým pilotem a já myslím, že by se mu to mohlo podařit. Kateřina chce projektovat zahrady, ale já myslím, že by se mohla věnovat terraformaci. Někdy je zbytečně skromná - musí si vybudovat nějaké sebevědomí."

"Možná, že jen nedostala příležitost se vyjádřit," rýpl si Mark.

Miles se pochybovačně zarazil. "Myslíš, že jsem mluvil až moc?"

Mark mávl rukou, jako že na tu poznámku má zapomenout, a natáhl se ke košíku s pečivem, jestli uvnitř nezbyly nějaké drobečky. Miles se díval na strop. Natáhl si nohy a rozhýbával si kotníky.

Mark v duchu viděl ženu, která právě odešla. Byla dost hezká, taková elegantní, chytrá bruneta, právě takové se Milesovi vždycky líbily. Klidná? Dost možná. Určitě rezervovaná. Ne moc extrovertní. To baculaté blondýny jsou rozhodně hezčí. Kareen je skvěle extrovertní. Dokonce se jí podařilo naučit ho chovat se trochu jako člověk, myslíval si občas v dobré náladě. Miles je také extrovertní, ale hrozně nespolehlivý. Jedna jeho polovina je strašná, ale potíže je v tom, že člověk nikdy neví která.

Kareen. Kareen. Kareen. Nesní si ty její náhlé podivné myšlenky tolik připouštět. Seznámila se s někým sympatičtějším a chce se rozejít, pošeptal mu kdosi z černé bandy v jeho hlavě, a nebyl to chlípny Čuñas. Ovládám pár způsobů, jak se takové konkurence zbavit navždycky. Tělo nikdy nenajdou. Mark ten návrh ignoroval. Do toho nemá co mluvit, Vrahouně.

I kdyby se seznámila s někým jiným, řekněme třeba cestou domů, protože se cítila sama, neboť on musel zajet na Escobar, je dost upřímná na to, aby mu to řekla. Její upřímnost to teď vlastně také všechno spískala. Není prostě schopná hrát čistou barrayarskou pannu, kterou není. Prostě se tak jen podvědomě rozhodla vyřešit svou rozpolcenost mezi zvyky na Betě a na Barrayaru.

Mark jen věděl, že kdyby si měl vybrat mezi Kareen a dýcháním, radši by přestal dýchat. Chvilí přemýšlel, jestli se se svou sexuální frustrací nemá svěřit bratrovi. Požádat ho třeba o radu. Teď by měl skvělou příležitost, protože Miles přemýšlí o svém novém vztahu. Jenže Mark si vůbec nebyl jistý, na čí straně by Miles stál. Komodor Koudelka byl Milesovým mentorem a přítelem už od doby jeho křehké pubertální touhy vyniknout v armádě. Měl by Miles pochopení, nebo by se po barrayarským způsobu do Marka pustil? V posledních dnech se choval příliš jako Vor. Takže po všech těch galaktických známostech se Miles nakonec zakoukal do vorské dámy ze sousedství. Tedy, pokud to byla pravda, u něj si člověk nikdy nebyl jistý. Mark se zamyslel. "A madam Vorsoissonová o tom ví?" zeptal se konečně.

"O čem?"

"No, že... ehm... se ji pokoušíš ulovit jako budoucí lady Vorkosiganovou." To byl skutečně zvláštní výraz pro miluji ji a

chci si ji vzít. Přesto byl ale velmi Milesovský.

"Aha." Miles si promnul rty. "To je trochu problém. Právě nedávno ovdověla. Tien Vorsoisson zemřel přede dvěma měsíci na Komarru, a to dost hroznou smrtí."

"A ty jsi s tím měl společného co?"

Miles se zašklebil. "Detaily ti neřeknu, ty jsou tajné. Vysvětlení pro veřejnost je to, že se mu stala nehoda s dýchací maskou. Ale v tom okamžiku jsem stál vedle něj. Asi víš, jak mi bylo."

Mark zdvihl dlaň, že se vzdává.

Miles přikývl a pokračoval. "Jenže to pořád ještě nepřekonal. Docela určitě není připravená na nápadníka. Bohužel, mé místní konkurenci je to jedno. Nemá sice peníze, ale je krásná a urozeného rodu."

"Vybíráš si ženu, nebo kupuješ koně?"

"Popisuji jen, jak to vidí mí vorští sokové. Tedy alespoň někteří z nich." Zamračil se víc. "Nevěřím ani majoru Zamorimu. Ten je chytrý."

"To už máš soky v lásce?" Lehni, Vrahouně, nikdo tě o nic neprosil.

"Bože, a kolik. A mám i teorii o tom, odkud se vzali... ale to sem nepatří. Důležité pro mě je, abych se s ní spřátelil, dostal se k ní blízko, aniž by něco tušila a aniž by se urazila. A pak, až nastane správný čas - pak..."

"A, hm, kdepak ji tuhle překvapivou novinku hodláš sdělit?" zeptal se fascinovaný Mark.

Miles se zahleděl na špičky svých bot. "To nevím. Nejspíš tu správnou chvíli poznám, až opravdu přijde. Pokud mě tedy můj cit pro správné načasování ještě neopustil. Prolomím obranu, rozmístím miny, promyslím taktiku a pak - útok. A vítězství! Snad." Zatočil chodidly na opačnou stranu.

"Vidím, že na to máš dokonce celý plán," řekl Mark neutrálně a postavil se. Enrique rád uslyší, že dostane spoustu krmení pro brouky zdarma. A Kareen sem brzy bude chodit do práce - její organizační talent už začínal být ve zmatcích kolem Escobařana znát.

"Přesně tak. Takže se mi ho prosím snaž nepokazit. Prostě hraj se mnou."

"Hm. Nikdy by mě nenapadlo se ti do toho plést," vykročil Mark ke dveřím. "Ačkoliv já si nejsem jistý, že bych plánoval své budoucí manželství jako válečné tažení. Nemáš ji náhodou za nepřítele?"

Načasoval to dokonale. Milesovy nohy dopadly na podlahu a ještě když Mark vycházel ze dveří, civěl za ním s otevřenými ústy. Mark ještě nakoukl mezi dveřmi zpátky: "Doufám, že umí mířit stejně dobře jako ta hraběnka Vormuirová."

Mám poslední slovo. Vyhrál jsem. Se spokojenou grimasou ve tváři se vytratil.

KAPITOLA 6

Haló?" ozval se tichý altový hlas v bývalé prádelně, nyní laboratoři. "Je tu lord Mark?"

Kareen vzhlédla od uspořádávání nových nerezových polic a uviděla ve dveřích tmavovlasou ženu. Nesměle se opírala o dveře. Měla na sobě velmi konzervativní smuteční šaty, blůzu s dlouhým rukávem a sukni. Přes ramena měla jen střízlivě šedé bolero. Její tvář byla ale překvapivě mladá.

Kareen odložila práci a postavila se. "Brzy se vrátí. Já jsem Kareen Koudelková. Mohu vám s něčím pomoci?"

V ženiných očích se mihl letmý záblesk úsměvu "Vy musíte být ta jeho přítelkyně, studentka, co se vrátila z Kolonie Beta. Ráda vás poznávám. Já jsem Kateřina Vorsoissonová, zahradnice. Mí dělníci dnes na severní straně vykopali spoustu keřů a já jsem se chtěla zeptat, jestli o ně bude mít lord Mark opět zájem jako o kompost."

Tak takhle jí to vysvětlil. "Zeptám se. Enriku, budeme mít zájem o nějaké keře?"

Enrique vykoukl zpoza terminálu a podíval se na návštěvnici. "Je to pozemská vegetace?"

"Ano," odpověděla mu.

"Zdarma?"

"Asi ano. Ty keře patří lordu Vorkosiganovi."

"Zkusíme to." Znovu zmizel za displejem, na kterém se míhalo cosi, o čem Kareen předpokládala, že jsou enzymatické reakce.

Žena se zvědavě rozhlédla po jejich nové laboratoři. Kareen ji hrdě sledovala. Všechno to tu začínalo konečně vypadat uklizeně a vědecky. Vybělili všechny stěny. Barvu vybíral Enrique tak, aby měla odstín broučích masla. Enrique se usadil se svým terminálem v jednom rohu místnosti. Laboratorní stoly už měly tekoucí vodu i odpady napojené na bývalé umyvadlo. Byly jasné osvětlené a nástroje na nich úhledně uspořádané. Stoly lemovaly celou zeď až k protější stěně. Vzdálený konec místnosti zabíraly police a na každé z nich seděla metrová krabice, vlastně úl s brouky. Jakmile Kareen uspořádala police, mohli z cestovní krabice vypustit královny i dělníky do jejich prostorných nových domovů. Vysoké police na obou stranách dveří obsahovaly všechny ostatní potřeby. Ve velkém plastovém koší bylo krmivo pro brouky. Ve druhém dočasně uchovávali broučí výkaly. Výkaly nijak nepáchly a nebylo jich ani takové množství, což Kareen mile překvapilo, protože broučí úly musela denně čistit. Na první týden práce to byl slušný výsledek.

"Chci se zeptat," ozvala se žena, když zahlédla v jednom z košů zbytky javorového listí, "Na co vlastně všechny ty rostliny potřebujete?"

"Jen pojdte dál, já vám to ukážu," nabídla se ochotně Kareen. Tmavovlasá žena Kareen úsměv oplátila a na chvíli odložila svou strnulost.

"Já jsem tu Hlavní Ošetřovatelka Brouků," pokračovala Kareen. "Původně chtěli moji pozici nazvat laboratorní asistentka, jenže jsem si řikala, že jako akcionářka bych si ji mohla nazvat po svém. Uznávám, že nemám ještě žádné podřízené ošetřovatele, ale trocha optimismu snad neškodí."

"To ne." Mírný úsměv na ženiných rtech neměl nic společného s vorskou blazeovaností. Kruci, neřekla, jestli je lady, nebo madam Vorsoissonová. Někteří Vorové si na správnost svých titulů dost potrpěli, zvláště ti, pro které jejich titul

představoval vrchol všeho, co v životě dosáhli. Ne, kdyby byla tahle Kateřina také taková, zdůraznila by hned při prvním představení, že je lady.

Kareen sejmula ocelové víko z jednoho z úlů, sáhla dovnitř a vyndala jednoho brouka dělníka. Už to zvládala bez návalů zvracení. Tedy když se zrovna nedívala příliš zblízka na jejich pulzující bledá břicha. Kareen zahradnici brouka ukázala zblízka a pokusila se přednést kopii Markova proslovu o tom, jak budou tito brouci bojovat za světlé zítřky Barryaru.

Ačkoliv madam Vorsoissonová při pohledu na brouka zdvihla obočí, nevykřikla, neomdlela a dokonce ani neutekla. Se zájmem vyslechla Kareeninu řeč a kupodivu projevila ochotu brouka podržet a nabídnout mu javorový list. Kareen si uvědomila, že krmení živých tvorů zřejmě dokáže lidi skvěle sblížovat. To si bude muset propříště zapamatovat.

Enrique, jehož zájem upoutaly hlasy, debatující o jeho oblíbeném námětu, k nim přistoupil a ze všech sil se snažil Kareeninu řeč doplňovat dlouhými a podrobnými technickými poznámkami. Zájem zahradnice znatelně vzrostl, když se Kareen dostala k záměru vytvořit brouka, živícího se barrayarskou vegetací.

"Kdyby se dali předělat tak, aby se živili dusívkou, tak jen na Jižním kontinentu by si jich farmáři nakupovali spousty," navrhl madam Vorsoissonová Enrikovi.

"Vážně?" zamyslel se Enrique. "To jsem nevěděl. Vy se vyznáte v botanice místní planety?"

"Nejsem ještě dokonale vyškolená, ale mám nějaké praktické zkušenosti v tomto oboru, to ano."

"Praktické?" opáčila nadšeně Kareen. Týden s Enrikem ji naučil tuhle vlastnost oceňovat.

"Tak se podíváme na to broučí hnojivo," řekla zahradnice.

Kareen ji odvedla ke koši a zdvihla víko. Žena se zadívala na hromadu tmavé a sypké hmoty, naklonila se nad ní, vtáhla nosem vzduch, prohrábla hromadu rukou a prosela ji mezi prsty. "Dobré nebe."

"Co?" zeptal se nervózně Enrique.

"Tohle vypadá a je cítit jako nejlepší substrát, který jsem kdy viděla. Jaké to má chemické složení?"

"No, to záleží na tom, čím se moje děvčata právě živí, ale -" Enrique se pustil do obsáhlého rozboru podle periodické tabulky prvků. Kareen chápala sotva polovinu z toho, co říkal.

Madam Vorsoissonová ale vypadala, že to na ni udělalo dojem. "Mohla bych si toho trochu vzít a vyzkoušet to na rostlinách doma?" zeptala se.

"Ale jistě," souhlasila vděčně Kareen. "Odneste si toho, kolik chcete. Začíná toho být trochu dost a vážně mě trápí, kam to budeme ukládat."

"Co tím myslíte, ukládat? Jestli je to jen z poloviny tak skvělé, jak to vypadá, pytlujte to po deseti kilogramech a prodávejte to! Každý, kdo tu pěstuje pozemské rostliny, to rád použije."

"To si vážně myslíte?" zeptal se Enrique, nadšený a potěšený. "Víte, na Escobaru to nikoho nezajímalo."

"Jenže tady jste na Barryaru. Dlouho tu sloužilo k terraformaci jen pálení a kompostování rostlin a stále se to ještě používá jako nejlevnější metoda. Nikdy tu nebylo dost pozemské vegetace na zakládání kompostů, které by zúrodnily původní půdu dostatečně. Za Izolace se dokonce vedly války o koňský trus."

"To je pravda, o tom jsme se ve škole učili," zachichotala se Kareen. "Byla to sice jen malá válka, ale stejně... hodně to vypovídá."

"Skutečnou příčinou té války byly totiž určité peníze a tradiční vorské výsady," vysvětlila mu madam Vorsoissonová.

"V okrsku, kde sídlila Císařská jízda, totiž bylo zvykem rozdělovat trus ze stájí každému, kdo si pro něj přišel, podle hesla kdo dřív přijde, ten dřív mele. Jeden z finančně náročnějších Císařů se ale rozhodl používat ho jen na císařské pozemky nebo ho prodávat. A z toho povstal problém mezi okrsky a nakonec ta válka."

"A jak to vlastně skončilo?"

"Za jejich generace připadlo právo hrabatů v okresech. Následující generaci hrabat ho ale Císař odebral. A za další generace - celá jízda vlastně zanikla." Odešla k výlevce, aby si mohla umýt ruce, a přes rameno dodala: "Stále ještě tady ve Vorbarr Sultaně existují stáje, kde drží koně pro ceremoniální jízdy. Lidé si tam sice jezdí, aby si odvezli v pytli trochu trusu na své záhony, ale snad jen aby dodrželi starou tradici."

"Madam Vorsoissonová, já jsem čtyři roky žil se zásobami toho broučího trusu," vyhrkl na ni Enrique, když si osušila ruce.

"Hm," řekla na to a okamžitě si získala Kareeniny sympatie tím, že na tohle prohlášení zareagovala jen užaslým pohledem.

"Vážně bychom tu potřebovali někoho, kdo se v místní vegetaci dobře vyzná," pokračoval Enrique. "Myslíte, že byste nám mohla pomáhat vy?"

"Možná bych vám mohla dát nějaké základní informace a nasměrovat vás ke správným lidem. Spiš byste ale potřebovali zemědělského úředníka z okrsku - lord Mark vám ve Vorkosiganském okrsku určitě nějakého doporučí."

"Vidíte," vykřikl nadšeně Enrique. "A já ani nevěděl, že tu nějakého zemědělského úředníka mají."

"Mark to nejspíš taky neví," zapochybovala Kareen.

"Vorkosiganův manažer, Tsipis, by vám určitě poradil," řekla madam Vorsoissonová.

"Vy znáte Tsipise? Je báječný, že?" zaradovala se Kareen.

Madam Vorsoissonová souhlasně kývla hlavou. "Ještě jsem se s ním nesetkala osobně, ale už mi pomáhá na dálku s tou zahradou pro lorda Vorkosigana. Chtěla bych ho požádat, jestli bych nemohla přijet do jejich okrsku, abych nasbírala do té zahrady nějaké kameny a balvany - víte, mělo by to tam vypadat jako krajina kolem horského potoka. Myslím, že lord Vorkosigan by to ocenil, jako pozdrav z domoviny."

"Miles? Ten ty hory miluje. Dřív tam často jezdil na výlety."

"Vážně? O tom mi nikdy neřikal..."

V tu chvíli se na prahu dveří objevil Mark, vrávoraající pod ohromnou bednou plnou laboratorních potřeb. Enrique mu s

potěšeným výkřikem přispěchal na pomoc, postavil bednu na stůl a pustil se do vybalování.

"Á, madam Vorsoissonová," pozdravil ji Mark, hned jak popadl dech. "Díky za ty odřezky z toho stromu. Moc nám pomohly. Už jste se se všemi seznámila?"

"Právě před chvilkou," ujistila ho Kareen.

"Líbí se jí naši brouci," doplnil šťastně Enrique.

"Už jste ochutnala jejich máslo?" zeptal se Mark.

"Zatím ne," odpověděla mu madam Vorsoissonová.

"A chtěla byste to zkusit? Tedy, brouky jste viděla, že?" Mark se při téhle otázce nejistě usmál. Přece jen se tu ale naskýtalá příležitost otestovat nového potenciálního zákazníka.

"Hm... ano." Podánilo se jí trochu se usmát. "Jen trochu. Proč ne."

"Dej jí ochutnat, Kareen."

Kareen vytáhla z police jednu litrovou sklenici másla a otevřela ji. Po sterilizaci a důkladném uzavření vydrželo máslo při pokojové teplotě libovolně dlouhou dobu. Tuhle várku nasbírala dnes ráno. Broukům jejich nová potrava očividně chutnala. "Marku, budeme potřebovat víc sklenic. A možná i větších. Každý úl vyprodukuje litr denně a to je za chvíli slušná zásoba." Vlastně už dost brzy bude. Zvlášť pokud se jim nepodaří nikoho v domě přesvědčit, aby ochutnal víc než jen kousek. Zbrojnoši se už jejich chodbě začali vyhýbat.

"To ano, holky začaly být při pořádné výživě ještě pilnější," informoval je radostně přes rameno Enrique.

Kareen se při pohledu na dvacet sklenic, které dnes ráno navršila na hromadu pocházející z předešlých dnů, zadumala. Naštěstí je v sídle Vorkosiganů dost skladovacích prostor. Vylovila jednu plastovou lžici, kterou měla připravenou na ochutnávání, a nabídla ji madam Vorsoissonové. Ta ji přijala, nejistě zamrkala, nabrala trochu másla ze sklenice a hrdinně ji vstrčila do úst. Kareen a Mark nervózně pozorovali, jak polkla.

"Zajímavé," řekla zdvořile po chvíli.

Markovi se ulevilo.

Madam Vorsoissonová soucitně nakrčila obočí. Pohledem přelétla hromadu sklenic. Po chvíli navrhla: "A co to zkusit zmrazit? Nezkoušeli jste do toho přidat trochu cukru a nějakou příchut' a dát to do strojku na zmrzlinu?"

"Vlastně, zatím ne," řekl Mark. Zamyslel se. "Enriku! Myslíš, že by to mohlo fungovat?"

"Nevidím důvod, proč ne," odpověděl mu vědec. "Koloidní viskozita se při minusových teplotách nenaruší. To termální akcelerace mění proteinovou mikrostrukturu a tím i skupenství."

"Při vaření to trochu gumovatí," přeložil jí jeho slova Mark. "Ale i na tom už pracujeme."

"Zkuste to zmrazit," navrhla madam Vorsoissonová. "A možná by pomohl trochu jiný název, aby připomínal spíš dezert."

"No ano, marketing," povzdychl si Mark. "To je další krok, že?"

"Madam Vorsoissonová říkala, že by vyzkoušela broučí výkaly na svých rostlinách," řekla mu Kareen.

"No výborně!" Mark se na zahradnici znovu usmál. "Kareen, nechtěla by sis se mnou pozítří zaletět do okrsku a pomoci mi najít vhodné umístění pro náš budoucí podnik?"

Enrique přerušil vybalování a snivě se zahleděl do neznáma. "Borgosův výzkumný ústav," vzdychl si.

"Vlastně jsem to chtěl nazvat Společnost Marka Vorkosigana," řekl Mark. "Myslíš, že bych to měl zkrátit na SMV? To by mohlo ale zákaznicky plést, protože mám stejné iniciály jako Miles."

"Kareenina broučí farma," vložila se do jejich diskuse Kareen.

Samozřejmě o tom budou akcionáři hlasovat," zaculil se Mark.

Tak to samozřejmě vyhráváš," posmutněl Enrique. To nemusí být pravda," těšila ho Kareen a s hranou zlosti se na Marka zamračila. "Marku, ale právě jsme tady mluvili o okrsku. Madam Vorsoissonová tam chce jet a sbírat nějaké balvany. A Enrikovi řekla, že by mu mohla pomáhat při práci s barrayarskou vegetací. Co kdybychom jeli všichni? Madam Vorsoissonová se nikdy nesetkala osobně s Tsipisem. Mohli bychom je představit a pak si tam můžeme všichni udělat třeba piknik."

A zároveň nezůstane sama s Markem a nebude se vystavovat... pokušení, zmatkům a pevnou vůli mařícím masážím zad a lechtání na uchu a... nechtěla ani domyslet čemu ještě. Celý minulý týden se k sobě v sídle Vorkosiganů chovali velmi profesionálně. To jí vyhovovalo. Měla hodně práce. To jí také vyhovovalo. I okolní společnost jí vyhovovala. Ale být s ním sama... to ne.

Mark jí po straně špitl do ucha: "Ale to pak musíme vzít i Enrika a..." podle jeho výrazu se těšil právě na to, jak s ní bude sám.

"Ale no tak, bude to legrace." Kareen už se pevně rozhodla. Během několika minut přesvědčování a vzájemného porovnávání kalendářů už měli datum i s podrobným plánem akce. V duchu si umanula, že do sídla Vorkosiganů musí ale dorazit dřív, aby se ujistila, že se Enrique vykoupe a řádně oblékne, aby se s ním nemuseli stydět ukázat na veřejnosti.

Z chodby zazněly rychlé a lehké kroky a do dveří stylem pěšáka dobývajícího bunkr nepřítele vrazil Miles. „Ach! Madam Vorsoissonová," lapal po dechu. "Zbrojnoš Jankowski mě právě informoval, že jste šla sem." Pohledem přelétl místnost. Uznale zaregistroval celý jejich pokrok. "Doufám, že vám nenabízeli to broučí bl-totíž produkty! Marku!"

"Vlastně to chutná docela příjemně," ujistila ho madam Vorsoissonová a vysloužila si tou větou ulehčený Markův úsměv následovaný vzápětí vzdorným trhnutím brady ve smyslu já ti to říkal, namířeným na bratra. "Možná na finálním produktu před zahájením prodeje budeme muset ještě trochu zapracovat."

Miles protočil oči vzhůru: "Ano. Trochu."

Madam Vorsoissonová se podívala na hodinky. "Mí kopáči se za chvíli vrátí z oběda. Ráda jsem vás poznala, slečno Koudelková. Doktore Borgosi. Takže se uvidíme pozítří?" Zdvihla pytel plný broučích výkalů, který jí přichystala

Kareen, usmála se na všechny a odešla. Miles šel s ní.

Vrátil se za několik minut. Očividně ji šel vyprovodit až ke dveřím. "Proboha! Marku! Nechci ani pomyslet, žeš ji nechal ochutnávat to broučí blití! Jak jsi to mohl udělat?"

"Madam Vorsoissonová," řekl důstojně Mark, "je velmi rozumná žena. Poté, co pochopila náš výklad, nenechala své pocity převážit nad zdravým rozumem."

Miles si rukou hrábl do vlasů. "Ano, to znám."

Enrique řekl: "Vlastně na mě udělala docela dojem. Jako kdyby chápala, co říkám, ještě dřív, než jsem to řekl."

"A dokonce i když jsi to řekl," popíchla ho Kareen. "To zase udělalo dojem na mě."

Enrique se přihloupě zašklebil: "Myslíš, že jsem se moc držel technické stránky?"

"V tomhle případě asi ne."

Miles se uklidnil. "Co se děje pozítří?"

Kareen vesele řekla: "Všichni si zajedeme do okrsku navštívit Tsipise a zařídít si pár věcí. Madam Vorsoissonová slíbila Enrikovi exkurzi po místí květeně, aby mohl začít pracovat na těch nových modifikacích brouků."

"Do okrsku jsem ji chtěl vzít já. Všechno jsem si to už promyslel. Hassadar, Vorkosigan Surleau, Dendarijské hory - musím na ni udělat dojem."

"Pozdě," přerušil ho bezcitně Mark. "Uklidni se. Jen si dáme v Hassadaru nějaký oběd a trochu se projdeme. Je to dost velký okrsek, Milesi, ještě ti toho na ukazování zbude spousta."

"Moment, mám nápad! Mohl bych jet s vámi!"

"Ve vznášedle jsou jen čtyři místa," namítl Mark. "Letím já, Enrique potřebuje, aby jela madam Vorsoissonová, a Kareen tady kvůli tobě rozhodně nenechám." Nějak se mu podařilo zároveň se na Kareen usmát a na Milese zamračit.

"A navíc nejsi akcionář, Milesi," podpořila ho Kareen.

Miles se nespokojeně odporoučel a chodbou se neslo jeho nevěřící: "...on ji krmil broučím blitím. Kdybych dorazil dřív... Jankowski, budeme si muset trochu promluvit."

Mark i Kareen za ním vyrazili ze dveří. Pak se ale zastavili a sledovali, jak odchází chodbou pryč. "Co to do něj vjelo?" žasla Kareen.

Mark se ďábelsky usmál: "Zamiloval se."

"Do té zahrady?" zdvihla Kareen obočí.

"Takový už je osud. Setkali se při jeho vyšetřování na Komarru. Najal si ji jako zahradnici, aby se s ní sblížil. Ale popravdě se jí tajně dvořil."

"Tajně? A proč tajně? Mně se zdá dost vhodná - dokonce je i z kasty Vorů - nebo se k nim jenom přivdala? I když to by Milesovi bylo přece jedno. Nebo jsou snad proti její rodiče kvůli tomu jak..." Rukou naznačila, že mluví o Milesových tělesných zvlátnostech. Při představě tak nádherně bolestně romantické zápletky se zamračila. "Jak se opovažují považovat Milese za..."

"No, já jsem pochopil, že to tají hlavně před ní."

Kareen nakrčila nos. "Cože?"

"To ti bude muset vysvětlit on. Mně to nedávalo žádný smysl. Dokonce ani po milesovském způsobu." Mark se zamyšleně zamračil. "Tedy pokud ho náhle nepřepadla sexuální ostýchavost."

"Miles a ostýchavost?" odfrkla si Kareen. "Vždyť ses setkal s tou kapitánkou Quinnovou, se kterou chodil, ne?"

"To ano. Vlastně jsem viděl několik jeho partnerek. Většinou to byly ty nejdivočejší amazonky, jaké mohl vůbec najít. Bože, jak já se jich bál," otfásl se při té vzpomínce Mark. "A samozřejmě mi žádná z nich nemohla přijít na jméno za to, že ho kvůli mně zabili, čemuž se vlastně ani moc nedivím. Ale myslel jsem... víš... jestli si vybral on je, nebo ony jeho? Možná, že není ani tak svůdník, jako spíš jen neumí říct ne. Rozhodně by mi to vysvětlilo, proč všechny do jedné patřily k agresivnímu typu ženských, které jsou zvyklé dostat, co chtějí. Jenže teď - možná, že poprvé - se snaží některou sbalit sám. A možná neví jak. Možná, že to nikdy dřív nezkoušel." Markovu širokou tvář roztáhl pomalý úšklebek. "Paráda. To chci vidět."

Kareen ho šťouchla do ramene. "Marku, to vůbec není hezké. Miles si zaslouží najít tu pravou. Přece jen už není mladík."

Někteří z nás dostanou, co si zaslouží. A jiní mají větší štěstí." Uchopil její ruku a polechtal ji na dlani až se jí vzrušením postavily na předloktí všechny chloupky.

Miles vždycky říká, že štěstí si vytváříme sami. Nech toho." Vytrhla mu ruku. "Jestli si mám vážně vydělat na zpáteční cestu na Betu, musím se vrátit do práce." Odběhla do laboratoře a Mark za ní.

"Zlobí se na nás lord Vorkosigan?" zeptal se znervózně Enrique, když vešli dovnitř. "Ale madam Vorsoissonová říkala, že by to chtěla ochutnat..."

"Tím se nevzrušuj, Enriku," uklidňoval ho bodře Mark. "Můj bratr se chová jako hulvát proto, že o něčem hodně přemýšlí. Když budeme mít štěstí, vyřadí se na svých zbrojnoších."

"Aha," uklidnil se Enrique. "Tak potom je to v pořádku. Mám takový plán, jak ho zaujmout."

"Vážně?" protáhl skepticky Mark. "A jaký plán?"

"To je překvapení," odvrátil se vědec s grimasou největší samolibosti, jaké byl schopen, což nevypadalo příliš důvěryhodně. "Tedy pokud to vyjde. To bych měl zjistit za pár dní."

Mark pokrčil rameny a podíval se na Kareen. "Ty víš, co má za lubem?"

Kareen zavrtěla hlavou, znovu se usadila na podlaze a začala skládat police. "Mohl bys ale někde najít strojek na zmrzlinu. Zeptej se napřed Ma Kostí. Vypadá to, že Miles jí pořídil všechno kuchyňské vybavení, jaké vůbec existuje. Myslím, že se ji tak pokoušel uplatit, aby neodešla vařit k některému z jeho přátel."

Kareen jen zamrkala, jak jí náhle zasáhl výboj inspirace.

Když vývoj produktu, tak tedy vývoj produktu. O přístroje tady přece nejde. Přímě tady v sídle Vorkosiganů přece sedí kuchařský génius. A navíc je to frustrovaný kuchařský génius. Ma Kosti nutila všechny venku pracující dělníky, aby k ní denně chodili na oběd, a o přestávkách jim posílala podnosy naložené svačinami. A Mark se svým apetitem jí byl po týdně více než sympatický. Vycházeli spolu velmi dobře. Vyskočila a podala Markovi šroubovák. "Na. Dodělej to." Popadla šest sklenic broučícího másla a vyrazila do kuchyně.

##

Miles se vyškrábal ze starého obrněného vozu a na chvíli se zastavil u pěšiny lemované květinami, aby mohl závistivě obdivovat zbrusu nový dům Reného Vorbrettena. Sídlo Vorbrettenů stálo na kopci nad řekou, přímo naproti hradu Vorhartung. Občanská válka mu prospěla. Stará rezidence v rozkladu jí byla tolik poškozená, že se poslední hrabě se synem po svém návratu do města s Arale Vorkosiganem rozhodli nechat ji strhnout a na jejím místě postavit novou. Namísto tmavých, chladných a k obraně naprosto nevhodných kamenných stěn tu teď sídlo před nepříteli bránila neviditelná silová pole. Nový dům byl světlý, otevřený a vzdušný a dokonale využíval všech pohledů na Vorbarr Sultanu. Nepochybně je tam také dostatek koupelen pro Vorbrettenovy zbrojnoše. A Miles by se s radostí vsadil, že René určitě nemá problémy s odpady. A jestli v jejich sporu zvítězí Sigur Vorbretten, René o ten dům přijde. Miles zavrtěl hlavou a vydal se ke klenutému vchodu, kde stál pozorný Vorbrettenův zbrojnoš, aby mohl Milese okamžitě uvést ke svému pánovi a Pyma na kus řeči k sobě.

Zbrojnoš uvedl Milese do nádherného obývacího pokoje s ohromnými okny, vyhlížejícími na Hvězdný most poblíž hradu. Dnes ráno byla ale světelná propustnost oken ztlumená, a když vešli, musel zbrojnoš mávnutím ruky zapnout světla. René seděl ve velikém křesle zády k oknům. Když zbrojnoš ohlásil lorda Vorkosigana, vyskočil na nohy. Pak polkl a pokynul zbrojnoši, že může odejít. Ten se tiše stáhl. Milesovi připadal střízlivý, očividně dobře oblečený a hladce depilovaný, ale jeho tvář byla při pozdravu smrtelně bledá. "Můj lorde auditore, jak vám mohu sloužit?"

"Uklidni se, René, nejsem tu oficiálně. Jen jsem se zastavil na návštěvu."

"Och." René si s viditelnou úlevou vydechl a strnulost v jeho tváři se změnila v pouhou únavu. "A já myslel že... myslel jsem, že tě poslal Gregor, abys mi vyřídil špatné zprávy."

"Ne, kdepak. Přece jen Rada nemůže hlasovat, aniž by ti to oznámili." Miles při řeči ukázal směrem k řece a místu, kde zasedala Rada hrabat. René si připomněl své povinnosti hostitele, zrušil polarizaci okenních skel a přitáhl k oknům křeslo pro sebe i pro Milese, aby se mohli při řeči kochat výhledem. Miles se usadil naproti mladému hraběti. René pozorně nabídl svému hostu nižší křeslo, aby se mu nohy nekývaly ve vzduchu.

"Ale mohl jsi - já ani vlastně sám nevím co," začal pochmurně René, když se posadil a promnul si zátylek. "Tebe jsem nečekal. A vlastně ani nikoho jiného. Naš společenský život se rozplynul překvapivě rychle. Vypadá to, že nikdo nechce být viděn s hrabětem a hraběnkou Ghembrettenovými."

"Fuj. Takže ty o té přezdívce už víš?"

"Řekli mi o ní zbrojnoši. Baví se tím přece celé město, ne?"

"Vlastně ano." Miles si odkašlal. "Je mi líto, že jsem nemohl přijít dřív. Byl jsem na Komarru, když se to provalilo, a já se o tom dozvěděl, až když jsem se vrátil, a pak mě Gregor poslal ještě vyšetřit jiný případ a... ale nechci se vymlouvat. Je mi líto, že se to všechno vůbec stalo. Ručím ti ale za to, že progresivní strana tě nechce ztratit."

"Určitě? Myslel jsem, že se za mě teď všichni stydí."

"Jednou tvůj titul odhlasovali. A ten platí na doživotí."

"Obvykle," utrousil René.

Miles pokrčil rameny. "Stud je pomíjivý pocit. Jestli progresivní strana přijde o tebe a nastoupí Sigur, přijdou také o jeden hlas. Podpoří tě." Miles zaváhal. "Přece tě podporují, ne?"

"Víceméně. Někteří z nich." René ironicky mávl rukou. "Někteří si myslí, že když budou hlasovat proti Sigurovi a nezvítězí, budou v něm mít v Radě nepřítele už navěky. A jak jsi řekl, každý hlas je dobrý."

"Jak teď vypadají počty, nevíš?"

René pokrčil rameny. "Dvanáct mě určitě podpoří a dvanáct jich určitě podpoří Sigura. Můj osud rozhodnou ti ostatní. Většina z nich se s Ghembrettenovými tenhle měsíc příliš nebaví. Nevypadá to moc dobře, Milesi." Loupl očima po svém návštěvníkovi s výrazem směsice zlosti i váhavosti. Neutrálním tónem pak dodal: "A ty víš, jak bude hlasovat zástupce Vorkosiganského okrsku?"

Miles věděl, že pokud Reného navštíví, bude mu muset na tuto otázku odpovědět. Stejně jako všichni ostatní zástupci hrabat nebo hrabata, což do jisté míry vysvětlovalo náhlý pokles počtu jeho návštěvníků. Ti, kteří se nevyhýbali přímo jemu, chtěli se vyhnout jeho otázce. Miles o odpovědi ale měl čas přemýšlet už několik týdnů, a tak měl odpověď připravenou: "Podpoří tě. Pochyboval jsi snad o tom?"

René se zmohl na neveselý úsměv. "Byl jsem si tím skoro jistý, ale roli v mých úvahách hrála jistá radioaktivní díra, kterou vám Cetagand'ane vyrobili přímo uprostřed okrsku."

"To už je přece dávno. Pomohl jsem ti zvýšit skóre?"

"Ne," vzdychl René. "Tebe jsem už započítal."

"Někdy to rozhodne jediný hlas."

"Šílím při představě, že by to mělo být takhle těsné," přiznal René. "Už to nesnesu. Chtěl bych, aby už byl konec."

"Jen trpělivost, René," konejšil ho Miles. "Nezahazuj žádné výhody jen proto, že ti povolují nervy." Zamyšleně se zamračil. "Zdá se mi, že tu máme dva podobné právní případy, které by mohly být precedents, a oba jsou velmi důležité. Hrabě si vybírá svého nástupce sám s vědomím Rady, která nástupce musí schválit. Takhle se k titulu hraběte

dostal i lord Půlnoc."

René zkřivil v úsměvu rty: "Když některá hrabata mají mozek jako kůň, proč by hrabětem nemohl být rovnou kůň?"

"Myslím, že tímhle argumentoval i pátý hrabě Vortala. Zajímalo by mě, jestli v archivech ještě někde leží ty staré zápisy? Musím si je někdy přečíst, jestli tam jsou. Jenže lord Půlnoc jasně prokázal, že není nutné mít k získání titulu přímé pokrevní vazby, a i kdyby ti tenhle argument zamítli, existují desítky méně známých případů, dokazujících stejný fakt. Volba hraběte platí víc než příbuzenský svazek, pokud hrabě volbu provede. Až pak vstupují do hry mužští příbuzní. Tvůj otec byl ve funkci potvrzen už za života svého... manžela své matky, ne?" Miles byl svým otcem zvolen během doby regentství, kdy ještě jeho otec vládl dostatečnou mocí, aby svou volbu Radu donutil schválit.

"To ano, jenže Sigur tvrdí, že podvodně, protože neměli informace. A podvodná volba není volba."

"On to ale přece sám nevěděl? A dá se to dnes nějak dokázat? Protože jestli věděl, že tvůj dědeček nebyl jeho syn, byla jeho volba platná a Sigurovo obvinění nemá žádný podklad."

"Nenašli jsme nic, co by dokazovalo, že to šestý hrabě věděl. A to jsme prohrabávali rodinné archivy celé týdny. Já si nemyslím, že to věděl, to by toho chlapce určitě zabil. A jeho matku taky."

"Já si tak jistý nejsem. Doba okupace byla dost zvláštní. Alespoň když si vzpomenu, jak probíhala v Dendarijské oblasti." Miles se nadechl. "Obecně známí potomci Cetagand'ů byli obvykle co nejdříve zabiti. A partyzánské oddíly potom nechávaly jejich mrtvolky tak, aby je cetagandské oddíly našly. Strašně je to znervózňovalo. Vždycky zareagovali podle normálního lidského citění, dokonce i ti, kterým došlo, že všude, kam jsme dokázali podstrčit dětskou mrtvolku, dokážeme podstrčit i bombu."

René se znechuceně zašklebil a Miles si opožděně uvědomil, že tenhle příklad z historie se ho mohl dotknout. Proto spěšně pokračoval: "Cetagand'ové nebyli jediní, kterým se tahle hra nezamlouvala. Někteří Barrayanové ji také nesnášeli a považovali ji za skvrnu na naší cti. Například princ Xav. Pokud vím, vehementně v tom mému dědečkovi odporoval. Tvůj... tedy šestý hrabě mohl klidně souhlasit s Xavovými názory a dokázat to tím, že tvého dědečka nechal žít."

René zaujatě naklonil hlavu. "Tohle mě nikdy nenapadlo. Skutečně totiž byl Xavovým přítelem, pokud vím. Ale to ještě není důkaz. Kdo dokáže zjistit, co tenkrát věděl, když už je po smrti?"

"Jestli nemáš důkaz ty, nemá ho ani Sigur."

René rozjasnil tvář. "To je pravda."

Miles se znovu zadíval na velkolepý výhled na údolí řeky. Po řece plulo několik malých člunů. Za dávných dob byla Vorbarr Sultana založena co nejdále ve vnitrozemí, ale ještě v dosahu mořské navigace, protože trochu dál zdejší proudy a vodopády bránily obchodní dopravě. Od časů Izolace byla přehrada i plavební komory nad Hvězdným mostem už třikrát přestavěná.

Naproti nim se na jamě zelených vršcích vypínal hrad Vorhartung, šedý a prastarý. Tradiční místo zasedání Rady hrabat je nade vším, ve všech smyslech toho výrazu, napadlo jízlivě Milese. Za časů míru, kdy hrabata umírala jen sešlostí věkem, se výměna jejich členů odehrávala jen pozvolna. Jeden či dva do roka, to byl asi tak průměr, jenže rychlost těchto změn s prodlužujícím se věkem stále klesala. Bylo velmi neobvyklé mít náhle neobsazená dvě křesla, která by mohla připadnout kandidátům progresivní nebo konzervativní strany. Tedy alespoň Reného místo mohlo připadnout jak jedné, tak i druhé straně. O tom druhém místě nevěděl.

Miles se Reného zeptal: "Nevíš náhodou, jaké zdůvodnění použila lady Donna, když požádala o odložení potvrzení Richarse jako hraběte Vorrutyera? Neslyšel jsi o tom něco?"

René mávl rukou. "Nic moc, ale se mnou v poslední době nikdo nemluví. Tedy kromě tebe." Střelil po Milesovi vděčným pohledem. "Teprve v nouzi poznáš přítele."

Miles se až zastyděl, když si uvědomil, jak dlouho mu trvalo, než se sem dostal. "Nepovažuj mě za lepšího, než jsem, René. Právě já nemám právo tvrdit, že trocha cizí krve by kohokoliv měla vyloučit z práva na hraběcí titul."

"To je pravda. Ty jsi vlastně napůl Be'at. Ale ve tvém případě je to alespoň krev přátelská."

"Technicky vzato jsem z pěti osmin Be'at. Barrayanem jsem z necelé poloviny." Miles si uvědomil, že se jeho poznámka dá vztáhnout trochu posměšně i na jeho tělesnou výšku, ale René toho nevyužil ke vtipu. Byerly Vorrutyer by nikdy nezapomněl chytit se takové příležitosti a Ivan by se alespoň uculil. "Většinou se ale ostatní na takovéhle počty nesnažím upozorňovat."

"Vlastně jsem o lady Donně trochu přemýšlel," řekl René. "Její případ by mohl přitáhnout nežádoucí pozornost i k Vorkosiganům."

"A jak?"

René se zaujatě předklonil, očividně na chvíli vytržený z chmurných úvah nad svým osudem. "Požádala o odklad a okamžitě odjela na Kolonii Beta. Co ti to říká?"

"Já jsem na Be'tě byl. Těch možností je hrozně moc. Ani se tu nedají všechny jmenovat. První a nejjednodušší myšlenka je, že tam jela hledat nějaké tajné důkazy proti svému bratranci Richarsovi. Možná něco o jeho původu nebo genech, nebo snad i zločinech."

Setkal ses s lady Donnou někdy? Já bych neřekl, že je jednoduchá."

"Hmm. Možná bych se na to měl zeptat Ivana. Myslím, že s ní nějakou dobu spal."

"Asi jsem tenkrát nebyl ve městě. Byl jsem v armádě." V Reného hlase zazněla vzdálená lítost, že vojenskou kariéru opustil. Nebo si to Miles možná jen myslel. "Ale nepřekvapuje mě to. Říkalo se o ní, že sbírá skalpy."

Miles potměšile vytáhl obočí: "A tvůj taky dostala?"

René se uculil: "Ta čest se mi nějak vyhnula." Vrátil Milesovi ironický pohled: "A co ten tvůj?"

"Cože, když byl vedle mě Ivan? Tak nízkou, aby si mě všimla, se nikdy nedívala."

René mávl rukou, jako kdyby chtěl zahnat Milesovu sebelítost, a Miles skousl spodní ret. Je přece Císařským auditorem. Nesluší se, aby na veřejnosti fňukal nad tím, jak vypadá. Přežil. Teď už mu nikdo nic nevyčítá. Ale stačí titul

auditora na to, aby průměrná Barrayaranka neviděla jeho vzhled? Tak to by sis měl blahopřát, že nejsi zamilovaný do průměrné Barrayaranky, ne?

René zatím pokračoval: "Přemýšlel jsem o tom tvém klonovém bratrovi, lordu Markovi a o tom, jak se tvá rodina snaží, aby ho všude přijímali jako tvého bratra."

"On ale je můj bratr, René. Můj právoplatný dědic a tak."

"Ano, ano, to už jsem od vaší rodiny slyšel. Ale jestli se lady Donna vrátí s něčím kontroverzním, jak se na to budou lidé dívat? Vsadím se, že na Kolonii Beta odjela, aby si nechala vyrobit klon chudáka Pierra a přiveze ho zpátky, aby ho nabídla jako dědice titulu místo Richarse. Někdo to asi musí zkusit první."

"To je... docela možné. Nevím jistě, jak by se ty naše staré vykopávky na to tvářily. Před rokem měli co dělat, aby se vyrovnali s Markem." Miles se při té vzpomínce zamračil. Mohlo by tohle nějak ohrozit Markovu pozici? "Slyšel jsem, že posledních pět let okrsek prakticky řídila místo Pierra. Kdyby se jí podařilo, aby ji schválili za zákonného zástupce toho klonu, mohla by ho řídit ještě dalších dvacet let. Je sice neobvyklé mít za zákonného zástupce dědice hraběcího titulu ženu, ale i to už má několik precedentsních případů."

"Včetně té hraběnky, kterou oficiálně prohlásili za muže, jen aby mohla titul zdědit," namítl René. "A která pak byla obžalovaná proto, že se provdala."

"Ano, pamatuji si, že jsem o tom někde četl. Ale tenkrát byla občanská válka, což jí umožnilo věci, které by předtím nebyly možné. Teď je situace jiná. Jediná válka, kterou tu máme, je ta, kterou vede Donna a Richars. A já si nemyslím, že jim to nějak pomůže. Zajímalo by mě... jestli máš pravdu, ovšem... jestli pro ten klon použije děložní replikátor, nebo si nechá embryo implantovat a porodí ho?"

"Přirozený porod by mohl hraničit s incestem," ušklíbl se znechuceně René. "Ale u Vorrutyerů člověk nikdy neví. Doufám, že použije replikátor."

"Hm, vlastní dítě nikdy neměla. Kolik jí je let? Čtyřicet, nebo tak nějak... a kdyby klon vyrůstal v jejím těle, byla by si alespoň jistá, že dítě mít bude a že bude v bezpečí. Bylo by těžší ji ho odebrat, nebo alespoň oponovat, že poručníkem by měl být kdokoliv jiný. Například Richars. To by byl vážně dost nečekaný zvrat."

"Jak dlouho by to dítě asi přežilo s Richarsem jako poručníkem?"

"Asi ne dlouho," zamračil se při tom pomýšlení Miles. "Jeho smrt by byla dost možná."

"No, brzy se plán lady Donny dozvíme," řekl René. Jinak jí vyprší ta tříměsíční lhůta odkladu. Vypadá to jako dlouhá doba, ale nejspíš to pochází ještě z dávné historie, kdy protivníci cestovali pro své důkazy na koních."

"Ano, není dobré nechávat okrsek bez hraběte tak dlouho." Miles v úsměvu stočil koutek úst vzhůru. "Přece jen by plebejci neměli zjistit, že se tu bez nás tak dlouho docela snadno obejdou."

René zdvihl obočí, když mu došel význam té poznámky. "Vypadá to, že se projevila tvoje beťanská krev, Milesi."

"Kdepak, to je jen moje beťanská výchova."

"Copak náš původ neurčuje naši budoucnost?"

"Ne, už ne."

Po venkovním točitém schodišti k nim dolehly melodické ženské hlasy. Podivně povědomému altovému hlasu odpověděl stříbrný smích.

René se v křesle napřímil a otočil se. "Už jsou zpátky. A směje se. Takhle jsem neslyšel Taty smát už týdny. Martya je úžasná."

Je to hlas Martyi Koudelkové? Po schodech zadupotalo množství ženských kroků a před Milese vtrhla do místnosti trojice žen. Ano. Dvě plavovlasé Koudelkovy sestry, Martya a Olivia ostře kontrastovaly s tmavou krásou třetí ženy. Mladá hraběnka Taty Vobrettenová měla jasné oříškové oči v oválném obličejí s úzkou liščí bradou. A ve tvářích doličky. Tvář jí rámovaly ebenově černé kudrny, které se při chůzi natřásaly.

"Hurá, René!" vykřikla Martya svým altovým hlasem. "Už tady nesedíš sám a potmě. Ahoj, Milesi! Konečně tě napadlo přijít a rozveselit ho? To je dost!"

"Tak, nějak," řekl Miles. "Nevěděl jsem, že se tak dobře znáte."

Martya pohodila hlavou. "Olivia a Taty spolu chodily do školy. Já jsem se k nim jen přidala. Věřil bys že v takhle krásném počasí chtěly zůstat doma?"

Olivia se ostýchavě usmála a pohledem hledala u Taty podporu. No ano. Taty Vorkeresová nebyla na škole ještě hraběnkou, ačkoliv už tenkrát byla dědičkou titulu a nesporně krásná.

"Kam jste vyrazily?" usmál se René na svou ženu.

"Jen trochu nakupovat. Daly jsme si v kavárně na náměstí čaj a koláč a dívaly jsme se na střídání stráží před ministerstvem." Hraběnka se otočila k Milesovi. "Můj bratranec Stannis je dirigentem kapely, která při tom hraje. Mávaly jsme mu, ale on samozřejmě nemohl odpovědět, když byl ve službě."

"Bylo mi líto, že jsem tě nevytáhla ven s námi," řekla Olivia Renému, "ale teď jsem ráda. Miles by tě tu nenašel."

"Takže je to v pořádku, dámy," oznámila hlasitě Martya. "Místo toho navrhuji, aby nás René doprovodil zítra do opery. Čírou náhodou vím, kde se dají sehnat čtyři lístky."

Všichni její nápad bez ohledu na názor hraběte svorně odhlasovali, ale Miles nečekal, že by René odmítl možnost doprovodit tři krásné ženy na operu, kterou sám miloval. A skutečně se s trochu přihlouplým pokukováním po Milesovi nechal zakrátko přesvědčit. Milese by zajímalo, jak se Martya dostala k lístkům, o kterých věděl, že jsou vyprodané nejméně na rok dopředu. Že by tu tahala za drátky její sestra Delia? Celá tahle záležitost vypadala na akci týmu Koudelkových.

Hraběnka se usmála a ukázala Renému ručně nadepsanou obálku. "Podívej, René! Tohle mi dal před chvílí zbrojnoš Kelso. Je to od hraběnky Vorgarinové."

"Vypadá to jako pozvánka," řekla spokojeně Martya. "Vidíš, nic není tak hrozné, jak sis myslel."

"Otevři to," pobízela ji Olivia.

Tatya poslechla. Očíma přelétla písmo. Tvář jí posmutněla a zmuchlala jemný papír do kuličky.

"Co?" zeptala se Olivia rozčileně.

Martya rozbalila papír a přečetla ho. "Ta zmije! Piše, aby nechodila na narozeninový večírek její malé dcery... obávám se, že by ses necítila dobře... zmije zbabělá!"

Hraběnka Tatya zamžikala. "To je v pořádku," řekla tlumeným hlasem. "Stejně jsem tam nechtěla jít."

"Ale říkalas, že si vezmeš..." začal René a pak zmlkl. Zaťal zuby.

"To všechny ty ženské a jejich matky, které měly na Reného marně tolik let políčeno. Teď se chovají jako... jako... zmije," vyhrkla Martya.

"Myslím, že teď všechny zmije docela urážíš," namítla Olivia. "Ty jsou určitě lepší."

René se podíval po Milesovi. "Všiml jsem si také..." řekl velmi pečlivě neutrálním hlasem, "že jsme ještě nedostali ani pozvánku na svatbu Gregora a doktorky Toscanové."

Miles konejšivě zdvihl ruku. "Pozvánky místním se ještě neposílaly. To vím náhodou docela jistě." Tohle nebyla zřejmě pravá chvíle, aby rozebíral ten krátký rozhovor, který vedli před pár týdny v Císařské rezidenci.

Rozhlédl se kolem. Martya pěníla vzteky, Olivia se tvářila zaraženě, hraběnka byla jako přeshlá mrazem a René rudý napětím. Něco ho napadlo. Devadesát šest židlí. "Za dva dny pořádám malou soukromou večeři na počest návratu

Kareen Koudelkové a mého bratra Marka z Kolonie Beta. Bude tam Olivia a všichni Koudelkové, také lady Alys Vorpatrilová se Simonem Illyanem, můj bratranec Ivan a ještě pár dobrých přátel. Byl bych rád, kdybych vás oba mohl pozvat také."

Renému se navzdory zjevnému pozvání z milosti podařilo usmát. "Díky, Milesi. Ale, nemyslím..."

"Ale ano, Tatyo, musíte tam přijít," vyrazila Olivia a stiskla přítelkyni rameno. "Miles nám konečně všem představí svoji vyvolenou. Zatím ji viděla jen Kareen. Všichni se už nemůžeme dočkat."

René zdvihl obočí do výšky. "Ty, Milesi? A já tě měl za zarytého starého mládence zrovna jako Ivana. Myslel jsem, že ses oženil se svoji kariérou."

Miles se na Olivii zuřivě zamračil a při Reného slovech sebou bolestně trhl. "S mojí kariérou mě rozvedli doktoři. Olivie, kde jsi sebrala ten nápad, že madam Vorsoissonová - je to moje zahradnice, René, ale zároveň je neteří lorda auditora Vorthyse. Setkali jsme se na Komarru, kde nedávno ovdověla, a rozhodně není připravená na to stát se číkoliv vyvolenou. Lord auditor Vorthys i profesorka tam budou také, přijdou jako rodina, takže to nebude nic nevhodného."

"Pro koho?" zeptala se Martya.

"Pro Kateřinu," uklouzlo mu dřív, než si uvědomil, co říká.

Martya se nepokrytě uculila. René a jeho žena se na sebe podívali - dolíčky v jejich tvářích se prohloubily a René stiskl rty.

"Kareen říkala, že lord Mark říkal, žeš to říkal," řekla nevinně Olivia. "Tak který z vás lže?"

Nikdo, zatraceně, ale... ale..." Polkl a připravil si znovu celou přednášku. "Madam Vorsoissonová je... je..." Proč je to při každém vysvětlování těžší a těžší? Drží formální smutek za svého muže. Rozhodně se jí hodlám dvořit, až přijde pravý čas. Ten ještě nepřišel. Takže musím čekat." Zaťal zuby. René si rukou držel bradu, tiskl si ukazovák na rty a oči mu svítily. "A já nerad čekám," vyhrkl zprudka Miles.

"Hm," řekl René, "aha."

"Má tě také ráda?" zeptala se Tatya a pohládila svého muže očima.

Proboha, ti Vorbrettenové visí jeden na druhém stejně jako Gregor a Laisa, a to už jsou svoji tři roky. Tohle nadšení pro manželství je strašně nakažlivá nemoc. "To já nevím," přiznal tiše Miles.

"Markovi řekl, že se jí dvoří potají," vyložila Vorbrettenovým Martya. "Že to tají před ní. Nikdo z nás to nechápe."

"Copak si tu o mých soukromých rozhovorech povídá celé město?" zavrčel Miles. "Asi Marka zaškrťm."

Martya na něj nevinně zamrkala. "Od Marka to ví Kareen. Já to vím od Ivana. Matka se to dozvěděla od Gregora a otce od Pyma. Když se snažíš něco utajit, Milesi, proč to vykládáš všem kolem?"

Miles se zhluboka nadechl.

Hraběnka Vorbrettenová řekla: "Děkuji vám, lorde Vorkosigane. Já i můj manžel rádi přijdeme na vaši oslavu." Usmála se na něj a dolíčky ve tvářích se jí opět prohloubily.

"Budou už vícekrát a vícekrálovna ze Sergyaru zpátky?" zeptal se René. V hlase mu zněla tak trochu zvědavost smíšená s politikařením.

"Ne. Vlastně určitě ne. I když přijdou už brzy. Tohle je moje oslava. Moje poslední šance, kdy mám sídlo Vorkosiganů pro sebe dřív, než ho zabere ten cestující cirkus." Ne, že by se netěšil na návrat rodičů, ale tak nějak si... na to, že hraje hlavu domu, zvykl. Kromě toho chtěl velmi pečlivě zrežírovat situaci, kdy Kateřinu jako jejich budoucí snachu představí hraběti a hraběnce Vorkosiganovým.

Tak, a teď už svým společenským povinností určitě učinil zadost. Miles se důstojně postavil, se všemi se rozloučil a zdvořile nabídl Olivii a Martye, že by je mohl zpátky odvézt. Olivia odmítla, že zůstane se svou přítelkyní, ale Martya přijala.

Když je Pym usazoval do auta, Miles si ho změřil zvláštním pohledem. Vždycky si na něm velmi cenil jeho schopnost shromažďovat místní klepy, to se Milesovi v jeho nové funkci velmi hodilo. Nikdy ho ale nenapadlo, že si ty drby s někým možná vyměňuje. Pym zachytil jeho pohled, ale protože neznal jeho důvod, zvažněl trochu víc než obvykle, nicméně jinak si zjevně špatné nálady svého pána nevšímal.

Miles seděl na zadním sedadle s Martyou, a když přejížděli Hvězdný most, vážně uvažoval, že by se do ní mohl pustit za to, jak prozradila před Vorbrettenovými všechno o Kateřině. Přece jen je Císařským auditorem, pověřený samotným Císařem.

Jenže to už by mu potom nic neřekla. Takže se ovládl.

"Jak myslíš, že se Vorbrettenové drží?" zeptal se jí-

Pokrčila rameny. "Myslím, že se snaží, ale dost to s nimi otrásl. René si myslí, že prohraje a přijde o okrsek a vůbec o všechno."

To jsem pochopil. To se dokonce může i stát, když nebude víc bojovat," zachmuřil se Miles.

Cetagandany nenávidí, protože mu zabili otce ve válce o Hegen Hub. Tatya říká, jak ho děsí, že je má v sobě." Po chvíli dodala. "Já si myslím, že ji to trochu děsí taky. Myslím tím... teď všichni vědí, proč všichni z téhle strany Vorbrettenových mají tak úžasný hudební talent."

"Ano, to už mě taky napadlo. Ale ona vypadá, že ho podporuje." Nehezské pomýšlení, že by René mohl ztratit kromě své kariéry také svoji manželku.

"Není to pro ni lehké. Ráda je hraběnkou. Olivia říká, že ještě ve škole Tatye hodně spolužaček závidělo a škodily jí, jak jen mohly. To, že si ji vzal René, je pěkně vzalo, i když s tím jejím nádherným sopránem se to dalo čekat. Ona ho přímo zbožňuje."

"Takže si myslíš, že to jejich manželství vydrží?" zeptal se s nadějí v hlase.

"Hm..."

"Hm...?"

"Celá tahle věc začala, když chtěli mít dítě. A už v tom nepokračují. Tatya o téhle věci... nemluví. Mluví o všem, jen o tomhle ne."

"Aha." Miles se snažil přijít na to, co by to mohlo znamenat. Neznělo to příliš povzbudivě.

"Olivia je asi jediná přítelkyně, která se u Tatyi ukázala, když se to provalilo. Dokonce i Reného sestry se někam ztratily, i když ony asi mají jiný důvod. Jako kdyby se jí nikdo nechtěl podívat do očí."

"Původem jsme přece všichni z jiných světů," zavrčel frustrovaně Miles. "Co je to, jedna osmina? Nic. Vůbec nic. Proč by to mělo znevažovat jednoho z našich nejlepších lidí? Schopnosti člověka jsou přece mnohem důležitější."

Martya se ušklíbla. "Jestli hledáš soucit, tak jsi na špatné adrese, Milesi. Kdyby se můj otec narodil jako hrabě, bylo by jedno, jaké schopnosti mám, a stejně bych titul nezdědila. K tomu mi žádná schopnost nepomůže. A jestli právě teď zjišťuješ, že náš svět není tak úplně spravedlivý, tak to jsi tedy pěkně pozadu."

Miles se zašklebil. "To pro mě není nic nového, Martyo." Vůz zastavil před domem rodiny Koudelkových. "Jenže předtím jsem se spravedlností nikdy neživil." A moc, kterou mám, není zdaleka taková, jak ji vidí ostatní. Dodal ještě:

"Ale to je nejspíš problém, se kterým ti nepomůžu. Mám sám velmi zaujaté osobní důvody, abych nechtěl zavést ženské dědičky titulů. Já mám rád svoji práci a tu Gregorovu nechci."

Otevřel dveře a Martya vystoupila. Chápavě mu pokývla a pak se rozloučila: "Uvidíme se na té večeři."

"Pozdravuj komodora a Drou," zavolal za ní.

Vyslala k němu přes rameno jeden ze zářivých koudelkovských úsměvů a odhopkala pryč.

KAPITOLA 7

Mark lehce naklonil vznášedlo, aby pasažérům na zadních sedadlech, tj. Kareen a madam Vorsoissonové dopřál lepší výhled na hlavní město Vorkosiganovic okrsku, Hassadar, típytící se na obzoru. Počasí jim přálo, byl krásný a slunečný den, ve kterém se už chvil přislíb nadcházejícího léta. Milesovo vznášedlo bylo nádherné: byl to štíhlý, rychlý a snadno ovladatelný letoun, lehce prorážející teplý vzduch, a ze všeho nejlepší bylo, že všechno ovládání bylo přizpůsobeno na člověka Markovy výšky. Sedadlo mu sice bylo trochu úzké, ale to nevadilo. Člověk nemůže mít všechno. Například Miles už tohle řídit nikdy nebude. Mark se při té myšlence ušklíbl a zapudil ji pryč.

"Je to tady krásné," poznamenala madam Vorsoissonová a přitiskla tvář k oknu, aby se mohla rozhlédnout důkladněji.

"Miles by měl radost, kdyby vás slyšel," pochválil ji pozorně Mark. "Hrozně tu na tom visí."

A dnes ráno byla viditelnost opravdu ideální. Pod nimi se míhala krajina se zelenými skvrnami tam, kde stály farmy a tmavší zelené skvrny lesů - těch lesů, které vyžadovaly od místních obyvatel ještě namáhavější dřinu než pole samotná. Zeleň občas prořaly nepravidelné skvrny barrayarské rudohnědé vegetace, rostoucí podél horských potoků. Enrique, také s nosem přilepeným na okno, poznamenal: "Vůbec to tu nevypadá, jak jsem čekal."

"A co jste čekal?" zeptala se ho zvědavě madam Vorsoissonová.

"Nejspíš kilometry šedého betonu. Vojenská kasárna a pochodující zástupy lidí v uniformách."

"Ekonomicky je to pro celou planetu dost nepravděpodobné. I když uniformy nosíme," přiznal Mark.

"Jenže když vezmu v úvahu, že jich je na dvacet druhů, i jejich uniformita se vytrácí. Nehledě na to, že některé jejich barvy jsou trochu... neobvyklé."

"Ano, docela luiti poslední hrabata, která už neměla tolik barev na výběr," souhlasil Mark. "Myslím, že Vorkosiganové jsou na tom ještě dobře. Tedy, alespoň ta jejich hnědá a stříbrná nevypadá zle, jenže ti chlapi, co nosí modrozlatou nebo černostříbrnou, vypadají trochu klaunovsky." I když sebe si uměl v černostříbrné docela dobře představit, zvláště kdyby po jeho boku stála vysoká a plavovlasá Kareen.

"Mohlo to být i horší," poznamenala vesele Kareen. "Jak myslíš, že bys vypadal v zelenorudé, jakou nosí ten chudák Vorharopulos, Marku?"

"Nejspíš jako semafor v holínkách," zachmuřil se Mark. "A s tím pochodováním to vlastně taky není tak úplně pravda. Spíš tu lidé pobíhají jako zmatené stádo. Poprvé... mě to skoro zklamalo. Chci říct... i když pomínu nepřátelskou propagandu, ani Barrayar sám se takový dojem budit nesnaží. I když jsem se to tu stejně naučil mít rád."

Letoun se znovu naklonil. "Kde je ta nechvalně známá radioaktivní oblast?" zeptala se madam Vorsoissonová a pohledem pátrala po okolí.

Před třemi generacemi, během Cetagandské války, došlo ke zničení hlavního města přímo uprostřed Vorkosiganského

okrsku. "Vorkosigan Vashnoi. Je to na jihovýchod od Hassadaru. Bezpečně po větru a po proudu," odpověděl Mark. "Dnes tam nepojedeme. To vám bude muset někdy ukázat až Miles." Potlačil zlomyslný úšklebek. Vsadil by se klidně o všechny beťanské dolary, že právě tuhle zničenou a pískem zanesenou oblast jí Miles ukazovat nechtěl.

"Barrayar ale nevypadá celý takhle," řekla madam Vorsoissonová Enrikovi. "Například Jižní kontinent, kde jsem vyrůstala, je úplná rovina, i když na obzoru jsou tam vidět nejvyšší hory planety, Černé hory."

"Není ta rovina trochu nudná?" zeptal se Enrique.

"Ne, protože obzor je pak široký. Když člověk vyjde z domu, jako by vykročil do oblohy. Všude oblaka, světlo a bouře - jsou tam nejkrásnější západ a východy slunce, jaké kdy člověk viděl."

Proletěli neviditelnou bariérou hassadarské letecké kontroly a Mark zadal navigační údaje městským počítačům. Po pár minutách čekání a rychlých kódovaných přenosech je počítače lehce navedly na přísně soukromou a vysoce střeženou přistávací plochu na střeše hraběcí rezidence. Rezidence sama byla ohromná moderní budova, obložená leštěným kamenem z Dendarijských hor. Protože v ní sídlilo vedení města i okrsku, zabírala téměř celou jednu stranu hlavního náměstí.

Tsipis už stál na přistávací ploše, aby je přivítal. Byl oblečený do úpravného šedého obleku. S madam Vorsoissonovou si potřásl rukou, jako kdyby byli staří známí, a z jiné planety pocházejícího Enrika pozdravil s grácií rozeného diplomata. S Kareen se přátelsky objali.

Pak společně nastoupili do čekajícího aeroauta a Tsipis je provedl po třech možných umístěních pro jejich budoucí podnik, ať už bude jeho jméno jakékoliv. Mezi možnostmi bylo i nevyužívané městské skladiště a dvě blízké farmy. Obě farmy byly neudržované, protože jejich vlastníci následovali svého hraběte na Sergyar a nikdo jiný se neodhodlal pokračovat v jejich zápase se skalnatou a bažinatou přírodou. Mark pozorně proměřil radioaktivitu rostlin. Přece jen to tu patřilo mezi vorkosiganské majetky, takže bylo potřeba uvážít i tuto stránku věci.

"Možná bys dokonce přesvědčil svého bratra, aby jim zrušil nájem, kdyby ses ho zeptal," podotkl Tsipis nadšeně u těch dvou farem. "Udělat to může, tvůj otec mu předal veškeré zastupování ve věcech okrsku předtím, než odjel na Sergyar. Přece jen z toho nájmu teď vaší rodině neplyne žádný zisk. A většinu svého kapitálu bys tím ušetřil a mohl ho použít na jiné počáteční náklady."

Tsipis přesně věděl, jakým rozpočtem Mark disponuje. Už na začátku týdne to spolu probrali přes terminál. Mark se celý zapotil, když si představil, že bude muset Milese požádat o laskavost... ale copak teď také není Vorkosigan? Rozhlížel se po polorozpadlé farmě a pokoušel se tu cítit jako vlastník.

Pak dali s Kareen hlavy dohromady a společně si prošli všechny možnosti. Enrikovi dovolili běhat po okolí s madam Vorsoissonovou jako průvodkyní po původní barrayarské vegetaci. Stav budov, rozvody a zdroje nakonec převážily nad rozlohou pozemku, a tak se nakonec usnesli na farmě s relativně novějšími a prostornějšími budovami. Po nové důkladné prohlídce je pak Tsipis odvelel zpátky do Hassadaru.

Na oběd je Tsipis odvedl do nejexkluzivnější hassadarské místnosti - do oficiálního společenského salonu hraběcí rezidence, ze kterého měli skvělý výhled na náměstí. Pozoruhodný výběr chodů, které před nimi obsluha rozložila, naznačoval, že Miles vydal pro tuto příležitost důkladné instrukce, jen aby byla jeho... zahradnice spokojená. Mark si to ověřil, když po dezertu odvedla Kareen Enrika i Kateřinu do zahrady rezidence a zůstal s Tsipisem v ušaslých rozpacích nad skvělým výběrem vorkosiganských vín, která se obvykle šetřila pro návštěvy Císaře Gregora.

"Takže, lorde Marku," řekl Tsipis, když upil ze své sklenice. "Co si myslíte o madam Vorsoissonové a svém bratrovi?"

"Myslím... že ještě není jeho."

"Ano... tohle jsem pochopil také. Vlastně mi to bylo vysvětleno dost důkladně."

"Co vám o ní vykládal?"

"Nejde o to, co říká, ale jak to říká. A kolikrát to opakuje."

"No, to je pravda. Kdyby to nebyl Miles, byla by to legrace. Vlastně je to legrace. Ale je to také... hm."

Tsipis mrkl a chápavě se pousmál. "Napínavé... myslím... řekl bych já." A Tsipisův výběr výrazů byl jako obvykle stejně dokonalý jako jeho účes. Zadíval se ven na náměstí. "Když byl mladík, vídával jsem ho často ve společnosti vašich rodičů. Neustále přepínal své fyzické síly. Nikdy ale neffukal, když si zlomil nějakou kost. Vždycky se na svůj věk ovládal až hrozně skvěle. Jenže jednou, myslím že to bylo na hassadarském trhu, jsem viděl, jak ho skupina dětí dost ošklivě zahнала, když si s nimi chtěl hrát." Tsipis znovu upil ze sklenice.

"A to plakal?" zeptal se Mark.

"Ne. I když měl ve tváři takový divný výraz. Bothari tam byl se mnou - a nemohl udělat vůbec nic, protože mu nikdo fyzicky neubližoval. Ale následující den Miles spadl z koně a ublížil si víc než jindy. Skákal, což měl normálně zakázané, a dokonce na mladém koni, na kterém neměl nikdo jezdit... Hrabě Pjotr šlel vzteky... a strachem... myslel jsem, že ho na místě treflí šlak. Později jsem přemýšlel, do jaké míry byla ta nehoda náhodná." Tsipis se odmlčel. "Vždycky jsem si myslel, že si Miles přivede galaktickou manželku, stejně jako jeho otec. Ne barrayarskou ženu. Nejsem si jistý, co si Miles myslí, že s touhle mladou dámou dokáže. Nesnaží se zase jen rozbít na kusy?"

"On říká, že má plán."

Tsipis prohnul v úsměvu rty a odušil: "Ten má přece vždycky..."

Mark bezmocně pokrčil rameny. "Abych pravdu řekl, skoro ji neznám. Vy jste s ní pracoval - co si myslíte vy?"

Tsipis naklonil hlavu: "Velmi rychle se učí a je velmi upřímná."

To znělo skoro jako pochvala, pokud člověk nevěděl, že tyhle dvě věci Tsipis oceňuje na druhých jako první.

"A vypadá velmi dobře," dodal potom. "I když není tak vysoká, jak jsem si původně myslel."

Mark se zaculil.

"Myslím, že pozici hraběnky zvládne."

"Miles si to myslí taky," poznamenal Mark. "A slyšel jsem, že i ve své vojenské kariéře si lidi vybíral vždycky uměl." A

čím víc poznával Tsipise, tím víc si Mark myslel, že tenhle talent Miles podědil po svém - po jejich - otci. "Je ještě příliš brzy na hodnocení, to je jisté," povzdychl si Tsipis. "Přál bych ale Aralovi Vorkosiganovi nějaká vnoučata, dokud na ně má ještě dost sil."

Nemířil touhle poznámkou taky na mě?

"Budete na oba dohlížet, že ano?" ubezpečil se Tsipis.

"Nevím, co myslíte, že dokážu udělat. Já ji přece nepřinutím, aby se do něj zamilovala. Kdybych to takhle se ženami uměl, především bych si to zařídil sám!"

Tsipis se mírně usmál směrem k židli, na které předtím seděla Kareen, a pak obrátil zkoumavý pohled k Markovi.

"Vážně? A já si myslel, že to dokážete."

Mark se zavrtěl. Jeho nově nabytá beťanská racionalita se při pohledu na Kareen v minulém týdnu vytrácela a jeho ostatní osobnosti se hlásily o slovo čím dál častěji. Jenže Tsipis je jeho finanční poradce, a ne terapeut. A dokonce ani - přece jen je na Barrayaru - jeho dohazovač.

"Takže jste neupozoroval, že by madam Vorsoissonová měla pro vašeho bratra slabost?" zeptal se už přímo Tsipis.

"Ne," přiznal Mark. "Ale ona je velmi rezervovaná." A chová se tak proto, že nic necítí, nebo se jen dokáže tak dobře ovládat? Kdo to může poznat? "Moment, teď mě něco napadlo! Zeptám se na to Kareen. Ženy přece spolu o takových věcech mluví. Proto spolu přece chodí na záchody. Aspoň mi to tak Kareen jednou řekla, když jsem se jí ptal, co tam tak dlouho dělají..."

"Tenhle druh humoru mám rád. Koudelkovi mi vždycky byli sympatičtí." Tsipis se na okamžik zasněně zahleděl z okna.

"Doufám, že se k ní budete chovat slušně."

Poplach, poplach! "Určitě ano," řekl rozhořčeně Mark. To takový Čuňas se k ní hodlal chovat slušně podle všech beťanských měřítek, jen kdyby mu to dovolila. Žrout, který jí obvykle prokazoval náklonnost tím, že ji vykrmoval samými pochoutkami, svoji práci dne odvedl dobře. Vrahoun číhal v pozadí na každý náznak nepřátelství, který by vůči ní někdo projevil, jenže Kareen měla jen samé přátele. Dokonce i Všisk byl tenhle týden tak nějak spokojený, cizí bolest ho dokázala uspokojit. V tomhle ohledu byla celá černá banda zajedno.

Byla to úžasná, příjemná a upřímná žena... v její přítomnosti se cítil jako nějaká slizká studenokrevná příšerka, která se vyploužila zpod kamene, kam se uchýlila chcípnout a náhle uviděla slunce. Dokázal se kolem ní motat celý den a doufal, že ho osloví a osvíti znovu, alespoň na prchavou chvilku. Jeho terapeutka mu kvůli téhle závislosti dost přísně promlouvala do duše. Není správné na Kareen nakládat takovou zátěž, že ne? Musíš se naučit dávat, nejen brát, protože něco potřebuješ. Pravda, pravda, ale zatraceně, i jeho terapeutka měla Kareen ráda a snažila se ji přitáhnout ke svému povolání. Kareen mají všichni rádi, protože Kareen sama má ráda všechny kolem. Všichni chtěli být s ní, cítili se s ní dobře. Udělali by pro ni všechno. Měla nadbytek všeho, co vždycky Markovi chybělo nejvíc: dobré nálady, nakažlivého nadšení, citu i zdravého rozumu. Ta ženská by udělala úžasnou kariéru jako obchodnice - spolu tvořili dokonalý tým. Mark dělal analýzy a Kareen jednala s lidmi... jen pomýšlení na to, že by ji mohl ztratit, Marka děsilo. Pak se záchvat strachu rozplynul a dech se mu rázem zklidnil, když se s Enrikem a madam Vorsoissonovou znovu objevila ve dveřích. I když byli po dobrém obědě všichni zlenivělí, postavila je Kareen všechny znovu na nohy a vyhnala je splnit druhý denní úkol: sbírat kameny do Milesovy zahrady. Tsipis jim na holomapě ukázal směr a přidělil jim dva urostlé a příjemné mladé muže s nákladním aeroautem. Letěli za nimi nad šedým hřbetem Dendarijských hor. Mark přistál v horském údolí lemovaném skalnatými sesuvy. Oblast patřila také do vlastnictví Vorkosiganů a lidská noha do ní snad nikdy nevstoupila. Mark docela chápal proč. Panenský cíp barrayarského - no, dalo se tomu snad říkat les, i když to bylo spíš křoví - se odsud táhl všemi směry, kam až oko dohlédlo.

Madam Vorsoissonová vystoupila z letounu a otočila se na sever, kde se rozkládaly nížiny Vorkosiganovic okrsku. Prohřátý vzduch změkčoval severní obzor do modrého oparu, ale viditelnost byla stále ještě velmi dobrá. Nadýchané bílé mraky jim pluly nad hlavou ve třech širokých obloucích, které připomínaly zámky.

"Ach," usmála se potěšeně. "Tak takhle má vypadat pořádná obloha. Už vím, proč jste říkali, že to tu lord Vorkosigan má rád." Rozpřáhla paže, jako kdyby chtěla celý ten prostor obejmout. "Obvykle mi hory připadají jako zdi, ale tady... tady je to nádherná."

Vedle vznášedla přistálo nákladní aeroauto i s těmi dvěma siláky. Madam Vorsoissonová je odvedla i s nářadím dál, aby si vybrala esteticky uspokojivé balvany, které hodlala odvézt do Vorbarr Sultany. Enrique se za ní ploužil jako ohromné a neohrabané štěně. Mark se raději jen rozhlížel a protože by pak musel funět vzhůru do kopce, kdyby šel za nimi, raději ruku v ruce s Kareen vyšel trochu výše po svahu.

Když ji objal kolem pasu, přitulila se k němu, ale když se jí pokusil dlaní pohladit nadra, nespokojeně ztuhla a odtáhla se. Sakra.

"Kareen..." zaprotestoval naříkavě.

Zavrtěla jen hlavou. "Promiň. Promiň."

"Nemusíš... se mi omlouvat. Cítím se pak hloupě. Chci, abys mě taky chtěla, jinak to nemá cenu. Myslel jsem, že mě taky chceš."

"Chtěla jsem. A pořád chci. Já jen..." odmlčela se a pak začala znovu. "Na Betě jsem si myslela, že jsem už opravdu dospělá. Ale pak jsem přijela zpátky sem... a zjistila jsem, že za všechno, co jím a nosím, za všechno vděčím své rodině a téhle planetě. A tak to bylo i na Betě. Možná to všechno... bylo falešné."

Stiskl jí ruku. Alespoň tu. "Ty chceš být hodná. Dobře, to chápu. Ale musíš si rozmyslet, na koho budeš hodná. To mě moji tvůrci a teroristé naučili jako první."

Při té nepříjemné vzpomínce ho objala a soucitně se na něj usmála. Zaváhala a pak pokračovala. "Jsem jenom zmatená z těch dvou rozdílných definicí. Nemůžu být hodná na obou těch místech současně. Naučila jsem se být hodná, jak se to dělá na Betě a to bylo stejně těžké, jako naučit se být hodná tady. A někdy dokonce i mnohem děsivější. Jenže..."

připadalo mi, že tím tak nějak roštu, jestli chápeš, co chci říct."

"Myslím, že chápu." Doufal, že jí nepřipadal děsivý on, ale nejspíš to tak bylo. No ano, bylo. Minulý rok si prošli několika ošklivými chvilkami. Ale přesto s ním zůstala. "Budeš ale muset být hodná na Kareen, a ne na Barrayar..." zhluboka se nadechl, aby mohl pokračovat, "...a dokonce ani na Betu." A možná ani na mě.

"Od chvíle, co jsem tady, ani nevím, kdo jsem."

Myslí to jako metaforu, připomněl si. I když on sám je taky jedna velká metafora, i ta černá banda v jeho hlavě. Trochu košatější metafora, dobrá. To se u metafor občas při stresu stává.

"Chci se vrátit na Betu," řekla hlubokým vášnivým hlasem, když hleděla do hloubky pod sebou. "Chci tam zůstat, dokud nebudu opravdu dospělá a nezávislá. Jako hraběnka Vorkosiganová."

Mark při představě takovéhle Kareen zdvihl užasle obočí. Ale matce musel přiznat, že si vždycky dokázala uchovat zdravý rozum a nenechala sebou manipulovat. I když by bylo lepší, kdyby se tahle vlastnost dala naučit, aniž by člověk prošel sám vlastním peklem.

Kareen procházející peklem by byla, jako kdyby se jeho slunce zatmělo. Znovu ji vlastnický přivinul k sobě. Naštěstí to pochopila jako výraz podpory a znovu se k němu přivinula.

Černá banda byla sice mimořádně dobrá při akutních stavech nebezpečí, ale jako velitelé nestáli za nic. Čuňas si holt bude muset ještě nějakou chvíli počkat. Může si třeba domluvit rande s Markovou pravou rukou. Situace je příliš vážná na to, aby riskoval neúspěch.

Ale co když, až se nakonec najde, nezbude vůbec nic na něj?

Sníst tu nemohl nic. Rychle změnit námět hovoru, ano. "Tsipisovi se madam Vorsoissonová zamlouvá."

Tvář se jí uvolněně rozjasnila. Nejspíš jsem na ni moc tlačil. Vřisk kdesi hluboko tiše zakvílel, ale Mark ho umlčel.

"Kateřina? To mně taky."

Takže teď už si tykají, dobře. Bude je muset brzy poslat spolu na nějaký záchod. "Mohla bys mi prozradit, co říká na Milese?"

Kareen pokrčila rameny. "Je jí asi sympatický. S tou jeho zahradou se vážně snaží."

"Chtěl jsem se vlastně zeptat, jestli ho taky miluje? Nikdy jsem ji neslyšel, že by mu tykala. Jak může milovat člověka, se kterým si vyká?"

"Hm, to vědí jenom Vorové."

"Hm." Mark její argument přijal s pochybami. "Je pravda, že Miles je pravý Vor. Nejspíš trochu zpychl, že je teď ten Císařský auditor. Ale myslíš, že by ses jí na to mohla nějak nenápadně vyptat?"

"To myslíš třeba ji špehovat?" zamračila se nesouhlasně Kareen. "To tě navedl Miles?"

"Vlastně ne. Spíš Tsipis. Má o Milese trochu strach. A - já vlastně taky."

"Chtěla bych se s ní přátelit..."

Přirozeně.

"Vypadá, že tu moc přátel nemá. Prý se často stěhovali. A myslím, že její muž na Komarru zemřel hůř, než přiznává. Ta ženská má v sobě spoustu mlčení."

"Ale bude pro Milese ta pravá?"

Kareen škádlivě zdvihla obočí. "Ptá se jí někdo na to, jestli bude Miles pro ni tím pravým?"

"Hm... ehm... a proč by nebyl? Bude hrabě. Finančně zajištěný. Proboha, teď je Císařský auditor. Co víc by vorská žena mohla chtít?"

"Já nevím, Marku. Asi to záleží na něčem jiném. Já vím, že vždycky dám přednost tobě i s celou tou černou bandou před týdním pobytem s Milesem. On člověka tak nějak... ovládne."

"Ale jen když mu to dovolíš." V duchu ho ale zahřála myšlenka, že by opravdu dala přednost jemu před úžasným Milesem, a hlad ho najednou přešel.

"Máš vůbec ponětí, jak těžké je ho zastavit? Vzpomínám si, když jsme byly malé a navštívily jsme s matkou lady Cordelií, jak Miles dostal rozkaz nás zabavit. Což bylo pro čtrnáctiletého kluka dost těžké, ale mně to tenkrát nezajímalo. Rozhodl se, že my čtyři budeme dívčí vojenský oddíl a nutil nás pochodovat v zahradě nebo v sále, podle toho, jestli bylo hezky nebo pršelo. Myslím, že mi byly asi čtyři roky." Zamračila se při té vzpomínce. "Miles potřebuje ženu, která ho bude schopná poslat do háje, nebo to bude hrůza. Tedy pro ni, ne pro něj." Po chvíli ale dodala rozumněji: "I když na něj by dřív nebo později taky došlo."

"Au."

Příjemní mladí muži odvezli nákladák trochu níž po svahu a nakládali na něj kamení. Když skončili, nastoupili dovnitř a odlétli na sever. O něco později se objevil udýchaný Enrique a madam Vorsoissonová. Enrique vypadal docela vesele a v ruce nesl velkou kytici barrayarských rostlin. Vlastně vypadal, že se v něm docela rozproudila krev. Vědec se zřejmě z laboratoře nehnul už několik let a procházka mu rozhodně prospěla, i když byl promočený na kůži, protože spadl do potoka.

Podářilo se jim naložit rostliny dozadu a trochu osušit Enrika a pak konečně všichni nastoupili. Slunce pomalu zapadalo. Mark s potěšením vyzkoušel, jak rychle vznášedlo létá, obkroužili údolí ještě jednou a rozletěli se také na sever, zpátky do hlavního města. Stroj s nimi svištěl vzduchem jako šíp a ochotně reagoval na sebemenší pohyb rukou či nohou řidiče, a tak na předměstí Vorbarr Sultany dorazili ještě před setměním.

Napřed zavezli domů madam Vorsoissonovou, bydlela poblíž univerzity, ale musela jim slíbit, že se zítra zastaví v sídle Vorkosiganů a pomůže Enrikovi vyhledat vědecké názvy všech těch nasbíraných rostlin. Kareen vysadili před domem jejich rodičů. Políbila Marka na rozloučenou na tvář. Lehni, Čuňasi. To neplatilo tobě.

Mark zaparkoval vznášedlo zpátky v rohu garáže sídla Vorkosiganů a následoval Enrika do laboratoře, aby dali broukům večerní krmění. Enrique jim div nezpíval ukolébavky, když ještě pobíhal po laboratoři. Mark si pomyslel, že ten

chlap vážně pracoval příliš dlouho sám. I když dnes večer, když třídil nasbírané rostliny podle pravidel známých zřejmě jen jemu a madam Vorsoissonové a dával je do váz s vodou nebo ukládal k sušení, si Enrique zpíval jen sám pro sebe. Mark se obrátil od vážení, zapisování a rozhazování odřezků do broučích úlů a zjistil, že Enrique se usadil u terminálu. Výborně. Možná, že Escobařan právě dostal nějaký komerčně využitelný nápad. Mark přešel za něj a připravil si v duchu nějakou pochvalnou poznámku. Enrique se však nezabýval žádnými sáhodlouhými molekulárními řetězci, ale nějakým hustě psaným textem.

"Co to je?" zeptal se ho Mark.

"Slíbil jsem Kateřině poslat svoji doktorandskou práci. Požádala mě o ni," vysvětlil mu hrdě Enrique. "O bakteriálních a fungicidních syntézách extracelulárních energetických sloučenin. To bylo základem mé pozdější práce s máselníky, když mě konečně napadlo využít jich jako mikrobiálních nositelů."

"Aha." Mark zaváhal. Tak pro tebe už je to taky Kateřina? No, když si s ní mohla začít tykat Kareen, tak Enrique byl zřejmě u toho a tykají si taky. "Bude to vůbec schopná pochopit?" Enrique psal stejně jako mluvil, pokud si Mark zatím stačil všimnout.

"Hm, nečekám, že pochopí matematiku molekulárního toku energie - s tím měli trochu potíže i mí konzultanti na fakultě - ale určitě pochopí hlavní myšlenku z animací. I když... možná bych měl s tím abstraktním výkladem taky něco udělat, aby byl trochu srozumitelnější. Musím přiznat, že je to trochu suchopárné." Skousl ret a znovu se sklonil nad terminál. Po chvíli se zeptal: "Nenapadá tě nějaký rým na glyoxylát?"

"Teď právě... ne. Zkus oranžový. Nebo stříbrný."

"Na to taky není žádný rým. Když mi nechceš pomáhat, tak jdi pryč."

"A co to proboha děláš?"

"Izocitrát, jasně, ale to není přesně ono... snažím se to kvůli většímu dojmu přebásnit do sonetu."

"To zní vážně... úžasně."

"Vážně si to myslíš?" rozjasnil Enrique obličej a znovu si začal pozpěvovat. "Threonin, serin, polární, molární..."

"Chmurný," doplnil Mark. "Parádní." Enrique podrážděně mávl rukou. Ztraceně, Enrique nemá plýtvat svými schopnostmi na psaní poezie. Má vymýšlet dlouhé řetězce molekulárních interakcí s vhodnými energetickými toky, nebo tak nějak. Mark se zahleděl na Escobařana, jak se soustředěně krčí u terminálu a zarytě vraští obočí.

Snad ho proboha nenapadlo, že by mohl tu ženskou okouzlit svojí disertační prací, ne? To mohlo snad napadnout jen Enrika... Přece jen to byla za jeho krátký život asi jediná žena, která se s ním dokázala bavit. Mark věřil tomu, že když už dokázal ženu zaujmout, asi to pro něj bude ta pravá... ale ne tahle. Ne ta, kterou miluje Miles. Madam Vorsoissonová je ale velmi zdvořilá. Docela určitě by řekla něco vlídného, i kdyby byla jeho nabídkou pohoršená. A Enrique, který toužil po vlídnosti jako... někdo, koho Mark také dobře znal, to z toho určitě vyvodil...

Náhle před ním zřetelně vyvstala naléhavá potřeba přesunout brouky i s Enrikem na jiné a stále stanoviště daleko odsud. Mark stiskl rty a vyklouzl z laboratoře ven.

Když odcházel chodbou pryč, ještě stále za sebou slyšel, jak si Enrique šťastně notuje: "Mukopolysacharidy, hm, to je ono, zní to rytmicky. Mu-ko-po-ly-sa-cha-ri-dý..."

##

Na letišti ve Vorbarr Sultaně byl obvyklý večerní shon. Ivan se netrpělivě rozhlížel kolem a přehazoval kytici prudce vonících orchidejí z ruky do ruky. Věřil, že lady Donna netrpí skokovou nemocí a docela ráda půjde na přátelské posezení. Květiny by jí měly připomenout, že jejich známost se dá obnovit. Kytice nebyla nijak velkolepá, aby nevypadal, že o pokračování známosti zoufale stojí, ale přitom byla dostatečně elegantní a drahá, aby dámě naznačila, že o ni má stále zájem, zejména pokud tou dámou má být mimořádně chápavá lady Donna.

Byerly Vorrutyer se pohodlně opíral o sloup a ruce si založil na prsou. Očima přelétl kytici a trochu se pousmál vědoucím úsměvem. Ivan si toho všiml, ale přešel to mlčky. Byerly sice mívá vtipné nebo alespoň rádoby vtipné poznámky, ale rozhodně svému bratranci nepřišel kazit jeho námluvy.

Několik útržků erotického snu z minulé noci stačilo vzbouřit Ivanovy vzpomínky. Nabídnou jí, že jí odnesu zavazadla, rozhodl se, nebo alespoň něco, co třeba ponese v rukou, aby si mohla převzít tu kytici. Něco určitě ponese. Vzpomněl si, že lady Donna nemívá ve zvyku cestovat nalehko.

Tedy pokud nepřijede s děložním replikátorem a Pierrovým klonem v náručí. To by mohl převzít Byerly. Ivan by se toho nedotkl ani desetimetrou tyčí. By mlčel jako hrob o tom, co vlastně lady Donna na Kolonii Beta dělá, co by jí mohlo pomoci proti jejímu bratranci Richarsovi, ale s tím klonem to bylo dost pravděpodobné. Koneckonců, dřív nebo později to někoho napadnout muselo. Politické implikace takové věci by zřejmě skončily v rukou jeho vorkosiganského bratrance, ale jako Vorpatri se tím nebude muset zabývat. On díkybohu hlasovací právo v Radě nemá.

"Hele," odpoutal se By od sloupu a zahleděl se před sebe. Zvedl paži na pozdrav. "Tady jde."

Ivan sledoval jeho pohled. Blížili se k nim tři muži. Bělovlasý podmračený muž vpravo mávl Byerlymu na pozdrav, Ivan poznal i bez uniformy, že je to starší zbrojnoš hraběte Pierra - jakže se jmenoval, Szabo. Výborně, lady Donna necestovala bez ochránce. Vysoký chlapík nalevo, také v civilním oblečení, byl druhý z Pierrových strážných. Byl služebně mladší, což bylo znát i podle toho, že za sebou táhl levitační paletu se třemi zavazadly. Na tváři měl výraz, který Ivan dobře znal z tváří mnoha Barrayaranů, vracejících se z Bety. Jako kdyby nevěděl, jestli má padnout na kolena a políbit beton pod sebou, nebo se otočit a běžet zpátky do lodi.

Muže mezi nimi Ivan nikdy neviděl. Měl středně vysokou atletickou postavu, ale spíš štíhlejší než svalnatou, i když ramena měl v civilní tunice široká až dost. Byl oblečený do střizlivého černého obleku s jemnou šedou linkou, která připomínala styl barrayaraských uniforem a která byla právě moderní. Tmavý oděv jen podtrhával jeho pohlednou tvář:

plet' měl bledou, obočí husté a tmavé a krátce střižené tmavé vlasy a knír. Kráčel velmi rozhodně. Oči měl jasně hnědé a se zájmem se rozhlížel kolem, jako kdyby tu všechno viděl poprvé.

Ksaku, snad si Donna na Betě někoho nenašla? To by bylo nepříjemné. Ivan viděl, že ten muž už není žádný mladík. Bylo mu určitě přes třicet. Přesto na něm bylo cosi podivně známého. Zatraceně, vypadá jako pravý Vorrutyer - vlasy, oči i ten mírný úšklebek. Že by Pierrův neznámý syn? Snad je to ten tajný důvod, proč se hrabě nikdy neoženil? Pierrovi by sice muselo být kolem patnácti, když ho zplodil, ale bylo to dost dobře možné.

By usmívajícího se cizince srdečně pozdravil a otočil se k Ivanovi: "Myslím, že vás dva představovat nemusím."
"Já myslím, že musíš," zaprotestoval Ivan.

Neznámý ukázal v úsměvu bílé zuby a napřáhl pravici. Ivan ji automaticky stiskl. Jeho dlaň byla suchá a pevná. "Lord Dono Vorrutyer je vám k službám, lorde Vorpatrile." Mluvil příjemným tenorem a jeho přízvuk nezněl ani trochu beťanský, ale spíš jako hlas vzdělaného barrayarského Vora.

Prozradil ho konečně úsměv v jasných hnědých očích.

"A doprdele," sykl Ivan a vytrhl ruku z jeho sevření. "Donno, to není pravda." No jasně, beťanské lékařské postupy. A chirurgie. Na Betě mohli udělat s člověkem cokoliv, pokud měl peníze a mohl dokázat, že je svobodný a svéprávný dospělý člověk.

"Když mi to u Rady hrabat projde, brzy budu hrabě Dono Vorrutyer," pokračoval, vlastně pokračovala Donna - tedy Dono...

"Anebo tě zabijou." Ivan na... něj stále nevěřicně zíral. "Vážně si nemyslíš, že ti to projde, že ne?"

On - totiž ona - jen loupala očima po zbrojnoši Szabovi, který vzdorně zdvihl bradu. Donna či Dono řekl: "Ale věř mi, že jsme to předtím všechno důkladně probrali." Pak si všiml, nebo vlastně všimla orchidejí, na které Ivan zapomněl a které stále držel v levé ruce. "Ale, Ivane, tyhle jsou pro mě? To je od tebe milé!" zavrkala, vytrhla mu je z ruky a přivoněla k nim. Když ji kytice zakryla vousy, mrkla na něj zpod hustých řas opět a strašidelně lady Donna.

"Tohle na veřejnosti nedělejte," ucedil zbrojnoš Szabo.

"Promiň, Szabo." Opět přeladila hlas do původního mužného tenoru. "Nemohla jsem odolat. Vždyť je to Ivan."

Szabo pokrčil rameny, že chápe, ale stejně to nebylo vhodné.

"Od teď už se budu ovládat, slibuji." Lord Dono si přehodil kytici a uchopil ji spíš jako kopí. Pak se rozkročil a narovnal se do pseudovojenského postoje.

"To je lepší," pochválil ji Szabo.

Ivan jen zhrozeně zíral: "Udělali ti na Betě taky vyšší postavu?" Přelétl ji očima. Lord Dono podpatky nenosil.

"Jsem stejně vysoký jako vždycky, Ivane. Změnilo se na mě leccos, ale výška ne."

"Ne, jsi vyšší, zatraceně. Určitě aspoň o deset centimetrů."

"To se ti jenom zdá. Vidíš, to je jeden z fascinujících účinků testosteronu, kterých jsem si všiml. Tedy ještě kromě té náládovosti. Až přijedeme domů, můžeš si mě přeměřit a dokážu ti to."

"Ano," řekl By a rozhlédl se, "navrhoval bych, abychom v tomhle rozhovoru pokračovali ve větším soukromí. Lorde Dono, váš vůz vás očekává, přesně jak jste nařídil." Trochu ironicky se před svým bratrancem uklonil.

"Takže... už mě nebudete potřebovat," omluvil se Ivan, aby se mohl ztratit.

"Právě naopak," namítl By. Oba Vorrutyerové ho se škodolibým úšklebkem vzali mezi sebe a vedli ho k východu. Dono měl docela sílu. Zbrojnoši je následovali.

Oficiální vůz bývalého hraběte Pierra našli tam, kde ho By zaparkoval. Zbrojnoš ve vorrutyerské modrošedé livree lordu Donovi a celé společnosti otevřel dveře. Podíval se na svého nového pána, ale zřejmě ho proměna lorda Dona nijak nepřekvapila. Mladší zbrojnoš naložil jejich zavazadla a usadil se vedle řidiče s poznámkou: "Zatraceně, Jorisi, jsem rád, že jsem doma. Nikdy bys nevěřil, co všechno jsem na Betě viděl..."

Dveře se zavřely a Dono, By, Szabo a Ivan už zbytek věty neslyšeli. Auto se dalo hladce do pohybu. Ivan se pokusil ohlédnout za sebe a ironicky se zeptal: "To je všechno, co vezete?" Lady Donna obvykle při svém cestování potřebovala zvláštní vůz jen pro svá zavazadla. "Kde je zbytek?"

Lord Dono se opřel do své sedačky, zdvihl bradu a natáhl si nohy. "Nechal jsem to všechno na Betě. A mí zbrojnoši mají každý jen jedno zavazadlo. Člověk se pořád učí."

Ivan si dobře všiml výrazu mí zbrojnoši. "A oni..." kývl směrem ke Szabovi, "v tom jedou s tebou?"

"Jasně," řekl Dono vesele. "To bylo nutné. Den po Pierrově smrti jsme se všichni sešli a Szabo a já jsme vymysleli tenhle plán a ostatní mi potom přísahali."

"To je od nich velmi... loajální."

Szabo řekl: "Všichni jsme léta viděli, jak lady Donna řídí okrsek. Dokonce i mí muži, kteří s tím plánem tak docela nesouhlasili, jsou občané okrsku. Nikdo nechtěl vidět, jak mu bude vládnout Richars."

"Předpokládám, že toho jste také měli příležitost vidět v akci," připustil Ivan. Po chvíli mlčení dodal: "Čím vás vlastně tak hrozně naštvál?"

"Nebylo to přes noc," řekl By. "Tak dobrý zase není. Snažil se o to celá léta."

"Pochybuji," řekl Dono náhle nezúčastněným tónem, "že by tady teď už někoho zajímalo, jak se mě ve dvanácti pokusil znásilnit, a když jsem se mu ubránila, utopil mého psa. Koneckonců, ani tenkrát to nikoho nezajímalo."

"Hm," řekl Ivan.

"No tak, musíš přiznat, že za to nemohli," vložil se do toho By. "Richars jim namluvil, že za smrt toho psa jsi mohla ty. Našeptávání mu šlo vždycky dobře."

"Ty jsi mi ale věřil," řekl Dono Byerlymu. "Byl jsi tenkrát jediný."

"Já ale už tenkrát o Richarsovi taky věděl své," řekl By. Dál to ale nerozváděl.

"Já jsem tenkrát ale ještě vašemu otci nesloužil," namítl pobouřeně Szabo.

"To si můžeš gratulovat," povzddechl si Dono. "Slovo lhostejný tu domácnost nedokáže vystihnout. A nikdo mému otci nikdy nedokázal v ničem odporovat."

"Richars Vorrutyer," pokračoval Szabo směrem k Ivanovi, "postřehl, ehm, nervové, problémy hraběte Pierra, a tak se dvacet let těšil, že po jeho smrti mu připadne jak jeho titul, tak celý okrsek. Nikdy nechtěl, aby se Pierre uzdravil, ani aby si založil vlastní rodinu. Vím jistě, že uplatil příbuzné jeho první snoubenky, aby zasnoubení zrušili a provdali ji jinam. Druhé Pierrovo zasnoubení Richars zhatil tím, že rodičům té dívky poskytl jisté lékařské informace o Pierrově zdraví. Smrt třetí snoubenky při nehodě vznášedla byla uzavřena jako nehoda. Ale Pierre tomu nikdy neuvěřil."

"Pierre... věřil spoustě nesmyslů," namítl Ivan nervózně.

"Ani já jsem si nemyslel, že to byla nehoda," řekl Szabo suše. "Tenkrát řídil jeden z mých nejlepších mužů. Ten zemřel také."

"Aha. Hm. Jenže Pierrova smrt nebyla přece..."

Szabo pokrčil rameny. "Věřím, že ta dědičná nemoc oběhové soustavy by Pierra nezabila, kdyby se kvůli té depresi o sebe nepřestal starat."

"Já se snažila," řekl Dono, tedy Donna, tupě. "Po té epizodě s lékařskými záznamy se ale k doktorům stavěl hrozně paranoidně."

"Ano, to vím," pohládl ji Szabo po ruce. Pak si uvědomil, co dělá, a místo toho ji konejšivě praštil do ramene. Dono se uznale usmál.

"V každém případě ale," pokračoval Szabo, "bylo smutně jasné, že žádný zbrojnoš věrný Pierrovi - což jsme byli všichni - by v Richarově službě nevydržel ani pět minut. Všichni jsme slyšeli, jak řekl, že jako první se zbaví všech, kteří byli Pierrovi věrní, a dosadí tam vlastní lidi. Pierrova sestra měla jít samozřejmě jako první."

"Kdyby to tak tenkrát neřekl..." zahučel Dono zuřivě.

"To by mohl udělat?" zapochyboval Ivan. "Vyhodit tě z domu? Copak ti Pierre v závěti nic neodkázal?"

"Jen dům, okrsek a všechno k tomu." Dono se zachmuřeně usmál. "Pierre nesesal poslední vůli, Ivane. Nechtěl za dědice jmenovat Richarse a ani Richarovy bratry a syny neměl příliš v lásce. Myslím, že do poslední chvíle doufal, že bude mít vlastního dědice. Ksaku, kdyby měl pořádnou péči, mohl žít ještě čtyřicet let. A já jako lady Donna bych musela žít ze svého věna. Celý ten dům je teď v rozkladu."

"To mě nepřekvapuje," řekl Ivan. "Vážně si ale myslíš, že vám tohle může vyjít? Vždyť Richars je předpokládaný dědic. A co jsi teď ty? Nebyl jsi přece Pierrův mladší bratr, když umíral."

"To je asi nejdůležitější právní klička v celém tom plánu. Hraběcí dědic dědí titul v okamžiku smrti hraběte, jen když byl už předtím jmenován před Radou. Jinak okrsek nedědí nikdo, dokud ho Rada ve funkci nepotvrdí. A v tu chvíli - někdy během následujících týdnů - už ale budu Pierrův mladší bratr."

Ivan otevřel ústa a tiše přemýšlel. Podle dokonale padnoucí černé tuniky soudil, že i ta skvělá ňadra, která... to je jedno - stejně už jsou pryč. "Vážně jsi měl tolik operací? Co udělali s tvójí... nejsi přece hermafrodit, že ne? Nebo máš... všechno?"

"Jestli tím myslíš mé bývalé ženské pohlavní orgány, nechala jsem je na Betě se všemi zavazadly. Jizvy nejsou ani vidět, chirurg si dal záležet. I když jsem si s nimi spoustu užila - myslím, že mi budou chybět."

Ivanovi chyběly už teď. Strašně moc. "Zajímalo by mě, jestli sis je nedala zmrazit. Kdyby ti to nevyšlo, aby ses mohla vrátit zpátky." Ivan se snažil, aby jeho hlas nezněl přílišnou nadějí. "Já vím, že jsou Beťané, kteří mění pohlaví třikrát i čtyřikrát za život."

"Ano, na klinice jsem pár takových potkala. Musím přiznat, že byli velmi milí."

Szabo protočil panenky. Slouží snad teď Szabo jako osobní páže lorda Dona? U starších zbrojnošů to je obvyklé. Szabo to všechno musel prožít s ní. Vlastně byli dva. Vzala si je s sebou jako dva svědky.

"Ne," pokračoval Dono. "Jestli se někdy vrátím zpátky, což vůbec nemám v plánu, protože těch čtyřicet let mi úplně stačilo, začnu s nově naklonovanými orgány, jako jsem to udělala teď. Mohla bych být zase panna. Hrozná představa." Ivan zaváhal. Nakonec se zeptal: "Nemuseli ti ale přidat chromozom Y? Kde ho vzali? Dodali ti ho Beťané?" Pohledem zalétl Donovi do rozkroku a rychle odvrátil zrak. "Může Richars namítat, že... ta dědičná část je vlastně Beťan?"

"Myslel jsem na to. A tak jsem si ho vzal od Pierra."

"Snad ti z jeho buněk nenaklonovali mužské orgány?" zděsil se Ivan nad tou groteskní myšlenkou. Rozbolela ho z toho hlava. "Tomu se dá říkat techno-incest."

"Ne, ne! Přiznávám, že jsem s sebou přinesl vzorek tkáně svého bratra - to už ho samozřejmě nepotřeboval - a doktoři na Betě z něj použili kus chromozomu pro moje nově naklonované orgány. Má nová varlata jsou Pierrova z necelých dvou procent, podle toho, jak se to počítá. Kdybych jednou dal svému penisu přezdívku, jak to muži dělávají, asi bych ho nazval po něm. I když mě to příliš neláká. Případá mi jako můj vlastní."

"Ale všechny ostatní chromozomy v těle jsou pořád XX?"

"No, ano," zamračil se mrzutě Dono a poškrábal se ve vousech. "Myslím, že toho zkusí Richars využít. Jestli ho to napadne. Původně jsem chtěl podstoupit retrogenetické léčení kvůli celkové somatické transformaci. Jenže na to nebyl čas, může to přinést komplikace a v takovéhle míře by mohla vzniknout směsice obou buněk, něco jako chiméra. Tahle metoda sice stačí na léčení určitých genetických poruch, ale ne na kompletní přestavbu těla. Nicméně ty části těla, které souvisejí s rozmnožováním a zplazením příštího vorrutyerského dědice, jsou rozhodně ve skladbě XY a čirou náhodou také bez genetických poruch, poškození a všech možných i nemožných mutací. Příští Vorrutyerův dědic nebude mít srdeční chorobu. Ani žádnou jinou. A penis byl vždycky pro následnictví to nejdůležitější. Alespoň tak to vyplývá z naší historie."

By se uchechtl: "Možná by tedy také mohl hlasovat." Rukou naznačil v Donově rozkroku velké X a zapěl: "Dono, pro." Lord Dono se uculil: "No, nebylo by to poprvé, kdy by v Radě hrabat zasedal skutečný pták. Doufám ale, že vyhraji na

celé čáře. A kvůli tomu jsi tady, Ivane."

"Já? Já přece s tímhle nic nemám! Ani s tím nic mít nechci!" Ivanovy pobouřené protesty utřelo náhlé zpomalení vozu, který zastavoval před domem Vorrutyerových.

Ten dům byl ještě o generaci starší než sídlo Vorkosiganů a ještě víc připomínal pevnost. Jeho šedé kamenné zdi vrhaly na chodník tmavý stín a připomínaly, že ulice byly kdysi samé bahno a koňské koblihy. V přízemí chyběla okna, byly tu jen střílny. K domu vedla cesta přehrazená těžkou kovanou bránou. Ta se teď na automatický signál otevřela a vůz pokračoval po cestě dál. Zdi domu nesly stopy laku z vozů méně obratných řidičů. Ivana napadlo, jestli jsou ve střeše ještě padací dvířka na vylévání žhavého oleje. Nejspíš ano.

Celý dům byl zrekonstruován podle obranných záměrů velkým generálem hrabětem Pierrem, nazývaným Krvavý Vorrutyer, který se proslavil zejména tím, že jako pravá ruka Císaře Dorky zlomil moc nezávislých hrabat těsně předtím, než skončila doba Izolace. Pierre měl mnoho nepřátel, které všechny přežil. Až Cetagandská invaze a jejich zbraně nakonec ukončily jeho vládu po neslavném a velmi draze zaplaceném obklíčení - samozřejmě ne tohoto domu.

Nejstarší dcera starého Pierra se provdala za předchozího hraběte Vorkosigana a odtud se vzdalo Markovo druhé jméno. Ivana by zajímalo, co by si o svých potomcích starý Pierre pomyslel. Možná by se mu Richards líbil víc. Možná, že tu jeho duch stále ještě bloudí. Ivan se oťrásl a vkročil na chladné dláždění.

Řidič zavezl auto do garáže a lord Dono je vedl po schodišti ze zelenočervené žuly do domu. Na chvíli se zastavil a ohlédl se. "První věc, kterou udělám, bude, že sem zavedu nějaké světlo," poznamenal přes rameno.

"První věc, kterou uděláte, bude, že si vybojujete titul hraběte," opáčil Szabo.

"Ano, přidám ho ke svému novému jménu," kývl krátce Dono a pokračoval v chůzi.

Vnitřek domu byl tak špatně osvětlený, že téměř nebylo vidět okolní nepořádek, a vypadalo to, že tu od poslední návštěvy hraběte Pierra nikdo nic neudělal. Ohromné komnaty zněly ozvěnou a páchly nevětraným, zatuchlým vzduchem. Nakonec se po dalších dvou zřeřelých schodištích dostali nahoru, do opuštěné hraběcí ložnice.

"No, asi budu spát tady," rozhlédl se kolem pochybovačně Dono. "Ale chci tu mít alespoň čisté povlečení."

"Ano, můj pane," řekl Szabo.

Byerly z křesel odstranil hromady plastových fólií, špinavého prádla, scvrklého ovoce a spoustu dalšího odpadu a pohodlně se usadil s nohou přes nohu. Dono pátral po pokoji a se smutkem si prohlížel osobní věci svého mrtvého bratra. Bylo tu pár starých hřebenu - Pierre pomalu plešatěl - několik vyschlých lahviček od parfému a pár drobných mincí. "Zítra se tu musí uklidit. Nebudu na ten titul čekat v tomhle binci."

"Znám dobrou uklízací agenturu," navrhl Ivan. "Uklízejí také sídlo Vorkosiganů, když je tam Miles sám."

"Ano? Výborně." Lord Dono pokynul Szabovi. Zbrojnoš přikývl a okamžitě se Ivana vyptal na všechny podrobnosti a nahrál si je na kapesní diktafon.

"Richards se dvakrát pokusil zabrat tenhle dům, když jsi byl pryč," hlásil Byerly. "Poprvé to tu ubránili tvoji zbrojnoši a dovnitř ho nepustili."

"Skvělí chlapi," zamručel Szabo.

"Podruhé se vrátil s jednotkou městských strážných a rozkazem, který vytáhl z lorda Vorbohna. Tvoji muži mě zavolali a já jsem mezitím od lorda Strážce Kruhu Mluvčích vytáhl rozkaz opačný, který je zase poslal pryč. Bylo to chvíli docela napnuté. Všichni se strkali a mačkali do dveří... nikdo ale nesáhl po zbraní, ani nebyl nijak vážně zraněný. I když je to vlastně škoda. Mohli jsme za to Richarse žalovat."

"Myslím, že žalob je tu až dost," povzddechl si Dono, posadil se na postel a dal si nohu přes nohu. "Stejně ale díky, By."

By jen mávl rukou.

"Pod koleno, když už musíte," připomněl Szabo. "Kolena musí od sebe."

Dono si okamžitě přesedl a místo kolena dal k sobě kotníky. Poznamenal ale: "By tak taky sedí."

"By není chlap, kterého byste měl kopírovat."

By po něm vrhl vražedný pohled a rozkošně zdvihl ručku: "Vážně, Szabo, jak můžeš být tak krutý? Po tom všem, co jsem udělal, abych ti zachránil domov."

Nikdo si ho ale nevšímal. "A co Ivan?" zeptal se Dono a spekulativně si ho prohlížel. Ivan si náhle nebyl jistý, co s rukama a nohama.

"Hm, docela dobrý. Nejlepší model, pokud si vzpomenete na to, jak se choval a pohyboval, by byl Aral Vorkosigan. To byla skutečná síla v pohybu. Jeho syn toho také využívá a zdánlivě tak vypadá trochu větší. Mladý lord Vorkosigan je ale trochu strnulý. Hrabě Vorkosigan prostě je."

Husté tmavé obočí lorda Dona vylétlo vzhůru a postavil se. Přešel pokojem, otočil židli u stolu a narovnal ji. Pak se postavil s rukama založenýma za zády, sklonil obličej a zamračil se.

"Hm! To poznávám," řekl Szabo. "To nebylo špatně, takhle to dělejte. Zkuste dát lokty víc doširoka a zabrat víc prostoru."

Dono se zašklebil, posadil se a rukou se zapřel o stehno s loktem vytočeným do strany. Pak znovu vyskočil a přešel k Pierrově skříni s oblečením. Otevřel dveře a začal se probírat jejím obsahem. Na podlahu vyhodil tuniku od Vorrutyerovic uniformy a také košili a kalhoty. Pak jednu po druhé i boty. Pak teprve se Dono vynořil také a oči mu svítily.

"Pierre nebyl o tolik vyšší než já a jeho boty mi vždycky padly. Mohl bych si vzít tlusté ponožky. Zítra mi pošlete švadlenu."

"Krejčího," podotkl Szabo.

"Krejčího a uvidíme, jestli by se to nedalo narychlo přešít."

"Výborně, můj pane."

Dono si začal rozepínat svou černou tuniku.

"Asi bych už měl jít," řekl Ivan.

"Prosím, lorde Vorpatrile, zůstaňte," odvětil zbrojnoš Szabo.

"Ano, sedni si ke mně, Ivane." Byerly vyzývavě popleskal čalouněné křeslo.

"Jen se posad', Ivane," zavrčel lord Dono. Jeho oči se náhle zableskly a zahučel: "Už kvůli starým časům. Kdysi ses nemohl dočkat, až se dostaneš do mé ložnice, abys mě viděl se svlékat. Musím zase zamknout dveře a nechat tě hledat klíč?"

Ivan otevřel ústa, zuřivě zahrozil nataženým prstem, pak si to ale rozmyslel a posadil se na kraj postele. To se neodvážíš, náhle neznělo jako věta, kterou by mohl vyhrožovat teď už bývalé lady Donně Vorrutyerové. Dal si nohu přes nohu, pak spěšně znovu postavil obě nohy na zem s chodidly od sebe a nervózně si promnul ruce. "Nevím, na co mě tu potřebujete," postěžoval si.

"Jako svědka," řekl mu Szabo.

"Abys mohl vypovídat," řekl Dono. Ivan nadskočil, když vedle něj dopadla černá tunika a pak i košile.

Nu, Dono nijak nepřeháněl umění beťanských chirurgů. Nebyly vidět žádné jizvy. Hrudník měl zarostlý hustými černými chlupy a docela slušné svalstvo. Rozhodně si nemusel dávat do ramen tuniky vycpávky.

"Abys mohl všude roznášet drby," samozřejmě opáčil By a pohledem se popásal na Ivanově ostychu.

"Jestli si myslíte, že někomu budu vyprávět, že jsem tu dnes večer byl..."

Jedním plynulým pohybem Dono skopl své černé kalhoty i spodky.

"Nuže?" postavil se Dono před Ivana do náležité pózy. "Odvedli na Betě dobrou práci, nebo ne?"

Ivan se na něj po očku podíval a zase odvrátil oči. "Vypadáš.... normálně," přiznal neochotně.

"No, tak se mi taky ukaž," řekl By.

Dono se postavil před něj.

"Není to špatné," uznal By, "ale nejsi tam trochu, ehm, nedorostlý?"

Dono si povzdychl. "Museli s tím hrozně spěchat. Odvedli dobrou práci, ale neměli čas. Do nemocnice jsem nastoupil, hned jak jsme přijeli. Doktor mi řekl, že ty orgány budou muset dorůst na místě. Ještě pár měsíců bude trvat, než získám morfologii dospělého muže. Naštěstí to vůbec nebolí."

"Oh," povzdychl si By. "Jsi v pubertě. To si užiješ spoustu legrace."

"Vlastně něco jako zrychlená puberta. Ale Beťané mi toho spoustu ulehčili. Musí se uznat, že hormony kontrolovat dovedou."

Ivan váhavě přiznal: "Můj bratranec Miles říkal - poté co mu dávali nové srdce, plíce a vůbec vnitřnosti - že to trvalo alespoň rok, než začal dýchat normálně jako předtím. Plíce mu taky dorostly do normálu až po transplantaci. Určitě... to bude v pořádku." A po chvilce beznadějněho mlčení dodal: "A... funguje normálně?"

"Jo, čůrat vestoje můžu." Dono se předklonil a natáhl si znovu spodky. "A co se ostatních funkcí týče, to se nejspíš pozná brzy. Už se nemůžu dočkat noční poluce."

"Bude vůbec nějaká ženská chtít... přece nebudeš tajit, kdo jsi byl předtím? Jak to... tam ti asi nebude pomáhat tenhle zbrojnoš Pygmalion," ukázal Ivan rukou na Szaba.

Szabo se mírně usmál. Ivan si toho úsměvu dnes povšiml už poněkoli káté.

"Ale no tak, Ivane." Dono zavrtěl hlavou a natáhl si kalhoty od uniformy. "Přece ses to sám učil ode mě, ne? Čekám spoustu problémů... ale jak přijdu o panictví, mě vážně netrápí. Opravdu ne."

"To... není moc fěr," podotkl tiše Ivan. "Vlastně my všichni jsme na to museli ve třinácti přijít sami."

"Hledali jste rozdíly mezi tím, když vám bylo dvanáct a pak třináct?" zeptal se Dono napjatě.

"Hm."

Dono si zapnul kalhoty, které mu kolem boků docela padly, navlékl si tuniku a zamračil se na svůj obraz v zrcadle.

Rukama sevřel nadbytečnou látku v bocích. "Jo, takhle by to šlo. Krejčí by to mohl do večera zvládnout. Chci si tohle vzít, až půjdu podat žalobu na hrad Vorhartung."

Modrošedá vorrutyerská uniforma mu bude vážně slušet, musel Ivan přiznat v duchu. Možná by si mohl vyžádat jako Vor jeden lístek a diskrétně se usadit někde vzadu na galerii návštěvníků. Jen tak, podívat se, jak to půjde, jak říkává často Gregor.

Gregor...

"Víš o tom vůbec Gregor?" zeptal se náhle Ivan. "Řekli jste mu o tom plánu, než jste odjeli z Bety?"

"Ne, samozřejmě ne," řekl Dono. Posadil se na kraj postele a začal si natahovat boty.

Ivan cítil, jak mimovolně stiskl čelisti. "Zbláznili jste se?"

"Jak kdosi rád říkává - a myslím, že je to tvůj bratranec Miles - vždycky se snadněji sežene odpuštění než svolení."

Dono se postavil a šel se k zrcadlu podívat, jak vypadá s botami na nohou.

Ivan si rukama vjel do vlasů. "Tak fajn. Vy dva - tedy tři - jste mě sem vytáhli, protože jste říkali, že ode mě chcete pomoc. Takže vám napovím. Zdarma." Zhluboka se nadechl. "Klidně můžete zaskočit mě a ještě se tomu smát, když budete chtít. Nebude to poprvé, co budu vypadat jako osel. Můžete klidně zaskočit Richarse. Klidně i celou Radu hrabat. Prosím, klidně i Milese, a ještě se na to přijdu podívat. Ale jestli vážně chcete mít šanci na úspěch a nechcete, aby to všechno skončilo jako krátký vtip, nezkoušejte to na Gregora."

Byerly nasadil nejistý obličej. Dono se otočil od zrcadla a přelétl Ivana krátkým zkoumavým pohledem. "To myslíš, že za ním mám zajít?"

"Ano. Asi tě k tomu nedonutím," pokračoval Ivan vážně, "ale jestli to neuděláš, tak už s tebou nechci nic mít."

"Gregor to dokáže na místě zamítnout," namítl obezřetně Dono. "Klidně to zarazí dřív, než to začne."

"Může," řekl Ivan, "ale neudělá to bez nějakého vážného důvodu. Nedávej mu ten důvod. Gregor nenávidí politická

překvapení."

"A já myslel, že Gregor je dost klidný," namítl By. Tedy na Císaře."

"Ne," řekl Ivan pevně. "To není. Je jen tichý. A to není totéž. Určitě ho nechcete vidět našťavaného."

"A jaký je, když je našťavaný?" zeptal se By zvědavě.

"Stejný jako jindy. To je na tom to nejhorší."

Dono zarazil Byerlyho odpověď gestem ruky. "By, kromě toho, že ses chtěl pobavit, jsi sem Ivana dnes přivedl, protože má důležité styky. Alespoň jsi to říkal. Podle mé zkušenosti se nevyplácí ignorovat rady odborníků."

By pokrčil rameny: "Poslouchat ho přece nemusíme."

"Já jsem se odvolal na staré časy a to je závazek. Velký závazek." Dono zalétl pohledem k Ivanovi. "Takže co přesně mi navrhuješ?"

"Požádej Gregora o krátkou audienci. Dřív než budeš mluvit s kýmkoliv jiným, dokonce i po terminálu. Postav se mu hrdě, podívej se mu do očí -" Ivana se náhle zmocnilo hrozné podezření. "Doufám, že s ním jsi nespala?"

Dono se pod vousy usmál. "Ne. Bohužel. A budu tě nevyužitě šance do smrti litovat."

"Uf," oddechl si Ivan. "Dobře. Tak mu prostě řekni, co chceš udělat. Přihlas se o svá práva. Buď se rozhodne, že to nechá být, nebo ti to zakáže. A i když to udělá, no, nejhorší budeš mít aspoň za sebou. A jestli tě nechá být... budeš v něm mít tichou podporu, kterou nedokáže překonat ani Richards."

Dono se opřel o stůl a prsty poklepal na jeho zaprášený povrch vedle orchidejí, které tam předtím položil. Vypadaly teď jako zmačkaná hromádka, stejně pošlapané jako Ivanovy sny. Dono stiskl rty. "Dokážeš mi zařadit audienci?" zeptal se nakonec.

"Já... hm... já..."

Dono si ho změřil naléhavým, pronikavým pohledem. "Takže zítra?"

"Prosím...?"

"Ráno?"

"Ráno ne," zaprotestoval By slabě.

"A brzy," trval na svém Dono.

"Já... uvidím, co se dá dělat," vykoktal Ivan konečně.

Dono rozjasnil obličej. "Díky!"

Ten vynucený slib měl alespoň jednu dobrou stránku. Vorrutyerové náhle nenamítali nic proti tomu, aby Ivan odešel, vlastně čím dřív odejde, tím lépe, protože musí spěchat domů a zavolat Císaři Gregorovi. Lord Dono trval na tom, že Ivana nechá domů odvézt svým autem, ačkoliv to neměl daleko, a tak zničil Ivanovi naději, že by ho po cestě domů mohl někdo přepadnout a zabít a mohl by se tak vyhnout následkům dnešního setkání.

Pak už sám, na zadním sedadle vozu, se Ivan v duchu modlil, aby byl zítřejší Gregorův program příliš nabitý a na audienci neměl čas. Bylo ale pravděpodobnější, že ho Ivanova prosba tak překvapí, že si na to čas udělá. Jediná věc, na kterou nevinní přihlízející dopláceli víc než na vyvolání Císařova hněvu, bylo vyvolání jeho zvědavosti.

Když už byl bezpečně sám ve svém malém bytě, zamkl za sebou dveře před všemi možnými i nemožnými Vorrutyery.

Včera touhle dobou si tu představoval hřišně krásnou lady Donnu... taková škoda. Ne že by lord Dono nebyl pohledný muž, ale na Barrayaru už muži nejsou potřeba. I když Ivana napadlo, že by Donnin nápad mohli využít a poslat přebytečné muže na Kolonii Beta, aby jim tam dali trochu hezčí těla... oťásl se.

S váhavým povzdechem našel kartu, jejímž použití se celá léta vyhýbal, a zasunul ji do čtečky terminálu.

Gregorův strážný, muž v civilním obleku, který se nikdy nepředstavoval, protože ten, kdo vlastní takovou kartu, ho musí znát - se ohléhl okamžitě. "Ano? Ale, Ivan."

"Rád bych mluvil s Gregorem, prosím."

"Omluvte mou opovázlivost, lorde Ivane, ale chtěl jste použít tenhle kanál?"

"Ano."

Strážný překvapeně zdvihl obočí, ale rukou sáhl na vypínač a ztratil se z obrazovky. Terminál zazvonil. Několikrát za sebou.

Konečně se na obrazovce objevil Gregor. Ještě měl na sobě denní oblek a Ivan si oddechl, že ho alespoň nevytáhl ze sprchy nebo rovnou z postele. Za ním byl vidět jeden z útulných pokojů Císařské rezidence. Ivan za ním zahlédl rozostřený obraz doktorky Toscanové, která si upravovala blůzu. Ehm. Urychli to. Gregor má očividně právě jiné myšlenky.

Kdybych je tak mohl mít i já.

Gregorův klidný výraz se rychle změnil v podráždění, když ve volajícím rozeznal Ivana. "To jsi ty." Podráždění v jeho tváři trochu ustoupilo. "Ty mi nikdy na tuhle linku nevoláš, Ivane. Myslel jsem, že to musí být Miles. Co se stalo?"

Ivan se zhluboka nadechl. "Právě jsem se vrátil z letiště... byl jsem naproti Donně Vorrutyerové. Vrátila se z Bety.

Myslím, že bys ji měl vidět."

Gregor zdvihl obočí. "Pročpak?"

"Docela určitě by ti to měla vysvětlit sama. Já s tím nic nechci mít."

"Ale víš, o co jde. Lady Donna tě požádala o laskavost, že?" Gregor se zamračil a trochu nebezpečně dodal: "Já nebudu podporovat tvoje staré románky, Ivane."

"Ne, pane," souhlasil horlivě Ivan. "Ale přesto byste ji měl vidět. Vážně a opravdu. A co nejdřív. Zítra. Ráno. Nejlépe hodně brzy."

Gregor zvědavě naklonil hlavu. "Jak moc je to důležité?"

"To už posoudíte sám, pane."

"Když s tím ty nechceš nic mít..." Gregor nedokončil větu a zahleděl se na Ivana. Rukou sáhl na tlačítko terminálu a

podíval se mimo Ivanovo zorné pole. "Mohl bych přesunout... hm. Co takhle v jedenáct hodin v mé kanceláři?" "Díky, pane," Nebudete toho litovat chtěl ještě dodat, ale pak to zavrhl jako příliš optimistickou poznámku. A jakákoliv další poznámka by se mohla nebezpečně podobat pádu z útesu bez antigravitačního obleku. Místo toho se tedy usmál a uklonil se.

Gregor se zamýšleně mračil dál, ale po chvíli uvažování Ivanovi kývnutím úklonu oplatil a přerušil spojení.

KAPITOLA 8

Kateřina seděla v tetině pracovně před terminálem a znovu a znovu si přehrávala pohledy na zahradu barrayarských rostlin v různých ročních obdobích. Jediný smysl, který jí její program nedokázal zprostředkovat, byl čich. U toho se musela spolehnout na svou vlastní zkušenost a vzpomínky.

V teplých letních večerech bude tahle plazivka vydávat kořeněnou vůni, která je sice cítit příjemně, ale barva a tvar rostliny příliš nevynikají. Možná by mezi ni mohla zasadit ostrici, které sice chvíli trvá, než vyrostou, ale její trochu citrusová vůně bude s vůní plazivky nepříjemně kontrastovat a navíc je na seznamu barrayarských rostlin, na které je lord Vorkosigan alergický. Ale co plevelka? Její světlé a hnědé pruhy budou vytvářet jedinečný dojem a její nasládlá vůně bude skvěle doplňovat plazivku. Změnila data v programu a znovu si vyvolala obraz zahrady v létě. Mnohem lepší. Upila z šálku chladnoucího čaje a podívala se, kolik je hodin.

V kuchyni slyšela tetu Vorthysovou. I strýc Vorthys, který si obvykle rád přispal, bude brzy dole a za ním příběhne Nikki a pak už se na žádnou práci nebude moci soustředit. Měla už jen pár dní na poslední úpravy, dřív než bude muset objednat skutečné rostliny. A méně než dvě hodiny, aby se osprchovala a vypravila dohlížet na stavbu a testování spádu potoka.

Když to všechno půjde dobře, bude dnes moci umístit první kameny z Dendarijských hor a spustit mezi nimi tiše bublající potůček. Zvuk byl také jeden z dojmů, které jí její program nedokázal zprostředkovat, ačkoliv hluk města k ní vlastně doléhal zvenčí. Svahy a oblé terasy na nich budou fungovat dobře. Utlumí veškerý hluk velkoměsta tak, jak doufala. Dokonce i v zimě bude zahrada příjemná a uklidňující. Zakrytá sněhem bude stále ještě potěchou pro srdce i oko.

Dnes večer už bude mít hotový její základ. Zítra doplní neterraformovanou barrayarskou zeminu, kterou nechá navězt auty ze vzdálenějších koutů Vorkosiganského okrsku. A zítra večer, před oslavou lorda Vorkosigana, zasadí první rostlinu jako příslib budoucnosti: odnož z jistého prastarého skellyta, pocházejícího z Jižního kontinentu. Bude sice trvat patnáct let, než doroste do plné velikosti, ale co na tom? Vorkosiganové tenhle pozemek vlastní už několik set let. Je tedy víc než pravděpodobné, že tu rostlinu uvidí stát i jako dospělý strom. Jistota. S takovouhle jistotou a zázemím už dokáže založit skutečnou zahradu. Nebo možná i skutečnou rodinu...

U vstupních dveří zazvonil zvonek a Kateřina vyskočila, protože si náhle uvědomila, že je stále ještě v pyžamu a neučesaná. Z kuchyně zazněly tetiny kroky a zamířily do chodby. Kateřina ztuhla a připravila se ukrýt, kdyby to měl být nějaký návštěvník. Bože, co kdyby to byl přímo lord Vorkosigan? Ráno ji vzbudily nové nápady, jak by se zahrada dala ještě upravit, a tak jen tiše vyklouzla do pracovny a nestihla si ani vyčistit zuby - ale na tetin pozdrav už odpovídal povědomě znějící ženský hlas. Rozálie a tady? Proč?

Ve dveřích se objevila tmavovlasá, asi čtyřicetiletá žena a usmála se. Kateřina překvapeně zamávala a postavila se, aby ji přivítala. Vážně to byla Rozálie Vorvaynová osobně, manželka Kateřinina nejstaršího bratra. Kateřina ji neviděla od Tienova pohřbu. Měla na sobě konzervativní oblek, sukni i sako nazelenalé barvy, které podtrhovalo její olivovou pleť, ačkoliv stříh byl trochu nemoderní a provinciální. Za ní vykukovala její dcera Edie, které řekla: "Běž nahoru pozdravit svého bratrance Nikkiho. Musím si chvilku promluvit s tvojí tetou Kat." Edie ještě nebyla v pubertě, a tak docela ochotně odhropkala pryč.

"Copak tě přivádí do hlavního města takhle brzy ráno?" zeptala se teta Vorthysová Rozálie.

"Jsou všichni v pořádku? I Hugo?" dodala Kateřina.

"Ale ano, všichni jsou v pořádku," uklidnila je Rozálie. "Hugo se nemohl urvat z práce, a tak jsem musela jet já. Později asi vezmu Edie na nákupy, ale věřte mi, že dostat ji takhle brzy z postele na vlak bylo utrpení."

Hugo Vorvayne zastával pozici v Císařské důlní kanceláři ve Vordarianském okrsku, dvě hodiny jízdy rychlovlakem od Vorbarr Sultany. Rozálie musela vstávat už za svítání, aby se sem dostala takhle brzy. Její dva starší synové, dostatečně staří, aby se o sebe postarali, nejspíš zůstali doma.

"Už jsi snídala, Rozálie?" zeptala se teta Vorthysová. "Nedáš si čaj nebo kávu?"

"Snídaly jsme ve vlaku, ale čaj si dám, díky."

Rozálie a Kateřina následovaly tetu do kuchyně, aby jí pomohly s čajem, ale nakonec se všechny stejně usadily s kouřícími šálky v rukou kolem kuchyňského stolu. Rozálie je informovala o zdraví svého muže, o své domácnosti a všem, co se jejím synům přihodilo od Tienova pohřbu. Nakonec přivřela vesele oči a důvěrně se předklonila: "No, abych konečně odpověděla na tvoji otázku, přijela jsem kvůli tobě, Kat."

"Kvůli mně?" opáčila Kateřina nechápavě.

"Nevíš proč?"

Kateřinu napadlo, jestli bude hodně nezdvořilé opáčit Kdepak, jak to mám vědět? Nakonec se rozhodla jen pro bezradné gesto a zdvižené obočí.

"Tvůj otec měl před několika dny návštěvu."

Rozálie očividně chtěla, aby Kateřina uhodla zbytek, ale Kateřina dokázala myslet jen na to, jak rychle se téhle zdvořilostní konverzace dokáže zbavit a znovu se usadit k práci. Proto se jen usmála.

Rozálie pobaveně zavrtěla hlavou, předklonila se víc a poklepala prstem na stůl vedle svého šálku. "Dostala jsi velmi dobrou nabídku."

"Jakou nabídku?" Rozálie jí nejspíš nesehnala nic jako zakázku na další zahradu. Ale snad nechce naznačit - "Ke sňatku, jakou asi jinou? A to od slušného vorského džentlmena, jak ti můžu s radostí oznámit. Představ si, že je tak staromódní, že poslal dohazovačku k tvému otci na Jižní kontinent až z Vorbarr Sultany. Tvůj otec nevěřil vlastním očím. Pak zavolal Huga, aby dohodli detaily. Rozhodli jsme se, že by ti někdo tuhle dobrou novinu měl oznámit spíš osobně než přes terminál. Máme všichni ohromnou radost, že se znovu usadíš a ke všemu ještě tak brzy."

Teta Vorthysová se poplašeně zavrtěla. Přiložila si ukazovák na ústa.

Vorský džentlmen z hlavního města, staromódní a etikety dbalý. Otec nevěřil vlastním očím - kdo to asi mohl být jiný než... V Kateřině by se krve nedořezal, ale pak málem vztekla vybuchla. Lord Vorkosigan? Milesi, ty kryso, jak jsi mi to mohl udělat a nezeptat se na to nejdřív mě? Roztřeseně a zuřivě vtáhla vzduch.

Ten arogantní mrňavý...! Ale... že si vybral právě ji za lady Vorkosiganovou, paní toho velkolepého sídla a prastarého okrsku. V tom okrsku by se daly dělat věci, jéje - a ještě ke všemu by dostala Milese. Jeho zjizvené malé tělo, jeho spalující vášně, to že by mělo být v její posteli? Rukama se dotkli snad dvakrát. Jako by se jí tenkrát dotkl oheň, tak dobře si její tělo vzpomínalo na letmý stisk jeho ruky. Nechtěla, neodvažovala se na něj myslet takhle, ale teď se její potlačované představy vytrhly z úzkostlivě střeženého vězení a rozlétly se dopředu. Jeho veselé šedé oči, tak upovídaná a k zulíbání živá ústa schopná tolika výrazů... to všechno by mohlo být její, jen její. Ale jak se mohl opovážit zaskočit ji tak najednou a navíc přede všemi jejími příbuznými?

"Máš radost?" Rozálie jí pozorně sledovala. Pak se usmála a opřela se zpátky do židle. "Nebo jsi napjatá? Dobře! A vidím, že nejsi ani příliš překvapená."

"Ne tak... docela." Jen se mi tomu nechce věřit, nechci tomu věřit protože... protože to by byl konec všeho...

"Báli jsme se trochu, že si budeš myslet, že je na to příliš brzy. Ale dohazovačka říkala, že ten nápadník chce před ostatními získat trochu náskok. Alespoň tak to říkal Hugovi tvůj otec."

"Žádné soky nemá." Kateřina těžce polkla. Chtělo se jí omdlít, když si vzpomněla na vůni jeho těla. Ale jak si mohl vůbec představit že by mohla...

"Má také naději na slušnou kariéru, když odejde z armády," pokračovala Rozálie.

"Ano, to říkal." Mám toho spoustu před sebou, řekl jí Miles kdysi dávno, když jí popisoval, jak by chtěl být jednou slavnější než otec. Pochopila tenkrát, že to myslí smrtelně vážně.

"Jeho rodina má také dobré styky."

Kateřina se mimoděk usmála. "Myslím, že to zdaleka nevystihuje situaci, Rozálie."

"Není sice tak bohatý jako ostatní, ale je zámožný a já tě nikdy neměla za někoho, kdo se žene jen za penězi. I když jsem si vždycky myslela, že bys měla víc myslet taky na sebe, Kat."

Ano, Kateřina tak nějak tušila, že Vorkosiganové nejsou tak zámožní jako ostatní hraběcí rodiny, ale Miles měl dost peněz na to, aby jí to v porovnání s jejím životem připadalo jako celé bohatství. Nikdy nebude už muset tak zoufale šetřit. Všechnu svoji energii bude moci věnovat vyšším cílům - a Nikki bude mít spoustu příležitostí. "Myslím, že mně by to úplně stačilo!"

Ale bylo od něj vážně divné, že poslal dohazovačku až na Jižní kontinent, aby si promluvila s jeho otcem... to se tolik stydí? Kateřinu to skoro dojalo, jenže pak ji napadlo, že Milesovi spíš jen nedošlo, jak moc jí to bude proti srsti. Je ostýchavý, nebo arogantní? Nebo tak trochu obojí? Někdy se choval naprosto záhadně - i když byl šarmantní jako nikdo nikdy předtím, stále jí unikal, jako voda.

Nejen, že jí unikal. Spíš byl kluzký jako úhoř. Možná dokonce prohnáný. Zamrazilo ji. Copak ta jeho zahrada nebyla nic než trik a pokus mít ji pod dohledem? Konečně všechno pochopila. Možná, že vůbec neobdivuje její práci. Možná ho vůbec nezajímá ani ta zahrada. Možná s ní jen manipuluje. Věděla o sobě, že snadno podléhá lichotkám. Její touha vzbudit něčí zájem nebo sympatie způsobila, že ve svém manželství vydržela tak dlouho. Náhle před sebou viděla další celou, jako manželskou past, ve které číhá návnada v podobě falešné lásky.

Copak znovu zradila sama sebe? Tolik chtěla vykročit do nezávislého života a mít možnost dokázat, co umí.

Představovala si nejen Milese, ale všechny obyvatele města, jak v úžasu stojí v její zahradě a obdivují její dílo a jak se jí pak začnou hrnout další zakázky...

Čestného člověka nemůžeš podvést, říká staré přísloví. Ani ženu. Jestli s ní lord Vorkosigan manipuloval, udělal to s jejím souhlasem. Žhavý pocit vzteku zalila vlna chladného studu.

Rozálie ale už pokračovala: "...budeš chtít oznámit poručíku Vornoncriefovi tu dobrou zprávu sama, nebo máme poslat taky dohazovačku?"

Kateřina zavřela na okamžik oči, aby se dostala zpátky do skutečnosti. "Cože? Počkej, o kom to vlastně mluvíš?"

Rozálie nechápavě civěla. "Přece o poručíku Vornoncriefovi. Alexim Vornoncriefovi."

"O tom hlupákovi?" došla konečně Kateřině celá ta hrůza. "Rozálie, neříkej mi, že tady celou tu dobu mluvíš o něm!"

"No, jistě," řekla zmateně Rozálie. "Koho jsi myslela ty, Kat?"

Profesorka s úlevou vydechla a opřela se o opěradlo židle.

Kateřina byla tak rozčilená, že jí odpověď vylétla naprosto automaticky: "Já myslela, že mluvíš o Milesovi Vorkosiganovi!"

Profesorčino obočí vystřelilo vzhůru. Teď bylo na Rozálii, aby zůstala nechápavě civět. "O kom? Proboha, nemyslíš doufám toho Císařského auditora? Toho pokrouceného mužika, který přišel na Tienův pohřeb a s nikým se nebavil? Není divu, že ses tvářila tak divně. Ne, kdepak." Zadívala se na svoji švagrovou pozorněji. "Nechceš mi doufám říct, že ten se o tebe taky uchází? Taková ostuda!"

Kateřina se nadechla, aby se uklidnila: "Očividně ne."

"No, to jsem si oddychla."

"Hm... ano."

"Vždyť je to přece mutant, ne? Urozený nebo neurozený, tvoje rodina by tě nikdy neprodala žádnému muťákoví, ani bohatému ne. To pusť rovnou z hlavy." Na chvilku se odmlčela. "I když... ani dnes se nenabízí mnoho příležitostí stát se hraběnkou. Dnes se dají používat děložní replikátory, takže fyzicky byste se stýkat nemuseli. Myslím kvůli zplození dětí. A potomci by mohli mít geny opravené. Tyhle galaktické technologie dnes asi usnadní spoustu manželství z rozumu. Jenže ty přece nejsi v tak zoufalé situaci."

"Ne," souhlasila dutým hlasem Kateřina. Jsem jen zoufale nepozorná. Přece má na něj vztek, proč se tedy při představě fyzického kontaktu s ním téměř rozplakala? Počkat, ne - jestliže Vorkosigan nebyl tím, kdo poslal tu dohazovačku k jejímu otci, zhroutil se celý ten žhavý vztek jako domeček z karet. Nemá na tom žádnou vinu. Nejspíš se úplně zbláznila, nebo se brzy zblázní.

"Myslím tím," pokračovala povzbuzeně Rozálie, "že tobě se nabízí manželství s Vormoncriefem."

"Žádné manželství s Vormoncriefem," odsekla rozhodně Kateřina, která se té odpovědi chopila jako jediného pevného bodu v celém tom zmatku. "V žádném případě. I když jsi ho nikdy neviděla, věř mi, Rozálie, že je to naprostý idiot. Nemám pravdu, teto Vorthysová?"

Profesorka se na ni mile usmála. "Já bych to neřekla až takhle otevřeně, ale vážně, Rozálie, myslím si, že by Kateřina mohla pochodit i lépe. Ještě má spoustu času."

"To myslíš vážně?" zapochybovala o jejím ujištění Rozálie, ale pak se podrobila její autoritě staršího. "Je pravda, že Vormoncrief je jenom poručík a navíc je mladší syn. Proboha. Co jen tomu chudákovi odpovíme?"

"S tím si musí poradit dohazovačka," namítla Kateřina. "My musíme říct jen rozhodně ne. Pak ať ona vymyslí nějakou diplomatickou odpověď."

"To je pravda," připustila Rozálie s ulehčením. "To je jedna z výhod toho starého systému. No... jestli ti Vormoncrief nepřípadá jako ten pravý, pak se nedá nic dělat. Jsi dost stará na to, aby sis dokázala vybrat. Ale přesto, Kat, neměla bys být příliš vybíravá, ani čekat moc dlouho. Nikki potřebuje otce. A ty taky už nejsi nejmladší. Nechceš přece skončit jako stará panna, co žije z milosti příbuzných."

Neboj se, u tebe určitě neskončím, Rozálie. Kateřina se trochu smutně usmála, ale nahlas to neřekla. "Neboj se, alespoň ne navždycky."

Profesorka k ní zalétla očima, ve kterých se zračil nesouhlas, a Kateřina se začervenala. Nebyla nevďěčná, vážně ne. Bylo to jen tak... ksakru. Odstrčila židli a postavila se.

"Omluvte mě. Musím se jít osprchovat a umýt. Jdu do práce."

"Do práce?" vyjevila se Rozálie. "A musíš tam jít? Doufala jsem, že si spolu zajdeme na oběd a na nákupy. Původně jsem chtěla trochu oslavovat, podívat se po svatebních šatech a tak, ale i tak bychom si to mohly užít, ne? Trochu odreagování by ti určitě prospělo."

"Nechce se mi nakupovat," řekla Kateřina. Vzpomněla si, jak naposledy nakupovala na Komarru s lordem Vorkosiganem těsně předtím, než jí Tienova smrt obrátila život naruby. Vůbec neměla pocit, že nakupování s Rozálií by se tomu zážitku dokázalo vyrovnat. Když ale zachytila zklamaný Rozáliin pohled, ustoupila. Tahle žena kvůli ní vstávala za úsvitu, jen aby jí mohla oznámit šťastnou novinu. "Ale možná byste mě s Edie mohly vyzvednout, až půjdete na oběd, a pak se zase vrátím."

"Tak dobře... a kam? Kde to vlastně teď pracuješ? Nemluvila jsi o tom, že se chceš vrátit zpátky do školy? Víš, moc jsi toho své rodině o sobě neřekla."

"Neměla jsem čas. Mám navrhnout a zařídit zahradu pro jednoho hraběte." Odmlčela se. "Vlastně pro lorda auditora Vorkosigana. Než s Edie půjdete, řeknu vám, jak se tam dostanete."

"Takže Vorkosigan tě teď zaměstnává?" Rozálie se zatvářila překvapeně, ale její výraz rychle přerostl v podezření.

"Doufám že tě... však víš... nějak neobtěžuje? Je mi jedno, či je to syn, nemá právo na tebe nijak tlačit. Pamatuj si, že máš bratra, který se tě kdykoliv zastane." Opět se zarazila, možná ji napadlo, jak by asi Hugo reagoval, kdyby ho o takovou službu skutečně požádala. "Nebo si s ním půjdu promluvit sama, jestli budeš potřebovat nějakou pomoc." Pevně kývla hlavou.

"Díky," vykoktala Kateřina a v duchu spřádala plány, jak udržet Rozálii a lorda Vorkosigana v budoucnosti co nejdál od sebe. "Budu na to myslet, kdybych to někdy potřebovala." Pak zmizela nahoru.

Ve sprše se pokusila vzpamatovat ze zmatku, do kterého ji Rozáliin pomýlený návrh dostal. Její fyzická náklonnost k Milesovi - k lordu Vorkosiganovi - Milesovi, jí byla vlastně dost jasná. Cítila to a překonávala už i předtím. Určitě nemusela myslet na jeho zdeformované tělo. Jeho výška, jizvy a energické chování, to, jak byl jiný, ji doslova fascinovalo. Napadlo ji, zda by ji ostatní lidé považovali za perverzní, kdyby věděli, na co v posledních dnech myslí. Rozhodně otočila kohoutkem a pustila na sebe proud ledové vody.

Jenže za ta léta s Tienem se naučila své erotické představy ovládat. Ted' už je sama sebou, i svoji sexualitu už se naučila kontrolovat. Je svobodná a volná. Může si dovolit trochu snít. Možná se i podívat. Nebo se dotknout. Jenže samotný ten akt je něco jiného, i když, zatraceně, mohla si dovolit v duchu po něm toužit.

A ona se mu také líbí, určitě. To přece ale není zločin. A to, že se jí líbí i on jí, to také ne. Možná, že se jí líbí až moc, jenže do toho nikomu nic není. A takhle to klidně může jít dál. Tu zahradu přece nebude dělat věčně. V létě, nejspozději na podzim odevzdá Vorkosiganovu zahradníkovi instrukce, jak se o zahradu starat. Možná se čas od času potom zastaví a podívá se, jak roste. Možná se s Vorkosiganem přitom občas setká. Občas.

Začala se třást chladem. Proto otočila kohoutkem na druhou stranu a pustila na sebe proud tentokrát co nejteplejší vody, až se všechno zahalilo do oblaků páry.

Komu to ublíží, když o něm bude snít? Zdálo se jí to ale trochu moc. Jak by se líbilo jí, kdyby zjistila, že v něčích erotických snech figuruje ona sama? Byla by zděšená? Nebo znechucená, že o ní takhle přemýšlí nějaký cizí člověk? Představila si, že si ji takhle představuje Miles a zkoumala své pocity. Ty ale byly tak nějak... slabé.

Nabízelo se řešení sjednotit sny a skutečnost. Když už nemůže své sny zapudit, co kdyby je proměnila ve skutečnost? Pokusila se představit si, že si pořídí milence. Jak to asi normální lidé dělají? Ona musí sbírat odvalu už jen k tomu, aby se někoho cizího na ulici zeptala na cestu. Jak se asi žádá cizí člověk o... Jenže ta skutečnost, skutečnost by byla příliš velké riziko. Hrozilo jí, že sebe a své nové sny o svobodě ztratí v další dlouhé noční můře připomínající manželství s Tienem. V dlouhé, dusivé noční můře, která z ní vysaje všechnen život...

Znovu trhla kohoutkem a tentokrát na ni dopadly kapky chladné jako krystalky ledu. Miles ale není Tien. Nepokouší se ji vlastnit ani ji zničit. Jen si ji najal, aby mu navrhla zahradu. A to je úplně nevinné. Nejspíš se vážně zbláznila. Ale doufala, že jen dočasně. Možná má nějakou hormonální poruchu. Prostě si toho nebude všimát a všechny tyhle... neobvyklé myšlenky prostě samy od sebe přejdou. Pak se bude moci na tyhle chvíle ohlížet a vysmát se jim.

Zasmála se. Na zkoušku. Tu dutou ozvěnu jejího smíchu přičetla na vrub okolní koupelně. Zastavila studenou vodu a vykročila ze sprchy ven.

Nemá důvod se s ním dnes vidět. Někdy vycházel před dům, posadil se na chvilu na zídku a pozoroval dělníky při práci, ale nikdy je nerušil. Nebude s ním muset mluvit až do té zítřejší večere, a to bude kolem spousta dalších lidí. Má spoustu času na to, aby si urovnala myšlenky. A mezitím půjde odzkoušet ten potok.

###

Kancelář lady Alys Vorpatrilové v Císařské rezidenci, kde se řešily veškeré otázky dvorního protokolu spojené s Císařem, se nedávno rozrostla ze tří místností na celé třetí poschodí jednoho křídla budovy. A tam Ivan zjistil, že musí být k dispozici rozkazům celé armády sekretárek a asistentek, které lady Alys pomáhaly zařizovat svatbu. Původně to znělo skvěle, bude pracovat v kanceláři s desítkami žen, ale brzy zjistil, že všechno to jsou přísné vorské matrony středního věku, které od něj vyžadovaly plnění ještě nesmyslnějších úkolů, než byly ty, které mu zadávala matka. Naštěstí dřív flirtoval s dcerami jen dvou z nich a s oběma se rozešel v dobrém. Jinak by to pro něj mohlo být ještě horší.

K Ivanovu tajemnému zoufalství přišel lord Dono s Byerlym Vorrutyerem na audienci u Císaře v dostatečném časovém předstihu, aby ho stihli přijít také pozdravit. Sekretářka lady Alys je zdvořile usadila do předpokoje, kde je oba našel pohodlně uvelebené v křeslech. Byl oblečen dle svého obvyklého vkusu, do hnědého obleku vhodného pro konzervativní městské hejsky. Lord Dono měl na sobě svůj úpravný černý oblek ve vorském stylu, černou tuniku i kalhoty s šedou linkou, což sice zdůrazňovalo, že drží smutek, ale také shodou okolností dávalo vyniknout jeho mužnému vzhledu. Starší sekretářka na něj vrhala zpod sklopených řas obdivné pohledy. Zbrojnoš Szabo přišel v plně uniformě Vorrutyerů a postával nenápadně u dveří, jako by chtěl naznačit, že téhle debaty se účastnit nehodlá. Nikdo nemohl procházet chodbami a sály Císařské rezidence bez ostrahy. I Dono a By přišli v doprovodu Gregorova staršího majordoma. Když Ivan vstoupil, ukončil majordomus rozhovor se sekretářkou a uznale si ho prohlédl.

"Dobré ráno, Ivane," pozdravil ho srdečně lord Dono.

"I tobě, Dono, zdravím, By," vypravil ze sebe Ivan a krátce pokývl hlavou. "Vidím, že jste dorazili včas."

"Ano, díky." Dono se rozhlédl kolem. "Je tu dnes ráno lady Alys?"

"Odešla s plukovníkem Vortalou na inspekci ke květinářům," řekl Ivan, šťastný, že zároveň může mluvit pravdu a navíc se ještě vyhnout dalším případným intrikám lorda Dona.

"Musím si s ní ještě promluvit," zkonstatoval Dono.

"Hm," zahučel Ivan. Lady Donna nebyla nikdy blízkou přítelkyní Alys Vorpatrilové, jednak proto, že byla o půl generace mladší a navíc se stýkala s jinými lidmi než s těmi, kteří se shlukovali kolem lady Alys. Lady Donna spolu se svým prvním manželem ztratila šanci stát se budoucí hraběnkou, i když poté, co se s ním Ivan setkal, chápal, proč klidně podstoupila takovou oběť. V každém případě Ivan neměl žádné potíže zdržet se konverzace o tomto novém zvratu událostí se svojí matkou i s ostatními matronami, které zaměstnávala. A i když by určitě bylo fascinující pozorovat první setkání lady Alys s lordem Donem a vidět, jak si poradí s detaily příslušného protokolu, Ivan si byl celkem jistý, že by raději byl někde úplně jinde.

"Takže připraveni, pánové?" zeptal se majordomus.

"Hodně štěstí, Dono," řekl Ivan a chystal se odejít.

"Ano," souhlasil Byerly. "Hodně štěstí. Já tady zatím zůstanu s Ivanem, co říkáš?"

"Já mám ale na seznamu všechny," řekl majordomus. "Vorrutyera, lorda Vorrutyera, lorda Vorpatrila a zbrojnoše Szaba."

"To musí být omyl," namítl snaživě Ivan. "Na tu audienci musí jít vlastně jen lord Dono." Byerly souhlasně přikývl.

"Ten seznam," trval na svém majordomus, "psal Císař Gregor vlastní rukou. Tudy, pánové."

Obvykle neotřesitelně žoviální By trochu pobledl, ale všichni poslušně následovali majordoma přes dvě patra dolů a do severního křídla budovy, kde měl Gregor svou soukromou kancelář. Ivan si všiml, že majordomus se Ivana nezeptal, kdo je to lord Dono, z čehož vydedukoval, že to přes noc už někdo stihl zjistit. Ivan byl téměř zklamaný. Tolik chtěl vidět někoho jiného ve stejném šoku, jaký si prožil sám.

Majordomus přešel rukou dlaňový zámek na dveřích, ohlédl se a zevnitř se ozvalo povolení vstoupit. Gregor vypnul svůj terminál a vzhlédl k nim. Pak se postavil, opřel se o stůl se založenými rukama a prohlédl si celou jejich skupinu.

"Dobré ráno, pánové. Lorde Dono, zbrojnoši."

Všichni na oplátku svorně zamumlali něco jako dobré ráno, pane, tedy kromě Dona, který pokročil kupředu a řekl pevným hlasem: "Děkuji, že jste si na mě udělal takhle narychlo čas, pane."

"Ano," řekl Gregor. "Bylo to trochu narychlo." Změřil si Byerlyho zvláštním pohledem. Ten uhnul očima. "Posad'te se, prosím," pokračoval Gregor. Pokynul jim směrem ke koženým křeslům u zdi místnosti a majordomus jich ještě spěšně

několik přitáhl, aby se mohli posadit všichni. Gregor se usadil na své obvyklé místo, trochu stranou od ostatních, aby na tváře jeho hostů dopadalo světlo z oken hledících do zahrady.

"Já postojím, pane," zamumlal ochotně Szabo, ale ani jemu nebylo dovoleno zůstat u dveří jako možnosti potenciálního úniku. Gregor se jen usmál a ukázal na volné křeslo a Szabo do něj poslušně usedl. By si zabral křeslo vedle něj a pokusil se usadit do své uvolněné pozice se zkříženými nohama. Dono seděl vzpřímeně a pozorně, lokty i kolena od sebe, a zabíral tím celý prostor dalšího dvojčísla, dokud Gregor Ivana ironicky nepobídl, aby se posadil vedle něj. Ivan se usadil co nejbližší ke krajnímu opěradlu.

Gregorova tvář neprozrazovala žádný pocit. Bylo vidět, že po Ivanově upozornění obdržel zprávy, informující ho o proměně Donny v Dona a že ho prvotní překvapení už přešlo. Gregor přerušil strnulé ticho právě v okamžiku, kdy Ivan málem zpanikařil a promluvil první.

"Takže, či to byl nápad?"

"Můj, pane," odpověděl pevně lord Dono. "Můj zesnulý bratr se několikrát vyjádřil v tom smyslu, že myšlenka Richarse jako držitele titulu hrabě Vorrutyer mu připadá nesnesitelná. Kdyby Pierre tak náhle a neočekávaně nezemřel, docela určitě by zplodil jiného nástupce. Chtěl jsem jen vyplnit jeho slovní poslední vůli."

"Takže, hm, se odvoláváte na jeho předpokládaný souhlas s tím, co děláte."

"Ano. Kdyby ho takové řešení napadlo. Jenže dokud byl naživu, nebylo zapotřebí přistupovat k tak radikálnímu způsobu řešení."

"Aha. Pokračujte." Přesně takhle Gregor jednal s každým, věděl Ivan. Ať si na sebe uplete smyčku sám. "Než jste odjel, zajistil jste si nějakou podporu?" Očima mimoděk zalétl k sedícímu zbrojnošovi.

"Samozřejmě jsem si zajistil podporu mých - tedy bývalých bratrových zbrojnošů," řekl Dono. "Protože to oni potom hlídali veškerý majetek až do mého návratu."

"Oni vám přísahali?" Gregorův hlas zněl náhle velmi mírně.

Ivan se přikřivil. Převzít přísahu zbrojnoše dřív, než byl přebírající jmenován a potvrzen hrabětem nebo hraběcím dědicem, byl vážný zločin a porušení jednoho z odstavců Vorlopulousova zákona, který mezi jiným omezoval počet zbrojnošů jednoho hraběte na dvacet. Lord Dono Szabovi pokynul, aby mluvil.

"Dali jsme své slovo," řekl pevně Szabo. "Kdokoliv může dát své slovo komukoli, pane."

"Hm," odtušil Gregor.

"Kromě Vorrutyerových zbrojnošů jsem o svém plánu informoval jen svou právníčku a svého bratrance Byerlyho," pokračoval dál lord Dono. "Potřeboval jsem právníka, aby začal pracovat na právních úkonech, prověřil detaily plánu a připravil potřebné dokumenty. Ona i její dokumenty jsou vám samozřejmě k dispozici, pane. Doufám, že jinak chápete taktickou nezbytnost utajení a momentu překvapení. Nikomu jinému jsem svůj plán neprozradil, aby Richars nemohl přijmout protipatření."

"Kromě Byerlyho," podotkl Gregor.

"Kromě Byerlyho," souhlasil Dono. "Potřeboval jsem v hlavním městě někoho, komu jsem mohl důvěřovat a kdo by sledoval Richarse, zatímco jsem byl pryč a neschopen reakce."

"Vaše oddanost bratranci je nanejvýš... pozoruhodná, Byerly," zamumlal Gregor.

By po něm střelil pátravým pohledem. "Děkuji vám, pane."

"A také jste pozoruhodně diskrétní, jak jsem si povšiml."

"Muselo to být, pane."

"Aha. Prosím, pokračujte, lorde Dono."

Dono na chvíličku zaváhal. "Už vám Císařská bezpečnost předala mé lékařské záznamy z Bety?"

"Právě dnes ráno. Očividně trochu zaspali."

"Neměl byste prosím z ničeho vinit toho příjemného mladíka od Císařské bezpečnosti, který mě sledoval. Myslím, že ho Beta v leccems nepříjemně zaskočila. A docela určitě mu Beťaně ty záznamy nevydávali příliš ochotně, zejména protože jsem jim to výslovně zakázal." Dono se pousmál. "Jsem ale rád, že si s tím poradil. Člověka by zklamalo, kdyby náhle zjistil, že Císařská bezpečnost po Illyanově odchodu ztrácí své schopnosti."

Pozorně naslouchající Gregor si přestal podepírat rukou bradu a pokynul na souhlas.

"Jestliže jste měl čas si ty záznamy alespoň prohlédnout," pokračoval Dono, "víte, že jsem teď plnohodnotný muž, plně schopný zhostit se svých společenských i biologických povinností a zplodit dalšího dědice Vorrutyerů i jejich titulu. A protože tuto základní podmínku beze zbytku splňuji, hlásím se tímto o svá práva jako nejbližší pokrevní příbuzný svého zesnulého bratra a zároveň jako preferovaný dědic, jak vyplývá z jeho slovní závěti. Pouze na okraj dále poznamenávám, že budu rozhodně lepší hrabě než můj bratranec Richars a že budu sloužit svému okrsku i Císařství rozhodně kompetentněji, než by to kdy dokázal on. Jako důkaz tohoto svého tvrzení předkládám zprávu o své práci v okrsku za posledních pět let."

"Rozhodl jste se proti Richarsovi podat žalobu?" zeptal se Gregor.

"Zatím ne. O jediném jeho závažnějším přečinu ve své době chyběl důkaz." Dono a Szabo si vyměnili významné pohledy.

"Pierre žádal o vyšetření smrtelné nehody své snoubenky oddělení Císařské bezpečnosti. Vzpomínám si dobře na jejich zprávu. Máte pravdu, žádný důkaz se nenalezl."

Dono pokrčil rameny jako že rozumí, ale nesouhlasí. "A co se Richarových ostatních činů týče, nikdo se jimi předtím nezabýval a nepředpokládám, že by se jimi začal zabývat teď. Ale já na něj nebudu podávat žalobu za nezpůsobilost - i když ho za nezpůsobilého považuji - ale spíš prohlásím, že já jsem k té funkci způsobilější a navíc na ni mám oprávněnější nárok. A jako takové toto prohlášení přednesu Radě hrabat."

"Očekáváte, že získáte nějakou podporu?"

"Očekával bych, že alespoň malý počet Richarsových osobních nepřátel bude hlasovat pro mě, i kdybych měl koňskou hlavu. Zbytku nabídnou podporu progresivní strany, pokud mě zvolí za člena Rady."

"Ano?" Gregor si ho prohlédl. "Vorrutyerové byli tradiční přívrženci konzervativní strany. O Richarsovi se předpokládalo, že bude v této tradici pokračovat."

"Ano. Sám sympatizuji spíše se starou gardou. Byla to strana mého otce i děda. Pochybuji ale, že oni budou mé sympatie opětovat. A kromě toho jsou v menšině. Musím se chovat prakticky."

Správně. A i když si Gregor dával záležet na tom, aby byl považován za neutrálního, nikdo nepochyboval, že osobně preferuje progresivní stranu. Ivan se kousl do rtu.

"Váš případ vyvolá v Radě hrabat velké pozdvižení, právě když se to nejméně hodí, lorde Dono," řekl Gregor. "V současné době jsem už využil své pravomoci ažaž, když se mi podařilo donutit je schválit rozpočet na opravu komarrského solárního zrcadla."

Dono horlivě podotkl: "Nic od vás nežádám, pane, jen abyste zůstal neutrální. Neodmítněte můj návrh na odložení Richarsova jmenování. A nedovolte Radě, aby mě zapudila, aniž by mě vyslechla, a ani aby mě přijali v soukromí. Chtěl bych o tom vyvolat veřejnou diskusi a veřejné hlasování."

Gregor zamyšleně zkrivil rty. "Váš případ bude velmi neobvyklým precedentem, lorde Dono. Se kterým tu budeme všichni muset žít."

"Snad ano. Chci jen zdůraznit, že se chovám podle zažitých tradic."

"No... možná ne tak docela," zamumlal Gregor.

Do debaty se vložil By: "Mohu-li něco dodat, pane, kdyby se všechny hraběcí sestry chtěly vydat na galaktické kliniky a vrátily se na Barrayar jako muži a požadovaly titul, nejspíš by se to stalo už dávno. Pochybuji, že jako precedens bude mít tento případ závažné následky, jakmile lidem zevšední."

Dono pokrčil rameny: "Než jsme dobyli Komarr, nebyla možnost přístupu k takovým technologiím. Někdo musel být první. A dokonce bych to nebyl ani já, jen kdyby Pierre nedopadl tak, jak dopadl." Podíval se Gregorovi do očí. "I když poslední nejspíš nejsem. Ututlání nebo zamítnutí mého případu nevyřeší nic. Přinejmenším posloužím jako důvod, který donutí Radu otevřeně vyjádřit svůj názor a přijmout zákony, které jsou už teď pro nově nastupující dobu zastaralé. Nemůžete očekávat, že se galaktické Císařství dá řídit zákony, které nikdo nenovalizoval od dob Izolace." Lord Dono se náhle vesele ušklíbl. "Jinými slovy, docela jim to prospěje."

Gregor se také mírně pousmál. Ivan si pomyslel, že asi mimoděk. Lord Dono s Gregorem jednal přesně tak, jak měl, byl přímý, beze strachu a upřímný. Ale to lady Donna vždycky uměla dobře.

Gregor si prohlédl lorda Dona od hlavy až k patě a zamyšleně si přiložil ukazovák k nosu. Po chvíli řekl ironicky: "Budete také chtít být pozván na svatbu?"

Dono vytáhl obočí: "Pokud budu v té době Hrabě Vorrutyer, měl bych a musel bych se jí zúčastnit. Pokud ne - nu, tak asi ne." Po chvíli mlčení ale dodal: "I když svatby se mi vždycky líbily. Já sám jsem měl tři. Dvě byly příšerné. Je mnohem příjemnější dívat se na druhé a říkat si v duchu hlavně, že to nejsem já! To má člověk radost ještě dlouho potom."

Gregor utrousil suše: "Možná, že při své další svatbě změníte názor."

Dono zdvihl bradu: "Docela jistě, pane."

Gregor se opět a zamyšleně se zahleděl na skupinu sedící před ním. Poklepával prsty po opěradle křesla. Dono vyčkával zdvořile, Byerly nervózně a Szabo odevzdaně. Ivan si celou tu dobu přál být neviditelný a aby se byl nikdy nesetkal v tom baru s Byerlym, aby se nikdy nesetkal s Donnou, a popřípadě aby se byl nikdy ani nenarodil. Čekal na rozsudek jako na úder sekerou a přemýšlel, kudy mu nejlépe uhnout.

Namísto toho Gregor konečně řekl: "Jaké to je?"

Donovi se ve vousech zableskly bílé zuby. "Myslíte, jak se cítím? Plný energie. Plný sexuální touhy. Řekl bych, že se cítím o deset let mladší, jenže ani ve třiceti jsem si takhle nepřipadal. Jsem vznětlivější. Jen okolní svět se změnil."

"Jakže?"

"Na Kolonii Beta jsem si ničeho nevšiml. Na Komarru se ode mě lidé odtahovali na zhruba dvojnásobnou vzdálenost a asi polovina z nich se mnou přestala mluvit dřív, než jsme dorazili na zdejší letiště. Nemyslím, že to všechno způsobil jen můj vnější vzhled."

"Hm. A... pokud ve své věci neuspějete, vrátíte se zpátky?"

"Asi ne nijak brzy. Musím přiznat, že jako člen nejvyššího článku hierarchie si připadám docela příjemně. Chci si za svou krev a peníze také něco užít."

Rozhostilo se další ticho. Ivan si nebyl jistý, jestli ostatní s tímhle tvrzením souhlasí, nebo prostě jen nemají co dodat.

"Dobrá..." řekl konečně Gregor.

Při pohledu na výraz rostoucí zvědavosti v jeho očích Ivana doslova zamrazilo. Teď to řekne, já to dobře vím...

"Uvidíme, jak to půjde." Gregor se znovu opět a mávnutím ruky je propustil. "Můžete pokračovat, lorde Dono."

"Děkuji vám, pane."

Nikdo nečekal na další pokyn k odchodu. Všichni vykročili na chodbu dřív, než si Císař své rozhodnutí rozmyslí. Ivan téměř cítil, jak se jim jeho oči zavrtávají při odchodu do zad.

"Tak," vydechl si vesele By, když je majordomus znovu vedl chodbou. "To šlo lépe, než jsem čekal."

Dono si ho po straně změnil pohledem. "Copak, snad jsi neklesal na duchu, By? Myslím, že to všechno šlo přesně tak, jak jsem čekal."

By pokrčil rameny: "Řekněme, že jsem se cítil trochu znepokojeně."

"A přesně proto jsme Ivana požádali o pomoc. Za kterou ti ještě jednou děkuji, Ivane."

"To nic," zalhal Ivan. "V ničem jsem přece nepomáhal." Já za to vážně nemůžu. Netušil, proč ho Gregor k tomuhle

setkání přizval. Vždyť po něm ani nic nechtěl. I když Gregor uměl přesně jako Miles odhadovat důvody, proč se ostatní chovají tak, jak se chovají. Neuměl si představit, co všechno si z jejich rozhovoru Gregor vykonstruoval. Dupot jejich bot se rozléhal chodbou východního křídla budovy. Lord Dono se náhle zadíval na Ivana kalkulujícím pohledem, který mu nepříjemně, i když letmo, připomněl lady Donnu. "Co vlastně teď dělá tvoje matka, Ivane?" "Má práci. Hrozně moc práce. Zařizuje všechno kolem té svatby. Pracuje na tom skoro pořád. Ani ji doma pořádně nevidám. Všichni teď kolem toho musíme pracovat." "Nechtěl bych ji rušit v práci. Potřeboval bych něco... neformálnějšího. Kdy se zítra znovu uvidíte?" "Zítra večer, na oslavě mého bratrance Milese. Oslavujeme návrat Kareen a Marka domů. Řekl mi, že si mám přivést partnerku. Já mu řekl, že přijdeme spolu a on z toho měl radost," rozmrzel se Ivan znovu nad pokaženým plánem. "Ale to je báječné, Ivane, díky!" rozzářil se Dono... To je od tebe velmi milé. Přijdu rád." "Počkat, ne, to jsem ještě nevěděl... netušil... že jsi..." vykoktal Ivan a rukou naznačil nový tvar Donova těla. "Myslím, že teď už by takovou radost neměl. Rozhodí mu to zasedací pořádek." "Prosím tě, jak by mohlo, když přijdou všechny Koudelkovic dcery? To určitě ne. I když si možná některé z nich také přivedou partnery." "To nevím, jen Delia přijde s Duvem Galenim. A pokud Kareen s Markem - ale to je jedno. Myslím si ale, že Miles se snaží pozvat co nejméně mužů, aby měl trochu výhodu. Je to vlastně příležitost, kde chce všem představit svoji novou zahradnici." "Prosím?" opáčil Dono. Zastavili se v chodbě nedaleko východu z rezidence. Majordomus trpělivě čekal, aby mohl své hosty vyprovodit. Choval se naprosto nenápadně, jako dobře vychovaný služebník. Ivan si byl jistý, že každé slovo z toho, co řekli, donese Gregorovi. "Jeho zahradnici, madam Versoissonovou. Je to vdova po Vorovi, do které se zamiloval. Najal si ji, aby mu na pozemku vedle jejich sídla vyprojektovala zahradu. Když už to musíš vědět, tak je to neteř lorda auditora Vorthyse." "Aha. Tak to je potom pochopitelné. I když nečekané. Že by se nám konečně Miles Vorkosigan také zamiloval? Vždycky jsem čekal, že si přivede někoho z galaxie. Vždycky se tvářil, jako kdyby ho všechny zdejší ženy nudily k smrti. Možná to ale byly jen kyselé hrozny?" Po tváři se mu mihl trochu ženský úsměv. "Jak jsem pochopil, tak jeho galaktické známosti neměly příliš lásku k Barrayaru," odsekl Ivan. "Ale lord auditor Vorthys tam bude i se svou ženou a také Illyan s mojí matkou a oba manželé Vorbrettenovi. Taky celá Koudelkovic rodina a Galeni a Mark." "René Vorbretten?" Dono zaujatě přivřel oči a vyměnil si pohled se Szabem, který krátce přikývl. "S tím bych si potřeboval promluvit. On mě může dostat k progresivní straně." "Tenhle týden asi ne," ušklíbl se By. "Copak jsi neslyšel, co objevil ve svém rodokmenu?" "Ano," mávl nad tím rukou lord Dono. "Každý máme nějaké genetické handicap. Myslím, že bych si s ním hrozně rád promluvil. Ano, Ivane, určitě půjdu s tebou. To bude perfektní." Jak pro koho. Miles se svým beťanským vzděláním je sice na Vora určitě velmi tolerantní a volnomyšlenkářský, ale Ivan se nemohl zbavit dojmu, že lorda Dona Vorrutyera u svého stolu příliš rád neuvidí. Na druhé straně ale... no a? Jestli bude mít Miles jiný důvod ke zlosti, možná to odpoutá jeho pozornost od toho malého zádrhelu s Vormoncriefem a majorem Zamorim. Nepřítele nejsnáze spleteš, když mu dáš víc cílů. Koneckonců Ivan přece nebude muset lorda Dona před Milesem nijak bránit. Ani Milese před lordem Donem, když na to přijde. Pokud Dono a By považují Ivana, pouhého kapitána z ústředí, za cenného pomocníka na společenské i politické půdě hlavního města, jak si asi budou považovat Císařského auditora? Možná by se Ivanovi mohlo podařit přesunout Donovy sympatie k němu jako k novému cíli, a tak by se mohl nepozorovaně dostat z jeho dohledu. Jasně. "Dobře, dobře, tak tedy ano. Ale to je to poslední, co pro tebe ještě udělám, Dono, rozuměl jsi?" Ivan se pokusil nasadit přísný obličej. "Díky," řekl lord Dono.

KAPITOLA 9

Miles si prohlížel svůj odraz ve velkém starožitném zrcadle v bývalé ložnici svého dědečka, ve které teď spal on. Zamračil se na sebe. Jeho nejlepší hnědostříbrná uniforma Vorkosiganů mu pro dnešní oslavu připadala příliš formální. Určitě ji ale bude mít příležitost Kateřině předvést při některé z příležitostí v Císařské rezidenci nebo v Radě hrabat. Lítostivě si stáhl naleštěné hnědé boty a složil oblečení, které si předtím připravoval a čistil tři čtvrtě hodiny, aby je vyměnil za jednu ze svých jednoduchých šedých auditorských tunik, i když také nažehlenou a čistou. No, vlastně teď už nebyla tak úplně nažehlená, když na ni předtím naházela vorkosiganskou uniformu a pak ještě dvě uniformy Císařské armády. Prohlédl se v zrcadle nahý a znovu se zamračil. Jednou, pokud všechno půjde dobře, ho bude muset vidět nahého, nejspíš přímo v téhle místnosti. V tom mu žádné oblečení nepomůže. Na chvíli se zatoulal vyběhnout do místnosti o patro výš, kde ve skříni odpočívala šedobílá uniforma admirála Naismithe. Ne. Ivan by se mu určitě vysmál. A co hůř, Illyan by mohl utrousit něco... kousavého. A svým ostatním hostům určitě nic o admirálu Naismithovi vysvětlovat nechtěl. Povzdechl si a natáhl na sebe šedou tuniku. Pym nakoukl dvěma dovnitř a souhlasně se usmál. Nebo to byla spíš jen úleva? "Takže jste připraven, můj pane? Jen uklidím to ostatní oblečení, ano?" Rychlost, se kterou Pym odklidil ostatní kusy oděvu, Milese ujistila, že se rozhodl správně, tedy alespoň nejlépe, jak v dané situaci mohl. Miles si s vojenskou pečlivostí upravil proužek bělostné košile vykukující mu pod tunikou u krku. Naklonil se k zrcadlu, aby prozkoumal, zda mu nejsou ve vlasech vidět šediny, ověřil si, že se nikam neztratily, odolal pokušení je

vytrhnout a pak si vlasy jen znovu přičísł. Toho bláznovství už bylo dost.

Odspěchal dolů, aby znovu zkontroloval rozsazení hostů ve velké jídelně. Na stole se třpytily stříbrné přibory, porcelán a celý les sklenic. Ubrus zdobily jen tři kytice, ze strategických důvodů velmi nízké, aby přes ně Miles dobře viděl.

Doufal, že je Kateřina ocení. Přes hodinu probíral s Ma Kosti a Pymem, jak má správně rozsadit deset žen a devět mužů. Kateřina bude sedět po Milesově pravici v čele stolu a Kareen vedle Marka. To bylo bez debat. Ivan bude sedět vedle své společnice, uprostřed stolu co nejdále od Kateřiny a Kareen - i když Miles věřil, že Ivan se bude plně věnovat své vlastní společnosti.

Miles se Ivanovy krátké, i když bouřlivé aféry s lady Donnou Vorrutyerovou účastnil jen jako závistivý divák. Když si ji dnes připomínal, připadalo mu, že možná Ivan nebyl ani tak neodolatelný jako spíš lady Donna chtivá, než jak to vnímal tenkrát z pohledu svých dvaceti let. Ivan s ní ale rozhodně měl štěstí. Lady Alys, která stále ještě nepřestala doufat, že se její syn ožení s nějakou slušnou vorskou dívkou, se na to dívala rozmrzele, ale po všech těch vztazích, které pro ni skončily zklamáním, jí možná bude lady Donna jako partnerka připadat mnohem přijatelnější. Přece jen, díky existenci děložních replikátorů a galaktické biotechnologie, není čtyřicítka pro ženu, která chce mít děti, žádný věk. Dokonce ani šedesátka nebo osmdesátka... Milese napadlo, jestli se Ivan už odváží své matky a Illyana zeptat, zda mu nehodlají pořídit nějakého sourozence. Miles se rozhodl, že tohle musí svému bratranci připomenout, až nastane nějaká vhodná chvíle, například až bude mít u stolu plná ústa.

Ale dnes večer ne. Dnes večer musí být všechno dokonalé.

Do jídelny vešel zamračený Mark. Také byl vykoupaný, upravený a oblečený do černočerného obleku. Černá propůjčovala jeho malé postavě překvapivou autoritu. Přešel kolem stolu, pročel si jména na kartičkách před židlemi a natáhl k nim ruku.

"Opovaž se jich dotknout," zarazil ho přísně Miles.

"Ale kdyby se Duv a Delia vyměnili s Vorbrettenovými, bude ode mě Duv ještě dál," zaprosil Mark. "On by proti tomu například určitě nic neměl. Jemu jen záleží na tom, aby seděl vedle Delie..."

"Ne. Musím posadit Reného vedle lady Alys. Slíbil jsem mu to. Má s ní nějaký důležitý politický rozhovor." Miles naklonil hlavu. "Jestli to s Kareen myslíš vážně, budete muset začít s Duvem spolu nějak vycházet. Přece jen pak budete jedna rodina."

"Nemůžu si pomoci, docela určitě má vůči mně... smíšené pocity."

"Ale no tak, přece jsi mu zachránil život." Mimo jiné. "Viděl jsi ho vůbec od doby, kdy ses vrátil?"

"Jednou, asi na třicet vteřin, když jsem vezl Kareen domů a on zrovna vycházel s Delíí ven."

"No, a co říkal?"

"Říkal, ahoj, Marku."

"To zní dost slušně."

"Nejde o to, co říkal, ale jak to říkal. Úplně lhostejně."

"No ano, ale z toho nemůžeš nic vyvozovat."

"No právě proto."

Miles se usmál. A jak vážně to Mark s Kareen asi myslí? Byl k ní pozorný, byl jí skoro až posedlý a oba dva přímo vyzařovali pocit své sexuální frustrace, tak jako v létě rozpálený chodník horký vzduch. Kdo ví, co mezi nimi bylo na Betě? Moje matka to nejspíš ví. Hraběnka Vorkosiganová měla lepší zvědy než Císařská bezpečnost. Jestli spolu ale spí, určitě to nedělají v sídle Vorkosiganů, podle Pymových neformálních hlášení.

V tu chvíli do dveří vstoupil Pym a ohlásil jim: "Přijela lady Alys a kapitán Illyan, můj pane."

Hlášení bylo ale jen formální, protože teta Alys už vykukovala za Pymem, i když mu za uvedení věnovala pochvalné kývnutí hlavou. To už ale vcházela do jídelny. Za ní vešel Illyan a také se na všechny v místnosti dobrosrdečně usmál. Bývalý šéf Císařské bezpečnosti vypadal mnohem elegantněji od chvíle, kdy se dal dohromady s lady Alys, která začala pevnou rukou organizovat jeho do té doby poněkud jednotvárné oblečení. Elegantní šaty zastíňovaly znepokojivě prázdný pohled, který se mu tu a tam ukrádal do očí, pozůstatek po nepřátelském zásahu.

Teta Alys přešla podél stolu a přelétla kartičky se jmény jako seržant na inspekci svou jednotku. "Výborně, Milesi," řekla konečně. Nedokončila už větou je to lepší, než jsem čekala, ale všichni to pochopili. "I když je tu lichý počet hostů."

"Ano, já vím."

"Hm, teď už je pozdě to napravovat. Chtěla bych si promluvit s Ma Kosti. Díky, Pyme, vím, kde ji najdu." Vyšla ven vchodem pro služebnictvo. Miles ji nechal a plně se spolehl na to, že v kuchyni bude všechno v pořádku, a tak se jen jako obvykle pokusí přetáhnout mu jeho kuchařku k sobě do služby.

"Dobrý večer, Simone," pozdravil Miles svého bývalého nadřízeného. Illyan mu srdečně potřásl rukou a bez zaváhání stejně pozdravil i Marka. "Jsem rád, že jste dnes mohli přijít. Vysvětlila vám teta Alys všechno o Kate - o madam Vorsoissonové?"

"Jistě, a Ivan také přidal pár komentářů. Povídal něco o chlapících, kteří padnou do bláta, a když se zvednou, drží zlatý prsten."

"K tomu zlatému prstenu jsem se bohužel ještě nedostal," posmutněl Miles. "Ale docela určitě to mám v plánu. Těším se, až vám ji představím."

"Takže ona je ta pravá?"

"To doufám."

Illyanův úsměv se rozšířil. "Tak hodně štěstí, synku."

"Díky. Jen bych vás chtěl upozornit, že stále ještě drží smutek. Vysvětlila vám Alys s Ivanem -"

Nedořekl, protože ho přerušil Pym, který ohlásil, že přijeli Koudelkovi a že je podle plánu usadil v knihovně. Nastal čas

hrát si na hostitele. Mark klusal Milesovi těsně za patami. Zastavil se jen v předpokoji do knihovny, aby se naposledy beznadějně zhlédl v zrcadle a uhladil si na břicho zvlněné záhyby obleku. V knihovně už čekali usmívající se Kou a Drou. Koudelkovic dcery se probíraly knihami na policích a Duv a Delia se oba už skláněli nad jednou ze starých knih. Všichni se vzájemně pozdravili a zbrojnoš Roic jim přinesl nějaké předkrmy a něco k pití. Miles vídal léta hraběte a hraběnku Vorkosiganovy jako hostitele snad na tisíce různých oslavách a recepcích, téměř vždy s politickým podtextem. Docela určitě to zvládne také. Mark se zatím věnoval Kareeniným rodičům. Lady Alys už také přišla z kuchyně, pozdravila svého synovce krátkým kývnutím hlavy a zavěsila se do Illyana. Miles poslouchal, co se děje za dveřmi.

Srdce se mu rozbušilo rychleji, když se za nimi ozval Pymův hlas a další kroky, ale zbrojnoš jen uvedl další hosty, Reného a Tatyu Vorbrettenovy. Koudelkovic dcery se s Tatyou okamžitě spřátelily. Všechno zatím šlo dobře. Miles při dalším vzdáleném zvuku otevíraných dveří zanechal Reného napospas lady Alys a vyklouzl se podívat, kdo to přijel. Tentokrát to byl skutečně lord auditor Vorthys se ženou a s nimi konečně i Kateřina!

Profesora ani profesorku téměř nevnímal, ale Kateřina před ním zářila jako plamen. Měla na sobě usedlé večerní šaty z nějaké tmavě šedé látky, ale právě Pymovi odevzdávala zašpiněné zahradnické rukavice. Oči jí zářily a na tvářích měla šťastný ruměnec. Miles se na uvítanou usmál a podařilo se mu utajit nadšení, se kterým si všiml, že se na jejím bělostném hrdle houpe přívěsek ve tvaru planety Barryar, který jí kdysi věnoval.

"Dobrý večer, lorde Vorkosigane," pozdravila ho. "S radostí vám mohu oznámit, že ve vaší zahradě už roste první barayarská rostlina."

"To se na ni budu muset zajít podívat," zazubil se na ni. Bude to skvělá příležitost k tomu, aby se mohli společně na chvíli vytrápit pryč. Možná by toho mohl využít a vyznat... ne. Ne. Ještě není ten správný čas. "Půjďme hned, jak tu všechny představím." Nabídl jí rámě a ona ho přijala. Z její teplé vůně se mu až zatočila hlava.

Kateřina zaslechla zvuk mnoha hlasů v knihovně a zaváhala. Rukou mu sevřela pevněji paži, ale nadechla se a odhodlaně vykročila kupředu. Protože s Markem a Koudelkovic dcerami se už znala a Miles věřil, že díky tomu se znovu brzy bude cítit uvolněně, představil jí napřed Tatyu, která si ji se zájmem prohlédla a vyměnila si s ní pár ostýchavých vět. Pak ji odvedl ke dveřím do jídelny, zatajil dech a představil jí Reného, Illyana a lady Alys.

Miles tolik pátral v Illyanových očích po výrazu spokojenosti, že mu téměř ušel výraz hrůzy v očích Kateřiny. Přece jen ji čekalo seznámení s mužem, který po třicet let řídil železnou rukou aparát Císařské bezpečnosti, a díky tomu se už za svého života stal legendou. Zhostila se ale své úlohy jen trochu rozechvělá. Illyan si naprosto neuvědomoval, jak na ni působí, a usmál se na ni tak přívětivě, jak si jen Miles mohl přát.

Tak. Teď tady mohou chvíli postávat, popíjet a hovořit až do doby, kdy je zavolají do jídelny. Už jsou tu všichni?

Kdepak, ještě Ivan chybí. A ten druhý - neměl by za ním poslat Marka?

Ale ukázalo se, že doktor Borgos dokázal dorazit sám. Vykoukl ze dveří a důstojně vkročil dovnitř. K Milesovu překvapení byl čistě a vhodně oblečen v escobarském stylu, na jeho šatech nebylo znát žádné stopy po laboratorních chemikáliích a dokonce na jeho vlasech bylo vidět, že se česal. Netáhl z něj kupodivu ani pach laboratoře, ale voněl po kolínské.

"Kateřino, dobrý večer," pozdravil ji šťastně. "Líbilo se ti to?"

"Udělal to na mě ohromný dojem. Jen si myslím, že to na mě bylo moc složité."

"Tomu nevěřím. Docela určitě jsi pochopila základní myšlenku..."

"Ty mi lichotíš, Enriku," zavrtěla hlavou, ale její úsměv naznačoval ale můžeš v tom klidně pokračovat.

Miles trochu ztuhl. Enriku? Kateřino? Mně ještě tykat ani nezačala! A od něj by poklonu, jak jí to sluší, přijala určitě rozpačitě. Copak Enrique objevil k jejímu srdci nějakou tajnou cestičku, která Milesovi unikla?

Pak dodala: "Myslím, že jsem pochopila alespoň ten úvodní sonet. Sonety jsou v escobarských vědeckých pracích obvyklé? Vypadá to hrozně složité."

"Ne, napsal jsem ho jen pro tuhle příležitost," podíval se jí do očí a pak pohledem uhnul ke svým botám.

"Rozhodně skvěle vystihoval hlavní myšlenku. I když byly některé rýmy trochu, ehm, neobvyklé."

Enrique se viditelně rozzářil.

Proboha, to jí Enrique píše básně? Ano, a proč to ještě nenapadlo jeho? Tedy kromě faktu, že mu ke psaní básní chybí jakýkoliv talent. Napadlo ho, jestli by si místo básně nechtěla přecíst velmi chytře sestavený plán bojové akce. Sonet. Ztraceně. A zrovna on se v poezii nedostal dál než k limerikům.

Zadíval se na Enrika, který se v reakci na její úsměv celý zkroutil, s rostoucí hrůzou. Další sok! A navíc si ho ještě nasadil do vlastního domu...! Je to host. Host tvého bratra. Nemůžeš ho nechat zabít. A kromě toho je tomu Escobařanovi teprve čtyřicet let, je to ještě mládež. Ale co když má takové ráda... ?

"Lord Ivan Vorpatrik," ohlásil Pymův hlas ode dveří. „A lord Dono Vorrutyer.“ Podivné zachvění Pymova hlasu vytrhlo Milese z myšlenek dřív, než si stačil uvědomit, že Ivana nedoprovází žena. Kdože? Ivan nestál vedle svého společníka, ale bylo zjevné, že přišli spolu. Lord Dono byl pohledný chlapík středně vysoké postavy, s krátkým černým plnovousem a na sobě měl černý vorský oblek, signalizující smutek za zemřelého příbuzného, který zdůrazňoval jeho atletickou postavu. Pozval snad Ivan ještě někoho dalšího, o kom zapomněl Milese informovat? Neměl by takhle narušovat bezpečnostní opatření v sídle Vorkosiganů...!

Miles přešel ke svému bratranci. Kateřina ho následovala - nu, dobrá, to spíš on nepustil její ruku, ale ona se mu ani nepokusila vymanit. Miles si myslel, že všechny členy rodiny Vorrutyerů zná, alespoň ty, kteří měli nárok na titul lorda. Přišel snad nějaký vzdálenější potomek Pierra Krvežiznivého, nebo je to podvodník? Návštěvník nebyl nijak mladý. Ztraceně, koho mu ty hnědé oči jen připomínají...?

"Lorde Dono. Jsem rád, že vás poznávám." Miles k němu napřáhl ruku a muž mu ji vesele stiskl. V tom okamžiku na Milese dopadlo drtivě jasné pochopení, a tak dodal: "Vidím, že jste se vrátil z Kolonie Beta."

"Přesně tak, lorde Vorkosigane." Lord Dono vycenil v úsměvu bělostné zuby lady Donny.

Na Ivanovi bylo vidět zklamání, že se Miles nenechal nachytat.

"Nebo bych vás měl spíš oslovovat lorde auditore Vorkosigane?" pokračoval lord Dono. "Myslím, že jsem vám k tomuto novému jmenování ještě nestačil blahopřát."

"Děkuji vám," řekl Miles. "Rád bych vám představil svou přítelkyni, madam Kateřinu Vorsoissonovou..."

Lord Dono políbil Kateřinu ruku snad až příliš horlivě, jako kdyby si užíval absurditu toho gesta. Kateřina se nejistě usmála. Vyměnili si pak několik zdvořilostních frází, během kterých Miles zuřivě přemýšlel. Dobrá. Takže lady Donna si přece jen nechala pořádně klon svého bratra Pierra. Její nová taktika proti Pierrovi rádobýdělci Richarsovi byla teď nad slunce jasnější. No dobrá, někdo to dřív nebo později zkusit musel. Na tohle se tedy docela rád podívá. "Rád bych vám ve vašem nadcházejícím sporu popřál mnoho štěstí, lorde Dono."

"Děkuji," lord Dono se mu zpřímá podíval do očí.

Štěstí ovšem s úspěchem nemá co dělat. Rád bych s vámi tuto záležitost později probral, pokud to půjde."

Dobrá nálada ovšem Milesovu ostražitost neotupila. Proto uhnul: "Samozřejmě zastupuji v Radě svého otce. Jako auditor se nicméně musím důsledně vyhýbat politikaření."

"To naprosto chápu."

"Ale možná že... Ivan by vás mohl představit hraběti Vorbrettenovi. Stojí tamhle. Ten má také předstoupit před Radu ve věci osobního sporu, a tak byste si rozhodně měli hodně co říci. A lady Alys a kapitán Illyan by k tomu samozřejmě také mohli něco dodat. Myslím, že i profesorku Vorthysovou by tato záležitost velice zajímala. Její postřehy nijak nepodceňujte, protože je uznávanou odbornicí na barrayarskou historii. Pokračuj, Ivane," kývl Miles na svého bratrance.

"Děkuji vám, lorde Vorkosigane." V očích lorda Dona bylo znát, že ocenil jemné společenské náznaky. Oba se od nich odvrátili.

Milese napadlo, jestli by se mohl na okamžik vytratit někam vedle a dosyta se vysmát. Nebo jestli by neměl zavolat...

Popadl odcházejícího Ivana a ve stoje na špičkách mu pošeptal do ucha: "Víš o tomhle Gregor?"

"Víš," špitl koutkem úst Ivan. "To jsem zařídil jako první."

"Výborně. Co na to řekl?"

"Můžeš hádat."

"Uvidíme, jak to půjde?"

"Uhodls."

"Huh." A Miles pak už nechal lorda Dona odtáhnout Ivana pryč.

"Proč se usmíváte?" zeptala se ho Kateřina.

"Neusmívám se."

"Oči se vám smějí. Vidím to."

Miles se rozhlédl kolem. Lord Dono už polapil Reného a lady Alys s Illyanem se k nim zvídavě připojili. Profesor diskutoval o čemsi naproti v koutě s komodorem Koudelkou; podle slov, které k nim zalétly, se to týkalo jakýchsi kontrol kvality vojenského nákupu. Pokynul Roikovi, aby přinesl víno, odvedl Kateřinu do prázdného kouta místnosti a v rychlosti jí vyložil všechno o proměně lady Donny v lorda Dona a o jeho budoucím sporu o hraběcí titul.

"Proboha," rozšířila Kateřina oči a levou rukou se kradmo dotkla hřbetu pravé ruky, jako kdyby tam stále ještě cítila, kde se jí rty lorda Dona dotkly. Podařilo se jí ale ovládnout a omezila se jen na rychlý pohled k místu, kde se kolem lorda Dona začaly sbíhat všechny Koudelkovy dcery i se svou matkou. "Vy jste o tom věděli?"

"Vůbec ne. Tedy kromě toho, co věděli všichni. Že podala návrh na odložení Richarsova jmenování a odjela na Kolonii Beta, ale nikdo nevěděl proč. Teď to konečně dává smysl, i když absurdní."

"Absurdní?" opáčila pochybovačně Kateřina. "Já myslím, že na to potřebovala spoustu odvahy." Upila ze své sklenice a pak zamyšleně dodala: "A také hněvu."

Miles rychle ucouvl. "Lady Donna nikdy nemohla vystát hlupáky."

"Vážně?" Kateřina se znovu se zvláštním výrazem v očích podívala směrem k lordu Donovi.

Dřív, než ji mohl odpovědět, objevil se u nich Ivan s poloprázdnou sklenicí vína v ruce. Miles si nechtěl povídat s Ivanem. Chtěl se bavit s Kateřinou. Přesto ale tiše zamumlal: "To sis vážně přivedl společnost. Nikdy bych tě nepodezíral z tak beťanských sklonů, Ivane."

Ivan se zamračil: "Mohl jsem si myslet, že ty mě litovat nebudeš."

"Byl to trochu šok, víš?"

"Skoro jsem na tom letišti omdlel. To Byerly Vorrutyer, špinavec jeden, tohle spískal."

"By to věděl?"

"To si piš. Jede v tom od samého začátku."

V tu chvíli k nim přistoupil Duv Galeni, právě včas na to, aby zachytil poslední větu. Když ho jeho budoucí tchán viděl konečně bez Delie, přišel k nim i s profesorem. Miles nechal Ivana vysvětlit, kdo je jejich poslední návštěvník. Hádal tedy správně, že Ivan neměl ani tušení, co se děje ještě v době, kdy mu vyprávěl o tom, jak přivede na večeři lady Donnu, a předestíral mu celý svůj plán na její uvítání domů. Kdyby tak mohl být na tom letišti ve chvíli, kdy to Ivan zjistil...!

"Copak o tom Císařská bezpečnost také nic nevěděla?" zeptal se komodor Koudelka komodora Galeniho mile.

"To nevím. Není to v kompetenci mého oddělení." Galeni se napil vína. "Tohle má na starosti oddělení vnitřních záležitostí."

Oba důstojníci se ohlédlí, když ze skupiny na druhé straně místnosti zazněl smích madam Koudelkové. S ní se spiklenecky rozesmály ostatní ženy a Olivia Koudelková se ohlédla přes rameno směrem k mužům.

"Čemu se tam smějí?" přemýšlel Galeni.

"Nejspíš nám," zavrčel Ivan a vytratil se, aby si někde nechal dolít sklenici.

Koudelka se díval směrem k ženám a pak zavrtěl hlavou: "Donna Vorrutyerová. Bože."

Všechny ženy včetně lady Alys už byly shromážděné kolem lorda Dona a hleděly na něj s nepokrytou fascinací.

Enrique do sebe hrnul jeden zákusek za druhým a měřil si Kateřinu jako vlk čerstvé maso. Illyan, kterého Alys opustila, se nepřítomně probíral knihou, jedním z ilustrovaných herbářů, které vyndal Miles z knihovny.

Miles se rozhodl, že je načase podávat večeři. Tam bude Ivan i lord Dono bezpečně oddělený barikádou starších a provdaných žen a jejich manželů. Prohodil tiché slovo k Pymovi, ten odběhl o patro níž a zakrátko se vrátil a formálně oznámil, že se podává večeře.

Všechny páry se daly znovu dohromady a přešly velikou knihovnou, předpokojem i chodbou a dál několika následujícími salonky. Miles s Kateřinou je vedli a u jídelny narazili na ven vycházejícího Marka a Ivana, kteří se tvářili jako dva spiklenci. Oba se rázem otočili a připojili se k hostům. Milesovi se vzápětí potvrdilo jeho nejhroznější tušení, když koutkem oka zachytil cedulky se jmény na stole. Hodiny strategického plánování zasedacího pořádku přišly právě vniveč.

Všechny jeho pečlivě nacvičené konverzační gambity měly mířit na hosty, kteří teď měli sedět na vzdálenějším konci stolu. Hosté byli rozsazeni úplně jinak. Uvědomil si, že mu ti dva naprosto rozhodili rozsazení podle svých vlastních priorit. Ivan očividně hodlal usadit lorda Dona co nejdál od sebe: právě si sedal vedle Marka, zatímco lord Dono se usazoval na místě, kde měl původně sedět René Vorbretten. Duv, Drou a Kou se všichni posunuli blíž k Milesovi a dál od Marka. Mark si po své pravé ruce nechal Kareen, ale Kateřina se musela přesunout na druhý konec stolu za Illyana, jehož jmenovka zůstala po Milesově levici. Illyanovy jmenovky se zřejmě nikdo dotknout neodvážil. Milesovi nezbývalo, než konverzovat s Kateřinou přes Illyana a důvěrné poznámky tichým hlasem si nechat na jindy.

Trochu z míry vyvedená teta Alys se zmateně usadila na čestné místo po Milesově pravici, naproti Illyanově.

Samozřejmě si záměny jmenovek všimla, ale Milesova naděje, že něco namítne, se nesplnila. Teta jen překvapeně zdvihla obočí. Duv Galeni zjistil, že mezi ním a Delíí sedí jeho budoucí tchyně. Illyan se podíval na jmenovky a usadil Kateřinu mezi sebe - a aby byla pohroma dokonalá - Duva.

Miles se nepřestával usmívat. Mark byl od něj ale příliš daleko na to, aby si všiml výhruzného ostří toho úsměvu. A možná to tak bylo dobře.

U stolu se znovu rozproudila konverzace, i když ne taková, ve kterou Miles původně doufal. Pym, Roic a Jankowski, kteří je měli obsluhovat, vešli dovnitř a začali podávat jídlo. Miles pozoroval Kateřinu s obavou, jestli nebude příliš napjatá, když teď uvízla mezi dvěma důstojníky Císařské bezpečnosti, ale její výraz zůstal klidný a uvolněný. Zbrojnoši ji naplnili talíř i sklenici.

Až do druhého chodu si Miles neuvědomil, co mu na tom jídle připadá zvláštního. Důvěřoval Ma Kosti tak, že veškeré detaily chodů nechal na ní, ale tohle nebylo menu, které si plánovali. Určité složky tu byly... jiné. Polévka se podávala vynikající krémová, zdobená jedlými květy. Možná, že to mělo být na počest Kateřiny? Octovo-bylinkovou zálivku v salátu nahradilo také cosi smetanového. Příjemně aromatická a po bylinkách vonící směs, kterou si mazali na chleba, vůbec nepřipomínala máslo...

Broučí blítí. Uvařili to z toho zatraceného broučího blítí.

Kateřina se už také dovtipila. Došlo jí to v okamžiku, kdy jí Pym podal chléb. Miles si všiml, jak krátce zaváhala, zpod sklopených řas vrhla rychlý pohled na Enrika a Marka a pak si bez dalšího váhání namazala krajíček a zakousla se do něj. Ani nejmenším gestem nedala najevo že ví, co polyká.

Miles se jí snažil naznačit, že to nemusí jíst. Vrhл významný pohled na misku s broučím máslem a zoufale vytáhl obočí, ale ona se jen usmála a pokrčila rameny.

"Copak?" zahučel s plnými ústy Illyan.

"Nic, pane," spěšně opáčil Miles. "Vůbec nic." Nemohl před svými vysoce postavenými hosty prostě vyskočit od stolu a vykřiknout Přestaňte jíst to hnusné broučí blítí! Přece jen to nebylo nic jedovatého. A když jim nic neřekne, sami to nikdy nezjistí. Zakousl se do nenamazaného chleba a spláchl sousto douškem vína.

Dojedly salát a nádobí bylo odneseno. Enrique na druhé straně stolu se postavil, odkašlal si a zazvonil lžičkou o svoji sklenici.

"Děkuji vám za pozornost..." znovu si odkašlal. "Chtěl jsem poděkovat za pohostinnost, kterou mi věnovali zde v sídle Vorkosiganů nejen dnes večer." U stolu zašuměl souhlasný šepot. Enrique rozjasnil tvář a pokračoval. "Mám tu dar jako výraz díky, který bych chtěl věnovat lordu - Milesovi, lordu Vorkosiganovi," usmál se, že se mu podařilo zvolit správný výraz. „A myslím, že teď je ta pravá chvíle."

Milese se zmocnila jistota, že ať je to cokoli, určitě na to není ta pravá chvíle. Vrhл na Marka zamračeně tázavý pohled. Nevíš, co to ksakru má znamenat? jenže Mark mu odpověděl pokrčením ramen ve smyslu Promiň, nemám ponětí a s obavou Enrika pozoroval.

Enrique z kapsy vytáhl krabičku a přešel kolem stolu, aby ji mohl položit mezi Milese a lady Alys. Illyan a Galeni sedící naproti díky svému výcviku u Císařské bezpečnosti rázem ztuhli. Galeni trochu odsunul svou židli. Miles je chtěl ujistit, že krabička určitě neobsahuje výbušninu, ale u Enrika bylo možné všechno. Krabička byla větší než ta, ve které mu Enrique posledně ukazoval své brouky. Miles se modlil, aby to byly například ty pozlacené ozdobné ostruhy, po kterých byla shánka zejména mezi mladíky, kteří na koni v životě neseděli. Ať je to, co chce, jen aby to nebyl...

Enrique hrdě zdvihl víko krabice. Nebyl tam brouk máselník. Byli tam rovnou tři. Tři brouci, jejichž krovky byly hnědostříbrně zbarvené. Přelézali jeden přes druhého a tykadla jim přitom mávala... Lady Alys sebou trhla a vyjekla leknutím. Illyan se okamžitě postavil. Lord Dono se zvědavě předklonil a jeho tmavé obočí vylétlo do výše.

Miles je pozoroval v paralyzovaném úžasu. Ano, na krovkách těch mrňavých ohavných věcí se skutečně leskl

vorkosiganský znak, vyvedený v hnědostříbrných barvách. Krovky dokonce měly stříbrné lemování, přesně napodobující lemování na uniformách jeho zbrojnošů. Znak byl dokonale zřetelný. Na první pohled byly rozpoznatelné všechny detaily i ze vzdálenosti nejméně dvou metrů. Obsluha uvázla na mrtvém bodě, protože Pym, Jankowski i Roic se shlukli a přes rameno Milesovi nakukovali do krabičky.

Lord Dono se vrátil pohledem k Milesově tváři a pak opět k broukům v krabici. "Je to... nějaký druh zbraně?" zeptal se ostražitě.

Enrique se rozesmál a pustil se do horlivého vysvětlování, týkajícího se nového modelu brouků, a nevynechal ani naprosto nevhodnou informaci, že právě oni produkují broučí máslo, ze kterého byla dnešní polévka, salátová zálivka a pomazánka. Milesova představa Enrika hrbícího se nad brouky s lupou a štětečkem se rozplynula v okamžiku, kdy jim Enrique ochotně vysvětlil, že znak na broucích rozhodně, ale rozhodně, není kreslený, ale spíš vytvořený genetickou manipulací a ponese ho každý brouk příštích generací.

Pym se zadíval na brouky, pohledem zalétl ke své hrdé uniformě, znovu se zahleděl na smutnou parodii svých insignií na broucích krovkách a vrhl na Milese zoufalý pohled, který si Miles okamžitě správně přeložil jako tichý výkřik. Prosím, pane, můžeme ho teď odvést a popravit?

Ze vzdáleného konce stolu slyšel, jak Kareen s obavou šeptá: "Co se stalo? Proč nic neříká? Marku, jdi se podívat..."

Miles se opřel zpět o opěradlo a ucedil směrem k Pymovi co nejtišším hlasem: "Nemyslel to jako urážku." Jen mu to tak vyšlo. Znak mého otce a mého děda, erb mého rodu na těch ohavných švábech...!

Pym s očima sršícíma vztekem se nuceně usmál. Teta Alys zůstala strnule sedět. Duv Galeni seděl s hlavou nakloněnou ke straně, oči mu svítily a zřejmě o něčem v duchu intenzivně přemýšlel, o čem, na to se ho Miles rozhodně nehodlal vyptávat. Lord Dono reagoval ještě hůř. Celý rudý se dusil svým ubrouskem a ze všech sil se snažil nerozesmát nahlas. Illyan s ukazovákem na rtech celou situaci pozoroval bez jakéhokoliv výrazu, jen v očích měl pobavený výraz, při kterém se Miles v duchu celý zkroutil. To už k nim ale došel Mark a sehnul se nad krabičkou. Tvář mu zbledla a zděšeně se podíval na Milese. Kateřina si držela ruku před ústy. Měřila si ho doširoka rozevřenýma tmavýma očima.

Teď ho ze všech hostů zajímalo, jen co si myslí ona.

Tuhle ženu její ubožácký manžel celá léta vystavoval... čemu asi? Jakým asi záchvatům vzteku? Možná, že jen v soukromí, ale možná, že to bylo i na veřejnosti. Miles spolkl svůj názor na Enrika, všechny Escobařany, bioinženýrství, na bláznivé podnikatelské nápady svého bratra Marka a olivřejované Vorkosiganské blicí brouky, zavřel na okamžik oči, zhluboka nabral dech a usmál se.

"Díky, Enriku. Tvůj talent mi úplně vzal dech. Jenže možná bys teď ta svá děvčata mohl odklidit. Nechtěl bych aby se... unavily." Jemně přiklopil krabičku víkem a podal ji Escobařanovi zpátky. Kateřina si tiše vydechla. Lady Alys překvapeně a uznale nadzdvihla obočí. Enrique šťastně oddusl na své místo, kde potom dále vysvětloval a předváděl své vorkosiganské brouky každému, kdo je ještě neviděl, včetně hraběte a hraběnky Vorbrettenových, kteří seděli naproti. Konverzace rázem ustala. Jen Ivanovi uniklo uchechtnutí, za které si ho Martya změřila odsuzujícím pohledem. Miles si uvědomil, že obsluha také uvázla. Pokynem přivolal stále ještě strnulého Pyma a zamumlal: "Mohli byste začít podávat další chod, prosím?" Pak potichu dodal: "Napřed ho ale prověřte."

Pym si rázem uvědomil své povinnosti a zamumlal: "Ano, pane. Rozumím."

Dalším chodem byl pečený losos z jezera ve Vorkosiganském okrsku, bez omáčky z broučího másla, jen s očividně spěšně nakrájenými plátky citronu. Výborně. Milesovi se na chvíli ulevilo.

Kateřina se konečně osmělila a zapojila se do rozhovoru s jedním ze svých sousedů. Pro obyčejného člověka je těžké zeptat se důstojníka Císařské bezpečnosti Jak bylo v práci? a tak musela vymyslet nějaký jiný způsob zahájení konverzace. "V Císařské bezpečnosti je velmi neobvyklé vidět Komařana," řekla Galenimu. "Jak se k téhle vaší kariéře staví vaše rodina?"

Galení jen doširoka rozevřel oči a pak je přivřel a rychlým pohledem sjel Milese, který si v tu chvíli trochu opožděně uvědomil, že se tolik soustředil na to, aby před Kateřinou zdůraznil jen samé pozitivní věci, že ji úplně zapomněl upozornit na to, že většina Galenih rodiny zahynula při různých komarrských revoltách. A že by ji měl asi co nejdříve a nenápadně upozornit na pozoruhodný vztah mezi Duvem a Markem. Zoufale se snažil přijít na to, jak to nějak telepaticky přenést Galenimu, když Galení odpověděl: "Mojí nové rodině se zamlouvá." Delia, ztuhlá zděšením, se s úlevou usmála.

"Aha." Kateřině bylo ve tváři znát, že poznala nevhodnost své poznámky, ale nevěděla důvod. Pohlédla na lady Alys, která ale ještě pod dojmem z brouků nehybně studovala svůj talíř a její tiché prosby o pomoc si nevšímala.

Komodor Koudelka ale ještě nikdy nenechal dámu v nesnázích, a tak zahlaholil: "Tak, Milesi, když už mluvíme o Komarru, myslíš že ten návrh na opravu solárního zrcadla Radou projde?"

Výborná poznámka. Miles se na svého bývalého mentora vděčně usmál. "Ano, myslím, že projde. Gregor ho podporuje ze všech sil přesně tak, jak jsem doufal."

"Výborně," usoudil Galení. "To pomůže oběma stranám." Krátce Kateřině přikývl na znamení, že jí odpouští.

Nepříjemná chvíle přešla. Během úlevné pauzy, která nastala po další chvilce politické konverzace, se ozval veselý a drtivě zřetelný hlas Enrika Borgose: "- vyděláme na tom tolik peněz, Kareen, že si s Markem budete moci dovolit další výlet na orbit, až se vrátíte na Betu. A určitě ne jen jeden." Závistivě si povzddechl. "Kdybych tak já měl s kým tam jet..."

Orbit nezemských radostí bylo jedno z notoricky známých míst rozkoše. Zнала ho celá galaxie.

Pokud měl člověk přání, která nedokázal uspokojit ani Jackson, určitě je dokázal uspokojit z nabídky licencovaných a lékařsky zabezpečených radostí, které se tam daly zakoupit. Miles ještě stihl zadoufat, že Kareenini rodiče o něm nikdy neslyšeli. Mark by mohl předstírat, že je to třeba některé z beřanských muzeí...

Komodor Koudelka se právě napil vína. Sprška, kterou vyprskl, dostřelila téměř až k naproti němu sedící Delii. Takové

zakuckání u muže v jeho věku by mohlo být vážná věc: Olivia ho váhavě a s obavou uhodila do zad a komodor ukryl svůj rudnoucí a sípající obličej do kapesníku. Drou trochu odsunula svou židli a vypadala, že váhá, jestli nemá oběhnout stůl, aby pomohla svému muži, nebo raději vstát a uškrtnit Marka. Markova reakce také nebyla příliš uklidňující. Provinilá hrůza z jeho tlustých tváří vyhnala všechnu krev, až připomínal bledou mrtvolu.

Kou popadl dech natolik, aby zasípěl na Marka: "Ty jsi vzal moji dceru na orbit?"

Kareen vyděšeně vyhrkla: "To byla součást jeho terapie!"

Právě tak vyděšený Mark zoufale dodal: "Klinika nám zařídila slevu..."

Miles často toužil být při tom, až se Duv Galeni dozví, že Mark je jeho potenciálním švagrem. Teď by rád vzal tohle přání zpátky, ale na to už bylo pozdě. Už předtím viděl strnulého Galeniho, ale nikdy nevypadal tak... mrtvě. Kou už znovu začal dýchat, což by bylo pozitivní, kdyby nedýchal až příliš rychle. Olivia potlačila nervózní chichot. V očích lorda Dona probleskovalo uznání. On orbit znal docela určitě dobře, nejspíš z hlediska obou svých pohlaví. Profesorka se vedle Enrika naklonila, aby měla lepší výhled na všechny hosty sedící kolem stolu.

Kateřina se zatvářila ustaraně, ale Miles si všiml, že ne překvapeně. Copak jí Mark svěřil to, s čím se neodvážil svěřit ani svému bratrovi? Nebo už jsou si Kareen s Kateřinou tak blízké, že si svěřují i taková tajemství? A pokud ano, komupak se asi Kateřina svěřuje o svých pocitech k němu?

Drou se po chvíli váhání opět posadila na svou židli. Rozhostilo se dlouhé ticho, ve kterém bylo znát nevyslovené tohle si probereme později.

Lady Alys pochopila okamžitě. Její sebeovládání bylo tak vynikající, že jen Miles a Illyan sedící vedle ní si povšimli, jak sebou trhla. Konečně promluvila tónem, který se nikdo neodvážil ignorovat. "Zdá se, že myšlenka opravy toho komarrského solárního zrcadla si získala především - Milesi, co to má to zvíře v tlamě?"

Než se Miles mohl zmateně zeptat Jaké zvíře? zaslechl cupitání tichých tlapek po naleštěné podlaze jídelny.

Polodrostlé černobílé kotě si hrálo na honěnou se svým černým sourozencem, který mu očividně hodlal vyrvat jeho kořist. Na to, že kotě drželo cosi v tlamě, se mu podařilo vyloudit překvapivě hlasité mrroouu, kterým dalo najevo, že kořist patří jen jemu. Pokusilo se bez úspěchu zabrzdit na naleštěné dřevěné podlaze, potom znovu získalo rovnováhu na drahém, ručně tkaném koberci, za který se zachytilo drápkem, a konečně se překulilo a zůstalo ležet. Jeho pronásledovatel hbitě využil příležitosti, skočil po něm, ale vyrvat jeho kořist se mu stejně nepodařilo. Kolem citlivých bílých hmatových vousek bylo vidět mávajících hmyzů tykadla a pak křečovitě zachvění hnědostříbrných krovek.

"Můj brouček!" vykřikl v hrůze Enrique, vyskočil ze židle a skočil po kočičím zločinci. Měl mnohem větší úspěch než předtím jeho sourozenec. "Dej to sem, ty vrahu!" Podařilo se mu zachránit zmračeného brouka přímo ze spárů smrti. Černé kotě se natáhlo a dychtivě po něm natáhlo tlapku s vytasenými drápkami. Moje, to je moje!

Výborně! Miles se na kotě usmál. Ti bílí brouci mají přece jen nějakého přirozeného nepřitele! Právě si v duchu začal dávat dohromady plán na sestavení Vorkosiganské smečky útočných koček, když mu pochopil vážnost situace. Kotě už s broukem v tlamě vběhlo do místnosti, takže...

"Doktore Borgosi, kdepak to kotě k tomu broukovi přišlo?" zeptal se Miles. "Myslel jsem, že je máte někde bezpečně zavřené. Vlastně," pohlédl Miles přes stůl na Marka, "jste mi to slíbili."

"Ach..." uniklo Enrikovi. Miles netušil, jaký řetěz myšlenek se v Escobařanovi odvíjí, ale všiml si dobře, jak sebou trhl, když dospěl k jeho konci. "Ach. Omluvte mě. Musím něco zkontrolovat v laboratoři." Enrique se usmál nepříteliš uklidňujícím úsměvem, upustil kotě na svou židli, otočil se a odpěchal z jídelny ke schodům.

Mark dodal spěšně: "Myslím, že půjdu za ním," a také se vytratil.

Miles se zlým tušením v srdci položil ubrousek na stůl a tiše zamumlal: "Teto Alys, Simone, vezměte to tu za mě, prosím, ano?" a rozběhl se za nimi a zarazil se jen na okamžik, aby Pymovi rozkázal nosit další víno. Spoustu vína. A to hned.

Miles dohnal Enrika s Markem až ve dveřích laboratoře a právě včas, aby zaslechl Escobařanovo Ale ne! Pochmurně se protlačil kolem Marka, aby lépe viděl Enrika, klečícího u ohromného krabice, jednoho z broučích úlů, která teď ležela převrácená u bedny, na níž byla předtím očividně nevyváženě odložená. Víko bylo odklopené a leželo vedle na podlaze. Uvnitř se v nekonečných kruzích štrachal dokola jeden jediný vorkosiganský brouk, který nějak přišel o dvě nohy a nedařilo se mu vylézt z krabice.

"Co se stalo?" zasyčel Miles na Enrika.

„Jsou pryč“ zanařikal Enrique a začal se plazit po čtyřech a nakukovat pod vybavení laboratoře. "Ty zatracené kočky asi převrátily bednu. Vytáhl jsem ji ven, abych z ní vyndal brouky, které jsem vám chtěl předvést. Čtěl jsem vybrat ty největší a nejhezčí. Když jsem odcházel, byl úl v pořádku."

"Kolik těch brouků tam bylo?"

"Všichni, celá jedna generace. Asi dvě stě jedinců."

Miles se rozhlédl po laboratoři. V dohledu žádní vorkosiganští brouci nebyli. Napadlo ho, že sídlo Vorkosiganů je velké, staré a plné úkrytů. Mohli se ukrýt v podlahách, ve zdech, pod podlahou, na půdě, prostě kdekoli...

Brouci dělníci, uklidňoval ho kdysi Mark, tu prostě budou jen bloudit, až potom pojdou... "Ale královnu ještě máte, ne? Prostě jen založíte novou generaci." Miles začal přecházet podél zdi a pozorně prohlížel podlahu. Nezablýhl nic hnědostříbrného.

"Um," řekl Enrique.

Miles pečlivě volil slova: "Ujišťovali jste mě, že královna se nedokáže pohybovat."

"Dospělá královna se hýbat nedokáže, to je pravda," vysvětlil Enrique, postavil se a zavrtěl hlavou. "Nedospělá královna je rychlá jako blesk."

Miles se zamyslel. Rozhodnutí mu netrvalo dlouho. Brouci ve vorkosiganské livreji. Brouci ve vorkosiganské livreji po celé Vorbarr Sultáně.

Císařská bezpečnost ho naučila, jak chytit člověka za límec, pootočit jím a hnout mu páteří. Při správném provedení to zastavilo krevní oběh i dýchání. Miles se trochu mimoděk zaradoval, že si to i v civilu stále ještě dobře pamatuje. Přitáhl si Enrikův tmavnoucí obličej blíž. Ve dveřích se objevila udýchaná Kareen.

"Borgosi. Všechny ty zatracené blbí brouky a především jejich královnu budete mít všechny bezpečně pochytané nejméně šest hodin před zítřejším odpolednem, než sem dorazí hrabě a hraběnka Vorkosiganovi. Protože pět hodin a padesát devět minut předtím, než sem přijedou, volám profesionální hubiče hmyzu, aby se o všechny zbývající brouky postarali oni, rozuměl jste mi? Žádné výjimky nebudou."

"Ne! Ne!" zakvílel Enrique posledním zbytkem dechu. "To nesmíte..."

"Lorde Vorkosigane!" ozval se ode dveří Kateřinin ohromený hlas. Na Milese měl podobný účinek jako zásah paprskem paralyzátoru. Provinile rozevřel pěst a Enrique se potácivě postavil a hvízdavě nabral dech.

"Kvůli mně jsi to dělat nemusel, Milesi," odušila chladně Kareen. Vešla do laboratoře a Kateřina za ní. "Enriku, ty idiote, jak jsi mohl mluvit před mými rodiči o orbitu? Máš vůbec rozum?"

"Já myslel, že ho na takovéhle hloupé otázky znáš už dost dlouho," poznamenal jízlivě Mark.

"A vůbec, jak jsi-" sjela vzteklym pohledem k Markovi, Jak jsi to vůbec zjistil - Marku?"

Mark pokrčil rameny.

"Mark neřikal, že je to tajemství - já myslel, že to bylo romantické. Prosím, lorde Vorkosigane! Nevolejte nikoho! Já je všechny pochyťám, slibuji! Nějak to snad půjde -" V očích se mu zaleskly slzy.

"Uklidni se, Enriku," konejšila ho Kateřina. "Lord Vorkosigan," pohlédla pochybovačně Milesovým směrem, "nenechá ty tvoje ubohé broučky zabít. Určitě je všechny zase najdeš."

"Ale já na to nemám čas..." ucedil Miles skrze zaťaté zuby. Dovedl si zřetelně představit zítřejší scénu, jak vícekráli a vícekrálovně vysvětlují, co že to znamenají ty škrábavé zvuky ve stěnách. Možná, že by jim to mohl vysvětlit spíš Mark -

"Jestli chceš, Enriku, zůstanu tady a pomůžu ti je hledat," nabídla se Kateřina a zamračila se na Milese.

Ten pohled mu projel srdcem jako šíp. Tak. To bude panečku pohled: Kateřina a Enrique lezou s hlavami u země při pokusu o záchranu Ubohých Broučků před barbarskými vyhrůžkami padoušského lorda Vorkosigana... Zachmuřeně ustoupil. "Po večeři," navrhl. "Po večeři mu pomůžeme všichni." Jasně, jestli se tu někdo bude plazit s Kateřinou po podlaze, bude to především on. "A zbrojnoši také." Představil si, jak se Pym zaraduje, až se dozví svůj nový úkol a v duchu se přikrčil. "Prozatím bychom se snad měli vrátit k večeři," pokračoval ještě. "Tedy kromě doktora Borgose, který tu má práci."

"Já tady zůstanu a pomůžu mu," nabídl moudře Mark.

"Cože?" vyfískla Kareen. "A pošleš mě nahoru, abych tam seděla s našimi sama? A to u toho byly i všechny sestry - nikdy mi s tím už nedají pokoj..."

Miles bezradně zavrtěl hlavou. "Proč jsi proboha musel Kareen brát na orbit, Marku?"

Mark na něj nevěřicně zamžoural: "Proč asi?"

"No... jasně... jenže jsi musel vědět, že to není... um... pro mladou barrayarskou dámu..."

"Milesi, ty jsi ale pokrytec!" odsekla Kareen popuzeně. "Když nám tvoje babička Naismithová vyprávěla, že tys tam byl taky - a navíc několikrát...!"

"To jsem byl ve službě," odušil upjatě Miles. "Nevěřila bys, kolik mezihvězdné špionáže se odehrává právě tam. Doufám, že to beřanská bezpečnost sleduje stejně jako my."

"Vážně?" zeptal se Mark. "A to máme věřit, že sis tam během čekání na své kontakty vůbec nic nezkusil?"

Miles dobře věděl, kdy je čas zatroubit k ústupu. "Myslím, že bychom se všichni měli vrátit k večeři. Nebo se tam dole spálí, či vysuší nebo co a Ma Kosti se na nás bude zlobit, že jsme jí zkazili celodenní práci. A potom vezme místo u tety Alys a všichni se budeme zase živit polovojenskými přiděly."

Tahle hrozba zasáhla především Marka a Kareen. Ano, a kdopak asi inspiroval Milesovu kuchařku ke všem těm chutným receptům z broučího másla? Ma Kosti to sama určitě nebyla. Miles měl podezření na spiknutí.

Vydechl a nabídl Kateřině rámě. Po chvíli váhání a litoživém pohledu na Enrika ho přijala a Milesovi se podařilo všechny dostat z laboratoře nahoru do jídelny, aniž by se někdo nenápadně ztratil.

"Stalo se něco dole, můj pane?" zeptal se s obavami v hlase tiše Pym.

"O tom si promluvíme později," opáčil stejně tiše Miles. "Začněte podávat další chod. A přineste další víno."

"Máme počkat na doktora Borgose?"

"Ne. Má práci."

Pym se nervózně rozhlédl, ale vydal se za svými povinnostmi. Teta Alys se zaplatřpánbůh na to, co se stalo dole, nevyptávala, ale pokračovala v konverzaci s neutrálními náměty. Stačilo se zmínit o Císařově svatbě, aby bezpečně odvrátila pozornost všech. Snad jen s výjimkou Marka a komodora Koudelky, kteří jeden druhého mlčky a ostražitě pozorovali. Milese napadlo, jestli by neměl někde v ústraní varovat Kou, aby se Marka někde nepokusil probodnout, ale nevěděl, jestli by tím nenapáchal ještě víc škody. Pym naplnil i Milesovu sklenici dřív, než mu Miles mohl říci, že měl na mysli, aby dolévali především sklenice jeho hostů. Vem to ďas. Určitá... otupělost by mu teď přišla docela vhod. Nebyl si vůbec jistý, jestli se tu Kateřině líbí. Znovu ztichla a jen občas pohlédla k uprázdněnému místu doktora Borgose. Ačkoliv jí lord Dono svými poznámkami dvakrát rozesmál. Z bývalé lady Donny se stal pozoruhodně atraktivní muž, uvědomil si náhle Miles. Byl vtipný, exotický a navíc možný dědic hraběcího titulu... a při tom všem měl ještě ohromnou výhodu v erotických zkušenostech.

Zbrojnoši sklídili talíře s hlavním chodem, což bylo pečené hovězí s pepřovou omáčkou a silným červeným vínem. Objevily se zákusky. Byly to kopečky nějaké zmražené krémové hmoty zdobené čerstvým ovocem. Miles zachytil Pyma, který se vyhýbal jeho pohledu, za rukáv a naklonil se k němu blíž.

"Pyme, je to to, co si myslím?"

"Nemohl jsem tomu zabránit, můj pane," zamumlal zoufale Pym. "Ma Kosti říkala, že buď dostanete tohle, nebo nic. Ještě pořád pění vzteky nad tím, že jste nechtěli ty omáčky, a chce si s vámi po večeři promluvit."

"Aha. Dobrá. Tak pokračujte."

Uchopil lžičku a hrdinsky ochutnal. Jeho hosté nenásledovali jeho příkladu všichni, kromě Kateřiny, která si svůj dezert změnila radostným pohledem a naklonila se, aby si mohla s Kareen sedící o něco dál vyměnit spiklenecký a triumfální pohled. A co hůř, ten krém byl chuťově vynikající, jako kdyby útočil na všechny chuťové buňky Milesova jazyku zároveň. Sladké a silné zlatavé dezertní víno po něm vybuchlo na jeho patře kaskádou vůně, která broučí máslo dokonale doplnila. Skoro mu vyhrkly slzy. Strnule se usmál a znovu se napil. Jeho večeře se mu zatím nijak nevyvedla. Rozhovor o Gregorově svatbě umožnil Milesovi dovyprávět lehkavou anekdotu o tom, jak získal a převážel svatební dar od obyvatel svého okrsku, což byla socha partyzána na koni vyvedená v životní velikosti z javorového cukru. Kateřina se přitom konečně usmála, tentokrát i na něj. V duchu si připravil otázku týkající se zahradničení, která by ji měla vytrhnout z mlčení. Byl si jistý, že by se mohla stát ozdobou společnosti, jen kdyby dostala příležitost. Krátce zalítoval, že do tohoto plánu nezatáhl i tetu Alys, která by to určitě zvládla lépe, ale podle jeho původního plánu měla sedět vedle něj -

Miles přemýšlel bohužel příliš dlouho. Illyan pohotově využil jeho odmlky a obrátil se ke Kateřině.

"Když už je řeč o svatbě, jak dlouho se vám už Miles dvoří? Už jste měli nějakou schůzku? Já osobně si myslím, že byste ho měla nechat, ať se napřed pořádně snaží."

Milese zamrazilo. Alys se kousla do spodního rtu. Dokonce i Galeni sebou trhl.

Olivia zmateně vzhledla: "A já myslela, že o tom se ještě nemá mluvit?"

Kou vedle ní zamumlal: "Ticho, holčičko."

Lord Dono se se zlomyslnou vorrutyerskou nevinností obrátil a zeptal se jí: "O čempak jsme to neměli mluvit?"

"No, když to řekl kapitán Illyan, tak je to asi v pořádku," vyvodila Olivia.

Kapitánovi Illyanovi minulý rok vystřelili mozek, pomyslel si Miles. Není ještě v pořádku. To tedy určitě není...

Setkali se pohledem. "Nebo možná..."

Ne, dokončil za ni v duchu Miles.

Kateřina tvář, ještě před chvilkou živá a pobavená, se změnila ve tvář kamenné sochy. Proměna neproběhla v okamžiku, ale pozvolna, tuhle jako vytesaná z mramoru. Jako kdyby ten mramor svojí vahou drtil Milesovi srdce. Jsem opak Pygmaliona, dokážu živou ženu proměnit v kámen... Ten prázdný a opuštěný pohled dobře znal, viděl ho kdysi na Komarru a doufal, že ho v jejích očích už nikdy nespattí.

Milesovi pokleslo srdce a zmocnila se ho připilá panika. Tuhle si nemůžu dovolit ztratit. Nemůžu. Nemůžu. Pohotovými zásahy už mu v životě pomohl mnohokrát.

"Ano, a, hm, ehm, přesně tak, což mi připomíná, madam Vorsoissonová, že jsem se vás chtěl zeptat - vezmete si mě?"

Kolem stolu se rozhostilo naprosté ticho.

Kateřina napřed nereagovala. Na chvilku se zdálo, že jeho otázku ani neslyšela, a Miles téměř podlehl sebevražednému popudu jí svou otázku zopakovat znovu a hlasitěji. Teta Alys pohřbila obličej v dlaních. Miles cítil, jak mu veselý úšklebek mizí a klouže z tváře pryč. Ne, ne - měl jsem říct - chtěl jsem vlastně říct...podejte mi prosím to broučí máslo...ale na to už je pozdě...

Kateřina s viditelnou námahou polkla a promluvila. Slova jí ze rtů splyvala jako mrazivé rampouchy. "Jak zvláštní. A já jsem si myslela, že vás zajímají zahrady. Alespoň to jste mi říkal."

Vy jste mi lhal zůstalo mezi nimi viset nevyslovené, ale jasně zřetelné.

Tak křič. Vřiskej. Hoď po mně něco. Dupni mi na nohu a zasloužím si to - s fyzickou bolestí se vyrovnám -

Kateřina se znovu nadechla a Miles se v duchu už zaradoval, ale pak jen odstrčila svou židli, položila ubrousek vedle nedojedeného dezertu, vstala a odešla od stolu. Zastavila se jen u profesorky a zamumlala jí do ucha: "Teto Vorthysová, uvidíme se doma."

"Jsi v pořádku...?" ale profesorkina otázka už vyzněla do prázdna, protože Kateřina už byla pryč. U dveří zrychlila a z jídelny téměř vyběhla. Profesorka se obrátila k Milesovi s gestem, naznačujícím jak jsi to mohl udělat, ty idiote?

V těch dveřích mizí tvůj život. Dělej něco. Milesova židle se převrhla, jak rychle z ní vyskočil. "Kateřino, počkejte, musíme si promluvit!"

Rozběhl se až ve dveřích, ještě je stihl za sebou zabouchnout stejně jako další, které vedly do jídelny. Dohonil ji až ve vstupní hale, kde chtěla neúspěšně otevřít dveře. Ty byly samozřejmě zamčené.

"Kateřino, počkejte chvíli, poslouchejte. Musím vám to vysvětlit," sípěl udýchaně.

Otočila se a změnila si ho nevěřícím pohledem, jako kdyby byl vorkosiganský brouk, kterého právě našla v polévce.

"Musím s vámi mluvit. A vy se mnou také," naléhal zoufale.

"Ano," řekla po chvíli zbledlými rty. "Musím vám něco říci, lorde Vorkosigane. Dávám výpověď z místa vaší zahradnice. A od téhle chvíle už pro vás nepracuji. Pošlu vám návrhy a návod na ošetřování rostlin hned zítra, abyste je mohl předat mému nástupci."

"K čemu mi to bude?!"

"Jestli jste ode mě chtěl získat jen tu zahradu, pak vám to bude stačit, ne?"

Hlavou mu prolétly obě možné odpovědi. Ano mu téměř vylétlo z úst samo. Stejně jako ne.

"Nemohl jsem chtít obojí?" řekl nakonec s nadějí. Pak pokračoval už důrazněji: "Nelhal jsem vám. Jen jsem neříkal všechno, co jsem si myslel, protože jste na to prostě ještě nebyla připravená a protože jste se ještě zdaleka nevzpamatovala z těch deseti let, co jste žila s tím hlupákem Tienem. A já jsem to viděl stejně jako vy sama a vaše teta Vorthysová a taková je celá pravda."

Podle toho, jak sebou trhla, zasáhl do černého. Odpověděla mu ale jen: "Prosím, otevřete mi dveře, lorde Vorkosigane."

"Počkejte, poslouchejte -"

"Už bylo té manipulace dost," řekla. "Využil jste moji... marnivost..."

"Marnivost ne," zaprotestoval. "Schopnosti, hrdost a energii - bylo jasné, že potřebujete jen dostat příležitost."

"Vy jste zvyklý, že všechno jde podle vás, že, lorde Vorkosigane? Všechno." Její hlas teď zněl hrozivě nezúčastněně.

"Jak jste mě mohl přede všemi takhle zaskočit?"

"To byla nehoda. Illyanovi nikdo neřekl že..."

"A všem ostatním jste to řekl? Vy jste horší než Vormoncrief. To jsem mohla rovnou přijmout tu jeho nabídku!"

"Prosím? Copak Alexi - chci říct ne, ale, ale - chci vám dát všechno, co budete chtít, Kateřino. Cokoliv budete potřebovat. Cokoliv."

"Nemůžete mi dát mou vlastní duši." Zadívala se - ne na něj, ale kamsi do sebe. "Ta zahrada mohla být můj dar. A i o ten jste mě připravil."

Při těchto posledních slovech přestal koktat. Cože? Počkat, tak konečně se někam dostávají, konečně něco nepatrného, ale přesto velmi důležitého...

Venku zastavil ohromný vůz.

Žádné další návštěvníky nečekal. Jak se vůbec dostali přes strážného Císařské bezpečnosti u brány? Ztraceně, teď nemůže potřebovat žádné vyrušování, ne když konečně začala trochu mluvit.

V tu chvíli se z bočních dveří vyřítíl Pym. "Promiňte, můj pane - omlouvám se za vyrušení, ale -"

"Pyme," Kateřina to slovo téměř vykřikla. Měla plativý hlas. "Otevřete ty ztracené dveře a pusťte mě ven!"

"Rozkaz paní," postavil se Pym do pozoru a pak přitiskl dlaň k dlaňovému zámku na dveřích.

Dveře se rozlétly. Kateřina se jimi slepě vyřítila ven a vrazila přímo do robustního bělovlasého a překvapeného muže v barevné košili a obnošených černých kalhotách. Kateřina se silou nárazu od něj odrazila a ruce toho cizince ji jen tak tak zachytily, aby neupadla. Vysoká, unaveně vyhlížející žena ve zmačkané cestovní sukni a s uzlem rudě kaštanových hlasů v zátylku k nim přikročila blíž a zeptala se: "Co se to tu...?"

"Promiňte mi, slečno, jste v pořádku?" zarachotil cizincův baryton. Pronikavým pohledem si změřil Milese, který se objevil ve dveřích za Kateřinou.

"Ne," vyhrkla. "Musím... chtěla bych taxi, prosím."

"Kateřino, počkejte," zajíkl se Miles.

"Chtěla bych taxi, hned."

"Strážný u brány vám rád nějaké zavolá," řekla konejšivě žena s kaštanovými vlasy. Hraběnka Cordelia Vorkosiganová, vicekrálovna Sergyaru - matka - se zkoumavě zahleděla na svého udýchaného syna. "A také dohlédne, že do něj bezpečně nastoupíte. Milesi, proč tuhle dámu pronásleduješ?" Pak dodala nejistě: "Kazíme vám setkání obchodní, nebo potěšení?"

Miles ji znal třicet let, a tak si snadno její slova přeložil jako otázku: Nerušíme náhodou nějaký výslech Císařského auditora, nebo je to zase jen jeden z tvých kiksů? Bůh ale ví, jak si to vyložila Kateřina. Mohlo by to mít ale také dobrou stránku: Kateřina s ním už nikdy nepromluví ani slovo, a tak jí nikdy nebude muset vysvětlovat zvláštní beťanský humor své matky.

"Jen se mi rozpadá moje oslava," zaskřípal Miles zuby. A jde ke dnu. S celou posádkou. Bylo zbytečné se ptát, co tu dělají. Očividně jejich loď dorazila na oběžnou dráhu včas, a tak se rozhodli nechat tam všechna zavazadla a sami přijet dolů, aby si užili spánek ve své vlastní posteli. Kolikrát jen si nacvičoval, co při tomhle klíčovém setkání řekne?

"Matko, otče, dovolte abych vám představil - ona utíká!"

Ve chvíli, kdy se za Milesovými zády vynořila skupinka dalších lidí, proklouzla Kateřina k bráně. Koudelkovi pochopili, že tahle oslava skončila, a tak se hromadně zvedli k odchodu za hlasitého hovoru s tématem jen počkej, až se dostaneme domů. Bylo slyšet Kareenin protestující hlas a zvýšený hlas komodora, který právě říkal: "Teď půjdeš pěkně domů. V tomhle domě už nezůstaneš ani minutu."

"Já se sem musím vrátit. Já tady pracuji."

"Od téhle chvíle už ne."

Za jejich zády se ozval vyplašený Mark: "Prosím, pane, komodore, madam Koudelková, nesmíte se na Kareen zlobit."

"Nemůžete mi to zakázat!" prohlásila Kareen.

Komodor Koudelka v tu chvíli zahlédl na oba nově příchozí. "Ha - Aral!" zavrčel. "Víš, co mi ten tvůj syn právě provedl?"

Hrabě jen zamrkal. "A který?" zeptal se mírně.

Markovi se na okamžik rozjasnila tvář, když zaslechl tak upřímné potvrzení příslušnosti k rodině. Dokonce i v tomhle zkázonosném zmatku si Miles radostně všiml letmého užaslého výrazu, který přelétl přes bratrovy obtloustlé rysy. Jo, bratříčku. Jo. Proto byl tenhle muž vždycky vůdcem -

Olivia zatahala matku za rukáv. "Mami," zašeptala naléhavě. "Můžu jet domů s Tatyou?"

"Jistě. To je dobrý nápad," řekla nepřítomně Drou, která už očividně věděla, co přijde. Miles si nebyl jistý, jestli tím chce zredukovat počet potenciálních Kareeniných zastánců v nadcházející bitvě, nebo jen hladinu hluku.

René a Tatya vypadali, jako kdyby se rádi z téhle palby vytratil nějak nepozorovaně, ale lord Dono, který se k nim přidružil, se u skupinky odcházejících zastavil a vesele Milese oslovil: "Díky, lorde Vorkosigane, za tento nezapomenutelný večer." Srdečně pokývl na pozdrav hraběti a hraběnce Vorkosiganovým a pak následoval oba manžele Vorbrettenovy do jejich vozu. Operace zřejmě nijak nezměnila ostrovtip lady Donny, totiž lorda Dona, k lepšímu...

"Kdo to byl?" zeptal se hrabě Vorkosigan. "Vypadal povědomě..."

Ze zadních dveří se po čtyřech do vstupní haly vplížil roztržitě se tvářící Enrique. V jedné ruce držel sklenici a v druhé cosi, pro co Miles v té rychlosti nenašel výstižnější název než Smrad na klacku. Byla to vlastně hůlka, omotaná na konci kusem hadříku namočeným v čemsi, co vydávalo odpudivě nasládlý puch, kterou mával nad podlahou. "No tak, broučci," vrkal žalostně. "Pojďte k tatínkovi, buďte hodné holčičky..." Odmlčel se a s obavou nakoukl pod stolek vedle sebe. "Broučku, broučku..."

"Tak tohle mi bude muset někdo vysvětlit," zamumlal hrabě, nespouštějící fascinovaný pohled z Enrika.

U brány bouchly dveře vozu. Zahučely motory a auto odjelo do noci. Miles stál bez hnutí mezi vším tím zmatkem a pozorně naslouchal, až se zvuky motoru vytratily docela.

"Pyme!" zahlédla hraběnka novou oběť a její hlas zazněl trochu nebezpečně. "Žádala jsem tě, abys na Milese dohlédl. Nechtěl bys mi vysvětlit, co se to tu děje?"

Pym se na okamžik zamyslel a pak zcela upřímně odpověděl: "Ne, paní."

"Zeptej se Marka," řekl zdrceně Miles. "Ten vám všechno vysvětlí." Pak se s hlavou sklopenou vydal ke schodům.

"Ty zbabělá kryso..." zasyčel na něj Mark, když ho Miles mýjel.

Zbytek hostů se nejistě rozhlížel po hale.

Hrabě se obezřetně zeptal: "Milesi, nejsi opilý?"

Miles se zarazil na třetím schodě. "Ne, pane," odpověděl, aniž by se ohlédl. "Ještě ne. Pyme, přijd' za mnou prosím nahoru."

A pak už bral schody po dvou, aby ho co nejdříve pohltila tma a zapomnění.

KAPITOLA 10

"Dobré odpoledne, Marku," hlas hraběnky Vorkosiganové Markovi zhatil jeho poslední pokusy zůstat v bezvědomí. Zasténal, zdvihl obličej z polštáře a zamžoural jedním okem.

V duchu si vyzkoušel různé druhy oslovení. Hraběnko. Vícekrálovno. Matko. Poslední varianta mu zněla kupodivu nejlépe. "Dobré odpoledne, matko."

Chvilí si ho ještě prohlížela, pak přikývla a mávla na služebnou, která stála za ní. Dívka na stolek vedle postele postavila podnos s čajem a zvědavě se zadívala na Marka, který navzdory tomu, že na sobě ještě měl své včerejší oblečení, pocítil chuť přetáhnout přes sebe peřinu. Hraběnka jí řekla pevným hlasem: "Díky, to je všechno," a služebná opět poslušně vyšla z Markovy ložnice ven.

Hraběnka Vorkosiganová odtáhla závěsy a vpustila do místnosti záplavu oslepujícího světla. Pak si přitáhla křeslo.

"Dáš si čaj?" zeptala se a aniž by čekala na odpověď, rovnou mu nalila šálek.

"Asi jo," zasténal Mark, s námahou se posadil a opřel se o hromadu polštářů, aby si ho nerozlil do postele. Čaj byl silný a černý se smetanou, přesně takový, jak ho měl rád, a první doušek mu konečně spláchl pachut' z úst.

Hraběnka zvědavě strčila do prázdných sklenic od broučičího másla, které se vršily na stolek. Možná je přepočítala, protože zděšeně přimhouřila oči. "Myslela jsem, že na snídani ještě nemáš chuť."

"Ne, díky." I když žaludek už ho pomalu přestával bolet. Čaj mu docela pomáhal.

"Tvůj bratr Miles také ne. Zdá se, že se rozhodl jednat podle starých vorských tradic a najít útěchu ve víně. Podle Pyma se mu to docela podařilo. Momentálně ho necháváme v tichosti si užít svou spektakulární kocovinu."

"Aha." Zase má větší štěstí.

"No, jednou ze své ložnice bude muset vyjít. I když Aral si myslí, že ho nejspíš do večera neuvidíme." Hraběnka Vorkosiganová si také nalila šálek čaje a vmíchala do něj smetanu. "Lady Alys byla na Milese velice rozzlobená, že vyklidil pole dřív, než odjeli všichni jeho hosté. Považovala to u něj za ostudný projev nevhodného chování."

"To byla ostuda." Zdálo se ale, že je zasáhla všechny. Mark znovu upil čaje. "Co se stalo... když Koudelkovi odešli?"

Miles vyklidil pole. Markova odvaha vyprchala, když se komodor Koudelka zapomněl natolik, že označil hraběnčinu matku za zatracenou beťanskou kuplířku a Kareen vyrazila ven ze dveří s prohlášením, že půjde radši domů pěšky, popřípadě dojde až na druhou stranu kontinentu, než by jela jediný metr ve voze společně s takovými nekulturními a zaostalými barrayarskými barbary. Mark potom prchl k sobě do ložnice, kde se zavřel s nákladem sklenic broučičího másla a lžící a zamkl za sebou dveře. Pak už se o jeho pocuchané nervy postarali Žrout s Vřískem.

Jeho terapeutka by jeho reakci nepochybně označila jako návrat ke starým zvyklostem v důsledku stresu. Nenáviděl sice sám sebe za to, že není schopen ovládat svoje tělo, ale vypustit Žrouta znamenalo, že se aktivity nechopí ten druhý. Kdykoliv Vrahouna nenazýval jeho jménem, bylo to špatné znamení. Podařilo se mu omdlít dřív, než Vrahoun převzal velení. Ted' se cítil vyčerpaný, v hlavě měl prázdno a ticho, jako bývá v krajině po bouři.

Hraběnka pokračovala: "Aral i já jsme měli velmi užitečný rozhovor s profesorem a profesorkou Vorthysovými, který nám mnohé objasnil - profesorka je vážně jedna z mála žen, kterým to myslí. Kéž bych se s ní seznámila už dřív. Potom oba odešli, aby dohlédli na svou neteř, a my jsme si ještě dlouho povídali s Alys a Simonem." Napila se. "Chápu správně, že ta tmavovlasá dáma, která kolem nás včera proběhla, byla moje potenciální snacha?"

"Ted' už asi ne," rozmrzele ucedil Mark.

"Zatraceně." Hraběnka se na svůj šálek zamračila. "Miles nám o ní v těch svých zprávách, které posílal na Sergyar, prakticky nic neřekl. Kdybych věděla jen polovinu toho, co mi včera řekla profesorka, pozvala bych ji sama."

"Nebyla to moje vina, že utekla," rychle se ohradil Mark. "Miles si zase neviděl do pusy a pokazil si to sám." Po chvíli ale váhavě doznal: "No, Illyan mu v tom trochu pomohl."

"Ano. Simon byl z toho velmi rozrušený, když mu to Alys vysvětlila. Obával se, že mu o Milesově tajemství někdo předtím sice řekl, jenže on na to zapomněl. I já se na Milese zlobím za to, že mu tohle způsobil." V oku se jí nebezpečně zablesklo.

Marka ale víc než Milesovy problémy zajímaly jeho vlastní. Řekl opatrně: "Ehm... našel už Enrique tu svoji uprchlou

královnu?"

"Zatím ne." Hraběnka se zavrtěla v křesle a pobaveně se na něj zadívala. "S doktorem Borgosem jsem si také hezky popovídala, když Alys a Illyan odešli. Ukázal mi tu vaši laboratoř. To je Kareenina práce, jak mi říkal. Slíbila jsem mu pozdrzet Milesův rozsudek smrti nad jeho děvčaty, což ho hodně uklidnilo. Řeknu ti, je to vážně skvělý vědec."

"On je skvělý ve věcech, které ho zajímají. Jenže jeho zájmy jsou bohužel velice... úzké."

Hraběnka pokrčila rameny: "S prací posledními muži jsem musela pracovat skoro celý život. Myslím, že Enrique mě nemůže překvapit."

"Takže... jste viděla naše brouky?"

"Ano."

Vypadala, že na ni neudělali vážnější dojem. Inu, Beťanka. Mark v duchu zatoužil, aby byl Miles po ní zdědil víc její tolerance. "A, um...hrabě už je také viděl?"

"Vlastně ano. Když jsme se ráno vzbudili, našli jsme jednoho, jak pochoduje po našem nočním stole." Mark sebou trhl. "Co jste s ním udělali?"

"Přiklopili jsme ho sklenicí a nechali ho čekat, až si pro něj přijde jeho tatínek. Bohužel si Aral nevšiml druhého brouka, který mu prozkoumával botu. Jeho ostatků jsme se nenápadně zbavili."

Po chvilce ticha se Mark s nadějí v hlase zeptal: "Nebyla to náhodou královna?"

"To bylo těžké poznat. Byl asi stejně velký jako ten první."

"Hm, tak to nebyla ona. Královna by byla mnohem větší."

Chvilí bylo opět ticho.

"Kou měl pravdu v jedné věci," řekla pak hraběnka. "Mám za Kareen určitou odpovědnost. Stejně jako za tebe. Dobře jsem věděla, co vás na Betě čeká. Včetně toho, že se tam můžete sblížit." Zaváhala. "V případě, že o tom pochybuješ, té ujišťuji, že Kareen Koudelkovou jako snachu velmi rádi přijmeme, Aral i já."

"Nikdy mě nenapadlo, že by to mohlo být jinak. Chceš se tím zeptat, jestli jsou mé úmysly čestné?"

"Tvým čestným úmyslům důvěřuji, i když se nemusí právě shodovat s jejich barrayarskou definicí," řekla hraběnka.

Mark si povzdechl: "Jenže si nemyslím, že mě komodor a madam Koudelková přijmou se stejnou radostí jako vy jejich dceru."

"Přece jen jsi Vorkosigan."

"Jen klon. Imitace. Laciný jacksonský výrobek." A navíc blázen.

"Ty jsi sakra drahý jacksonský výrobek."

"Ha," souhlasil chmurně Mark.

Zavrtěla hlavou a její úsměv také posmutněl. "Marku, já opravdu chci pomoci tobě i Kareen, abyste dostali, co chcete, přes všechny překážky. Jenže to mi budeš muset alespoň naznačit, co vlastně chcete."

S touhle ženskou musíš opatrně. Hraběnka mívá na překážky podobný účinek jako laserové dělo na hejno much. Mark zoufale studoval své krátké obtlouklé ruce. Znovu se ho zmocnila naděje a zároveň i strach. "Já chci... to, co bude chtít Kareen. Na Betě jsem si myslel, že to vím. Jenže od té doby, co jsme se vrátili sem, jí nerozumím."

"Že by kulturní šok?"

"Nemyslím, že je to jenom tím, i když to určitě souvisí." Mark hledal slova, kterými by mohl vyjádřit, jak je pro jeho pocit celistvosti Kareen důležitá. "Já myslím... myslím že ona chce především čas. Myslím, že chce čas být sama sebou, zjistit, kdo vlastně je. Aniž by ji přitom někdo postrkoval do nějaké role, nebo jí nabízel nějaké možnosti. A být něčí manželkou je podle zdejších tradic hodně exkluzivní role. Ona říká, že ji Barrayar chce strčit do nějaké škatulky."

Hraběnka chápavě naklonila hlavu na stranu. "Asi je chytřejší, než sama tuší."

Mark pokračoval: "Jenže na druhé straně jsem byl na Betě nejspíš její tajný spojenec. Tady se za mě naopak stydí."

Možná by chtěla, abych odpálil a nechal ji na pokoji."

Hraběnka zdvihla obočí. "Tak mi to včera večer nepřípadalo. Kou a Drou ji museli od našich dveří přímo odtrhnout."

Mark se trochu rozveselil. "To je fajn." "A jak se během pobytu na Betě změnily tvoje představy? Tedy kromě toho, že jsi k nim přidal i Kareen." "Vlastně nezměnily," odpověděl jí pomalu. "Asi se spíš rozvinuly. Zaostrily. Ujasnily... díky své terapii jsem se zbavil pár věcí, o kterých jsem nevěřil, že se to ještě někdy může podařit. Díky tomu jsem začal věřit, že se dá možná zvládnout i to ostatní." Souhlasně přikývla.

"Škola... no, ekonomie byla dobrá. Docela už se v tom začínám orientovat. Vážně začínám vědět, co dělám, a nemusím to jen předstírat." Po očku si ji prohlédl. "Na Jackson jsem nezapomněl. Celou dobu jsem přemýšlel o nepřímých způsobech, jak ty jejich klonové laboratoře zavřít. Lilie Durona měla pár nápadů na prodloužení života a ty její terapie by dokázaly snad soupeřit s těmi jejich transplantacemi mozku. Určitě by to bylo bezpečnější, téměř stejně účinné a navíc lacinější. Přebraři bychom jim zákazníky a položili bychom je ekonomicky, když už je nemůžeme porazit fyzicky. Všechny peníze, které nemusím používat jinde, investuji do jejich laboratoří. Za chvíli v nich budu majoritní akcionář." Nevezele se usmál. "A pořád ještě chci mít tolik peněz, aby mě už nikdy nikdo nemohl ovládat. Začínám vidět i možnosti, jak se k nim dostat, ne sice přes noc, ale pomalu, krok za krokem. Já, um... bych chtěl založit novou zemědělskou společnost tady na Barrayaru."

"A taky na Sergyaru. Arala velmi zajímala možnost upotřebit tvoje brouky mezi našimi kolonisty a osadníky."

"Vážně?" vytréštil Mark užasle oči. "I ty s tím Vorkosiganským erbem?"

"Hm, možná by bylo vhodné, aby si tu livrej napřed svlékli," potlačila hraběnka úsměv.

"Já nevěděl, že Enrique na něčem takovém pracuje," řekl omluvně Mark. "I když bys měla vidět, jak se Miles tvářil, když mu je Enrique ukázal. Skoro to stálo za to..." Při té vzpomínce si povzdechl, ale pak znovu smutně zavrtěl hlavou. "Jenže k čemu to všechno je, když se nemůžu na Betu vrátit s Kareen? Ona sama peníze nemá, když jí je nedají rodiče. Mohl bych jí nabídnout, že jí cestu zaplatím, jenže... nevím, jestli by to byl dobrý nápad."

"Hm," odtušila hraběnka. "Zajímavé. Bojiš se, že si Kareen bude myslet, že si ji kupuješ?"

"Já... nevím. Je hrozně citlivá ke všem závazkům. Já chci milenkou. Ne dlužnici. Myslím, že by určitě nepomohlo strčit ji náhodou... do jiné škatulky. Já jí chci dát všechno, jenže nevím jak!"

Hraběnka se usmála podivným úsměvem. "Když si dáte oba navzájem všechno, vyděláte na tom oba. Oba zvítězíte."

Mark zmateně zavrtěl hlavou: "To je divný obchod."

"Ten nejlepší." Hraběnka dopila čaj a odložila svůj šálek. "Dobře. Nechci se ti míchat do tvého soukromí. Ale pamatuj si, že mě můžeš požádat o pomoc. K tomu tady rodina přece je."

"Už ti toho dlužím moc."

Usmála se ještě víc. "Marku, svým rodičům dluhy nemusíš splácet. To ani nejde. Ten dluh si od tebe vyberou tvoje děti a od nich zase jejich. Nebo když sám děti nemáš, oplatíš to lidem kolem. Nebo Bohu, pokud nějakého máš, nebo pokud nějaký má tebe."

"To ale není moc spravedlivé."

"Tahle rodinná ekonomika se nedá spočítat jako hrubý planetární produkt. Je to jediný obchod, kde můžeš dát víc, než musíš, a vždycky na tom vyděláš."

Mark o jejich slovech přemýšlel. A jeho bratr - původce, je vlastně také svým způsobem jeho rodič? Je víc než jen sourozenec, ale určitě není jeho rodič... "Mohla bys pomoci Milesovi?"

"To je tvrdší oříšek." Hraběnka si uhladila sukni a postavila se. "Madam Vorsoissonovou neznám celý život jako Kareen. Není mi jasné, jak mám Milesovi pomoci - řekla bych, chudák chlapec, jenže z toho, co jsem slyšela, si tu jámu vykopal vlastně sám. Obávám se, že se z ní proto bude muset taky sám vyhrabat. Doufejme, že se z toho poučí." Kývla hlavou, jako kdyby už kajícího Milese vysílala do světa: A napiš, až se někde uchytiš! Hraběčino pojetí mateřské péče je někdy trochu zvláštní, napadlo Marka, když vycházela z jeho ložnice.

Připadal si lepkavý, všechno ho svědilo a potřeboval si dojít na záchod a umýt se. A navíc musí jít pomoci Enrikovi hledat tu královnu dřív, než si se svými poddanými tady někde postaví hnízdo a začne produkovat další vorkosiganské brouky. Místo toho se ale posadil ke svému terminálu, chvíli jen tak seděl a pak zkusil vytáhnout číslo Koudelkovic domu.

Zoufale si v duchu přehrával čtyři různé pozdravy, protože nevěděl, jestli to zvedne komodor, madam Koudelková, Kareen nebo jedna z jejích sester. Kareen mu ráno nezavolala. Buď spí, nebo je našťvaná a nebo ji někde doma zamkli. Možná ji rodiče nechali zazdít do věže? Nebo hůř, co když ji vyhodili na ulici? Počkat, to by vlastně nevadilo, mohla by žít tady-

Jenže celý jeho nácvik nebyl k ničemu. Na obrazovce vyskočil zlovolně rudý nápis volaný nepřijímá a svítil tam jako krvavá skvrna. Někdo přidal jeho hlas na seznam nežádoucích.

#

Kateřinu příšerně bolela hlava.

Usnesla se, že za to může to včerejší víno. Podávali ho příliš mnoho a navíc to šampaňské v knihovně a pak ještě ty různé druhy vína k různým chodům večere. Netušila, kolik sklenic vlastně vypila. Pym jí štědře dolil sklenici, kdykoliv se hladina přiblížila dvěma třetinám. Určitě vypila víc než pět sklenic. Možná sedm? Deset? Obvykle vypila sotva dvě. Je zázrak, že vůbec ještě vyběhla z té jídelny, aniž by zakopla a upadla. Jenže kdyby byla střízlivá, nikdy by nesebrala takovou odvahu - nebo snad nevychovanost - to udělat. Odvaha díky alkoholu, hm.

Rukama si prohrábla vlasy, promnula si zátylek, otevřela oči a znovu zdvihla čelo z chladného povrchu tetina terminálu. Všechny plány a poznámky pro barrayarskou zahradu lorda Vorkosigana byly úhledně a logicky uspořádané a setříděné. Kdokoliv - no, kterýkoliv zahradník hodný toho jména - se jimi už dokáže řídit a v pořádku práci dokončit. Připojila ještě výkaz nákladů. Uzavřela účet a podepsala se. Teď už musí jen stisknout tlačítko Odeslat a všechno tohle navždy zmizí z jejího života. Dotkla se maličkého Barrayaru na zlatém řetízku, který ležel vedle terminálu, zdvihla ho a chvíli ho nechala otáčet. Pak se znovu opěla do židle a chvíli uvažovala. Všechny vzpomínky jí jasně vyvstaly před očima, všechn ten strach, naděje, triumf i bolest... přivřela oči.

Vzpomínala na den, kdy ho lord Vorkosigan koupil, na jejich absurdní a nakonec dost promočené nakupování v komarrské kupoli. Vzpomněla si na jeho úsměv. Vzpomněla si na den, kdy jí ho věnoval, tehdy v nemocničním pokoji přechodové stanice po porážce spiklenců. Řád lorda auditora Vorkosigana za usnadnění jeho práce, nazval ho tenkrát se šibalským zábleskem v očích. Omluvil se jí, že to není skutečný řád, jaký by si vysloužil voják i za menší služby, než tenkrát v noci prokázala vlastní ona. Nebyl to vlastně ani dar. A pokud to měl být dar, Kateřina neudělala dobře, že ho z jeho ruky přijala, protože tak drahé dary není slušné přijímat. I když se na vás dárce zubí jako skutečný blázen. Teta Vorthysová to ale také viděla a ani nemřkla. Zasloužila si ho. Sama za něj zaplatila modřinami, hrůzou a svými činy. Tohle je moje, nevzdám se ho. Zamračila se, přetáhla si řetízek přes hlavu a schovala přívěsek pod svou černou blůzu. Snažila se přitom necítit jako dítě, které schovává ukradenou sušenku.

Znovu se jí zmocnila palčivá touha vrátit se do sídla Vorkosiganů a vyrvat ze země své skellytum, které tam tak pečlivě a hrdě zasadila vlastně teprve před pár hodinami, ale zavrhla ji už jednou, v noci. Docela určitě by tam narazila na ostrahu sídla. Pym nebo Roic by po ní mohli střelit z paralyzéru a pak by je to oba hrozně mrzelo. Museli by ji odnést dovnitř, kde... Za svítání se konečně poddala svému vzteku, spouště vína a zjištěné představitosti a rozplakala se. Svě vzlyky tlumila do polštáře. Dům byl tichý, a tak si mohla dovolit truchlit v soukromí.

A proč by to měla dělat? Milesovi přece na nějakém skellytu nezáleží - včera v noci se na něj nešel ani podívat. Ona tu rostlinu s sebou vláčela patnáct let už od doby, co ji zdědila jako sedmdesát let starou bonsaj po své tetě. Přežila smrt, svatbu, desítku různých stěhování, mezihvězdné lety, pád z balkonu, po kterém se roztříštila na kusy, další smrt,

dalších pět skoků červí dírou a dvojí přesazení. Musí být stejně vyčerpaná jako Kateřina sama. Jen ať si tam roste nebo shnije a nebo uschne a rozfouká ji vítr. To už prostě bude její osud. Přinejmenším ji dokázala přinést na Barrayar, aby zašla doma. S tou rostlinou už také skončila. Navzdýcky.

Znovu si na terminálu otevřela instrukce pro ošetřování rostlin a připsala odstavec o tom, jak ošetřovat přesazené skellytum, o tom, jak ho zalévat a hnojit.

"Mami!" při zvuku Nikkiho výkřiku sebou trhla.

"Nedupej... tolik." Otočila se v židli a nepřítomně se na syna usmála. V duchu byla vděčná za to, že ji včera nenapadlo vzít ho na tu oslavu s sebou, i když si uměla živě představit, s jakou chutí by se zapojil do Enrikova lovu na uprchlé brouky. Jenže kdyby tam s ní byl Nikki, nemohla by tak náhle odejít a nechat ho tam. A bylo by asi trapné táhnout ho protestujícího a nic nechápajícího od nedojedeného dezertu... Musela by tam zůstat sedět a vytrpět všechny další společensky trapné situace.

Nikki se postavil vedle ní a začal poskakovat: "Domluvila jsi včera s lordem Vorkosiganem, kdy mě vezme do Vorkosigan Surleau a naučí mě jezdit na koni? Říkala jsi, že se zeptáš."

Několikrát s sebou do práce v zahradě vzala i Nikkiho, když ho strýc ani teta nemohli doma hlídat. Lord Vorkosigan mu velkoryse nabídl, že si může hrát v jeho domě a dokonce mu našli kamaráda, nejmladšího Pymova syna Arthura. Ma Kosti si získala Nikkiho žaludek, srdce a posléze otrockou oddanost, zbrojnoš Roic si s ním také často hrával a Kareen Koudelková ho nechala pomáhat v laboratoři. Kateřina už téměř zapomněla na pozvání, které vyslovil lord Vorkosigan, když jí Nikkiho jednou večer předával. Tenkrát váhavě a zdvořile souhlasila. Miles ji ujistil, že kůň, na kterém ho bude učit, je vážně velmi starý a klidný. Tohle ale nebylo to hlavní, co ji tenkrát trápilo.

"Já..." promluhla si Kateřina spánek, do kterého jako by ji někdo vrážel hřebíky. Velkomyslně... ? Nebo to byla další z Milesových manipulací, kterou teď odhalila? "Já si vážně nemyslím, že bychom na něj měli takhle tlačit. Do jeho okrsku je to daleko. Jestli se vážně chceš učit jezdit na koni, mohli bychom ti zaplatit hodiny někde tady, ve Vorbarr Sultaně." Nikki se zklamaně zamačkal. "Já nevím. Taky říkal, že bych si mohl zkusit řídit jeho vznášedlo, až tam poletíme."

"Nikki, na vznášedlo jsi ještě malý."

"Lord Vorkosigan říkal, že jeho otec ho nechal řídit, když byl ještě mnohem mladší než já. Říkal, že mu jeho otec říkal, že musí v případě nebezpečí umět převzít řízení. Že prý mu seděl na klíně a on ho nechal vzlétnout a přistát úplně samotného."

"Ty jsi ale příliš velký na to, abys seděl lordu Vorkosiganovi na klíně!" Stejně jako ona. Ale kdyby spolu - tak dost.

"No," uvažoval Nikki a připustil: "on je taky dost malý. A vypadalo by to divně. Jenže sedadla v jeho vznášedle jsou mi úplně akorát! Pym mě tam nechal sedět, když jsem mu pomáhal čistit auta." Nikki začal znovu poskakovat. "Mohla by ses na to lorda Vorkosigana zeptat, až zase půjdeš do práce?"

"Ne, to asi nepůjde."

"Proč ne? věnoval jí dlouhý pohled zpod nakrčeného obočí. "Proč jsi tam vlastně dnes nešla?"

"Já... není mi dobře."

"Aha. Tak zítra, ne? No tak, mami, prosím?" Zavěsil se jí na ruku a upřel na ni prosebné oči. Opřela si třetici hlavu do dlaně. "Ne, Nikki. To vážně nepůjde."

"Ale no tak, proč ne? Tys mi to slíbila! No tak, bude to paráda. Nemusíš jezdit s námi, jestli se ti nechce. Proč ne? Proč? Tak zítra? Ano?"

"Já nejdu do práce ani zítra."

"To je ti tak zle? Nevypadáš na to." Ustaraně si ji prohlížel.

"Ne." Tuhle obavu mu musí rychle vyvrátit dřív, než si začne domýšlet, co jí může být. Tenhle rok už přišel o otce. "Je to proto... já už se do té práce nevrátím. Dala jsem výpověď."

"Cože?" teď už na ni zůstal užasle civět. "A proč? Já myslel, že se ti líbí ta zahrada vymýšlet."

"Ano."

"Tak proč jsi toho nechala?"

"Lord Vorkosigan a já... jsme měli neshodu. Nad jedním etickým problémem."

"Co? Nad jakým?" V jeho hlase zazněla nevíra a zmatek. Přivinul se k ní blíž.

"Já jsem zjistila, že mi... o něčem lhal." Slíbil mi, že mi už nikdy nebude lhát. Předstíral, že ho zajímají zahrady. Nalinkoval jí její budoucnost a pak to prozradil celé Vorbarr Sultaně. Předstíral, že ji nemiluje. Skoro jí slíbil, že on jí nikdy nebude navrhovat sňatek. Lhal jí. Jak má tohle všechno ale vysvětlit devítiletému klukovi? Nebo komukoliv jinému, dodala si v duchu hořce. Copak už vážně blázním? Jenže Miles nikdy vlastně neřekl, že ji nemiluje, jen to z jeho řeči tak nějak... vyplývalo. Vlastně o tom nikdy moc nemluvil. Dokonce od toho snad záměrně odvracel její pozornost.

"Aha," dovtípil se konečně Nikki a v očích se mu objevila starost.

Z chodby se našťásti ozval profesorčin hlas. "No tak, Nikki, neruš maminku. Má určitě příšernou kocovinu."

"Cože?" Nikki si očividně to slovo nedokázal spojit se slovem máma do jedné věty. "Říkala, že jí není dobře."

"Jen počkej, až budeš starší. Docela určitě to pak poznáš sám. A teď už utíkej," postrčila ho teta s úsměvem, ale nesmlouvavě ze dveří. "Tak ven, ven. Utíkej se podívat, co dělá dole strýček. Slyšela jsem tam před chvílkou nějaké divné zvuky."

Nikki se nechal vystrčit z místnosti, jen na matku přes rameno vrhl znepokojený pohled.

Kateřina si opět položila hlavu na terminál a zavřela oči.

Pak ji cinknutí vedle ní opět donutilo je otevřít. Její teta vedle ní na stůl právě pokládala velkou sklenici vody a dvě pilulky.

"To jsem si dala už ráno," řekla Kateřina tupě.

"Nejspíš už přestaly zabírat. Vypij všechnu tu vodu. Docela určitě potřebuješ doplnit tekutiny."

Kateřina poslechla. Pak odložila sklenici a několikrát pevně stiskla a opět otevřela víčka. "Ti dva lidé včera byli vážně hrabě a hraběnka Vorkosiganovi, že ano?" Neznělo to ale příliš jako otázka. Spíš jako by doufala, že to teta popře. Až ve voze si s hrůzou uvědomila, do koho to ve svém zbrklém útěku vrazila. To byl ten veliký a slavný vícekrát Sergyaru. A také vícekrálovna. Proč, ksakru, museli vypadat tak obyčejně? Kruci, kruci.

"Ano, ale nikdy jsem neměla příležitost si s nimi promluvit."

"A včera... jsi tu příležitost měla?" Její teta a strýc přijeli domů až hodinu po ní.

"Ano, docela hezky jsme si popovídali. Milesova matka na mě udělala ohromný dojem. Je to vážně velmi rozumná žena."

"Tak proč je její syn takový... ale to je jedno." Krucinál "Musí si o mně myslet, že jsem nějaká hysterka. Kde jsem vůbec sebrala odvahu takhle opustit takovou formální večeři přede všemi hosty... a taky před lady Alys Vorpatrilovou... a navíc přímo v sídle Vorkosiganů. Nemůžu uvěřit, že jsem to udělala." Po delším zamyšlení ještě dodala: "Ani že on něco takového udělal."

Teta Vorthysová se nezeptala co, ani kdo. Jen stiskla rty a zamyšleně se na svou neteř zahleděla. "No, neměla jsi moc na vybranou."

"To ne."

"Kdybys neodešla, musela bys přece lordu Vorkosiganovi odpovědět."

"Já... to neudělala?" vytřeštila oči Kateřina. Copak její odchod nebyl dostatečnou odpovědí? "Za takových okolností? Copak blázníš?"

"V okamžiku, kdy to vyslovil, věděl, že to byla chyba, alespoň podle jeho výrazu. Bylo vidět, jak strnul. Jenže mě taky napadlo - když už jsi chtěla odpovědět ne, proč jsi to neřekla hned? Měla jsi k tomu přece dokonalou příležitost!"

"Já... já..." snažila se Kateřina horko těžko přinutit svůj mozek k přemýšlení. "To by nebylo příliš zdvořilé."

Její teta se zamyslela a po chvíli zamumlala: "No, mohla jsi odpovědět ne, děkuji."

Kateřina si promnula tvář. "Teto Vorthysová," povzddechla si, "mám tě hrozně moc ráda, ale jdi teď, prosím, pryč."

Její teta se jen usmála, políbila ji na vlasy a vyšla ven z místnosti.

Kateřina se znovu zabrala do své zprávy. UVědomila si, že teta měla pravdu. Opravdu Milesovi neodpověděla na jeho otázku. A dokonce si toho ani nevšimla.

UVědomila si také, že tuhle bolest hlavy a žaludku vůbec nemá na svědomí víno. Když se se svým bývalým manželem Tienem nepohodla, nikdy se vůči ní nedopustil fyzického násilí, i když několikrát vzteky uhodil pěstí do zdi. Jejich hádky pokaždé končily řadou dnů chladného tichého vzteku, napětí a zámutku dvou lidí uvězněných ve stejném a příliš malém bytě. Téměř pokaždé se zlomila první, omluvila se, pokořila se, udělala by všechno, jen aby tu bolest ukončila. Takhle to asi vypadá, když se o někom říká, že ho bolí srdce.

Už to nechci zažít znovu. Už nikdy to nechci vrátit.

Kde jsem vlastně doma? Docela určitě ne tady, kde žije díky dobré vůli svého strýce a tety. Docela určitě ne u Tiena. Ani u svého otce. Možná... u Milese? Pravda, v jeho společnosti se cítila uvolněná, ale také klidná. Také bývaly chvíle, kdy měla chuť ho praštit cihlou přes hlavu. Jaký je vlastně skutečný Miles? A jaká je vlastně skutečná Kateřina?

Ta otázka ji vyděsila. Jenže několikrát už na ni odpověděla špatně. Sama sobě dokázala, že se ve vztazích muže a ženy příliš nevyzná.

Obrátila opět pozornost k terminálu. Možná by k té zprávě měla přiložit nějaký vzkaz.

Já myslím, že je dost srozumitelná sama o sobě, ne?

Stiskla na terminálu tlačítko Odeslat. Pak vyklopýtala po schodech zpět do své ložnice a tam ležela oblečená na posteli až do večere.

##

Miles se odplížil do knihovny s šálkem slabého čaje v třesoucí se dlani. Světlo ho ještě stále příliš pálilo v očích. Možná by se měl spíš ukrýt někde v koutě garáže. Nebo ve sklepě. Rozhodně ne ve vinném sklepě - při té představě se otřásl děsem. Jenže ležet v posteli ho už přestalo bavit, i když si to zkoušel zpestřit přetahováním peřiny přes hlavu. Jeden takový den vážně stačí.

Prudce se zarazil v chůzi a na ruku mu vyšplíchl vlažný čaj. U terminálu se zabezpečenou linkou seděl jeho otec a u velkého intarzovaného stolu se nad třemi či čtyřmi knihami a hromadou fólií hrbila jeho matka. Oba k němu vzhledli a pozdravili ho nejistým úsměvem. Na to, aby vycouval a zmizel, už nebyl čas.

"Brý večer," podařilo se mu vypravit a propotácel se kolem nich ke svému oblíbenému křeslu, do kterého se opatrně sesunul.

"Dobrý večer, Milesi," odpověděla mu matka. Otec vypnul terminál a se zájmem si ho prohlédl.

"Jaká byla cesta ze Sergyaru?" pokračoval Miles asi po minutě ticha.

"Naštěstí bez nepředvídaných událostí," řekla jeho matka. "Ty přišly až úplně nakonec."

"Aha," řekl Miles. "Tamto." Urputně se zahleděl do svého šálku.

Jeho rodiče ho pár minut chápavě ignorovali, ale jejich práce je zřejmě s jeho příchodem přestala zajímat. Přesto zůstali sedět v knihovně.

"U snídane jsi nám chyběl," řekla konečně hraběnka. "A u oběda také. A ještě také u večere."

"Když jste snídali, ještě jsem zvracel," opáčil Miles. "Nebyl bych dobrý společník."

"Ano, tak nám to řekl Pym," odušil hrabě.

Hraběnka dodala neutrálně: "Už jsi s tím skončil?"

"Ano. Nepomohlo mi to." Miles se sesunul v křesle níž a natáhl nohy před sebe. "Život v troskách, i když prozvracený,

je pořád ještě život v troskách."

"Hm," zamručel hrabě zamyšleně. "I když to určitě pomůže zaručit tvoji samotu. Když budeš dostatečně odporný, lidé se ti začnou vyhýbat sami."

Jeho žena na něj mrkla: "To máš z vlastní zkušenosti, drahý?"

Opět nastalo ticho. Jeho rodiče neodešli. Miles se usnesl, že zřejmě není dostatečně odporný. Možná by si mohl hrozivě krknout.

Nakonec začal sám: "Matko - ty jsi přece žena..."

Narovnala se na židli a věnovala mu rozzářený a povzbudivý beřanský úsměv. "Ano...?"

"To je jedno," povzdechl si. Znovu se sesunul do křesla.

Hrabě si promnul rty a zamyšleně si ho prohlédl. "Máš teď něco na práci? Pronásleduješ teď jako Císařský auditor nějaké zločince?"

"Teď právě ne," odpověděl Miles. Po chvíli přemýšlení ještě dodal: "A mají štěstí."

"Hm." Hrabě potlačil úsměv. "Možná je to lepší." Odmlčel se. "Tvoje teta Alys nám krok za krokem vyličila celou tu tvoji oslavu. I se svými komentáři. Kladla mi na srdce, abych ti vyřídil, že ven," napodobil otec tetinu intonaci, "že bys takhle neopustil žádnou skutečnou bitvu, jako jsi to udělal včera v noci."

Nu ano, jeho rodiče to po něm museli vyžehlit. "Jenže v té jidelně jsem neměl šanci, že mě někdo zastřelí."

Jeho otec zdvihl obočí: "Tak takhle by ses chtěl vyhnout válečnému soudu?"

"Největším soudcem je naše svědomí," zadeklamoval Miles.

"Rozhodně s tebou v tom souhlasím," řekla jeho matka, "že vidět, jak hezká žena s křikem a spíláním utíká před tvým návrhem k sňatku, člověka rozhodně nepotěší. I když teta Alys říká, že jsi té mladé dámě nedal vlastně šanci zachovat se jinak. Těžko říci, co jiného mohla udělat, než odejít. Druhá možnost byla rozmáčknot tě jako brouka."

Miles se při slově brouk schoulil.

"A jak moc..." začal hrabě.

"Jsem ji urazil? Nejspíš až dost."

"Já jsem se vlastně chtěl zeptat, jak moc hrozné zkušenosti má madam Vorsoissonová z prvního manželství?"

Miles pokrčil rameny. "Já jsem viděl jen málo. Z toho, co jsem viděl, se dá usoudit, že zesnulý Tien Vorsoisson patřil mezi ten druh manželských parazitů, jejichž partner se musí neustále drbat na hlavě a říkat si, copak jsem blázen?"

Kdyby si vzala jeho, rozhodně by takové pochybnosti neměla, ha.

"Aha," protáhla jeho matka chápavě. "Takovýhle tedy byl. No ano. Takové typy znám. Mimořádně, vyskytují se mezi všemi pohlavími. Někdy trvá celá léta, než se člověk vzpomene na toho, co na něm takový partner napáchal."

"Já na to nemám léta," zaprotestoval Miles. "Nikdy jsem je neměl." A rychle zmlkl, když si všiml bolestného záblesku v otcových očích. No, kdo ví, jak dlouhý život mu lékaři při narození předpovídali. Možná, že tou svou kryosmrť obrátil přesýpací hodiny života a sypou se mu znovu a od začátku. Miles se v křesle schoulil ještě níž. "Hrozné na tom je, že jsem to udělat nechtěl. Trochu víc jsem toho vypil a pak jsem zpanikařil když Simon... nikdy jsem ji nechtěl takhle zaskočit. Nemyslel jsem to zle..."

Po chvíli pokračoval: "Víte, měl jsem skvělý plán. Myslel jsem, že ten dokáže všechno vyřešit. Ona má hrozně ráda zahrady a její manžel jí nenechal absolutně nic. A tak mě napadlo, jak ji pomůžu začít vysněnou kariéru, podstrčím jí nějaké finanční prostředky a při té příležitosti ji ještě budu moci vidat skoro každý den a tak získám náskok před případnými rivaly. Kdykoliv jsem k nim přišel, musel jsem se prakticky brodit tou záplavou jejích slintajících nápadníků."

"Jen abys nad ní mohl slintat sám, předpokládám?" dokončila za něj přívětivě jeho matka.

"Ne!" vykřikl zhrzeně Miles. "Já jsem od ní chtěl konzultaci k zahradě, kterou tady na tom vedlejším pozemku projektovala."

"Tak zahrada to je," řekl jeho otec. "A já myslel, že je to kráter. Ve tmě to vypadalo, jako kdyby někdo vedle sídla Vorkosiganů shodil bombu. Říkal jsem si, jak je možné, že nám to nikdo neohlásil."

"To není žádný kráter. Je to terasovitá zahrada. Jenže... v ní ještě nejsou květiny."

"Je to hezký tvar, Milesi," konejšila ho matka. "Já jsem se tam dnes odpoledne procházela. Ten potůček je vážně báječný. Připomíná mi hory."

"To byl právě záměr," potěšil se Miles a přitom záměrně předstíral, že neslyší, jak jeho otec doplnil ...po cetaganském bombardování partyzánských pozic...

Miles se v tu chvíli v hrůze posadil. Jedna květina tam je! "Bože, a já jsem se na to její skellytum vůbec nešel podívat! Pak přišel lord Dono s Ivanem - vysvětlila vám teta Alys, kdo je lord Dono? - a já na to úplně zapomněl, pak byl čas na večeři a pak už jsem se k tomu nedostal. Zalil ho vůbec někdo? Krucinál, nedivím se, že se zlobila. Podělal jsem to hned dvakrát!" Znovu se schoulil jako hromádka neštěstí.

"Takže když to shrneme," řekla jeho matka pomalu a sledovala ho lhostejným pohledem, "Ty ses zaměřil na tuhle nedávnou vdovu, která se ze všech sil snaží poprvé v životě postavit na vlastní nohy, a nalákal jsi ji na vějičku skvělé kariéry jen proto, aby sis ji k sobě připoutal a znemožnil jí jakékoliv jiné milostné vztahy."

To vůbec nebylo řečeno hezky. "Ne... nejen proto," vykoktal Miles. "Já jsem se jí snažil pomoci. Nikdy bych neřekl, že dá výpověď - ta zahrada pro ni znamenala všechno."

Hraběnka se opřela do židle a změřila si ho hluboce zamyšlenými očima s výrazem, který měla vždycky, když něco plně upoutalo její pozornost. "Milesi... vzpomeneš si ještě na ten nešťastný incident se zbrojnošem Esterházym a krosbalem, když ti bylo asi dvanáct?"

Celá léta už na to nevzpomněl, ale při jejích slovech se mu vzpomínka vybavila, stále ještě naplněná zlostí a studem. Zbrojnoši s ním kdysi hrávali krosbal, někdy i Elena a Ivan, v zahradě za sídlem Vorkosiganů. Byla to nenáročná

míčová hra, která pro jeho tehdy křehké kosti nepředstavovala vážnou hrozbu, nicméně vyžadovala rychlé reflexy a dobré načasování akce. Když poprvé vyhrál proti dospělému protihráči, byl bez sebe šťastím. Tím protihráčem byl zbrojnoš Esterházy. Když potom nedopatřením vyslechl poznámku, ze které poznal, že ho zbrojnoš nechal vyhrát záměrně, zuřil. Na tu příhodu už dávno zapomněl. Ale dodnes mu to neodpustil.

"Chudák Esterházy si myslel, že tě to potěší, protože jsi tehdy měl nějaké deprese. Už nevím, myslím, že to bylo kvůli něčemu ve škole," řekla hraběnka. "Pořád tě vidím, jak jsi byl bez sebe vzteky, když jsi pochopil, že tě nechal vyhrát. Tenkrát tě to hodně sebralo. Mysleli jsme, že si něco uděláš."

"On mi tím ukradl radost z vítězství," zaskřípal zuby Miles. "Stejně jako kdybych vyhrál podvodem. A navíc mi ještě zprotivil všechna ostatní vítězství, protože jsem o nich musel začít pochybovat. Měl jsem právo se vztekat."

Jeho matka mlčela a vyčkávala.

Konečně se mu rozsvítlo. Měl pocit, že se mu z toho světla až hlava rozskočí.

"Ale nééééé," zasténal Miles a přitiskl si na tvář polštář. „Já jsem jí provedl totéž!"

A jeho matka ho nechala smažit. Její ticho mluvilo hlasitěji než slova.

"A já jí provedl totéž..." zanařikal žalostně.

Jenže lítost nestačila. Přitiskl si polštář na prsa. "Bože můj. Provedl jsem jí totéž. Ona to vlastně sama řekla. Říkala, že ta zahrada mohla být jejím darem. A já že jsem jí ho ukradl. Taky. Nerozuměl jsem tomu, protože to ona přece dávala výpověď... Já myslel, že se se mnou jen hádá. Měl jsem z toho vlastně radost, protože jsem si říkal, že když se začneme hádat..."

"Tak bys mohl vyhrát?" dokončil suše hrabě.

"Um... jo."

"Ale, synku," zavrtěl hrabě hlavou. "Chudáku malý." Miles ho znal příliš dobře na to, aby věděl, že to není výraz lítosti.

"Tuhle válku jsi mohl vyhrát jen tím, že by ses okamžitě a bezpodmínečně vzdal."

"Mluv v množném čísle," vložila se do jeho řeči hraběnka.

"Já jsem se snažil vzdát!" protestoval Miles. "Jenže ta ženská nebrala zajatce! Snažil jsem se, aby mě zadupala do země, ale nechtěla udělat ani to. Na to je moc důstojná a příliš vychovaná, příliš... příliš..."

"Snad příliš chytrá na to, aby se snížila na tvoji úroveň?" doplnila jeho větu hraběnka. "Můj milý, myslím, že se mi ta Kateřina začíná líbit. A to jsem se s ní ještě nestihla ani pořádně seznámit. Chtěl bych vám představit - ona utíká! není právě důkladné seznámení."

Miles se na ni zamračil. Nedokázal se ale mračit přesvědčivě. Pak už tišším hlasem řekl: "Dnes odpoledne mi poslala zpátky plány té zahrady. Řekla mi, že to udělá. Nastavil jsem si upozornění, kdyby od ní přišla nějaká zpráva. Skoro jsem se přerazil, jak jsem se k tomu terminálu vyřít. Jenže to byly jen údaje o té zahradě. Dokonce ani žádný vzkaz. Kdyby aspoň napsala něco jako chcípni, kryso, ale ona nenapsala ani to." Po chvilce vybuchl: "Ale co mám dělat teď?"

"To má být řečnická otázka pro zvýšení dramatického účinku, nebo se mě tím pokoušíš žádat o radu?" zeptala se jeho matka úsečně. "Protože na tebe nehodlám plýtvat dechem, dokud nebudeš opravdu dávat pozor."

Otevřel ústa k nějaké rázné odpovědi, ale pak je znovu zavřel. Pohlédl k otci s němou prosbou o pomoc. Jeho otec gestem dlaně ukázal zpět k matce. Milese napadlo, jak skvělá musí být spolupráce s takhle chápajícím člověkem. Jako by se spolu domlouvali telepaticky. To asi nikdy nezjistím. Pokud...

"Dávám pozor," špitl zkroušeně.

"Tenhle... nejmínější slovo, které mě napadá je... kiks - jsi zavinil ty. Ty se musíš omluvit."

"Ale jak? Dala mi jasně najevo, že se mnou mluvit nechce!"

"Ne osobně, proboha. Milesi, neumím si například představit, že bys tam znovu něco hloupého neplácl a nezkazil toho ještě víc."

Já nevím, že všichni moji příbuzní mi tolik nedůvěřují...

"Dokonce ani zavolat bych ti nedoporučovala," pokračovala. "Natož se ve Vorthysovic domě ukázat osobně."

"Docela určitě stačilo, že ses tam ukazoval až příliš často," zamručel hrabě. "Generál Romeo Vorkosigan, úderná jednotka o síle jednoho muže."

Hraběnka ho rychlým pohledem umlčela. "Mám na mysli něco mnohem nevtíravějšího," pokračovala pak k Milesovi. "Co bys možná udělat mohl, je napsat jí dopis. Krátký, omluvný dopis. Uvědomuji si, že v písemném projevu nemáš takový dar výmluvnosti, ale přesto bych ti radila, aby ses snažil."

"A myslíš, že to zabere?" V očích se mu zaleskl záblesk naděje, jako na hladině hluboké studny.

"To není o tom, jestli to zabere. Nu, nemůžeš tu ubohou ženu dál obklíčovat svými plány. Pošli jí omluvu proto, že jí omluvu dlužíš. A dlužíš to také své cti. A tečka. Jinak se vůbec nemusíš obtěžovat."

"Och," špitl tiše Miles.

"Krosbal," řekl jeho otec, který si konečně vzpomněl. "Hm."

"Nůž už zasáhl smrtelné místo," povzdechl si Miles. "Až po střenku. Otáčet čepelí v ráně už není nutné." Kradmo pohlédl na matku. "Měl bych ten dopis napsat ručně? Nebo ho poslat přes terminál?"

"Já myslím, že sis na tuhle otázku právě odpověděl sám. A možná by pomohlo, kdyby ses snažil vylepšit ten svůj nečitelný rukopis."

"A navíc to dokazuje, žeš to nediktoval svému tajemníkovi," vložil se do toho hrabě. "Nebo žeš mu ho dokonce nedal sepsat."

"Tajemníka žádného nemám," povzdechl si Miles. "Gregor mě nezatěžuje tolik, abych ho dokázal pracovně vytížit."

"A protože úkolem auditora je vyšetřovat nejzávažnější zločiny v Císařství, byl bych rád, kdyby to tak zůstalo i nadále," uzavřel hrabě. "Nepochybně ale budeš mít víc práce po té svatbě. I když díky tomu tvému úspěšnému

vyšetřování na Komarru tu bude o jeden zločin méně."

Miles vzhledl a otec chápalví přikývl. Nu ano, vícekrát a vícekrálovna Sergyaru o těch posledních událostech na Komarru docela určitě dostali informace. Gregor jim nepochybně poslal přísně tajnou kopii auditorské zprávy. "No... ano. Kdyby to těm spiklencům bylo vyšlo, přinejmenším by ten den zemřelo několik tisíc nevinných lidí. Myslím, že by to jejich radost řádně zkalilo."

"Alespoň jsi nám takhle získal nějaký čas navíc."

Hraběnka se tvářila zamyšleně. "A co získala madam Vorsoissonová? Její teta nám popsala, co všechno udělala. Myslím, že to pro ni musela být příšerná zkušenost."

"Měla by získat veřejné uznání celého Císařství," znovu rozhořčeně vyskočil Miles. "Místo toho to ale Císařská bezpečnost všechno utajila. Nikdo se o tom nikdy nedozví. Na všechnu její kuráž a pohotovost i na její hrdinství se zapomene. To není správné."

"Každý dělá to, co dělat musí," řekla hraběnka.

"Ne," odporoval jí Miles. "Někdo to dělá. Někdo se poddává. Už jsem to viděl mnohokrát. Kateřina... se nezlomí. Ona dojde, kam je potřeba, a udělá, co musí. Ona... ona vydrží."

"Nechám stranou otázku, jestli tady mluvíme o ženě, nebo o koni," řekla hraběnka - zatraceně, Mark říkal skoro totéž. Co se to se všemi Milesovými příbuznými sakra děje? "Každý má nějaký bod, kdy se zlomí, Milesi. Něco, kde je zranitelný. Jenže někdo tohle své zranitelné místo ukrývá tam, kde by ho nikdo nehledal."

Hraběnka si s hrabětem znovu vyměnili jeden ze svých chápalvých telepatických pohledů. Milese to popouzelo až k závisti.

Proto posbíral poslední zbytky své důstojnosti a postavil se. "Omluvte mě. Musím jít... zalít jednu květinu."

Trvalo půl hodiny hledání, než v pusté, zšeřelé a vyprahlé zahradě s baterkou v ruce a hrnkem vody kapající mu přes prsty našel, co hledal. Tenkrát v květináči skellytum vypadalo dost veliké, ale tady venku bylo úplně ztracené. Bylo velké asi jako jeho palec a zoufale se krčilo v jinak pusté zahradě. Také bylo znepokojivě povadlé. Možná, že zvadne? Vyprázdnil na něj celý hrnek vody. Voda vyrýsovala v načervenalé půdě tmavou skvrnu, která se rychle začala rozpíjet a vypařovat.

Snažil se představit si tu rostlinu už vzrostlou, pět metrů do výšky kmene sudovitého jako hrudník zápasníka sumo, a jeho tenoučké, šroubovitě zkroucené větve, zasahující široký prostor kolem. Pak se pokusil představit si sám sebe v pětáctyřiceti nebo padesáti letech, kterých se bude muset dožít, aby to vzrostlé skellytum viděl. Bude z něj plachý a pokroucený starý mládenec, možná výstřední invalida, o kterého se budou starat jen jeho zbrojnoši? Nebo z něj bude hlava rodiny s hrdou, klidnou, elegantní a tmavovlasou ženou po jeho boku a púltuctem hyperaktivních dětí kolem jejich sukni? Možná... možná by se ta jejich hyperaktivita dala genovou selekcí nějak odstranit, i když rodiče by ho za tuhle myšlenku určitě obvinili z podvodu...

Jak zavrženíhodné...

Znovu se vrátil do své pracovny, kde se posadil a začal psát první z mnoha verzí nejlepšího omluvného dopisu, jaký byl schopen sepsat.

KAPITOLA 11

Kareen se naklonila přes zábradlí u schodů domu lorda auditora Vorthyse a s obavou se zahleděla na zatažené závěsy v oknech. "Možná, že ani nejsou doma." "Říkala jsem, že jsme se napřed měly ohlásit," řekla Martya nepříliš vesele. Ale pak se zevnitř ozvaly hlučné kroky, které nemohly patřit profesorce, a dveře se rozléty dokořán. "Ahoj, Kareen," pozdravil je Nikki. "Ahoj, Martyo." "Ahoj, Nikki, je tvoje maminka doma?" "Jasně, právě přišla. Chcete jít za ní?" "Ano, prosím. Jestli nemá moc práce." "Ale ne, jen si hraje na zahradě. Pojdte dál." Pohostinně je pozval dovnitř, ukázal jim, kterým směrem se dostanou do zahrady, a znovu vyklusal po schodech nahoru.

Kareen se tu snažila necítit jako cizinka. Vedla sestru chodbou kolem kuchyně a pak zadními dveřmi ven. Kateřina klečela u vyvýšeného záhonu a plela. Rostlinky, vytrhané i s kořeny, ležely na cestičce vedle ní jako popravení vězňové. V horkém slunci rychle vadly a vysychaly. Kateřina k nim právě odhodila další zelenou mrtvolku. Vypadalo to, že jí to dělá dobře. Kareen si náhle přála mít také něco, co by se dalo zabít. Tedy kromě Martyi. Kateřina při zvuku jejich kroků vzhledla a na bleďé tváři se jí objevil náznak úsměvu. Nechala motýčku v hlině a postavila se. "Ale, vítejte."

"Ahoj, Kateřino." Kareen nechtěla příliš nevychovaně přejít přímo k důvodu své návštěvy, a tak gestem obsáhla okolní zahradu: "Je to tu hezké." Stromky a stěny pokryté popínavými rostlinami činily dojem soukromé oázy klidu uprostřed velkoměsta.

Kateřina se rozhlédla kolem: "Tohle byl můj projekt, když jsem tu před lety žila jako studentka. Teta Vorthysová se tu o to docela dobře stará. Pár věcí bych dnes sice udělala jinak... ale to je jedno," rukou ukázala na elegantní stolec na kovových nožkách a židle. "Nechcete se posadit?"

Martya pozvání okamžitě přijala, usadila se na židli a s úlevným povzdechem si rukama podepřela bradu.

"Nechcete něco k pití? Třeba čaj?"

"Ne, díky," řekla Kareen, když se také posadila. "Vážně ne." V téhle domácnosti chybělo služebnictvo. Kateřina by musela odběhnout do kuchyně sama, aby obsloužila své hosty. A sestry by musely přemýšlet, jestli za ní mají běžet a ze slušnosti jí nabídnout pomoc, nebo jestli mají zachovat vorskou etiketu, sedět a čekat a dělat, že si nevšimly, že tu žádné služebnictvo není. A kromě toho právě jedly a Kareen cítila snidani v žaludku jako kámen, ačkoliv z ní sotva uzobla.

Kareen čekala, až se Kateřina také posadí, a pak obezřetně spustila: "Zastavila jsem se jen... tedy, jestli se ti nezval někdo ze sídla Vorkosiganů?"

Kateřina ztuhla. "Ne. Měl by?"

"Aha." Copak, maniakálně přesvědčivý Miles si to u ní ještě nestihl vyžehlit? Kateřina si ho představovala, jak hned příští ráno zvoní u Kateřininých dveří a chrlí na ni jednu omluvnou větu za druhou. Ne že by Miles byl až tak neodolatelný - například ona mu nikdy neměla problémy odolat, jenže na druhou stranu on jí nikdy nedal k odolávání důvod - spíš to byl ten nejvíc znepokojující člověk, kterého kdy poznala. Co ten chlap pořád dělá? Znervózněla ještě víc. "Já myslela - doufala jsem - víš, mám hrozné starosti o Marka. Už jsou to skoro dva dny. Já jsem doufala, že jsi něco... zaslechla."

Napětí v Kateřinině tváři povolilo: "Takže jde o Marka. Samozřejmě. Ne, bohužel nic."

Nikdo se o Marka nikdy nestaral. Nikdo z nich neměl ponětí, jak křehká je osobnost, kterou si pracně vybudoval. Naloží na něj spoustu nemožných požadavků a břemen, jako kdyby byl, no třeba Miles, a budou věřit, že se pod nimi nezhroutí... "Mí rodiče mi zakázali volat do sídla Vorkosiganů a dokonce tam i chodit," vysvětlila napjatým hlasem Kareen. "Než mě pustili z domu ven, musela jsem jim na to dát slovo. A pak mi ještě přidělili tuhle stíhačku." Hlavou pohodila směrem k Martye, která jí patřičně otrávený pohled oplátila.

"To nebyl můj nápad, že ti mám dělat ostrahu," zaprotestovala. "Copak se mě na to někdo zeptal?"

"Otec i matka - a zvláště otec - jako kdyby se vrátili do doby Izolace. Je to hrůza. Celý život člověku říkají, že má dospět, a když dospěje, tak mu to chtějí zarazit a zase ho zmenšit. Jako kdyby mě chtěli dát ve dvanácti do kryoboxu nebo mě znovu zavřít do replikátoru." Kareen se kousla do rtu. "Jenže já už se tam nevejdou, díky."

"No," řekla se soucitným pobavením v hlase Kateřina, "alespoň bys tam byla v bezpečí. Takovým rodičovským strachům docela rozumím."

"Víš, že si to děláš horší sama," řekla se sesterskou kritikou Martya. "Kdyby ses nechovala jako blázen, určitě by nebyli tak přísní."

Kareen na ni vycenila zuby.

"Na obojím něco je," řekla mírně Kateřina. "Když se člověk chová jako dítě, docela určitě se tak k němu budou chovat ostatní. Je to k vzteku. Trvalo mi dost dlouho, než jsem na to přišla."

"Ano, přesně," souhlasila Kareen horlivě. "Ty mi rozumíš! Takže - jak ses z toho nakonec dostala?"

"Nemůžeš s nimi - kdokoli jsou ti oni - vlastně nic udělat," řekla pomalu Kateřina. "Dospělost není něco, co si člověk zaslouží za dobré chování v dětství. Můžeš takhle promarnit celé... roky, když se budeš snažit, aby tě ostatní respektovali jen proto, že už jsi velká. Člověk si připadá, že toho dosáhne, jen kdyby toho udělal dost, jen kdyby byl dost hodný. Kdepak. Prostě se s tím musíš... vyrovnat. Nejspíš musíš udělat něco sama se sebou. Říct jim, je mi líto, že to berete takhle, a pak odejít. Ale to je těžké." Kateřina vzhledla od rukou, které si v klíně drhla o sebe, aby z nich dostala zbytky hlíny, a upamatovala se, že se musí usmát. Kareen zamrazilo. Kateřina nebyla strašlivá jen tím, že byla tak rezervovaná. Ta žena si očividně v životě sáhla až na samé dno. Kareen by se s radostí vsadila, že s takovouhle ženskou si ani Miles nebude moci dělat, co bude chtít.

A jak těžké je odejít? "Myslím, že jim schází jen takhle málo," ukázala několikamilimetrovou mezeru mezi palcem a ukazovákem, "aby mi řekli, že si mám vybrat buď rodinu, nebo milence. Já se toho bojím, ale taky mě to vzteká. Proč nemůžu mít obojí? Copak by to bylo moc dobrého najednou? A mimoto by to Mark cítil jako hroznou vinu - dobře ví, jak moc pro mě rodina znamená. On sám rodinu nikdy neměl a trochu si to romantizuje, ale i tak."

Rukama začala frustrovaně bubnovat na povrch stolku. "Takže je to všechno zase o penězích. Kdybych byla vážně dospělá, měla bych vlastní příjem. A mohla bych od nich odejít, oni by věděli, že můžu, a museli by couvnout. Zatímco teď si myslí, že mě mají v hrsti."

"Aha," odušila Kateřina. "To ano."

"Matka mě obvinila, že nemám rozum, ale to není pravda! Ten projekt s těmi brouky - to je jako studium. Člověk si na chvíli něco odepře, aby se to potom tím víc vyplatilo. Dívala jsem se na analýzy, které Mark a Tsipis dělali. Není to plán na rychlé zbohatnutí. Je to plán na velké zbohatnutí. Ani matka ani otec vůbec netuší, jak ohromný. Myslí si, že si s Markem jen tak někde hrají, jenže já tam pracuji od rána do večera a vím přesně proč. A teď mám v akciích toho podniku ve Vorkosiganovic sklepe celý měsíční plat a vůbec nevím, co se tam děje!" Sevřela okraj stolku, až jí prsty zbělely, a musela se nadechnout.

"Takže doktor Borgos ti taky nevolal?" zeptala se Martya Kateřiny.

"Ne..."

"Bylo mi ho skoro líto. Tolik se snažil mu udělat radost. Doufám, že Miles nedal všechny ty jeho brouky vyhubit."

"Miles nikdy neřekl, že chce vyhubit všechny brouky," namítla Kareen. "Jen ty, kteří mu utekli. A co mě se týče, měl ho Miles užskrtit. Je škoda, žeš mu v tom zabránila, Kateřino."

"Já?" pobaveně se usmála Kateřina.

"A co tak závažného prozradil, Kareen," odříkla si Martya, "že mas aktivní heterosexuální styk? Víš, vážně toho není tolik, když si představím všechny beťanské možnosti. Kdybys o nich během posledních týdnů něco málo naznačila, oba rodiče by na kolenou děkovali, že ses dala dohromady jen s Markem. I když nechápu tvůj vkus."

Copak Martya asi ví o tom, jakých možností jsem na Betě využívala. Kareen se rozhodla, že jí neřekne nic. "Nebo by mě nejspíš zamkli na půdě."

Martya nad tím mávla rukou. "Myslím, že doktor Borgos byl už tak dost vyděšený. Je vážně nefér, usadit v sídle Vorkosiganů normálního člověka ve společnosti těch dvou Protikladů a myslet si, že se nic nestane."

"Jaké protiklady?" zeptala se Kateřina.

Kareen to už předtím slyšela, a tak se nevesele zašklebila.

"Um," Martya se snažila zatvářet ostýchavě. "To byl jen takový vtip. Ivan mi to jednou řekl." Když na ni Kateřina dál nechápavě zírala, váhavě vysvětlila: "No chápej - jeden tlustý a druhý tenký."

"Aha." Kateřina se nerozesmála nahlas, i když se jí po tváři mihl letmý úsměv. Vypadala, jako kdyby o tom vtípu přemýšlela, a teprve se rozhodovala, jestli se jí líbí.

"Ty myslíš, že Enrique je normální?" zeptala se Kareen sestry a nakrčila nos.

"No... alespoň je to změna oproti všem těm poručíkům Vorproženypřavépožehnání, které obvykle ve Vorbarr Sultaně člověk potkává. Nezatahuje ženskou do kouta a tam nevede nekonečné řeči o vojenské historii a řádech. Tenhle tě zatahne do kouta a tam místo toho vede řeči o biologii. Kdo ví? Možná by z něj byl dobrý manžel."

"To ano, jen kdyby se jeho žena nemusela převlékat za brouka, aby ho nalákala do postele," odsekla Kareen. Rukama naznačila nad hlavou mávající tykadla.

Martya se uchichtla, ale řekla: "Já myslím, že by potřeboval zdatnou ženu, aby on sám mohl pracovat v laboratoři čtrnáct hodin denně."

Kareen si odfrkla. "To aby se nějaká hned ujala díla. Ano, Enrique má biotechnologickou inspiraci stejně často jako naše kočka koťata, ale docela určitě na ní nikdy nic nevydělá."

"Možná je až moc důvěřivý. Možná ho ostatní zneužívají?"

"Ne, jen je moc zabraný do té své práce. Jenže nakonec to vyjde nastejno."

Kateřina si povzdychla. V očích měla nepřítomný pohled. "Jak já bych si přála pracovat alespoň čtyři hodiny bez vyrušování."

"Jenže tvoje nápady jsou alespoň krásné," povzdychla si Martya. Rozhlédla se po maličké a poklidné zahradě. "Tebe je pro domácnost vážně škoda. Rozhodně ano."

Kateřina se trochu usmála: "Chceš snad naznačit, že potřebuji ne manžela, ale manželku? No, to je změna proti tomu, co mi vnucovala švagrová."

"Přestěhuj se na Kolonii Beta," poradila jí melancholicky Kareen.

Po téhle větě hovor na chvíli ustrnul. Skrze zdi k nim doléhaly vzdálené zvuky velkoměsta a po trávě se sunuly sluneční paprsky, až se celý stolek ponořil do chladivého podvečerního stínu.

"Vážně jsou ti brouci ale odporní," podotkla Martya posléze. "Nikdo s trochou zdravého rozumu v hlavě si je nikdy nekoupí."

Kareen se při téhle představě bolestně přikrčila. Vždyť jsou ti brouci přece tolik užiteční. A to jejich maslo je téměř ideální potravina. Musí se najít kupec. Lidé mají tolik předsudků...

Martya se usmála a dodala: "I když ta hnědostříbrná na nich vypadala dobře. Myslela jsem, že Pyma treffi šlak."

"Jen kdybych tušila, co Enrique chystá," rmoutila se Kareen. "Mohla jsem mu to zarazit. Celou dobu vykládal o nějakém překvapení, ale já nedávala pozor - vůbec jsem nevěděla, že s těmi brouky umí něco takového udělat."

Kateřina řekla: "Mohlo mě to napadnout, kdybych na to trochu myslela. Četla jsem jeho práci. Hlavní je na nich to seskupení bakterií." Když zaregistrovala Martyno zdvižené obočí, začala vysvětlovat: "Jejich funkčnost závisí na seskupení mikroorganismů, které v sobě ti brouci mají. Ty rozkládají to, co ti brouci snědí, a přetvářejí to, no, do čehokoliv, co si tvůrce usmyslí. Enrique má spoustu nápadů, co by ti brouci mohli produkovat, nejen potraviny. Dokonce si myslí, že by se dali využít k vyčištění radioaktivních oblastí, což by mohlo nadchnout... no, nevadí. Takže vlastně nejtěžší je na tom udržet vyváženou tu sestavu mikroorganismů - Enrique tomu říká, že je vyladěná. Brouci samotní jsou jen obal pro ty mikroby. Jejich tvar se dá změnit. Enrique si prostě pro ně vybral z různých druhů hmyzu ten nejefektivnější tvar a bylo mu úplně jedno, jak budou vypadat."

"To je asi pravda." Kareen se pomalu napřímila. "Kateřino... ty máš přece vkus."

Kateřina rozhodila rukama. "No, možná ano."

"Ano, určitě máš. Vždycky máš ten správný účes. Tvoje šaty na tobě vždycky vypadají lépe než na ostatních a určitě to není proto, že za ně utrácíš víc peněz."

Kateřina smutně a souhlasně zavrtěla hlavou.

"Ty máš prostě to, čemu lady Alys říká neomylný vkus," pokračovala neochvějně Kareen. "Jen se podívej na to, jak vypadá tahle zahrada. Mark, Mark umí pracovat s penězi a smlouvami. Miles umí pracovat se strategií a taktikou a vždycky lidi dostane tam, kam chce." No, vždycky možná ne. Kateřina při zmínce o něm stiskla rty. Kareen rychle pokračovala: "Pořád ještě nevím, co umím já. Ale ty, ty umíš vyrobit krásu. To ti vážně závidím."

Kateřina vypadala dojatě. "Díky, Kareen. Ale vážně to není nic -"

Kareen mávla nad jejím ostychem rukou. "Vážně, poslouchej, tohle je důležité. Myslíš, že bys nám mohla vymyslet krásného brouka máselníka? Nebo z něj jen udělat hezčího brouka?"

"Já nejsem přece genetik -"

"To jsem nemyslela. Chtěla jsem říct, jen - uměla bys navrhnout změny na těch broucích, aby se z nich lidem nezvedal žaludek? A Enrique by je potom předělal."

Kateřina se opřela. Znovu se zahleděla na stůl a zatvářila se zamyšleně. "No... očividně je možné změnit jejich barvy a povrch. To je nejspíš dost jednoduché, alespoň podle toho, jak rychle se Enrikovi podařilo vyrobit toho... um... vorkosiganského brouka. Nejspíš se nedá nijak zasáhnout do jejich základní struktury a tak, ale křídla a krovky vlastně žádnou funkci neplní. Docela určitě se dají podle libosti změnit."

"Určitě. Pokračuj."

"Co se barev týče - určitě by to měly být barvy, které vidíme v přírodě, aby to vypadalo přirozeně. Barvy ptáků, zvířat, květin... ohně..."

"A napadlo tě něco?"

"Mohla bych toho vymyslet spoustu, třeba i tady doma." Usmála se. "Vypadá to až příliš snadno. Jakákoliv změna tam bude k lepšímu."

"Nechceme jakoukoliv změnu. Chceme něco úžasného."1

"Úžasného máselníka." Kateřina se potěšeně usmála a v očích se jí poprvé během jejich návštěvy radostně zablesklo.
"Tak to si dám záležet."

"Vážně bys to udělala? Uděláš to? Prosím? Jsem akcionář a můžu tě najmout na tu práci stejně jako Mark nebo Enrique. Tedy formálně."

"Proboha, Kareen, přece mi za to nebudeš platit -"

"Nikdy," skočila jí Kareen vášnivě do řeči, "nikdy nikomu neříkej, že ti nemusí platit. Lidi si váží jen toho, za co platí. Co získají zadarmo, budou brát jako samozřejmost a později to vyžadovat jako své právo. Proto je oškubej co nejvíc to jde." Odmlčela se a pak nervózně dodala: "Doufám, že ti ale zatím bude stačit podíl na akciích? Ma Kostí to stačilo. Dělal pro nás nějaký vývoj finálních produktů."

"Musím přiznat, že se jí ta zmrzlina docela povedla," přiznala Martya. "Ani ta pomazánka nebyla špatná. To bylo určitě tím česnekem. Dokud člověk nepřemýšlí o tom, odkud se vzal ten základ..."

"No a co? Přemýšlela jsi někdy o tom, kde se bere normální máslo a zmrzlina? A co třeba maso nebo játra a -"

"Rozhodně ti ručím za to, že ta svíčková byla uměle vypěstovaná. Teta Cordelia by doma jiné maso nepodávala."

Kareen nad tím podrážděně mávla rukou. "Jak dlouho myslíš, že ti to bude trvat, Kateřino?" zeptala se.

"Já nevím - den nebo dva nejspíš budu potřebovat na nějaký předběžný návrh. Ale určitě se potom musíme sejít s Enrikem a Markem."

"Já k nim domů jít nemůžu," posmutněla Kareen.

"Rodiče podvádět nemůžeš. Že bychom třeba udělali nějakou jinou oslavu za jejich zády. Jenže tohle je prostě jen obchod. Mohli bychom se sejít tady, jestli mi to tetu dovolí."

"Možná," řekla Kareen. "Možná. Dám jim ještě den nebo dva na to, aby se uklidnili... Když to nevyjde, musíte se s Markem a Enrikem setkat alespoň vy. Ale já u toho chci být taky, když to jen trochu půjde. Já vím, že jim to dokážu vysvětlit, jen musím dostat příležitost." Natáhla ke Kateřině dlaň. "Platí?"

Kateřina si pobaveně otřela z dlane hlínu o okraj sukně, naklonila se přes stůl a potřásla jí rukou. "Platí."

"Dobře víš, že matka i otec budou trvat na tom, že u toho musím být taky, když tu bude Mark," namítla Martya.

"Tak je můžeš přesvědčit, že to nebude potřeba. Stejně mě to uráží."

Martya na ni po sestersku vyplázla jazyk, ale souhlasně se zamračila.

Z otevřeného kuchyňského okna k nim dolehly hlasy a kroky. Kareen vzhledla a napadlo ji, že se vrátil Kateřinin strýc s tetou. A možná že oni mluvili s Milesem nebo s tetou Cordelií nebo snad... Jenže k jejímu překvapení se ve dveřích za Nikkim objevil zbrojnoš Pym v plné vorkosiganské livree, úpravný a naleštěný, jako kdyby měl jít před inspekci. Pym právě říkal: "...já nevím, Nikki. Samozřejmě, že můžeš kdykoliv přijít a hrát si s mým synem u nás, když budeš chtít. Vlastně se na tebe včera už vyptával."

"Mami, mami!" vyskočil Nikki a přiběhl ke stolku. "Podívej, Pym přišel!"

Z Kateřininy tváře zmizel výraz, jako když se přes okna zavřou okenice. Ostražitě se na Pyma zahleděla. "Zdravím vás, zbrojnoši," řekla nezáživným tónem. Podívala se na svého syna. "Díky, Nikki. Můžeš jít dovnitř."

Nikki váhavě poslechl. Kateřina čekala.

Pym si odkašlal, usmál se a zasalutoval jí. "Dobrý večer, madam Vorsoissonová. Doufám, že se vám daří dobře." Očima přelétl obě Koudelkovy sestry. Také je pozdravil zdvořilým a zvědavým pokývnutím hlavy. "Zdravím vás, slečno Martyo i Kareen. Já... vás jsem tu nečekal." Vypadal, jako kdyby si vzpomínal na nějakou nazpaměť naučenou řeč.

Kareen zoufale přemýšlela, jestli by mohla předstírat, že se její zákaz promluvit s kýmkoliv z Vorkosiganské domácnosti nevztahuje na nikoho z jejich rodiny a ani na zbrojnoše. Oplatila Pymovi úsměv. Možná, že on by mohl mluvit s ní. Její rodiče přece nemohou vztáhnout ten zákaz na všechny kolem. Jenže Pym jen zavrtěl hlavou a pak znovu obrátil pozornost ke Kateřině.

Pak z tuniky vytáhl tlustou obálku. Silný béžový papír měl pečeť se znakem Vorkosiganů - stejným znakem, jaký měli na zádech brouci máselníci - a bylo na něm inkoustem zřetelným písmem napsáno Madam Vorsoissonová. "Madam. Lord Vorkosigan mi nařídil předat vám tuto obálku. Řekl mi, abych řekl, že je mu líto, že mu to trvalo tak dlouho. To je kvůli těm odpadům, víte. No, tohle můj pán už neřikal, ale přece jen ho ta nehoda zdržela." Pozorně studoval její obličej.

Kateřina přijala obálku a pozorovala ji, jako kdyby měla podezření, že je v ní bomba.

Pym znovu odstoupil a zasalutoval jí. Po chvíli úplného ticha jí zasalutoval znovu a doplnil: "Nechtěl jsem vás vyrušit, madam. Omlouvám se. Půjdu pryč. Děkuji vám." Otočil se.

"Pyme!" Kareen jeho jméno téměř vykřikla. Pym sebou trhl a otočil se. "Neopovažuj se jen tak odejít! Co se tam děje?"

"Neporušila jsi teď náhodou své slovo?" zeptala se s nezáživnou precizností Martya.

"Dobře! Tak dobře! Zeptej se ho ty!"

"No tak dobře." S trpitelským povzdechem se Martya obrátila k Pymovi. "Tak pověz mi, Pyme. Copak se stalo s těmi odpady?"

"Odpady jsou mi ukradené!" vykřikla Kareen. "Zajímá mě Mark! A moje akcie!"

"No a co? Rodiče řekli, že ty s nikým se sídla Vorkosiganů mluvit nesmíš, takže máš smůlu. Já chci vědět, co se stalo s odpady."

Pym při její odpovědi pozdvihl obočí a v očích se mu zablesklo. Svatouškovským hlasem oznámil: "To velmi nerad slyším, slečno Kareen. Věřím, že komodor svůj zákaz brzy odvolá. Jenže můj pán nařídil mně, že madam Vorsoissonovou nemám zdržovat svými neumělými pokusy o jeho omluvy a ani čekáním na odpověď, natož ji snad rozčilovat tím, že se budu dívat, jak čte jeho dopis. Takhle to říkal více či méně doslova. Nikdy mi nezakázal mluvit s vámi, slečno, ačkoliv nemohl předpokládat, že tady budete."

"Aha," řekla Martya hlasem plným - jak se Kareen zdálo - škodolibého uspokojení, "Takže ty můžeš mluvit se mnou a Kareen, ale ne s Kateřinou. A Kareen může mluvit s Kateřinou a se mnou -"

"Jenže s tebou zrovna mluvit nechci," zahučela Kareen.

"- ale ne s tebou. To je... krásné. Prosím, vyprávěj mi, jak to bylo s těmi odpady, milý Pyme. Neříkej mi, že se zase ucpaly."

Kateřina ukryla obálku ve vnitřní kapse svého bolera, opřela si bradu o ruce a s pobaveným výrazem poslouchala. Pym přikývl. "Obávám se, že ano, slečno Martyo. Včera pozdě večer doktor Borgos -" Pym při vyslovení toho jména stiskl rty "- velmi spěchal, aby mohl začít hledat svou uprchlou královnu. Proto vzal asi dvoudenní produkci broučího másla - mohlo to být tak čtyřicet, možná padesát kilo, jak jsme později odhadli - a protože už mu na uskladňování další produkce nezbyvalo místo kvůli tomu, že se slečna Kareen nemohla starat o věci v laboratoři, spláchl je do záchodu. Tam potom proběhla nějaká chemická reakce a máslo se tam... usadilo. Asi jako měkká modelína. Tím úplně ucpalo hlavní odpad, což v domě, kde žije kolem padesáti lidí - včera totiž přijel vícekrát i s vícekrálovnou a jejich suita - způsobilo poměrně akutní a hlavně okamžitou krizi."

Martya se navzdory slušnému vychování zachichotala. Pym se tvářil neutrálně.

"Lord auditor Vorkosigan," pokračoval Pym a vrhl přitom pohled na Kateřinu, "využil svých bohatých vojenských zkušeností s odpady, jak nás později informoval, a po úpěnlivé prosbě své matky se vrhl okamžitě a bez zaváhání do akce. Sestavil okamžitě údernou jednotku a odvedl ji do sklepa, kde měla zasáhnout. V té jednotce jsem měl tu čest být já a zbrojnoš Roic."

"Tvoje udatnost a, ehm, všestrannost, mě ohromuje," zapěla Martya a fascinovaně ho pozorovala.

Pym skromně pokrčil rameny. "Není možné nenásledovat do po kolena hluboké březky sestávající z broučího másla, kořenů stromů a, hm, jiných věcí, které se normálně splachují do odpadu, vůdce, který se tím též brodí, ehm, až po rozkrok. A protože můj pán shodou okolností přesně věděl co dělat, vlastně nám to netrvalo ani příliš dlouho a celý dům se potom radoval. Jenže to následně způsobilo mé zpoždění, se kterým jsem se potom dostal k madam Vorsoissonové s tímto dopisem."

"Co se stalo s doktorem Borgosem?" zeptala se Martya. Kareen jen bezmocně stiskla čelisti, začala pěsti a nadskočila na židli.

"Realizace mého návrhu, aby byl hlavou dolů pověšen na sklepní zeď a tam musel vyčkat až hladina té, ehm, kapaliny stoupne, byl velmi nespravedlivě ušetřen. Myslím, že si s ním potom promluvila hraběnka osobně a svůj výklad soustředila zejména na téma, jaké věci se dají bezpečně splachovat do odpadu v sídle Vorkosiganů." Pym si lítostivě povzdechl. "Paní je až příliš mírná a laskavá."

A protože očividně dospěl ke konci svého vyprávění, strčila Kareen Martyu do ramene a sykla: "Zeptej se ho, jak je Markovi."

Pym v tichosti čekal na přetlumočení odpovědnou osobou a Kareen v duchu hořekovala, že na to, aby člověk vycházel s pánem jako Miles, musí skutečně mít stejně zvrácený smysl pro humor. Konečně to Martya nevydržela a řekla neochotně: "Tak jak je tomu tlustřochovi?"

"Lord Mark," zdůraznil Pym, "si jen náhodou neublížil při pokusu zkonzumovat -" zarazil se s otevřenými ústy a pak náhle pokračoval jinak, "ačkoliv je očividně deprimován nešťastným zvratem událostí při předvěčrejší oslavě, aktivně pomáhá doktoru Borgosovi lovit uprchlé brouky."

Kareen si přebrala slova "očividně deprimován" bez nejmenších obtíží. Objevil se Žrout. A možná, že i Vřísk. Sakra, a Markovi se tak dařilo udržovat černou bandu pod kontrolou...

Pym pokračoval dál: "Myslím ale, že mluvím za celou domácnost Vorkosiganových, když řeknu, že všichni toužíme po tom, aby se slečna Kareen vrátila co nejdříve a uvedla věci do pořádku. Protože lord Mark neměl žádné informace o tom, co se děje v komodorově rodině, nevěděl, co má dělat, ale to už by teď neměla být pravda." Neznatelně na Kareen mrkl. No ano, Pym přece dřív pracoval v Císařské bezpečnosti a byl na to hrdý. Nebyl pro něj žádný problém přemýšlet o dvou problémech zároveň. Nebude potřeba, aby se mu vrhla kolem kolen a vřeštěla Pomoc! Pomoc! Vyříd' tetě Cordelii, že mě moji šílení rodiče vězní! uvědomila si s úlevou. Pym všechno pochopil.

"A dále," dodal Pym stále tím samým nezúčastněným hlasem, "se nám hromadí na chodbách sklenice s broučím máslem, což začíná být problém. Včera se zřítily na jednu ze služebných. Ta mladá dáma tím byla velmi pobouřena."

Dokonce i tiše naslouchající Kateřina při té představě překvapeně rozšířila oči. Martya se zase zahihňala. Kareen potlačila zavrčení.

Martya se po očku podívala na Kateřinu a trochu troufale se zeptala: "A jakpak se má hubeňour?"

Pym zaváhal, podíval se také tím směrem, ale nakonec odpověděl: "Obávám se, že ta krize s odpady mu rozjasnila život jen dočasně."

Pak se všem třem uklonil a nechal je přemýšlet, v jak černé depresi se musí zmítat duše, která může považovat odpady ucpané padesáti kilogramy broučího másla za rozjasnění svého světa. "Slečno Martyo, slečno Kareen, doufáme, že Koudelkovy brzy znovu uvítáme v sídle Vorkosiganů. Madam Vorsoissonová, dovolte mi prosím odejít a omluvte mě, pokud jsem vám způsobil nějaké nepříjemnosti. Mohu-li mluvit za svůj dům a svého syna Arthura, chtěl bych se zeptat, zda by nás stále ještě mohl navštívit?"

"Ano, jistě," odušila slabým hlasem Kateřina.

"Tak tedy nashledanou." Přátelsky jim zasalutoval a odešel malou brankou v mezeře mezi sousedními domy.

Martya nevěřícně vrtěla hlavou: "Kde Vorkosiganové berou takovéhle lidi?"

Kareen pokrčila rameny. "Nejspíš mají ty nejlepší z celého Císařství."

"To má spousta vorských rodin, ale nikdo z nich nemá Pyma. Ani Ma Kosti. Ani -"

"Slyšela jsem, že Pyma jim osobně doporučil Simon Illyan, ještě když šéfoval Císařské bezpečnosti," řekla Kareen.

"Tak takhle to je. Podvádějí. To je potom jasné."

Kateřina rukou zabloudila k boleru, pod nímž ukrývala tlustou běžovou obálku, ale ke Kareenině zklamání ji nevytáhla.

Nepochybně nechce dopis číst před nezvanými hosty. Takže je nejvyšší čas zmizet.

Kareen se postavila. "Kateřino, díky. Pomohla jsi mi víc než..." moje vlastní rodina, nedokončila větu. Nemá cenu zbytečně dráždit Martyu, když už jí před chvílí spiklenecky pomohla obejít rodičovský zákaz. "A s tím návrhem nového brouka to myslím smrtelně vážně. Zavolej mi hned, jak budeš mít něco hotového."

"Zítra zavolám, určitě." Kateřina vyprovodila obě sestry k brance a zavřela za nimi.

Na konci bloku je přepadl Pym, který se tu opíral o obrněný vůz a čekal na ně.

"Přečetla si to?" zeptal se nedočkavě.

Kareen strčila do Martyi.

"Před námi to nečetla, Pyme," obrátila Martya oči k nebesům.

"Hm. Zatraceně." Pym se zahleděl směrem k domu lorda auditora Vorthyse, který teď ukrývaly stromy. "Doufal jsem že... zatraceně."

"Tak jak je tedy Milesovi?" zeptala se znovu Martya, když zachytila jeho pohled.

Pym si nepřítomně podrbl zátylek. "No, už alespoň nezvrací a neběduje. Začal teď bloudit po chodbách a něco si mumlá. Myslím, že by chtěl něco dělat. Víte, ta verva, se kterou se vrhl na ty odpady, byla dost děsivá. Tedy alespoň pro mě."

Kareen mu rozuměla. Přece jen, Pym musí jít tam, kam jde Miles. Není divu, že všichni v domě Milese pozorovali se zatajeným dechem. Představila si rozhovory na chodbách: To se proboha nenajde nikdo, kdo by šel s tím malým hajzlíkem do postele dřív, než nás tu všechny kolem taky zblázní? Vlastně asi ne, Milesovi lidé byli dokonale v zajetí jeho kouzla, takhle tvrdě by o něm určitě nemluvili. I když něco v tom smyslu tam určitě padlo.

Pym přestal marně pozorovat dům a nabídl oběma sestrám, že je sveze. Martya, kterou napadlo, že bude muset o setkání podat rodičům zprávu, jeho nabídku za obě zdvořile odmítla. Pym odjel sám. Kareen a její osobní stráž odešla opačným směrem.

##

Kateřina se pomalu vrátila ke stolku na zahradě a znovu se posadila. Z vnitřní kapsy vytáhla obálku, otočila ji a chvíli ji pozorovala. Mléčně zbarvený papír byl pozoruhodně těžký a hustý. V obálce viděla vyražený reliéf s obrazem pečeti Vorkosiganů, vyražený hluboko a trochu nakřivo. Tohle nerazil stroj, ale něčí ruka. Jeho ruka. Reliéf zvýrazňovala načervenalá šmouha, podle zvyků nejurozenějších vorských rodin mnohem formálnější než pečeti vosk. Zdvihla obálku k nosu, ale vůně jeho prstů už z obálky dávno vyprchala.

Povzdechla si nad očekávanou námahou a opatrně obálku otevřela. Písmo uvnitř bylo, stejně jako nápis na obálce, psané ručně.

Drahá madam Vorsoissonová, je mi to líto.

Toto je jedenáctá verze tohoto dopisu. Všechny verze začínaly těmito slovy, dokonce i ta hrozná veršovaná, a tak je tu nechám.

Mysl jí na okamžik vypověděla službu. Na chvíličku byla schopná myslet jen na to, kdo asi vyhazuje koš na papíry v jeho pracovně a jestli by je mohla něčím uplatit. Nejspíš to dělá Pym a pravděpodobně se uplatit nedá. Pohodila hlavou, jako by se tak té myšlenky chtěla zbavit, a četla dál.

Kdysi jste mě žádala, abych Vám už nikdy nelhal. Dobrá tedy. Řeknu Vám teď pravdu, i když to není to nejlepší, co mohu udělat, a tak mi to prosím nevyčítejte.

Nechtěl jsem Vás pro sebe uloupit, ani zajmout a držet v zajetí něco, co jsem si nikdy nemohl vysloužit. Vy nejste loď, které se mám zmocnit, ale nenapadl mne jiný plán než na překvapivý útok. Ačkoliv to už pro Vás díky té večeri žádné překvapení není. K odhalení došlo předčasně, protože hloupý spoluspiklenec nečekaně odpálil první položenou nálož a odhalil tak veškeré záměry přede všemi. Díky takovým nehodám někdy vznikají nové národy, ale mnohem častěji končí špatně a spoustou poprav. A lidmi, kteří přecháží do tmy. Není mi líto, že jsem Vás požádal o ruku, protože to byla ve všem tom kouři a rozvalinách jediná pravdivá věc, ale cítím se příšerně, protože jsem Vás o ruku požádal tak nemožným způsobem.

I kdybych našel omluvu pro to, že jsem Vám utajil své záměry, mohl jsem Vám alespoň prokázat tu laskavost, že bych je utajil i před svým okolím, jenže já jsem šlehl hrůzou, že dáte přednost někomu jinému.

Koho jiného tím proboha myslíte? Nechce přece nikoho. Vormoncrief je nemožný. Byerly Vorrutyer se ani nenamáhal předstírat zájem. Enrique Borgos? Fujtajxl. Major Zamori, no, Zamori se zdál alespoň hodný. Jenže zase vůbec nemá šarm.

Napadlo ji, kdy začala u mužů poprvé oceňovat šarm. Možná, že to bylo asi tak deset minut po setkání s Milesem Vorkosiganem? Zatraceně, ten chlap jí úplně zkazil vkus. A úsudek. A... a...

Četla dál.

A tak jsem použil myšlenku té zahrady jako záminku, jak se k Vám dostat blíž. Záměrně a vědomě jsem Vás vlákal do pastí. A toho víc než lituji. Stydím se za to.

Vy si zasloužíte příležitost k růstu. Rád bych předstíral, že tu příležitost jsem Vám chtěl poskytnout z nesobeckých pohnutek, jenže by to byla jen další lež. Deprimovalo mě ale vidět, jak postupujete jen krůček po krůčku tam, kde jste mohla předběhnout svou dobu. Bohužel, v lidském životě o našich rozhodnutích rozhodují jen okamžiky.

Miluji Vás. Jenže chci získat mnohem víc než jen Vaše tělo. Chtěl jsem se zmocnit kouzla Vašich očí, způsobu, jakým dokážete vidět krásu, která ještě vidět není, a ukázat ji okolnímu světu. Chtěl jsem získat Vaše srdce, které nedokázaly zlomit ani nejhroznější z komarrských hrůz. Chtěl jsem Vaši odvahu a Vaši vůli, Vaši obezřetnost i klid. Chtěl jsem nejspíš získat i Vaši duši, a to bylo už příliš.

Položila dopis na stolek. Cítila se do hloubi duše otřesená. Zhluboka se nadechla a znovu začala číst.

Chtěl jsem Vám dopřát vítězství. Jenže vítězství nelze darovat. Vítězství se musí získat a čím větší protiventství a odpor člověk překonává, tím větší je potom jeho radost. Vítězství se darovat nedá.

I dary mohou být vítězstvím. To jste řekla Vy sama. Ta zahrada mohla být Vaším darem, Vaším věnem v podobě talentu, dovednosti a vize.

Já vím, že teď už je příliš pozdě, ale chtěl jsem jen říci, že tohle Vaše vítězství by našeho rodu bylo více než hodno.

Váš služebník

Miles Vorkosigan

Kateřina si podepřela čelo dlaní a zavřela oči. Několikrát se zhluboka nadechla, aby se ovládla.

Pak se znovu posadila a v hasnoucím světle si znovu dopis přečetla. Dvakrát. Dopis sám nic nevyžadoval ani nepřikazoval, a dokonce z něj ani nevyplývalo, že pisatel očekává odpověď. To bylo dobré, protože teď by určitě nebyla schopná dát dohromady ani dvě souvislé věty. Co od ní čekal, když ten dopis psal? Věty, které nezačínaly slovem já, začínaly slovem ale. V tom dopise nebyla jen upřímnost, byla v něm holá pravda.

Hřbetem své zamazané ruky si přes tváře setřela slzy. Pak otočila obálku a znovu se zahleděla na pečeť. Za časů Izolace bývaly takové pečeti potřené krví na znamení osobní účasti příslušného lorda. Později byly zavedeny tyčinky s různými barvami, používané k různým příležitostem. Purpurová a červená se používala pro milostné dopisy, růžová a modrá pro oznámení narození dítěte, černá ke smutečním oznámením. Jenže tahle barva měla velmi tradiční červenohnědý odstín.

Kateřina si matně uvědomila, že to je proto, že to je skutečná krev. Chtěl tím Miles na ni zapůsobit, nebo je to pro něj bezmyšlenkovitá rutina? Vůbec nepochybovala o tom, že je takového melodramatu dokonale schopna. Vlastně si začínala myslet, že se takových melodramat dopouští, kdykoliv k tomu dostane příležitost. Jenže když se tak dívala na krvavou šmouhu na obálce a představovala si, jak se píchá do palce a roztírá krev po pečetě, narůstalo v ní přesvědčení, že je to pro něj stejně přirozený úkon jako dýchání. S radostí by se vsadila, že k tomu účelu dokonce použil jednu z těch dýk s pečetí v rukojeti, kterou používali dávní urození Vorové. Ve starožitnických obchodech se daly koupit jejich napodobeniny a reprodukcce s tupým ostřím, protože se jimi už nikdo do prstu nepíchal. Skutečné pečetní dýky toho druhu pocházely z doby Izolace, a když se zřídka objevily na trhu, prodávaly se za desítky a stovky tisíc císařských marek.

Miles tu svou pravděpodobně používá na otvírání dopisů nebo aby si jí čistil nehty.

A kdy a jak se mu podařilo zajmout loď? Mimoděk si uvědomila, že nic takového jí ještě nikdy neřekl.

Bezmocně se usmála. Kdyby ho teď viděla, řekla by mu: Lidé z armády by nikdy neměli psát dopisy, ani když nejsou pod fastpentou.

I když pokud ten dopis vážně psal s naprostou upřímností, co si pak má myslet o té větě Miluji vás? Obrátila papír a znovu si ji přečetla. Čtyřikrát za sebou. Zřetelně napsaná písmena jí tančila před očima.

Něco tu ale chybí, uvědomila si, když si dopis přečetla ještě jednou. Pisatel se tu zpovídal ze všech činů, ale chyběla prosba o odpuštění a milost, pokání nebo jakákoliv prosba o další setkání. Chyběla naděje, že na dopis nějak odpoví. Zdálo se jí to zvláštní. Co to má znamenat? Je to snad nějaký tajný způsob vyjadřování Císařské bezpečnosti, který nezná?

Možná, že ji nežádal o odpuštění, protože si myslel, že žádné nemůže přijít. To jí připadalo jako hrozná věc... Nebo je prostě příliš samolibě arogantní na to, aby o něco prosil? Je tak pyšný, nebo zoufalý? I když předpokládala, že se v něm sváří obě vlastnosti zároveň. Jen tento týden, napadlo ji, dva hříchy v jednom! To ovšem znělo velmi milesovsky. Znovu si vzpomněla na své hořké hádky s Tienem. Jak nenáviděla ten příšerný tanec mezi hádkou a usmířováním. Kolikrát se překonala, jen aby ho zkrátila. Stejně si nakonec vždycky odpustíte, tak proč to neudělat hned a vyhnout se tak těm příšerným dnům plným stresu? Od prohřešku rovnou k odpuštěním, bez pokání a trestů... prostě jdeme dál. Jenže oni dva o moc dál nepokročili. Vždycky se vraceli někam k začátku. Možná, že i proto se jí celý ten zmatek přehrával znovu a znovu. Možná, že se prostě jen dost nepoučili, když vynechali při usmířování celou tu nepříjemnou mezihru.

Jenže když se člověk dopustí opravdové chyby, jak má pokračovat? Jak se má z té nesprávné situace najednou dostat správně? Protože vrátit se to už nedá. Čas se nikdy nedá vrátit.

Ona už se ale stejně nechce vracet. Nechce být neznalejší ani menší. Nechtěla nechat ta slova nevyřčená - rukou přitiskla dopis křečovitě k hrudi a pak zmačkaný papír na stole znovu pečlivě narovnala. Chtěla jen, aby ji přešla ta bolest.

Až ho příště uvidí, bude mu muset na jeho dopis odpovědět? Nebo bude muset alespoň odpověď znát? Může mu vůbec odpustit, aniž by řekla, že mu odpouští úplně samozřejmě? Třetí možnost ji v tomto okamžiku nenapadala.

Nemůžu mu teď odpovědět. To prostě nemůžu.

Brouci. Bude alespoň přemýšlet nad těmi brouky...

Zaslechla tetu volat své jméno a zatřásla hlavou. Strýc a teta se nejspíš vrátili z večere domů. Spěšně vsunula dopis zpátky do obálky a znovu ho ukryla ve svém boleru. Rukama si přejela oči. Zkusila nasadit jakýkoliv neutrální výraz. Cítila se ale, jako kdyby si na tvář nasadila masku.

"Už jdu, teto Vorthysová," zavolala, zdvihla motýčku ze záhonu, posbírala vytrhané rostlinky, aby je odnesla na kompost, a odešla do domu.

KAPITOLA 12

Ivan se právě rozhodoval, jestli si vypije první ranní kávu, nebo si zapne rukávy uniformy. Návštěva a v tuhle dobu? Se zvědavě zdviženým obočím vyšel do chodby otevřít dveře.

Rukou si zakrýval zívající ústa, když se odsunuly dveře a za nimi se objevil Byerly Vorrutyer. Dřív než Ivan stihl dveře znovu zavřít, By do nich strčil nohu. Ivan v tu chvíli zalitoval, že dveře lemuje gumové těsnění namísto - řekněme - ostrých břitev.

"Dobré ráno, Ivane," protáhl By mezerou.

"Co tu ksakru děláš takhle brzy?" zeptal se podezřívavě Ivan.

"Snad pozdě," usmál se By.

No, to dávalo smysl. By vypadal trochu nevyspale, na bradě mu rašilo strniště a oči měl zarudlé. Ivan prohlásil pevným hlasem: "Už nechci o tvém bratranci Donovi nic slyšet. Jdi pryč."

"Vlastně bych chtěl mluvit o tvém bratranci Milesovi."

Ivan očima zalétl ke svému ceremonálnímu meči v pochvě, který byl součástí uniformy a momentálně odpočíval vedle starožitného stojanu na deštníky. Napadlo ho, že by ho Byerlymu mohl vrazit do nohy, on by ucukl a dveře by se mohly znovu bezpečně zavřít. "Nechci mluvit ani o svém bratranci Milesovi."

"Chci ti říct něco, co by měl asi vědět."

"Dobře. Tak mu to jdi říct."

"Já... bych to v tomto případě dělal dost nerad."

Ivan začal tušit nějaký průšvih, i když na přemýšlení bylo pro něj přece jen trochu brzy. "Vážně? A co se děje?"

"No, to víš... diskrétností nedovoluje... uvažuj... mám rodinné citění..."

Ivan si pohrdlivě odfrkl.

"...a fakt, že drží cenný jeden hlas v Radě hrabat..." pokračoval nerušeně By.

"Dono chce získat hlas mého strýce Arala," namítl Ivan. "Tedy ve skutečnosti. Strýc přijel do Vorbarr Sultany už před čtyřmi dny. Jdi si obtěžovat jeho." Jestli se odvážíš.

By obnažil zuby v nerozhodném úsměvu. "Ano, Dono mi vyprávěl o vícekrátově příjezdu a o kvapném odjezdu ostatních. Nevím, jak se ti odsud podařilo vyvázat bez pohromy."

"Zbrojnoš Roic mě pustil zadní brankou," vysvětlil Ivan stručně.

"Aha. Dobrá. To bylo určitě moudré řešení. Jenže hrabě Vorkosigan už jasně oznámil, že své hlasovací právo přenechává v devíti případech z deseti svému synovi."

"To je jeho věc. Ne moje."

"Neměl bys trochu kávy?" By významně pohlédl na šálek v jeho ruce.

"Ne," zalhal Ivan.

"Tak to bys mi mohl ještě nějakou uvařit. No tak, Ivane, buď přece člověk. Mám za sebou dlouhou a únavnou noc."

"Docela určitě ti prodají kávu i někde jinde. Třeba cestou domů." Možná by ten meč měl napřed z té pochvy vytáhnout...

By si povzdychl, opřel se o rám dveří a založil si ruce na prsou jako člověk, kterého čeká dlouhý rozhovor. Nohu nechal vklíněnou do dveří. "Co jsi poslední dny slyšel o svém bratranci, lordu auditorovi?"

"Nic."

"A co si o tom myslíš?"

"Až se Miles rozhodne, co si o tom mám myslet, určitě mi to řekne. Jako vždycky."

By ohnul ret, ale pak zvažněl. "Už jsi s ním mluvil?"

"Vypadám snad jako blbec? Slyšel jsi, co se stalo na té oslavě. Vyhořel tam jako troud. Celé dny s ním nebude řeč.

Tentokrát ho bude muset kurýrovat teta Cordelia, ne já."

By zdvihl obočí. Možná, že jeho poslední větu pochopil jako metaforu. "No tak, Milesovo faux pas přece nebylo nenapravitelné, alespoň podle Dona, který má určitě o ženách větší znalosti než my." By se zatvářil vážně. "Jenže se něco nenapravitelného přihodí, jestli nikdo nic neudělá."

Ivan zaváhal. "Co tím chceš říct?"

"Že chci to káfe, Ivane. A to, co ti chci říct, určitě nebudu říkat tady mezi dveřmi."

Budu toho litovat. Ivan vztekle stiskl tlačítko vedle dveří a odstoupil na stranu.

Pak mu podal šálek kávy a usadil ho na sofa. Nejspíš se tím dopustil strategické chyby. By pomalu upíjel kávu. Takhle tu bude sedět věčně. "Víš, spěchám do práce," pobídl ho Ivan a usadil se do křesla naproti němu.

By se vděčně napil. "Bude to rychlé. Jen můj smysl pro vorskou povinnost mě dnes ráno vytáhl tak časně z postele."

Vzájmu avizované rychlosti Ivan na tuto poznámku neodpověděl. Jen gestem Byerlyho pobídl, aby pokračoval.

"Včera večer jsem se účastnil malé večeře s Alexim Vormoncriefem," začal By.

"Jak vzrušující," zavrčel Ivan.

By mávl rukou. "Bylo tam několik zajímavých okamžiků. Ta večeře se konala v sídle Vormoncriefů a pořádal ji Alexiho strýc, hrabě Boris. Byla to jedna z těch drobných příležitostí, při které se hodně politikaři. Vypadalo to, že se můj bratranec Richards už doslechl o návratu lorda Dona a dozvěděl se, co je pravdy na tom, co se kolem říká. To, co zjistil, ho znepokojilo dostatečně na to, aby se začal shánět po počtu hlasů, které bude potřebovat na to, aby zvítězil v hlasování Rady hrabat. A protože hrabě Boris má významný vliv na hlasování konzervativní strany v Radě, Richards velmi moudře začal kampaň za svou pravdu u něj."

"Tak už mluv k věci, By," povzdychl si Ivan. "Jak tohle souvisí s mým bratrancem Milesem? Se mnou to nesouvisí nijak. Důstojníci v aktivní službě se podle oficiálních příkazů politikou zabývat nesmějí, jak jistě víš."

"Ano, to vím dobře. Náhodou byl na té večeři také Sigur Vorbretten, Borisův zeť a hrabě Thomas Vormuir, který měl zřejmě s tvým bratrancem v nedávné minulosti drobné neshody."

"Ano, ten šílenec s továrnou na děti? Miles mu ji prý zavřel. O tom jsem už slyšel."

"Já předtím Vormuira znal jen z doslechu. Lady Donna chodila s jeho ženou za šťastnějších dob střílet do terče. Byly si

docela blízké. Každopádně, Richars zahájil svoji kampaň už při polévce a než jsme se dostali k salátu, dohodl si výměnu s hrabětem Borisem. Bude hlasovat pro Richarse a ten na oplátku podpoří konzervativní stranu. Díky tomu se po zbytek večere mohlo diskutovat o jiných věcech. Hrabě Vormuir velmi popuzeně rozebíral závěry z návštěvy Císařského auditora, díky čemu se na přetřes dostala i osoba tvého bratrance."

Ivan zamrkal. "Počkat. Co tys tam dělal s Richarsem? Já myslel, že v téhle válce stojíš proti němu."

"Richars si myslí, že pro něj špehuji Dona."

"A špehuješ?" Jestli to Byerly hraje na obě strany, Ivan doufal, že si pořádně spálí obě ruce.

By se záhadně usmál: "Hm, řekněme, že mu říkám, co potřebuje vědět. Richars je na tuhle svoji lest dost hrdý."

"Copak neví o tom, že jsi od lorda Strážce Kruhu Mluvčích vymohl zákaz, který mu zabránil převzít jeho majetek?"

"Stručně řečeno, neví. Tohle se mi před ním podařilo utajit."

Ivan si promnul spánky. Přemýšlel, kterému z jeho bratranců Byerly vlastně lže. Nebyla to jen jeho představa. Mluvit s tímhle člověkem znamenalo koledovat si o bolest hlavy. Doufal, že Byerly má alespoň kocovinu. "Tak pokračuj. Rychle."

"Trochu normálně se kritizovaly navrhované náklady na opravu komarrského solárního zrcadla. Ať si to Komařané zaplatí, přece si ho rozbili sami, ne, a tak dál, jako obvykle."

"Taky si to zaplatí. Copak nevědí, kolik daní nám Komařané odvádějí?"

"Ty mě překvapuješ, Ivane. Vůbec jsem nevěděl, že o takových věcech víš."

"Nevím," přiznal spěšně Ivan. "Ale tohle přece ví každý."

"Diskuse o komarrském incidentu znovu vytáhla na světlo osobu našeho oblíbeného lorda auditora a milý Alexi se všem zpovídal ze svého osobního zklamání. Zdá se, že překrásná vdova Vorsoissonová ho odmítla. A to po vši snaze, kterou do jejich vztahu vložil. A také po všech těch nákladech, které vynaložil na dohazovačku."

"Vážně?" rozzářil se Ivan. "To je výborné." Takže odmítá každého a Milesova katastrofa očividně není Ivanova vina!

"Sigur Vorbretten potom podal zkrácenou verzi Milesovy nedávné oslavy spolu s živým popisem úprku madam Vorsoissonové poté, co jí Miles nabídl manželství." By naklonil hlavu na stranu. "I když se budu v tomhle držet Donovy verze, co to do Milese proboha vjelo? Vždycky jsem ho měl za rozvázného člověka."

"Nejspíš zpanikařil," řekl Ivan. "Nejspíš. Já seděl na opačném konci stolu." Pak chvíli přemýšlel. "Určitě se to občas stává nám všem." Zamračil se. "A jak se Sigur o tom všem dozvěděl? Já jsem o tom nikde nevyprávěl! Mluvil o tom snad někde lord Dono?"

"Jen přede mnou, pokud vím. Jenže, Ivane, bylo tam přece devatenáct lidí a navíc zbrojnoši a služebnictvo. Celé město už si o tom povídá a neustále to zveličuje a přibarvuje."

Ivan si to dokázal přesně představit. Přesně viděl, jak se to Miles dozví a co potom udělá. Bolestně se přikrčil. "Miles... ho zabije."

"Zvláštní, že to říkáš." By znovu upil kávy a zahleděl se na Ivana. "Když dám dohromady Milesovo vyšetřování na Komarru, smrt administrátora Vorsoissona, Milesův návrh jeho vdově a pak její teatrální - tedy v Sigurově verzi, Dono tvrdí, že byl docela důstojný - odchod a navíc ještě veřejné odmítnutí téhož návrhu a k tomu přidám pět vorských politiků a přívrženců konzervativní strany, nepřátel Arala Vorkosigana a všeho, co s ním souvisí, a ještě k tomu několik lahví vína z okrsku lorda Vormoncriefa, vyjde mi z toho určitá Teorie. A ta teorie se velmi rychle rozvinula do poměrně propracované Pomluvy. Bylo to úžasné."

"Do prdele," zašeptal Ivan.

By na něj vrhl ostrý pohled. "Ty víš, co chci říct? Proboha, Ivane, tobě to myslí nade všechno očekávání. Takže si umíš představit celý ten rozhovor. Seděl jsem tam celou dobu. Alexi skuhral cosi o tom, jak se ten zatracený mutant vůbec odvažuje dvořit vorské dámě. Vormuir mu posloužil názorem, že se mu velmi hodilo, že její manžel řekněme - zemřel při nějaké, prý nehodě. Sigur povídá: Jenže nebyla vznesena žádná žaloba. Hrabě Boris si ho změřil jako nějakého hlupáka, což on samozřejmě je, a povídá: A ani vznesená nebude. Vorkosiganové kontrolovali Císařskou bezpečnost víc než třicet let. Jediné, co mi není jasné, je to, jestli v tom nejela s Vorkosiganem také ona? Alexi ihned vyskočil, aby hájil čest své dámy - tomu chlapovi prostě nic jen tak nedojde - a prohlásil, že je nevinná a očividně neměla ani žádné podezření, dokud jí ten Vorkosiganův neomalený návrh všechno neosvětlil. Její útek je Důkaz! Důkaz! - vlastně to opakoval třikrát, jenže to už byl dost opilý. A že si najednou zřejmě uvědomila, že Miles napřed odstranil jejího milovaného muže, aby se k ní dostal blíž. A s radostí se vsadí, že teď bude ochotná znovu rozvážit své odmítnutí, které mu vzkázala. A protože Alexi je slabomyslný blbec, jeho přátelé sice nebyli tak úplně přesvědčeni o pravdivosti jeho závěrů, ale jsou ochotni jim být kvůli ní a kvůli klidu v rodině nakloněni. A tak dále."

"Proboha, By. Tos je nemohl zarazit?"

"Snažil jsem se je přivést k rozumu, aniž bych, po vojensku řečeno, neprozradil svou identitu. Jenže tahle zábava je zajímavá do té míry, že mi nevěnovali pozornost."

"Jestli vznesou proti Milesovi obžalobu z vraždy, vytře s nimi podlahu. Ručím ti za to, že to si od těch hlupáků líbit nedá."

By pokrčil rameny. "Ne že by Borise Vormoncriefa nepotěšila veřejná žaloba proti synovi Arala Vorkosigana, ale já jsem jim naznačil, že pro svá tvrzení nemají důkazy a pravděpodobně ani žádné nezískají. Kdepak. Žalobu je možné vyvrátit. Žalobě je možné se ubránit. Důkaz, že žaloba byla neopodstatněná, potom člověka očistí. Ne. Žádná žaloba nebude."

Ivan si nebyl tak jistý. Jen náznak, že se o něčem takovém lidé baví, Milese přivede k šílenství.

"Naproti tomu pošklebování," pokračoval By, "šeptanda, úsměšky, vtípky a tak podobně... jak se má člověk bránit před tím? Je to jako boj s mlhou."

"A ty si myslíš, že konzervativci něco takového začnou?" zamrazilo Ivana.

"Já si myslím... že jestli chce lord auditor Vorkosigan zabránit jakýmkoliv následkům, musí použít všechny své zdroje. Dnes ráno těch pět pomlouvačů vyspává. Dnes večer už ale spustí znovu. Já bych se lordu auditorovi neodvážil radit, co má dělat. Je přece dospělý. Ale jako laskavost jsem mu před nimi poskytl náskok. Jak ho využije, je jeho věc."

"Není tohle spíš záležitost Císařské bezpečnosti?"

"No ano, Císařská bezpečnost," mávl By rukou. "Docela určitě se tím budou zabývat. Ale... je to vážně záležitost pro ně? Bude to přece jen mlha, Ivane. Mlha."

Kvůli tomu tě můžou zabít, a to myslím vážně, řekl mu Miles smrtelně vážným tónem. Ivan pokrčil rameny.

"Jak já to mám vědět?"

By se nepřestal usmívat, ale v očích se mu zablesklo. "Vážně. Jak asi."

Ivan se podíval na hodinky. Sakra. "Budu muset jít do práce, nebo mi matka dá co proto," řekl spěšně.

"Ano, lady Alys na tebe už v rezidenci určitě čeká." Byerly pochopil narážku a postavil se. "Asi bys nemohl využít svůj vliv na ni a zařídít, aby poslala pozvánku na svatbu taky pro mě?"

"Nemám na ni žádný vliv," řekl Ivan a strkal Byerlyho ke dveřím. "Jestli už bude lord Dono hrabětem, možná že tě vezme s sebou."

By mávl rukou v souhlasném gestu a se zívnutím se otočil k odchodu. Ivan chvilku zůstal stát za zavřenými dveřmi. Mnul si čelo. Představil si, jak Milesovi sděluje, co se právě dozvěděl - tedy za předpokladu, že Miles už vystřízlivěl. Představil si, jak vzápětí hledá nejbližší úkryt. A pak si ještě představil, jaký by byl život prostituta někde na beťanské oběžné dráze. Ti snad dokonce nemají ani zákaznice, ne? Miles tam kdysi byl, jenže mu to nevypověděl dopodrobna. Dokonce i ten tlustý Mark s Kareen tam už byli. Zatímco jemu se tam ještě nikdy dostat nepodařilo. Život je nespravedlivý, tím to je.

Otočil se k terminálu a vyťukal na něm Milesovo soukromé číslo. Jako odpověď se ozvala jen nahrávka, velmi oficiálně sdělující, že volající se dovolal k lordu auditorovi Vorkosiganovi a tak dále. Jenže Ivan se nedovolal. A tak jen nechal svému bratranci vzkaz, aby mu co nejdříve zavolal kvůli soukromé záležitosti, a zrušil spojení.

Miles pravděpodobně ještě spí. Ivan si umínil, že to zkusí ještě dnes později, a když se nedovolá, vyrazí večer za Milesem osobně. Možná. Povzdychl si, převlékl se do své zelené uniformy a vyrazil za svou práci v Císařské rezidenci.

##

Mark zazvonil u dveří Vorthysovic domu, nervózně přešlápl a stiskl čelisti. Enrique, který byl poprvé na ulici, se kolem fascinovaně rozhlížel. Vedle vysokého, tenkého a nepokojného Escobařana si Mark víc než kdy jindy připadal jako tlustá ropucha. Měl by se zamyslet, jaký dojem budí, když jsou spolu... aha. Kateřina jim otevřela dveře a usmála se na uvítanou.

"Lorde Marku. Enriku. Pojdte dál." Gestem je pozvala z odpoledního slunce do chladivého příšeří vstupní haly.

"Díky," řekl Mark nervózně. "Velmi vám za to děkuji, madam Vorsoissonová - Kateřino - že jste to takhle domluvila.

Díky. Díky. Vůbec netušíte, co to pro mě znamená."

"Proboha, mně neděkujte. To byl Kareenin nápad."

"Ona je tady?" rozhlédl se Mark kolem.

"Ano, dorazila s Martyou před několika minutami. Tudy prosím..." Kateřina je odvedla dveřmi vpravo do pracovny přečpané knihami.

Kareen i její sestra seděly na židlích před terminálem. Kareen byla krásná a pevně svírala rty. Pěsti měla položené v klíně. Když vešli dovnitř, vzhledla a nepatrně se na ně usmála. Mark vyrazil k ní, zarazil se, zakoktal její jméno a uchopil ji za ruku. Pevně si stiskli dlaně.

"Teď už s tebou můžu mluvit," řekla mu Kareen a podrážděně trhla hlavou, "ale jen o našem podnikání. Nevím, proč jsou tak paranoidní. Kdybych chtěla slovo porušit, mohla bych prostě jen vyběhnout ven."

"Tak... to bych raději nic neříkal." Mark váhavě pustil její ruce a o krok ucouvl. Díval se na ni, jako se žiznivý dívá na vodu. Vypadala unavená a napjatá, ale jinak v pořádku.

"Jsi v pořádku?" Také si ho pozorně prohlížela.

"Jasně. Teď už ano." I on se na ni usmál a pak se podíval na Martyu: "Ahoj Martyo. Copak tu děláš ty?"

"Já jsem garde," informovala ho se stejně podrážděnou grimasou jako předtím její sestra. "Je to jako v tom vtipu, kdy postavili strážce k ohradě, ze které už někdo předtím ukradl všechny koně. A teď by mohli pro změnu poslat na Betu mě. To by bylo konečně k něčemu. Alespoň co mě se týče."

Enrique se posadil na židli vedle Martyi a ublíženě zaskuhral: "Ty jsi věděla, že matka lorda Marka bývala beťanská kapitánka?"

"Teta Cordelia?" Martya pokrčila rameny. "Jasně."

"Kapitánka beťanského astronomického výzkumu. A mně to nikdy nikdo neřekl. Kapitánka. A mně se nic neřekne." Martya na něj zůstala civět. "To je tak důležité?"

"Je to důležité. Je to strašně důležité. Proboha, co vy jste za lidi?"

"To už je třicet let, Enriku," vložil se do toho unaveně Mark. Tyhle stížnosti v různých variacích slyšel už druhý den. Hraběnka si zřejmě v Enrikovi získala dalšího obdivovatele. To mu nejspíš zachránilo život před úklady podobně smýšlejících obyvatel domácnosti po té drobné nehodě s odpady.

Enrique sevřel dlaně mezi kolena a smutně se zahleděl do prázdna před sebou. "Dal jsem jí přečíst svoji disertaci."

Kareen vytřeštila oči a zeptala se: "Ona jí rozumí?"

Jistě, že jí rozumí. Přece pracovala jako beťanská kapitánka! Máš vůbec ponětí, jak se takoví lidé vybírají a co musí umět? Kdybych dokončil svou postgraduální práci s vyznamenáním namísto toho nedorozumění, při kterém mě chtěli

zatknout, mohl jsem doufat, pouze doufat, že se budu smět přihlásit, a ani pak bych nemohl být lepší než beťanští kandidáti. Přijali by mě jen kvůli tomu, že mají kvóty na cizí zájemce." Enrique se tou vášnivou řečí celý udýchal. "Ona řekla, že moji práci doporučí pozornosti vícekrát. A Také řekla, že můj sonet je velmi chytrý. Při lovení brouků jsem na její počest složil ještě jeden, ale ještě jsem neměl čas ho napsat. Kapitánka!"

"To... není důvod, proč je teta Cordelia na Barrayaru slavná," namítla ale po chvíli Martya.

"Ta žena tu plýtvá svým talentem. Jako všechny ženy," zavrčel Enrique. Martya se k němu otočila a podívala se na něj zvědavým pohledem.

"Jak jde chytání brouků?" zeptala se ho zvědavě Kareen.

"Máme jich už sto dvanáct. Královna stále chybí." Enrique si ustaraně promnul nos.

Kateřina se jim vmísila do hovoru: "Díky, Enriku, žeš mi poslal včera videomodel toho brouka. Díky tomu jsem mohla pokračovat mnohem rychleji."

Enrique se na ni usmál. "To nic."

"Takže. Možná bych měla začít," řekla Kateřina. "Nebude to trvat dlouho, ukážu vám návrhy a pak o nich můžeme diskutovat."

Mark složil své obtloustlé tělo na poslední židli a zarmouceně se zahleděl na Kareen. Kateřina se posadila k terminálu a spustila první návrh. Byl to trojrozměrný a barevný model brouka máselníka, zvětšený na čtvrtmetrovou velikost. Všichni kromě Enrika a Kateřiny sebou trhli.

"Tak takhle vypadá náš současný, ryze užitkový máselník," začala Kateřina. "Zatím jsem udělala jen čtyři modifikace, protože lord Mark naznačil, že nemáme času nazbyt, ale určitě jich potom můžu udělat mnohem víc. Tady je první a nejjednodušší návrh."

Z obrazovky zmizel hnědožlutavý brouk a nahradil ho jiný, mnohem hezčí. Jeho tělo i nohy byly černé a lesklé jako boty palácové stráže. Prodloužené černé krovky skrývaly odpudivě pulzující břicho a po krajích je lemoval tenký bělostný pruh. "Ó," protáhl Mark překvapeně a užasle, jak taková malá změna ovlivní celý dojem. "Paráda!"

"Tady je něco trochu veselejšího."

Brouk na druhém návrhu měl sice také černé nohy a tělo, ale jeho krovky byly víc zaoblené, na způsob vějířků. Hrály všemi barvami duhy od fialové uprostřed přes modrou, zelenou, žlutou a oranžovou až k červené na vnější straně těla. Martya se napřímila: "Tak tohle vypadá lépe. To už je skoro hezké."

"Nemyslím, že tenhle návrh bude praktický," pokračovala dál Kateřina, "ale chtěla jsem jen vyzkoušet všechny možnosti."

Mark na první pohled viděl ve třetím návrhu růžový květ. Tělo a nohy brouka byly zbarvené zeleně po krajích s červeným nádechem. Krovky připomínaly okvětní lístky růže, od jemně nažloutlé přecházely k růžové v mnoha odstínech. Břicho brouka bylo také žluté, harmonicky doplňovalo dojem květu, a tak nevypadalo tak odpudivě. Klouby na nožkách brouka byly protažené do malých tupých trnů.

"Óóó," protáhla pro změnu Kareen. "Dobré nebe. Ano, to by se dalo..."

"Tenhle návrh by mohl být užitečný u brouků v domácnostech," řekla Kateřina. "Myslím, že tyhle krovky budou trochu moc křehké a snadno se poškodí, takže broukům venku by nebyly příliš užitečné. Napadlo mě ale, že brouků můžete mít víc druhů. Můžete mít možná různé druhy s různým účelem."

"Určitě," řekl Enrique. "Určitě."

"Takže poslední," uzavřela Kateřina a spustila program.

Nohy a tělo posledního brouka byly v barvě tmavě modří. Krovky měly tvar velké kapky. V jejich středu zářila žlutá skvrna, která přecházela do červené, oranžové, světle modré a pak znovu tmavě modré barvy. Sotva viditelné břicho brouka mělo tmavě rudou barvu. Celý brouk zářil jako pochodně, jako dýmáček v královské koruně. Všichni čtyři se předklonili, až málem spadli ze židlí. Martya bezděky natáhla ruku. Kateřina se spokojeně usmála.

"Nádhera," zašeptala Kareen. "To je vážně úžasný brouk."

"Ano, to sis přece objednala," zamumlala Kateřina.

Stiskla tlačítko terminálu a doposud nehybný model náhle ožil. Zamával krovkami, až bylo vidět světlé křídla, mňhající se jako rudé jiskry. "Jestli se Enrikovi podaří využít bioluminiscence těch křídel, mohli by ti brouci ve tmě svítit. Pár brouků pohromadě by mohlo vypadat docela hezky."

Enrique se divoce naklonil kupředu: "To je nápad. Docela určitě by se takhle mnohem lépe chytali ve tmě... Určitě by to ale spotřebovalo určitý podíl energie, což se pak projeví na produkci másla."

Mark si představil několik takových brouků za soumraku. Ta představa se mu zalíbila. "Tak to považuj za jejich rozpočet na reklamu."

"Tak kterého vybereme?" zeptala se Kareen. "Mně se líbil ten, co vypadal jako květina..."

"Asi budeme hlasovat," řekl Mark. Napadlo ho, jestli ostatní dokáže přesvědčit o kvalitách toho jednoduchého černého modelu. Ten vypadal jako brouk atentátník. "Budou hlasovat akcionáři," dodal ještě.

"Najali jsme si estetického konzultanta," namítl Enrique. "Možná bychom se měli zeptat na názor také jí." Podíval se na Kateřinu.

Kateřina rozevřela dlaně. "Já dokážu vyrobit jen tu estetickou stránku. Mám jen matnou představu, jak technicky obtížné je ty brouky podle ní upravit. Možná budeme muset zvolit kompromis mezi vzhledem a časovou náročností vývoje toho brouka."

"Ale povedli se ti." Enrique si přitáhl židli blíž k terminálu a znovu si přebral všechny návrhy. Tvářil se soustředěně.

"Čas tu hraje velkou roli," řekla Kareen. "Čas jsou peníze, čas je... je pro nás všechno. Naším prvním úkolem je spustit první prodejní produkt, abychom začali vydělávat kapitál, který potom investujeme do dalšího podnikání. Pak si teprve můžeme vymýšlet další návrhy."

"A vypadnout z Vorkosiganovic sklepa," zamumlal Mark. "Možná... možná že ten černý by tak dlouho netrval?" Kareen zavrtěla hlavou a Martya řekla: "Ne, Marku." Kateřina seděla naprosto nezúčastněně. Enrique si znovu přehrál model úžasného brouka a zasněně vzdychl. "Tenhle," prohlásil. Kateřině škublo koutkem úst. Mark si uvědomil, že všechny čtyři návrhy neprezentovala v náhodném pořadí. Kareen vzhledla k Enrikovi. "Myslíš, že bude rychlejší než ten květinový brouk?" "Určitě," ubezpečil ji Enrique. "Tak dobře." "Určitě se vám nelíbí víc ten černý?" zeptal se ještě jednou Mark. "Přehlasovali jsme tě, Marku," utřala ho Kareen. "To nemůžete, mám přece padesát jedna procent... aha..." Akcie, které rozdělil mezi Kareen a Milesovu kuchařku, mu jeho automatickou většinu odebraly. Přece si je potom od nich chtěl odkoupit zpátky, někdy později... "Takže většina je pro úžasného brouka," řekla Kareen. Pak dodala: "Kateřina souhlasila, že jako platbu přijme podíl v akciích, stejně jako Ma Kosti." "Nedalo to vlastně tolik práce," spustila Kateřina. "Ticho," utřala ji nekompromisně Kareen. "Neplatíme ti za kvantitu, ale za kvalitu. Tak se obvykle kreativním konzultantům platí. Tak do toho, Marku." Trochu váhavě - ne že by si ta žena svůj plat nezasloužila, ale bylo mu líto, že mu skrze prsty utíká poslední naděje na získání majority ve firmě - přešel Mark k terminálu a převedl na Kateřinino jméno podíl akcií. Kareen a Enrique se jako svědci podepsali a pak poslali kopii do Tsipisovy kanceláře v Hassadaru. Potom akcie formálně předali Kateřině. Ta se trochu zmateně usmála, poděkovala a odložila fólii stranou. No, i když se na ty akcie nedívá jako na skutečné peníze, alespoň že za ně odvedla skutečnou práci. Stejně jako Miles patří zřejmě mezi lidi, kteří dělají buď naplno, nebo vůbec. Lepší práci nedělat vůbec, než odvést špatný výsledek, jak říkává hraběnka. Mark se znovu podíval na úžasného brouka, kterého Enrique na obrazovce znovu rozpohyboval. Tak dobrá. "Předpokládám," podíval se Mark naposledy toužebně na Kareen, "že bychom teď měli jít." Čas jsou peníze, jak bylo řečeno. "Ten lov na brouky nám trochu naboural plány. Sotva se stihneme postarat o všechny naše úly." "Můžeš si myslet, že likviduješ únik průmyslového odpadu," poradila mu nemilosrdně Martya. "Dřív než se odplazí z dosahu." "Tví rodiče dovolili Kareen přijít sem. Myslíš, že by ji nechali nastoupit zpátky do práce?" Kareen vystříhla bezmocnou grimasu. Martya zkrivila rty a zavrtěla hlavou. "Trochu se uklidnili, ale tak daleko to ještě nedospělo. Matka moc nemluví, ale otec... otec se vždycky snažil být dobrý otec. Ten beřanský orbit a, no ano, ani ty, Marku, jste prostě nebyli nikde v jeho příručce, jak být barrayarským otcem. Možná, že to dělají ta léta v armádě. I když, popravdě řečeno i s Deliíným zasnoubením mají trochu problémy a ona se chová podle starých dobrých tradic. Tedy pokud oni vědí." Kareen tázavě zdvihla obočí, ale Martya to nehodlala rozvádět. Martya se pak podívala k terminálu, na jehož obrazovce se před Enrikovým upřeným pohledem třpytil úžasný brouk. "Na druhou stranu, mně rodiče k Vorkosiganům chodit nezakázali." "Martyo..." vydechla Kareen. "Udělala bys to pro mě?" "Hm, možná." Pohlédla na Marka zpod spuštěných řas. "Myslela jsem, že bych si taky mohla vydělat pár akcií." Tentokrát zdvihl obočí Mark. Martya? Ta praktická Martya? Mohl by ale Martyu využít k lovu brouků a Enrika poslat zpátky k jeho genetickým kódům. Martya by mohla udržovat laboratoř, starat se o zásoby a dodavatele a zajistit, že nikdo nebude broučí máslo splachovat do odpadu. Co na tom, že se na něj dívá jako na ohromného tlustého brouka, kterého si její sestra z nepochopitelných důvodů oblíbila. Vůbec nepochyboval o tom, že Martya její práci dokonale zvládne... "Enriku?" "Hm?" zamumlal Enrique, aniž by se ohlédl. Mark natáhl ruku a vypnul obrazovku, čímž konečně upoutal jeho pozornost, a vysvětlil mu Martyinu nabídku. "No ano, to by bylo báječné," souhlasil přívětivě Escobařan. Věnoval Martye úsměv plný tajné naděje. Takže se dohodli, ačkoliv Kareen se o své akcie dělit se sestrou příliš nechtěla. Martya se rozhodla vrátit do sídla Vorkosiganů hned. Mark a Enrique se postavili, aby se mohli rozloučit. "Budeš v pořádku?" zeptal se Mark Kareen tiše, když Kateřina a Enrique ukládali na přenosný disk její modely brouků. Přikývla. "Já ano. A ty?" "Držím se. Jak dlouho to asi bude trvat? Než se to všechno vyřeší a tak..." "Už se to vyřešilo." Její pohled byl znepokojivě odhodlaný. "S hádkami jsem skončila, i když oni si to asi ještě neuvědomují. Mám toho dost. Dokud žiji v rodičovském domě, budu se chovat podle těch jejich nesmyslných pravidel. Ale jakmile zjistím, jak bych mohla žít někde jinde, aniž bych se musela vzdát svých cílů, odejdu pryč. Když to bude nutné, tak navždycky." Odhodlaně stiskla rty. "A nebude to asi trvat dlouho." "Och," vydechl Mark. Nebyl si jistý, co tím chce naznačit ani co chce udělat, ale znělo to... odhodlaně. Děsilo ho pomyšlení, že možná bude on příčinou, kvůli které se Kareen rozejde se svou rodinou. Jemu trvalo celý život a dalo mu hodně práce, než si svou rodinu získal. Komodorova rodina mu připadala jako země zaslíbená... "Víš, tam venku... je člověk sám." Pokrčila rameny. "Tak ať." Schůzka skončila. Poslední příležitost... Vycházeli chodbou ven a Kateřina je vyprovázela ze dveří, když konečně Mark sebral odvalu a vyhrkl na ni: "Mohl bych od vás něco vyfídit? Myslím do sídla Vorkosiganů?" Měl naprostou jistotu, že ho vzápětí po návratu přepadne jeho bratr a důkladně ho vyzpovídá stejně, jako to udělal při jeho odchodu. Kateřinin výraz znovu strnul. Odvrátila se od něj. Rukou se dotkla svého bolera poblíž srdce. Mark pod měkkou látkou

zaslechl slaboučké zašustění papíru. Napadlo ho, zda by se Miles začervenal, kdyby věděl, kde se jeho literární dílo teď ukrývá, nebo by s ním začalo být pro samou nafoukanost k nevydržení.

"Řekněte mu," řekla konečně a nemusela vůbec jmenovat, kdo je ten on, o kterém mluví. "Řekněte, že přijímám jeho omluvu. Ale na jeho otázku odpovědět neumím."

Mark cítil, že jako bratr má povinnost se za Milese přimluvit, jenže chladná odtažitost té ženy ho zneklidňovala.

Nakonec nezfetelně zamumlal: "Víte, moc mu na vás záleží."

Na to konečně krátce přikývla a usmála se. "Ano, já vím. Díky, Marku." Dala tím najevo, že tenhle rozhovor skončil.

Kareen na chodníku zabočila vpravo, zatímco ostatní šli doleva, kde na ně čekalo vypůjčené auto s vypůjčeným řidičem. Mark šel chvíli pozpátku a díval se za ní. Kareen ale kráčela s hlavou sklopenou a neohlédla se.

#

Miles nechal dveře svého pokoje otevřené se zcela jasným záměrem. Když zaslechl, jak se Mark odpoledne vrátil, vyběhl do haly a s pohledem lovičího dravce se naklonil přes zábradlí dolů. Na první pohled ale viděl jen to, že Markovi je hrozné vedro. To je tím sádlem a tím černým oblekem, pomyslel si.

Miles se naléhavě zeptal: "Viděls ji?"

Mark k němu vzhledl a ironicky vytáhl obočí. Chvilí očividně přemýšlel, co mu na to řekne, až zamítl všechny tak lákavě jízlivé odpovědi a řekl jen: "Viděl."

Miles sevřel rukama zábradlí. "A co říkala? Nevíš, jestli si ten dopis přečetla?"

"Určitě si vzpomeneš, žeš mi výslovně hrozil smrtí, jestli se jí na to pokusím zeptat, nebo jí to vůbec nějak naznačit."

Miles netrpělivě mávl rukou. "Samozřejmě ne přímo. Víš dobře, že jsem myslel to, aby ses jí nezeptal přímo. Zajímá mě, jestli sis něčeho... nevšiml."

"Kdybych byl tak dobrý čtenář ženských myšlenek, stál bych tady takhle?" Mark si dlaní přejel před obličejem a zamračil se.

"Jak to mám ksakru vědět? Z toho, že se mračíš, to nepoznám. Mračíš se pořád." Naposledy ti bylo špatně od žaludku. I když v Markově případě žaludeční obtíže znepokojivě často souvisejí s potížemi emocionálními.

Miles si opožděně vzpomněl, že se má zeptat taky na něco jiného. "Takže... jak se má Kareen? Je v pořádku?"

Mark se zašklebil. "No, trochu. Není. Asi."

"Aha." Po chvilce mlčení Miles dodal: "Sakra. Promiň."

Mark pokrčil rameny. Zahleděl se na Milese visícího přes zábradlí a zavrtěl hlavou se směsicí zoufalství a lítosti.

"Kateřina ti vlastně něco vzkázala."

Miles téměř přepadl dolů. "Co? Co?"

"Požádala mě, abych ti vyřídil, že tvou omluvu přijímá. Blahopřeju, bratříčku. Nejspíš jsi v tomhle závodě vyhrál. Možná ti přidělila zvláštní prémiové body za styl."

"Ano! Ano!" Miles zabušil pěstí do dřeva. "A co dál? Neříkala ještě něco?"

"Co bys ještě chtěl?"

"Já nevím. Cokoliv. Ano, může mi zavolat. Nebo třeba ať už mi ale nechodí na oči. Prostě něco, Marku!"

"Hádej. Alespoň to musíš zkusit."

"Tak můžu přijít? Neřekla, že ji už nikdy nemám obtěžovat?"

"Řekla, že na tvou otázku odpovědět neumí. Lámej si s tím hlavu sám, ty kryptomane. Já mám vlastní starosti." Mark zavrtěl hlavou a zmizel mu z dohledu směrem k výtahu.

Miles se stáhl do svého pokoje a složil se do velikého křesla před oknem, ze kterého byla vidět zahrada za domem.

Takže má znovu naději. Naději sice tak slabou, jako je právě oživená kryomrtvola, ale ne s kryoamnézií. Tentokrát ne. Přežil to a poučil se.

Neumím odpovědět na vaši otázku mu neznělo jako příkré ne. Neznělo to ale ani jako ano. Znělo to spíš jako... pobídka k poslednímu pokusu. Díky milosrdnému osudu je mu dovoleno začít znovu. Takže se vrátí na začátek a pustí se do toho.

Takže, jak se k ní dostane? Už žádnou poezii, na to nemám buňky rozhodl se pevně. To usoudil podle včerejšího snažení, které zmuchlané odstranil z koše na papíry a dnes ráno ho se všemi ostatními nepodařenými dopisy spálil. Jeho básně dopadly všechny příšerně. A mohlo by se stát i něco horšího: co když se mu náhodou podaří jedna dobrá, ona pak bude chtít další a co potom? Představil si, jak Kateřina za několik let popuzeně vykřikuje Ty už nejsi ten básník, kterého jsem si vzala! Nebude jí už nic předstírat. To prostě nemá cenu.

Ze vstupní haly zaslechl hlasy. Pym uváděl do domu nějakého hosta. Miles jeho hlas nepoznal, ale patřil muži, takže to byla nejspíš návštěva pro jeho otce. Miles se tím přestal zabývat a znovu se usadil do křesla.

Přijala tvoji omluvu. Přijala tvoji omluvu. Znovu se před ním rozzářil život a naděje.

Nejasná hrůza, která mu celé týdny svírala hrdlo, se náhle zvedla. Zahleděl se na prosluněnou zahradu. Ted', když z něj opadla ta tajená touha, možná by se mohl skutečně stát jejím přítelem. Co by se jí asi líbilo...?

Možná by ji mohl pozvat někde na procházku. Možná, že ještě ne do zahrady. Ale do lesa, na pláž... když se rozhovor zadrhne, bude se alespoň na co dívat. Ne že by se bál, že mu dojdou slova. Když bude moci mluvit pravdu a nebude se muset se svými myšlenkami skrývat a lhát, bude mít spoustu možností. Bude toho k hovoru tolik... U dveří se ozvalo odkašlání. Pym. Miles otočil hlavu.

"Přišel vás navštívit lord Richards Vorrutyer, lorde Vorkosigane," ohlásil Pym.

"Jen lord Vorrutyer, prosím, Pyme," opravil ho Richards.

"Váš bratranec, můj pane." Pym s netečným pokývnutím uvedl Richarse do Milesova pokoje. Richards dokonale

pochopil jeho rýpnutí a vyprovodil ho ze dveří podezřívavým pohledem.

Miles Richarse neviděl už přes rok, ale příliš se nezměnil. Vypadal možná trochu starší, protože mu přibýlo hmoty v pase a ubylo vlasů na hlavě. Na sobě měl proužkovaný oblek s epoletami, sladěný do modrošedé, která připomínala barvy Vorrutyerů. Sice to byl denní oblek, ne uniforma, nicméně jasně naznačovala, že ten, kdo ji nosí, se považuje za dědice hraběcího titulu. Tvář měl zamračenou. To se nezměnilo.

Richars se rohlédl po starém pokoji, který patřival generálu Pjetrovi.

"Cože tak náhle potřebuješ Císařského auditora, Richarsi?" zapátral Miles nenápadně, protože ho jeho návštěva nepříjemně vyrušila. Chtěl přemýšlet o tom, kam pozve Kateřinu, a ne se bavit s Vorrutyerem. Se žádným z nich.

"Cože? Ne, kdepak!" Richars se zatvářil dotčeně a pak přivřel oči, když si uvědomil Milesovo nové postavení. "Vůbec jsem nepřišel navštívit tebe. Přišel jsem za tvým otcem kvůli tomu nadcházejícímu hlasování proti té bláznivé lady Donně." Richars zavrtěl hlavou. "On mě ale nepřijal a poslal mě za tebou."

Miles zdvihl obočí v němé otázce. Pym, stojící u dveří, zdvořile zapěl: "Hrabě a hraběnka jsou bohužel dnes večer velmi zaneprázdněni, a proto dnes odpoledne potřebují odpočívat."

Miles své rodiče viděl u oběda. Vůbec se mu nezdáli unavení. Ale jeho otec mu včera večer řekl, že si na Gregorově svatbě hodlá odpočinout od svých povinností vícekrát, a ne na sebe naložit povinnosti hraběte. Je to na tobě, chlapče, ty to zvládneš. Jeho matka ten plán nadšeně podpořila. "Ano, zastupuji svého otce při hlasování, Richarsi."

"Myslel jsem si, že když je teď zpátky ve městě, bude hlasovat on. No dobrá." Richars si pochybovačně Milese prohlédl, pak pokrčil rameny a přešel blíž k oknu.

Takže tě mám na lopatě, co? "Um, posad' se." Miles ukázal na křeslo naproti sobě, stojící u nízkého stolku. "Díky, Pyme, to je všechno."

Pym přikývl a vzdálil se. Miles mu nenařídil přinést žádné občerstvení, aby se tu Richars zbytečně nezdržoval. Richars se tu určitě nezastavil jen kvůli potěšení z jeho společnosti. Ne že by byl právě teď pro kohokoliv zábavným společníkem. Kateřino, Kateřino, Kateřino...

Richars se usadil a zahájil rozhovor větou, která měla vyznít soucitně: "Viděl jsem na chodbě ten tvůj obězní klon. Musíte ho mít všichni plné zuby. Nedá se s ním něco udělat?"

Těžko říci, zda Richarse více popouzela Markova obezita, nebo jen pouhá jeho existence. Na druhou stranu měl teď Richars také příbuzného s pozoruhodným tělem. Jenže Miles v duchu přemýšlel, proč vyhledal právě jeho společnost.

"No, to je myslím naše věc. Copak chceš, Richarsi?"

Richars se opřel hlouběji do křesla a zavrtěl hlavou, nejspíš aby se zbavil vtíravé představy obězního Marka. "Přišel jsem si promluvit s hrabětem Vorkosiganem o... i když - slyšel jsem, že ses s lady Donnou už viděl?"

"Ty myslíš lorda Dona? To ano. Ivan... nás představil. Ty jsi, ehm, svého bratrance ještě neviděl?"

"Sestřenici. A neviděl," usmál se nebezpečně Richars. "Nevím, koho tím chce obalamutit. Jako kdyby to ani nebyla naše Donna."

Miles si dovolil malou zlomyslnost a pozdvihl obočí: "No, to záleží na tom, co tím myslíš, ne? Na Kolonii Beta odvádějí dobrou práci. A ona byla na věhlasné klinice. Neznám všechny detaily jako, řekněme Ivan, ale nepochybuji o tom, že její přeměna byla celková a dokonalá, alespoň z biologického hlediska. A nikdo nemůže popřít, že je urozeného vorského původu a navíc nejstarší žijící potomek hraběte. To jsou splněné dvě ze tří základních podmínek, no a ta třetí - inu, časy se mění."

"Proboha, Vorkosigane, to přece nemyslíš vážně." Richars se posadil a znechuceně stiskl rty. "Devět generací služby Vorrutyerova rodu Císařství a má to skončit takhle? Jako nechutný vtíp?"

Miles pokrčil rameny. "To bude muset rozhodnout Rada hrabat."

"To je absurdní. Dona nemůže dědit. Jen se podívej na důsledky. Jednou z prvních povinností hraběte je zplodit dědice. Jaká žena s kouskem zdravého rozumu by se za ni provdala?"

"Říká se, že na každého z nás někde někdo čeká." To by si vážně přál. Ano, a i kdyby se Richarsovi tohle nepodařilo prokázat, jak těžké by asi bylo někoho najít? "Jenže to není jediná povinnost. Mnoho hrabat například přesto svého dědice z nějakých důvodů nezpłodilo. Jen se podívej například na chudáka Pierra."

Richars po něm střelil podrážděným a ostražitým pohledem. Miles předstíral, že si toho nevšiml, a pokračoval. "Zdalo se mi, že Dono udělal na přítomné dámy docela dojem."

"To je jen ta zatracená ženská soudržnost, Vorkosigane." Richars se na chvíli šokovaně odmlčel. "To ji k vám přivedl Ivan?"

"Ano." Jak se Donovi podařilo k tomu Ivana přinutit, bylo pro Milese stále záhadou, ale své spekulace v tomto směru nehodlal sdílet s Richarsem.

"Víš, že s ní spal. Stejně jako polovina mužů ve Vorbarr Sultaně."

"Slyšel jsem... něco takového." Vypadni Richarsi. Nechci se tu zabývat tvým smyslem pro humor.

"Jestlipak ji ještě... to je jedno. Nikdy bych si sice nemyslel, že Ivan Vorpatril by se dal ke druhé straně, ale člověk nikdy neví!"

"Um, Richarsi... zdá se mi, že ti to nějak nesedí," zdálo se Milesovi vhodné podotknout. "Logicky nemůžeš mého bratrance považovat za homosexuála, protože spí s Donem, i když si osobně nemyslím, že to dělá, pokud současně neuznáš Dona za muže. V tom případě má nárok na hraběcí titul Vorrutyerů."

"Já myslím," odsekl Richars po chvíli upjatě, "že tvůj bratranec Ivan je velmi zmatený mladý muž."

"V téhle věci ne," povzdechl si Miles.

"To ale není podstatné," odsunul Richars netrpělivě otázku Ivanovy sexuální orientace stranou.

"S tím musím souhlasit."

"Podívej se, Milesi," spojil rozumářsky špičky prstů Richars. "Já vím, že vy Vorkosiganové podporujete progresivní

stranu od smrti starého Pjotra, stejně jako my Vorrutyerové jsme vždycky podporovali konzervativce. Jenže tenhle Donnin výmysl útočí na samou podstatu vorské moci. Když se Vorové nespojí ohledně určitých základních věcí, může se stát, že zjistí, že svou moc už nemají o co opřít. Spoléhám na to, že s tvým hlasem můžu počítat."

"Ještě jsem o tom případu moc nepřemýšlel."

"Tak se zamysli teď. Hlasování bude brzy."

Dobře, dobře, to, že Dono je v každém směru mnohem zábavnější než Richars, ještě není dostatečný důvod, aby zdědil titul. Bude muset celou tu záležitost rozvážit s nadhledem. Miles si povzdychl a pokusil se donutit nad Richarsovými slovy zamyslet.

Richars na něj tlačil dál: "Je něco v Radě, na čem ti momentálně zvlášť záleží?" Pokoušel vyměnit hlas za hlas, nebo spíš vyměnit svůj ještě neexistující hlas za platný Milesův.

"Právě teď ne. Mám osobní zájem na opravě komarrského solárního zrcadla, protože si myslím, že pro Císařství je to výhodná investice, ale Gregor to má už pevně v ruce." Jinými slovy, nemáš nic, co bych mohl potřebovat, Richarsi. A to ani teoreticky. Nicméně po chvíli přemýšlení dodal. "Mimochodem, přemýšlel jsi o tom případě René Vorbrettena?" Richars pokrčil rameny: "Je to neštěstí. Není to nejspíš jeho vina, ale co se s tím dá dělat?"

"Potvrdit Renému jeho nárok?" navrhl Miles mírně.

"To není možné," opáčil Richars přesvědčeně. "Je to Cetagand'an."

"Snažím se pochopit, jakým způsobem by se René Vorbretten dal považovat za Cetagand'ana," řekl Miles.

"Podle původu," odpověděl Richars bez váhání. "Naštěstí je tu také čistokrevná linie Vorbrettenů, která ho nahradí. Sigur do svých povinností hraběte určitě brzy doroste."

"Už jsi Sigurovi svůj hlas slíbil?"

Richars si odkašlal. "Když už o tom mluvíme, tak ano."

Takže Richars teď má podporu hraběte Vormoncriefa. Tady pro Reného nezíská nic. Miles se jen usmál.

"Tohle zpoždění mého jmenování je k vzteku," pokračoval za chvíli Richars. "Tři měsíce jsou pryč, Vorrutyerovic okrsek nemá vládcu a Donna si z nás všech jen utahuje."

"Mm, taková operace není ani jednoduchá, ani bezbolestná na to, aby to myslela jako vtip." Moderní medicína byla jedna z oblastí mučení, v nichž byl Miles skutečný expert. "V jistém slova smyslu Dono zabil Donnu, jen aby získal tuhle příležitost. Myslím, že to myslí velmi vážně. A protože tomu už tolik obětoval, docela určitě se teď nezastaví."

"Snad -" a Richars se zatvářil pohoršeně, "snad opravdu nechceš hlasovat pro ni, ne? Přece si nemyslíš, že by to tvůj otec schválil!"

"Když to schválím já, schválí to on. Jsem jeho Hlasem."

"Tvůj dědeček," rozhlédl se Richars kolem, "by se v hrobě obrátil!"

Miles vycenil zuby v neveselém úsměvu. "Já nevím, Richarsi. Lord Dono na mě udělal skvělý dojem. Možná, že ho někde přijmou poprvé jen ze zvědavosti, ale umím si představit, že pak už ho budou zvat jen kvůli němu samotnému."

"Tak proto jsi ho sem přijal? Jen ze zvědavosti? Musím říct, že tím jsi Vorrutyerům příliš neposloužil. Pierre byl podivín - ukazoval ti někdy tu sbírku čepic se zlatým lemováním? - a jeho sestra není o nic lepší. Tu ženskou by měli někam zavřít na doživotí."

"Měl bys překonat své předsudky a s lordem Donem se setkat." A teď už můžeš vypadnout. "Lady Alys úplně okouzila."

"Lady Alys nemá hlas v Radě," zamračil se Richars na Milese. "A tebe taky okouzila?"

Miles upřímně pokrčil rameny. "Vlastně ani nevím. Ten večer to nebyla moje hlavní starost."

"Ano," zavrčel Richars. "Slyšel jsem o tom tvém problému."

Cože? Miles náhle zjistil, že Richarse poslouchá se skutečným zaujetím. "A jaký to má být problém?" zeptal se mírně. Richars zkrivil rty v kyselém úsměvu. "Někdy mi připomínáš bratrance Byerlyho. Ten je taky ve společnosti dokonalý, ale zdaleka není tak chytrý, jak si myslí. Myslel bych si, že právě ty znáš taktiku dost dobře na to, abys uzavřel všechny východy, než past sklapne." Po chvíli pokračoval. "I když mi je ta Alexiho vdova sympatická, jak se ti vzeprěla."

"Alexiho vdova?" vydechl Miles. "Já nevěděl, že Alexi je ženatý a dokonce už mrtvý. Kdopak je ta šťastná dáma?"

Richars si ho změřil pohledem, který říkal nedělejte tady hlupáka. Jeho úsměv nabyl zvláštního výrazu, jako kdyby ho těšilo, že se mu Milese konečně podařilo vytrhnout z té lhotejnosti. "Je to přece docela jasné, nemyslíte, lorde auditore? Jasné jako den!" Opřel se zpátky do křesla a přimhouřil oči.

"Obávám se, že nerozumím," řekl Miles pečlivě neutrálním tónem. Milesova tvář, postoj i gesta rázem sklouzly do automatického bezpečnostního a nic neprozrazujícího výrazu.

"A co ta smrt administrátora Vorsoissona? Nepřišla ti vhod? Alexi si myslí, že to ta vdova nejdřív nevěděla, jak a proč její manžel zemřel. Jenže podle jejího bouřlivého výstupu na té tvoji oslavě už celá Vorbarr Sultana ví, že tě prokoukla." Miles měl na tváři stále jen mírný úsměv. "Jestli mluvíš o bývalém manželovi madam Vorsoissonové, ten zemřel při nehodě s dýchací maskou." Nedodal už a já byl u toho. Asi by mu to příliš nepomohlo.

"Tak s dýchací maskou, co? To se dá taky snadno zařídit. Přímě tady mě napadají tři nebo čtyři způsoby, jak to udělat, a nemusel bych se ani moc namáhat."

"Motiv sám ještě vraha nedělá. Nebo... když ti to tak rychle myslí... mohl bys vědět, co se stalo Pierrově snoubence?"

Richars zdvihl bradu. "Mě vyšetřovali a shledali nevinným. Na rozdíl od tebe. Já nevím, jestli to, co se povídá o tobě, je pravda, ale proces by tě asi příliš nepotěšil."

"Ne." Miles se nepřestal usmívat. "Ani ty sis to příliš neužíval, co?"

"Ne," řekl Richars prostě. "Ti vyšetřovatelé rozebírali všechny mé osobní záležitosti, do kterých jim vůbec nic nebylo... celý jsem se poslintal při výslechu pod fastpentou. Měli hroznou radost, že se jim do rukou dostal Vor. Nejspíš by se

tetelili blahem ještě víc, kdyby dostali do rukou někoho, jako jsi ty. Jenže ty jsi pravděpodobně před nimi v bezpečí, protože jsi v Radě. Musel by to být vážně blázen, aby vznesl takové obvinění - a co by z toho měl? Nic."

"Ne." Takové obvinění by bylo zamítnuto z důvodů, o kterých Richars nevěděl nic a Miles s Kateřinou by museli odolávat veřejným spekulacím, které by nedokázal nikdo zastavit. Nic by z toho neměli.

"Kdo by na tom mohl vydělat, by byl Alexi a ta vdova Vorsoissonová. Na druhé straně..." zadíval se Richars na Milese už troulaleji, "ty na tom vyděláš, pokud nikdo takové obvinění nevznese."

"Vážně?"

"No tak. Oba dva jsme vychováni v tradicích Starých Vorů. Nebudeme se přece hádat, když se můžeme vzájemně podpořit. Máme společný zájem. Je to přece tradice. Nemá smysl předstírat, že naši otcové nebyli z nejvýše postavených lidí."

"Můj dědeček... se naučil dělat politiku od Cetagand'anů. Šílený Císař Jurij mu pak poskytl další vzdělávání. A od něj se to potom naučil můj otec." A od nich obou zase já. Tohle je jediné varování, které ti dám, Richarsi. "Když jsem Pjotra poznal, celá vorbarrsultanská politika mu byla na stará kolena už jen k smíchu."

"No tak vidíš. Myslím, že si vzájemně rozumíme."

"No, zopakujme si to. Chápu správně, že mi nabízíš, že mě neobviníš z vraždy, když budu v Radě hlasovat pro tebe místo pro Dona?"

"A obojí mi to připadá přijatelné."

"A co když takovou obžalobu vznese někdo jiný?"

"Napřed by je to muselo zajímat a pak by se toho museli odvážit. Takových moc není, že?"

"To je těžké říct. Celá Vorbarr Sultana zřejmě najednou mluví o tom, co se stalo na mé rodinné oslavě. Kde jsi k těm... výmyslům... například přišel ty?"

"Taký na rodinné oslavě," uculil se Richars, kterého Milesova nejistota zřejmě bavila.

A kdo všechno tu informaci má? Proboha, je snad za tím Richarsovým vyhrožováním nedej bože únik informací od Císařské bezpečnosti? Potenciální implikace by mohly dalece přesáhnout boj o moc v jednom okrsku. Císařská bezpečnost tady asi dostane pořádně zabrat.

Celá Vorbarr Sultana. Dopřdele, dopřdele, dopřdele.

Miles se znovu opřel, podíval se zpřímá Richarsovi do očí a usmál se. "Viš, Richarsi, jsem rád, že jsi sem přišel. Než jsme se začali bavit, nebyl jsem úplně rozhodnutý, jak budu v tomhle případě hlasovat."

Richars se zatvářil potěšeně nad tím, že se Miles tak rychle zlomil. "Věděl jsem, že se dohodneme."

Pokus o uplacení nebo vydírání Císařského auditora byl považován za velezradu. Pokus o uplacení nebo vydírání hraběte kvůli získání jeho hlasu byl považován za normální obchodní praktiku. Hrabata podle tradic očekávala, že se budou jejich protivníci bránit. Richars přišel za Milesem kvůli jeho hlasu, a ne kvůli tomu, že je Císařským auditorem. Nezdálo se spravedlivé náhle se za něj prohlásit. A navíc si chce vychutnat, jak ho pak osobně zničím. Na co přijde při svém vyšetřování Císařská bezpečnost, bude jejich věc. A Císařská bezpečnost naprosto postrádá smysl pro humor. Copak Richars netuší, za jaké provázky tady tahá? Miles se znovu usmál.

Richars mu úsměv oplatil a postavil se. "Takže, musím dnes navštívit ještě pár lidí. Díky, lorde Vorkosigane, za vaši podporu." Natáhl ruku. Miles mu ji bez váhání pevně a s úsměvem stiskl. Usmíval se, když přišel Pym, aby hosta vyprovodil, a usmíval se stále, když zvuk těžkých bot slábl na schodech a nakonec bouchly vstupní dveře.

Pak se jeho úsměv změnil v zavrčení. Řítil se pokojem a snažil se najít cokoliv, co nebylo příliš cenné ani starožitné, aby to mohl rozbít. Nic takového nenašel a nakonec vytrhl z pochvy svou pečetní dýku po dědečkovi a vrhl ji do dřeva dveří své ložnice. Velmi uspokojivý chvějivý zvuk ustal příliš rychle. Během několika minut uklidnil svůj dech, přestal nadávat a znovu se zatvářil klidně. Chladně, to ano, ale přesto klidně.

Pak přešel do své pracovny a usadil se u svého terminálu. Odsunul stranou opakování Ivanova ranního vzkazu, aby mu zavolal, a vyťukal číslo bezpečnosti. Ke svému překvapení byl spojen na první pokus přímo se šéfem Císařské bezpečnosti, generálem Guy Allegrem.

"Dobré odpoledne, lorde auditore," řekl Allegre. "Jak vám mohu posloužit?"

Nejlépe dobře propečený. "Dobré odpoledne, Guy." Miles se odmlčel a žaludek se mu sevřel nechutí nad tím, co ho čeká. Musí to udělat. "Právě se ke mně dostal dost nepříjemný výsledek vývoje vyšetřování na Komarru," nemusel ani specifikovat, jakého vyšetřování. "Vypadá to jen na osobní intriky, ale může to mít v pozadí únik informací. Zdá se, že mě kdosi ve městě obviňuje ze smrti toho idiota Tiena Vorsoissona. Mým motivem měl být zájem o jeho vdovu." Miles polkl. "Ta druhá půlka je bohužel pravdivá. Já jsem se," jak to mám kručínal říct, "pokoušel jí dvořit. Nepříliš... úspěšně."

Allegre zdvihl obočí. "Vážně? Něco takového se mi právě dostalo na stůl."

Sakra! Co to proboha je? "Ano? To bylo rychlé!" Nebo o tom vážně mluví celé město. Ano, Miles asi není první, kdo se o tom dozvěděl.

"Cokoliv spojené s tím případem se mi okamžitě hlásí."

Miles chvíli vyčkával, ale Allegre už dál nepokračoval. "Dobrá, řeknu, co vím já. Richars Vorrutyer mi právě navrhl nevznést proti mně obvinění ze smrti Tiena Vorsoissona za to, abych pro něj hlasoval v Radě a potvrdil ho jako hraběte Vorrutyera."

"Hm. A co jste mu na to řekl?"

"Potřásl jsem mu rukou a poslal jsem ho pryč přesvědčeného, že mě získal."

"A získal?"

"To ani náhodou. Budu hlasovat pro Dona a Richarse rozšlápnu jako švába. Ale rád bych věděl, jestli někdo mluvil, nebo jestli je to náhodná pomluva. Pro mé další aktivity je to velmi důležité."

"Naši informátoři na té pomluvě nezjistili žádný reálný základ. Veřejnost například nezná žádné klíčové detaily. Právě teď se té záležitosti věnuje špičkový analytik."

"Výborně. Díky."

"Milesi..." Allegre zamyšleně stiskl rty. "Nepochybuji, že vás to popouzí. Ale mohu se spolehnout, že vaše reakce nepřitáhne žádnou další pozornost ke Komarru?"

"Jestli někdo mluvil, je to vaše věc. Jestli je to jen pomluva..." Co s tím asi mám dělat?

"Co budete dělat dál, jestli se mohu ptát?"

"Právě teď? Zavolám madam Vorsoissonovou a upozorním ji, co ji čeká." Při tom pomyšlení se mu udělalo špatně. Těžko si uměl představit něco horšího, o čem by ji mohl informovat a co by se víc lišilo od toho, co jí skutečně chtěl říct. "Tohle se jí týká... stejně jako mě."

"Hm." Allegre si promnul bradu. "Abychom ještě víc nevířili bahno kolem, navrhol bych, abyste to odložil, dokud můj analytik neprověří její účast."

"Jakou účast? Je to nevinná oběť!"

"Ne že bych nesouhlasil," konejšil ho Allegre, "nejedná se mi o zradu jako spíš o náhodné překnutí."

Císařská bezpečnost nikdy neměla příliš velkou radost, že Kateřina, civilní osoba, je plně informovaná o největším tajemství roku, možná i století. I přesto, že jim zločince zajistila přímo vlastní rukou. "Není taková. Je maximálně opatrná."

"Tak to vidíte vy."

"Tak to vidím já, jako profesionál."

Allegre kývl na souhlas. "Ano, můj pane. Tenhle názor vám rádi potvrdíme. Přece byste nechtěl, aby si Císařská bezpečnost nebyla... jistá."

Miles dlouze a uznale vydechl. Ocenil trefnost poslední poznámky. "To ne," přiznal.

"Můj analytik vám zavolá výsledek co nejdříve," slíbil Allegre.

Miles stiskl ruce v pěst a znovu je povolil. Kateřina nevychází z domu často. Mohlo by pár dní trvat, než ji to někdo řekne. "Dobrá. Informujte mě okamžitě."

"Rozkaz, můj pane."

Miles ukončil spojení.

Zmocňovalo se ho nejasné podezření, že ve svém podvědomém strachu o utajení komarrských událostí se k Richarsovi Vorrutyerovi choval nesprávně. To je těch deset let u Císařské bezpečnosti. Miles považoval Richarse za násilníka, ne za blázna. Kdyby se mu Miles okamžitě postavil, možná by povolil a couvl a raději by ustoupil, než by si proti sobě definitivně popudil jednoho nerozhodného hlasujícího.

No, teď už je pozdě za ním běžet a mluvit o tom znovu. Miles bude hlasovat proti Richarsovi už jen proto, aby demonstrativně prokázal marnost snažení vydírat Vorkosigany.

A budu mít v Radě o jednoho úhlavního nepřítele víc... Bude na to Richars reagovat tím, že ho veřejně obviní? Snad ne.

V Kateřininy očích se Miles právě vyhrabal z jednoho průšvihů. Klidně by se s ní dostal do jakéhokoliv dalšího, jen ne proboha do společného obvinění ze smrti jejího manžela. Právě se jí dařilo se z toho manželství vzpamatovávat. Formální obvinění a vyšetřování, i když s negativním výsledkem, jí přivolá zpátky všechna stará traumata a vrhne ji do kolotoče stresu a ponížení. Boj o moc v Radě hrabat není procházka růžovou zahradou.

K ničemu z toho by ale nemuselo dojít, kdyby Richars nebyl potvrzen jako hrabě Vorrutyer.

Ale Dono by to mohl dokázat.

Miles stiskl čelisti. Teď už ano.

O vteřinu později vytřel další číslo a netrpělivě čekal.

"Zdravím, Dono," zavrnil Miles, když se na obrazovce objevila tvář. V pozadí bylo vidět zašlou nádheru jednoho z pokojů v sídle Vorrutyerů. Ale tvář na obrazovce nepatřila Donovi. Byla to Olivia Koudelková. Vesele se na něj šklebila. Na tváři měla šmouhu od prachu a pod paží tři srolované pergameny. "Á... Olivie. Promiň. Není tam lord Dono?"

"Samozřejmě, Milesi. Mluví se svou právnickou. Zavolám ho." Vyběhla ze zorného pole obrazovky. Slyšel ji volat v dálce Hej, Dono! Hádej, kdo ti volá!

Za chvíličku se na obrazovce objevila Donova zarostlá tvář. "Dobré odpoledne, lorde Vorkosigane. Co pro vás mohu udělat?"

"Zdravím, lorde Dono. Právě mě napadlo, že jsme z nějakého důvodu nedokončili náš minulý rozhovor. Chtěl jsem vám oznámit, pokud byste o tom snad pochyboval, že váš nárok na Vorrutyerský okrsek má moji plnou podporu a také můj hlas."

"Ale, děkuji vám, lorde Vorkosigane. To slyším velmi rád." Dono se odmlčel. "I když... je to trochu překvapující. Měl jsem z vás dojem, že se snažíte být nad věcí."

"Ano, snažil jsem se. Právě mě ale navštívil váš bratranec Richars. Podařilo se mu popudit mě proti sobě pozoruhodně rychle."

Dono stiskl rty a pokusil se neusmát příliš široce: "Ano, to se mu občas daří velmi dobře."

"Kdybych mohl, rád bych se sešel s vámi a René Vorbrettenem. Tady v sídle Vorkosiganů nebo kdekoli jinde."

Myslím, že by vám oběma prospěla strategická porada."

"Velmi rád uposlechnu vaši rady, lorde Vorkosigane. Kdy?"

Pár minut strávili porovnáváním diářů a posouváním termínů, pak zavolali Renému do sídla Vorbrettenů a nakonec se usnesli na schůzce pozítří. Miles by se s nimi nejraději sešel hned nebo zítra, ale musel přiznat, že se na schůzku

alespoň může řádně připravit. Srdečně se s oběma - jak doufal - budoucími kolegy rozloučil.

Pak natáhl ruku, aby vyťukal další číslo. Zaváhal, ale nedokončil ho. Vůbec nevěděl, jak by měl začít. Ted' s Kateřinou mluvit nemůže. Kdyby s ní zkusil mluvit o něčem jiném a úplně obyčejném a tohle jí zatajil, znovu by jí lhal.

Jenže co řekne potom, až mu to Allegre schválí?

Postavil se a začal přecházet po místnosti.

Kateřinin rok smutku by posloužil více věcem než jen uzdravení její pošramocené duše. Po roce by se veřejnost přestala zabývat Tienovou záhadnou smrtí, jeho vdova by znovu zapadla do společnosti a mohl by se jí dvořit muž, kterého znala už předtím. Jenže on ne. Celý netrpělivý a rozechvělý, aby ji neztratil, musel tlačit na pilu tolik, až se zlomila.

No ano, kdyby své záměry nevybreptal každému kolem, nikdy by nebyl Illyan tak zmatený a nemohl jí to prozradit a k tomu dvojznačnému incidentu na jeho oslavě by nikdy nedošlo. Chtěl bych stroj času, abych se mohl vrátit a zastřelit se.

Musel přiznat, že celá tahle situace může sloužit jako výborná dezinformační kampaň. Za starých dob, kdy byl ve službě, by se zalykal štěstím nad mnohem menším průšvihem svých nepřátel. Považoval by to za bohem seslané štěstí. Sám na sebe sis to upletl, ty idiote.

Kdyby tak vydržel mlčet, mohla mu projít i ta polopravda s tou zahradou. Kateřina by pro něj stále ještě pracovala a - zarazil se a zkoumal své pocity. Krosbal. Bylo by to dotyčné období jeho mládí snesitelnější, kdyby se o tom milosrdným podvodu nikdy nedozvěděl? Co bys raději - cítit se jako hlupák, nebo jím skutečně být? Za sebe odpověď znal, má snad Kateřinu v tomhle podcenit?

To jsi stejně udělal. Tupče.

V každém případě to vypadalo, že obvinění by se týkalo jen jeho. Pokud mluvil Richars pravdu, jí by se to nijak netýkalo. A když jí dáš teď pokoj, tak ani nebude.

Přešel ke svému křeslu a těžce do něj dosedl. Jak dlouho se jí bude muset vyhýbat, než tahle šřavnatá pomluva odezní? Rok? Léta? Napořád?

Zatraceně, dopustil se přece jen toho, že se zamiloval do kurážné a krásné ženy. Co je na tom špatného? Chtěl jí dát celý svět, nebo alespoň ten, co mu patřil. Jak se mohly všechny jeho dobré úmysly takhle... zvrtnout?

Dole v hale slyšel Pymův hlas a ještě nějaké další. Na schodech zaslechl kroky a připravil se nařídít Pymovi, že není doma absolutně pro nikoho. Jenže ve dveřích se neobjevil Pym, ale Ivan. Miles zasténal.

"Nazdar, hochu," pozdravil vesele Ivan. "Bože, vypadáš příšerně."

"Zaspal jsi dobu, Ivane. Vypadám pořád příšerně."

"Vážně?" Ivan se na něj zkoumavě zadíval, ale Miles mávl rukou. Ivan pokrčil rameny: "Tak co si dáme? Vínó? Pivo? Svačinku od Ma Kosti?"

Miles ukázal směrem k baru u zdi: "Něco si nalij."

Ivan si nalil víno a zeptal se: "Co si dáš ty?"

Nebudeme znovu začínat, že ne? "Já nic. Díky."

"Jak chceš," Ivan přešel zpátky k oknu a zatočil sklenicí. "Ty sis nevyzvedl moje vzkazy?"

"Ano, viděl jsem je. Promiň. Měl jsem těžký den." Miles se zamračil. "Asi nebudu moc dobrý společník. Právě mě doběhl Richars Vorrutyer. Pořád ještě se to snažím strávit."

"Aha. Hm." Ivan pohlédl ke dveřím a usrkl víno. Odkáslal si. "Jestli se to týkalo té předpokládané vraždy, tak sis to mohl ušetřit, kdyby sis vyzvedával ty zatracené zprávy. Já jsem se snažil."

Miles na něj zůstal v šoku civět: "Bože, ty to víš taky? Copak nikdo v tomhle zatraceném městě nemá nic jiného na práci?"

Ivan znovu pokrčil rameny: "O ostatních nevím nic. Moje matka ještě nic neříkala, ale možná si jen myslí, že to nestojí za řeč. Mně to řekl Byerly Vorrutyer, abych tě varoval. Přišel už ráno. Takovéhle drby on miluje. Nejspíš se mu to líbilo tolik, že si to nemohl nechat pro sebe. Nebo možná hraje ještě nějakou jinou hru. Vůbec netuším, na čí straně vlastně stojí."

Miles si rukou promnul čelo. "Sakra."

"No, hlavní ale je, že ode mě to nemá. Rozuměl jsi?"

"Jo," povzdechl si Miles. "Asi. Udělej pro mě něco a popři to, jestli to někde uslyšíš, ano?"

"Ty myslíš, že mi někdo bude věřit? Každý ví, že stojím odjakživa při tobě. A navíc jsem u toho nebyl. Nevím víc, než vědí ostatní." Po chvíli se opravil: "Vlastně miň."

Miles uvažoval, co má dělat. Zabít se? Smrt je tak báječně klidná a navíc by ho pak takhle příšerně nebolela hlava.

Jenže je tu riziko, že ho nějaký dobrák znovu oživí a bude na tom ještě hůř. A navíc musí přežít přinejmenším do doby, aby mohl hlasovat proti Richarsovi. Zamyšleně si svého bratrance prohlížel: "Ivane..."

"Není to moje vina," spustil okamžitě Ivan. "Není to moje práce, nemůžeš mě k ničemu donutit a jestli chceš, abych něco udělal, řekni si o to mojí matce. Jestli si troufneš." Spokojeně přikývl.

Miles se opřel pohodlněji a dlouze se na Ivana zahleděl. "Máš pravdu," řekl konečně. "Až moc často jsem využíval tvoji věrnosti. Omlouvám se. Nevadí."

Ivanovi zaskočil další doušek vína, šokovaně se na něj podíval a sraštil obočí. Nakonec se mu podařilo polknout. "Co tím chceš říct, že to nevadí?"

"Jen to, že to nevadí. Není důvod zatahovat tě do toho průšvihů. Spíš naopak." Miles pochyboval, jestli Ivana tohle jeho vítězství uspokojí, navíc v záležitosti, která bude navěky ležet utajená v záznamech Císařské bezpečnosti. A kromě toho ho vážně nenapadalo, co by pro něj Ivan mohl udělat.

"Není důvod? Nevadí? Co máš za lubem?"

"Obávám se, že vůbec nic. Tady mi prostě nepomůžeš. Díky ale za ochotu," dodal ještě záměrně.

"Já ochotný nebyl," namítl Ivan. Změřil si ho zúženými očima. "Ty máš něco v plánu."

"Kdepak, žádný plán." Vím jenom určitě, že budoucí týdný budou nepříjemné jako ještě nikdy. "Díky, Ivane. Ven už trefíš sám, vid'?"

"Jasně..." Ivan vyprázdnil sklenici a položil ji na stolek. "Jasně. Zavolej mi jestli... budeš něco potřebovat."

Ivan vyšel ze dveří s nezřetelným mumláním, které ještě doznívalo na schodech: "Není důvod. Nevadí. Kdo si sakra myslí, že je...?"

Miles se pousmál a pohodlně se uvelebil do křesla. Má spoustu práce. Jenže je příliš unavený.

Kateřina...

Její jméno se před ním rozplývalo jako kouř, než ho odvál vítr.

KAPITOLA 13

Kateřina seděla v jarním slunci u stolku na tetině zahradě a snažila se nějak setřídit seznam krátkodobých zaměstnání, které si vyfiltrovala podle místa a platu. Nic z toho se nezdálo souviset s botanikou. Perem nepřítomně načmárala na okraj fólie další návrh na hezkého brouka a pak si tam načrtla tetinu zahradu vylepšenou o další záhony, vyvýšené, aby se daly snadněji udržovat. Tetiny potíže se srdcem by se měly na podzim zlepšit, protože je objednaná na transplantaci, ale teta se určitě vzápětí vrhne znovu naplno do učení. Že by tady udělala zahradu z barrayarských druhů? Ne.

Kateřina se znovu sklonila nad seznam zaměstnání.

Teta Vorthysová pobíhala mezi domem a zahradou. Kateřina si jí proto všimla, až když zaslechla její zvláště znějící hlas: "Kateřino, máš tu návštěvu."

Kateřina vzhledla a překvapením ztuhla. Vedle její tety stál kapitán Simon Illyan. Dobrá, seděla vedle něj před pár dny celý večer, ale to bylo v sídle Vorkosiganů, kde bylo možné všechno. Oživlé legendy se jen tak po ránu nemají ve zvyku tyčit právě v její zahradě, jako kdyby vyrostly ze semene, které tam kdosi upustil. Ten kdosi by byl nejspíš Miles.

Ne že by se kapitán Illyan doslova tyčil. Byl vlastně mnohem menší a štíhlejší, než jak si ho představovala. Zřídka ho už bylo vidět v i holovizi. Na sobě měl úpravný civilní oblek, jaký by si mohl obléci kterýkoliv konzervativní Vor. Vlídne se na ni usmál a rukou jí naznačil, aby nevstávala. "Ne, ne, prosím, madam Vorsoissonová..."

"Vy... neposadíte se?" vykoktala Kateřina, když klesla zpátky na své místo.

"Díky." Přitáhl si druhou židli a trochu strnule se posadil, jako kdyby se necítil úplně pohodlně. Možná, že i jeho trápí staré rány, jako občas Milese. "Napadlo mě, jestli bych si s vámi mohl soukromě promluvit. Madam Vorthysová proti tomu nic nenamítala."

Její teta přikývla na souhlas. "Kateřino, právě jsem chtěla na hodinu odejít. Chceš, abych se ještě zdržela?"

"To není nutné," řekla tiše Kateřina. "Kde je Nikki?"

"Hraje si na mém terminálu."

"Dobře."

Teta Vorthysová přikývla a zašla zpět do domu.

Illyan si odkašlal a začal: "Nechtěl jsem rušit vaše soukromí, madam Vorsoissonová, ale chtěl jsem se přesto omluvit za rozpaky, do kterých jsem vás před několika dny uvedl. Cítím to jako svoji vinu a velmi se obávám že jsem způsobil... nějakou škodu, což jsem nechtěl."

Kateřina se podezřívavě zamračila a prstem si začala pohrávat s okrajem svého bolera. "To vás sem poslal Miles?"

"Ach... ne. Jsem vyslanec jen sám za sebe. Nemám tu žádný úkol. Kdybych neměl tu hloupou poznámku... vůbec jsem nepochopil delikátnost celé situace."

Kateřina hoře a souhlasně povzdychla. "Myslím, že vy a já jsme v té jídelně byli jediní, kteří nevěděli o co šlo."

"Obával jsem se, že jsem byl informován, ale zapomněl jsem to. Nicméně se zdá, že mi to opravdu nikdo neřekl. Na to ještě nejsem zvyklý." V očích se mu i přes jeho úsměv objevil záblesk nervozity.

"Nebyla to vůbec vaše vina, pane. Někdo... se prostě přepočítal."

"Hm." Illyan soucitně stiskl rty. Prstem cosi kreslil na povrch stolu. "Víte, když už mluvíme o vyslancích - původně mě napadlo přijít a přimluvit se za Milese. Napadlo mě, že mu to asi dlužím za to, jak jsem mu tuhle jeho romanci pokazil. Ale čím déle jsem nad tím přemýšlel, tím víc jsem si uvědomoval, že vůbec nevím, jaký by z něj byl manžel. V podstatě se vám ho neodvažuji doporučit. Jako podřízený byl příšerný."

Překvapeně zdvihla obočí: "Já myslela, že jeho kariéra u Císařské bezpečnosti byla úspěšná."

Illyan pokrčil rameny. "Všechny jeho mise byly mnohem úspěšnější, než jsem kdy čekal. I než jsem se obával... na každý rozkaz reagoval snahou přesáhnout všechna očekávání. Kdybych do něj mohl nechat instalovat nějaký druh přístroje, asi by to byl reostát. Trochu ho utlumit, o stupeň nebo dva... možná by to vydržel i déle." Illyan se zamyšleně zadíval do zahrady, ale Kateřina viděla, že v duchu nevidí zahradu. "Znáte všechny ty staré pohádky, kde se hrabě snaží zbavit nevhodného nápadníka své dcery tím, že mu uloží splnit tři nemožné úkoly?"

"Ano..."

"Tohle s Milesem nikdy nezkoušejte. Nikdy."

Pokusila se utajit bezděčný úsměv, ale marně. Také se na ni usmál.

"Řeknu jen," pokračoval už jistěji, "že se vždycky učil velmi rychle. Kdybyste mu dala druhou šanci... možná by vás dokázal překvapit."

"Příjemně?" zeptala se suše.

Ted' byla řada na něm, aby potlačil úsměv. "To není pravidlem." Znovu se zadíval do prázdna a jeho úsměv přešel v zamyšlený výraz. "Za ta léta jsem měl mnoho podřízených, kteří měli skvělou kariéru. Víte, dokonalost s sebou nenese

žádné riziko. Ať byl Miles jakýkoliv, nikdy nebyl dokonalý. Být jeho nadřazeným pro mě byla čest i hrůza a jsem vděčný a užaslý, že jsme to oba přežili. Jeho kariéra nakonec skončila pohromou. Jenže než skončila, přešel do jiného světa."

Kateřinu napadlo, že Illyan to nemyslí jako řečnický obrat. Pohlédl jí do očí a ukázal otevřené dlaně, jako kdyby se omlouval za to, že v nich kdysi držel osud světů.

"Považujete ho za velkého muže?" zeptala se vážně Kateřina. A musí být člověk sám velký, aby to uznal? "Jako jeho otce a dědečka?"

"Já myslím, že je to velký muž... úplně jiný než jeho otec a dědeček. Často jsem si myslel, že ho ta jeho snaha podobat se jim jednou musí zabít."

Illyanova slova jí podivně připomněla slova strýce Vorthyse, když jí na Komarru poprvé Milese popisoval. Jestliže ho génius považuje za génia a velký muž za velkého... možná by mu měla dát příležitost, aby byl dobrým manželem.

Do zahrady dolehly otevřenými okny tlumené hlasy. Jeden, hluboký, patřil muži. Ten druhý patřil Nikkimu. Neznělo to jako rozhovor přes terminál. Copak se strýc Vorthys už vrátil domů? Kateřina si myslela, že bude pryč až do večera.

"Řeknu vám," řekl zamyšleně Illyan, "že si vždycky dokázal skvěle vybírat lidi. Buď si je vybral, nebo vychoval, to jsem nikdy nepochopil. Když on řekl, že tenhle člověk se na nějakou práci hodí, byla to pravda. Jestli on myslí, že byste byla skvělá lady Vorkosiganová, má docela určitě také pravdu. I když," přiznal rozmrzele, "jestli se rozhodnete sdílet s ním osud, osobně vám ručím za to, že si nikdy nebudete jistá tím, co přijde dál. I když, to člověk vlastně neví nikdy."

Kateřina zachmuřeně a souhlasně přikývla. "Ve dvaceti letech jsem si vybrala svoji budoucnost. Ta ale nevypadala takhle."

Illyan se zasmál. "Ve dvaceti. Proboha. Ano. Když jsem ve dvaceti přísahal věrnost Císaři Ezarovi, měl jsem před sebou naplánovanou celou kariéru. Napřed služba na lodi a do třiceti kapitánská hodnost, v padesáti admirálská a v šedesáti důchod. Samozřejmě se mohlo stát, že mě mezitím zabijí. Všechno to bylo tak dokonalé. Můj život se ale od toho plánu začal lišit hned následující den, kdy mě převedli k Císařské bezpečnosti. A znovu se změnil, když mě povýšili na šéfa Císařské bezpečnosti v době války, kterou jsem nikdy nečekal, a sloužil jsem Císaři, chlapci, který deset let předtím ještě nebyl na světě. Můj život byl jeden velký zvrat. Před rokem jsem ještě netušil, jak budu žít dnes. Nebo jsem si myslel, že budu šťastný. Samozřejmě lady Alys..." Jeho tvář při zmínce o ní změkla a s podivným úsměvem se odmlčel.

"V poslední době začínám věřit tomu, že rozdíl mezi nebem a zemí je hlavně ve společnosti, kterou tam člověk má."

Může se člověk posuzovat podle jeho přátel? Mohla by takhle posuzovat Milese? Ivan je šarmantní a vtipný, lady Alys zdvořilá a přátelská, Illyan, i přes svou minulost podivně laskavý. Milesův klonový bratr Mark i přes svou zahořklost budil dojem skutečného bratra, Kareen Koudelková je prostě báječná. Vorbrettenové, ostatní členové Koudelkovic rodiny, Duv Galeni, Tsipis, Ma Kostí, Pym a dokonce i Enrique... Miles měl kolem sebe přátele moudré a schopné a zdálo se, že je přitahuje stejně bezděčně jako kometa vleče svůj ohon.

Při zpětném pohledu si uvědomila, jak málo přátel měl Tien. Svými kolegy pohrdal a s ostatními lidmi se stýkal málo. Říkala si tenkrát, že se ve společnosti asi necítí dobře nebo že má prostě moc práce. Mimo školu se Tien už nikdy s nikým nespřátelil. Ona vešla do té jeho samoty s ním. Sami spolu, tak by se dalo jejich manželství popsat nejlépe.

"Myslím, že máte úplnou pravdu, pane."

Z domu náhle zazněl Nikkiho výkřik: "Ne! Ne!" Matka sebou trhla. Copak se o něco hádá se strýcem? Kateřina naklonila hlavu, zaposlouchala se a rozpačitě se zamračila.

"Um... omluvte mě." Věnovala Illyanovi krátký úsměv. "Musím se tam jít podívat. Budu hned zpátky..."

Illyan chápavě přikývl a zdvořile předstíral, že se rozhlíží po zahradě.

Kateřina vstoupila do kuchyně. Když se její oči přizpůsobily šeru po jasu venku, potichu zabočila kuchyní a dalším pokojem do chodby. Ve dveřích se překvapeně zarazila. Hlas, který slyšela, nepatřil jejímu strýci. Byl to Alexi Vormoncrief.

Nikki seděl skrčený v strýcově velkém křesle v rohu pokoje. Vormoncrief se nad ním skláněl s napjatým výrazem ve tváři a pěsti měl zaťaté.

"Tak zpátky k těm obvazům, které jsi viděl na zápěstí lorda Vorkosigana ten večer, kdy ti zemřel otec," říkal právě naléhavě Vormoncrief. "Co to bylo za obvazy? Jak byly velké?"

"Já nevím," Nikki bezradně pokrčil rameny. "Prostě měl obvazy."

"A co to asi bylo za poranění?"

"Já nevím."

"Byly to řezné rány? Popáleniny nebo puchýře jako po zásahu plazmometem? Určitě jsi je nikdy později neviděl?"

Nikki znovu pokrčil rameny. Tvář měl strnulou. "Já nevím. Byly roztřepené, kolem celé ruky. Ty červené jizvy tam má pořád." V hlase se mu chvěly slzy.

Vormoncrief se zatvářil vítězoslavně. "Toho si nevšiml. Dává si pozor a nosí pořád dlouhé rukávy, že? Dokonce i v létě. A žádné jiné rány neměl? Ani na obličej? Nějaké škrábance, modřiny nebo třeba monokl?"

"Nevím..."

"Určitě nevíš?"

"Poručíku Vormoncriefe!" přerušila ho Kateřina ostrým hlasem. Vormoncrief sebou trhl a otočil se. Nikki se na ni s úlevou zahleděl. "Co tu děláte?"

"Ach! Kateřino, madam Vorsoissonová, přišel jsem za vámi." Gestem ruky obsáhl místnost kolem.

"Tak proč jste nepřišel za mnou ven?"

"Využil jsem příležitosti promluvit si s Nikkim. A jsem opravdu rád, že jsem to udělal."

"Mami," pípl Nikki z křesla, "on říká, že lord Vorkosigan zabil tátů!"

"Cože?" Kateřina zůstala civět na Vormoncriefa bez dechu děsem.

Vormoncrief udělal bezmocné gesto a zadíval se na ni. "Tajemství je prozrazeno. Všichni už vědí, jak to bylo!"

"Jaké tajemství? A kým?"

"Celé město si už o tom šeptá, i když si nikdo netroufne - ani nechce - s tím něco dělat. Jsou to jen zbabělci. Ale všechno je to jasné. Dva muži si vyjeli do komarrské pouště. Jeden z nich se vrátil s podivnými zraněními. Nehoda s dýchací maskou, to určitě. Jenže já jsem hned uhodl, že vy jste neměla o ničem ani tušení, dokud se Vorkosigan neprozradil a nenavrhl vám manželství. Není divu, že jste s pláčem utekla."

Kateřina otevřela ústa. Hlavou jí proletěly hrůzné vzpomínky. Vaše obvinění je fyzicky nemožné, Alexi. Já to vím. Já jsem je našla, tam venku, toho mrtvého i toho živého. Zároveň s tím jí ale hlavou prolétly myšlenky na bezpečnost a utajení. Tienova smrt souvisela s osobami a předměty, o kterých nikdo neměl vědět. "Tak to vůbec nebylo." To neznělo tak rozhodně, jak zamýšlela...

"Pochybují, že byl Vorkosigan podroben výslechu pod fastpentou. Mám pravdu?"

"Pracoval přece v Císařské bezpečnosti. Ani nemohl být."

"To je výhoda," zašklebil se ironicky Vormoncrief.

Já byla vyslýchána pod fastpentou."

"Takže vaše nevina je prokázána, ano! Já to věděl."

Jaká...nevina?" To slovo se jí zaseklo v hrdle. Ponižující detaily výslechu za použití drogy pravdy, kterým prošla na Komarru po Tienově smrti, jí znovu probleskly hlavou. Vormoncrief přišel s tímhle bláznivým obviněním pozdě.

Císařskou bezpečnost tahle možná interpretace napadla dřív, než Tienovo tělo stačilo vychladnout. "Ano, ptali se mě na všechno, na co se vyšetřovatel obvykle vyptává blízkého příbuzného ho v případě záhadné smrti oběti." A ještě na mnohem víc. "No a?"

"Záhadné smrti, ano, tenkrát jste neměla podezření já to věděl!" Mávnutím ruky přerušil její spěšný pokus napravit trochu nevhodně zvolené slovo záhadné. "Věřte mi, dokonale chápu vaše hrozné dilema. Neodvažujete se obvinít všemocného Vorkosigana, toho muřáckého lorda." Vormoncrief se při vyslovení jeho jména ušklíbl. "Bůh ví, jak by vám mohl uškodit. Ale Kateřino, i já mám mocné příbuzné! Přišel jsem vám i Nikkimu - nabídnout ochrannou ruku. Přijměte ji - s důvěrou -" rozevřel před ní náruč - a přísahám vám, že společně tu malou hyenu dokážeme ztrestat!"

Kateřina se zhrozně zajíkla a zoufale se rozhlédla po zbrani. Jediné, co vypadalo jako zbraň, byl pohrabáč, ale má ho s ním praštit přes hlavu, nebo, mu ho vrazit do zadku...? Nikki už plakal naprosto otevřeně, vyražel tiché vzlyky a Vormoncrief stál mezi nimi. Chtěla ho obejít. Vormoncrief její pohyb nepochopil a pokusil se ji láskyplně sevřít do náruče.

"Au!" vykřikl, když se její pěst vedená vši silou setkala s jeho nosem. Nevrazila mu sice nosní kůstky do mozku a nezabila ho na místě, jak doufala a jak vyčetla z knížek - vlastně tomu nikdy příliš nevěřila, ale nos mu alespoň začal krváčet a natékat. Uchopil ji pevně za obě zápěstí dřív, než se mohla pokusit o druhý zásah. Když sebou začala trhat, přidržel jí ruce od sebe.

Konečně našla slova a vši silou vykřikla: "Pust' mě, ty prolhaný pitomče!"

Vormoncrief na ni vytřeštil oči. Právě když našla rovnováhu a chtěla zkusit ten starý trik s kolenem namířeným do jeho rozkroku, aby vyzkoušela, jestli funguje lépe než zásah pěstí, ozval se za ní suchý a úsečný hlas Simona Illyana.

"Dáma vás požádala, abyste ji pustil, poručíku. Tuším, že dvakrát. Myslím, že i kdyby to bylo jen jednou, tak to mělo... stačit."

Vormoncrief k němu vzhledl a doširoka rozevřel oči, když opožděně poznal bývalého šéfa Císařské bezpečnosti.

Rozevřel ruce a promnul si prsty, jako kdyby z nich chtěl smýt provinění. Pohnul rty, napřed beze zvuku, a posléze se mu přece podařilo promluvit. "Kapitán Illyan! Pane!" Chtěl mu zasalutovat, ale pozdrav nedokončil, protože si všiml, že kapitán je oblečený v civilu, a tak se už zdviženou rukou alespoň chytil za svůj krvácející a naběhlý nos. Pak se překvapeně zahleděl na krvavou šmouhu na své dlani.

Kateřina proklouzla kolem něj ke strýcovu křeslu, kde objala fňukajícího Nikkiho. Nikki se celý třásl. Přitiskla nos k čisté vůni jeho chlapeckých vlasů a pak přes rameno vrhla zuřivý pohled. "Jak se opovažujete přijít bez pozvání a vyslýchat mého syna bez dovolení! Jak se opovažujete ho takhle děsit!"

"To je dobrá otázka, poručíku," odtušil Illyan. Oči měl tvrdé a chladné jako kámen. Vlídlost zmizela. "Mohl byste ji prosím zodpovědět? Rád si vaši odpověď vyslechnu."

"Víte, pane, já, já, já..."

"Já jsem viděl," přerušil ho Illyan tím samým mrazivým tónem, "že jste vstoupil nepozván a neohlášený do domu Císařského auditora, když nebyl přítomen, a pokusil jste se dopustit fyzického násilí na jednom z členů jeho rodiny." Chvilíčku bylo ticho. Zkroušený Alexi si držel nos, jako kdyby chtěl před Illyanem ukrýt důkaz. "Kdo je vašim velicím důstojníkem, poručíku Vormoncriefe?"

"Ale ona mě praš -" Vormoncrief naprázdno polkl. Pustil svůj nos a postavil se do pozoru. Tvář mu přecházela do jemně zeleného nádechu. "Plukovník Ušakov, pane."

Illyan velmi zlověstným gestem sáhl do kapsy a vytáhl svůj diktafon. Pak do něj tuto informaci zamumlal a přidal Alexiho plné jméno, datum, čas i místo činu. Pak znovu vrátil diktafon do pouzdra a zaklapl ho. Ten zvuk zazněl v nastalém tichu jako výstřel.

"Plukovník Ušakov bude informován generálem Allegrem. Můžete odejít, poručíku."

Vormoncrief pokorně ustoupil pozpátku. Ruku ještě naposledy natáhl ke Kateřině a Nikkimu: "Kateřino, dovolte mi, abych vám pomohl..."

"Vy lžete," zavrčela na něj. Stále ještě objímala Nikkiho. "Vy ohavně lžete. Už nikdy se sem nevracejte."

Alexiho upřímný zmatek byl zuřivější, než by mohl být jeho hněv nebo vzdor. Copak ten chlap nechápe, co řekla? Ještě stále zaražený odešel do vstupní chodby a zaklapl za sebou dveře. Stiskla zuby, když zaslechla, jak se jeho kroky

vzdalují po chodníku.

Illyan se stále ještě opíral o rám dveří se založenýma rukama a zvědavě se na ni díval.

"Jak dlouho jste tu stál?" zeptala se ho, když konečně popadla dech.

"Přišel jsem dostatečně včas, abych vyslechl tu část o výsledku pod fastpentou. Slyšel jsem ze zahrady pár klíčových slov - Císařská bezpečnost, nevina... Vorkosigan. Omlouvám se, že jsem poslouchal. Starých zvyků se člověk jen tak nezbaví." Znovu se usmál, i když jeho úsměv nabýval jen zvolna původní vlídnost.

"Nu... děkuji vám, že jste mě ho zbavil. Vojenská disciplína je báječná věc."

"Ano. Za jak dlouho si asi uvědomí, že už nevelím jemu ani nikomu jinému? No nic. Takže o čem vám tu ten otravný Alexi vykládal?"

Kateřina zavrtěla hlavou a otočila se k Nikkimu. "Nikki, co se stalo? Jak dlouho tu ten muž byl?"

Nikki popotáhl, ale už se alespoň netřásl. "Přišel hned, jak teta Vorthysová odešla. Ptal se mě na spoustu věcí, co se staly, když u nás byli na Komarru na návštěvě lord Vorkosigan a strýček Vorthys."

Illyan s rukama v kapsách přišel blíž. "Vzpomeneš si, na co se tě ptal?"

Nikki sraštil obličej v žalostné grimase. "Byl lord Vorkosigan s maminkou často sám? Jak já to mám vědět? Jestli byli sami, tak jsem tam přece já nebyl! Co jsem viděl lorda Vorkosigana dělat? Většinou jedl večeři. Vyprávěl jsem mu, jak jsme jeli ve vznášedle... vyptával se mě na dýchací masky." Nikki polkl a divoce pohlédl na Kateřinu a sevřel jí rameno.

"Říkal, že lord Vorkosigan něco provedl s tátovou dýchací maskou! Mami, je to pravda?"

"Ne, Nikki." Pevně ho k sobě přitiskla. "To nebylo možné. Já je oba našla. Já to musím vědět." Věděla to jistě, ale kolik mu toho může prozradit a neporušit přitom zásady utajení? Může mu prozradit, že lord Vorkosigan byl upoutaný za obě zápěstí k zábradlí a tím pádem neschopen udělat cokoliv s dýchací maskou svojí, natož cizí? Jenže to by vedlo nevyhnutelně k otázce, kdo ho tam upoutal a proč. Když se Nikki dozví, že mu o tom spoustu věcí neprozradili, začne se vyptávat, kolik toho ještě neví a proč, mami, jak mami, co mami, proč, proč, proč...?

"Vymyslel si to," řekla zuřivě. "Všechno si to vymyslel jen proto, že lord Vorkosigan mě požádal, abych si ho vzala, a já jsem ho odmítla."

"Cože?" Nikki se vymanil z jejího objetí a užasle se na ni podíval. "Cože udělal? Jů. Ale to bys pak byla hraběnka! Měla bys spoustu peněz!" Zaváhal. "A ty jsi řekla ne? Proč?" Znovu sraštil obočí. "Proto jsi taky dala výpověď? Měla jsi na něj vztek? A o čem ti to lhal?" Zhlédla v jeho očích pochybnosti. Znovu ztuhl. Chtělo se jí křičet.

"Nemělo to nic společného s tátou," řekla pevně. "Tohle - co ti Alexi řekl - je jen pomluva namířená proti lordu Vorkosiganovi."

"Co je to pomluva?"

"To je, když někdo o někom rozšiřuje lži, které poškozují jeho pověst." V období Izolace by ho za to pravý muž vyzval na souboj. Náhle jí takhle myšlenka poprvé v životě připadala rozumná. Chtělo se jí někoho zabít, jenže neměla koho. Celé město si už o tom šeptá...

"Ale..." Nikki se tvářil zmateně, "když byl lord Vorkosigan s tátou, proč mu nepomohl? Ve škole na Komarru nás učili, jak se o jednu dýchací masku dělit..."

V jeho tváři viděla všechny otázky, které ještě přijdou. Nikki potřeboval znát fakta, pravdu, která by přemohla jeho představivost. Jenže státní tajemství ona prozradit nemůže.

Na Komarru se s Milesem dohodli, že když bude Nikki příliš zvědavý, přivede ho Kateřina k lordu auditorovi Vorkosiganovi, aby mu z moci Císařské autority vysvětlil, že státní zájmy mu brání poznat okolnosti Tienovy smrti do doby, než bude starší. Nikdy si nemyslela, že k tomu dojde takhle, že sama ta autorita bude obviněná z vraždy. Jejich dohoda byla náhle... zbytečná. Zamrazilo ji. Musím mluvit s Milesem.

"Tak dobrá," zamumlal Illyan. "To je jedno z ošklivých politických tajemství... velmi špatně načasované."

"To je poprvé, co o tom slyšíte? Jak dlouho už se tohle povídá?"

Illyan se zamračil. "Pro mě je to novinka. Lady Alys mi obvykle sděluje všechna zajímavá tajemství, která obíhají městem. Včera v noci pořádala v rezidenci recepci na počest Laisy, takže mám možná den zpoždění... důkazy ale nasvědčují tomu, že to vzniklo někdy po skončení Milesovy oslavy."

Kateřina k němu obrátila zděšenou tvář. "Myslíte, že Miles už to také slyšel?"

"Hm, možná, že ne. Kdo by mu to říkal?"

"To je moje vina. Kdybych tak neutekla ze sídla Vorkosiganů..." Kateřina se při té vzpomínce zarazila, protože Illyan stiskl rty. No ano, i jeho zřejmě napadlo, že na tom má svůj podíl.

"Musím si promluvit s pár lidmi," řekl Illyan.

"Musím si promluvit s Milesem. A to hned."

Illyanovou tvář přelétl zamyšlený výraz, ale hned ho vystřídala obvyklá zdvořilost. "Náhodou tu mám vůz i řidiče. Mohu vás někam svést, madam Vorsoissonová?"

Jenže kam dá chudáka Nikkiho? Teta Vorthysová se vrátí až za několik hodin. Kateřina ho nemůže vzít s sebou - no a co vlastně, v sídle Vorkosiganů je spousta dalších lidí, Ma Kosti, Pym i Enrique. Jejda - málem zapomněla. Hrabě a hraběnka také. No a co, pořád jich ještě dost zbývá. Po chvilce rozechvělého váhání přikývla: "Ano."

Obula Nikkiho, nechala vzkaz tetě, zamkla dům a následovala Illyana do vozu. Nikki byl bleďý a tichý.

Jízda netrvala dlouho. Když zabočili do ulice, kde stálo sídlo Vorkosiganů, uvědomila si Kateřina, že ani neví, jestli bude Miles doma. Měla mu zavolat, jenže Illyan ji svou nabídkou překvapil... Projeli kolem prázdné a vyprahlé barrayarské zahrady. Na druhé straně seděla v podřepu malá a osamělá postava.

"Moment, zastavte!"

Illyan se podíval tím směrem a dal znamení řidiči. Kateřina už vystupovala téměř za jízdy.

"Mohu pro vás ještě něco udělat?" zavolal za ní Illyan, když otvíral Nikkimu dveře.

Otočila se a vykřikla: "Ano. Oběste Vormonciefa."

Illyan jí zaslutoval: "Budu se snažit ze všech sil, madam."

Nikki spolu s Kateřinou překročil nízký obrubník oddělující silnici od chodníku a auto se dalo znovu do pohybu. Oba vykročili do zahrady.

Zemina je živoucí součástí zahrady, komplexní ekosystém mikroorganismů, jenže tahle zemina brzy v tomto žhavém slunci a deštích zajde, jestli se o ni nikdo nepostará a neosází ji vegetací... když přišla blíž, viděla Milese sedět v podřepu vedle jediné rostliny v celé vyprahlé zahradě, malého skellyta. Těžko říci, který z nich vypadal opuštěněji a zoufaleji. Vedle něj ležel na zemi prázdný džbán a Miles s obavou civěl na malou rostlinku a mokrou skvrnu vsakující se do okolní země. Při zvuku jejich kroků vzhlédl. Otevřel ústa. Jeho tváří se mihl potěšeně užaslý výraz, který téměř okamžitě vystřídal výraz obezřetné zdvořilosti.

"Madam Vorsoissonová," vypravil ze sebe. "Co tu... uh... vítejte. Vítejte. Ahoj Nikki..."

Nemohla si pomoci. Jako první slova nevyslovila to, co si ve voze připravila během jízdy. "Snad jste tu vodu nelil na tu rostlinu?"

Pohlédl na skellytum a pak zpátky na ni. "Ach... to jsem neměl?"

"Jen kolemkořenů. Copak jste si nepřečetl mé pokyny?"

Provinile se znovu podíval na rostlinu, jako kdyby se chtěl přesvědčit, jestli na ní nepřehlédl nějaký nápis. "Jaké pokyny?"

"Ty, které jsem vám poslala, v dodatku - no, nevádí." Přitiskla si prsty ke spánkům, aby se upamatovala na to, co chtěla říct.

Rukávy měl v tom vedru vykasané. V jasném slunečním světle byly rudé jizvy kolem jeho zápěstí zřetelně viditelné, stejně jako tenké bílé jizvy po dávném chirurgickém zásahu. Nikki se na ně upřeně díval. Miles se konečně odpoutal od úžasné skutečnosti, že je tady, a zpozoroval její rozrušení.

Hlas mu zazněl zdvořile: "Očividně jste nepřišla kvůli zahradničení."

"Ne." Tohle bude těžké - nebo možná ne. On už to ví. A zase mi nic neřekl. "Už jste slyšel o tom nesmyslném obvinění, které koluje městem?"

"Včera," odpověděl stručně.

"Proč jste mě nevaroval?"

"Generál Allegre mě požádal, abych počkal na výsledky analýzy Císařské bezpečnosti. Jestli tahle... ohavná pomluva nemá v pozadí nějaký únik informací. Nemohu tady v té záležitosti bohužel jednat jen podle svého. Není to... stále je to ještě složitá situace. Obvinění bych se mohl bránit. Je v tom něco delikátnějšího." Rozhlédl se kolem. "Nicméně, když už se vám to doneslo, nemohu dělat nic. Myslím ale, že bychom v tomto rozhovoru měli pokračovat uvnitř."

Kateřina se rozhlédla po vyprahlém okolí, otevřeném všemu a všem. "Ano."

"Půjďme?" Pokynem ruky ukázal k sídlu Vorkosiganů, ale dotknout se jí nepokusil. Kateřina vzala Nikkiho za ruku a oba ho doprovodili po cestičce ke střežené vstupní bráně.

Zavedl je nahoru na "svě" podlaží do stejného sluncem prosvíceného pokoje, kde spolu tenkrát obědvali. Usadil je oba na petrkličově žlutém gauči a sám se posadil do křesla naproti. Kolem úst měl napjaté vrásky, které tam od vyšetřování na Komarru neviděla. Naklonil se kupředu, dlaně stiskl mezi kolena a zeptal se: "Tak jak a kdy se vám to doneslo?"

Sotva slyšitelným hlasem odvyprávěla všechno o Vormonciefově návštěvě. Nikki občas doplnil nějakou podrobnost. Miles chmurně vyslechl Nikkiho zajímavé vyprávění se stejnou pozorností, jakou věnoval Kateřině. Ačkoliv musel potlačit úsměv, když se Nikki dostal k živému líčení, jak Vormoncief dostal pěstí - "Celou uniformu měl od krve!"

Kateřina jen přivřela oči, když se na ni oba podívali obdivným uznalým pohledem.

Pak ale chvíle obdivu přešla.

Miles si promnul čelo. "Kdyby to záleželo na mně, odpověděl bych na několik Nikkiho otázek tady a teď. Jenže můj názor je bohužel nevhodný. Konflikt zájmů moje postavení v téhle situaci ani zdaleka nevystihuje." Tiše si povzdychl a opřel se v křesle, ale předstírání uvolněnosti se mu příliš nedařilo. "První věc, kterou bych rád zdůraznil, že v současné době se pozornost soustředí na moji osobu. Zatím se zdá, že to jde mimo vás, Kateřino. A rád bych, aby to tak zůstalo. Pokud se... nebudeme stýkat, nikoho ani nenapadne vás s tím spojit."

"Jenže to by vaši situaci ještě zhoršilo," řekla Kateřina. "Vypadalo by to, že věřím Alexiho lžím."

"Jenže v opačném případě to bude vypadat, jako že jsme se nějakým způsobem na Tienově smrti podíleli oba. Nevím, co mám dělat, abychom zvítězili. Vím jen, jak se tu dají minimalizovat škody."

Kateřina se nespokojeně zamračila. To ho mám nechat, aby všem těm pomluvám čelil sám? Po chvíli řekla: "Tohle řešení je nepřijatelné. Najděte jiné."

Zvedl k ní zkoumavě oči: "Jak si přejete..."

"O čem to tu mluvíte?" chtěl vědět zmatený Nikki.

"Hm," zahledl se Miles zamyšleně na chlapce. "Zdá se, že důvod všech těch pomluv, že jsem tvému otci nějak poškodil dýchací masku, který si vymysleli mí političtí nepřátelé, je hlavně ten, že se chci dvořit tvé matce."

Nikki nakrčil nos a zamyslel se. "Vážně jste ji požádal o ruku?"

"No, ano. Dost nevhodným způsobem." Snad se nezačne červenat? Vrhla na ni rychlý pohled, ale ona nevěděla proč.

"Jenže já se teď bojím, že jestli se spolu teď budeme stýkat, lidé řeknou, že jsme se na tvého otce domluvili. A tvoje matka se bojí, že když se stýkat nebudeme, lidé řeknou, že to jen dokazuje, že jsem - promiň, že to řeknu, jak to je - že jsem ho zavraždil. Nemůžeme vyhrát ani tak, ani onak."

"Ať všichni táhnou k čertu," řekla Kateřina tvrdě. "Je mi jedno, co si ti idioti myslí, říkají nebo dělají. Ať se těmi pomluvami zadusí." Zatřásla ruce v klíně v pěst. "Není mi ale jedno, co si myslí Nikki." Parchant Vormoncief.

Vorkosigan zdvihl obočí. "A vy si myslíte, že se k němu ty další pomluvy nedostanou stejně, jako už se to jednou

stalo?"

Odvrátila pohled. Nikki se znovu schoulil do sebe a nejistě se díval z jednoho na druhého. Kateřina se v duchu usnesla, že teď není nejvhodnější chvíle ho napomenout, ať dá ty nohy ze sedačky dolů.

"Dobrá," vydechl Miles. "Tak dobrá." Kývl hlavou. Na chvíli měla dojem, že je rytíř, který si před soubojem stáhl hledí přilby. Chvilí se díval na Nikkiho a pak si olízl rty. "Takže, co ty si o tom všem zatím myslíš, Nikki?"

"Nevím," špitl neslyšně Nikki. To nebylo dobré znamení.

"Nemyslím tím fakta. Nikdo ti vlastně žádná neřekl. Zkus se zamyslet, co cítíš. Čeho se bojíš. Bojíš se například mě?"

"Ně," protáhl Nikki. Rukama si objal kolena a zahleděl se na boty, kterými zašpinil jemné hedvábné čalounění.

"Bojíš se, že to může být pravda?"

"To nemohla být pravda," vpadla mu zuřivě do řeči Kateřina. "Bylo to fyzicky nemožné."

Nikki k ní vzhledl. "Jenže on byl u Císařské bezpečnosti, mami! Takoví agenti umí všechno a pak to vypadá jako náhoda."

"Díky za ten projev... důvěry, Nikki," odušil chmurně Miles. "Aspoň myslím. Kateřino, Nikki má vlastně pravdu. Umím si představit několik způsobů, jak docílit situace, které jste byla svědkem."

"Tak například," zamračila se na něj.

"Nejednodušší způsob, mohl jsem mít neznámého komplice." Jeho prsty naznačily otočení ventilu na dýchací masce upoutaného muže. Nikki si ničeho nevšiml. "A takových způsobů by se našlo víc. Jestli na ně dokážu přijít já, ostatní také a někteří z nich vás o nich budou jistě rádi informovat."

"Vy jste tohle tušil?" zeptala se ho strnule.

"Deset let u Císařské bezpečnosti člověka dokáže poznamenat. Není to vždycky k dobru."

Vlna hněvu, která se v ní už už zdvihala, opět ustoupila a nechala ji stát úplně opuštěnou. Nechtěla před Nikkim mluvit takhle otevřeně. Jenže Vormoncief zničil její naději, že Nikkiho uchrání před přílišnou informovaností. Možná má Miles pravdu. Budou si s tím muset nějak poradit. A to všichni tři. Musejí to prostě nějak udělat.

"Dokonce ani fakta ti vždycky nepomůžou. Dřív nebo později se budeš muset obrátit k tomu, čemu věříš. Nebo nevěříš." Otočil se znovu k Nikkimu. Výraz v jeho tváři neprozrazoval nic. "Pravda je taková, že já jsem tvého otce nezavraždil. Vyšel zpod kupole s téměř prázdnou dýchací maskou, protože si ji předtím nezkontroloval a pak se venku zdržel příliš dlouho. Já jsem se dopustil dvou velkých chyb, díky kterým jsem ho nebyl schopen zachránit. Nemám z toho dobrý pocit, ale napravit to teď už nemůžu. Jediná věc, kterou udělat můžu, je postarat se o -" náhle se zarazil a s obavou se podíval na Kateřinu, "o jeho rodinu a dohlédnout na to, že vám nic nebude chybět."

Kateřina mu zkoumavý pohled oplatila. Rodina byla pro Tiena na posledním místě, alespoň podle toho, jak se choval, než zemřel, jinak by nedopustil, aby ona zůstala bez prostředků, aby sám sebe připravil o čest a Nikkiho o možnost léčit svou genetickou poruchu. Jenže na Nikkim zanechal i stopy závažnější, což ukázala teprve budoucnost. Během pohřbu se Kateřina zeptala Nikkiho, jaká je jeho nejšťastnější vzpomínka na otce. Nikki si vzpomněl, jak je Tien vyvezl na báječnou týdenní dovolenou u moře. Kateřina si vzpomněla, že lístky i dovolenou jim věnoval její bratr Hugo, ale neřekla nic. Hořce si pomyslela, že ještě i mrtvý Tien bude kolem sebe vytvářet zmatky. Možná, že Vorkosiganova nabídka převzít za jejich rodinu zodpovědnost nezněla Nikkiho ušima tak špatně.

Nikki stiskl rty a s trochu nepřítomným pohledem o Milesových slovech přemýšlel. "Ale," začal a zase zmlkl.

"Musíš mít hlavu plnou otázek," řekl povzbudivě Miles. "Nechceš se na něco zeptat?"

Nikki se podíval na podlahu a pak opět vzhledl. "Ale - ale - proč si tu svoji masku nezkontroloval?" Zaváhal a pak spěšně vyhrkl: "A proč jste se nemohli podělit o jednu? Jaké chyby jste udělal? O čem jste mámě lhal, že se tak zlobila? A proč jste ho nemohl zachránit? A jak jste přišel k těm ránám na zápěstí?" Nikki se zhluboka nadechl, ustrašeně se na Milese podíval a skoro zakvílel: "To vás teď musím zabít jako kapitán Vortalon?" Miles jeho otázky vyslechl se soustředěnou pozorností, ale při téhle poslední se zatvářil zmateně: "Promiň. Jako kdo?"

Kateřina mu pobaveným hlasem tiše vysvětlila: "Kapitán Vortalon je Nikkiho oblíbený holovizní hrdina. Je to skokový pilot, který prožívá galaktická dobrodružství s princem Xavem, pašuje zbraně partyzánům, kteří bojují proti cetaganské invazi a tak. V jednom díle hledal nějaké kolaboranty, kteří zabili jeho otce - lorda Vortalona - a postupně se jim pomstil a jednoho po druhém zabil."

"To mi nějak uniklo. Nejspíš jsem byl někde na cestách. To ho v tomhle věku necháváte dívat na takové násilí?"

Milesovi se zablesklo v očích.

Kateřina zaťala zuby: "Měl to být výchovný pořad, podle toho, jak tvrdili, že podávají historicky přesný obraz doby."

"Když jsem byl v Nikkiho věku, byl jsem posedlý lordem Vorthaliou Udatným, legendárním hrdinou z období Izolace," začal jim vyprávět. "Také to u mě začalo nějakým holovizním filmem, i když jsem pak přesvědčil dědečka, aby mě nechal nahlížet do originálních záznamů v Císařském archivu. Zjistil jsem, že lord Vorthalia nebyl tak legendární, protože jeho skutečná dobrodružství nebyla zdaleka tak hrdinská. Myslím, že bych si ještě dokázal vzpomenout na všech devět slok té úvodní písně."

"To nemusíte," zavrčela temně.

"No, mohlo to být i horší. Ještě že jste ho nenechala dívat se na Hamleta."

"Co je to Hamlet?" zareagoval okamžitě Nikki. Opět se trochu uvolnil.

"Je to také ohromné drama o pomstě, i když tohle pochází z nějaké prastaré pozemské hry. Princ Hamlet se vrací domů ze školy - mimochodem, jak starý je ten kapitán Vortalon?"

"Dost," řekl Nikki. "Je mu dvacet."

"No vida. Nikdo nečeká, že se začneš mstít, dokud nedospěješ alespoň natolik, že se už musíš holit. Máš před sebou ještě pár let, neboj se."

Kateřina chtěla pobouřeně vykřiknout lorde Vorkosigane!, aby si odpustil tenhle černý humor, alespoň dokud se Nikki

trochu nevzpamatuje, jenže pak si všimla, že Nikkimu se viditelně ulevilo. Kam tím asi Miles míří? Proto neřekla nic a se zatajeným dechem ho nechala pokračovat.

"No a v té hře se princ Hamlet při návratu z otcova pohřbu dozví, že jeho matka se provdala za jeho strýce."

Nikki vytřeštil oči. "To si vzala vlastního bratra?"

"Ne, kdepak. Tak zvrhlá zase ta hra není. Vzala si bratra jeho otce."

"Aha. Tak to bylo v pořádku."

"To by sis právě myslel, jenže Hamleta někdo upozorní, že ten strýc zavraždil jeho otce. Bohužel Hamlet ale neví, jestli jeho informátor lže, nebo jestli mluví pravdu. Takže dalších pět aktů té hry rozvažuje a váhá, co má dělat, a mezitím skoro všechny ostatní postavy zemřou."

"To od něj bylo hloupé," uvolnil se už Nikki úplně. "Proč je nevyslechl pod fastpentou?"

"Tenkrát ještě bohužel žádnou neměli. To by ta hra pak nemusela být tak dlouhá."

"Aha." Nikki se na Milese zadumaně zamračil. "A vy fastpentu taky nemůžete použít? Poručík Vornoncrief... říkal, že ne. A že se to báječně hodí!" Nikki v těch slovech přesně napodobil Vornoncriefův ironický úšklebek.

"Myslíš pro mě samotného? Ne, bohužel. Mám na ni alergickou reakci, takže ten výslech není spolehlivý. Což se mi hodilo ve službě Císařské bezpečnosti, jenže teď se to naopak nehodí. Vlastně se to vůbec nehodí. Jenže veřejný výslech by stejně nikdo nepřipustil, i kdyby to tak nebylo, protože se tu jedná o určité utajované záležitosti. Jsou tak tajné, že výslech ani v soukromí, jen před tebou, by nikdo nepřipustil."

Nikki chvíli tiše seděl a pak vyhrkl: "Poručík Vornoncrief o vás řekl, že jste muťácký lord."

"To říká spousta lidí. Ale jen za mými zády."

"On neví, že já jsem taky muťák. Stejně jako byl můj táta. To nemáte vztek, když vám takhle říkají?"

"Když jsem byl starý jako ty, vadilo mi to hodně. Teď už mi na tom vlastně nezáleží. Teď je možné genetické poškození vyléčit, takže bych žádné mutace svým dětem nepředal, ani kdybych vypadal ještě mnohem hůř." Zkřivil rty a záměrně se na Kateřinu nepodíval. "Tedy za předpokladu, že by se našla nějaká žena dost statečná na to, aby se za mě provdala."

"Poručík Vornoncrief by nás nechtěl... a nechtěl by ani mámu, kdyby věděl, že jsem muťák."

"V tom případě bych navrhl, abys mu to sám co nejdřív řekl," poradil mu smrtelně vážně Vorkosigan.

Kupodivu se při těch slovech Nikki zlomyslně usklíbl.

Tak takhle se to dělá? O všech strašných tajemstvích a hrozných myšlenkách, při kterých tuhne krev v žilách, se prostě mluví s otevřenou ironií. A ta hrůza najednou nevypadá tak hrozně, strach je menší a všichni mohou mluvit otevřeně. A i nesnesitelné se náhle dá snášet mnohem lépe.

"Nikki, kvůli těm utajovaným věcem ti nemohu vyprávět všechno."

"Jo, já vím," skřivil se znovu Nikki. "To proto, že je mi teprve devět."

"Devět, devatenáct nebo devadesát let, to je v tomhle případě úplně jedno. Myslím ale, že je možné ti říct víc, než jsem ti řekl. Rád bych, aby sis promluvil s mužem, který může rozhodnout, jaké informace můžeš slyšet. Také jako dítě tragicky ztratil otce, a tak přesně ví, jak se cítíš. Jestli chceš, domluvím ti s ním schůzku."

Koho asi myslí? Nejspíš někoho vysoce postaveného u Císařské bezpečnosti. Ale podle vlastních zkušeností s nimi si Kateřina těžko představovala, že by některý z nich byl ochoten takovéhle informace komukoliv podat.

"Dobře..." souhlasil Nikki pomalu.

"Dobře." V Milesových očích se mihla úleva a znovu zmizela. "A mezitím... očekávám, že se s těmi pomluvkami setkáš znovu. Možná je uslyšíš od někoho dospělého nebo možná od nějakých svých kamarádů, kteří o tom zaslechnou mluvit své rodiče. Ta pomluva se bude nejspíš rozrůstat a zamotávat ještě víc. Víš, co s tím budeš dělat?"

Nikki se zatvářil zuřivě. Pěstí švihl do vzduchu. "Praštím je do nosu?"

Kateřina sebou provinile trhla. Miles si toho všiml.

"Já jsem doufal, že tě napadne dospělejší a rozumnější řešení," namítl svatouškovsky Vorkosigan s pohledem upřeným na Kateřinu. Zatracený chlap, rozesmává ji i v téhle chvíli! Možná že by sám potřeboval jednu do nosu? Uspokojeně zdvihl koutek úst, když si všiml, jak musela potlačit smích.

Pak pokračoval už vážněji: "Já bych navrhoval, abys jim prostě řekl, že to není pravda, a dál se o tom s nimi nebavil. Jestli ti nedají pokoj, řekni jim, ať si o tom jdou promluvit s tvou matkou, strýcem nebo tetou Vorthysovou. A jestli ti pořád ještě nedají pokoj, přiveď svoji matku, strýce nebo tetu. Nemusím ti říkat, že je to ošklivá věc. Žádný rozumný a čestný dospělý by tě do ní neměl zatahovat, ale to bohužel znamená, že ti, kteří to udělají, takoví nebudou."

Nikki pomalu přikývl. "Jako poručík Vornoncrief." Kateřina na Nikkim téměř viděla, jak se mu ulevilo, když si uvědomil, do jaké kategorie má svého nedávného mučitele zařadit. Bojujeme proti společnému nepříteli.

"Když to mám říct velmi zdvořile, tak ano."

Nikki znovu tiše přemýšlel. Po chvíli přemýšlení mu Miles navrhl, aby si zašli do kuchyně pro nějakou svačinu, a dodal, že vedle sporáku najde v krabici nový vrh malých koťátek. Prohnání jeho strategie se ukázala poté, co jim Ma Kosti naložila tolik jídla, že by z toho mohli žít týden, odvedla si Nikkiho na druhý konec místnosti a Milese a Kateřinu nechala o samotě.

Kateřina seděla opřená o pultík vedle Milese a rozhlížela se po kuchyni. Ma Kosti a Nikki fascinovaně seděli u krabice s mňoukajícími chlupatými kuličkami. "Kdo je ten člověk, se kterým se má Nikki setkat?" zeptala se tiše.

"Chtěl bych se ho napřed zeptat, jestli je ochoten to udělat a jestli na to bude mít čas," odpověděl obezřetně Miles.

"Samozřejmě k němu půjdete s Nikkim."

"Tomu rozumím, ale... myslela jsem... Nikki je před cizími lidmi plachý. Upozorněte na to toho člověka, protože to, že Nikki mlčí, neznamená, že nemá spoustu otázek."

"Vyřídím mu to."

"Má nějakou zkušenost s dětmi?"

"Pokud vím, tak zatím ne," usmál se Miles. "Ale možná se mu to bude do budoucna hodit."

"Za těchto okolností asi už ne."

"Za těchto okolností asi ne. Ale jeho úsudku věřím."

Myriáda dalších nevyslovených otázek musela počkat, protože v tu chvíli se k nim Nikki rozběhl s novinkou, že novorozená koťátka mají všechna modré oči. Nebylo v něm už ani stopy po zoufalství, hraničícím s histerií, se kterým sem přišel. V téhle kuchyni, kde jeho pozornost odpoutalo jídlo a zvířátka, se pozoruhodně rychle uklidnil. Možná je to znamení, že jsem udělala dobře, přemýšlela Kateřina. Udělala jsem dobře, že jsem šla za Milesem. Jak to Illyan věděl? Kateřina nechala Nikkiho vymluvit a pak řekla: "Měli bychom už jít. Teta se bude strachovat, co se nám stalo." Vzkaz, který spěšně načmárala, sice říkal, kam odjeli, ale už ne proč. Kateřina byla ve chvíli, kdy ho psala, příliš rozrušená na to, aby vypisovala detaily. Teď ji čeká nepříjemné vysvětlování celé téhle záležitosti strýci i tetě, aby alespoň oni znali pravdu a mohli pochopit její rozrušení.

"Pym vás odveze," nabídl jí okamžitě Miles.

Všimla si pobaveně, že tentokrát se ji tady nesnaží zadržet. Učí se vážně rychle.

Miles jí slíbil zavolat okamžitě, jakmile Nikkimu domluví slíbenou schůzku, a pak je osobně vyprovodil k vozu a mával jim, dokud nevyjeli z brány. Nikki byl opět tichý, ale už ne vystrašený.

Po chvíli jí věnoval zvláštně zkoumavý pohled: "Mami... odmítla jsi lorda Vorkosigana, protože je mužák?"

"Ne," odpověděla pevně a okamžitě. Nikki zdvihl obočí. Jestli mu neřekne víc, bude si odpověď domýšlet sám, uvědomila si bezmocně. "Víš, když mi řekl, abych mu udělala zahradu, nebylo to proto, že chtěl tu zahradu, ani proto, že si myslel, že jsem na tu práci dobrá. Jen si myslel, že mu to dá příležitost se se mnou hodně často vidat."

"No," řekl Nikki, "to je pravda. Tu příležitost měl, ne?"

Udržela se, aby se na něj nezamračila. Její práce pro něj nic neznamená - a pro koho ano? Když se dá takhle mluvit s každým... "Tobě by se líbilo, kdyby ti někdo slíbil pomoci stát se skokovým pilotem a ty jsi opravdu pilně studoval, a pak jsi zjistil že to dělali jen proto, aby od tebe dostali něco jiného?"

"Aha," v očích se mu zračilo pochopení.

"Zlobila jsem se, protože se se mnou snažil manipulovat a mně se to vůbec nelíbilo." Po krátké odmlce bezmocně dodala: "Tak to asi dělá vždycky." Dokázala by se s tím naučit žít? Nebo by ho to mohla alespoň ve vztahu k sobě odnaučit? Člověk se pořád učí. Copak se to nedá udělat?

"No... a líbí se ti? Nebo nelíbí?"

Líbí zdaleka nevystihovalo směsici potěšení, vzteku a touhy, hluboké úcty a podráždění, které cítila v hlavě jako válku pocitů. "Já nevím. Někdy ano. Někdy strašně moc."

Další dlouhá odmlka. "Máš ho ráda?"

Nikki znal lásku dospělých jen z holovizních inscenací. V duchu si jeho otázku přeložila jako Co budeš dělat dál a co bude potom se mnou? A přesto... nemohl sice zdaleka chápat směsici jejích romantických nadějí a strachů, ale dobře věděl, jak takové příběhy mají správně končit.

"Já nevím. Myslím, že někdy ano."

Podíval se na ni s výrazem, ve kterém jasně četla, že dospěli jsou blázni. S tím už mohla jen souhlasit.

KAPITOLA 14

Miles získal kopie archivních záznamů z jednání Rady hrabat, týkajících se všech možných debat o následnictví za poslední dvě století. Společně se svazkem vytaženým z archivu Vorkosiganů si je rozložil na dva stoly a ještě jeden stolek v knihovně. Právě byl hluboce ponořen do sto padesát let starého případu rodinné tragédie hraběte Vorlakiala, když se ve dveřích do předpokojů objevil zbrojnoš Jankowski a ohlásil: "Komodor Galeni přišel, můj pane."

Miles překvapeně vzhledl: "Díky, Jankowski." Zbrojnoš chápavě přikývl a odešel. Diskrétně za sebou zavřel dveře. Galeni přešel velikou knihovnou, pohledem bývalého historika obsáhl směsici papírů, pergamenů a fólií a řekl:

"Kramář?"

"Trochu. Poslouvej, ty máš přece z barrayarské historie doktorát. Napadají tě nějaké vážně zajímavé příběhy o následnictví v okrsku?"

"Například lord kůň Půlnoc," odpověděl okamžitě Galeni. "Vždycky hlasoval íhahá."

"Ten už tady mám," mávl Miles rukou ke vzdálenějšímu ze stolů. "Copak potřebuješ, Duve?"

"Jsem tu kvůli oficiální záležitosti Císařské bezpečnosti. Chtěl jste zprávu, můj lorde auditors, ohledně určitých klepů, týkajících se bývalého manžela madam Vorsoissonové."

Miles se zamračil, když mu to připomněl. "Císařská bezpečnost zaspala. Tohle bych býval potřeboval vědět už včera. Není dobré zakázat mně, abych ji informoval, a pak Kateřinu i Nikkiho nechat, aby je tím zaskočil ten idiot Vormoncrief - a ještě v jejich domě."

"Ano. Illyan to Allegremu řekl. A Allegre to řekl mně. Kdybych to tak taky já mohl někomu říct... jenže včera jsem ještě stále ležel zahrabaný ve zprávách a ověřeních až do půlnoci, díky za to mnohokrát, můj pane. Vážně jsem nebyl schopen vytáhnout z toho nic podrobnějšího až do včerejška do večera."

"Neříkej, že Allegre tu analýzu těch... pomluv, přidělil tobě? Proboha, posad' se." Miles Galenimu pokynul směrem k židli. Kramář si ji přitáhl blíž k Milesovi.

"Jasně, že ano. Byl jsem přece osobně na té tvoji příšerné večeři, kde to všechno začalo, a navíc jsem už zasvěcený do ostatních problémů kolem toho komarrského případu." Galeni se s unaveným povzdechem posadil. Očima automaticky přelétl dokumenty rozložené po stole. "Allegre na to nemohl nasadit nikoho jiného."

"Hm, to je asi pravda. Jenže ty jsi na to určitě neměl čas..."

"Neměl," souhlasil hořce Galeni. "Od té doby, co mě postavili na místo šéfa oddělení pro komarrské záležitosti, pracuji ještě každý den po večeri. Tohle jsem musel dělat místo spánku. Uvažuji o tom, že přestanu docházet na jídlo, postavím si na stůl tubu s výživou a jen si z ní občas ucucnu."

"Myslím, že to by Delii přece jen začalo vadit."

"Ano, a nejen to," dodal ještě popuzeně Galeni.

Miles chvíličku mlčel, ale Galeni nepokračoval. Nebylo ani potřeba. Miles si povzdychl. "Omlouvám se," řekl smířlivě.

"No, jasně. Z hlediska Císařské bezpečnosti máme báječné zprávy. Nenašel se jediný důkaz, že by došlo k úniku informací o smrti Tiena Vorsoissona od nás. Žádná jména ani náznaky... technických detailů, dokonce ani klepy o zpronevěře. Ve všech variantách tvé účasti na vraždě Vorsoissona našťástí chybí jakákoliv zmínka o komarrských spiklencích."

"Ve všech variantách! Kolik verzí vlastně existuje - ne, neříkej mi to. Jen by se mi zbytečně zvýšil krevní tlak." Miles zat' al zuby. "Takže jak jsem se zbavil Vorsoissona, který byl dvakrát takový jako já - nějakým ďábelským trikem, který jsem si přinesl ze služby?"

"Snad. V jedné z verzí jsi tu vraždu neprovedl sám, pomáhal ti úplatný člen Císařské bezpečnosti."

"Tohle nikdy nemohl vymyslet člověk, který alespoň jednou musel vyplňovat Illyanovy účetní rozvahy," zavrčel Miles.

Galeni pobaveně pokrčil rameny.

"A zjistili jste - ne, řeknu to jinak," řekl Miles. "Dokázali jste nějaký únik informací z domácnosti Vorthysových?"

"Ne," přiznal Galeni.

Miles ucedil skrze zuby pár uspokojených nadávek. Věděl, že se v Kateřině nemýlí. "Udělej pro mě něco. Zdůrazni to pořádně ve zprávě, kterou Allegremu pošleš, ano?"

Galeni mávl rukou.

Miles pomalu vydechl. Únik informací ani zrada se nekoná. Je za tím jen lidská zloba a náhoda. A také pokus o vydírání. Je to sice nepříjemné, jak pro něj, tak pro jeho rodiče, ke kterým se to také jistě dostane, i pro Vorthysovy, Nikkiho a Kateřinu. Jak se opovážili obtěžovat tímhle Kateřinu... Ovládl svůj kypící vztek. Vztekem si nepomůže. Bude muset uvažovat a jednat.

"Takže, co s tím bude Císařská bezpečnost dělat?" zeptal se konečně Miles.

"V současné době nic, pokud to půjde. Máme na práci jiné věci. Samozřejmě budeme pokračovat ve sledování té záležitosti, aby se pozornost veřejnosti neobrátila nežádoucím směrem. Není to o moc víc, než kdybychom nedělali vůbec nic, jenže tahle spekulace o vraždě nám trochu pomohla alespoň v jedné věci. Pokud někdo pochybuje, že smrt Tiena Vorsoissona byla náhoda, má konečně jinou verzi, která navíc nevyvolává potřebu pátrat v té věci dál."

"No, vážně," zavrčel Miles. Ví, kam tím míříte. Napřímil se a založil si ruce přes prsa. "Takže to znamená, že si mám poradit sám?"

"Hm..." řekl Galeni. Pak chvíli mlčel. Nakonec mu povolily nervy a musel promluvit. "Vlastně ne úplně."

Miles vycenil zuby a čekal, až Galeni dokončí, co začal. Galeni čekal, co na to Miles.

Milesovi tentokrát povolily nervy prvnímu. "Zatraceně, Duve, mám tu jen tak stát a vyžrat si to až do dna?"

"No tak, Milesi, už jsi přece párkrát předstíral něco, co nebyla pravda. Já myslel, že je to pro tebe všední záležitost."

"Ne, když se to týkalo jenom mě. Nikdy jsem v tom nemusel žít. Akce mých Dendariců byly jen jednorázové. Co po nás zbylo, jsme nechali na místě činu."

Galeni nemilosrdně pokrčil rameny. "Taky bych rád zdůraznil, že tohle jsou jen první výsledky. Jen proto, že k úniku informací nedošlo, neznamená, že k němu nedojde... někdy později."

Miles znovu pomalu vydechl. "Tak dobře. Řekni Allegremu, že mu toho obětního beránka zahraju. Bééé." Po chvíli ještě dodal: "Ale provinile se nikdy tvářit nebudu. Byla to nehoda. A tím to končí."

Galeni mávl rukou na znamení, že přijímá. "Myslím, že si Císařská bezpečnost nebude stěžovat."

Miles si v duchu připomněl, že je dobré, že k žádnému úniku informací o tom komarrském případu nedošlo. Jenže tím také přišel o možnost přenechat Richarse a jeho přátele na milost a nemilost Císařské bezpečnosti. "Dokud jsou to jen pomluvy, tak se s tím vyrovnám. Ale můžeš Allegremu oznámit, že pokud proti mně bude v Radě vzneseno formální obvinění z vraždy..." Tak co?

Galeni přivřel oči: "Máš důvod si myslet, že by to někdo mohl udělat? Kdo?"

"Richars Vorrutyer. Vlastně mi to... osobně přislíbil."

"To ale nemůže udělat. Ne, dokud se nestane členem Rady, nebo to nějaký člen neudělá za něj."

"Může to udělat, když porazí lorda Dona a stane se hrabětem Vorrutyerem." A moji kolegové lorda Dona nejspíš neskousnou.

"Milesi... Císařská bezpečnost nemůže odhalit situaci kolem Vorsoissonovy smrti. Ani Radě hrabat ne."

Podle Galeniho výrazu Miles pochopil, že zvláště Radě hrabat ne. Protože to zmatené seskupení hrabat znal, pochopil proč. "Ano, já vím."

Galeni řekl nejistě: "Co chceš dělat?"

Miles měl mnohem víc důvodů než jen přání Císařské bezpečnosti, aby se do těch věcí nijak nemíchala. Dva důvody byly zřejmé: matka a syn. Když se mu to podaří, Kateřiny a Nikkiho se nic z těch právních klíčků nedotkne. "Nic víc - ani mň - než to, co musím. Trochu politikaření na barraryarský způsob."

Galeni si ho pochybovačně změřil. "No... jestli vážně chceš hrát nevinného, musíš se snažit víc. Vypadáš... nervózně."

Miles sebou trhl. "Viš, je vina a vina. Nejsem vinen zákeřnou vraždou, jsem vinen tím, že jsem to celé zkazil. Nejsem sám - bylo nás tam víc. A ten blázen Vorsoisson tam byl také. Kdyby tak jen - zatraceně, pokaždé, když na Komarru vystupuješ z lodi, tak tě usadí a nutí tě znovu dívat na to instruktážní video o dýchacích maskách. Přece tam žil celý

rok. Říkali mu to." Na chvíli ztichl. "Ne že bych na tom byl lépe. Vyšel jsem s ním ven a neinformoval jsem své kontakty."

"No, z nedbalosti tě ale nikdo neobviňuje."

Miles se hoře zašklebil. "Oni mi vlastně lichotí, Duve."

"S tímhle ti nepomůžu," řekl Galeni. "Sám mám pár takových starostí."

"Pravda," povzdychl si Miles.

Galeni na něj dlouho hleděl a pak náhle řekl: "A k tomu tvému klonu."

"Je to bratr."

"Ano. Víš... rozumíš... co vlastně má za lubem, při vší úctě ke Kareen Koudelkové?"

"Na to se ptá Císařská bezpečnost, nebo Duv Galeni?"

"Duv Galeni." Galeni se znovu dlouze odmlčel. "Po té... zvláštní laskavosti, kterou mi prokázal, když jsme se poprvé setkali na Zemi, jsem byl rád, že přežil a zmizel. Ani mě dokonce příliš nepřekvapilo, když se objevil tady, a protože znám tvoji matku, tak ani to, že jste ho přijali do rodiny. Dokonce jsem se smířil s tím, že se budeme pravděpodobně čas od času setkávat." Hlas se mu zlomil. "Jenže jsem nečekal, že se z něj stane můj švagr!"

Miles se opřel a soucitně zdvihl obočí. Rozhodně nesmí udělat nic hrubého, například se rozesmát. "Rád bych namítl, že ve velmi zvláštním slova smyslu už příbuzní jste. Je to tvůj nevlastní bratr. Nechal ho udělat tvůj otec. Podle interpretací některých galaktických zákonů o klonech to znamená, že je to také Markův otec."

"Začíná mě z toho bolet hlava." Konsternovaně se na Milese podíval. "Doufám, že Mark se za sám za mého bratra nepovažuje!"

"Ještě jsem s ním o tomhle právním aspektu věci nemluvil. Ale, Duve, představ si, o kolik snadnější to bude, až ho budeš moci představovat prostě jen jako svého švagra. Vždyť nepříjemné švagry má spousta lidí. K takovým příbuzným prostě člověk přijde náhodou. Všichni s tebou budou soucítit."

Galeni na něj vrhl jen velmi málo pobavený pohled.

"Bude to strýc Mark," namítl s úsměvem Miles. "A ty budeš strýc Duv. Já budu časem nejspíš strýc Miles. A to jsem si myslel, že já strýcem být nemůžu, protože jsem jedináček."

Když se tak zamyslel... pokud si ho Kateřina někdy vezme, stane se Miles strýcem okamžitě a získá do rodiny tři švagry i s jejich ženami a k tomu smečku jejich dětí. A to ještě nepřemýšlel o tchánovi a tchýni. Zajímalo by ho, jestli jsou také příšerní. Nebo, což pro něj byla nová myšlenka, ho za příšerného bude považovat některý z nich...

"Myslíš si, že se vezmou?" zeptal se Galeni vážně.

"Já... si nejsem jistý, v jakém kulturním svazku ti dva nakonec skončí. Docela určitě ale vím, že Marka bys od Kareen neodtrhl ani páčidlem. A Kareen má sice pár dobrých důvodů, aby s ničím nespěchala, jenže Koudelkovi jsou naprosto věrní."

Při té poznámce Galeni znovu zdvihl obočí, protože si v té souvislosti okamžitě připomněl Delii.

"Obávám se, že se budeš muset s Markem v rodině smířit," uzavřel Miles.

"Hm," řekl Galeni. Bylo těžké poznat, jestli ten zvuk znamenal rezignaci, nebo bolení břicha. V každém případě se pak ale postavil a odešel.

##

Mark přešel černobíle dlážděnou chodbou k výtahům a přitom se srazil s matkou, která šla po schodech dolů.

"Á, Marku," obrátila se k němu hraběnka s intonací naznačující, že právě jeho hledá. Mark se poslušně zastavil a čekal na ni. Pozorně očima přelétla jeho úpravný oblek jako vždy černý a dnes vylepšený - jak doufal - přátelsky zelenou košilí. "Jdeš ven?"

"Jen na chvíli. Právě jsem chtěl najít Pyma a požádat ho o zbrojnoše jako řidiče. Mám schůzku s přítelem lorda Vorsmythe, chlapíkem, který dělá v potravinách a který mi slíbil vysvětlit barrayarský distribuční systém. Mohl by to být budoucí zákazník - tak jsem si myslel, že by určitě vypadalo dobře, kdybych přijel vozem, jako urozený Vorkosigan."

"To určitě zabere."

Její další větu přerušili dva malí chlapci, kteří vyběhli zpoza rohu. Byl to Pymův syn Arthur, který nesl hůlku s páchnoucím hadříkem, a Jankowského syn Denys, který vlekl snad až příliš optimisticky rozměrnou sklenici. Vyřítili se po schodech s udýchaným: "Dobrý den, paní!"

Otočila se za nimi a pobaveně zdvihla obočí. "Máme nové vědecké pomocníky?" zeptala se Marka, když ti dva se smíchem zmizeli z dohledu.

"Ano. Martya měla geniální nápad. Vypsala odměnu na ty uprchlé brouky a najala na jejich lov děti zbrojnošů. Vyplácíme marku za brouka a na královnu jsme vypsali desetimarkový bonus. Enrique se tak mohl vrátit do práce, laborať je znovu v pořádku a já se konečně můžu zabývat finančním plánováním. Každou hodinu dostaneme zpátky dva nebo tři brouky. Tímhle tempem bychom měli mít zítra snad všechny. Žádné z dětí naštěstí ještě nepřišlo na myšlenku vloupat se do laboratoře, znovu vorkosiganské brouky osvobodit a zajistit si nový příjem. Možná bych měl jejich úl dát pod zámek."

Hraběnka se rozesmála: "No tak, lorde Marku, vy urážíte jejich čest. To jsou děti našich zbrojnošů."

"Mě by to v jejich věku napadlo docela určitě."

"Možná by je to napadlo taky, kdyby ti brouci nenosili livrej jejich lenního pána." Usmála se, ale pak se jí úsměv z tváře vytratil. "Když už je řeč o urážkách... chtěla jsem se tě zeptat, jestli jsi neslyšel některé z těch pomluv, které kolují městem o Milesovi a té jeho madam Vorsoissonové."

"Já posledních pár dnů strávil v laboratoři. Miles se tam příliš často neukazuje. Jaké pomluvy?"

Hraběnka zúžila oči, popadla ho za ruku a odvedla ho do předpokoje před knihovnou. "Včera na oslavě u Vorrinisů mě Illyan a Alys vzali stranou a všechno mi řekli. Jsem strašně ráda, že mi to řekli jako první. Pak mě totiž zahnali do kouta dva další lidé a každý z nich mi odvyprávěl svoji verzi... jeden vlastně doufal, že mu ji potvrdím. Ten druhý nejspíš doufal, že to řeknu Aralovi, protože sám se mu to říct neodvážil, zbábělec. Zdá se, že městem kolují pomluvy, že Miles nějakým způsobem na Komarru zavraždil Kateřinina manžela."

"No," řekl Mark klidně, "vy ho znáte lépe než já. Udělal to?"

Zdvihla obočí. "Záleží ti na tom?"

"Vlastně ne. Podle všeho, co jsem si odvodil z toho, co jsem slyšel - protože Kateřina o něm moc nemluví - byla existence Tiena Vorsoissona jen plýtváním jídla, vody, kyslíku i času."

"Řekl ti Miles něco... co by vrhalo na Vorsoissonovu smrt nějaké podezření?" zeptala se a usadila se vedle ohromného starožitného zrcadla na zdi.

"Vlastně ne," přiznal Mark a posadil se naproti ní. "I když, pokud vím, sám se obviňuje z nějaké nedbalosti. Myslím, že by celá ta romance byla mnohem zajímavější, kdyby toho pitomce kvůli ní opravdu zavraždil."

Nerozhodně si povzddechla. "Marku, i přes všechnu tu beťanskou terapii se občas obávám, že je z tebe pořád cítit ta tvoje jacksonská výchova."

Pokrčil klidně rameny: "Omlouvám se."

"Tvoje upřímnost mě dojíhá. Jen prosím tyhle své závěry utaj před Nikkim."

"Možná jsem Jacksonián, madam, ale nejsem hlupák."

Spokojeně přikývla. Znovu chtěla promluvit, ale tentokrát ji přerušilo otevření dveří do knihovny a do předpokoje vešel Miles, vyprovázející Duva Galeniho.

Komodor při pohledu na ně hraběnkou pozdravil. Marka pozdravil také, ale mnohem neochotněji, jako kdyby na Markovi vyrazila nějaká ošklivá výrazka a Galeni se o ní zdvořile nechtěl zmiňovat. Mark mu pozdrav oplatil.

Galeni se nezdržoval. Miles ho vyprovodil ven a vrátil se do knihovny.

"Milesi!" řekla hraběnka a přistoupila k němu. Mark ji následoval, protože si nebyl jistý, jestli už jejich rozhovor skončil. "Od Pyma jsem slyšela, že tvoje madam Vorsoissonová tu včera byla, když jsme byli s Aralem pryč. Ona byla tady a já jsem to nevěděla!"

"Vlastně to nebyla obyčejná návštěva," řekl Miles. Poznal, že je v pasti a posadil se. "A já jsem ji nemohl zdržovat až do půlnoci, než jste se vrátili."

"To je pravda," přiznala jeho matka a zaklapla za ním past tím, že se usadila na pohovku naproti němu. Mark se rezignovaně posadil vedle ní. "A kdy nám ji konečně představíš?"

Miles se na ni podíval. "Teď... právě ne. Jestli vám to tolik nevadí. Jsme teď ve velice delikátní situaci."

"Delikátní?" zopakovala hraběnka. "Není to snad mnohem lepší situace než zvracení a kvílení, že tvůj život skončil?"

V očích se mu mihla letmá naděje, ale pak zavrtěl hlavou. "Teď je to těžké posoudit."

"To docela chápu. Jenže jen proto, že mi to Simon a Alys včera vysvětlili. Můžeš mi vysvětlit ty, proč se musím o těch pomluvách dozvídat od nich, a ne od tebe?"

"Ach! Promiň. Naznačil omluvnou úklonu. "Já o nich slyšel teprve předevčírem. Od té doby jsme se vlastně neviděli."

"Ty to víš už dva dny? Mělo mě napadnout, že ta tvoje náhlá fascinace tou kolonií chaosu při obědě není jen tak."

"No, vážně mě tvůj život na Sergyaru zajímá. Jenže jsem v tu dobu také očekával výsledky analýzy Císařské bezpečnosti."

Hraběnka pohlédla ke dveřím, kterými odešel komodor Galeni. "Aha," řekla s náhlým pochopením. "Tak proto tu byl Duv."

"Proto," přikývl Miles. "Kdyby za tím byl únik informací, byla by to rázem mnohem závažnější věc."

"Takže nebyl?"

"Zřejmě ne. Zdá se, že je to ryze politicky motivovaná pomluva, která vznikla vlastně náhodou v hlavě několika konzervativních hrabat a jejich přívrženců, jež jsem nedávno urazil. A naopak. Rozhodl jsem se, že se s tím vypořádám... politicky." Zatvářil se chmurně. "A po svém. Vlastně za chvíli kvůli tomu přijede Dono Vorrutyer a René Vorbretten."

"Máš spojence. To je dobře." Přivřela spokojeně oči.

Miles pokrčil rameny. "O tom politika je. Nebo si to aspoň myslím."

"To je tvoje věc. A tak to nechám na tobě. Ale co ty a ta Kateřina? Jak se s tím vyrovnáte vy dva?"

Zatvářil se nepřítomně. "My tři. Nikkiho nevynechávej. Ještě nevím."

"Přemýšlela jsem," řekla hraběnka a upřeně ho přitom pozorovala, "že bych Kateřinu a Kareen pozvala na čaj. Uděláme si dámskou jízdu."

Milesovi přes tvář přelétl poplašený, snad až zděšený výraz. "Já... já... zatím ne. Zatím prostě ne."

"Ne?" zeptala se zklamaně hraběnka. "A kdy?"

"Rodiče stejně Kareen nedovolí přijít," vmísil se do řeči Mark. "Vlastně... myslím, že jí to už zakázali." Kvůli němu zničili třicet let přátelství. Skvělá práce, Marku. Co uděláme dál? Náhodou podpálíme sídlo Vorkosiganů? Aspoň přitom zlikviduje uprchlé brouky.

"Kou a Drou?" zeptala se hraběnka. "No jistě, že se mi vyhýbají. Docela určitě se mi neodváží pohlédnout do očí po tom divadle, co tu předvedli, když jsme přijeli."

Mark si nebyl jistý, co si o tom má myslet, ale Miles souhlasně odfrkl.

"Chybí mi," řekl Mark a rukou bezmocně sevřel šev svých kalhot. "Já ji potřebuju. Měli jsme za pár dní začít prezentovat broučí máslo významným zákazníkům. Spoléhal jsem na to, že tam Kareen bude. Já... obchodní jednání vést moc neumím. I když jsem se snažil. Jenže lidé, se kterými chci mluvit, se vždycky uklidí na druhou stranu místnosti a

schovají se za nějaký nábytek. A Martya je zase příliš přímá. Jenže Kareen je skvělá. Ta prodá cokoli komukoli. A barrayarským mužům zvlášť. Ti by si před ní nejradši lehli na záda a vrtěli ohonem - je to úžasné. A, a... navíc jsem tak nějak klidný, když je se mnou, i když mi lidé kolem lezou na nervy. Potřebuju ji zpátky..." Ta poslední slova skoro zanařikal.

Miles se podíval na svou matku, pak na Marka a bezmocně zavrtěl hlavou. "Vždyť vůbec nevyužíváš své barrayarské zdroje, Marku. Přímou tady v domě máš tu nejlepší dohazovačku na celé planetě, a ty jí nic neřekneš!"

"Jenže... co by dokázala? Za takových okolností?"

"Myslíš s Kou a Drou? To je strašná představa." Miles si promnul bradu. "Máslu, seznam se s laserovým paprskem. Laserový paprsku, seznam se prosím s máslu. A jejda."

Jeho matka se usmála, ale pak si založila ruce na prsou a zamyšleně se zahleděla na druhý konec knihovny.

"Ale, madam..." vykřikl Mark, "...mohla byste? Udělala byste to? Já jsem se neodvážil po tom všem žádat... po tom všem, co jste si řekli tenkrát večer, ale teď už jsem zoufalý." Zoufale zoufalý.

"Já jsem se bez přímé výzvy nechtěla do ničeho vměšovat," řekla mu hraběnka. S vyzývavým a vyčkávavým úsměvem mu hleděla do očí.

Mark přemýšlel. Jeho ústa už téměř vyslovila to neznámé slovo, pak to zkusil znovu a nakonec se nadechl a vyrazil:

"Pomůžeš mi...?"

"Ale ráda, Marku!" Její úsměv zmizel. "Myslím, že se s Kou a Drou musíme posadit, tedy nás pět - ty, já a Kareen, no a samozřejmě Kou a Drou - přímo tady. Ano, tady, přímo v téhle knihovně. A musíme si o tom všem promluvit."

Při té představě se ho sice zmocnil němý děs, nicméně přikývl: "Ano. Tedy - mluvit budete vy, ano?"

"Neboj se, bude to v pořádku," ujistila ho.

"Jenže jak je sem dostaneš?"

"Myslím, že to klidně můžeš nechat na mně."

Mark se podíval na svého bratra. Ten se jen usmíval. On o jejích slovech ani v nejmenším nepochyboval.

Ve dveřích knihovny se objevil zbrojnoš Pym. "Omlouvám se, že ruším, paní. Můj pane, přijel hrabě Vorbretten."

"Výborně." Miles vyskočil a spěchal k dlouhému stolu v knihovně, kde si uspořádal hromadu fólií, papírů a poznámek.

"Přiveď ho do mého pokoje a řekni Ma Kosti, že může začít."

Mark využil příležitosti: "Pyme, potřeboval bych auto s řidičem asi tak," zadíval se na hodinky, "za deset minut."

"Dohlédnu na to, můj pane."

Pym odešel a Miles s odhodlaným výrazem a hromadou dokumentace pod paží vyrazil za ním.

Mark se znovu pochybovačně zahleděl na hraběnku.

"Jen utíkej na tu svou schůzku," řekla mu klidně. "Až se vrátíš, zastav se v mé pracovně a budeš mi o ní vyprávět."

To vypadalo, že ji to vážně zajímá. "Myslíš, že bys u nás chtěla investovat nějaké peníze?" nabídl jí v záchvatu optimismu.

"Promluvíme si o tom." Znovu se na něj radostně usmála, jako kdyby byla jediný bezstarostný člověk v celém vesmíru.

Marka to povzbudilo a vesele odešel v Milesových stopách.

##

Strážný Císařské bezpečnosti propustil Ivana do sídla Vorkosiganů a pak se vrátil ke své budce, protože se z jeho terminálu ozvalo pípnutí. Ivan musel ustoupit stranou, protože železná vrata se otevřela a na ulici se vyřítel nablýskaný obrněný vůz. Ivan se v duchu už už zaradoval, že právě odjel Miles, jenže nezřetelná postava, která mu zamávala za sklem, byla na Milese příliš široká. Takže to odjíždí Mark. Když ho Pym uvedl do Milesova pokoje, uviděl Ivan svého štíhlejšího bratrance sedět u okna s hrabětem René Vorbrettenem. "Promiň," řekl Ivan. "Nevěděl jsem, že máš návštěvu." Miles se k němu překvapeně otočil, povzdychl si a pokynem ruky ho pozval dál. "Nazdar, Ivane. Co tě přivádí?"

"Matka mě poslala s tímhle vzkazem. To ti prostě nemohla zavolat? Nemohl jsem ale odmítnout takovou šanci se ztratit." Ivan mu podal těžkou obálku zapečetěnou osobní pečeti lady Alys.

"Ty ses chtěl ztratit?" zatvářil se pobaveně René. "Mně to připadalo, že máš jedno z nejlukrativnějších zaměstnání ve Vorbarr Sultane."

"Ha," utrousil Ivan temně. "Chceš si to zkusit? Jako kdybych pracoval v jedné kanceláři se spoustou potenciálních tchyní v předsvatebních přípravách a každá z nich mě neustále prohání. Nevím, kde matka vyhrabala tolik vorských dračic. Obvykle je vidávám po jedné, jak terorizují celou svou rodinu. To, že jsou teď na jednom místě, je k nevydržení." Přitáhl si k Milesovi a Renému židli a usadil se na kraj, jako že se dlouho nezdrží. "Mé velení je úplně postavené na hlavu. Mám dvacet tři velících důstojníků a oni mají jediného podřízeného. Mě. Chci se vrátit na ústředí, kde mě mí nadřízení neprohánějí výhrůžným Ivane, drahoušku, neudělal bys laskavě - Co bych dal za to, kdybych slyšel hluboký mužský hlas krátce zařvat Vorpatri!... I když hraběnka Vorrinisová i to zvládá docela dobře."

Miles se zazubil a začal otvírat obálku, ale pak se zarazil a poslouchal. Z haly bylo slyšet hlasy dalších návštěvníků a Pyma. "Á," řekl. "Výborně. Právě včas."

K Ivanovu zoufalství byli dalšími návštěvníky lord Dono, Byerly Vorrutyer a zbrojnoš Szabo. Všichni Ivana pozdravili s odpornou srdečností. Pak lord Dono potřásl srdečně rukou i Renému a usadil se k Milesovi u nízkého stolu. By se postavil za křeslo lorda Dona a rozhlížel se. Szabo si vzal obyčejnou dřevěnou židli, posadil se trochu dál od ostatních a založil si ruce na prsou.

"Omluvte mě," řekl Miles a otevřel konečně obálku. Vytáhl dopis od lady Alys, přelétl ho očima a usmál se. "Tak, pánové. Moje teta Alys píše: 'Drahý Milesi, pak následuje obvyklý zdvořilý úvod a pak - vyříd' svým přátelům, že

hraběnka Vorsmythová vzkazuje Renému, že si může být jistý hlasem jejího manžela. Dono tam bude potřebovat ještě trochu podpory, ale jeho slib hlasovat po svém svolení za progresivní stranu zřejmě zabral. Lady Mary Vorvillová také vzkazuje Renému potěšující zprávy, díky jeho pamětihodnému vojenskému svazku mezi jeho otcem a jejím otcem, hrabětem Vorvillem. Myslela jsem, že je nevhodné mluvit s hraběnkou Vorpinskou ohledně hlasování za lorda Dona, ale ona sama mě překvapila tím, jak nadšeně schvaluje přeměnu lady Donny."

Lord Dono potlačil smích a Miles se odmlčel a střílil po něm zpytavým pohledem.

"Hrabě - tehdy lord - Vorpinski a já jsme byli chvíli velmi dobří přátelé," vysvětlil s úšklebkem Dono. "To bylo později, Ivane. Myslím, že jsi tenkrát byl na nějakém velvyslanectví na Zemi."

K Ivanově úlevě se Miles dál už nevyptával, jen chápavě pokývl hlavou a pokračoval ve čtení dopisu dokonalou imitací hlasu lady Alys. "V té záležitosti by také hodně pomohla osobní návštěva lorda Dona u hraběnky, aby se ujistila o tom, že jeho přeměna je skutečná a její návrat nepravděpodobný. Nepravděpodobný je ještě potvrzeno. Lady Vortugalová hlásí, že u jejího tchána nemají René ani Dono příliš velké šance. Nicméně - ha, tak tohle je dobré - posunula oslavu narození prvního hraběcího vnoučete o dva dny, takže čirou náhodou koliduje se dnem hlasování a samozřejmě hraběte k otvírání replikátoru pozvala. Lord Vortugalov tam samozřejmě přijde. Lady Vortugalová také píše, že manželka jeho zástupce, kterého vyšle hlasovat místo sebe, velmi touží po pozvánce na Císařovu svatbu. Pošlu jí jednu z rezervních zásob. Zástupce sice nebude hlasovat proti přání svého pána, ale může se stát, že ten den se na zasedání velmi zpozdí, nebo snad dokonce vůbec nepřijde. To ti sice nepomůže, ale může to výrazně poškodit počty hlasů pro Richarse a Sigura."

René a Dono si začali spěšně čmárat poznámky.

"Starý Vorhalas sice osobně s Renem velmi soucítí, nebude ale hlasovat v téhle věci proti konzervativní straně. A protože Vorhalasova tvrdohlavost a zásadovost je známá, obávám se, že ani Dono u něj nemá žádnou naději.

Vortaine je také mimo hru, šetřete u něj svou energii. Nicméně mám spolehlivé informace, že jeho spor o vodu v jeho okrsku, který vede se svým sousedem, hrabětem Vorvolynkinem, stále ještě nemá žádný výsledek a s nezmenšenou urputností devastuje obě jejich rodiny. Za normálních okolností bych nepovažovala za možné odloučit hraběte Vorvolynkina od konzervativní strany, nicméně jeho snacha, lady Louisa, které se svěřuje, ho informovala, že hlasy podporující Dona a Reného by velmi pobouřily - také potvrzeno - jeho oponenta, což mělo pozoruhodný výsledek. Rozhodně ho můžete připočítat k těm, kteří vás podpoří."

"Vida, to je nečekané plus," řekl René šťastně a čmáral dál.

Miles otočil stránku a pokračoval "Simon mi popsal ohavné chování, no, to sem nepatří, a tak dále a tak dále extrémně nevhodné opět potvrzeno, díky této Alys, a tady je zase něco. Nakonec mě má drahá hraběnka Vorrinisová ujistila, že oba tví přátelé se také mohou spolehnout na podporu hlasů z jejich okrsku. Tvá milující teta Alys.

PS: Omluv mě prosím, že na poslední chvíli ještě něco připsuji. Kancelář si přeje zabránit jakýmkoliv zmatkům a zajistit, že pozvánky budou doručeny správným osobám včas a důstojně. V zájmu této záležitosti prosím neváhej Ivanovi zadat jakýkoliv úkol, ke kterému ho budeš chtít využít."

"Cože?" vyjekl Ivan. "To sis vymyslel. Ukaž..." Miles se zlomyslným úšklebkem natáhl ruku před Ivana, který se mu naklonil přes rameno, aby si dopis přečetl. Dobrá, je to rukopis jeho matky. Ztraceně.

"A Richards Vorrutyer seděl přímo tady," ukázal Miles na křeslo, ve kterém seděl René, "a informoval mě, že lady Alys v Radě nehlasuje. Fakt, že na politické scéně Vorrarr Sultany strávila víc let než my všichni dohromady, mu jaksi unikl. Jeho škoda." Široce se usmál.

Otočil se přes rameno, protože Pym vtačil do místnosti servírovací stolek. "Pánové, mohu vám nabídnout nějaké občerstvení?"

Ivan vzhlédl, ale k jeho zklamání byl na vozíku jen čaj. No dobrá, káva také a ještě podnos plný pamlsků od Ma Kosti, které jako vždycky připomínaly spíš mozaiku. "A co víno?" navrhl svému bratranci, když začal Pym nalévat do šálků čaj. "Nebo pivo?"

"V tuhle dobu?" zeptal se René.

"Tenhle den byl pro mě už dlouhý dost," ujistil ho Ivan. "Vážně."

Pym mu podal šálek kávy. "Tohle vás vzpruží, můj pane."

Ivan šálek váhavě přijal.

"Když v téhle místnosti můj dědeček pořádá politické konference, vždycky mi bylo jasné, jestli jedná se spojenci, nebo s protivníky," informoval je všechny Miles. "Když tu měl přátele, podával čaj, kávu a tak podobně, protože všichni měli zůstat střízliví. Když ale pracoval s protivníky, vždycky podával pozoruhodný výběr alkoholických nápojů všeho druhu. Pokaždé také začal tím nejlepším. Po nějaké době kvalita alkoholu klesala, jenže v tu dobu ji už jeho návštěvníci obvykle příliš nerozlišovali. Když zbrojnoš přinášel víno, vždycky jsem sem s ním proklouzl, protože když jsem byl zticha, nikdo si mě nevšiml a nevyháněl mě."

Ivan si prisunul židli blíž k zákuskům. By také zaujal podobné strategické postavení naproti němu. Ostatní hosté od Pyma přijali šálky a upjeli. Miles si na koleno uhladil papír s ručně psanými poznámkami.

"Bod číslo jedna," začal. "René, Dono, už vám lord Strážce Kruhu Mluvčích oznámil čas a pořadí, ve kterém se o vašich případech bude hlasovat?"

"Obojí," odpověděl mu René. "Já jdu první. Přiznávám, že jsem měl radost, že to budu mít alespoň rychle za sebou."

"To je sice dobré, ale z jiného důvodu," odpověděl mu Miles. "René, až dojde na tvůj případ, měl bys předat slovo lordu Donovi. Který, až bude po jeho hlasování, ho opět předá tobě. Všichni samozřejmě víte proč."

"No jistě," řekl René. "Promiň, Milesi. Vůbec mě to nenapadlo."

"Ani... mě," odtušil lord Dono.

Miles začal počítat na prstech jednotlivé možnosti: "Jestli ty budeš potvrzen jako hrabě Vorrutyer, Dono, můžeš potom

okamžitě podpořit hlasem svého okrsku Reného a tak zvýšíš počet jeho hlasů o jeden. Jenže když půjde první René, bude sedadlo zástupce Vorrutyerova okrsku ještě neobsazené, a tak se zdrží hlasování. A pokud René hlasování prohraje - řekněme o jediný hlas - ty také přijdeš o Vorbrettenův hlas."

"Aha," pochopil Dono. "A ty čekáš, že naši protivníci si tohle nespočítají. Proto chceš, abychom se vyměnili na poslední chvíli."

"Přesně tak," dokončil Miles.

"Myslíš, že tu naši výměnu budou předpokládat?" zeptal se nervózně Dono.

"Pokud vím, tak zatím o vašem spojení nevědí," vmísil se s výsměšnou úklonou do jejich hovoru By.

Ivan se na něj zamračil: "Jenže jak dlouho. A jak víme, že všechno odsud nevynesesh přímo k Richarsovi?"

"To neudělá," řekl Dono.

"Vážně? Ty jsi si možná jistý tím, na čí straně By stojí, ale já ne."

By na něj mrkl. "Tak doufejme, že Richars je zmatený úplně stejně."

Ivan zavrtěl hlavou a spolkl krevetový zákusek, který se mu lahodně rozplynul na jazyku. Spláchl ho douškem kávy.

Miles sáhl pod své křeslo a vytáhl odsud na světlo svazek velkých průsvitných fólií. Odloupł vrchní dvě a podal po jedné Donovi a Renému, sedícím naproti přes stůl. "Tohle jsem si vždycky chtěl vyzkoušet," řekl spokojeně. "Tyhle jsem přinesl včera večer z půdy. Patřily k oblíbeným taktickým pomůckám mého dědečka. Myslím, že ten to odkoukal od svého otce. Možná bych mohl napsat program, který by uměl totéž. Tohle je plán rozsazení Rady hrabat."

Lord Dono podržel svou fólii proti světlu. Byly na ní vidět dvě řady prázdných čtverců seřazených do půlkruhu. Dono řekl: "Ta místa nejsou označená."

"Když chce člověk tohle použít, musí to napřed znát," vysvětlil mu Miles. Odloupł ze svazku ještě několik fólií a podal jim je. "Vezměte si to domů a naučte se to, ano?"

"Výborně," řekl Dono.

"Tyhle fólie se skvěle hodí pro porovnávání dvou vzájemně souvisejících hlasování. Každé místo označte barvou - řekněme červenou pro ne a zelenou pro ano a nechte nevyplněné ty, kteří se ještě nerozhodli nebo o kterých nevíte - a pak je položte jednu přes druhou." Miles rozhodil po stole hrst barevných tužek. "Když se vám objeví na sobě dvě červené, tak si toho hraběte prostě nevšímejte. Buď ho nepotřebujete, nebo to nemá cenu. Kde vám barva chybí nebo máte jen jednu, nebo červenou se zelenou, tam můžete napřít všechny síly a vytáhnout stavidla své výmluvnosti."

"Aha," řekl René, popadl ze stolu dvě tužky a začal vybarvovat. "Krásně jednoduché. Tohle jsem se vždycky snažil srovnávat v hlavě."

"Jenže když se jedná o tři nebo pět souvisejících hlasování při šedesáti hlasujících, tak to není dost dobře možné."

Dono zamyšleně stiskl rty, vybarvil desítku čtverců a pak se posadil vedle Reného, aby si vepsali k čtvercům jména hlasujících. Ivan si všiml, že René vybarvuje každý čtverec velmi pečlivě, kdežto Dono do nich dělal rychlé skvrny.

Když skončili, položili obě fólie přes sebe.

"No vida," řekl Dono. "Přímě to bije do očí, že?"

Začali si spolu mumlat a dávat dohromady seznam mužů, které musí navštívit. Ivan si z kalhot smetl drobky. Byerly se odhodlal navrhnout malou změnu či dvě v barevných skvrnách, podle dojmů, které sice náhodou, ale s velikou určitostí nabyl v Richarově společnosti.

Ivan se natáhl a spočítal počet zelených a dvojitých zelených čtverců. "Ještě nemáte vyhráno," řekl. "I když Sigur a Richars nezískají velký počet hlasů, každý z vás bude muset získat pro sebe nejméně třicet jedna hlasů, jinak nemůžete vyhrát."

"Děláme na tom, Ivane," řekl Miles.

Podle záblesku v jeho očích a nebezpečně dobré nálady Ivan poznal, že se jeho bratranec právě dostává do varu. Tohle byla Milesova krevní skupina. Ivana napadlo, jestli bude Illyan nebo Gregor někdy litovat, že ho stáhli z jeho galaktických operací a přinutili ho zůstat doma. Vlastně jinak - jak brzy toho začnou litovat.

K Ivanově zoufalství ukázal jeho bratranec prstem na dva prázdné čtverce, o kterých doufal, že si jich nevšíme.

"Hrabě Vorpatril," řekl Miles, "Aha." Věnoval Ivanovi zářivý úsměv.

"Proč se díváš na mě?" zeptal se Ivan. "Falco Vorpatril a já spolu na pivo nechodíme. Naposledy, když jsem ho viděl, mi řekl, že jsem nenapravitelný floutek a že svou matku přivedu do hrobu, stejně jako ostatní dobře vychované Vorpatrily. No, neřekl dobře vychované, řekl ty, kteří mají zdravý rozum. Což je vlastně totéž."

"Falco tě má ale velmi rád," namítl Miles navzdory Ivanově osobní zkušenosti. "A navíc nebudeš mít potíže dostat k němu Dona na návštěvu. A když už tam budete, můžete se přimluvit za Reného."

Já věděl, že dřív nebo později na to dojde. "Bylo by dost na tom, kdybych mu měl lady Donnu představit jako svou snoubenku. Vorrutyerovu rodinu nikdy neměl v lásce. A představit mu lorda Dona jako jeho budoucího kolegu..." Ivan se otřásl a zadíval se na vousatého muže před sebou, který mu upřený pohled oplatil s výsměšně ohrnutým rtem.

"Tak snoubenku, Ivane?" zeptal se Dono. "Já nevěděl, že máš zájem."

"No, teď už to asi těžko napravíme, že?" zavrčel nakvašeně Ivan.

"Ano, teď těžko, stejně jako těžko napravíme těch minulých pět let, kdy jsem seděl v okrsku. Já tam byl. Kdes byl ty?"

Dono trhl bradou a umlčel už už cosi namítajícího Ivana. Nepatrný záblesk hořkosti v jeho očích Ivanem až trhl. Dono si toho všiml a pomalu a zlomyslně se usmál. "Vážně, Ivane, celá tahle epizoda je vlastně tvoje vina, protože jsi nepřišel dřív."

Ivan sebou trhl. Ta zatracená ženská - tedy chlap - vlastně osoba - mě zná až moc dobře.

"A protože," pokračoval Dono, "protože si musí Falco vybrat mezi mnou a nebo Richarsem, Vorrutyerů jako kolegů se nezbaví. Otázka je, kterého si vybere."

"A ty mu docela určitě dokážeš vyložit o Richarsovi svoje," dokončil hladce Miles.

"To může udělat někdo jiný. Já to nebudu," řekl Ivan. "Důstojníci ve službě se nemají zabývat politikou. Tak." Založil si ruce na prsou a důstojně vyčkával.

Miles prstem poklepal na dopis Ivanovy matky. "Jenže ty máš zákonný rozkaz od svého velícího důstojníka. Dokonce písemný."

"Milesi, jestli ten zatracený dopis hned po téhle schůzce nespálíš, tak jsi úplný blázen. To jsou tak žhavé informace, že mě překvapuje, že mi v kapse nechytí plamenem!" Psaný rukou, osobně doručení, žádná elektronická kopie - to všechno jasně vydávalo instrukci po přečtení zničit.

Miles vycenil v úsměvu zuby: "Chceš mě učit, jak mám dělat svoji práci, Ivane?"

Ivan se zachmuřil. "Naprostě odmítám se téhle věci dál účastnit. Řekl jsem Donovi, že poslední věc, kterou pro něho dělám, je, že ho přivedu na tu tvoji oslavu, a za tím si stojím."

Miles se na něj upřeně zadíval. Ivan se nejistě zavrtěl. Doufal, že Milese nenapadne zavolat jeho matce o potvrzení rozkazu. Odporovat jejímu rozkazu bylo mnohem snadnější v její nepřítomnosti. Střelil po něm podmrčeným pohledem, skrčil se na židli a čekal - vlastně i s trochou zvědavosti - jakým promyšleným vydíráním nebo úplatkem, nebo možná i násilím se ho Miles pokusí zlomit. Musel by se hanbou propadnout, kdyby měl Dona uvést k Falcovi Vorpatrilovi. Právě v duchu uvažoval, jakou kličkou se mu podaří předstírat, že se k jejich setkání nachomýtl vlastně jen náhodou, když Miles řekl: "Tak dobrá. Jdeme dál -"

"Já jsem řekl ne!" vykřikl zoufale Ivan.

Miles se na něj trochu překvapeně podíval. "Já tě slyšel. Tak dobrá: nemusíš to dělat. Už od tebe nic nebudu chtít. Můžeš se uklidnit."

Ivan se na židli rozvalil s hlubokou úlevou.

Ne, ujistil se s hlubokým zklamáním. A docela určitě ne s hlubokým podezřením. Jenže... jenže... jenže... ten otravný pitomec mě potřebuje, potřebuje, abych mu pomohl...

"A když půjdeme dál," pokračoval Miles, "dostáváme se ke špinavým trikům."

Ivan na něj v hrůze vytřeštil oči. Deset let sloužil jako Illyanův nejlepší agent v galaktických operacích... "Nedělej to, Milesi!"

"Co nemám dělat?" zeptal se Miles mírným hlasem.

"To, co si právě myslíš. Nedělej to. Já s tím nic nechci mít."

"Co jsem chtěl právě dodat," řekl Miles a změřil si ho úsečným pohledem, "bylo, že my, kteří stojíme na straně pravdy a spravedlnosti, se nebudeme uchylovat k takovým podrazům jako, řekněme, úplatkářství, atentát nebo mírnější formy fyzického násilí či dokonce, ehm, vydírání. Tyhle věci totiž mívají občas i druhou stranu." V očích mu zablesklo.

"Musíme si ale dávat velký pozor na takové věci od svých protivníků. Začneme s tím, co je samozřejmé - všechny své zbrojnoše upozorněte na maximální nebezpečí, ujistěte se, že vaše vozy jsou chráněné před cizími zásahy a že máte vždycky po ruce náhradní dopravní prostředek a trasu do hradu Vorhartung to ráno, kdy se bude hlasovat. Také určete všechny spolehlivé muže, aby dohlédli na to, že nic nepředvídaného nezdrží ten den vaše přívržence."

"Když tedy nepoužíváme špinavé triky, co jiného je ta hra s Vortugalovem a otvíráním děložního replikátoru?" zeptal se popuzeně Ivan.

"To je jen nečekané štěstí. Nikdo z nás s tím přece nemá nic společného," odpověděl nevinně Miles.

"Takže když se to nedá zjistit, není to špinavý trik?"

"Správně, Ivane. Učíš se rychle. Dědeček by byl... překvapený."

Lord Dono se přitom zatvářil zamyšleně, opřel se dozadu a pohládl si vousy. Při pohledu na jeho úsměv Ivana zamrazilo.

"Byerly." Miles se podíval na druhého Vorrutyera, který oštipoval čalounění křesla a buď předstíral soustředěnou pozornost, nebo spánek - to se z jeho přivřených očí nedalo poznat. By při zvuku svého jména otevřel oči a usmál se. Miles pokračoval: "Slyšel jsi u Vormoncriefa ještě něco, co bychom měli vědět?"

"Zatím se zdá, že také shánějí hlasy. Myslím, že si ještě neuvědomili, že už mají namále."

René Vorbretten si ho pochybovačně změřil: "A mají? To tedy nevím. A až si to uvědomí - a já se vsadím, že Borisovi Vormoncriefovi to časem dojde - co si myslíš, že udělají?"

By natáhl ruku a ukázal jim dlaň a pak hřbet ruky. "Hrabě Vormoncrief je zkostnatělý dědek. Ať se stane cokoliv, jeho nic neohrozí. Bude prostě hlasovat příště. A pak zase příště. Sigurův osud mu není lhostejný, ale nemyslím, že se kvůli němu bude nějak přepínat. Zatímco Richars... pro Richarse je vítězství v tomhle hlasování životně důležité. Je vzteky bez sebe, že ho vůbec musí podstoupit. Richars je nepředvídatelný a lepší to rozhodně nebude." Zdálo se, že Byerly se tím nijak neznepokojuje. Spíš naopak, jako kdyby z toho měl nějakou tajnou radost.

"No, informuj nás, kdyby se tam něco změnilo," řekl Miles.

Byerly si přitiskl ruku na srdce. "Žiji, abych sloužil."

Miles si ho změřil pronikavým pohledem. Ivana napadlo, zda použít ironicky heslo a slib Císařské bezpečnosti u někoho, kdo v Císařské službě prolil tolik krve, nebylo nevhodné. Přikrčil se v očekávání Milesova výbuchu, ale k Ivanovu překvapení to Miles přešel bez komentářů o Byerlyho nevhodném ostrovtipu. Pak, po několika dalších minutách rozhovoru, se celá společnost rozešla.

KAPITOLA 15

Strýc Vorthys objal svoji ženu na rozloučenou a jeho řidič nakládal jeho zavazadla. Kateřina zatím čekala s Nikkim na chodníku; Nikki se jí držel za ruku. Strýc Vorthys musí zítra ráno nastoupit na letišti na rychlou císařskou kurýrní loď na Komarr a tam vyřídit to, co Kateřině popsal jako pár technických detailů. Kateřina předpokládala, že tahle cesta je závěrem dlouhých hodin, které trávil prací v Císařském vědeckém institutu. V každém případě se zdálo, že profesorka

jeho odjezdem není překvapená.

Kateřina přemýšlela o Milesově dokonalé schopnosti věci podceňovat. Včera v noci, když jí a Nikkimu strýc řekl, kdo je ten Milesův člověk, který je o všem může informovat a který dokáže Nikkiho pochopit, protože také v mládí ztratil otce, chtělo se jí omdlít. Budoucímu Císaři Gregorovi ještě nebylo pět let, když byl statečný korunní princ Serg zabit u Escobaru během ústupu z té nepříliš podařené vojenské akce. Vlastně byla ráda, že jí to nikdo neřekl, dokud nebyla jejich schůzka potvrzená, protože to by byla nervózní mnohem delší doba. Uvědomovala si, jak vlhká je její ruka, kterou drží Nikkiho dlaň, a jak je studená. Nikki se bude řídit podle ní. Kateřina prostě musí vypadat klidná, už kvůli němu. Konečně se všichni naskládali do vozu, zamávali profesorce a vydali se na cestu. Kateřinu napadlo, že už je nejspíš trochu zkušenější. Poprvé, když jela v císařském voze, propůjčeném jejímu strýci, nevěděla, že hladké plochy jsou obrněné, aby odolaly střelám, ani že pozorný mladý řidič je zkušený člen Císařské bezpečnosti. I když se její strýc snažil nechovat jako urozený Vor, pohyboval se ve stejné urozených kruzích, ve kterých se tak samozřejmě pohyboval i Miles. Jenže Miles v takových kruzích vyrůstal, zatímco její strýc oceňoval na lidech úplně jiné vlastnosti. Strýc Vorthys se na Nikkiho usmál a pohládl ho po vlasech. "Nemusíš se tvářit tak vyplašeně, Nikki," zahučel na něj. "Gregor je dobrý člověk. Budeš v pořádku a my tam budeme s tebou."

Nikki pochybovačně přikývl. Kateřina si řekla, že není blbý, že jen tak vypadá, kvůli tomu černému oblečení. Měl na sobě svůj jediný slušný oblek. Ten samý měl na sobě na pohřbu svého otce. Kateřina se rozhodla nepovažovat to za ironii. Ona sama si nevzala šaty, které měla na pohřbu. Její černošedé oblečení, které nosila každý den, už začínalo vypadat trochu obnošeně, ale bude muset stačit. Přinejmenším je čisté a vyžehlené. Vlasy si hladce stáhla do týla a uvázala do uzlu. Dotkla se přívěsku ve tvaru Barrary, který jí pod blůzou vystupoval jako malý hrbolek, aby se trochu uklidnila.

„A ty se taky netvař tak vyděšeně,“ dodal strýc Vorthys ještě k ní.

Kateřina se pousmála.

Z Univerzitního okruhu do Císařské rezidence nebylo daleko. Císařské strážce je prohlédly, jestli nemají zbraně, a pak je bez problémů pustily železnou bránou dovnitř. Rezidence sama byla ohromná kamenná budova, několikrát větší než sídlo Vorkosiganů se čtyřmi patry, a během několika století přestavovaná podle různých architektonických stylů. Několik křídel budovy uzavíralo trochu nepravidelné vnitřní nádvoří. Jejich vůz zastavil u východního křídla.

Tam už na ně čekal vysoký úředník v livreji hraběte Vorbarry a vedl je po dvou velmi dlouhých chodbách do severního křídla. Nikki a Kateřina se rozhlíželi kolem, Nikki bez ostychu, Kateřina jen kradmo. Strýc Vorthys si muzeální výzdoby kolem nevšímal. Touhle chodbou krácel už mnohokrát, aby podal vládci tři světů osobní zprávu. Miles tu žil od svých šesti let, jak jí jednou vyprávěl. Cítí tady tu tíhu historie, nebo to tu bere jako své osobní hřiště? Hádej.

Muž v livreji je uvedl do kanceláře veliké jako celé poschodí profesorova domu. U stolu seděla u terminálu povědomá postava se založenýma rukama. Císař Gregor Vorbarra byl vážný, stíhlý, temný a dobře vypadající muž. Holovize mu nijak nelichotí, viděla ihned Kateřina. Měl na sobě tmavomodrý oblek. Jedinou ozdobou byla tenká linka na švu kalhot a tunika se stojacím límcem. Naproti němu stál Miles, oblečený ve své obligátní šedé, jejíž přísnost vyvažoval uvolněným postojem s rozkročenýma nohama a rukama v kapsách. Zarazil se uprostřed věty. Oči upřel nervózně na Kateřinu a pootevřel ústa. Svého kolegu auditora pozdravil kývnutím hlavy.

Profesor nepotřeboval napovídat. "Pane, rád bych vám představil svou neteř, madam Kateřinu Vorsoissonovou a jejího syna, Nikolaje Vorsoissona."

Kateřina byla ušetřena neobratného pokusu o poklonu, protože Gregor pokročil k ní, vzal ji za ruku a pevně jí potřásl, jako kdyby byla jedním z jeho blízkých přátel. "Madam, jsem poctěn." Obrátil se k Nikkimu a také mu potřásl rukou.

"Vítej, Nikki. Je mi líto, že se musíme poprvé setkat za takových okolností, ale doufejme, že se setkáme ještě mnohokrát a budou šťastnější." Tón jeho hlasu nebyl ani přísný, ani otcovský, prostě jen upřímný. Nikki mu potřásl rukou jako dospělý a jen vyvaloval oči.

Kateřina se už předtím několikrát setkala s mocnými lidmi. Obvykle se dívali skrze ni nebo mimo ni, a když se dívali na ni, bylo v jejich očích vidět uznání estéta, jako kdyby oceňovali některý z cenných kousků v muzeu. Gregor se jí díval přímo do očí, jako kdyby chtěl prohlédnout až do jejího mozku. Bylo to pro ni nezvykle znepokojivé a zároveň podivně příjemné. Všem jim pokynul ke křeslům na druhém konci pokoje a řekl tiše: "Neposadíte se?"

Z vysokých oken bylo vidět terasovitou zahradu, porostlou letními květy. Kateřina se posadila k výhledu zády a Nikki vedle ní. Severní světlo tak dopadalo na tvář jejího císařského hostitele, který se posadil naproti nim. Strýc Vorthys si sedl mezi ně a Miles na druhou stranu a trochu dál od nich. Zdál se klidný. Kateřina si nebyla jistá, proč si myslí, že je spíš nervózní a napjatý. Jenže to maskuje.

Gregor se k nim naklonil. "Lord Vorkosigan mě požádal, abych se s tebou setkal, Nikki, kvůli těm nepříjemným pomluvám o smrti tvého otce, které se tady ve městě objevily. Za těchto okolností tvá matka a strýc souhlasili, že je to nutné."

"Vážně," vložil se do jeho řeči strýc Vorthys. "Nikdy bych sem toho chudáka chlapce nevlácel, kdyby nebylo těch pomlouvacích pitomců."

Gregor s porozuměním přikývl. "Dřív, než začnu, musím tě varovat. Možná si to neuvědomuješ, Nikki, ale v domácnosti svého strýce žiješ pod určitým stupněm ochrany. Na jeho žádost je tato ochrana maximálně omezená, aby ho ničím neobtěžovala. Jen dvakrát za poslední tři roky jsme ji museli zpřísnit, během jeho neobyčejně obtížného vyšetřování."

"Teta Vorthysová nám ukazovala venku ty kamery," přispěl svojí informací Nikki.

"To je jen část té ochrany," řekl strýc Vorthys. A zřejmě jen malá. Kateřina si vzpomněla na instruktáž, kterou ji dal zdvořilý důstojník Císařské bezpečnosti, když se do domu nastěhovali.

"Také všechny terminály jsou buď zabezpečené, nebo sledované," pokračoval Gregor. "Oba vozy tvého strýce jsou neustále hlídány. Každá nehlášená návštěva způsobí, že do dvou minut přijede zasáhnout někdo z Císařské

bezpečnosti."

Nikki vytřeštil oči.

"Jako třeba ten Vormoncrief, že?" nemohla se udržet Kateřina.

Gregor se omluvně usmál. "Váš strýc si nepřeje, aby Císařská bezpečnost obtěžovala jeho návštěvníky. A Vormoncrief byl díky svým předchozím návštěvám na seznamu povolených osob." Znovu se podíval na Nikkiho. "Když ale dnes budeme v tomto rozhovoru pokračovat, překročíš tím neviditelnou čáru od nižšího stupně ochrany a utajení k vyššímu. Dokud žiješ v domě svého strýce, nebo kdybys měl někdy žít například v domě lorda Vorkosigana, ani si toho nevšimneš. Ale každou delší cestu na Barrayaru ti bude muset schválit určitý důstojník bezpečnosti a bude muset také schválit všechny cesty z Barrayaru pryč. Seznam škol, ze kterých si budeš moci vybrat, se najednou zúží, budou to jen exkluzivnější a bohužel také mnohem dražší školy. Na druhé straně se nebudeš muset bát obyčejných zločinců. Ovšem ti hypotetici únosci, kteří se k vám dostanou," kývl také na Kateřinu, "budou nejspíš dobří profesionálové a proto extrémně nebezpeční."

Kateřina se nadechla. "O tom Miles nikdy nemluvil."

"Miles o tom zřejmě vůbec nepřemýšlí. Takhle žije vlastně odjakživa. A přemýšlí snad ryba o tom, že žije ve vodě?"

Kateřina se podívala na Milese. Ten měl ve tváři velmi zvláštní výraz. Jako kdyby se rozběhl a odrazil se od nějaké neviditelné překážky.

"Cesty z Barrayaru?" chytil se Nikki bodu, který považoval za nejdůležitější. "Jenže... já chci být skokový pilot."

"Než se na školu skokových pilotů dostaneš," řekl Gregor, "bude situace pravděpodobně úplně jiná. Tohle se bude týkat hlavně dalších několika let. Stále ještě chceš pokračovat?"

Kateřina se nezeptal. Zeptal se Nikkiho. Kateřina zadržela dech a ovládla se, aby nic neřekla.

Nikki si olízl rty. "Ano," řekl. "Chci to vědět."

"Ještě před něčím tě musím varovat," pokračoval Gregor. "Až odsud půjdeš, nebudeš mít méně otázek než teď. Jen budeš přemýšlet nad něčím jiným. Všechno, co ti povím, bude pravda, ale nebude to všechno. A až skončíme, budeš znát všechno, co kdy znát můžeš, kvůli bezpečí vlastnímu i bezpečí Císařství. Pořád ještě chceš pokračovat?"

Nikki tupě přikývl. Ten naléhavý tón ho fascinoval. Stejně jako Kateřinu.

"A třetí a poslední varování. Naše povinnosti Vorů někdy začínají velmi brzy. To, co ti teď řeknu, na tebe uvalí břemeno mlčení, které by zvládl málokterý dospělý." Pohlédl na Milese, pak na Kateřinu i na strýce Vorthyse. "Ačkoliv o tom budeš moci mluvit s matkou a strýcem. Ale teď, možná poprvé, musíš naprosto vážně dát své slovo, že budeš mlčet. Dokážeš to?"

"Ano," špitl Nikki.

"Tak to řekni."

"Dávám své slovo Vorsoissona..." Nikki se zarazil a nervózně pohlédl Gregorovi do tváře.

"Že tento rozhovor udržím v tajnosti."

"Že tento rozhovor udržím v tajnosti."

"Výborně." Gregor se spokojeně opřel. "Vysvětlím to co nejjednodušeji. Když tenkrát večer odešel lord Vorkosigan s tvým otcem na pokusnou stanici, překvapili tam několik zlodějů, což ani oni nečekali. Lord Vorkosigan i tvůj otec dostali zásah z paralyzérů. Zloději uprchli a oba muže nechali upoutané za zápěstí před stanicí. Ani jeden z nich neměl dost síly na to, aby pouta roztrhal, i když se oba snažili."

Nikki se kradmo podíval na Milese, polovičnicko než byl Tien, jen o málo vyššího než on sám. Kateřina přímo viděla, jak usilovně přemýšlí. Když se ani jeho otec, o tolik vyšší a silnější, nedokázal osvobodit, kdo mohl obviňovat Milese, že to nedokázal?

"Ti zloději nechtěli tvého otce zabít. Nevěděli, že jeho zásoby kyslíku v dýchací masce nejsou dostatečné. Nikdo to nevěděl. To se později potvrdilo při výslechu pod fastpentou. Mimochodem, takováhle smrt se nenazývá vraždou, ale zabitím."

Nikki byl bledý, ale nevypadal, že by se chtěl rozplakat. Zakoktal: "A lord Vorkosigan... se o svoji masku podělit nemohl, protože byl přivázaný...?"

"Byli jsme asi metr od sebe," řekl Miles bezvýrazně. "Nedosáhli jsme k sobě." Rozpřáhl ruce jako ukřižovaný. Při tom pohybu se mu shrnuly rukávy a odhalily zápěstí. Bylo vidět zarudlé jizvy, které tam nechala do masa vříznutá pouta. Kateřinu napadlo, jestli Nikki pochopí, že si lord Vorkosigan ve snaze se vysvobodit skoro utrhł ruce. Miles si stáhl rukávy a položil si dlaně na kolena.

"A teď ta nepříjemná část," řekl Gregor a znovu se předklonil, aby na Nikkiho lépe viděl. Nikki si musel připadat, jako že oni dva jsou tu úplně sami.

To bude pokračovat? Ne, tady to skončí... Kateřina si nebyla jistá, co vyčetl z její tváře, ale Gregor na ni chápavě kývl.

"Tuhle část by ti tvoje matka nikdy neřekla. Důvod, proč tvůj otec vyvezl lorda Vorkosigana na tu stanici byl ten, že tvůj otec se těmi zloději předtím nechal uplatit. Ale pak si to rozmyslel a chtěl po lordu Vorkosiganovi, aby ho prohlásil Císařským svědkem. Zloději to považovali za zradu. Připoutali ho k tomu zábradlí, aby ho potrestali a znemožnili mu získat zpátky svou čest. Nechali u něj datový disk s dokumenty dokazujícími jeho úplatnost a pak zavolali tvé matce, aby si pro něj přišla. Ale - protože nevěděli, že nemá dost kyslíku - zavolali ji příliš pozdě."

Nikki se zatvářil ohromeně a náhle jim připadal maličký. Můj ubohý synku, já bych Tienovu čest před tebou nikdy nezpochybnila. Všechna čest rodičů žije v dětech...

"Díky tomu, co ti zloději dělali, s tebou nikdo nemůže rozebírat podrobnosti, protože je to státní tajemství. Celý okolní svět si myslí, že tvůj otec a lord Vorkosigan tam byli sami a nikdo jiný, ztratili se jeden druhému ve tmě a lord Vorkosigan našel tvého otce příliš pozdě. Jestli si někdo myslí, že lord Vorkosigan nějak zavinil smrt tvého otce, my se s ním hádat nebudeme. Můžeš říct, že to není pravda a že se o tom už dál nebudeš bavit. Nenech se ale zatáhnout do

hádky."

"Ale..." řekl Nikki, "...to není fér!"

"Já vím, že je to těžké," řekl Gregor. "Ale je to nutné. Fér s tím nemá co dělat. Tvá matka a lord Vorkosigan ti řekli to, co vědí všichni, aby tě ušetřili starostí. Nevím, jestli udělali dobře, nebo ne."

Očima zalétl k Milesovi. Miles se na něj tázavě podíval a Gregor sotva znatelně ironicky přikývl. Císař stiskl rty. Neusmál se.

"Všichni ti zloději jsou teď v císařském vězení s nejvyšším stupněm ostrahy. Ani jeden z nich z něj nevyjde nijak brzy. Byli už spravedlivě potrestáni, žádná další spravedlnost není nutná. Kdyby tvůj otec přežil, i on by musel do vězení. Jenže smrt platí všechny naše dluhy. V mých očích své jméno i sebe svou smrtí očistil. Víc už udělat nemůže."

Bylo toho víc, mnohem víc, než Kateřina očekávala. Nečekala, že Gregor ani nikdo jiný toho Nikkimu prozradí tolik. Strýc Vorthys se tvářil zachmuřeně a dokonce i Miles vypadal zaraženě.

Ne: stále ještě mu dával změkčenou verzi. Tien se nesnažil zachránit svoji čest. Jen mu došlo, že jeho zločin je prozrazen a snažil se vyhnout následkům. Kdyby ale Nikki vykřikl: Kašlu na čest! Chci tátu zpátky! mohla by se na něj zlobit. Zdálo se jí, že v jeho očích zahlédla touhu vykřiknout.

Nikki se podíval na Milese: "Jaké dvě chyby jste udělal?"

Miles odpověděl pevně. Kolik námahy ho to stálo, Kateřina nedovedla odhadnout: "Za prvé, neinformoval jsem svou ochranku, že opouštím kupoli. Když mě Tien vyvedl na tu stanici, oba jsme očekávali zdrcené přiznání, a ne nepřátelský útok. Pak, když jsme tam překvapili ty... zloděje, vytáhl jsem paralyzér už pozdě. Stačili vystřelit první. Příliš dlouho jsem váhal. Ale ta vteřina stačila. Někdy je i vteřina strašnou chybou."

"Chtěl bych vidět vaše zápěstí."

Miles si odhrnul rukávy a natáhl k Nikkimu ruce, napřed dlaněmi nahoru a pak dolů.

Nikki nakrčil obočí: "Vám taky dochází kyslík?"

"Ne, já ho měl dost. Zkontroloval jsem si to, když jsem vycházel ven."

"Aha," Nikki se narovnal a zatvářil se zaraženě a přemýšlivě.

Všichni čekali mlčky. Po chvíli čekání se ho Gregor zeptal mírným hlasem: "Chceš se teď ještě na něco zeptat?"

Nikki němě zavrtěl hlavou.

Gregor se zamyšleně zamračil, podíval se na hodinky a postavil se. Gestem ruky s dlaní obrácenou dolů jim naznačil, aby zůstali sedět. Naklonil se přes stůl a podal Nikkimu kartičku.

"Na, Nikki. Tohle si nech. A neztrať to."

Na kartě nebylo napsáno vůbec nic. Nikki ji zvědavě obrátil v ruce a pak se tázavě podíval na Gregora.

"Tahle karta tě okamžitě spojí na můj soukromý terminál. Jen velmi málo mých příbuzných a přátel má tenhle přístup.

Když ji zasuneš do čtečky terminálu, objeví se muž, a když to bude možné, spojí tě na terminál, který je mi nejblíže.

Nemusíš mu říkat, proč mě voláš. Jestli tě později napadnou ještě nějaké otázky - což se může stát, protože teď jsem ti toho za krátkou dobu řekl hodně - nebo jestli si s někým o tom jen budeš potřebovat promluvit, můžeš ji použít a zavolat mi."

"Ach," uteklo Nikkimu. Naposledy kartu obrátil v ruce a pak ji zastrčil do své náprsní kapsy.

Kateřina podle uvolněného Gregorova postoje a také podle pohledu strýce Vorthyse usoudila, že audience skončila. Zavrtěla se a chtěla vstát, ale pak Miles zdvihl ruku - copak musí mít vždycky poslední slovo?

"Gregore - oceňuji sice tvé gesto, že jsi odmítl moji rezignaci -"

Obočí strýce Vorthyse vyletělo vzhůru. "Snad jsi nepodal rezignaci kvůli těm hloupým pomluvám, Milesi!"

Miles pokrčil rameny. "Myslel jsem, že tradice žádá, aby Císařským auditorem byl čestný muž, a to čestný i navenek.

Že musí být přijímán jako morální autorita a tak."

"Ne nezbytně," řekl Gregor. "Po svém dědovi Ezarovi jsem zdědil pár úlisných staříků. A i když se jeho otci říkalo Dorca Spravedlivý, myslím, že jeho hlavním kritériem na post auditora byla schopnost přesvědčivě terorizovat odbojné leníky. Umíš si představit, jaký to musel být auditor, když se musel postavit, nu, řekněme třeba hraběti Pierrovi Krvežíznivému?"

Miles se při té představě usmál. "Když si vzpomenu na nadšený úžas, se kterým můj dědeček vždycky vzpomínal na starého Pierra... ani ne."

"Pokud je tvá pověst auditora tolik pošramocena, budou tě muset obvinít přímo hrabata nebo ministři. Ale bez mé pomoci."

"To není pravděpodobné," zavrčel strýc Vorthys. "Je to sice nechutná aféra, chlapče, ale takhle daleko to určitě nezajde."

Miles se tak jistě netvářil.

"Teď jsme učinili tradicím zadost," řekl Gregor. "A ty toho nech, Milesi."

Miles přikývl, Kateřině se zdálo, že váhavě, ale s úlevou. "Děkuji, pane. Chtěl jsem ale dodat, že jsem přemýšlel o osobních následcích. Které se budou napřed zhoršovat, než dosáhnou dna a zmizí. Jste si vážně jistý, že mě chcete vidět na své svatbě i navzdory téhle záležitosti?"

Gregor si ho změřil přímým a trochu bolestným pohledem. "Z téhle společenské povinnosti se tak snadno nevykrotíš. Jestli generálka Alys neprikáže, abych tě nezval, budeš tam."

"Já jsem se nesnažil vykrotit!" Gregor si ho pobaveně změřil pohledem.

"Při mé práci člověk ocení schopnost delegovat úkoly. Můžeš vydat ve známost, že každý, kdo něco namítá proti přítomnosti mého nevlastního bratra na mé svatbě, si může stěžovat u lady Alys a navrhnout ji jakékoliv urychlené změny v jejím programu, na které si... troufnou."

Miles nedokázal potlačit bezděčný a zlomyslný úsměv, i když se o to pokusil. Vážně pokusil. "To bych teda chtěl

vidět." Pak jeho úsměv zmizel. "Ale pořád se to bude vracet."

"Milesi." Gregor ho zdvihnutím ruky přerušil. Oči mu svítily trochu pobaveně a trochu netrpělivě. "Ty máš přímo doma největší žijící zdroj barrayarských politických zkušeností. Tvůj otec se musel vyrovnat s mnohem horším politikařením, a to beze zbraní, ještě dřív, než ses narodil. Vyříd' mu, že jsem řekl, aby ti přednesl tu lekci na téma čest versus reputace, kterou jednou dával mně. Vlastně... vyříd' mu, že to od něj žádám a nařizuji mu to." Mávl rukou, postavil se a tím ukončil diskusi. Všichni se postavili.

"Lorde auditors Vorthysi, chtěl bych si s vámi ještě promluvit. Madam Vorsoissonová -" znovu jí stiskl ruku - "promluvíme si ještě jindy, až budu mít víc času. Obavy o bezpečnost nám sice zabránily ocenit vaše zásluhy veřejně, ale přesto doufám, že si uvědomujete, že jste si získala vděčnost Císařství, které můžete kdykoliv využít."

Kateřina zamrkala a téměř začala protestovat. Přece ji Gregor přijal jen kvůli Milesově přímlově, ne? Jenže jeho slova přímo narážela na ty ostatní události na Komarru, o kterých se nemohli zmínit před Nikkim. Krátce přikývla a zamumlala díky za Císařův čas a starost. Nikki ji trochu neohrabaně napodobil.

Strýc Vorthys se s ní a s Nikkim rozloučil a zdržel se ještě u Císaře, aby potom rovnou odletěl. Miles je vyprovodil do chodby, kde řekl muži v livrě: "Já je vyprovodím, Gerarde. Zavolej prosím vůz madam Vorsoissonové."

Znovu se vydali dlouhou chodbou. Kateřina se ohlédla přes rameno zpět k Císařově kanceláři.

"To bylo... víc, než jsem čekala." Shlédla dolů na Nikkiho, který kráčel mezi nimi. Tvář měl vážnou, ale ne strnulou.

"Tvrdší." Krutější.

"Ano," souhlasil Miles. "Člověk musí rozvážit, o co žádá... Mám své důvody, proč v téhle záležitosti důvěřuji Gregorově úsudku. Jenže... myslím si, že nejsem asi jediná ryba, která nepřemýšlí o tom, že žije ve vodě. Gregor každý den odolává tlakům, které by přivedly - no, řekněme třeba mě - k alkoholu, šilenství nebo nebezpečným záchvatům podráždění. A tím pádem nás ostatní soudí podle sebe a přeceňuje a my... se snažíme ho nezklamát."

"On mi řekl pravdu," řekl Nikki. Ještě chvíli kráčel mlčky. "Jsem rád."

Kateřina se konečně uklidnila.

##

Miles našel svého otce v knihovně. Hrabě Vorkosigan seděl na jedné z pohovek u krbu se čtečkou v ruce. Podle jeho poloformálního obleku, tmavozelené tuniky a kalhot připomínajících uniformu, kterou nosil celý život, si Miles domyslel, že se chystá někam ven, možná na některou z oficiálních večeří, které s vícekrálovnou museli absolvovat před Gregorovou svatbou. Milesovi to připomnělo úděsný seznam společenských akcí, který mu předala lady Alys a kterých se bude muset brzy začít účastnit. Teď ale pochyboval o tom, že se odváží na některou z nich přijít s Kateřinou po boku.

Miles se usadil na pohovku proti otci. Hrabě k němu vzhlédl se zvědavým zájmem. "Nazdar. Vypadáš trochu pocuchaně." "Ano. Právě jsem absolvoval jeden z nejhorších rozhovorů za celou svoji auditorskou kariéru." Miles si promnul strnulý zátylek. Hrabě odpověděl jen zdvořile zdviženým obočím. Miles pokračoval: "Požádal jsem Gregora, aby si promluvil s Nikkim Vorsoissonem o těch pomluvách a objasnil mu, co uzná za vhodné. On toho uznal za vhodné mnohem víc než já nebo Kateřina."

Hrabě se narovnal a odložil čtečku stranou. "Myslíš si, že porušil pravidla utajení?"

"Ne, vlastně ne," přiznal Miles. "Nepřítel, který by Nikkiho unesl a vyslýchal, už by nejspíš stejně znal víc než on. Pod fastpentou by všechno řekl už za deset minut a nic by se nestalo. Možná, že by ho dokonce i vrátili. Nebo možná ne... Není to pro něj nebezpečnější než předtím. Ale dal by se použít jako páka na Kateřinu." Nebo na mě. "O skutečném spiknutí vlastně vědělo jen málo lidí. To není ten problém."

„A co je ten problém?"

Miles se opřel lokty o kolena a zadíval se na svůj pokrivený odraz na špičkách svých vyleštěných polobotek. "Myslel jsem, kvůli koruně prince Serga, že Gregor bude vědět - nebo by měl vědět - jak říct člověku, že jeho otec byl zločinec. Jestli se tak ještě princ Serg dá kvůli těm zvěrstvům nazývat."

"Já ho tak klidně nazvu," vydechl hrabě. "Zločinec a napůl šílenec." Admirál Vorkosigan byl osobně přítomen krachu escobarské invaze, vzpomněl si Miles. Napřímil se. Otec se mu díval do očí a usmíval se. "Ten zásah do jeho lodi se Escobařanům podařil. Bylo to to nejlepší, co se Barrayaru mohlo kdy přihodit. I když, dnes lituji toho, že jsme to s Gregorem v téhle záležitosti tak úplně nezvládli. On to nejspíš zvládl mnohem lépe?"

"Myslím, že Nikkiho zvládl... dobře. V každém případě se to Nikki nedozví náhodou a nebude to pro něj takový šok. Samozřejmě, proti Sergovi byl Tien jen hlupák. Přesto ale bylo těžké se na to dívat. Žádný devítiletý kluk by nic takhle zlého neměl prožít. Co to s ním asi udělá?"

"No... vyroste," řekl hrabě. "Člověk dělá to, co musí. Vyroste, nebo pojde. Ty musíš věřit tomu, že vyroste." Miles zabubnoval prsty na opěradlo pohovky. "Pořád ještě žasnu nad Gregorovou chytrostí. Tím, že přiznal Tienovu zpronevěru, k nám Nikkiho vtáhl. Nikki má teď osobní zájem na tom, aby všude rozhlašoval oficiální verzi a chránil tak reputaci svého otce. Zvláštní. A kvůli tomu jsem vlastně za tebou přišel. Gregor ti vzkazuje - vlastně žádá a nařizuje - abys mi přednesl tu lekci o cti a reputaci, kterou jsi prý dal jemu. Muselo to být vážně něco."

Hrabě nakrčil obočí. "Lekci? No ano." Pousmál se. "Takže si to zapamatoval. To je dobře. Někdy člověka napadá, jestli mluvit s mladými není jako házet hrách na stěnu. Jestli si z toho vůbec něco pamatují."

Miles se nespokojeně zavrtěl. Napadlo ho, zda otec tou poznámkou náhodou nemířil na něj. No dobrá, spíš jak moc vážně to myslel. "A dál?" pobídl ho.

"Neříkal bych tomu lekce. Možná jen vysvětlení jejich rozdílu." Položil si na kolena ruce dlaněmi vzhůru. "Reputace je to, co o tobě vědí ostatní. Čest je to, co o sobě víš sám."

"Hm."

"Rozpor přichází, když se ty dvě víry neshodují. V záležitosti smrti Tiena Vorsoissona, jak se vidíš sám?"

Jak to, že vždycky vyhmátne podstatu věci? "Já sám nevím. Počítají se i nečestné myšlenky?"

"Ne," odpověděl hrabě pevně. "Jen skutky."

,A co nezodpovědné chování?"

"To se dá těžko říct a neříkej mi, že se s tím setkáváš Poprvé."

"Vlastně pořád, pane. Ne že by se mi občas nepodařilo dosáhnout výšin poznání. Jen je nějak těžké si tu výšku udržet."

Hrabě zdvihl obočí a pousmál se, ale podařilo se mu zdržet souhlasného úsměvu. "No tak. Pak se mi zdá, že tvůj problém je spíš problém reputace."

Miles si povzdychl. "Je mi, jako by mě ohlodávalo hejno krys. Takových malých, které jsou příliš rychlé a zmizí, kdykoliv se je pokusím praštit po hlavě."

Hrabě si začal prohlížet nehty. "Mohlo by to být i horší. Není horší pocit, než když se člověku zbytky jeho cti válejí u nohou a jeho veřejná reputace naopak vzlétá k výšinám. To pak opravdu ničí duši člověka. Tahle druhá situace je jen velmi, velmi nepříjemná."

"Velmi," souhlasil Miles hořce.

"Hra. Tak dobrá. Mohl bych ti něco pro útěchu vyprávět?"

"Prosím, pane."

"Za prvé, i tohle časem přejde. Ačkoliv tenhle příběh v sobě nese nepochybné kouzlo sexu, vraždy, spiknutí a opět sexu, začne lidi nakonec nudit a až se nějakému dalšímu chudákovi podaří jiný kiks, začne se pozornost veřejnosti soustředit na něj."

Jaký sex?" zamumlal zoufale Miles. "Žádný nebyl. Ztraceně. To by to všechno alespoň stálo za to. Vždyť já jsem tu ženskou ještě ani nepolibil!"

Hrabě zkrivil horní ret. "To tě lituji. Za druhé, v budoucnosti už veřejnost kolem tvé osoby nebude zajímat žádné menší obvinění než tohle. Alespoň co se týče blízké budoucnosti."

"No výborně. Znamená to, že teď čas od času můžu vyvádět, jen pokud někoho nezabiji doopravdy?"

"To by ses divil." V očích jeho otce se mihl úsměv, ale Miles nevěděl, na co si otec vzpomněl. "A za třetí - myšlenky lidí nedokážeš kontrolovat - to by to už někdo udělal dřív. Nemůžeš se snažit ovlivnit to, co si myslí každý idiot kolem tebe."

"Jenže na názoru některých lidí mi záleží."

"No ano. A doufám, že v tomhle případě víš, kdo to je."

"Kateřina. Nikki. Gregor." Miles se odmlčel. "A to je všechno."

"Copak že jsi na ten seznam nepřidal své ubohé stárnoucí rodiče?"

"Velmi by mě mrzelo, kdybyste o mně ztratili dobré mínění," řekl Miles pomalu. "Jenže v tomhle případě vy nejste ti... nevím, jak to mám přesně říct. Jak by řekla matka... vy nejste ti, na kterých jsem se provinil. Takže vaše odpuštění mi k ničemu není."

"Hm," promnul si hrabě ret a pohlédl na Milese s chladným uznáním. "Zajímavé. Dobře. A za čtvrté bych rád zdůraznil, že tady kolem," a gestem ruky obsáhl Vorbarr Sultanu a celý Barrayar, "není neúčinné mít pověst nebezpečného muže, který dokáže kvůli svým zájmům i zabít. Vlastně by ti to mohlo i prospět."

"Prospět? Copak tobě se někdy hodilo, že ti říkali Komarrský Řezník?" opáčil dotčeně Miles.

Jeho otec přivřel oči napůl v pochmurném pobavení a napůl uznale. "Zjistil jsem, že mé pocity kolem té přezdívky jsou... smíšené. Ale ano, tu reputaci a její účinek jsem občas využil, když jsem potřeboval zatlačit na zvlášť odbojný muže. Proč ne, zaplatil jsem za ni. Simon říká, že má podobnou zkušenost. Když zdědil Císařskou bezpečnost po Negrim Velikém, říkal, že na to, aby lidé kolem něj znervózneli, mu stačí jen stát a nic neříkat."

"Já se Simonem pracoval. Ten dokázal lidi vážně znervóznit. A nebylo to jen kvůli tomu paměťovému čipu ani kvůli Negriho památce," zavrtěl Miles hlavou. Jen jeho otec mohl Simona Illyana naprosto upřímně považovat za obyčejného podřízeného. "Lidé vždycky vnímali Simona jako nevypočitatelného, ale ne zlého. Nebyl by zdaleka tak děsivý, kdyby občas dal najevo, že má i nějaké lidské vlastnosti." Odmlčel se a vzpomínal na svého bývalého velitele a mentora. "Ale, ztraceně... když už si má nepřátelé nebudou dělat iluze o mých morálních kvalitách, mohli by mít alespoň vyšší mínění o mých schopnostech! Kdybych někoho zavraždil, odvedl bych mnohem lepší práci. Nikdy by nikdo nezjistil, že to byla vražda!"

"Já ti věřím," uklidnil ho hrabě. S náhlou zvědavostí naklonil hlavu ke straně. "A udělal jsi to někdy?"

Miles se zabořil pohodlněji do sedačky a poškrábal se na tváři. "Kdysi jsem byl z Illyanova rozkazu na jedné misi... nechci o tom mluvit. Byla to nepříjemná práce, ale odvedli jsme ji." Očima utkvěl na koberec u svých nohou.

"Vážně? A já jsem ho žádal, aby tě nepoužíval na atentáty."

"Pročpak? Báł ses, že si na to zvyknu? No, tenhle případ byl ale komplikovanější než jen obyčejný atentát."

"To už případy bývají."

Miles chvíli v tichosti hleděl do dálky. "Takže to, co jsi mi řekl, je vlastně to samé, co už mi řekl Galeni. Musím to už nějak vydržet a ještě navíc s úsměvem."

"Ne," odušil jeho otec. "Usmívat se nemusíš. Ale jestli bys chtěl ode mě poradit, podle svých zkušeností ti radím, hlídej si svou čest. Ať se s tvou reputací děje, co chce. A přežij ty parchanty."

Miles zalétl zvědavým pohledem k otcově tváři. Co pamatoval, vždycky měl šedivé vlasy. Teď už je měl skoro bílé. "Já vím, že jsi toho za ta léta prožil spoustu. Když poprvé tvoje reputace utrpěla trhlinu - jak ses s tím vyrovnal?"

"Hm... poprvé, to už je hodně dávno." Hrabě se předklonil a prstem si zamyšleně přejel po rtech. "Tak mě napadá, že v

očíh ostatních ti tahle epizoda nijak zvlášť nepomůže. Inu, jablko prý nepadá daleko od stromu..." Hrabě se s obavou zahleděl na syna. "Tak takový následek jsem přece jen nikdy nepředvídal. Víš... po sebevraždě mé první ženy se o mně říkalo, že jsem ji zabil. Za nevěru."

Miles zamrkal. Slyšel už o tomhle starém příběhu, ale ne všechno. "A... um... byla? Nevěrná?"

"No ano. Hrozně jsme se kvůli tomu pohádali. Já byl zmatený, ublížený - takže se to všem jevilo, jako že jsem vzteky bez sebe - a dost jsem si tím výstupem pošramotil pověst kulturního člověka. V té době by se mi určitě hodila spíš beřanská terapie než tradiční barrayarská rada od... no, to je jedno. Nevěděl jsem - neuměl jsem si představit jiné řešení. Byly to trochu temnější doby než dnes. Souboje byly na denním pořádku, i když už byly zakázané."

"Ale... ty jsi... opravdu jsi ji..."

"Myslíš zabil? Ne. Jen slovně." Teď byla řada na hraběti, aby odvrátil zrak. "I když jsem si nikdy nebyl jistý tím, jestli to neudělal tvůj dědeček. On ten sňatek zprostředkoval. Víím, že se za něj cítil zodpovědný."

Miles zdvihl obočí. "Když si na něj vzpomenu, zdá se mi to docela dobře možné. Zeptal ses ho na to někdy?"

"Ne," povzdechl si hrabě. "Co bych potom proboha dělal, kdyby řekl, že ano?"

Kolik mohlo tenkrát Aralu Vorkosiganovi být? Dvacet, dvacet dva? Vždyť je to už padesát let. Byl tenkrát mnohem mladší než já teď. Byl to vlastně ještě kluk. Milesovi se zatočila při té myšlence hlava. Jako by mu ji někdo nastavil na jiný úhel vnímání. "No, a jak jsi to přežil?"

"Zřejmě jsem měl štěstí bláznů a opilců. Docela určitě jsem byl obojí. Já se o to nestaral. Lidé mě pomlouvají? Tak jim k tomu dám ještě pár důvodů navíc. To je nejspíš konečně umlčelo. Jen si představ blázna se sebevražednými choutkami, který nemá co ztratit a potácí se kolem opilý do němoty a s nepřátelským pohledem. Se zbraní v ruce. Nakonec jsem se sám sobě zprotivil stejně, jako si mě zprotivili ostatní, a nechal jsem toho."

V tomto starém muži už nebylo ani stopy po truchlícím chlapci, o kterém vyprávěl. Jeho vyprávění ale vysvětlovalo, proč Milesovi nikdy neřekl křivé slovo kvůli jeho potížím s láskou ani kvůli jeho milostným aférám, i když byl jinak skrz naskrz staromilec. Miles trhl bradou vzhůru a usmál se na něj. "Tahle vaše strategie mi nevyhovuje, pane. Když piji, je mi špatně. Vůbec nemám sebevražedné choutky. A ztratit můžu hodně."

"Já jsem ti to nedoporučoval," řekl mírně hrabě. Napřimil se. "Později - mnohem později - když už jsem měl také co ztratit, jsem potkal tvoji matku. A záleželo mi jedině na jejím názoru."

„Ano? A co kdyby to mělo ohrozit tenhle její názor. Jak by ses s tím vyrovnal potom?" Kateřino...

"Možná, že na kolenou." Hrabě zavrtěl hlavou a pousmál se. "No... a... kdy už nám konečně dovolíš setkat se s tou ženou, která má na tebe takový vliv? A také s tím jejím Nikkim. Možná, že bychom je sem mohli pozvat na večeři?"

Miles se celý schouil. "Ne... na večeři už ne. Alespoň ne teď."

"Bohužel jsem ji viděl jen velmi krátce. Ale i to málo, co jsem viděl, bylo velmi hezké na pohled. Není příliš hubená. Moc hezky se ode mě odrazila," zaculil se hrabě Vorkosigan při té vzpomínce. Milesův otec sdílel staré barrayarské názory na ženskou krásu, které mimo jiné zahrnovaly schopnost přežít menší hladomor. Miles musel přiznat, že ani on proti tomu nic nemá. "A má dobrou fyziku. Utekla ti bez potíží. Možná bych proto příště navrhoval obklíčení namísto přímého pronásledování."

"Já se snažil," povzdechl si Miles.

Hrabě se na svého syna zadíval napůl pobaveně, napůl vážně. "Víš, pro mě i pro tvoji matku je tahle přehlídka tvých žen trochu matoucí. Nevíme, jak moc se na ně můžeme upínat."

Jaká přehlídka," namítl Miles dotčeně. "Domů jsem si přivedl jen jednu galaktickou milenkou. Jedinou. Nebyla to moje chyba, že nám to nevyšlo."

"Stejně jako s těmi ostatními, ehm, neobyčejnými dámami, které se podle Illyanových zpráv nedostaly až k nám."

Miles měl pocit, že špatně slyšel. "Ale jak mohl - Illyan přece nevěděl - nemohl vám říct - ne. Neříkej mi to. Já to nechci vědět. Ale přísahám, že až ho příště uvidím..." vrhl na směřujícího se hraběte zamračený pohled. "Ne, Simon si to asi nebude pamatovat. Nebo to bude alespoň předstírat. Ta jeho amnézie se občas zatraceně hodí." Dodal pak: "To je jedno, Kateřině jsem o těch důležitých už řekl, takže je to jedno."

"Vážně? To ses přiznal, nebo ses vychloubal?"

"Jen naléval čistého vína. Upřímnost... to jedině na ni zabírá."

"Upřímnost zabírá na každého, když s ním máš potom žít. Takže... je tahle Kateřina jen další dočasná známost?" Hrabě zaváhal, ale oči se mu smály. "Nebo je to žena, která bude mého syna milovat navždy a věrně - bude se dobře starat o jeho dům a překoná s ním dobré i zlé a posléze i smrt - a nakonec povede ruku mých vnoučat, až za mě budou zapalovat oběť?"

Miles nemohl než obdivovat svého otce, jak se mu podařilo ten starý slib vystihnout. Připomnělo mu to loď, dokonale navedenou na určené koordináty. "To by... byla pravda, pane. To všechno." Polkl. "Tedy doufám. Jestli to znovu nezkazím."

"Takže kdy se s ní budeme moci setkat?" zopakoval hrabě.

"Ještě není vhodná doba." Miles se postavil, protože vycítil, že je právě tak čas na důstojný ústup. "Dám vám vědět."

Jenže hrabě už si z něj dál šašky netropil. Místo toho se na svého syna podíval vážným, i když milujícím očima.

"Jsem rád, žeš ji poznal v době, kdy už znáš i sebe."

Miles mu na znamení úcty zsalutoval, mávl dvěma prsty před čelem. "Já také, pane."

KAPITOLA 16

Kateřina seděla u tetina terminálu a pokoušela se sepsat životopis, ze kterého by nebylo zřejmé, že s vedením městských zahrad nemá vůbec žádné zkušenosti. Rozhodně nehodlala uvést jako svou referenci lorda auditora Vorkosigana. Teta Vorthysová odešla brzy ráno asi na hodinu a Nikki šel s Arthurem k jeho starší sestře. Když se ozval

zvonek u dveří podruhé, Kateřina si náhle a nepříjemně uvědomila, že je v domě sama. Možná, že jsou u dveří nepřátelští agenti a chtějí ji unést? Miles by to věděl. V duchu si představila Pyma, jak je mrazivým tónem informuje, že musejí použít vchod pro špiony... který by nepochybně oplýval všim bezpečnostním opatřením. Ovládla své paranoidní představy. Postavila se a šla do chodby. K její úlevě a radosti tam namísto cetagandských agentů stál její bratr Hugo Vorvayne s příjemně vypadajícím mužem, kterého po chvíli poznala jako Vasilije Vorsoissona, Tienova bratrance. Viděla ho předtím přesně jednou, na Tienově pohřbu, kdy se setkali jen proto, aby na ni oficiálně přepsal poručnictví nad Nikkim. Poručík Vorsoisson zastával místo na dopravním oddělení velkého letiště ve Vorbrettenovic okrsku. Když ho předtím viděla poprvé a naposled, měl na sobě střízlivě zelenou uniformu, která se hodila k formálnosti situace, ale teď měl na sobě jen civilní oblek.

"Hugo! Vasilij! To je překvapení - pojdte přece dál!" gestem je pozvala do domu. Vasilij jí zdvořile kývl na pozdrav a odmítl čaj i kávu, měli už jednu ve vlaku, díky. Hugo jí stiskl ruce a věnoval jí ustaraný úsměv. Pak se teprve posadil. Byl to muž ve věku asi čtyřiceti let. Kombinace sedavého zaměstnání a péče jeho ženy Rozálie ho ztlačovala. Jenže jeho váha na něm vytvářela dojem jakési báječné solidnosti a jistoty. Kateřina v jeho tváři zpozorovala napětí a hrdlo se jí stáhlo. "Je všechno v pořádku?"

"My všichni jsme v pořádku," řekl jí se zvláštním důrazem na slovo my.

Zamrazilo ji. "A otec -?"

"Ano, ano, ten také." Mávnutím ruky zaplašil její obavy. "V současné době máme obavy jen o tebe, Kat."

Kateřina se na něj zmateně zahleděla: "O mě? Já jsem taky v pořádku." Sesunula se do strýcova velkého křesla v rohu místnosti. Vasilij si přitáhl jednu z tenkonohých židlí a trochu nepohodlně se usadil také.

Hugo jí vyřídil pozdravy od rodiny, Rozálie, Edie a svých synů a pak se rozhlédl a zeptal se: "Je tu strýc a teta?"

"Ne, nejsou tu. Ale teta se za chvíli vrátí."

Hugo se zamračil. "Vlastně jsem doufal, že zastihneme strýčka Vorthyse. Kdy se vrátí?"

"Ten odjel na Komarr. Musí vyjasnit ještě nějaké technické detaily kolem stavby nového solárního zrcadla. Asi se vrátí těsně před Gregorovou svatbou."

"Před čí svatbou?" opáčil Vasilij.

No, teď už mluví jako Miles. Ona si přece s Grego - tedy s Císařem rozhodně netyká. "Před svatbou Císaře Gregora.

Jako Císařský auditor se bude muset svatby zúčastnit."

Vasilij němě otevřel ústa v užaslém Ó, ten Gregor.

"Zřejmě se tam nikdo z nás asi nedostane," povzdechl si Hugo. "Jistě, mě tyhle věci nezajímají, ale Rozálie a její přítelkyně kolem toho pořád blázní." Po chvíli váhání dodal: "Je pravda, že se bude na počest svatby konat přehlídka jezdeckých oddílů v uniformách, které se nosily od Izolace až dodneška?"

"Ano," řekla Kateřina. "A každý večer bude nad řekou ohromný ohňostroj." Hugovi se do očí vkradla závist.

Vasilij si odkašlal a řekl: "Je tu Nikki?"

"Ne... odešel s přítelem podívat se na regatu, která dnes kotví na řece. Je to tu každý rok. Prý to připomíná, jak město dobyli vojáci Vlada Vorbarry během Desetileté války. Prý je to letos obzvlášť slavnostní - mají prý nové uniformy a prý sehraji scénu dobývání Hvězdného mostu. Oba je to velmi zajímavé." Nedodala už, že oba doufali, že z balkonu Vorbrettenovic domu budou mít skvělý výhled, díky pozvání Pymova přítele, Vorbrettenovic zbrojnoše.

Vasilij se nespokojeně zavrtěl. "No, možná je to lepší. Madam Vorsoissonová - Kateřino - vlastně jsme sem dnes přišli ve zcela konkrétní a velmi vážné záležitosti. Rád bych s vámi hovořil upřímně."

"To je... zřejmě to nejlepší, když spolu mají lidé hovořit," odpověděla Kateřina. Tázavě se podívala na Huga.

"Vasilij mě navštívil..." začal mluvit Hugo a hlas se mu vytratil. "No, vysvětlí to sám, Vasiliji."

Vasilij se naklonil kupředu s rukama sevřenýma mezi kolena a řekl těžce: "Víte, to je tak. Od spolehlivého člověka tady ve Vorbarr Sultaně jsem získal velmi znepokojivé informace o tom, co se tu děje - co se nedávno zjistilo - a jsou to informace o vás, mém bratranci Tienovi a lordu auditoru Vorkosiganovi."

"Aha," řekla úsečně. Takže Staré hradby nechrání město před pomluvami. Všechno to zřejmě prosáкло i do jednotlivých okrsků. A ona si tak nějak myslela, že je to vlastně taková zábava urozených Vorů. Zamračila se.

"Protože se to velmi úzce dotýká obou našich rodin a protože se to samozřejmě musí prověřit, zašel jsem k Hugovi o radu a doufal jsem, že mi mé obavy vyvrátí. Jenže závěry z návštěvy vaší švagrové Rozálie mé obavy spíše potvrdily." Jaké závěry? Nejspíš by je dokázala uhodnout, ale rozhodla se nedělat předčasné závěry. "Já nerozumím."

"Doneslo se mi," olízl si Vasilij nervózní rty, "že se mezi urozenými Vory všeobecně ví, že lord auditor Vorkosigan na Komarru nějakým způsobem poškodil Tienovu dýchací masku."

Tohle přece dokáže vyvrátit. "To jsou lži. Tu pomluvu si vymysleli političti odpůrci lorda Vorkosigana, kteří ho chtějí zdiskreditovat kvůli nějakému hlasování o vládě v jednom okrsku, které má proběhnout v Radě hrabat. Tien si to zavinil sám. Nikdy svému vybavení nevěnoval pozornost. Jsou to jen pomluvy. Ani obvinění nikdo nevznášel."

"A jak by taky mohl?" zeptal se Vasilij. Jenže její přesvědčení, že mu to dokáže vysvětlit, rychle zmizelo. "Jak mi bylo vysvětleno, obvinění by musel vznést před Radou někdo z jejích členů. Jeho otec je teď možná na Sergyaru, jenže jeho přátelé jsou stále dost silní, aby takovému obvinění dokázali zabránit."

"To doufám." Ano, zabránili by tomu, jenže ne z toho důvodu, který měl na mysli Vasilij. Stiskla rty a zahleděla se na něj pozorněji.

Hugo se do toho nervózně vložil: "Ale, viš, Kateřino, tatáž osoba Vasilije informovala, že lord auditor Vorkosigan se tě pokusil donutit uzavřít s ním manželství."

Roztrpčeně si povzdechla. "Donutit? To určitě a rozhodně ne."

"Aha," rozveselil se Hugo.

"Ale opravdu mě požádal o ruku. A to velmi... neobratně."

"Proboha, takže je to všechno pravda?" Hugo vypadal pobouřeně. Vlastně vypadal pobouřeněji, než když mluvil o tom obvinění z vraždy, napadlo Kateřinu. "Samozřejmě jsi ho odmítl!"

Kateřina se dotkla svého bolera a prsty nahnátla složený papír, který tam měla schovaný v kapse. Milesův dopis docela určitě nechtěla nechávat nikde jen tak ležet a kromě toho... si ho chtěla čas od času znovu přečíst. Ano, čas od času, asi tak šestkrát nebo dvanáctkrát denně... "No, vlastně ne."

Hugo se zamračil: "Jak to myslíš, vlastně? Vždycky jsem si myslel, že na tuhle otázku se odpovídá buď ano, nebo ne."

"To se... těžko vysvětluje." Odmělně se. Rozhodla se, že před Tienovým nejbližším bratrancem nebude popisovat, jak se na její duši podepsalo deset let života s Tienem.

Vasilij se jí snažil napovědět: "V tom dopise se psalo, že se zdáte zmatená a rozrušená."

Kateřina přivřela víčka. "A kterýpak dobrák ten... dopis... poslal?"

Vasilij odpověděl: "Jeden váš přítel - jak o sobě říká - který se bojí o vaši bezpečnost."

Přítel? Profesorka je její přítelkyně, stejně tak Kareen, Mark, Miles... ti všichni jsou její přátelé, ale ti by přece nic takového neudělali... Enrique? Tsipis? "Vůbec mě nenapadá, kdo z mých přátel by si mohl něco takového myslet."

Hugo se zamračil ještě víc. "V tom dopise se také psalo, že na tebe lord Vorkosigan vyvíjí nátlak. Že tě nějakým způsobem ovládá."

Ne mě, jen mé srdce. Myšlenky měla naprosto jasné. To všechno ostatní proti nim rebelovalo. "Je to velmi přitažlivý muž," přiznala.

Hugo si s Vasilijem vyměnili vědoucí pohledy. Oba muži se s Milesem na Tienově pohřbu setkali. Miles se tam choval velmi formálně a uzavřeně a ještě stále měl plnou hlavu svého vyšetřování. Vůbec neměli možnost vidět, jaký je za normálních okolností - neviděli jeho vyhublý úsměv, jasné oči, neměli možnost poznat jeho vtip a zánícení... a ani ten rozčarováný pohled, když poprvé spatřil vorkosiganské brouky... při té vzpomínce se usmála.

"Kat," začal Hugo ustaraným tónem. "Ten chlap je muťák. Nesáhá ti ani po ramena. Má hrb - vůbec nevím, proč mu to nedali odoperovat. Je divný."

"Takových operací podstoupil přece spoustu. Původně měl mnohem, mnohem závažnější vady. Ještě pořád jsou mu na celém těle vidět jizvy po těch operacích."

Hugo vyvalil oči: "Na celém těle?"

"Hm. Alespoň myslím. Tedy alespoň co jsem viděla." Zarazila se právě včas, aby nedokončila - alespoň na té horní polovině. Na chvíli se jí zmocnila naprosto zbytečná představa Milese, nahého a zahaleného do peřin a sebe, jak pomalu prozkoumává jeho tělo. Zamrkala, aby se té vize zbavila. "Musíte ale přiznat, že má hezký obličej. Má takové... živé oči."

"Má moc velkou hlavu."

"Ne, jen tak malé tělo." Proč tady vůbec s Hugem probírá Milesovu anatomii? Není přece kůň, kterého si chce koupit, a Hugo není veterinář. "No, vlastně ti do toho nic není."

"Viš, ale, jestli on - nebo ty -" Hugo si skousl ret. "Kat... jestli ti něčím vyhrožuje, nebo tě vydírá, nejsi v tom sama. Vím, že ti dokážeme pomoci. Možná, že tys svoji rodinu opustila, ale my jsme neopustili tebe."

Škoda. "Díky, že mi tolik důvěřuješ," odsekla stroze. "A to si myslíš, že náš strýc lord auditor Vorthys by mě ochránit nedokázal, kdyby bylo potřeba? Nebo tetu Vorthysovou?"

Vasilij řekl nejistě: "Váš strýc i tetu jsou určitě velmi laskaví - přece jen si k sobě vzali vás i Nikkiho - ale připadají mi oba spíš jako intelektuálové, kteří o reálném světě moc nevědí. Možná to nebezpečí ani nechápou. Můj informátor říká, že vás vůbec nehlídají. Prý vám dovoluji chodit, kam chcete a kdy chcete a v ničem vás neomezují, a už vůbec ne při styčných s nějakými pochybnými existencemi."

Její intelektuální tetu je uznávanou expertkou na barrayarskou historii, mluví a čte plynne čtyřmi jazyky, dokumenty pročitá se zkušenostmi a znalostmi špičkového analytika Císařské bezpečnosti - což je kariéra, kterou si zvolilo mnoho jejích studentů - a navíc má třicetileté zkušenosti s prací s mladými lidmi. A co se strýce Vorthyse týče - "Víte, analýza technických havárií mi nepřipadá jako věda o nereálném světě. Zvlášť v tom našem, kde každou chvíli hrozí sabotáž." Nadechla se a chtěla pokračovat.

Vasilij stiskl rty. "Hlavní město má špatnou pověst. Je tu příliš mnoho bohatých a mocných mužů - a jejich žen - kteří ničím neomezují své choutky. Pro malého chlapce to není vhodné prostředí, zvlášť když se jeho matka zaplétá do... milostných aférek." Kateřina v duchu stále ještě přemýšlela, co to má znamenat, ale Vasilij už ztišil hlas v nepopsatelné hrůze: "Dokonce jsem slyšel, co se říká, že tady ve Vorbarr Sultane žije jeden urozený Vor, který býval dřív ženou, která si prý nechala transplantovat mozek do mužského těla."

Kateřina zavřela oči. "No ano, to bude asi lord Dono Vorrutyer. S tím jsem se setkala. Že prý transplantovat mozek - fuj - to je ale nesmysl. Prostě jen podstoupil na Kolonii Beta modifikaci těla."

Oba muži na ni nevěřícně vyteřili oči. "Ty ses s tou zrůdou setkala?" zeptal se Hugo. "A kde?"

"Um, no vlastně v sídle Vorkosiganů. Dono je ohromně inteligentní. Myslím, že pro svůj okrsek bude vážně přínosem, jestli mu Rada přikne hraběcí titul." Po chvíli přemýšlení hořce dodala: "Když o tom tak přemýšlím, tak docela doufám, že mu to vyjde. To by Richarsovi a těm jeho kamarádkám ukázalo, zač je toho loket."

Hugo, který její řeč sledoval s rostoucím údivem, jí skočil do řeči: "Tak teď musím souhlasit s Vasilijem, že vůbec nemám radost z toho, že bydlíš tady v hlavním městě. Rodina by tě chtěla vidět v bezpečí, Kat. Uznávám, že už nejsi malá, ale měla bys mít vlastní domácnost a spolehlivého muže, který tobě i Nikkimu zajistí budoucnost."

To by se ti mohlo snadno splnit. Jenže... ona už si vyzkoušela, jaké je to vzdorovat teroristům a přežít. A zvítězit. Slovo bezpečí už pro ni získalo úplně jiný význam.

"Měl by to být někdo, kdo je ti roven," přesvědčoval ji Hugo, "někdo vhodný."

A já si myslím, že jsem ho našla. A navíc má takový dům, kde se pokaždé o něco praštím, když se pokusím protáhnout. I kdybych se natahovala opravdu důkladně. Naklonila hlavu. "A kdo si myslíš, že je mi roven, Hugo?"

Hugo se zatvářil vědoucně: "Někdo, kdo je nám roven. Solidní, čestný a loajální Vor. Pro ženu skromnou, slušnou a vychovanou..."

Najednou v duchu zoufale zatoužila nebýt skromnou, slušnou a už vůbec ne... vychovanou. Vlastně vážně chtěla být dokonale neslušnou. Napadlo ji, že výškový rozdíl mezi nimi by se vleže vlastně vůbec neprojevoval... "Myslíš si, že bych měla mít svůj dům?"

"To určitě ano."

"A ne celou planetu?"

Hugo se zatvářil udiveně. "Cože? Určitě ne!"

"Viš, Hugo, nikdy předtím jsem si to neuvědomila, ale tvoje názory postrádají... velikost." Miles si myslel, že by měla pro sebe mít celou planetu. Odmlčela se a usmála se. Jeho matka koneckonců jednu už dostala. Pomyslela si, že je to nejspíš v tom, v čem člověk od malička vyrůstá. Tohle ani nahlas neřekne. Stejně by to nepochopili.

Jak se to mohlo stát, že se její velký, obdivovaný a velkorysý bratr věkem stal tak úzkoprsým maloměšťákem? Kdepak... Hugo se nezměnil. Tenhle logický závěr jí až otřásl.

Hugo řekl: "Zatraceně, Kat. Napřed jsem si myslel, že ten dopis jsou jen bláboly, ale tenhle muťák tě opravdu snad něčím očaroval."

"A jestli je to pravda... má hodně odpudivé spojení," řekl Vasilij. "V tom dopise stálo, že sám Simon Illyan se snaží Vorkosiganovi pomáhat v tom, aby vás dostal." Pochybovačně zkrivil rty. "O téhle části jsem pochyboval asi nejvíc."

"Se Simonem Illyanem jsem se viděla," přiznala Kateřina. "Vlastně je docela... milý."

Po tomhle jejím prohlášení se rozhostilo mrtvé ticho.

Trochu neobratně dodala: "Ano, zřejmě se hodně uklidnil od té doby, co se musel ze zdravotních důvodů vzdát vedení Císařské bezpečnosti. Je vidět, že ho to opravdu hodně zatěžovalo." Opožděně jí došlo, o čem předtím mluvili. "Tak moment - kdo že ten dopis vlastně napsal?"

"To je přísně důvěrná informace," řekl Vasilij.

"To byl ten pitomec Alexi Vormoncrief, že ano? Ha!" Konečně jí to došlo a tak jasně, jako by ji ozářil blesk atomového výbuchu. Jenže jí tady nepomůže ani křik ani nadávky, ani to, když něčím praští o zeď. Pevně sevřela opěradla křesla, aby si oba muži nevšimli, jak se jí roztrásl ruce: "Vasiliji, Hugo vám to měl říct - já odmítla Alexiho nabídku k sňatku. Takže to vypadá, že si konečně našel způsob, jak se mi pomstít." Ten zlomyslný spratek!

"Kat," řekl Hugo pomalu. "I tahle možnost mě už napadla. Uznávám, že Alexi je trochu... hm, idealistický, a jestli se ti nelíbí, nebudu ti to vyvracet - i když mně se zdál naprosto přijatelný. Ale ten dopis jsem viděl. Myslím, že má o tebe vážně upřímnou starost. Možná to trochu přehání, ale co čekáš od zamilovaného muže?"

"Alexi Vormoncrief není zamilovaný do mě. Nevidí si ani na špičku toho svého urozeného vorského nosu, natož aby viděl, jaká jsem. Kdybyste moje šaty vycpali slámou a dali navrch paruku, ani by si toho nevšiml. Prostě se jen chová tak, jak ho vychovali." No dobrá, a pak také ještě tak, jak mu napovídají jeho biologické pudry, což ostatně děláme my všichni, ne? Alexiho nepochybně žene sexuální touha, ale její předmět určitě není nijak konkrétní. Rukou si upravila bolero na své hrudi a v uších jí zazněla Milesova slova, která dávno znala nazpaměť: Chtěl jsem se zmocnit kouzla Vašich očí...

Vasilij netrpělivě mávl rukou. "Do toho mi vlastně nic není. Já nejsem váš bratr a vy už nejste dívka, kterou provdává její otec. Nicméně mám povinnost ochránit Nikkiho, když budu mít pocit, že je něčím ohrožen."

Kateřina strnula.

Vasilij jí zaručil poručnictví nad Nikkim svým slovem. Mohl by ho právě tak snadno vzít zpátky. To ona by musela potom celý případ vzít před soud - v jeho okrsku - a tam se obhájit jako vhodná poručnice a zároveň dokázat, že Vasilij vhodným poručníkem pro dítě není. Vasilij neměl žádné kriminální záznamy, nebyl opilec, ani rozhazovačný a ani blázen. Byl prostý starý mládenec, pečlivý a zodpovědný úředník. Obyčejný slušný muž. Nemohla by doufat, že se jí to podaří. Kdyby se Nikki narodil jako dcera, měla by stejná práva ona...

"Myslím, že vychovávat devítiletého chlapce na vojenské základně by nebylo právě snadné," podařilo se jí nakonec ze sebe vypravit neutrálním tónem.

Vasilij se zatvářil polekaně. "No, doufám, že až k tomu nedojde. V nejhorším případě jsem ho chtěl nechat u jeho babičky Vorsoissonové, dokud se věci nevyřeší."

Kateřina stiskla na okamžik čelisti a pak řekla: "Nikki samozřejmě může svou babičku navštívit, kdykoliv ho pozve. Na pohřbu mi ale dala najevo, že na tom není zdravotně dobře, a proto žádné návštěvníky nechce." Olízla si rty. "Definujte mi prosím ten nejhorší případ. A co přesně myslíte tím, že se mají věci vyřešit?"

"No," pokrčil Vasilij omluvně rameny, "kdybych sem přišel a zjistil, že jste zasnoubená s mužem, který Nikkimu zavraždil otce, bylo by to dost zlé, nemyslíte?"

Byl snad připraven na to, že si v tom případě Nikkiho odvede ještě dnes? "Už jsem řekla, že Tienova smrt byla nehoda a to obvinění z vraždy je jen pomluva." Očividně ji neposlouchal. Na chvíličku jí připomněl Tienovo chování. Copak Vorsoissonovi mají v rodině krátkodobou ztrátu paměti? I přesto, že se mohl urazit, se na něj zamračila. "To si myslíte, že vám lžu, nebo že jsem tak hloupá?" S námahou se snažila dýchat pokojně. Už se v životě musela postavit mnohem hrozivějším mužům, než byl horlivý a zmatený Vasilij Vorsoisson. Nikdy to ale nebyl člověk, který by mi jedním slovem dokázal vzít Nikkiho. Jako by stála na pokraji hluboké a černé jámy. Když teď padne, kdo ví, za jak dlouho a s jakou námahou se z toho bahna dokáže zase vyhrabat. Vasilij nesmí dospět k názoru, že si Nikkiho musí odvést. Nesmí si Nikkiho chtít odvést. Ale jak mu v tom má zabránit? V tomhle souboji je poražená předem. Takže s ním nezačíněj. Volila slova s důkladnou opatrností: "Takže co myslíte tím, že se mají věci vyřešit?"

Hugo a Vasilij si vyměnili nejisté pohledy. Vasilij řekl: "Prosím?"

"Nevím, jestli dodržuji vaše pravidla, dokud mi neřeknete, jaká pravidla to jsou."

Hugo zaprotestoval: "To jsi neřekla hezky, Kat. Hájíme jen tvoje zájmy."

"Vždyť ani nevíš, jaké zájmy mám." To není pravda. Vasilij drží její největší zájem pevně v hrsti. Nikki. Uklidni se, ženská. Vždyť ses během manželství tak dobře naučila polykat vztek. Teď ji ta dovednost začínala už zase nějak opouštět.

Vasilij zaváhal: "No... docela určitě bych si přál záruku, že Nikki se nebude stýkat s žádnými pochybnými existencemi."

Věnovala mu mírný úsměv. "To není problém. Víc než ráda se s Alexim Vornoncriefem už nikdy neuvidím."

Vasilij se na ni bolestně podíval. "Já jsem měl na mysli lorda Vorkosigana. A všechny jeho politické a osobní přátele.

Přinejmenším do doby, než se jeho reputace napraví. Přece jen je to člověk obviněný z vraždy mého bratrance."

Kateřina si v duchu připomněla, že Vasilijovo rozhořčení pramení z přílišné loajality a ne z osobního zármutku.

Nemyslela si, že by se s Tienem za celý život setkali víc než třikrát. "Omluvte mě," řekla pevně. "Ale jestli Milese v tomhle případě nikdo veřejně neobviní - a já si nemyslím, že se to stane - jak se má ve vašich očích očistit? Co musí udělat?"

Vasilij se znovu zatvářil zmateně.

Hugo odpověděl za něj: "A já si nepřeji, aby ses takovému zlu vystavovala ani ty."

"Viš, Hugo, je to zvláštní," odtušila Kateřina konverzačním tónem, "ale lord Vorkosigan mi z nějakého důvodu zapomněl poslat pozvánku na své orgie. Úplně mě z nich vynechal. Myslíš, že sezóna orgií ještě nezačala?" Další slova raději spolkla. Luxus sarkasmu si nemohla dovolit ani ona, ani Nikki.

Hugo přijal její slova zamračeně. S Vasilijem si znovu vyměnili dlouhý a hloubavý pohled, kterým se navzájem vyzývali, aby pokračoval ten druhý. Kateřina by se rozesmála, kdyby to všechno nebylo tak trapné. Vasilij nakonec špitl: "Je to tvoje sestra..."

Hugo se zhluboka nadechl. Byl to pravý Vorvayne do morku kostí. A jako všichni Vorvaynové znal své povinnosti.

My všichni Vorvaynové víme, co je našimi povinnostmi. A ty vykonáváme poctivě až do smrti. Je úplně jedno, jak jsou ty povinnosti hloupé nebo bolestné. Jen se podívejte na mě. Já jsem svoji přísahu Tienovi dodržovala jedenáct let...

"Kateřino, myslím si, že to budu muset říct já. Dokud se neprokáže, že to jsou jen pomluvy, musím tě na rovinu požádat, aby ses s tím Milesem Vorkosiganem nestýkala. Nebo budu muset souhlasit s Vasilijem, že odebrat ti Nikkiho za téhle situace je jen správné."

Myslíš tím odebrat Nikkiho jeho matce a její zvrhlé společnosti. Nikki už letos ztratil jednoho rodiče a díky přestěhování i všechny přátele. Právě se mu dařilo seznamovat se s městem, kam byl opět přesazen, nacházet si nové přátele a z jeho úsměvu se pozvolna začínala vytrácet ta strnulá ostražitost. Představila si ho znovu vykořeněného ze známého prostředí, bez možnosti ji vidět - protože na to by docela určitě časem došlo. Vasilij se obával přece jí a jejího vlivu, ne vlivu zkaženého města. Nikki by se letos stěhoval už potřetí, a to navíc mezi neznámé dospělé, kteří by se na něj dívali jako na nevídanou zátěž, o kterou je jejich povinností se postarat... Ne. To ne.

"Omlouvám se. Ráda budu spolupracovat. Jenže ani jeden z vás mi neřekl, co mám vlastně udělat. Chápu, že máte obavy, ale jak je mám vyřešit? Definujte mi to. Jestliže máme čekat do doby, než o Milesovi jeho nepřátelé přestanou roztrušovat pomluvy, to budeme čekat hodně dlouho. Samotná jeho práce znamená, že nepřítel mezi mocnými bude mít vždycky dost. A on není člověk, který před útoky ustupuje."

Hugo řekl už smířlivěji: "Tak se mu alespoň na čas vyhybej."

"Na čas. Tak dobře. To už zní konkrétněji. Jak dlouho přesně?"

"To... se nedá říct."

"Týden?"

Vasilij trochu uražen řekl: "Docela určitě trochu déle!"

"Tak měsíc?"

Hugo zalomil frustrovaně rukama. "Ale to já nevím, Kat! Nejspíš dokud ho nedostaneš z hlavy!"

"Aha. Takže navždycky. Hm. Nevím, jestli tohle je dost konkrétní. Asi ne." Nadechla se váhavě - protože pro ni to bude dlouhá doba a jim se to určitě nebude zdát dost - navrhla: "Možná než mi skončí roční smutek?"

Vasilij řekl: "To minimálně!"

"Tak dobrá." Přivřela oči a usmála se, protože křikem by si určitě nepomohla. "Dejte mi na to ale své slovo Vorsoissona."

"Já, já, uh..." vykotal do kouta zahnaný Vasilij. "No, to už se snad vyřeší alespoň něco."

Vzdala jsem se příliš brzy. Měla jsem to zkusit navrhnout jen do Zimonoc. Dodala rychle: "Vyhrazuji si ale právo mu to oznámit - a také proč. A to osobně."

"Myslíš, že je to moudré, Kat?" zeptal se jí Hugo. "Možná bys mu to měla jen zavolat."

"To by ode mě byla zbabělost."

"Nemůžeš mu poslat vzkaz?"

"To určitě ne! Ne s takovouhle... zprávou." Jaká by to od ní byla zbabělost, v porovnání s Milesovým dopisem zapečetěným jeho vlastní krví.

Hugo při pohledu na její vzdorný výraz povolil. "Dobrá, jednu návštěvu. Ale krátkou."

Vasilij váhavě pokrčil rameny na znamení, že souhlasí.

Pak se rozhostilo nepřijemné ticho. Kateřina si uvědomila, že by je oba měla pozvat na oběd, jenže se jí momentálně chtělo oběma spíš vyškrábat oči. Ano, a měla by se ještě ovládnout a být na Vasilije milá, aby se uklidnil. Promula si pulzující spánky. Když se Vasilij postavil a zamumlal cosi o tom, že má ještě nějakou práci, nezdržovala je.

Zamkla za nimi dveře a vrátila se do strýcova křesla, kde se schoulila a přemýšlela, jestli si má jít lehnout, nebo se projít,

nebo vyplít kus zahrady. Jenže zahrada byla vypleťá ještě od doby, kdy ji rozzlobil Miles. Teta Vorthysová, které se svým vztekem bude moci svěřit, nepřijde dřív než za hodinu.

Uvědomila si, že na Huga zřejmě neudělalo žádný dojem, že by svoji sestru mohl udat jako hraběnku. Vorvaynové byli vždycky nad materiální hodnoty povzneseni.

Kdysi koupila Nikkimu poměrně drahé robotické zvířátko, se kterým si pár dní hrál a pak na něj zapomněl. Na polici pak hračka ležela nepovšimnuta, dokud se jí při velkém úklidu nepokusila zahodit. To potom Nikkiho náhlé protesty a srdcervoucí výlevy málem setřásly střechem.

Při tom srovnání se zastyděla. Copak je Miles také hračka, které si nevšímá až do chvíle, kdy se jí tu hračku někdo pokusí vzít? Kdesi hluboko v ní kdosi křičel a vzlykal. Ale ty tu nerozhoduješ. Já jsem už dospělá... Nikkimu ale ta hračka nakonec zůstala.

Milesovi bude muset oznámit tu Vasilijovu podmínku osobně a do očí. Ale ještě ne. Ještě ne. Protože pokud se takhle skvrna na jeho reputaci rychle nevyřeší, neuvidí ho potom hodně, hodně dlouho.

##

Kareen se dívala, jak se její otec těžce usadil do měkkého čalounění vozu, který pro ně teta Cordelia poslala, a nervózně si napřed položil meč do klína a nakonec vedle sebe. Napadlo ji, že jeho těžkopádné pohyby zřejmě nezavinilo staré zranění z války.

"Budeme toho litovat, já to vím," řekl prorocky své ženě už asi po šesté, když se usadila vedle něj. Pak za nimi zaklaply dveře, odpolední slunce ztlumila tmavá skla a vůz se dal tiše a hladce do pohybu. "Jak se té ženské dostaneme do rukou, docela určitě nás oba úplně obrátí už během deseti minut, a navíc tam odkýveme jako blázni každou hloupost, kterou nám navrhne."

To doufám! To doufám! Kareen pevně stiskla rty a seděla bez hnutí. Ještě není v bezpečí. Komodor ještě stále mohl tetinu řidiči nařídít, aby vůz otočil a zavezl je zpátky domů.

"No tak, Kou," řekla mu matka. "Takhle to už přece dál nejde. Cordelia má pravdu. Je čas, abychom se rozumně dohodli."

"Aha! To je to slovo - rozumně. To slovo má hrozně ráda. Už teď se cítím, jako kdyby mi sem mířil plamenomet." Ukázal si na hrud', jako by tam už cítil zlověstnou rudou tečku.

"Bylo to hodně nepříjemné," pokračovala matka, "a navíc už mě to začíná unavovat. Já se chci se svými přáteli sejít a zeptat se jich, jaké to je na Sergyaru. Přece kvůli tomu nepřestaneme žít."

Vy ne, jen já. Kareen znovu stiskla čelisti.

"No, já nechci ten tlustý klon -" zaváhal a zřejmě pečlivě volil slova "- aby mi dolézal za dcerou. Vysvětlí mi prosím, na co by potřeboval dva roky beťanské terapie, kdyby nebyl blázen. No? No?"

Mlč, holka, nic neříkej. Odkousla si místo toho nehet. Naštěstí jízda netrvala dlouho.

U dveří sídla Vorkosiganů je přivítal Pym. Jejího otce pozdravil formálním pokývnutím, na které komodor zsalutoval.

"Dobré odpoledne, komodore. Madam Koudelková. Vítejte, slečno Kareen. Paní vás přijme v knihovně. Tudy, prosím..." Kareen by mohla přísahat, že když se otočil, letmo na ni mrkl. Jenže dnes tu hrál roli vzorného služebníka, a tak to bylo všechno, co si dovolil.

Pym je uvedl a formálně ohlásil. Pak se vytratil, sice diskrétně, nicméně s vědoucím výrazem člověka, který své spolence nechává napospas nevyhnutelnému osudu.

V knihovně byl přestavěný nábytek. Teta Cordelia je čekala ve velkém ušáku, který nejspíš jen náhodou připomínal trůn. Po její pravé a levé ruce byla dvě menší křesla. V jednom z nich seděl Mark, na sobě svůj nejlepší černý oblek, a upravený byl víc než na Milesově oslavě. Když Koudelkovi vešli, vyskočil a pozorně je sledoval. Nejspíš se nemohl rozhodnout, jestli je má srdečně pozdravit, nebo nedělat raději nic. Pak se rozhodl pro kompromis a zůstal tam jen stát jako vycpaný panák. Před tetou Cordelií stála úplně nová pohovka. No, nová vlastně ne. Byla to postarší a omšelá pohovka, která už nejméně patnáct let stála někde na půdě. Kareen si matně vzpomněla, že tu pohovku už viděla, když si jako dítě hráli na půdě na schovávanou. Tenkrát na ní ležely hromady zaprášených krabic.

"Tak tady jste," přivítala je vesele teta Cordelia. "Kareen, posaď se prosím tady," Kareen se sesunula do druhého křesla. Mark se znovu plaše posadil na své místo a dychtivě ji pozoroval. Teta Cordelia zdvihla ukazováček jako mířidlo a ukázala Kareeniným rodičům na staré sofa. "Kou a Drou, vy se posaďte - sem."

Oba se na starý neškodný kus nábytku zahleděli s nepokrytým zoufalstvím.

"Ach," vydechl komodor. "Ale Cordelie, to je špinavý trik..." Ohlédl se, jako kdyby hledal kudy ven, ale to už se ho chopila silná ruka jeho ženy.

Hraběnka přimhouřila oči. Hlasem, který od ní Kareen nikdy neslyšela, zopakovala: "Sednout." Neřekla to hlasem hraběnky Vorkosiganové. Její tón byl pevnější a ještě velitelštější. Spíš je to její starý kapitánský hlas, uvědomila si Kareen - a oba její rodiče byli celý život zvyklí podřizovat se vojenské autoritě.

Klesli na pohovku, jako kdyby jim někdo podřal nohy.

"Tak," usmála se hraběnka a spokojeně se opřela do křesla.

Pak následovalo dlouhé ticho. Kareen slyšela tikání starožitných mechanických hodin v předpokojí. Mark se na ni prosebně díval. Nevíš, co se tady sakra děje? Oplatila mu pohled. Ne. A ty?

Její otec třikrát přendal svůj mečík, upustil ho na koberec a nakonec si ho přitiskl ke koleni a nechal ho tak. Viděla, jak zatíná čelisti, až mu ve tvářích cukalo. Její matka si dala nohu přes nohu, pak zase dolů, zamračila se, vyhlédla ven skleněnou výplní ve dveřích a pak se zase pohledem vrátila zpátky. Ruce měla v klíně. Oba vypadali jako dva výrostci přichycení při... hm. Vlastně jako dva výrostci, které někdo na té pohovce chytil in flagranti. Kareen se do hlavy

pomalů vrádalo mnoho domněnek. Přece není možné...

"Ale, Cordelie," zlomila se najednou matka, jako kdyby celou tu dobu spolu mluvili pomocí telepatie. "My chceme, aby naše děti dosáhly něčeho lepšího než my. Aby nedělaly ty samé chyby!"

Och! Och! Zásah, a to jí o tom příběhu nikdo nic nevyprávěl...! I otec hraběnku podcenil, uvědomila si Kareen. Tohle netrvalo ani tři minuty.

"Nu, Drou," řekla klidně teta Cordelia, "mně se zdá, že se ti to přání splnilo. Kareen se to určitě podařilo. Všechny její dosavadní činy byly velmi rozumné. Nemyslím, že se jí zatím podařila nějaká chyba."

Její otec zahrozil Markovi prstem a vyhrkl: "Tohle... tohle byla chyba."

Mark se v křesle schoulil a rukama se chytil za břicho. Hraběnka svažila obočí. Komodor sevřel čelisti pevněji.

Hraběnka pak řekla klidně: "Tak budeme diskutovat o Markovi. Ráda bych teď také zdůraznila vaši pozornost, jak inteligentní a informovaná dceru máte. Naštěstí nebyla v takové nevýhodě jako vy a nemusí plánovat svůj život v citové izolaci a zmatku občanské války. Oba jste jí zařídili mnohem lepší příležitosti a určitě toho nelitujete."

Komodor chmurně a souhlasně pokrčil rameny. Matka si povzddechla trochu negativně a nostalgicky, trochu s úlevou, že minulost už je minulost.

"Jeden příklad za všechny," pokračovala hraběnka. "Kareen, nechala sis zavést antikoncepční implantát, než ses pustila do fyzického experimentování?"

Teta Cordelia je prostě tak beťanská... zavést v rozhovoru řeč na něco takového... Kareen vzdorně zdvihla bradu.

"Jistě," řekla pevným hlasem. "A panenskou blánu mi taky odstranili a navíc jsem podstoupila kurz anatomie a fyziologie na té samé klinice. Babička Naismithová mi pak koupila první náušnice a odjeli jsme na výlet do pouště."

Otec si promnul zrudlé tváře. Matka se tvářila... závistivě.

"Dovolím si tvrdit," pokračovala teta Cordelia, "že bys své první kroky k sexualitě nepopsala jako zmatené tápání ve tmě, plné zmatku, strachu a bolesti?"

Matčin výraz negativní nostalgie se prohloubil. Markův také.

"Jistě že ne!" Do takových podrobností ale s matkou a otcem Kareen zabíhat nebude, i když s tetou Cordelií by si o nich ráda popovídala. Vlastně se příliš styděla na to, aby začala s mužem, a tak si najala hermafrodita, Certifikovaného Sexuálního Terapeuta, kterého jí Markova terapeutka doporučila. C. S. T. jí přívětivě vysvětlil, že zejména mladí lidé si hermafrodity najímají na úvodní kurzy sexuality. Všechno to vyšlo vážně moc dobře. Mark potom dychtivě visel na terminálu a chtěl vědět všechno o jejich zkušenostech. Měl z toho ohromnou radost. Jistě, jeho vlastní sexuální začátky mu způsobily tak obrovské trauma, že se toho musel obávat i u ní. Usmála se na něj tenkrát: "Jestli je tamto Barrayar, tak já beru Betu!"

Teta Cordelia řekla zamyšleně: "Není to tak jednoduché. Obě společnosti tím chtějí vyřešit stejný základní problém - ujistit se, že o děti, které přijdou, bude postaráno. Beťané to dělají přímým zásahem, technologií, tím že všem lidem biochemicky uzamknou reprodukční orgány. Sexuální chování je tak volné za cenu absolutní společenské kontroly následků rozmnožování. Už vás někdy napadlo, jak se toho dosahuje? To by mělo. Beťané kontrolují ženské vaječníky. Barrayar se, zejména za Izolace, musel snažit kontrolovat celou ženu, která je nosí. Barrayar na rozdíl od Bety musí zvyšovat svou populaci v zájmu přežití stejně úporně, jako ji Beta musí omezovat. Spolu s vašimi sexistickými zákony to všechno vytváří tenhle zmatek."

"Tápání ve tmě," zavrčela Kareen. "Ne, díky."

"Nikdy jsme ji tam neměli pouštět. S ním," zavrčel na oplátku otec.

Teta Cordelia namítla: "Kareen měla jet na Betu ještě dřív, než se setkala s Markem. Kdo ví? Kdyby tam nebyl Mark, mohla by se setkat s příjemným Beťanem a zůstat s ním."

"Nebo s tím," zamumlala Kareen. "Nebo s ním."

Její otec stiskl rty.

"Tyhle cesty se mohou stát mnohem delšími, než byste očekávali. Já sama jsem svou matku neviděla za posledních třicet let víc než třikrát. Dokud se Kareen drží Marka, alespoň si můžete být jistí, že se bude na Barrayar vracet."

Na matku ten argument očividně zapůsobil. Změřila si Marka novým pohledem. Mark se pokusil vstřícně usmát.

Otec ale řekl: "Já chci, aby Kareen byla v bezpečí."

V pořádku. A šťastná. Finančně zajištěná. To je tak hrozné?"

Teta Cordelia soucitně ohrnula ret. "Bezpečná?"

V pořádku? To samé jsem chtěla pro své chlapce. Ne vždycky se mi to podařilo, ale nějak přece jen žijeme. A co se štěstí týče... nemyslím, že to se dá někomu zařídít, pokud ho sám v sobě nemá. Rozhodně se ale někomu dá zařídít neštěstí - jak jste sami zjistili."

Otec se zamračil ještě víc a Kareen na rtech odumřela touha hlasitě souhlasit. Jen ať to raději vyřídí dohazovačka...

Hraběnka pak pokračovala: "A co se týče posledního přání... hm. Už s vámi někdo probíral Markovu finanční situaci? Kareen nebo Mark... nebo Aral?"

Otec zavrtěl hlavou. "Myslím, že je švorc. Že mu rodina dává nějakou apanáž, jako všem vorským dětem. A že ji zvládá utrácet - jako všechny vorské děti."

"Já nejsem švorc," namítl dotčeně Mark. "Mám jen trochu problém s tokem financí. Když jsem na tohle období plánoval rozpočet, nepočítal jsem, že založím novou společnost."

"Jinými slovy, jsi švorc," uzavřel otec.

"Vlastně," řekla teta Cordelia, "Mark se o sebe stará sám. Svůj první milion si vydělal na Jacksonu."

Otec otevřel ústa a pak je znovu zavřel. Změřil si svoji hostitelku nevěřícím pohledem. Kareen doufala, že se nezeptá, jak se to Markovi mohlo podařit.

"Mark ho investoval do pozoruhodně široké škály podniků," pokračovala mile teta Cordelia. "Rodina ho podporuje - i

já jsem si dokonce koupila nějaké akcie podniku s těmi brouky máselníky - a vždycky tu pro něj budeme, když nás bude potřebovat, ale apanáz od nás Mark nepotřebuje."

Mark vypadal, že je matce za to zastání vděčný a zároveň že ho udivuje. Jako kdyby... no... prostě tak. Jako kdyby to pro něj nikdo nikdy neudělal.

"Když je takový boháč, proč mojí dceři platí papíry?" zeptal se otec. "Proč si prostě nevyzvedne peníze?"

"Před koncem termínovaného vkladu?" opáčil pohoršeně Mark. "To mám přijít o všechny úroky?"

"A nejsou to jen papíry. Jsou to akcie!" doplnila Kareen.

"Mark od nás nepotřebuje peníze," řekla teta Cordelia. "On od nás potřebuje to, co se za peníze nedá koupit. Například štěstí."

Mark se zřejmě snažil přijít problému na kloub, protože váhavě nabídl: "Takže... oni chtějí, abych za Kareen zaplatil? Jako výkupné? A kolik? Já..."

"Ne, ty pitomče!" vykřikla zhrzená Kareen. "Tady nejsi na Jacksonu a lidi si tu koupit nemůžeš. A navíc, peníze přinášela do rodiny žena a neříkalo se tomu výkupné, ale věno."

"To se mi nezdá správné," zamračil se Mark a podrbal se na bradě. "Mělo by to být spíš obráceně, nezdá se ti?"

"Ne."

"Je mi jedno, jestli má ten kluk milion marek," začal otec tvrdohlavě. Kareen si pomyslela, že to není tak úplně pravda.

"Beťanských dolarů," opravila ho nepřítomně teta Cordelia. "Jacksoniáni si potrpí na tvrdou měnu."

"Galaktický směnný kurs císařské marky se od války u Hegen Hubu neustále zvyšuje," začal vysvětlovat Mark. Minulý rok na to téma psal seminární práci. Kareen si ji také přečetla. Pravděpodobně by na tohle téma dokázal mluvit celé hodiny. Naštěstí hrozbu jeho nervózního vysvětlování zarazila teta Cordelia vztyčeným ukazovákem.

Matka i otec vypadali, že v duchu počítají.

"No dobrá," začal otec znovu, i když už ne tak tvrdohlavě. "Mně je jedno, že má ten kluk čtyři miliony marek. Záleží mi jen na Kareen."

Teta Cordelia si zamyšleně propletla prsty. "A co od Marka vlastně chceš, Kou? Chceš, aby Kareen požádal o ruku?"

"Er," protáhl zaskočeně otec. Kareen přesně věděla, že její otec od Marka chce jen to, aby se nechal sežrat nějakým dostatečně velkým predátorem, nejlépe i se svými čtyřmi miliony marek, jenže to před Markovou matkou dost dobře vyslovit nemohl.

"Samozřejmě, požádám ji o ruku, jestli to chce ona," řekl Mark. "Jenom jsem si myslel, že o to ještě nestojí. Je to tak?"

"Ano," řekla Kareen rozhodně. "Nechci to... zatím ještě ne. Sotva jsem se začala trochu v životě orientovat a zjišťovat, kdo vlastně jsem, začala jsem růst. Nechci toho nechat."

Teta Cordelia zdvihla obočí. "Tak takhle se díváš na manželství? Jako na konec vlastního života?"

Kareen si opožděně uvědomila, že její poznámku by si mohli někteří z přítomných špatně vykládat. "Pro někoho to tak je. Proč by jinak všechny pohádky končily, právě když se hraběcí dcera vdá? Copak vám to nikdy nepřipadalo divné? Už jste někdy slyšeli pohádku, kde princeznina matka nezemře mladá? Já jsem nikdy nevěděla, jestli je to varování, nebo příkaz."

Teta Cordelia si přitiskla prst na ústa, aby skryla úsměv, ale matka se zatvářila ustaraně.

"Po svatbě musíš růst trochu jinak," řekla jí matka pomalu. "Není to pohádka. Nežijete spolu šťastně až do smrti."

Otec vytáhl obočí. Náhle nejistým hlasem řekl: Já myslel, že nám to všechno klapě dobře..."

Matka ho souhlasně pohládila po ruce. "Samozřejmě."

Mark řekl hrdinsky: "Jestli Kareen chce, abych si ji vzal, udělám to. Jestli to nechce, neudělám to. Jestli chce, abych od ní odešel, tak půjdu..." poslední část věty dokončil s vystrašeným pohledem směrem k ní.

"Ne!" vykřikla Kareen.

"Jestli po mně bude chtít, abych došel odtud do města po rukou a pozpátku, pokusím se o to. Udělám, cokoliv bude chtít," dokončil Mark.

Matčin zamyšlený výraz svědčil o tom, že alespoň jí se tenhle jeho přístup zamlouvá... "Chtěla by ses zasnoubit?" zeptala se Kareen.

"To je skoro stejné jako svatba. Alespoň tady na Barrayaru," řekla Kareen. "Musí se skládat přísahy."

"A ty zřejmě bereš ty přísahy dost vážně, že ano?" zeptala se teta Cordelia a očima zalétla k jejím rodičům, sedícím na té záhadné pohovce.

"Samozřejmě."

"Tak si myslím, že to je na tobě, Kareen," dokončila s úsměvem teta Cordelia. "Co vlastně chceš?"

Mark sevřel ruce v pěst. Matka zapomněla dýchat. Otec se tvářil, jako kdyby stále ještě přemýšlel o té matčině větě, že nemohou být šťastní až do smrti.

To je celá teta Cordelia. Její otázka nebyla řečnická. Kareen seděla zamlkle a snažila se najít v sobě pravdu. Tady ji pomůže už jen pravda. Jenže kde pro ni má najít slova? Chtěla jen vystoupit z tradičního barrayarského pojetí... aha.

Ano. Posadila se rovně a podívala se po řadě do očí napřed tetě Cordelii, pak matce, otcí a nakonec Markovi.

"Nechci zasnoubení. Chci... chtěla bych... na Marka něco jako opci."

Mark se radostně napřimil. Teď konečně mluví jazykem, kterému dokáže porozumět.

"To nemá z Bety," odušila zmateně její matka.

"Není to doufám nějaká zvrhlost z Jacksonu," staral se podezřívavě její otec.

"Ne, je to můj výmysl. Právě jsem si to vymyslela. Ale je to přesně to, co chci." Kareen vzdorně zdvihla bradu.

Teta Cordelia pobaveně zdvihla koutky rtů. "Hm. Zajímavé. Tak dobře. Když mám v téhle věci mluvit jako Markův, ehm, agent, ráda bych poznamenala, že dobrá opce má časový limit a platí na obě strany. Jsou tam podmínky jako výpovědní doba. Obnovení doby. Náhrady."

"Vzájemná opce?" navrhl Mark se zatajeným dechem.

"To by nejspíš vyloučilo nutnost náhrad, ano. A co ten časový limit?"

"Chci rok," řekla Kareen. "Do příštích Letních slavností. Chci alespoň rok, abych viděla, co dokážu sama. Nechci od nikoho vůbec nic," zamračila se směrem k rodičům, Jen aby mi dali pokoj!"

Mark horlivě přikývl. "Dobře, souhlasím!"

Otec ukázal na Marka. "Ten by souhlasil se vším!"

"Ne," namítla teta Cordelia. "Myslím, že zjistíte, že by nesouhlasil s ničím, co by Kareen udělalo nešťastnou. Nebo co by ji mohlo ohrozit."

Otec se znovu zamračil. "Vážně? A co když ji bude ohrožovat on? Na tu beťanskou terapii nemusel jen tak!"

"To je pravda," souhlasila s ním teta Cordelia. Přikývla, aby svým slovům dodala vážnosti. „Ale já věřím, že mu pomohla - Marku?"

"Ano, paní!" Seděl rovně se zdviženou hlavou a zoufale se snažil vypadat vyléčený. Nedařilo se mu to sice právě nejlépe, ale bylo vidět, že se alespoň snaží.

Hraběnka dodala tišeji: "Mark je právě takový válečný veterán, jako každý Barrayaran, kterého znám, Kou. Jen šel do výslužby mladší, to je všechno. Svým způsobem bojoval právě tak statečně a riskoval právě tolik, jako ostatní. A právě tolik ztratil. Ty bys mu mohl být ochotný dát dost času na to, aby se z toho zotavil, ne?"

Komodor odvrátil oči a tvář mu zvažněla.

"Kou, já bych tenhle vztah nepodporovala, kdybych si myslela, že naše děti nějak ohrožuje."

Znovu se na ni podíval. "Ty? Já tě znám. Ty důvěřuješ každému."

Vydržela jeho pohled. "Ano, a proto mám také výsledky. Jak si jistě vzpomeneš."

Kou nešťastně stiskl rty a začal si pohrávat s jílce meče. Na tohle neměl odpověď. Na matčině tváři se při pohledu na něj objevil zvláštní úsměv.

"Dobrá," řekla teta Cordelia vesele, aby ukončila protahující se mlčení. "Myslím, že jsme se konečně shodli. Kareen bude mít na Marka opci a on na ni, až do příštích Letních slavností, kdy bychom se všichni měli znovu sejít a vyhodnotit výsledky a pak naši smlouvu popřípadě prodloužit."

"Cože? To se máme jen tak dívat na tyhle dva, jak budou - pokračovat?" vykřikl otec s posledním pokusem o rozhořčení.

"Ano. Oba budou mít tutéž svobodu, jakou jste měli i vy," kývla ke Kareeniným rodičům, "v podobném věku.

Uznávám, Kou, že tobě se pokračovalo snadněji, protože příbuzní tvé snoubenky žili v jiném městě."

"Vzpomínám si, jak tě k smrti děsilo pomyšlení na mé bratry," zavzpomínala matka a její zvláštní úsměv se ještě rozšířil.

Mark se na něj zamyšleně zadíval.

Kareen by hrozně zajímal tenhle kousek jejich historie. Sama znala všechny své strýce a věděla, že by neublížili mouše.

Otec stiskl čelisti, ale když se podíval na matku, oči mu změkly.

"Souhlasím," řekla Kareen rozhodně.

"Souhlasím," zopakoval okamžitě jako ozvěna Mark.

"Souhlasím," řekla teta Cordelia a zdvihla obočí ke dvojici na pohovce.

Matka řekla: "Souhlasím." A s tím zvláštním poťouchlým úsměvem čekala na to, co řekne otec.

Ten se na ni podíval rozhořčeným pohledem, ve kterém se jasně zračil tichý výkřik I ty? "Ty ses k nim přidala!"

"Ano, už ano. Nepřidáš se taky?" Její úsměv už byl teď opravdový. "Vím, že tu není seržant Bothari, aby ti dal jednu do zubů a zase tě unesl proti tvé vůli. Jenže bez tebe bychom neměli šanci na úspěch při té výpravě pro hlavu falešného Císaře." Sevřela mu ruku pevněji.

Po dlouhém mlčení se otec otočil k Markovi a zuřivě se na něj zamračil. "Poslouchej. Jestli jí ublížíš, zabiju tě sám!"

Mark jen horlivě přikyvoval, že rozumí.

"Tvá podmínka se přijímá," zamumlala teta Cordelia s rozzářenými očima.

"Tak tedy souhlasím!" odsekl otec. Znovu se zachmuřeně opřel a dal si záležet na tom, aby v jeho tváři bylo vidět, jak se musí přemáhat, aby jim tenhle návrh odsouhlasil. Ale matčinu ruku nepustil.

Mark se na Kareen díval s úlevou. Kareen téměř viděla, jak celá Černá banda poskakuje radostí a lord Mark je napomíná, aby byli zticha a neupoutávali na sebe pozornost.

Kareen se zhluboka nadechla, aby sebrala odvahu, sáhla do kapsičky ve svém boleru a vytáhla odsud své beťanské náušnice, ty, které ji poprvé označily za dospělou osobu s antikoncepčním implantátem. Vetkla si je do uší. Pomyslela si, že to není ještě vyhlášení nezávislosti, protože ještě stále v příliš mnoha věcech na ostatních závisí. Spíš to pojala jako prohlášení sama sebe. Kareen. Jsem, kdo jsem. A teď se uvidí, co můžu dokázat.

KAPITOLA 17

Trochu udýchaný zbrojnoš Pym uvedl Kateřinu do vstupní haly sídla Vorkosiganů. Upravil si límec tuniky a usmál se na ni obvyklým přívětivým úsměvem.

"Dobré odpoledne, Pyme," oslovila ho Kateřina. Potěšilo ji, že se jí nezachvěl hlas. "Musím mluvit s lordem Vorkosiganem."

"Ano, madam!"

To Ano, paní! tenkrát večer po oslavě mu zřejmě bezděky uklouzlo, uvědomila si opožděně Kateřina. Tenkrát si toho nevšimla.

Pym vytřukal na svém komunikátoru kód. "Můj pane? Kde jste?"

Z komunikátoru se ozvalo tlumené bouchnutí a Milesův tlumený hlas: "Na půdě severního křídla. Proč?"

"Přišla za vámi madam Vorsoissonová."

"Hned jsem dole - ne, počkej." Chvilí bylo ticho. "Přiveď ji sem nahoru. Určitě se jí to tu bude líbit."

"Ano, můj pane." Pym ji gestem nasměroval ke dveřím. "Tudy prosím." Když ho následovala k výtahu, dodal ještě:

"Malý Nikki s vámi dnes nepřišel, madam?"

"Ne." Srdce jí pokleslo, když si představila, že by mu měla vysvětlovat proč. Raději nepokračovala.

Vystoupili z výtahu na pátém podlaží, tam, kde ji Miles při její první návštěvě neprovedl. Šla za ním po holé podlaze chodby a kolem několika dveří prošli do ohromné místnosti s nízkým stropem, která se táhla po celé délce křídla budovy. Nad hlavou se jim křížily dřevěné trámy, vyrobené z ohromných kmenů. Z nich visela stohá světlá, ozařující dovysoka navršené hromady předmětů.

Některé byly takové, jaké se dají vidět na jiných půdách: starý nábytek a lampy, které už doma nechtělo ani služebnictvo, prázdné rámy bez obrazů, osleplá zrcadla, zabalené čtverce a obdélníky čehosi, co mohly být staré obrazy a srolované tapisérie. A další hromady ještě starších olejových lamp a lustrů. Jakési záhadné poháry a bedny, popraskané kožené vaky a poškrábané dřevěné truhly, na jejichž víkách bylo stále ještě znát vypálené iniciály dávno mrtvých vlastníků.

A viděla ještě spoustu dalších, mnohem zajímavějších věcí. Hromady rezavých sečných zbraní a korouhve omotané kolem ručně vyřezávaných tyčí. Viděla tu pověšené staré uniformy zbrojnošů, těsně jednu na druhé, ale všechny hnědostříbrné. Mnoho potřeb ke koním: sedla, uzdy, postroje zdobené malými zrezlými zvonečky kované stříbrem a pošité dnes už oprýskanými korálky. Ručně vyšívané sedlové příkrývky, na kterých se v různých provedeníh opakovaly iniciály VK, odedávna příslušející rodu Vorkosiganů. A pak hory mečů a dýk, porůznu zaražených tu a tam do sudu jako ocelové kytice.

Miles, na sobě košili s krátkým rukávem, seděl uprostřed všeho toho harampádí mezi třemi otevřenými truhlicemi a hromadou napůl utříděných papírů a fólií. Jedna z beden obsahovala pozoruhodnou kolekci starých energetických zbraní. Kateřina doufala, že jejich zásobníky jsou už dávno vybité. Druhá, menší bedna zřejmě původně obsahovala všechny ty papíry kolem. Vzhlédl k ní a vesele se na ni zašklebil.

"Říkal jsem vám, že naše půda stojí za bližší pohled. Díky, Pyme."

Pym přikývl a vzdávil se. Předtím ale svému pánovi naznačil gesto, které Kateřina poznala jako přání úspěchu.

"To jste nepřeháněl," souhlasila Kateřina. Co je to asi za druh ptáka, který tamhle vycpaný visí v rohu a pozoruje je zlovlnými skleněnými očima?

"Když jsem sem jednou vzal Duva Galeniho, skoro dostal záchvat. Přímě přede mnou se rázem změnil v profesora Galeniho a celé hodiny mi vykládal - vlastně i později celé dny - jaká je chyba, že jsme tohle harampádí ještě nezkatalogizovali. Vždycky, když se dopustím té chyby a připomenu mu naši půdu, se do toho proslovu pouští znovu. A já měl dojem, že úplně stačilo, když tu můj otec nechal zřít tu klimatizovanou místnost na uchovávání dokumentů." Pokynem ruky ji vyzval, aby usedla na dlouhou skříňku z leštěného ořechového dřeva.

Posadila se a mlčky se na něj usmála. Měla by mu teď oznámit tu nepříjemnou zprávu a odejít. Jenže on očividně měl náladu si povídat a ona mu ji nechtěla kazit. Kdy jí vlastně začal jeho hlas připadat takhle příjemný? Jen ať ještě chvíli vykládá...

"Vlastně jsem tu našel něco, co by vás mohlo zajímat." Rukou ukázal na hrbolek zakrytý těžkou bílou látkou a pak pokynul směrem k truhle plné zbraní. "Vlastně tohle je také zajímavé, i když to by zajímalo spíš Nikkiho. Má rád zvláštní věci? Kdybych to objevil v jeho věku, asi bych se radostí zbláznil. Nevím, jak mi to mohlo uniknout - no ano, klíče měl nejspíš dědeček." Pozdvihl do výše pytel z hrubé hnědé látky a trochu podezřívavě do něj nakoukl. "A tohle je nejspíš sbírka cetagandských skalpů. Chcete se podívat?"

"Podívat možná. Ale sahat na to nebudu."

Poslušně před ní rozevřel pytel, aby mohla nakouknout dovnitř. Pergamenově zažloutlé útržky s čímsi jako vlasy jí vážně připadaly jako skalpy. "Fůj," protáhla uznale. "Ty získal osobně váš dědeček?"

"Hm, je to možné, i když to je na jednoho člověka docela slušná sbírka, přestože to byl člověk jako generál Pjotr. Pravděpodobnější je, že mu je jako trofej věnovaly jeho oddíly. A co s nimi potom měl dělat? Přece je nemohl někam zahodit..."

"A co s nimi uděláte vy?"

Pokřčil rameny a hodil pytel zpátky do bedny. "Kdyby Gregor potřeboval Cetagandskému Císařství poslat něco jako diplomatickou urážku, mohli bychom je s květnatými omluvami vrátit. Žádné jiné použití mě teď zrovna nenapadá." Zavřel truhlu, v hromadě klíčů u svých nohou vybral jeden a znovu ji zamkl. Pak poklekl, přitáhl přímě před ní jinou truhlu a ten záhadný zakrytý předmět na ni postavil a stáhl bílou látku dolů.

Bylo to překrásné staré sedlo, podobné starodávným sedlům kavalérie, ale lehčí, jako pro dámu. Tmavá kůže byla překrásně vyřezávaná listovými a květinovými vzory. Zelený samet jeho polstrování byl už vypelichaný a oblyskaný a místy z něj vylézala vycpávka. Na okrajích sedla bylo vidět v kůži veliké V a menší iniciály B a K uzavřené v oválu s dekorací javorových a olivových listů. K sedlu patřila pokrývka, jejíž stále ještě překvapivě jasné výšivky znázorňovaly květiny.

"Někde by tu k tomu měla být i uzda ve stejném stylu, ale ještě jsem ji nenašel," řekl Miles a prstem obtahoval iniciály.

"Tohle je jedno ze sedel mojí babičky, manželky generála Pjotra, princezny a hraběnky Olivie Vorbarrové Vorkosiganové. Tohle sedlo nejspíš používala hodně často. Moje matka nikdy nechtěla jezdit na koni - nikdy jsem nechápal proč - a ani můj otec tomu nikdy zvlášť neholdoval. A tak mě do téhle rodinné tradice musel zasvětit dědeček. Jenže v dospělosti už jsem potom neměl čas. Neříkala jste, že ráda jezdíte na koni?"

"Naposledy jsem jezdila jako dítě. Moje prateta mi pořídila poníka, i když si dnes myslím, že ho spíš chtěla jako zdroj hnojiva pro svoji zahradu. Mí rodiče ve městě na koně neměli dost místa. Ten poník byl tlustý a popudlivý, ale já ho přímě milovala." Kateřina se při té vzpomínce usmála. "Jako sedlo mi tenkrát sloužilo cokoliv."

"Napadlo mě, že by se tohle dalo opravit a znovu používat."

"Používat? Vždyť to patří do muzea! Je to ručně vyrobené - unikátní kus - historicky významné osobnosti - nechci ani pomyslet, co by vám vyneslo v dražbě!"

"Ano - ten samý rozhovor jsme vedli s Duvem. Nejen, že je ručně vyrobeno, bylo vyrobeno na zakázku, speciálně pro princeznu. Pravděpodobně to byl dar od mého dědečka. Jen si představte, jak ten, kdo ho vyráběl - vlastně umělec - vybíral kůži, propíchoval do ní otvory, sešíval ji a vyřezával. Přímou ho vidím, jak do ní vtíral olej a přemýšlel o tom, že jeho dílo bude používat jeho hraběnka a všechny její přítelkyně jí to sedlo budou obdivovat a závidět - v tom sedle je kus jejího života." Prstem přešel ozdobné listky kolem iniciál.

V duchu si pomyslela, že je zřejmě mnohem cennější. "Nechte si ho proboha alespoň ocenit!"

"Proč? Abych ho půjčil muzeu? Nepotřebuji stanovovat cenu své babičky. Abych ho prodal nějakému sběrateli, který v něm uloží peníze? Ať se dívá na své peníze, stejně netouží po ničem jiném. Jediný sběratel, který by ho byl hoden, by byl nějaký člověk posedlý princezniným životem, takový, který obdivuje historickou osobnost. Ne. Už kvůli tomu, kdo to sedlo vyrobil, ho musím používat správně, tak jak on sám zamýšlel."

Unavená a ubitá domácí putka v ní - Tienova manželka - se zdělala. Jenže kdesi hluboko v duši jí zvonil zvon porozumění. Ano. Tak to má být. Tohle sedlo patří pod krásnou dámu a ne pod skleněný poklop v muzeu. I zahrady slouží k tomu, aby je lidé viděli, cítili a procházeli se jimi. Stovka posudků zahradu neocení. To dokáže jen radost těch, kteří ji vidí. Jen používáním získává svoji cenu. Jak na to Miles přišel? Už jen kvůli těmhle slovům bych tě mohla milovat...

"Tak," uculil se v odpověď na její úsměv a nadechl se. "Bůh ví, že se musím začít trochu hýbat, nebo se mi díky téhle kulinářské diplomacii, které se musím věnovat, podaří zhatit Markovu snahu se ode mě odlišit. Ve městě je několik parků s jezdeckými pěšinami. Ale samotný člověk nerad jezdí. Myslíte, že byste mi byla ochotná dělat společnost?" Kateřina zamrkala. "To bych ráda," řekla upřímně. "Jenže nemohu." V jeho očích viděla už už vyslovené argumenty, které jí tenhle názor vyvrátí. Zdvihla ruku, aby zastavila vodopád slov, ke kterému se chystal. Tuhle šťastnou chvíličku musí zničit hned, dřív než k tomu nebude mít sílu. Její vynucená úmluva s Vasilijem Vorsoissonem jí dovolovala Milese jen na chvíličku. Takže zpátky do tvrdé reality. "Stalo se něco nového. Včera mě navštívil Vasilij Vorsoisson a můj bratr Hugo. Zřejmě je k tomu přiměl dost nechutný dopis od Alexiho Vormoncriefa."

Stručnými slovy popsala jejich návštěvu. Miles stále klečel na podlaze, tvář mu zvažovala a pozorně poslouchal. Ani jedinkrát ji nepřerušil.

"A vysvětlila jste jim to?" zeptal se jí pomalu, když se musela nadechnout.

"Já se snažila. Bylo k vzteku dívat se jak... věří spíš těm ohavnostem, které napsal Alexi. Hugo se o mě nejspíš opravdu obával, ale Vasilij má v hlavě jen tu svoji rodinnou povinnost a nějaké scestné myšlenky o dekadentním životě hlavního města."

"Aha," řekl Miles tiše. "Romantik."

"Milesi, oni byli připraveni si Nikkiho odvést s sebou hned! A já nemám žádnou právní možnost, jak se bránit. I kdybych žalovala Vasilije ve Vorbretenském okrsku, nemohla bych dokázat, že se na poručníka nehodí. Je jen hrozně nudný, to je všechno. Pak mě ale napadlo - asi příliš pozdě - že Nikki dal slib mlčení o utajovaných skutečnostech. Udělala by Císařská bezpečnost v té věci něco?"

Miles se zamačkal. "Nejspíš... ne. On přece nechce Nikkiho odvézt z planety. Císařská bezpečnost by nic nenamítala proti tomu, aby žil na vojenské základně - vlastně by to možná považovali za lepší než jeho život u strýčka nebo v sídle Vorkosiganů. Bylo by to anonymnější. Nejspíš by vůbec nestáli o veřejný proces, který by přitáhl pozornost veřejnosti ke komárskému případu ještě víc."

"Ututlali by to? Ale v čí prospěch?"

Miles zamyšleně vydechl. "Nejspíš ve váš, kdybych je o to požádal, ale možná by to spíš chtěli ukončit způsobem, který by podporoval veřejnou verzi - protože i z toho důvodu se rozhodli proti těm pomluvám nedělat nic. Neodvažoval bych se do toho zamíchat. Jen bych tím nejspíš všechno zhoršil. Zajímalo by mě jestli to... jestli to někdo takhle plánoval?"

"Já vím, že Alexi stojí za tím, co si myslí Vasilij. A vy si myslíte, že někdo zpovzdálí stojí za Alexim a pokouší se vás donutit k tomu, abyste na veřejnosti provedl nějakou hloupost?" To by ovšem znamenalo, že ona sama je posledním článkem v řetězu, kterým se Milese jeho skrytý nepřítel snaží dovést na nepříjemnou pozici. Hrůzná představa. Ale kdyby tak věděla - věděli - co má jejich nepřítel v úmyslu.

"Já... hm. Možná." Zamačkal se trochu víc. "Nejlepší by bylo, kdyby to ve vaší rodině urovnal váš strýc. Ještě pořád se má z Komarru vrátit před svatbou?"

"No ano, ale jen pokud se těch několik technických drobností nezkomplikuje víc, než očekával."

Miles se chápavě zašklebil. "Takže nic určitého." Odmlčel se. "Tak do Vorbrettenova okrsku? Kdybych to musel udělat, mohl bych požádat Reného Vorbretta o pomoc a on by to, ehm, zařídil. Mohli byste se vyhnout obyčejnému soudu a jít přímo před něj. Tím pádem bych nemusel oslovovat Císařskou bezpečnost a vlastně bych se u toho ani neobjevil. Jestli ale bude mezitím hrabětem zvolen Sigur, tak to nepůjde."

"Nechci, aby došlo na nejhorší. Nechci tím Nikkiho vůbec zatěžovat. Už toho na něj bylo dost." Seděla strnulá a rozechvělá a sama nevěděla, jestli je to strachem, nebo hněvem.

Miles se vyškřábal na nohy, obešel ji a trochu ostýchavě se posadil vedle ní na truhlu. Věnoval jí zamyšlený pohled. "Ať tak nebo tak, nebude to trvat dlouho. Za dva dny se v Radě hrabat má hlasovat o obou těch případech. Až bude po hlasování, politická motivace intrikovat proti mně bude bezpředmětná a na celou věc se zapomene." To by znělo velmi útěšně, kdyby potom nedodal: "Aspoň doufám."

"Neměla jsem navrhnout, že se s vámi nebudu stýkat celý rok. Měla jsem to zkusit napřed do Zimonoc. Ale to mě

napadlo až potom. Jenže já nemůžu riskovat, že mi Nikkiho vezmou. To prostě nemůžu. Ne po tom všem, co jsme prožili."

"Tíše. Myslím, že máte správné tušení. Můj dědeček říkával, že v kavalerii měli přísloví: Přes těžký terén našlapuj lehce. No a my na sebe teď chvíli nebudeme upozorňovat, abychom neznepokojili chudáka Vasilije. A až se váš strýček vrátí, všechno urovná." Kradmo na ni pohlédl. "Nebo se prostě neuvidíme celý rok, ne?"

"To bych byla velmi nerada," přiznala se.

"Aha." Zdvihl koutek úst. Po chvíli mlčení pak dodal: "Takže takové řešení nepřijímáme."

"Milesi, já dala své slovo. Nechtěla jsem to udělat, ale udělala."

"Byla jste do toho dotlačena. Taktický ústup není špatná reakce na překvapivý útok. Napřed musíte přežít. Pak rozpoutáte bitvu na půdě, kterou zvolíte vy. A pak podniknete protiútok."

Jejich nohy se téměř dotýkaly, ne docela, ale i přes šedou a černou vrstvu látky cítila jeho teplo. Nemohla si pro útěchu položit hlavu na jeho rameno, ale mohla by ho obejmout kolem pasu a spočinout hlavou v jeho vlasech. Bylo by jí to příjemné. To bych neměla dělat.

Ale ano. Pořád...Ne.

Miles si povzdychl. "Takže to je ta reputace. A já si myslel, že záleží jen na vašem, Nikkiho a Gregorově mínění. Na Vasilije jsem se nevzpomněl."

"Ani já ne."

"Můj otec mi řekl: reputace je to, co o tobě vědí ostatní, ale čest je to, co o sobě víš sám."

"Tak o tom Gregor mluvil, když vám řekl, ať si s ním promluvíte? Váš otec je zřejmě moudrý. Ráda bych se s ním setkala."

"I on by se s vámi rád setkal. Samozřejmě se vzápětí zeptal na to, jak to cítím já. On... dokáže věci odhadnout."

"Já myslím... že vím, jak to myslí." Mohla by rukou stisknout jeho dlaň, kterou měl položenou v klíně, tak blízko ní.

Určitě má dlaň teplou a klidnou... Už ses jednou v touze po doteku zmýlila. Nedělej to. "Ten den, kdy Tien zemřel, jsem se změnila ze ženy dodržující slib v někoho jiného a odešla jsem. Můj slib pro mě znamenal všechno, nebo alespoň... bych za něj obětovala cokoli. Stále ještě nevím, jestli jsem udělala dobře. Tien by nejspíš tak zbrkle nevyletěl do noci, kdybych jím neotřásla tou informací, že od něj odcházím." Chvíli mlčela. Místnost byla dokonale tichá. Silné kamenné stěny dovnitř nepropouštěly žádný ze zvuků velkoměsta. "Já už nejsem ta, kterou jsem bývala. Ale přesto... stojím na nohou. Jenže teď už nevím, kam mám jít. Nikdo mi na tuhle cestu nedal žádnou mapu."

"No ano," řekl Miles. "Tu mapu." V hlase mu nezněla žádná údiv. Mluvil jako kdyby přesně věděl, co má na mysli.

"Ke konci už byl ten můj daný slib jedinou věcí, která se ještě nerozpadla. Když jsem se to snažila vysvětlit tetě Vorthysové, snažila se mě ujistit, že to nevádí, protože stejně Tiena všichni měli za osla. Vy mi rozumíte... nemělo to vůbec nic společného s tím, jestli byl Tien světec, nebo obluda. Ten slib, to jsem byla já."

Pokrčil rameny. "Co je na tom k nepochopení? Já to chápu dokonale."

Obrátila k němu hlavu a zahleděla se na jeho tvář, která k ní vzhlížela s výrazem trpělivé zvědavosti. Ano, on rozumí - a přesto se ji nesnaží utěšit zlehčováním jejích obav ani ji přesvědčit, že na tom nezáleží. Ten pocit se podobal okamžiku, kdy otevřela dveře skříně a našla za nimi širý svět. Och.

"Podle mých zkušeností," řekl jí, "je problémem slibů jako raději smrt než hanbu to, že časem pomíjejí a rozdělují tak lidi na dvě skupiny. Ty mrtvé a ty, co přísahali. Tohle je problém těch, kteří přežili."

"Ano," souhlasila tíše. On mi rozumí. On to zná, dobře zná to hořké bahno lítosti, které leží na dně lidské duše. Jak to, že tomu rozumí?

"Raději smrt než hanbu. No, nikdo si nemůže stěžovat na to, že bych tohle nedodržel... víte..." odvrátil od ní pohled, ale pak se jí zpřímá podíval do očí. Tvář mu trochu zbledla.

"Vlastně jsem z Císařské bezpečnosti neodešel ze zdravotních důvodů. Illyan mě vyhodil za to, že jsem zfalšoval zprávu o svých záchvatech."

"Ach," uniklo jí. "To jsem nevěděla."

"Ano, já vím. Nijak jsem se tím vlastně nechlubil, asi chápete proč. Tolik jsem se snažil zachovat si kariéru - admirál Naismith mi byl vším, mojí ctí a vlastně i identitou - a místo toho jsem ji ztratil. Ne že bych si to nezavinil sám. Admirál Naismith byl od začátku lež, jenže já z něj potom udělal pravdu. A chvíli mi sloužil opravdu dobře. Ten malý admirál mi dal všechno, co jsem kdy chtěl. Po nějaké době jsem si začal myslet, že všechny prohřešky se dají zakamuflovat stejně. Klidně lži, později to napraviš. Stejně jsem to chtěl udělat s vámi. Jenže ani láska nedokáže napravit staré zlozvyky, že?"

Teď se odvážíla ho obejmout. Není důvod, aby se tolik trápili oba... Na chvíli zatajil dech, jako člověk, který nabízí potravu divokému zvířeti a doufá, že si ji zvíře vezme z jeho ruky. Ostýchavě ruku opět stáhla.

Nadechla se a pokračovala. "No, zlozvyky. Ano. Cítím se, jako kdyby mě moje staré zvyky úplně ochromovaly." Staré jizvy na duši. "Tien... se mi nikdy nezdá daleko. Myslíte, že mi jeho postava někdy vybledne?"

Teď se na ni nedíval. Neodvážil se? "To vám nemohu říci. Moji vlastní duchové mě pronásledují a jsou se mnou stále. Buď jich je čím dál méně, anebo si na ně zvykám." Rozhlédl se po půdě, vydechl a vyhýbavě dodal: "Říkal jsem vám už, jak jsem zabil svého dědečka? Toho velikého generála, který přežil vpád Cetagand'anů, Šíleného Jurije a všechno ostatní, co ho kdy potkalo?"

Nechtěla se nechat vlákat do pasti nějaké šokované reakce, kterou zřejmě chtěl touto dramatickou otázkou vyvolat, a tak jen tázavě zdvihla obočí.

"Zklamal jsem ho až k smrti, ten den, kdy jsem nesložil přijímací zkoušky na akademii a přišel jsem o šanci na vojenskou kariéru. Tu noc zemřel."

"Jistě," řekla stručně, "a byla to vaše vina. To, že mu bylo téměř sto let, vůbec nic neznamenalo."

"No ano, já vím," pokrčil Miles rameny a změřil si ji pohledem blýskajícím zpod tmavého obočí. "A stejně tak vy víte, že

Tienova smrt byla jen nehoda."

"Milesi," řekla mu po dlouhém a zamyšleném mlčení, "snažíte se zmenšit počet mých mrtvých?"

Zaskočila ho. Na rtech už se mu formovalo dotčené odmítnutí, které nakonec vyústilo jen v: "Ach." Lehce vrazil čelem do jejího ramene, jako kdyby hlavou bušil do zdi. Když znovu promluvil, bylo v jeho hlase znát zoufalství: "Jak to se mnou můžete vydržet? Ani já nedokážu sám sebe vystát!"

Tak tohle bylo nejspíš upřímné doznání. Konečně jsme si začali říkat pravdu. "Jen tiše, tiše."

Ted' už ji i on uchopil za ruku a prsty ji teple ovinul dlaň. Nethla sebou vylekaně, i když jí projel podivný třas. Není náhodou odpírání si něčeho také zrada? Zrada na sobě?

"Abych použila Kareeninu terminologii z beťanské psychologie," řekla trochu bez dechu. "Mám takovou fóbii z přísah. Když jste se stal Císařským auditorem, také jste musel znovu přísahat. Jak jste to mohl udělat?"

"No," řekl a rozhlédl se neurčitě kolem, "copak když vám přidělovali čest, nedali vám ten nový model s tlačítkem na resetování? Já ho mám tady," ukázal si někam k pupiku.

Nemohla si už pomoci, rozesmála se nahlas. Její smích kroužil mezi střešními trámy a zdálo se, že se při tom smíchu něco hluboko v ní uvolnilo. Když se rozesmála, jako kdyby se jejích hlubokých a bolestných ran dotklo slunce a vzduch a rány se začaly léčit. "Tak na to to tam je? A já to nevěděla."

Usmál se na ni a znovu ji vzal za ruku. "Kdysi mi jedna velmi moudrá žena řekla - musíš prostě žít dál. Já jsem nikdy neslyšel radu, která by nakonec nebyla úplně stejná. Dokonce ani od mého otce."

Chci s tebou být navždycky, abys mě vždycky smíchem uzdravil. Zadíval se jí na dlaň, jako by uvažoval, že ji políbí. Seděli blízko sebe, a tak cítila každý jeho nádech a věděla, že jeho rytmus se shoduje s jejím. Ticho se prodlužovalo. Přišla mu oznámit, že se s ním nebude stýkat, a ne se s ním pomazlit... jestli to takhle půjde dál, nakonec ho políbí. Jeho vůně jí naplňovala nos, ústa a její krev ji roznášela ke každické buňce jejího těla. Věděla, že spojení jejich těl by bylo snadné poté, co zjistili, jak blízko k sobě mají jejich myšlenky.

Nakonec se s nadlidským úsilím napřímila. On se stejným úsilím pustil její ruku. Srdce jí tlouklo jako po dlouhém běhu.

Pokusila se normálně znějícím hlasem říct: "Takže vy si myslíte, že bychom měli počkat na strýce, aby to s Vasilijem urovnal. Vážně uvažujete, že tahle hloupost by mohla být past?"

"Smrdí to pastí. Vůbec nemám ponětí, odkud to smrdí. Ovšem mohla by to být jen Alexiho intrika, aby se mě zbavil."

"Jenže podívejte se, s kým se Alexi přátelí. No ano," podařil se jí rozhodný tón. "Takže pozitivní si to s Richarsem a Vormoncriefovými přáteli v Radě vyřídíte?"

"Ach," řekl jí. "Ještě něco vám o tom musím říct." Odvrátil oči, stiskl rty a znovu se na ni zadíval. "Myslím, že jsem se dopustil strategické chyby. Vy víte, že Richars Vorrutyer využil těch pomluv, aby ze mě vypáčil slib, že budu hlasovat pro něj?"

Pomalou odpověděla: "Pochopila jsem, že se něco takového v zákulisí děje. Neuvědomila jsem si ale, že je to tak zlé."

"Dost." Zašklebil se. "Protože nerad ustupuji vyděračům, začal jsem vši silou pomáhat Donovi."

"Výborně."

Pousmál se, ale zavrtěl hlavou. "Richars a já jsme teď nepřátelé. Jestliže získá hraběcí titul, jeho hrozba ho téměř nutí k tomu, aby ji vyplnil. A to už k tomu bude mít jak právo, tak moc. Neudělá to asi hned - nejspíš mu bude trvat pár týdnů, než si získá spojení. A pokud má nějaké ponětí o taktice, počká s tím až po Gregorově svatbě. Ale víte, co udělá pak." Zamrazilo ji až v žaludku. Ano, věděla to až příliš dobře ale... "Může se vás vůbec zbavit tím, že vás obviní z Tienovy vraždy? Já myslela, že každá taková snaha se musí ututlat."

"No, když to Richarsovi nějaká moudřejší hlava nevymluví... mohlo by to být zvláštní. Vlastně čím víc o tom přemýšlím, tím horší mi to připadá." Roztáhl prsty na kolena svých šedých kalhot a počítal na nich. "Atentát nepřípadá v úvahu." Podle výrazu jeho tváře to myslel ovšem jako vtip. Tedy skoro. "Gregor by ho nepovolil, když se nejedná o velezradu a Richars je Císařství až příliš věrný. Pokud vím, vážně věří tomu, že jsem zavraždil Tiena, což znamená, že je to čestný muž. Vztít Richarse někam stranou a vysvětlit mu pravdu o Komarru už vůbec není možné. Očekávám proto spoustu manévrování kolem nedostatku důkazů a osvobození pro nedostatek důkazů. Ano, Císařská bezpečnost by mohla nějaký důkaz vyrobit, ale pořád ještě nevím, jaký by to byl důkaz. Ani má, ani vaše reputace nepatří k jejich prioritám. A vy se do toho jednou zaplést musíte a já... nedokážu odhadnout, co se stane pak."

Uvědomila si, že zatíná zuby. Jazykem si přejela rty, aby si uvolnila zatřáté svaly na čelisti. "Odolnost bývala moje specialita. Za starých časů."

"Já doufal, že se mnou zažijete nové."

Nevěděla, co k tomu dodat, a tak jen pokrčila rameny.

"Jenže máme ještě další možnost, jak odvrátit tuhle... špinu."

"Ano?"

"Můžu se zlomit. Přestat odporovat. Zdržet se za Vorkosiganský okrsek hlasování... ne, to by asi nestačilo. Tak hlasovat za Richarse. Veřejně mu ustoupit."

Nadechla se. Ne! "Gregor vás o to požádal? Nebo snad Císařská bezpečnost?"

"Ne. Zatím tedy ne. Ale napadlo mě... možná byste si to přála vy."

Ted' od něj odvrátila oči ona. Na chvíličku, jen co by člověk třikrát vydechl a nadechl se. Když se na něj znovu podívala, řekla rozhodně: "Myslím, že pak bychom to vaše resetovací tlačítko museli použít oba."

Jeho výraz se po jejích slovech téměř nezměnil, jen trochu nadzdvihl koutek úst. "Dono nemá dost hlasů."

"Dokud bude mít ten váš... budu spokojená."

"Jen dokud chápete, co se potom nejspíš stane."

"Chápu."

Pomalou si vydechl.

Copak mu v tomhle nedokáže vůbec nijak pomoci? No, Milesovi skrytí nepřátelé by netahali za tolik šňůrek, kdyby nechtěli, aby se někdo dopustil chyby. Tak tedy budou klidní a budou mlčet - ne, ne jako ustrašená kořist, ale jako čekající lovec. Změřila si Milese zkoumavým pohledem. Na tváři měl obvyklý veselý úsměv, ale uvnitř byl napjatý... "Jen tak ze zvědavosti, kdypak jste naposledy použil svůj stimulátor záchvatů?"

Nepodíval se jí do očí. "Už... je to docela dlouho. Neměl jsem čas. A vy víte, že mě to vyřadí na celý den."

"Takže se radši necháte vyřadit přímo v Radě, až dojde na lámání chleba? Ne. Myslím, že tam byste měl vážně raději hlasovat. Slibte mi, že ho použijete dnes."

"Ano, madam," řekl zkroušeně. Z podivného zablýsknutí v jeho očích usoudila, že vůbec není tak zkroušený, jak se tváří. "Slibuji."

Další slib. "Musím už jít."

Postavil se, aniž cokoliv namítal. "Doprovodím vás." Kráčeli ruku v ruce a společně se vyhýbali historickému harampádí všude kolem. "Jak jste se sem dostala?"

"Taxíkem."

"Mohl bych vám nabídnout, aby vás Pym odvezl?"

"Děkuji."

Nakonec ale jel s ní na zadním sedadle toho ohromného obrněného vozu. Mluvili jen o nedůležitých věcech, jako kdyby měli k dispozici neomezené množství času. Jízda netrvala dlouho. Auto pak odjelo. Stříbřitá střecha ukryla... všechno.

#

Ivana už od samého usmívání bolela pusa. Na hradě Vorhartung se dnes pořádala skvělá recepce na počest komarrské delegace, která přijela na Gregorovu svatbu jako svatební hosté. Komařané tu svatbu ovšem tvrdohlavě nazývali Laisinou svatbou. Vstupní hala byla vyzdobená světlými a květinami stejně jako ohromné schodiště, vedoucí na galerii Sálu Rady a veliký salon, kde se podávala večeře. Večeře se podávala vlastně zároveň také na oslavu odhlasování opravy a zvětšení solárního zrcadla. Souhlas Rady byl sice protlačen trochu násilím, ale co už na tom. Byl to Císařský dar vskutku planetárního významu.

Po hostině následovaly proslovy a holovizní prezentace popisující plány nejen solárního zrcadla, nezbytného pro komarrský proces terraformace, ale také na stavbu nové skokové stanice, která se měla postavit za přispění Toscane Industries a Vorsmythe Ltd. Matka Ivanovi přidělila jednu z komarrských dědiček, aby jí na téhle ohromné oslavě dělal společníka. Bylo to tu intimní, sotva pět set lidí, jenže dědička byla nejspíš přes šedesát let stará, vdaná a budoucí teta císařovny.

Tuto veselou šedovlasou dámu nijak nerozházeli její urození vorští spolustolovníci. Mohla být klidná, protože vlastnila velkou část Toscane Industries, několik tisíc komarrských planetárních hlasovacích akcií a svobodnou vnučku, kterou očividně milovala nade vše. Ivan po shlédnutí jejích obrázků souhlasil, že dívka je okouzlující, krásná a rozhodně velmi inteligentní. Jenže protože jí bylo sotva sedm let, zůstala doma. Poté, co tetu Annu zodpovědně provedl po hradě a podal jí výklad, upozorňující na nejvýznamnější historické a architektonické rysy, se Ivanovi podařilo zamíchat se do davu Komařanů stojících kolem Gregora a Laisy a začal plánovat ústup. Podařil se mu právě v okamžiku, kdy teta Anna velmi hlasitě informovala jeho matku, jaký je Ivan roztomilý chlapec. Zabočil kolem obsluhujících, připravených při zdi s tácy naloženými pitím.

Téměř vrazil do dvou mladých lidí, kteří se plížili po schodišti dolů a měli oči spíš pro sebe než pro to, kam vlastně jdou. Byl to lord William Vortashpula, dědic hraběcího titulu Vortashpulů. Ten už ohlásil svoje zasnoubení s lady Cassii Vorgorovou. Cassie vypadala skvěle. Oči jí zářily, tvář měla slušivě zardělou a hluboký výstřih - zatraceně, to si nechala zvětšit poprsí, nebo se jen za ta léta tak vyvinula? Ivan sám o tom ještě přemýšlel, když si ho všimla. Pohodila hlavou, až jí květiny v hladkém hnědém účesu poskočily, uculila se, stiskla paži svého snoubence pevněji a prošla kolem. Lord Vortashpula Ivana nepřítomně pozdravil a pak se nechal odvléct pryč.

"Hezká dívka," řekl skřípavý hlas Ivanovi u lokte, až sebou Ivan trhl. Ivan se otočil a uviděl, jak ho zpod hustého šedého obočí pozoruje jeho starší bratranec hrabě Falco Vorpatril. "Škoda, že jsi o ni přišel, Ivane. Pustila tě k vodě kvůli lepší partii, co?"

"Cassie Vorgorová mě nepustila k vodě," řekl Ivan trochu prudčeji. "Já jsem se jí nikdy nedvořil."

Falco se hlubokým hlasem nevěřicně zasmál. "Tvoje matka mi říkala, že Cassii ses jednu docela líbil. Vypadá to, že ji to už ale pustilo. Tedy Cassii, ne tvoji ubohou matku. I když to vypadá, že i lady Alys už se zotavila ze všech těch zklamání, která jsi jí těmi svými neúspěšnými romáňky připravil." Podíval se na druhý konec místnosti ke skupině lidí kolem Císaře, kde bylo vidět lady Alys, jako obvykle zavěšenou do Illyana.

"Neměl jsem žádné neúspěšné romáňky," řekl Ivan strnule. "Vždycky jsme se dohodli na rozchodu. Já jsem se rozhodl."

Falco se jen usmál. Ivan se ale nenechal vlákat do dalších slovních pastí a zdvořile se uklonil postaršímu, ale stále ještě vzpřímeně stojícímu hraběti Vorhalasovi, který přistoupil ke svému kolegovi Falcovi. Falco byl považován buď za progresivního konzervativce, nebo za konzervativního zastávce pokroku. Notoricky se nemohl rozhodnout, pro kterou stranu bude hlasovat. Vorhalas byl klíčovým mužem v opozici konzervativců proti Vorkosiganům snad odjakživa, jak si Ivan vzpomínal. Nebyl to vůdce strany, ale jeho pověst železné nezlomnosti mu zaručovala, že se na něj ostatní upínali jako na svůj vzor.

Právě v tu chvíli k nim přistoupil i Ivanův bratranec Miles. Usmíval se a ruce měl v kapsách své hnědostříbrné vorkosiganské uniformy. Ivan se připravil při první známce palby ustoupit, kdyby snad Miles hledal spojence ve své

nepochybně intrikánské hře, ale Miles ho jen pozdravil. Zamumlal také pozdravy ke dvěma hrabatům a Vorhalasovi navíc ještě věnoval uctivé pokývnutí, které mu starý hrabě po chvíli oplatil.

"Kampak, Vorkosigane?" zeptal se ho mile Falco. "Jdeš potom také na tu recepci k Vorsmythovým?"

"Ne, tam půjde zbytek skupiny. Já zůstávám na Gregorově oslavě." Zaváhal a pak se přívětivě usmál. "Pokud byste například vy dva pánové nechtěli znovu přehodnotit své rozhodnutí v Donově případu a nechtěli si o tom někde stranou promluvit?"

Vorhalas jen zavrtěl hlavou, ale Falcovi uniklo uchechtnutí. "No tak, vzdej to, Milesi. Ten nemá naději. Bůhví, že jsi pro to už udělal dost - přinejmenším já jsem na tebe narazil minulý týden snad všude - ale obávám se, že se progresivní strana musí smířit s vítězstvím jen v otázce toho solárního zrcadla."

Miles se rozhlédl po hlučícím davu a pokrčil rameny. Ivan dobře věděl, že v tomto hlasování podporoval Gregora, kdekoliv se mohl, stejně jako Dona a Reného. Není divu, že vypadá tak utahaně. "Všichni jsme se rozhodli správně. Bude to dobré pro budoucnost nás všech. Myslím, že to zvětšené zrcadlo přinese pro Císařství první ovoce ještě dřív, než proces terraformace skončí." "Hmm," zamručel neutrálním tónem lord Vorhalas.

V hlasování o tom zrcadle se sice zdržel, ale protože měl Gregor jasnou většinu, nebylo mu to nic platné.

"Kdyby tu tak se mnou dnes mohla být Kateřina," dodal Miles toužebně. "No jasně, proč jsi ji nepřivedl?" zeptal se ho Ivan.

V tomhle případě nechápal Milesovu strategii. Podle jeho názoru by oběma prospělo mnohem více, kdyby se otevřeně postavili proti veřejnému mínění a to se tak muselo sklonit před nimi, a ne obráceně. Dokonce i Miles by se mnohem raději vrhl do nějakého hrdinství.

"No, uvidíme. Pozitíí." Tišeji dodal. "Už aby bylo po tom hlasování."

Ivan se zaculil a také tiše odpověděl: "Cože, a to jsi Beťan? Tedy napůl Beťan. A já myslel, že jsi zastánce demokracie, Milesi. Copak už to tak není?"

Miles se pousmál a zdržel se odpovědi. Srdečně se se všemi rozloučil a trochu ztuhle odkráčel pryč.

"Ten Aralův hoch nevypadá dobře," poznamenal Vorhalas, když se za ním dívali.

"Vždyť ho také ze zdravotních důvodů museli propustit ze služby," připustil Falco. "Je to zázrak, že tam vydržel tak dlouho. Nejspíš se znovu přihlásily staré problémy."

To byla částečně pravda, napadlo Ivana, jenže ne tak, jak to Falco myslel. Vorhalas se tvářil zachmuřeně, možná přemýšlel o Milesově prenatální otravě soltoxinem a bolestné historii rodiny Vorhalasových, která s tím souvisela. Ivanovi se starého pána zželelo a vložil se do toho: "Ne, pane. Zranili ho ve službě." Našedlý odstín pleti a toporná chůze spíš naznačovaly, že Miles měl nedávno jeden ze svých záchvatů.

Hrabě Vorhalas se na něj zamyšleně zamračil: "Tak, Ivane. Ty ho znáš lépe než kdo jiný. Co ty si myslíš o tom osočování, že zavraždil bývalého manžela té Vorsoissonové?"

"Já si myslím, že je to naprostý výmysl, pane."

"Alys říká totéž," poznamenal Falco. "A já bych řekl, že jestli zná někdo pravdu, tak je to ona."

"To ti můžu zaručit." Vorhalas se zadíval opět k davu kolem Císaře. "Jenže si také myslím, že je Vorkosiganům naprosto oddaná a bez zábran by lhala, pokud by to mělo ochránit jejich zájmy."

"To máte pravdu jen napůl, pane," řekl Ivan suše. "Je skutečně naprosto oddaná."

Vorhalas netrpělivě mávl rukou: "Jen se neurážej, hochu. Nejspíš se ale pravdu nikdy nedozvíme. Člověk se s tím časem smíří."

Ivan spolkl podrážděnou odpověď. Hrabě Vorhalas byl dnes šestý, kdo se ho začal vyptávat na jeho bratrance. Jestli se musel Miles vyrovnávat jen s polovinou takových dotazů, není divu, že vypadá vyčerpaně.

I když, jak chmurně napadlo Ivana, pravděpodobnější je, že se ho na to nikdo neodváží zeptat přímo - což znamenalo, že veškerá tahle palba se soustředí na Ivana. Jako vždycky.

Falco řekl Vorhalasovi: "Jestli nechceš jít k Vorsmythovým, proč bychom spolu nešli k nám? Tam se alespoň můžeme s pitím posadit. Chtěl jsem si s tebou stejně promluvit o tom vodním projektu."

"Díky, Falco. To zní mnohem klidněji. Naše kolegy nic tak nevzrušuje jako vyhlídka na získání ohromné sumy peněz."

Z toho všeho Ivan vyvodil, že průmysl ve Vorhalasově okrsku nejspíš zaspal a nepodařilo se mu účastnit v téhle nové ekonomické příležitosti na Komarru. Cítil se ospalý a otupělý a vůbec to nesouviselo s množstvím vypitého vína. Spíš ho ještě nevypil dost. Právě se chystal vydat k baru, když si všiml něčeho mnohem lepšího.

Olivie Koudelkové. Měla na sobě běžovo bílé šaty, které jen zdůrazňovaly její plavou krásu. A byla sama. Alespoň v tuhle chvíli.

"Á, promiňte, pánové. Vidím dámu v nouzi," Ivan se odpoutal od staříků a s úsměvem a hlavou plnou výmluvných slov se řítit k Olivii. Ivan si jí vlastně nikdy pořádně nevšiml kvůli jejím starším a odvážnějším sestrám Delii a Martye. Jenže Delia si vybrala Duva Galeniho a Martya se k Ivanovu návrhu vyjádřila velmi jasně. Možná... možná měl na své cestě Koudelkovic rodinou pokračovat dál.

"Dobrý večer, Olivie. Máš hezké šaty." No ano, ženy svým šatům věnují ohromnou pozornost, takže tohle jako úvodní věta nikdy nezklame. "Bavíš se dobře?"

"Ahoj, Ivane. Ano, je to skvělé."

"Dřív jsem si tě nevšiml. Matka mi svěřila do péče Komařany."

"Přijeli jsme trochu pozdě. Tady tohle je vlastně naše čtvrtá oslava."

My? "Tvoje rodina je tady taky? Já viděl jen Delii s Duvem, jsou tam v tom davu kolem Gregora."

"Vážně? To je dobře. Musíme je pozdravit, než odejdeme."

"Co děláš potom?"

"Jdeme se podívat k Vorsmythovým. Může to být cenný kontakt."

Zatímco se Ivan snažil přijít na kloub té její poslední záhadné poznámce, Olivia se po někom ohlédla. Rty se jí rozevřely a v očích jí zasvítilo stejně, jako Cassii Vorigorové. Poplašeně následoval její pohled, ale tím směrem stál jen lord Dono Vorrutyer, který se právě loučil se svou starou přítelkyní, hraběnkou Vormuirovou. Hraběnka v rudých šatech, které skvěle ladily s Donovým černým oblekem, právě pohladila Dona po paži, zasmála se a odešla pryč. Hraběnka Vormuirová měla se svým mužem nějaké neshody, pokud Ivan věděl. Zajímalo by ho, co asi s Donem domlouvala. Při tom pomyšlení se mu skoro zasekl mozek.

"Tak k Vorsmythovým?" zeptal se Ivan. "Možná se přidám. Pro tuhle příležitost budou určitě servírovat dobré víno. Jak tam jedete?"

"Máme tady vůz. Chceš se svézt?"

Skvělé. "Ale to bych rád, jestli to půjde." Sem se sevezl se svou matkou a Illyanem. Považoval to za dobré, protože se vyhnul riziku, že si v dopravní zácpě poškrábe lak na svém voze, a jeho matka naopak považovala za dobré, že se Ivan na akci určitě dostaví včas. Nečekal, že bude litovat toho, že tu nemá vůz. Věnoval Olivii zářivý úsměv.

Dono k nim přistoupil se spokojeným úsměvem, který Ivanovi připomněl ztracenou lady Donnu. Dono určitě nebyl člověk, se kterým by se Ivan rád nechal vidět. Možná se s ním Olivie rychle pozdraví a pak konečně vyrazí pryč.

"Vypadá to, že se nám daří," řekl Dono Olivii. "Mám zavolat Szaba s vozem?"

"Měli bychom se napřed pozdravit s Delii a Duvem. Pak můžeme jít. A nabídla jsem Ivanovi, že se s námi může svézt. Myslím, že budeme mít ještě dost místa."

"Určitě ano," usmál se potěšeně Dono.

"Vzala si ten balíček?" zeptala se Olivie Dona s pohledem upřeným na místo, kde zmizel záblesk rudých šatů.

Dono se poťouchle usmál. "No ano."

Zatímco Ivan se stále ještě snažil vymyslet, jak se zbavit Dona, přistoupil k nim Byerly Vorrutyer. Ztraceně. Je to čím dál horší.

„Á. Dono," pozdravil By svého bratrance. "Stále ještě se chceš dnes zastavit u Vorsmythových?"

"Ano. Chceš tam také svézt?"

"Ne odsud. Mám jiné plány. Ale bylo by hezké, kdybys mě od nich potom mohl odvézt domů."

"Určitě."

"O čempak jste si to vykládali tam nahoře s hraběnkou Vormuirovou? Vzpomínali jste na staré časy?"

"To ano," usmál se nepřítomně Dono., Jako vždycky."

By si ho zkoumavě změřil, ale Dono už nic neřekl. By se potom zeptal: "Podařilo se ti dnes navštívit hraběte Vorpinskiho?"

"Ano, konečně. A pak ještě pár dalších. Vortaine nám nepomohl, ale před Olivii se musel alespoň chovat slušně.

Vorfolse, Vorhalas a Vorpatril mě bohužel nechtěli ani vyslechnout." Dono stělel po Ivanovi zvláštním pohledem zpod tmavého obočí. "No, u Vorfolseho vlastně ani nevím. Nikdo nepřišel otevřít, takže možná nebyl ani doma. Těžko říct."

"No a jak jde shánění hlasů?" zeptal se By.

"Je to těsné, By. Popravdě řečeno, je to těsnější, než jsem si kdy myslel. Ta nejistota mě dost ničí."

"To přežiješ. A pro koho je to... těsné?" naléhal By.

"Bohužel pro našeho protivníka. Bohužel. No..." povzdechl si Dono, "ale aspoň jsme to zkusili."

Olivie řekla pevně: "Tehle případ vejde do historie." Dono jí stiskl paži a vděčně se na ni usmál.

Byerly pokrčil rameny, což u něj většinou znamenalo nerozhodnost: "Kdo ví, co se ještě může stát?"

"Myslíš ode dneška do zítřka? Bohužel asi nic moc. Kostky už jsou vrženy."

"Jen se vzmuž. Ještě máš pár hodin na lobbvání ve Vorsmythovic sídle. Zůstaň klidný. Já ti pomůžu. Uvidíme se tam..."

A tak se Ivan později ocitl místo na romantické schůzce s Olivii v pasti mezi ní, Donem a Szabem a ještě dvěma Vorrutyerovic zbrojnoši na zadních sedadlech Pierrova bývalého vozu. Ivan nikdy předtím neviděl vůz, který by předčil Milesův obrněný pozůstatek z doby Regentství jak velikostí, tak luxusem. Nejenže ten vůz byl pohodlný, Ivan už musel spát v hotelových pokojích, které byly menší než zadní prostor vozu. Jenže Olivia se usadila mezi Donem a Szabem a Ivan se tak musel usadit mezi oba zbrojnoše.

Byli už ve dvou třetinách cesty k Vorsmythovým, když Dono vyhlédl oknem ven a náhle se předklonil a řekl do interkomu řidiči. "Jorisi, zajed' ještě jednou k hraběti Vorfolsovi. Zkusíme to ještě jednou."

Vůz zabočil za nejbližším rohem. Za pár minut Ivan zahlédl dům, ve kterém byl Vorfolsův byt.

Rodina Vorfolsů měla pozoruhodný talent přidávat se v minulých válkách k poražené straně, včetně kolaborace s Cetagandany a podpory Vordarianského puče. Jejich poněkud mrzoutský hrabě byl zřejmě znechucen tolika porážkami svých předků, a tak žil ve Vobarr Sultaně ve velkém bytě a staré sídlo Vorfolsů pronajímá k podnikatelským účelům. Namísto povolených dvaceti zbrojnošů měl zbrojnoše pouze jednoho, stejně mrzoutského a postaršího muže, který zastával všechny služební práce. Jenže Vorfolsova očividná nechuť přidat se k jakékoliv straně neznamenal, že bude automaticky hlasovat pro Richarse. Každý hlas je dobrý, dumal Ivan, a nezáleží přitom, jak moc je excentrický.

Ivan nepochyboval o tom, že mnohopodlažní garáže, připojené k obytné budově, nabízejí parkování za velmi slušnou sumičku. Parkování v hlavním městě se obvykle platilo za metr čtvereční. Joris protlačil Pierrův vůz vjezdem a pak utrpěl šok, když zjistil, že všechna parkovací místa už jsou obsazena.

Ivan původně chtěl zůstat s Olivii sám v pohodlí vozu, ale pak změnil názor, protože Olivia bryskně vyskočila za Donem ven. Dono nechal Jorise čekat ve voze a spolu s Olivii a svými zbrojnoši vykročil po chodníčku k hlavnímu vstupu do budovy. Ivan ho napůl zvědavě a napůl poplašeně následoval. Szabo úsečným gestem naznačil jednomu z mužů, aby se postavil na stráž ke dveřím, a druhému, aby hlídal dveře výtahu - to proto, aby se u Vorfolsova bytu neobjevili v hroživé přesile čtyř na dva.

Nade dveřmi bytu byla připevněná mosazná tabulka s nápisem Sídlo Vorfolsů. Mělo to být zřejmě působivé, jenže tady se to zdálo spíš jen směšné. Ivanovi to připomnělo rčení jeho tety Cordelie, že vláda lidí je jen v tom, co za vládu považují. Lord Dono zazvonil.

Po několika minutách se z interkomu ozval mrzutý hlas. Čtvereček obrazovky se ale nerozsvítil. "Co chcete?"

Dono se podíval na Szaba a zašeptal: "To je Vorfolse?"

"Zní to jako on," zašeptal Szabo. "Jeho zbrojnoš má starší hlas."

"Dobrý večer, hrabě Vorfolse," řekl Dono do interkomu. "Já jsem lord Dono Vorrutyer." Ukázal na své společníky.

"Ivana Vorpatrila a mého zbrojnoše Szaba už znáte. Tohle je slečna Olivia Koudelková. Zastavil jsem se tu, protože bych si s vámi chtěl promluvit o zítřejším hlasování týkajícím se mého okrsku."

"Už je pozdě," řekl hlas.

Szabo obrátil oči k nebi.

"Nebudu vás zbytečně zdržovat," tlačil Dono dál.

"Výborně. Tak jdi pryč."

Dono si povzddechl. "Ano, pane. Ale než odejdeme, mohl byste mi alespoň sdělit, jak budete zítra hlasovat?"

"Je mi jedno, který Vorrutyer bude sedět ve svém okrsku. Celá ta rodina je nanic. Ať si obě ty strany vezme čert."

Dono se nadechl, ale nepřestával se usmívat. "Jistě, pane. Jenže uvažte možné následky. Jestli se zdržíte hlasování a nic se nerozhodne, bude se muset hlasovat znovu a znovu, až někdo konečně získá většinu. Myslím, že bych vám měl také zdůraznit, že můj bratranec Richars by pro vás zřejmě nebyl příjemným kolegou - je příliš prudký a popudlivý."

V interkomu bylo ticho tak dlouho, až Ivana napadlo, že si Vorfolse šel nejspíš zdřímnout.

Olivia se naklonila do zorného pole obrazovky a řekla jasným hlasem: "Hrabě Vorfolse, pane, jestli budete hlasovat pro lorda Dona, nebudete toho litovat. Bude se poctivě starat o zájmy Vorrutyerského okrsku a zájmy Císařství."

Po chvíli jí hlas odpověděl: "Ech, ty jsi jedna z dcer komodora Koudelky, co? A Aral Vorkosigan tenhle nesmysl taky podporuje?"

"V hlasování ho zastupuje lord Miles Vorkosigan a ten mě plně podporuje," odpověděl za ni Dono.

"Říkáte prudký, co? To tenhle mladík je prudký."

"Nepochybně," souhlasil Dono. "Toho jsem si také všiml. Ale jak budete hlasovat?"

Další chvíle mlčení. "Ještě nevím. Promyslím si to."

"Díky, pane." A Dono jim všem dal pokyn, aby ustoupili. Jeho malá suita se k němu po cestě postupně přidávala.

"To nám mnoho neřeklo," řekl Ivan.

"Máš vůbec ponětí, jak báječná je to odpověď v porovnání s některými, které jsem už dostal?" zeptal se ho pochmurně Dono. "V porovnání s některými svými kolegy je hrabě Vorfolse pravý liberál." U výtahu si vyzvedli zbrojnoše a sjeli do přízemí. Když tam dorazili, Dono ještě dodal: "Člověk stejně musí Vorfolseho obdivovat. Mohl by svůj okrsek vesele ožebračovat a žít si tu jako pán, ale on nechce."

"Hm," řekl na to Szabo. "Kdybych já patřil k jeho domácnosti, nejspíš bych mu přímo navrhl, ať něco ukradne. Pořád by to bylo lepší než tohle živoření. Nechová se jako Vor."

Szabo je vyvedl z budovy. Dono a Olivia kráčeli vedle sebe a za nimi Ivan, následovaný oběma zbrojnoši. Když přešli k chodníčku vedoucímu do zšeřelé garáže, Szabo se zarazil a řekl: "Kde je ksakru to auto?" Zdvihl k ústům svůj náramkový komunikátor: "Jorisi?"

Olivia řekla neklidně: "Jestli přijelo jiné auto, musel odjet a někde se otočit. Tak velké auto by uvnitř neotočil jen tak."

"Ne bez -" začal Szabo. Přerušilo ho tiché zabzučení, které Ivanovi připadalo povědomé. Szabo se skácel jako podřátý.

"Paralýzéry!" zařval Ivan a skočil za nejbližší sloup napravo. Rozhlédl se, kde je Olivia, ale ta už uhnula na druhou stranu s Donem. Další dva dobře mířené zásahy paralyzérem skosily oba zbrojnoše dřív, než mohli také odskočit, i když jednomu se ještě podařilo vypálit ze své zbraně.

Ivan se krčil mezi sloupem a starým vozem a proklínal se za to, že s sebou nemá žádnou zbraň. Opatrně vykroul, aby zjistil, odkud se střílelo. Sloupy, vozy, slabé světlo, stíny... nahore rampa a na ní nezřetelný stín přikrčený za sloupem. Teď zmizel také mezi hustě zaparkovanými auty.

Souboje s paralyzérem mají prostá pravidla. Stílejš po všem, co se pohne, a později můžeš zjišťovat, kdo to byl a doufat, že neměl slabé srdce. Donův omráčený zbrojnoš by mohl Ivanovi alespoň poskytnout svůj paralyzér, jen kdyby na něj Ivan mohl nějak dosáhnout...

Hlas nahore zašeptal: "Kam zmizel?"

"Nejspíš k východu. Goff ho dostane. Ty dostaň toho důstojníka, hned jak se ukáže."

Takže útočníci jsou nejméně tři. Raději bude předpokládat čtyři. Nebo přinejmenším čtyři. Ivan po čtyřech ustoupil mezi zaparkovaná auta až ke zdi a vydal se k východu. Když se dostane na ulici...

Musela to být past. Kdyby se jednalo o atentát, útočníci by měli mnohem nebezpečnější zbraň a celá jejich společnost by se rázem rozstříkla po okolních stěnách. Mezi auty naproti se mihlo cosi bílého. Olivii šaty. Zpoza sloupu se ozvalo těžké žuchnutí a ošklivě křaplavý zvuk, jako kdyby na beton z výšky dopadla dýně. "Výborně!" ozval se Donův hlas.

Ivan si připomněl, že Oliviiina matka bývala za Císařova mládí jeho osobní strážkyně. Pokusil se představit si matčinu instruktáž dcerám. Docela určitě je neučila pět koláče.

Uviděl vyrazit černý stín.

"Tam je! Dostaň ho! Ne, ne - ten má být při vědomí!"

Zvuk běžících nohou, tahání, strkání a těžkého dechu, pak úder a přiškrcený výkřik - Ivan doufal, že pozornost všech je soustředěná jinde, když skočil po zbrojnošově paralyzéru. Vytrhl mu ho z ruky a znovu zaletěl do úkrytu. Z nájezdové rampy se ozvalo whuff auta couvajícího do zakázaného směru k nim dolů. Ivan vykroul za jedním vozem. Zadní dveře

otlučeného vozu se rozletěly. Dva muži k němu vlekli Dona. Dono měl otevřená ústa, klopýtal a na tváři měl výraz šokované bolesti.

"Kde je Goff?" vyštěkl řidič a vykoul ze svých dveří na své spolence a jejich kořist. "Goffe!" vykřikl.

"Kde je ta holka?" zeptal se jeden z nich.

Druhý mu odpověděl: "Kašli na ni. Pomoz mi ho obrátit. Odvedeme práci, necháme ho tu a zdrhneme dřív, než doběhne pro pomoc. Malku, ty dávej pozor na toho důstojníka. Ten tu neměl být." Vtáhli Dona do vozu - ne, vlastně ho tam vtáhli jen napůl. Jeden muž vytáhl z kapsy lahvičku, odšrouboval její uzávěr a připravil si ji pohotově na podlahu vozu. Co to ksakru...? Tohle není únos.

"Goffe?" zavolal nejistě muž, který měl hlídat Ivana, a přikrčil se za jedním z vozů.

Pak se v ruce muže sklánějícího se nad Donem ozval velmi nepříjemně znějící bzukot otvíraného vibranože. Ivan se rozhodl riskovat. Vyskočil z úkrytu a vypálil.

Zasáhl naplno muže, který hledal Goffa. Zasažený se zkroutil, upadl a už se nepohnul. Donovi muži byli očividně vyzbrojeni silnými paralyzéry a zřejmě ne bez příčiny. Ivanovi se podařilo jednoho ze zbývajících mužů jen těsně minout. Oba dva rázem pustili Dona a vyrazili za auto. Dono upadl na podlahu a schoulil se jako zašlápnutý brouk. To není nejhorší tah, když kolem člověka sviští paprsky paralyzérů. Jenže Ivan si představil, co by se stalo, kdyby to auto couvlo.

Z rampy zableskly rychle za sebou ještě dva výstřely.

Pak už bylo ticho.

Po chvíli klidu Ivan tiše zavolal: "Olivie?"

Její dívčí hlas se ozval udýchaně z rampy nad ním: "Ivane? Dono?"

Dono se na podlaze křečovitě zkroutil a zasténal.

Ivan se opatrně postavil a vyrazil k vozu. Po několika vteřinách se postavila i Olivia, která zřejmě čekala, jestli po něm někdo další nevystřelí, a přiběhla dolů k nim.

"Kde jsi sebrala ten paralyzér?" zeptal se jí, když k němu přiběhla. Byla bosa a sukni měla ovázanou kolem pasu.

"Od Goffa." Trochu nepřítomně si volnou rukou spustila sukni. "Dono! Ale ne!" Zastrčila si paralyzér za pás a poklekla vedle muže v černém. Když od něj odtáhla ruku, dlaň měla zamazanou krví.

"Jenom mě," hekal Dono, "řízl do nohy. Naštěstí se netrefil. Bože. Au! Au!"

"Ty ale hrozně krvácíš. Zůstaň ležet, drahý!" přikázala mu Olivia. Zoufale se kolem rozhlédla, nakoukla do temného prostoru vozu a pak si rozhodně odtrhla kus sukně. Pak se ozvaly další trhavé zvuky, jak šubala další kusy látky na jakýsi polštářek a provizorní obvaz. Začala Donovi ovazovat dlouhou, ale nijak hlubokou ránu na vnitřní straně stehna, aby zastavila krváčení.

Ivan obešel vůz, prohlédl obě Olivieiny oběti a odtáhl je na jednu hromadu na místo, kde na ně jasně viděl. Olivia teď Donovi dovolila napůl se posadit a jeho hlavu si opřela o prsa. Něžně ho hladila po tmavých vlasech. Dono byl bledý a rozechvělý a sotva lapal po dechu.

"Dali ti jednu na solar, co?" zeptal se Ivan.

"Ne. Trochu níž," sípěl Dono. "Ivane... pamatuješ si, jak jsem se smál, kdykoliv jste se při sportu praštili do rozkroku?"

Je mi to líto. Nevěděl jsem, jaké to je. Omlouvám se..."

"Tiše," konejšila ho Olivie.

Ivan poklekl, aby se podíval zblízka. Olivieina první pomoc pomohla. Běžová krajka byla nasáklá rudou krví, ale krváčení pomalu ustávalo. Dono jim tady určitě už nevykrváčí. Útočník mu rozřízl kalhoty. Vbranůž ležel vedle něj, odhozený na podlaze garáže. Ivan se postavil a prohlédl si lahvičku. Trhl hlavou, když mu do nosu vnikl čpavý pach tekutého obvazu. Chvilí přemýšlel, jestli ho nemá Donovi nabídnout, ale kdo ví, co do něj ti hajzlové přimíchali. Opatrně lahvičku znovu uzavřel a rozhlédl se kolem. "Zdá se," řekl roztřeseně, "že někdo se pokusil tě znovu přeoperovat, Dono. Aby tě diskvalifikovali z hlasování."

"Jo, to mi došlo," zamumlal Dono.

"A bez anestézie. Myslím, že tímhle tekutým obvazem chtěli zastavit krváčení. Aby si byli jisti, že to přežiješ."

Olivia pobouřeně vykřikla: "To je příšerné!"

"To je nejspíš Richarsova práce," povzdychl si Dono. "Nemyslel jsem, že by zašel až takhle daleko..."

"To je..." začal Ivan a zarazil se. Zadíval se na vbranůž na zemi a strčil do něj špičkou boty. "No, neříkám, že schvaluji, co děláš, Dono, ale tohle je vážně hrůza."

Dono si v obranném gestu oběma rukama přikryl klín. "Sakra," řekl slabým hlasem. "Ještě jsem si ho ani neužil. Šetřil jsem se. Poprvé v životě jsem chtěl být při svatební noci panic..."

"Můžeš se postavit?"

"To si děláš legraci?"

"Ne." Ivan se nervózně rozhlédl. "Kde jsi nechala Goffa, Olivie?"

Ukázala mu směr. "Tam za tím třetím sloupem."

"Dobře." Ivan se tím směrem vydal a v duchu nepřestával dumat, kam se poděl Pierrův vůz. Goff byl stále ještě v bezvědomí a byl ještě bezvládnější než jeho kolegové, zasažení paralyzérem. Ivan se rozhodl, že ten dojem nejspíš vzbuzuje nazelenalý odstín jeho pleti a podivný naběhlý hrbolek na jeho hlavě. Přitáhl Goffa k ostatním a pokusil se Szabovým komunikátorem přivolat Jorise. Neozvala se žádná odpověď. Jen puls na Szabově zápěstí byl uspokojivě silný.

Dono už se mohl hýbat, ale stále ještě se nemohl postavit. Ivan se zamračil a vyběhl po rampě nahoru.

Tam hned za první zatáčkou našel Pierrův vůz stát trochu nakřivo přes chodník. Ivan nevěděl, jakým trikem se jim Jorise podařilo vylákat ven, ale mladý zbrojnoš ležel po zásahu paralyzérem jako bezvládná loutka přímo před autem.

Ivan si povzdychl a vtáhl ho na zadní sedadlo vozu. Pak s vozem opatrně zacouval dolů.

Donovi už se vracela barva do tváří a seděl téměř rovně.

"Musíme Dona dostat k lékaři," řekla Olivie Ivanovi rozčileně.

"Jo. Potřebujeme toho spoustu," souhlasil s ní Ivan. "Některým dáme synergini," kývl bradou směrem k Szabovi, který se na zemi začínal hýbat a sténat, "a těm ostatním fastpenti." Zamračil se na útočníky, ležící na hromadě. "Poznáváš alespoň někoho, Dono?"

Dono přimhouřil oči, aby je lépe rozeznal: "Nikdy jsem je neviděl."

"Jsou jenom najatí. Určitě někým, kdo má kdovíkolik prostředníků. Než je Císařská bezpečnost vystopuje, může to trvat celé dny."

"Jenže to už bude po hlasování," vzdychl Dono.

Já s tímhle nechci nic mít. Tohle není moje práce. Ani moje vina. Jenže tohle je vážně politický precedens, který by se nelíbil nikomu. Tohle je příšerné. Prostě... hrozné.

"Olivie," zeptal se jí Ivan. "Uměla bys řídit Donův vůz?"

"Asi ano..."

"Dobře. Pomoz mi je naložit."

S Oliviiinou pomocí se Ivanovi podařilo naskládat na zadní sedadla vozu Vorrutyerovy zbrojnoše vedle nešťastného Jorise a odzbrojené útočníky už méně opatrně zavřeli do jejich vlastního vozu. Pečlivě za nimi zvenčí zamkli všechny dveře a vzali s sebou vibranuž, všechny nelegálně držené paralyzéry a také lahvičku tekutého obvodu. Olivia pak něžně pomohla Donovi odkulhat k jeho vozu a usadila ho na přední sedadlo s nohou nataženou dopředu. Ivan si při pohledu na plavou hlavu skloněnou k černé hluboce povzdychl a zavrtěl hlavou.

"Tak kam?" zavolala Olivia, když zavírala dveře.

Ivan naskočil do druhého vozu a zavolal na ní: "K nám! Do Vorpatrilovic domu!"

KAPITOLA 18

Ve velké zasedací síni Rady hrabat panovala temná nálada, i přes skvrny jasného světla, prodírajícího se vitrážovými okny ve východní stěně na dubovou podlahu.

Miles si pomyslel, že přišli brzy, ale pak u stolku Vorbrettenovic okrsku zahlédl Reného, který přijel ještě dřív. Miles si na svůj stůl v přední řadě odložil náruč fólií a materiálů a pak přešel do druhé řady, aby pozdravil Reného.

René vypadal ve své tmavozelené uniformě s oranžovým proužkem dost úpravně, ale tvář měl strnulou.

"Takže," pozdravil ho Miles s předstíraným veselím, aby mu trochu pozvedl náladu, "je to tu."

Renému se podařilo vyloudit na tváři letmý úsměv. "Je to příliš těsné. Nepodaří se nám to, Milesi." Prstem nervózně zaťukal na grafické znázornění zasedání, stejné, jaké si Miles položil na svůj stůl.

Miles si postavil nohu s nablýskanou hnědou botou na Reného lavici, záměrně bezstarostně se předklonil a očima přelétl jeho papíry. "Je to těsnější, než jsem doufal," přiznal. "Ale nestahuj kalhoty, brod je ještě daleko. Nikdy nevíš, kdo na poslední chvíli změní názor."

"Ano, bohužel to platí na obě strany," chmurně přiznal René.

Miles nemohl než souhlasně pokrčit rameny. Příště by se nemělo o všem hlasovat, rozhodl se. Chm. Demokracie. Ucítil nával adrenalinu do žil, jako kdysi před bitvou, jenže tady se mu bohužel nepodaří vybit své napětí tím, že by někoho zastřelil. Na druhé straně ani po něm tady nejspíš nikdo střílet nebude. Měl bys být rád.

"Podařilo se ti ještě něco, když jsi odešel s Gregorem?" zeptal se ho René.

"Snad ano. Byl jsem vzhůru do dvou do rána a předstíral zájem o to, co povídají přátelé Henriho Vorvolka. Snad jsem Vorgarina přesvědčil, aby hlasoval pro tebe. Dono... to u něj nemá tak jisté. A jak se tobě vedlo u Vorsmythových? Podařilo se vám s Donem na poslední chvíli ještě někoho ulovit?"

"Byl jsem tam sám," řekl René. "Dona jsem neviděl. Ten tam vůbec nedorazil."

Miles se zamračil. "Vážně? A já slyšel, že se tam chystá. Napadlo mě, že když tam budete vy dva, budete na to stačit."

"Nemůžeš být všude." René se odmlčel. "Donův bratranec Byerly ho všude hledal. Nakonec se už taky neukázal."

"Hm. Jestli... ne, sakra." Kdyby byl Dono včera v noci zabit, už by se to vědělo. Informační síť zbrojnošů by to už určitě roznesla. Volala by Císařská bezpečnost nebo tak něco. Miles by to přece věděl. Nebo ne?

"Tatya je tady," povzdychl si René. "Říkala, že to doma nevydrží... jestli to pro ni dnes večer ještě bude domov."

"Neboj se, bude to v pořádku."

Miles přešel na nejnižší stupeň síně a vzhlédl nahoru na galerii, lemovanou bohatě vyřezávanou balustrádou. Galerie se už začínala zaplňovat různými příbuznými přítomných Vorů a jinými lidmi s právem přístupu k zasedání. V zadní řadě seděla i Tatya Vorbrettenová a vypadala ještě zkormouceněji než sám René. Vedle ní seděla jedna z Reného sester.

Miles jí optimisticky ukázal vztyčený palec, i když sám cítil, že jeho gesto je umělé.

Do síně začalo přicházet víc členů. Dorazila skupinka kolem Borise Vormoncriefa včetně mladého Sigura Vorbrettena, který úsečným kývnutím hlavy pozdravil svého bratrance Reného. Sigur se nepokusil přiblížit k Reného stolku a místo toho se usadil poblíž svého otce. Měl na sobě konzervativní denní oblek. Ve vorbrettenové uniformě se přijít neodvážil. Vypadal nervózně, což by Milese normálně povzbudilo, kdyby nevěděl, že se tak Sigur tváří pořád. Miles se vrátil ke svému vlastnímu stolku a začal si na svém seznamu odškrtnávat příchod.

Přistoupil k němu René. "Tak kde je Dono? Když přijde pozdě, nemůžu mu předat slovo, jak jsme to plánovali."

"Klid. Konzervativci budou také přicházet pozdě, aby se tak ujistili, že jsou tu všichni jejich členové už před nimi. Když budu muset, vezmu si slovo, ale teď to nech na nich."

"Dobře," souhlasil René a vrátil se na své místo. Položil si ruce na stůl, asi aby nebylo vidět, jak se mu chvějí.

Ksaku, Dono má přece dvacítku věrných zbrojnošů. Nemohl se jen tak ztratit ze světa. Potenciální hrabě by měl být

schopen dostavit se na zasedání Rady včas. Přece nečeká, že ho Miles bude vodit za ručičku. Lady Donna byla svými pozdními příchody a dramatickými výstupy proslavena po celém městě. Miles doufal, že tyhle zvyky také nechala na Kolonii Beta. Zabubnoval prsty do desky stolku, odvrátil se, aby na něj René neviděl, a zapnul svůj náramkový komunikátor.

"Pyme?" zamumlal do něj tiše.

"Ano, můj pane?" ozval se okamžitě Pymův hlas. Pym čekal venku na parkovišti u Milesova vozu a nepochybně se dobře bavil s nespočetnými zbrojnoši, čekajícími jako on na své pány. No, všichni tam nebyli, například hrabě Vorfolse vždycky přijížděl taxikem. Dnes ale ještě nedorazil.

"Chci, abys zavolal do Vorrutyerovic sídla a zjistil, jestli už lord Dono vyrazil. Jestli ho něco zdržuje, postarejte se o to a dopravte ho sem. Pomozte jim se vším, co bude potřeba, ano? Pak se mi přihlas."

"Rozumím, můj pane." Kontrolka na komunikátoru zhasla.

Do síně vpochodoval Richards Vorrutyer navlečený ve vorrutyerské uniformě, zřejmě aby dal najevo svůj téměř jistý status hraběte. Položil si materiály na stolek Vorrutyerů uprostřed druhé řady a rozhlédl se kolem. Pohledem se zastavil u Milese. Šedomodrá uniforma mu sice slušela, ale když k němu Miles přistupoval, všiml si, že švy kalhot nesou známky spěšných úprav. Kolikpak asi let měl Richards tu uniformu ve skříni a čekal na tenhle okamžik? Miles ho pozdravil mírným úsměvem a nedal najevo svůj vztek.

"Říká se," zavrčel na něj Richards tiše a také s potlačovaným vztekem, "že čestný politik je ten, který už zůstane koupenny. Vypadá to, že to nejsi ty, Vorkosigane."

"Měl by sis příště vybírat nepřátele lépe," vydechl v odpověď Miles.

Richards si odfrkl. "To ty taky. Neblafoval jsem. To zjistíš ještě dnes." Odpochoval ke skupině kolem Vormoncriefova stolku.

Miles ovládl nevoli. Richards se přece jen bojí. Nechodil by mu vyhrožovat jen tak zbůhdarma. Jenže kde je Dono? Miles si na okraj svého seznamu načmáral seznam ručních palných zbraní žoldnéřské flotily a uvažoval přitom, jak velmi nepříjemné by mu bylo, kdyby budoucích čtyřicet let ve slepém úhlu za jeho zády sedával Richards Vorrutyer.

Sín už se pomalu zaplňovala. Bylo v ní tepleji a také hlučněji a živěji. Miles se postavil a obešel síň, aby prohodil ještě pár posledních slov s přívrženci progresivní strany a naposledy zkusil zalobbovat u těch, kteří se ještě nerozhodli. Přijel i Gregor, sotva minutu před začátkem. Dovnitř vešel svým soukromým vchodem v zadní stěně místnosti, za kterou měl svou soukromou kancelář. Zaujal své tradiční místo na obyčejné vojenské skládací stoličce čelem ke svým hrabatům a vyměnil si pozdrav s lordem Strážcem Kruhu Mluvčích. Miles ukončil svůj rozhovor a usadil se na své místo. Přesně ve stanovenou dobu lord Strážce povolal všechny k pořádku.

A Dono pořád nikde, zatraceně! Jenže ani druhé straně ještě nedorazili všichni. Přesně jak Miles Renému říkal, vzala si slovo konzervativní strana a po dvouminutových úvodních řečech si začali předávat slovo jeden druhému se spoustou dlouhých pauz, štrachání v papírech a jiného zdržování. Všechna hrabata, která už byla na podobně tradiční úvody zvyklá, se podívala na hodinky, přepočítala přítomné a usadila se na svých lavicích pohodlněji. Gregor je lhotečně pozoroval. Na jeho tváři nebylo vidět ani náznak netrpělivosti nebo jiného pocitu.

Miles si skousl ret a srdce se mu rozbušilo prudčeji. Ano, je to tu jako před bitvou. Jestliže na něco zapomněl, teď už to nenapraví. Tak jdeme.

###

Když Kateřina otevřela po zazvonění zvonku dveře a uviděla na prahu Vasilije a Huga, hrdlo se jí sevřelo. Pak jí proběhla vlna hněvu na ty dva za to, že jí takhle dokázali znechutit radost ze setkání s rodinou. Jen tak tak se ovládla, aby nezačala protestovat, že ona jejich pravidla dodržela. Ovládla se a řekla mrazivě: "Ano? Co vy dva zase chcete?" Podívali se na sebe. Hugo řekl: "Můžeme jít dál?"

"Proč?"

Vasilij sevřel ruku v pěst. Otřel si druhou vlhkou dlaň o kalhoty. Dnes přišel v uniformě poručíka. "Je to velmi naléhavé."

V jeho tváři bylo opět znát výraz člověka, který se obává své přítomnosti v tak zkaženém městě. Kateřina málem podlehla pokušení zavřít před nimi dveře a nechat Vasilije napospas jeho obavám, že ho sežerou kanibalové, kteří podle jeho názoru zřejmě Vorbarr Sultanu obývají. Jenže Hugo dodal: "Prosím, Kateřino. Opravdu je to velmi naléhavé." Rozmrzele se vzdala a pokynem ruky je vyzvala, aby vstoupili dovnitř. V pokoji se neposadili. "Nikki je doma?" zeptal se Vasilij bez úvodu.

"Ano. Proč?"

"Chci, aby se hned připravil na cestu. Musím ho hned odvézt z hlavního města."

"Cože?" vyfískla Kateřina. "A proč? Kdo vám zase co namluvil? Nemluvila jsem s lordem Vorkosiganem a ani jsem ho nenavštívila od té doby, co jsem mu měla povoleno jít oznámit váš zákaz! A vy jste s tím souhlasil! Hugo je můj svědek!"

Vasilij mávl rukou. "Jedná se o něco jiného. Mám jinou a mnohem horší informaci."

"Jestli pochází ze stejného zdroje, tak jste hloupější, než jsem si myslela, Vasiliji."

"Sám jsem zavolal lordu Richarsovi, abych si to ověřil. Dozvěděl jsem se mnohem víc o neklidné situaci, která tu panuje. Jakmile bude Richards Vorrutyer potvrzen jako hrabě Vorrutyerského okrsku, chce veřejně v Radě obvinít lorda auditora Vorkosigana ze smrti mého bratrance. A myslím, že pak dojde ke krvepolití."

Kateřině se sevřelo hrdlo úzkostí. "Ale ne! Ten hlupák...!"

Z kuchyně právě dorazila teta Vorthysová, kterou zřejmě přilákaly zvýšené hlasy. Za ní se objevil Nikki, který při

pohledu na vážné tváře dospělých očividně polkl nadšený výkřik strýčka Hugo!

"Vítám tě, Hugo," řekla teta Vorthysová. Pak nejistě dodala: "A vy jste... Vasilij Vorsoisson, že?" Kateřina jí i Nikkimu jen v hrubých rysech vylíčila průběh jejich předchozí návštěvy. Nikki byl podrážděný a trochu se bál. Teta Vorthysová tenkrát podpořila Milesův názor, že bude nejlepší čekat, až se strýc Vorthys vrátí, aby se pokusil jejich nedorozumění urovnat.

Hugo jí uctivě kývl na pozdrav a pokračoval: "Musím souhlasit s Kateřinou, jenže i tak to Vasilijovy obavy jen potvrzuje. Neumím si představit, co to Vorrutyera popadlo, že se do něčeho takového hodlá pustit, když je ve městě sám Aral Vorkosigan. Člověk by si myslel, že bude mít dost rozumu na to, aby s tím počkal, až se vícekrát vrátí na Sergyar."

"Aral Vorkosigan!" vykřikla Kateřina. "A to si vážně myslíte, že Gregor strpí takový útok na jeden ze svých vybraných Hlasů? A to už vůbec nemluvím o tom, jak se bude dívat na toho, kdo se pokusí vyvolat takový skandál těsně před jeho svatbou...! Richars není jen hlupák. Je to blázen!" Nebo se něčeho strašně moc bojí, ale čeho by se proboha Richars mohl bát?

"Pokud vím, tak je to blázen," potvrdil Vasilij. "Přece jen je Vorrutyer. Pokud se to všechno nakonec zvrhne v bojůvky urozených Vorů tak jako v minulosti, nikdo tady ve městě nebude v bezpečí. A už vůbec ne ten, kdo s nimi má nějaké styky. Chci, aby byl Nikki na cestě dřív, než se do toho hlasování pustí. Víš, mohli by odříznout železniční dopravu. Během Vordarianského povstání to udělali." Podíval se na tetu Vorthysovou, aby to potvrdila.

"No, to je sice pravda," přiznala to, "ale dokonce ani za Vordarianského povstání se nebojovalo po celém městě. Jednotlivé boje byly přesně cílené."

"Ale kolem univerzity se bojovalo," odsekl jí.

"Ano, trochu."

"Tys to viděla?" zeptal se Nikki, jehož pozornost to okamžitě upoutalo.

"Jen jsme si toho všimli," řekla mu na to.

Vasilij trochu rozmrzele dodal. "Budu rád, když pojedete s námi, Kateřino - a samozřejmě i vy, madam Vorthysová - nebo byste se mohly ukrýt u bratra." Ukázal gestem na Huga. "Protože je známo, že se o vás lord Vorkosigan zajímá, možná byste mohly přitáhnout nežádoucí pozornost."

"A napadlo vás, že Milesovi nepřítel by zrovna tak mohli pozornost soustředit na vás? Že vás využívají ke svým účelům?" Kateřina se nadechla, aby se uklidnila. "Napadlo vás vůbec, že Richars Vorrutyer třeba nebude potvrzen jako hrabě? Že by to mohl vyhrát lord Dono?"

"Ta bláznivá ženská?" užasl Vasilij. "To není možné."

"Není bláznivá a není to ženská," řekla Kateřina. "A jestli získá Okrsek, tak to tu všechno děláte zbytečně."

"Nebudu riskovat život ani život Nikkiho, madam," řekl Vasilij upjatě. "Jestliže vy se rozhodnete zůstat a riskovat, nebudu vás přemlouvat. Nicméně mám ale povinnost chránit Nikkiho."

"Stejně jako já," řekla Kateřina.

"Ale mami," řekl Nikki, který chtěl zřejmě ukončit tuhle nikam nevedoucí debatu. "Lord Vorkosigan přece tátu nezavraždil."

Vasilij se k němu sklonil a věnoval mu mírný a soucitný úsměv. "A jakpak to víš, Nikki?" zeptal se ho laskavě. "Jak to může někdo vědět? To je ten problém."

Nikki stiskl rty a nejistě se zahleděl na Kateřinu. Ta si uvědomila, že Nikki neví, jestli o svém rozhovoru s Císařem musí mlčet - a že to neví ani ona sama.

Musela přiznat, že Vasilijova nervozita byla nakažlivá. Zřejmě už ji chytil i Hugo. A i když od poslední války hrabat, která ohrožovala stabilitu Císařství, už uplynulo hodně času, mrtvému člověku už nepomohou ani Císařské jednotky, které by eventuálně válku přišly zastavit. "Vasiliji, takhle těsně před Císařovou svatbou je ve městě spousta příslušníků bezpečnosti. Kdokoliv - kdokoliv - kdo by se pokusil vyvolat veřejný nepokoj, by dostal přes ruce tak, že by ani netušil, odkud ta rána přiletěla. Myslím, že vaše obavy jsou... přehnané." Původně chtěla říct, že jsou bezpředmětné. Jenže co kdyby Richars vážně získal okrsek, a tím pádem i právo obvinít některého z členů Rady?

Vasilij zavrtěl hlavou. "Lord Vorkosigan si udělal nebezpečného nepřítele."

"Lord Vorkosigan sám je nebezpečný nepřítel!" Kousla se do rtu. Příliš pozdě.

Vasilij se na ni zahleděl, zavrtěl hlavou a obrátil se k Nikkimu. "Nikki, sbal si věci. Odjedeš se mnou."

Nikki se podíval na Kateřinu. "Mami?" zeptal se nejistě.

Cože to Miles říkal o tom, jak žijeme v zajetí starých zvyků? Znovu a znovu dávala přednost Tienovým přáním před tím, co si přál Nikki, dokonce i když s ním nesouhlasila, a to jen proto, že Tien byl Nikkiho otcem, protože na to měl právo a protože nutit Nikkiho volit mezi rodiči se jí zdálo kruté. Nikki vždycky v jejich hádkách sloužil jako rukojmí. Že bude Nikki znovu sloužit jako rukojmí i doma a navíc podle barraryarských zákonů ji nikdy nenapadlo. A teď se to na ni sesypalo jako cihlová zeď.

Jenže, zatraceně, Vasilijovi Vorsoissonovi nikdy žádný slib nesložila. Nikkiho srdce mu nepatří. Co kdyby se Kateřina a Nikki místo hráčů stali spojenci? Co by se mohlo stát?

Založila si ruce na prsou a mlčela.

Vasilij natáhl po Nikkim ruku. Nikki uhnul a schoval se za Kateřinu. Vykřikl: "Mami, nemusím s ním chodit, že ne? Měl jsem jít dnes večer za Arthurem! Já nechci odejít s Vasilijem!" V hlase mu znělo pobouření a vztek.

Vasilij se zhluboka nadechl a pokusil se zachovat si důstojnost: "Madam, ukázněte své dítě!"

Kateřina se na něj dlouho mlčky dívala. "Proč, Vasiliji?" řekla konečně sametovým hlasem. "Já myslela, že jste mi Nikkiho právě odebral? Očividně nedůvěřujete tomu, že ho dokážu obstarat a ochránit. Tak jak ho mám ukáznit?"

Teta Vorthysová zachytila význam jejích slov a trhla sebou. Hugo, otec tří dětí, to také pochopil. Kateřina právě dala

Nikkimu mlčenlivý souhlas dělat si co chce. Starý mládenec Vasilij nepochopil nic. Teta Vorthysová řekla sotva slyšitelně: "Vasiliji, vážně si myslíte, že je to moudré..." Vasilij přísně natáhl ruku. "Nikki. Tak jdeme. Musíme chytit vlak v jedenáct nula pět." Nikki si založil ruce za záda a řekl hrdinsky: "Ne." Vasilij ho varoval: "Když budu muset, odnesu tě na zádech násilím!" Nikki se zajíkl: "A já budu křičet. Každému řeknu, že jsi mě unesl. Řeknu jim, že nejsi můj táta. A bude to pravda!" Hugo se tvářil stále více znepokojeně. "Proboha, Vasiliji, nechtěj, aby ten kluk dostal hysterický záchvat! Tyhle děti dokáží křičet celé hodiny! Pak se na tebe všichni dívají, jako bys byl Pierre Krvežiznivý. Staré babičky ti chodí vyhrožovat..." "Jako například já," přerušila ho teta Vorthysová. "Pánové, ráda bych vám -" Podrážděný a rudnoucí Vasilij znovu po Nikkim chňapl, ale ten byl rychlejší a schoval se tentokrát za profesorku. "A řeknu jim, že mě unášíš k morálním účelům!" vykřikl zpoza své ochrany. Vasilij se zeptal Huga užasle: "Jak na takovou věc přišel?" Hugo nad tím mávl rukou: "Nejspíš to někde slyšel. Děti takové věci často opakují." Vasilij zřejmě něco takového nikdy neslyšel. Že by mu selhávala paměť? "No tak, Nikki, podívej se," řekl rozumným hlasem Hugo a předklonil se, aby na chlapce lépe viděl. "Jestli nechceš jít s Vasilijem, co kdyby ses místo toho vydal navštívit tetu Rozálii a Edie a mé chlapce?" Nikki zaváhal. Kateřina také. Tenhle návrh by možná Nikki přijal, jenže Vasilij využil toho, že Nikki soustředil pozornost na Huga a popadl ho za paži. "Ha! Mám tě!" "Au! Au! Au!" zaječel Nikki. Možná to bylo proto, že Vasilijovo rodičovstvím nevytvářející ucho nedokázalo rozlišit mezi výkřikem skutečné bolesti a křikem jen naoko, ale když se Kateřina k němu obrátila, uskočil zpátky a povolil sevření. Nikki vyrazil nahoru po schodech. "Nikam nejdu!" zakřičel přitom přes rameno. "Nejdu! Nejdu! Nemůžeš mě nutit. Máma nechce, abych šel!" Na vrcholku schodů se na okamžik otočil a zavřískl na Vasilije, který se v jeho pronásledování dostal teprve ke schodům: "Budeš litovat, že jsi mámu rozzlobil!" Hugo, o deset let starší a mnohem zkušenější, jen beznadějně zavrtěl hlavou a vydal se za nimi. Teta Vorthysová, s obavou ve tváři a lehce pobledlá, je následovala. Shora se ozvalo bouchnutí dveří. Když Kateřina dorazila ke dveřím strýčkovy pracovny, našla u nich skloněného Vasilije, jak ze všech sil lomcuje klikou. "Nikki! Otevři ty dveře! Okamžitě je odemkni! Slyšel jsi mě?" Vasilij se otočil ke Kateřině. "Tak dělejte něco!" Kateřina se opřela o protější stěnu, znovu si založila ruce na prsou a usmála se. "Znám jen jednoho člověka, který dokázal Nikkiho dostat ze zamčené místnosti. A ten tady není." "Nařídte mu, ať vyleze!" "Vasiliji, pokud ho skutečně hodláte převzít do své péče, tak je to váš problém," odušila Kateřina chladně. Nevyřčené první z mnoha problémů zůstalo mezi nimi viset ve vzduchu. Hugo k nim konečně udýchaně přisupěl a řekl: "Nakonec se vždycky uklidní a vylezou. Zvlášť jestli tam není jídlo." "Nikki dobře ví, kde má profesor sušenky," řekla důstojně teta. Vasilij se postavil a zkoumavě se zadíval na masivní dřevo dveří a staré železné kování. "Nejspíš by se to dalo vyrazit," řekl váhavě. "Ne v mém domě, Vasiliji Vorsoissone!" vykřikla teta Vorthysová. Vasilij pokynul Kateřině: "Tak mi najděte šroubovák!" Kateřina se ani nepohnula. "Najděte si ho sám." Pitomče, nedodala už, ale i tak to zřejmě pochopil. Vasilij zrudlý vzteky se znovu sklonil ke klíčové dírci: "Co to tam dělá? Slyším nějaké hlasy." Hugo se sklonil k němu: "Myslím, že někoho volá přes terminál." Teta Vorthysová se kradmo podívala ke dveřím své ložnice. Z té vedly dveře do koupelny a z té opět další do profesorovy pracovny. Když tuhle okliku nenavrhne sama teta Vorthysová, proč by se Kateřina musela obtěžovat? Oba muži teď tiskli ucha ke dveřím. "Slyším tam dva hlasy. S kým to tak může mluvit?" zeptal se Vasilij, ale odpověď zřejmě nečekal. Kateřinu náhle napadlo, že to ví. Až se při té myšlence zajíkla. "Ach," uklouzlo jí neslyšně, "Proboha..." Teta Vorthysová si ji zkoumavě změřila. V jeden hysterický okamžik Kateřinu napadlo vyrazit skrze tetinu ložnici a vypnout Nikkimu terminál dřív, než bude pozdě. Ale v uších jí zazněla vzdálená ozvěna hlasu, říkajícího: Uvidíme, jak to půjde. Tak dobře.

##

Jeden z hrabat z kliky Borise Vormoncriefa právě vedl dlouhou a nudnou řeč. Miles přemýšlel, jak dlouho budou tyhle odklady ještě pokračovat. Gregor už začínal vypadat trochu znuděně. Ze zadní místnosti vyšel jeden z Císařových osobních zbrojnošů, přistoupil k Císaři a něco mu zašeptal do ucha. Gregor se zatvářil překvapeně, na něco se zeptal a pokynul zbrojnoši, aby se vzdálil. Gestem naznačil lordu Strážci Kruhu Mluvčích, aby k němu přistoupil. Miles strnul, protože čekal, že Gregor teď přikáže přestat s tím zdržováním a přikročit k hlasování. Místo toho ale lord Strážce jen přikývl a vrátil se na svou lavici. Gregor se postavil a vyšel zadními dveřmi ze síně ven. Hovořící hrabě se po něm ohlédl, zaváhal, ale pak pokračoval. Zřejmě to nebylo nic

významného, uklidňoval se Miles. Občas si i Císař musí odskočit.

Miles využil té chvíle, aby znovu zapnul svůj komunikátor: "Pyme? Co je s Donem?"

"Právě mi volali ze sídla Vorrutyerů," řekl Pym po chvíli. "Dono je na cestě. Kapitán Vorpatril ho doprovází."

"To jede až teď?"

"Zdá se, že dorazil domů teprve před hodinou."

"Co dělal celou noc?" Snad si Dono probíhá noc před hlasováním nevybral na pitku s Ivanem - nebo na druhou stranu právě, aby si něco dokázal... "To je jedno. Hlavně dohlédněte na to, ať se sem dostane v pořádku."

"Spolehněte se, pane."

Gregor se vrátil za malou chvíli, takže si mohl skutečně jen odskočit. Znovu se usadil na své místo. Kruh Mluvčích nepřerušil, ale vrhl letmý a trochu pobavený pohled Milesovým směrem. Miles se napřímil a pozorně se na něj zadíval, ale Gregor už mu nic nenaznačil a namísto toho se se svým obvyklým netečným výrazem, který mohl tajit právě tak nudu jako vztek, zaposlouchal do proslovu.

Miles nechtěl svým oponentům poskytnout to potěšení, aby ho viděli, jak si okusuje nehty. Konzervativcům brzy dojdou všichni jejich mluvčí, pokud se rychle nedostaví někdo další. Miles si znovu spočítal přítomné, nebo spíš neobsazené stolky. Kvůli tak důležitému hlasování byla účast vysoká. Vortugalov ani jeho zástupce se nedostavili, přesně jak slíbila lady Alys. Naprosto nevysvětlitelně ale chyběli také Vorhalas, Vorpatril, Vorfolse a Vormuir. Protože jejich čtyři hlasy by stejně připadly konzervativní straně, nebral to Miles jako vážnou ztrátu. Začal si na okraj své fólie sepisovat seznam chladných zbraní, nožů, mečů a šavlí a čekal dál.

#

"...sto osmdesát devět, sto devadesát, sto devadesát jedna," počítal spokojeně Enrique.

Kareen vzhledla od své práce na terminálu a naklonila se, aby lépe viděla na escobarského vědce. S Martyinou pomocí právě dokončovali počítání chycených vorkosiganských brouků a zároveň je odkládali do jejich nově vyčištěného úlu."

"Chybí nám jich jen devět," řekl Enrique šťastně. "To je méně než pět procent populace. To je na tak velkou pohromu ještě přijatelná ztráta. Alespoň, že mám tebe, zlatíčko."

Obrátil se k Martye a natáhl se za její záda pro sklenici, ve které byla zavřená královna vorkosiganských brouků. Přinesla ji včera večer s vítězným křikem mladší dcera zbrojnoše Jankowského. Odstranil víčko a vyklopil si brouka na dlaň. Královna během svého výletu vyrostla o dva centimetry, alespoň podle Enrikových údajů, a teď byla větší než jeho dlaň. Přiblížil k ní obličej, poslal jí několik vzdušných pusinek a pak něžně špičkou prstu pohladil její hnědé krovky. Brouk mu zaťal tvrdé nožky do dlaně, až se objevila kapka krve, a zasyčel na něj.

"Ten zvuk vydávají, když mají radost," informoval Enrique Martyu, když si všiml jejího pohledu.

"Aha," řekla Martya.

"Chtěla by sis ji pohladit?" Natáhl k ní dlaň s broukem.

"No, proč ne?" řekla Martya. Pohladila brouka a ten ji za to odměnil dalším zasyčením a prohnul se. Martya se zašklebila.

Kareen si v duchu pomyslela, že člověk, jehož představa zábavy je hladit, krmit a starat se o brouka, který na něj za to nepřátelsky syčí, bude s Martyou určitě skvěle vycházet. Enrique po chvíli položil královnu do úlu, aby se o ni postarali její úslužní poddaní.

Kareen si oddychla a vrátila se ke své práci. Musela rozšifrovat Markem načmárané poznámky, týkající se analýzy cen jejich prvních pěti výrobků. Už jen vymyslet jim názvy bylo dost těžké. Mark neměl příliš originální nápady, protože ani jeho Vyblitá Vanilka a Chitinové Chrupky jim příliš nepomohly.

Sídlo Vorkosiganů bylo dnes neobvykle tiché. Zbrojnoši, které si s sebou neodvedl Miles, odešli s vicekrálem a vicekrálovnou jako doprovod na nějakou slavnostní snídani na počest budoucí Císařovny. Většina služebnictva dostala volno. Mark využil téhle příležitosti a odjel s Ma Kostí, která už začala pracovat na vývoji jejich produktů skoro na plný úvazek, na prohlídku nějaké malé továrny na mléčné výrobky. Tsipis jim v Hassadaru našel něco podobného, jenže jejich výroba se stěhovala do větších prostor, a tak Tsipis Markovi navrhl továrničku jako možné místo, kde by se dalo zpracovávat jejich broučí máslo.

Kareen dnes nemusela do práce jet. Včera v noci se jí poprvé podařilo přespat v sídle Vorkosiganů. K její radosti se k ní a k Markovi nikdo nechoval ani jako k dětem, ani jako ke zločincům, ale jako k jakýmkoliv jiným dvěma dospělým lidem. Spali v Markově ložnici a co se dělo tam, do toho nikomu nic není. Mark si dnes ráno při cestě z domu hvízdal - falešně, protože po svém bratru a původci zřejmě zdědil stejný dar hudebního hluchu. Kareen si tiše broukala mnohem melodičtěji.

Když se ozvalo váhavé zaklepání na dveře, trhla sebou. Za dveřmi stála jedna ze služebných s ustaraným výrazem ve tváři. Služebnictvo v sídle Vorkosiganů se všeobecně chodbě, kde byla laboratoř, spíše vyhýbalo. Někteří se báli brouků. Jiní se báli mnohem víc nestabilně na sebe navršených sklenic s broučím máslem, které ji lemovaly po obou stranách. A všichni brzy zjistili, že zabloudit do těchto míst znamená být zatažen do laboratoře a být nucen ochutnávat nové produkty, připravené z broučího másla. Tohle riziko značně snížilo veškerá vyrušování na minimum. Kareen si vzpomněla, že tahle služebná v sobě spojuje všechny tři body averze.

"Slečno Koudelková, slečno Koudelková... doktore Borgosi, máte návštěvu."

Služebná ustoupila, aby dovnitř mohli projít dva muži. Jeden byl štíhlý a ten druhý... urostlý. Oba na sobě měli dlouhou cestou zmačkané šaty, které Kareen rozpoznala jako escobarský druh oblečení. Štíhlý muž, mladě vypadající nebo mladý s chováním staršího člověka, to se dalo těžko rozeznat, držel v ruce složku naplněnou fóliemi. Ten urostlý stál za

ním.

Štíhlý muž postoupil dopředu a oslovil Enrika: "Vy jste doktor Enrique Borgos?"

Enrique sebou trhl, když zaslechl escobarský přízvuk. Určitě mu to muselo po dlouhém pobytu mezi samými

Barrayarany připadat jako závan domova. "Ano."

Štíhlý muž vítězně mávl volnou rukou: "No konečně!"

Enrique se ostýchavě usmál. "Vy jste slyšeli o mé práci? Nejste náhodou... investoři?"

"To sotva." Štíhlý muž se zuřivě zamračil. "Jsem důstojník Oskar Gustioz - a tohle je můj asistent, seržant Muno.

Doktore Borgosi," důstojník Gustioz formálně položil ruku na Enrikovo rameno, "jste zatčen podle rozkazu Republiky Escobar za zpronevěru, krádež, vyhýbání se soudu a podvod s akciemi."

"Ale," vykřikl Enrique, "tohle je Barrayar! Tady mě zatknout nemůžete!"

"Ale ano, můžu," řekl zachmuřeně důstojník Gustioz. Hodil na laboratorní stůl, který Martya právě uklidila, svazek fólií a otevřel ho. "Tady mám ve správném pořadí oficiální zatykač," začal obracet orazítkované a podepsané fólie, "tady předběžnou žádost o vydání z Barrayarského velvyslanectví na Escobaru se třemi kopiemi a všechny schválené, konečné rozhodnutí Císařské kanceláře tady ve Vorbarr Sultaně, předběžné a konečné rozhodnutí kanceláře hraběte Vorbarry, osmáct zvláštních povolení k transportu vězně z Barrayarské císařské skokové stanice a nakonec ještě povolení Městské rady Vorbarr Sultany, podepsané lordem Vorbohnem osobně. Trvalo mi skoro měsíc, než jsem se tou byrokracií prokousal, a na téhle ztracené planetě už nebudu ani o hodinu déle. Můžete si sbalit jedno zavazadlo, doktore Borgosi."

Kareen vykřikla: "Ale Mark za Enrika všechny závazky už zaplatil! My jsme si ho koupili - teď je náš!"

"Zaplacení dluhu nezrušilo podané žaloby, slečno," informoval ji úsečně escobarský důstojník.

"A proč tedy zatýkáte Enrika, a ne Marka?" zeptala se Martya. Zadívala se na stoh fólií.

"Nech si ty nápady," zasyčela na ni Kareen tiše.

"Jestli máte na mysli toho nebezpečného šílence, známého pod jménem lord Mark Pierre Vorkosigan, slečno, tak jsem se snažil. Věřte mi, snažil jsem se. Půldruhého týdne jsem sháněl potřebnou dokumentaci. Jenže ho chrání diplomatická imunita třetího stupně, která zahrnuje téměř všechno, snad jen kromě úkladné vraždy. Navíc jsem ještě zjistil, že už jen vyslovení jeho jména způsobí, že se všichni barrayarští úředníci změní v ty nejpříšernější byrokraty, a to od sekretářky přes úředníky velvyslanectví a tak dále. Chvilí jsem si myslel, že jsem se zbláznil. Konečně jsem se s tím ale smířil."

"A ty léky vám taky hodně pomohly, pane," podotkl vlídně Muno. Gustioz se na něj zamračil.

"Ale vy mi už neuniknete," pokračoval k Enrikovi. "Takže si sbalte to zavazadlo. Hned."

"Nemůžete sem jen tak vtrhnout a odvést ho pryč!" protestovala Kareen.

"Umíte si představit, kolik námahy mě to stálo?" řekl Gustioz.

"Jenže my Enrika potřebujeme. Jeho znalosti jsou v naší společnosti všechno! On je celé naše výzkumné a vývojové oddělení! Bez Enrika nikdy nebudeme mít brouky, co se živí barrayarskou vegetací!"

Bez Enrika mohou celou společnost zavřít a její akcie jí budou k ničemu. Celá její práce, všechno Markovo úsilí, to všechno bude k ničemu. Nebudou příjmy ani zisky a žádná nezávislost. Žádný další sex s Markem. Zbudou jí jen dluhy a ostuda a pak ještě celá rodina, která se bude poťouchle usmívat a říkat Já ti to říkal... "Nesmíte si ho odvést!"

"Naopak, slečno," shrnul důstojník Gustioz své fólie opět na hromádku. "Musím to udělat!"

"A co se s Enrikem stane na Escobaru?" zeptala se Martya.

"Půjde před soud," řekl Gustioz se zlomyslným uspokojením. "A doufám, že pak ho čeká vězení. A na hodně dlouhou dobu. Mí nadřízení asi zešílí, až jim předložím vyúčtování za tuhle cestu. Říkali mi, že jedu vlastně na dovolenou. Že prý tam budu sotva dva týdny. A zatím jsem neviděl svou ženu a děti už dva měsíce..."

"Ale to je plýtvání," řekla dotčeně Martya. "Proč byste ho měli zavírat na Escobaru do vězení, když tady dokáže pro lidstvo něco udělat?" Kareen uhodla, že si právě přepočítala svůj podíl na akciích.

"To je mezi doktorem Borgosem a jeho nepřítelny věřiteli," řekl jí Gustioz. "Já jen dělám svoji práci. Konečně."

Enrique se tvářil rozčileně. "Ale kdo se postará o mé holčičky? Vy tomu nerozumíte!"

Gustioz zaváhal a řekl znepokojeně: "V mých rozkazech se nepíše o dětech nic." Zmateně se zadíval na Kareen a Martyu.

Martya řekla: "A jak jste se sem vlastně dostali? Jak jste prošli kolem strážného u brány?"

Gustioz natřásl svůj svazek fólií: "Stránku po stránce. Trvalo to čtyřicet minut."

"Trval na tom, že je musí vidět všechny," vysvětlil seržant Muno.

Martya se zeptala naléhavým hlasem služebné: "Kde je Pym?"

"Odešel s lordem Vorkosiganem, slečno."

"A Jankowski?"

"Taky."

"A je tady vůbec někdo?"

"Všichni odešli s pánem a paní."

"Zatraceně! A co Roic?"

"Ten spí, slečno."

"Okamžitě ho přiveďte."

"Nebude mít radost, že ho budím, když nemá službu, slečno..." namítla nervózně služebná.

"Okamžitě!"

Služebná se váhavě vytratila.

"Muno," řekl Gustioz, který sledoval jejich rozhovor s rostoucím znepokojením. "Vezmi ho," pokynul směrem k Enrikovi.

"Ano, pane." Muno uchopil Enrika za loket.

Martya popadla Enrika za druhou paži. "Ne! Počkat! Nemůžete ho odvést!"

Gustioz se zamračil směrem, kterým zmizela služebná. "Jdeme, Muno."

Muno zatáhl. Martya zatáhla opačným směrem. Enrique vykřikl: "Au!" Kareen popadla první předmět, který jí mohl posloužit jako zbraň, kovový metr, a přidala se ke rvačce. Gustioz zastrčil svůj svazek fólií do podpaží a natáhl se po Martye, aby ji odtrhl.

"Rychle!" křičela Kareen za služebnou a pokoušela se Munovi metrem podrazit nohy. Celá skupinka se otáčela kolem Enrika jako kolem čepu. Konečně se to Kareen podařilo. Muno pustil Enrika, který padl na Martyu a Gustioze. V divokém pokusu získat zpět rovnováhu Muno mávl rukou a tím pohybem zasáhl roh nového broučícího úlu, který stál na lavici.

Blýskavá ocelová bedna se vznesla do vzduchu a z ní jako střely vyletělo sto devadesát dva překvapených vorkosiganských brouků přes celou laboratoř. A protože brouci měli asi stejně aerodynamický tvar jako malé cihly, dopadali na přetahující se lidi, kteří jich ihned několik rozšlápli. Bedna dopadla na zem zároveň s Munem. Gustioz se pokoušel zakrýt se před tímto neočekávaným útokem ze vzduchu a přitom pustil své fólie. Barevně orazítkované fólie se rozletěly mezi prchající brouky. Enrique zavyl jako šílenec. Muno křičel a pokoušel se ze sebe smést brouky a vylézt na laboratorní stůl.

"Tak se na to podívejte! To je vaše vina!" vřeštěla Kareen na oba Escobařany. "Vandalismus! Atentát! Ničení majetku! Ničení vorského majetku přímo na Barrayaru! Ted' máte teprve průšvih!"

"Pomoc!" křičel Enrique a stál na špičkách, aby zmínil ten masakr na podlaze. "Moje holčičky! Moje ubohé holčičky! Dávejte pozor, kam šlapete, vy vrahové!"

Královna, která díky své váze neletěla tak daleko, zalezla pod lavici.

"Co je to za ohavnosti!" ječel Muno ze svého úkrytu na viklajícím se stole.

"Jedovatí brouci," informovala ho zlostně Martya. "Nová barrayarská tajná zbraň. Kdekoliv se vás dotknou, otečete, zčernáte a nakonec vám to místo upadne." Statečně se pokusila hodit brouka Munovi za límec, ale ten ji odehnal.

"To není pravda!" ohradil se popuzeně Enrique, stále stojící na špičkách.

Gustioz klečel na podlaze, vztekle shrabával své fólie a snažil se přitom nedotknout píchajících brouků. Když se postavil, tvář měl brunátnou vzteky. "Seržante!" zařval. "Slezte dolů. Zajistěte toho vězně! Odcházíme."

Muno už překonal strach, trochu tupě sestoupil ze stolu a popadl Enrika o něco profesionálnějším chvatem. Zřejmě se před kolegou styděl za svou první reakci. Když Gustioz sesbíral z podlahy poslední fólie a vrazil je tak, jak byly, do složky, pokoušel se Enrika vystrkat ze dveří.

"A co moje zavazadlo?" kvílel Enrique, když ho Muno vlekl chodbou.

"Ten zubní kartáček ti koupím na lodi," funěl za ním Gustioz. "A taky spodní prádlo. Koupím ti to ze svého. Hlavně ať už jsme pryč!"

Kareen i její sestra obě doběhly ke dveřím současně a musely si dát navzájem přednost. Na chodbu vyběhly v okamžiku, kdy byla jejich biotechnologická budoucnost vlečena chodbou a protestovala, že ti brouci jsou neškodní a prospěšní symbionti. "Nemůžete ho odvést!" křičela Martya.

Když Kareen vyběhla ze dveří, vrazila do naskládaných sklenic s broučím máslem a ty se jí sesypaly na hlavu a ramena a rozletěly se po podlaze. "Au!" Popadla několik sklenic a zadívala se na vzdalující se skupinku. Vybrala si za cíl Gustiozův zátylek, potěžkala sklenicí v pravé ruce a napřáhla ji. Martya, která právě uhnula sklenicím sypajícím se od druhé stěny, na ni zírala s očima rozšířenými pochopením a uchopila také jednu střelu.

"Připravit," lapala po dechu Kareen, "namířit -"

KAPITOLA 19

Dorazit do domu lorda auditora Vorthyse netrvalo Císařské bezpečnosti méně než dvě minuty. Vlastně skoro čtyři. Kateřinu, která zaslechla zvuk otvíraných vchodových dveří, napadlo, jestli by od ní bylo nezdvořilé to mladému a přísně se tvářícímu kapitánovi, který dusal po schodech, připomenout. Za ním ale následoval seržant a z jeho tváře se dalo vyčíst, že rozhodně nemá příliš smyslu pro humor. Čím dál podrážděněji se tvářící Hugo pozoroval Vasilije, který byl plně zaměstnán hučením výhrůzek a slibů do dřeva zamčených dveří. V místnosti za nimi bylo ticho.

Když dorazili dva nově příchozí, oba muži se otočili a šokované se na ně zahleděli.

"Komu to volal?" zamumlal Vasilij.

Císařská bezpečnost je všechny ignorovala, jen zdvořile pozdravila tetu Vorthysovou, která dala najevo překvapení lehce rozšířenými očima. "Madam profesorko Vorthysová." Kapitán kývnutím hlavy pozdravil i Kateřinu. "Madam Vorsoissonová. Omluvte prosím náš vpád. Byl jsem informován, že zde došlo k nezákonnému vniknutí do domu. Můj Císařský pán žádá a nařizuje, abych zadržel všechny přítomné."

"Myslím, že rozumím, kapitáne... Sphaleros, vidíte?" řekla slabým hlasem teta Vorthysová.

"Ano, madam." Otočil hlavu k Hugovi a Vasilijovi. "Identifikujte se, prosím."

Hugovi se vrátil hlas jako prvnímu. "Jmenuji se Hugo Vorvayne. Jsem starší bratr téhle dámy." Ukázal na Kateřinu. Čímž se vzápětí pozornost všech soustředila na Vasilije, který s hrůzou v očích civěl na stříbrné Hórovo oko Císařské bezpečnosti na kapitánově límci. "Poručík Vasilij Vorsoisson. V současné době ve službě na letecké základně v pevnosti Kithera. Jsem poručík Nikkiho Vorsoissona. Kapitáne, je mi líto, ale zřejmě se jedná o falešný poplach." Hugo se do toho znepokojeně vložil: "Bylo to od něj velmi nezodpovědné, ale uvažte, že je to jen devítiletý chlapec, kterého rozčilila naše domácí hádka. Nejedná se o žádné nebezpečí. Rozhodně se vám omluví."

"To není moje záležitost, pane. Já mám své rozkazy." Otočil se ke dveřím, z rukávu vytáhl malý proužek fólie a očima přelétl spěšně načmáranou řádku. Pak rozhodně zabušil na dveře. "Pan Nikolaj Vorsoisson?"

Zevnitř se ozval Nikkiho hlas: "Kdo je to?"

"Kapitán Sphaleros, Císařská bezpečnost. Máte mě doprovodit."

Zaskřípěl zámek. Dveře se otevřely. Nikki s výrazem triumfu a zároveň hrůzy pohlédl na důstojníka a na zbraně na jeho opasku. "Ano pane," vyhrkl.

"Pojďte prosím tudy." Kapitán ukázal dolů po schodech. Seržant ustoupil.

Vasilij skoro zakvílel: "Proč mě zatýkáte? Vždyť jsem nic neudělal!"

"Nejste zatčen, pane," vysvětloval mu trpělivě kapitán. "Odvádíme vás k výsledku." Otočil se k tetě Vorthysové a dodal: "Vás, madam, se to samozřejmě netýká. Ale můj Císařský pán vás upřímně zve, abyste svou neteř doprovodila." Teta si prstem přejela rty a v očích jí svítila zvědavost. "Nejspíš to udělám, kapitáne. Děkuji."

Kapitán rázně kývl na seržanta, který spěšně tetě Vorthysové nabídl rámě. Nikki proklouzl kolem Vasilije a pevně se chytil Kateřiny za ruku, až ji to zabořilo.

"Ale," vyjevil se Hugo, "ale proč?"

"To mi sděleno nebylo, pane," řekl kapitán hlasem, ve kterém nebylo ani stopy po omluvě nebo lítosti. Pak ale přece jen dodal: "Na to se budete muset zeptat na místě."

Kateřina a Nikki následovali tetu Vorthysovou a seržanta. Hugo a Vasilij se k nim museli přidat. Pod schody sklouzla Kateřina pohledem na Nikkiho bosé nohy a vyjekla: "Boty! Nikki, kam jsi dal boty?" Chvilíčku se museli zdržet, dokud neproběhla domem a neobjevila jednu pod tetiným terminálem a druhou u dveří do kuchyně. Když vycházela ze dveří, pevně je přitiskla k prsům.

Na velmi úzkém parkovacím prostoru u chodníku stálo působivě zaparkované ohromné černé aeroauto bez označení. Jedním rohem zasahovalo do záhonu měsíčků a druhým se téměř otíralo o ohromnou sykomoru. Seržant pomohl nastoupit oběma dámám i Nikkimu na zadní sedadla vozu a pak postál venku, dokud za nimi nenastoupili i Hugo s Vasilijem. Kapitán se potom posadil k nim. Seržant se usadil vedle řidiče a vůz se rychle vznesl do vzduchu, až se listí sykomory rozstříklo kolem. Pak se auto ve vysoké rychlosti otočilo a zamířilo do výše, povolené jen záchranným vozidlům. Letěli mnohem blíže vrcholům budov, než byla Kateřina zvyklá.

Dřív než se Vasilijovi podařilo vzpamatovat alespoň natolik, aby vykřikl otázku Kam nás to vezete?, a Kateřině nacpat Nikkiho nohy do bot a pevně mu utáhnout tkaničky, dorazili na hrad Vorhartung. Okolní zahrady byly celé v jednom květu a řeka protékající strmým údolím pod hradem se třpytila a plynula klidně. Na hradbách se třepotaly ve větru pestré řady vlajek, signalizující, že probíhá zasedání Rady. Kateřina zjistila, že v řadě hledá hnědou a stříbrnou. Ano, a tamhle je, stříbrné hory a list se blyští na slunci. Všechna parkoviště byla obsazená. Kolem vozů posedávali zbrojnoši ve více než padesáti druzích uniforem, barevně jako hejno ptáků, a trávili čas různými debatami. Aeroauto Císařské bezpečnosti se hladce sneslo poblíž postranního vchodu, u kterého bylo jako nějakým zázrakem volné místo.

Tam už čekal povědomý muž ve vorbarrské livreji. Technik kolem nich mávl bezpečnostním scannerem, dokonce i u Nikkiho. Pak je muž s kapitánem, uzavírajícím celý průvod, provedl po dvou úzkých chodbách a kolem značného počtu stráží, jejichž výzbroj neměla s historickými replikami nic společného. Uvedl je do malé místnosti táflované dřevem, ve které byl jen stůl s holovizní obrazovkou, terminálem, automatem na kávu - a jinak už téměř nic.

Muž v livreji obešel stůl a naznačil hostům, aby se postavili za jednotlivé židle: "Vy, pane, sem, vy sem, vy, mladý pane, tady a tady vy, madam." Jen tetě Vorthysové nabídl židli hned se zdvořilým zamumláním: "Posaďte se, prosím, madam profesorko Vorthysová." Pak si celé uspořádání prohlédl, spokojeně kývl a zmizel menšími dveřmi ve zdi pryč.

"Kde to jsme?" zašeptala Kateřina tetě.

"Přímě tady jsem nikdy nebyla, ale myslím, že jsme přímě v Císařově pracovně za síní Rady hrabat," také zašeptala teta.

"On říkal," zamumlal sotva slyšitelným a lehce provinilým hláskem Nikki, "že to všechno vypadá příliš komplikovaně na to, aby se to dalo vyřešit přes terminál."

"Kdo to říkal, Nikki?" zeptal se ho nervózně Hugo.

Když se malé dveře znovu otevřely, Kateřina se ohlédl. Vstoupil Císař Gregor, dnes také oblečený do své vorbarrské uniformy. Na Kateřinu se nevesele usmál a Nikkimu kývl na pozdrav. "Prosím, profesorko, nevstávejte," řekl tichým hlasem, když se profesorka pokusila postavit. Vasilij a Hugo se se zděšeným výrazem napřímili do pozoru. Císař pronesl: "Díky, kapitáne Sphalerosi. Můžete se vrátit na stanici."

Kapitán jim zasalutoval a odešel. Kateřinu napadlo, jestli vůbec kdy zjistí, kvůli čemu se tenhle jejich zvláštní transport odehrál.

Gregorův služebník v livreji, který je předtím všechny přivedl, nabídl svému pánovi židli u stolu. Císař pak řekl všem: "Prosím, posaďte se také."

"Omlouvám se všem," oslovil je Gregor, "za tento nečekaný převoz, ale skutečně se odsud právě teď nemohu vzdálit. Každou chvíli tam uvnitř už mohou přestat kolem sebe kroužit a přikročit k činu. Tedy doufám." Položil obě ruce na stůl.

"Tak a teď by mi konečně někdo mohl vysvětlit, proč si Nikki myslel, že ho chce někdo proti vůli jeho matky unést?"

"Rozhodně proti mé vůli," prohlásila Kateřina.

Gregor zdvihl obočí směrem k Vasilijovi. Vasilij byl ale celý ztuhlý. Gregor povzbudivě řekl: "Stručně, pokud to půjde, poručíku."

Vasilije zachránila jeho vojenská disciplína. "Doneslo se mi - dnes ráno mi zavolał poručík Alexi Vormoncrief a řekl mi, že pokud lord Richards Vorrutyer dnes získá okrsek a stane se hrabětem, obviní v Radě lorda Milese Vorkosigana z vraždy mého bratrance Tiena. Alexi říkal - Alexi se obával, že následkem toho vypuknou v hlavním městě nepokoje. Obával jsem se o Nikkiho bezpečí, a tak jsem ho přijel odvézt na bezpečnější místo, dokud se... dokud se situace neuklidní."

Gregor si ukazovákem poklepával na rty. "A to byl váš vlastní nápad, nebo vám to navrhl Alexi?"

"Já..." Vasilij zaváhal a zamračil se. "Vlastně mi to navrhl Alexi."

"Aha." Gregor se podíval na muže v livreji, který vyčkával při zdi, a ostřejším tónem řekl: "Gerarde, poznamenej si to. Tohle je tento měsíc už potřetí, kdy se k mé negativní pozornosti dostaly politické aktivity poručíka Vormoncriefa. Připomeň Nám, abychom mu našli někde v Císařství místo, kde by nebyl tolik zaneprázdněn."

"Ano, pane," zamumlal Gerard. Nic si nepoznamenal, ale Kateřina si pomyslela, že nejspíš ani nemusel. K tomu, aby si člověk zapamatoval Gregorovy rozkazy, ani nemusel mít implantovaný paměťový čip.

"Poručíku Vorsoissone," řekl Gregor bryskně. "Obávám se, že klepy a spekulace jsou součástí života v hlavním městě.

K oddělení těchto nepravd od pravdy je zapotřebí vytěžovat na plný úvazek překvapivě veliký počet zaměstnanců Císařské bezpečnosti a myslím, že ti dělají svou práci dobře. Mí analytici jsou toho názoru, že pomluvy, týkající se lorda Vorkosigana, nepovstaly z jeho vyšetřování na Komarru - o kterém jsem plně informován - ale že jsou spíše dílem skupiny jeho - hm, protivníci jsou snad příliš silné slovo - ale, řekněme oponentů, s jiným politickým názorem, kteří doufali, že jim v jejich záměrech prospěje, když jeho osobu veřejně očerní."

Gregor dal Vasilijovi a Hugovi chvíličky, aby o tom mohli přemýšlet, a pak pokračoval: "Vaše obavy jsou předčasně. Ani já nevím, jak dnešní hlasování dopadne. Můžete být ale klidný, poručíku, protože vaše příbuzné budu rozhodně chránit. Členům domácnosti lorda auditora Vorthyse se nestane nic zlého. Vaše obavy jsou sice chvályhodné, ale zbytečné." Hlas mu o poznání zchladl. "Ovšem vaše důvěřivost je chvályhodná už méně. Napravte to, prosím."

"Ano, pane," zaskřehotal Vasilij. Oči mu přímo vylézaly z důlků. Nikki se na Gregora ostýchavě usmál. Gregor mu v odpověď věnoval jen neznatelné mrknutí. Nikki se spokojeně sesunul hlouběji do židle.

Když se ozvalo zaklepání na dveře, Kateřina sebou trhla. Muž v livreji dveře otevřel a po krátkém tlumeném rozhovoru ustoupil stranou a dovnitř vešel další důstojník Císařské bezpečnosti. Tentokrát to byl major v uniformě. Gregor k němu vzhledl a pokynem ruky ho k přivolal. Muž přelétl pohledem Gregorovy hosty a sklonil se ke svému pánovi. Così mu zašeptal do ucha.

"Dobrá," řekl Gregor. A pak ještě jednou: "Dobrá. Už bylo načase. Výborně. Přiveďte ho přímo sem." Důstojník přikývl a odspěchal pryč.

Gregor se na ně znovu usmál. Profesorka se usmívala jako sluníčko. Kateřina ostýchavě. I Hugo se usmál, spíš bezmocně, ale vypadal ohromeně. Kateřina si z vlastní zkušenosti vzpomněla, že Gregor tak na lidi obvykle při prvním setkání působí.

"Obávám se," řekl Gregor, "že po nějakou dobu budu hodně zaneprázdněn. Nikki, ujišťuji tě, že dnes tě od tvé matky nikdo neodvede." Přitom očima zalétl ke Kateřině a sotva znatelně kývl hlavou. "Rád si s vámi ještě promluvíme po zasedání Rady. Zbrojnoš Gerard vás odvede na galerii, abyste mohli zasedání sledovat. Myslím, že by to mohlo být pro Nikkiho poučné." Kateřina si nebyla jistá, jestli to mělo být pozvání, nebo příkaz, ale určitě se tomu nedalo odporovat. Dal jim rukou znamení, aby vstali. Všichni se postavili, kromě tety Vorthysové, které pomohl při vstávání zbrojnoš Gerard. Ten je potom zdvořile vedl ke dveřím.

Gregor se naklonil a tišším hlasem řekl Vasilijovi, který se právě také chystal odejít: "Madam Vorsoissonová má moji plnou důvěru, poručíku. Doporučoval bych vám, abyste jí i vy věnoval tu svoji."

Vasilij ze sebe vypravil cosi, co znělo jako urk-pane! Pak už vyšli na chodbu. Kdyby Kateřině znenadání vyrostla na krku druhá hlava, nemohl by na ni Hugo civět ohromeněji.

V úzké chodbě se museli seřadit do řady po jednom, aby se vyhnuli vracejícímu se majorovi. Kateřina překvapeně viděla, že s sebou vede velmi vyčerpaně vyhlížejícího Byerlyho Vorrutyera. Byl neoholený a jeho nákladně vyhlížející oblek byl zmačkaný a špinavý. Oči měl oteklé a zarudlé, ale když ji mýjel, blesklo mu v nich poznání a pozdravil ji malou úklonou s dlaní na srdci, aniž by přitom zpomalil.

Hugo otočil hlavu a zadíval se za odcházejícím Byerlym. "Ty toho divného chlapíka znáš?"

"To je jeden z mých ctitelů," odpověděla okamžitě Kateřina, která se mu rozhodla všechno oplatit. "Jmenuje se Byerly Vorrutyer. Je to bratranec Dona i Richarse. Bez peněz, nevychovaný a s hroší kůží, ale velmi vtipný... tedy pokud se ti jeho druh humoru zamlouvá."

Nechala Huga, ať si přemýšlí o tom, kdo je pro chudáka vdovu vhodnější partií, jestli tahle existence, nebo jistý nedorostlý budoucí hrabě, a následovala zbrojnoše k soukromému výtahu. Ten celou společnost vyvezl do druhého patra a pak přešli další úzkou chodbou k diskrétním dveřím, které vedly na galerii. Vedle nich stál strážný Císařské bezpečnosti. Další zaujímal strategicky a palebně výhodnou pozici přímo na galerii.

Galerie nad síní Rady byla téměř ze tří čtvrtin zaplněná dobře oblečenými ženami a muži v uniformách, kteří se spolu tlumeně bavili. Kateřina se tu náhle ve své obligátní smuteční černi necítila dobře, zvláště když pro ni Gregorův zbrojnoš zdvořile, ale bez vysvětlení uvolnil nejlepší místo uprostřed první řady. Ani jeden z mužů, které požádal, aby se přesunuli, při pohledu na jeho livrej neprotestoval. Kateřina se na ně omluvně usmála a oni si ji na oplátku zvědavě prohlédli. Nikkiho usadila bezpečně mezi sebe a tetu Vorthysovou. Hugo a Vasilij se posadili po její pravici.

"Vy už jste tu někdy byla?" zašeptal Vasilij s očima stejně vykulenými, jako měl Nikki.

"Ne," řekla Kateřina.

"Já tu kdysi byl na školní exkurzi," přiznal se Hugo. "Tehdy pochopitelně neprobíhalo zasedání Rady."

Jediný, na koho to tu neudělalo dojem, byla teta Vorthysová, ale ona kvůli své práci navštěvovala archivy hradu Vorhartung poměrně často ještě dřív, než byl její manžel jmenován Císařským auditorem.

Kateřina rychle očima přelétla celou Radu pod sebou. V siní pod ní už bylo jednání v plném proudu a hrabata v uniformách poskytovala malebnou podívanou. Hledala v té zmeti barev malou postavíčku v - podle názorů některých lidí - ohavně hnědé a stříbrné... tamhle! Miles právě vstával od svého stolku uprostřed první řady trochu napravo od Kateřiny. Kateřina se ostře nadechla a oběma rukama sevřela zábradlí před sebou, ale on se nahoru nepodíval.

Bylo nemožné, aby na něj volala, i když v Kruhu Mluvčích právě nikdo nemluvil. Při zasedání Rady bylo veškeré vměšování z galerie zakázané a zasedání se přímo nemohl účastnit nikdo kromě hrabat samotných a případných svědků, kteří byli přímo předvoláni. Miles se mezi svými mocnými kolegy proplétal lehce. Kráčel ke stolku Reného Vorbrettena, zřejmě aby se s ním o něčem poradil. Pro Arala Vorkosigana muselo být před lety těžké pustit svého zmrzačeného syna do tohoto shromáždění, ale teď už si na něj očividně všichni kolem zvykli. Svět se přece jen může změnit.

René vzhledl nahoru a uviděl ji první. Ukázal Milesovi směr. Miles k ní vzhledl také a vytřeštil oči s výrazem směsice radosti a zmatku, a když si povšíml Huga a Vasilije vedle ní, také obav. Kateřina se odvážíla udělat uklidňující gesto - jen mávla otevřenou dlaní a opět si ruku položila do klína. Miles jí odpověděl tím zvláště lenivým pozdravem, který používal pro vyjádření různých sdělení - v tomto případě to byla obezřetná ironie a hluboká úcta. Pak sklouzl očima na tetu Vorthysovou. Zdvihl tázavě obočí a kývl jí hlavou na pozdrav, na který dostal podobnou odpověď. Usmál se na ně.

Milesova pozdravu si povšíml Richards Vorrutyer, který u jednoho z předních stolků o čemsi diskutoval s nějakým hrabětem, a také se podíval nahoru. Kateřina si všimla, že Richards má na sobě kompletní modrošedou uniformu svého klanu, hraběcí uniformu. Chce tím dát najevo, že výsledek hlasování už je jasný předem, uvědomila si s nevolí. Po chvíli se mu v očích mihlo poznání a zlostně se na ni zamračil. Kateřina mu chladný výraz vrátila. Tenhle muž je přinejmenším spoluviníkem její dnešní situace. Takové jako ty znám. A nebojím se tě.

Gregor se ještě neobjevil. O čem tam s Byerlym asi mluví? Uvědomila si, že tu nikde nevidí Dona. Jeho energická postava by musela vynikat v každém davu. Že by právě z toho pramenilo Richarsovo bezostyšné sebevědomí? Ale právě v okamžiku, kdy se v ní začal vznášet pocit strachu, otočily se všechny tváře pod ní ke vchodu do síně. I ze svého sedadla rozeznala mezi vstupujícími vousatou tvář lorda Dona. Měl na sobě modrošedou uniformu vorruterského kadeta, téměř stejnou jako Richards, ale mnohem lépe zvolenou, protože její dekorace vzbuzovala dojem hraběcího dědice, a ne hraběte. Lord Dono znepokojivě kulhal a kráčel ztuhle, jako člověk, kterého bolí celé tělo. K jejímu překvapení vedle něj kráčel Ivan Vorpatril. Čtyři ostatní muže neznala, i když rozeznávala jejich uniformy.

"Teto Vorthysová!" zašeptala jí. "Kdo jsou ti muži s Donem?"

Teta Vorthysová seděla vzpřímeně s výrazem zvědavosti ve tváři. "Ten s bílými vlasy v modrozlaté je Falco Vorpatril. Ten mladší vedle něj je Vorfolse, to je ten podivín z Jižního pobřeží. Ten postarší pán s hůlkou je - proboha - sám hrabě Vorhalas. A ten čtvrtý je hrabě Vorkalloner. Toho považují za největšího konzervativce hned po Vorhalasovi. Na ně se nejspíš čekalo. Teď by se mělo začít jednat."

Kateřina se ohlédla, co na to Miles. Bylo na něm vidět úlevu nad tím, že se konečně objevil Dono, a zároveň zklamání, že se tu objevili i čtyři jeho největší protivníci. Ivan Vorpatril se odpoutal od skupinky příchozích a přešel se zvláštním úšklebkem k Reného stolku. Kateřina se opřela do sedadla a srdce se jí prudce rozbušilo. I když k ní zespodu dolehlo pár slov, nevěděla, co si o tom všem má myslet.

##

Ivan si chvilíčku vychutnával výraz naprostého zmatku na jindy sebevědomé tváři svého bratrance. Jasně, na tohle určitě jen tak nepřijdeš. Nejspíš by se měl cítit provinile, že nevyužil první vhodné chvílky a nezavolal Milesovi na terminál, aby mu vysvětlil, co se bude dít, ale na to, aby Miles jakkoliv zareagoval, bylo už tehdy stejně pozdě. Na chvilíčku Ivan Milese v jeho vlastní hře o pár kroků předběhl. Paráda. René Vorbretten se ale také tvářil zmateně a tomu Ivan žádnou odplatu nedlužil. Tak tedy dost.

Miles si bratrance změřil se směsicí radosti a zlosti v očích. "Ivane, ty idi -" spustil.

"Nech....toho," zarazil ho Ivan gestem ruky dřív, než stačil své oblíbené pořekadlo dokončit. "Právě jsem tě znovu zachránil. A co za to dostávám? Nic. Zase. Jen nadávky a výsměch. Takový je už zřejmě můj životní úděl."

"Pym mi hlásil, že vezete Dona. Za to ti musím poděkovat," ucedil Miles skrze zaťaté zuby. "Ale proč mi sem ksakru taháte tyhle?" kývl hlavou směrem ke čtyřem konzervativním hrabatům, kteří se proplétali mezi stolky ke stolku Borise Vormoncriefa.

"Tak se dívej," zamumlal Ivan.

Richards se napřímil a usmál se, když se hrabě Vorhalas přiblížil k jeho stolku. "Právě včas, pane! Rád vás vidím!"

Vorhalas kolem něj ale nevšímavě prošel a nevěnoval mu ani jediný pohled, jako by byl Richards pouhý vzduch.

Richarsovi se vytratil úsměv z tváře. Vorkalloner, který následoval za Vorhalasem, se na něj alespoň zamračil.

Ivan ve šťastném očekávání zatajil dech.

Když se k jeho stolku přiblížil bělovlasý Falco Vorpatril, zkusil to Richards znovu: "Jsem rád, že jste tady, pane..."

Falco se zastavil a změřil si ho chladným pohledem. Nezvýšeným hlasem, který byl přesto naprosto zřetelně slyšet ve všech koutech sálu, mu řekl: "Dlouho už rád nebudete. Máme tu nepsané pravidlo, Richardsi. Když už se pokusíte o něco za hranicemi etiky, raději byste měl být tak dobrý, aby vás při tom nikdo nenachytil. A vy tak dobrý nejste." Pohrdlivě si odfrkl a následoval své kolegy.

Vorfolse, který kolem Richarse procházel jako poslední, zuřivě zasyčel: "Jak se opovažujete zatahovat mě do svých pletich tím, že je provozujete na mých pozemcích? Tohle vám jen tak neprojde." Pak kráčel za Falkem a dával si při tom pozor, aby se Richarsovu stolku vyhnul obloukem.

Miles zíral s vytřeštěnými očima a pusou dokořán. "To vypadá, že jste měli rušnou noc, co, Ivane?" vydechl, když si zároveň všiml, jak Dono kulhá.

"Tomu bys nevěřil."

"Tak to zkusme."

Rychlým šeptem Ivan seznámil Milese i užaslého Reného s událostmi poslední noci. "V krátké verzi je to tak, že se smečka zaplacených neřádů pokusila odstranit výsledky Donovy beťanské operace vibranožem. Měli skvělý plán, jak se zbavit Donových zbrojnošů, ale se mnou a Olivíí Koudelkovou nepočítali. A tak jsme místo toho paralyzovali my je a já jsem je všechny i s důkazy odvezl ke starému Falcovi a Vorhalasovi a tam už si to převzali oni. Richarse se ovšem nikdo neobtěžoval informovat. Nechali jsme ho v nevědomosti. Ještě dnes si Richars bude přát, aby ten vibranož někdo použil na něj."

Miles stiskl rty. "Důkazy? Richars určitě pracoval skrze prostředníky. Jestli tu Pierrovu snoubenku vážně zavraždil on, je pořádně prohnáný. Nebude snadné mu to dokázat."

René rychle dodal: "Jak rychle dokážeme ty důkazy získat?"

"Normálně by to trvalo týdny, ale Richarsův pobočník byl prohlášen Císařským svědkem." Ivan se triumfálně nadechl. Miles naklonil hlavu: "Richarsův pobočník?"

"Byerly Vorrutyer. Ten to zřejmě Richarsovi pomáhal celé připravovat. Jenže se to zvrtilo. Richarsovi najatí vrahouni sledovali Dona a měli ho přepadnout u Vorsmythova domu, ale pak se rozhodli, že u Vorfolseho mají lepší příležitost. Byl vzteky bez sebe, když mě konečně před úsvitem našel. Vůbec nevěděl, kam se jeho chlapci ztratili, chudinka jeden. Já je chytil. To bylo poprvé, co jsem viděl, že Byerlymu Vorrutyerovi došla řeč." Ivan se spokojeně zašklebil.

"No, a pak si je všechny odvezla Císařská bezpečnost."

"To je... nečekané. Takovou roli jsem Byerlymu nepřisuzoval," zamračil se Miles.

"Já jsem si myslel, že jsi až příliš důvěřivý. Od začátku jsem viděl, že tam něco nehraje. Jenže jsem nemohl přijít na to, co to je."

Vorhalas a jeho kolegové se teď shlukli kolem stolku Borise Vormoncriefa. Vorfolse vypadal nejrozčileněji, vztekle gestikuloval a občas vrhal přes rameno na Richarse nenávislné pohledy. Richars celou scénu poděšeně sledoval. Vormoncrief zaťal zuby a zamračil se. Dvakrát zavrtěl hlavou. Mladý Sigur se zatvářil zděšeně. Bezděčně si rukama zakryl klín.

Když dovnitř v tu chvíli vstoupil Císař Gregor a posadil se na své místo, veškeré debaty ustaly. Pokynul lordu Strážci Kruhu Mluvčích a ten k němu spěšně přistoupil. Vyměnili si pár slov. Lord Strážce se rozhlédl po síni a přešel k Ivanovi.

"Lorde Vorpatrile." Kývl mu zdvořile na pozdrav. "Je čas, abyste opustil síň. Gregor vydá pokyn k hlasování. Pokud nejste jako svědek, musíte odejít na galerii."

"Pravda," souhlasil Ivan. Miles Renému ukázal vztyčený palec a odpěchal ke svému stolku. Ivan se otočil ke dveřím. Po cestě musel projít kolem stolku, za kterým svorně seděli Dono s Richarsem. Dono právě Richarsovi říkal: "Tak uхни, bratránku. Ta tvoje sebranka to včera zpackala. Lord Vorbohn už poslal městskou stráž, aby na tebe čekala, až vyjdeš ven."

Richars se velmi neochotně na lavici posunul. Dono se usadil a dal si nohy křížem - u kotníků, všiml si Ivan - a pohodlně se opřel o lokty.

Richars tiše zavrčel: "To si jenom myslíš. Jenže Vorbohn na mě nemůže, až se stanu hrabětem. A ta Vorkosiganská banda bude platit za svoje zločiny, ti budou mít vlastní starosti, než aby po mně házeli kamením."

"Kamením, Richarsi, zlato?" zavrňel v odpověď Dono. "To bys měl štěstí. Ve tvém případě to vypadá spíš na lavinu - a tebe někde hluboko pod ní."

Ivan nechal Vorrutyerovic rodinu laškovat dál a vyšel ven dveřmi, které před ním strážníci ochotně otevřeli. Tomu se říká dobře odvedená práce. Ohlédl se přes rameno a uviděl Gregorův pohled. Císař se na něj mírně usmál a sotva znatelně mu pokývl hlavou.

Jenže Ivan po tom všem necítil spokojenost. Cítil se spíš jako nahý. Příliš pozdě si vzpomněl na Milesovo rčení, že odměnou za dobře splněný úkol je ještě těžší úkol. Vyšel ze síně a chvíli uvažoval, že by měl raději vyjít ven do zahrady než nahoru na galerii. Jenže tohle si přece nemůže nechat ujít. Vydal se ke schodům.

###

"Pal!" vykřikla Kareen.

Dvě sklenice s broučím máslem se vznesly vysoko nad jejich hlavy. Kareen čekala, že na svůj cíl dopadnou jako kámen, ale tyhle sklenice Mark koupil někde ve výprodeji. Levnější a tenčí plast nebyl tak pevný jako u předchozích sklenic. Sklenice nedopadly na cíl jako kámen, ale spíš jako granát.

Když zasáhl Munovo rameno a týl Gustiozovy hlavy, rozprskly se na všechny strany ve spršce broučícího másla zasahujícího zeď, strop, podlahu a v menší míře ovšem také samotný cíl. Protože dřív, než dopadly první střely, letěly za nimi vzduchem už další, došlo k tomu, že když se Escobařané zaskočení prvním zásahem otočili, zasáhly je druhé sklenice do prsou naplno. Muno měl dostatečně rychlé reflexy na to, aby máchnutím ruky odklonil třetí sklenici, která vybuchla na podlaze a celé skupince zastříkala broučím máslem nohy až po kolena.

Rozčilená Martya teď vydávala cosi jako válečný pokřik a vrhala na ně sklenici za sklenicí tak rychle, jak je jen stačila kolem sebe sbírat. Ne všechny sklenice při nárazu praskly. Některé zasáhly svůj cíl s velmi uspokojivým buchnutím. Láteřící Muno srazil stranou několik dalších sklenic, ale musel přitom pustit Enrika, aby mohl popadnout několik sklenic na své straně chodby a oplatit oběma sestrám palbu. Martya uhnula první sklenici. Druhá vybuchla Kareen u nohou. Muno musel svůj pokus o odplatu přerušit, když se Enrique po čtyřech rozběhl chodbou ke svým ochránkyním, vyjícím jako Valkýry.

"Zpátky do laboratoře!" křičela Kareen. "A zamknout dveře! Zavoláme zevnitř pomoc!"

Dveře na druhém konci chodby za zády escobarských vetřelců se rozletěly. Kareen se na okamžik zaradovala, když

zahlédla zbrojnoše Roika. Posily! Roic byl slušivě oblečen do spodků, bot a pouzdra s paralyzérem. "Co se to tu...?" začal, jenže v tu chvíli ho bohužel zasáhla poslední sprška palby přátel, kterou vypálila Martya, rovnou do hrudi.

"Promiň!" vykřikla a rukama si zakryla ústa.

"Co se to tu sakra děje?" zařval Roic a klukýma rukama se snažil vytrhnout paralyzér z pouzdra. "Vzbudili jste mě! To je už dneska ráno potřeť! Sotva jsem si lehl! Přisahám, že toho, kdo mě příště vzbudí, rovnou zabiju!"

Kareen a Martya chvíličky uznale zíraly na jeho vysokou a urostlou postavu a poslouchaly jeho basový řev. Martya si povzdechla. Escobařané pochopitelně neměli ponětí, kdo je ten nahý a řvoucí obr, který se mezi nimi tak znenadání objevil a zablokoval jim východ. Ustoupili před ním o pár kroků do chodby.

Kareen vykřikla: "Roiku, oni se snaží Enrika unést!"

"Vážně? Dobře." Roic se na ni zamračil. "Dohlédněte na to, ať si s sebou vezme taky ty ohavné brouky..."

Panikařící Gustioz se pokusil vyběhnout ke dveřím, ale odrazil se od Roika. Oba uklouzli ve vrstvě broučího másla pokrývajícího okolní podlahu a sesunuli se na ni i se sprškou vířící dokumentace. Roikovy vytrénované, i když spánkem trochu otupené reflexy způsobily, že se okamžitě svého nešťastného soupeře pokusil přidržet na podlaze, což vzhledem k silně mazlavé vrstvě, kterou byli oba pokrytí, nebylo tak jednoduché. Věrný Muno se vyhnul další spršce sklenic a pokusil se znovu chytit Enrika, ale podařilo se mu jen zachytit jeho ruku, kterou se ho Enrique snažil odehnat. Oba uklouzli a těžce dopadli na podlahu. Jenže Munovi se podařilo pevně chytit Enrika za kotník a začal ho táhnout po podlaze za sebou.

"Nemůžete nám bránit!" hekal Gustioz napůl zadušený Roikem. "Mám všechna povolení!"

"Pane, já vám nechci bránit!" křičel Roic.

Kareen a Martya popadly Enrika za ruce a obě táhly opačným směrem. Protože oběma stranám to klouzalo stejně, výsledek byl značně nerozhodný. Kareen se odhodlala riskovat: pustila Enrikovu ruku, oběhla ho a dobře mířeným kopancem zasáhla Muna do zápěstí. Ten zavyl a uvolnil stisk. Obě ženy i vědec se ve zmatené skupince rozběhli k laboratoři. Martya zavřela a zamkla dveře dřív, než se je Muno vzápětí pokusil vyrazit ramenem.

"Terminál!" hekla přes rameno na svou sestru. "Zavolej lorda Marka. Zavolej někoho!"

Kareen si vytřela broučí máslo z očí, vrhla se k terminálu a začala vytřukávat Markův osobní kód.

###

Miles se rozhlédl a díval se, jak Ivan dorazil do první řady galerie a nezdvořile vyhnal prvního nešťastníka, na kterého narazil. Mladý důstojník neměl proti vyšší šarži vlastně žádnou šanci, a tak se váhavě vzdal svého skvělého výhledu a šel si najít místo ke stání někde vzadu. Ivan se posadil vedle profesorky Vorthysové a Kateřiny. Miles seděl zoufale z doslechu, neslyšel ani slovo z jejich tlumené konverzace, ale podle Ivanových velkorysých gest a spokojeného úšklebku uhodl, že oběma dámám podává výčet svých hrdinských činů ze včerejška.

Zatraceně, kdybych tam tak byl já, zachránil bych lorda Dona zrovna tak dobře... nebo možná ne.

Miles vedle Kateřiny poznal jejího bratra Huga a Vasilije Vorsoissona. Letmo je oba viděl na Tienově pohřbu. Copak, zase přišli Kateřinu trápit kvůli Nikkimu? Teď oba poslouchali Ivana a na jejich tvářích byl znát úžas. Kateřina cosi zuřivě podotkla. Ivan se nervózně zasmál a pak se otočil a zamával Olivii Koudelkové, která si právě sedala do zadní řady. Není spravedlivé, že po probdělé noci ještě vypadá tak svěže, pomyslel si Miles. Stačila se převléknout z plesových šatů do volného hedvábného saka a kalhot podle komarského stylu. Podle toho, jak zamávala zpátky a usmála se, zřejmě v souboji neutrpěla žádné zranění. Nikki se na cosi vzrušeně zeptal a profesorka mu odpověděla. S nevolí se chladně zahleděla Richarsovi do zad.

Co tam nahoře sakra celá ta rodina dělá? Jak se Kateřině podařilo přesvědčit Huga a Vasilije, aby sem přišli? A jak s tím souvisí Gregor? Miles by mohl přísahat, že viděl, jak je na galerii usazoval zbrojnoš ve vorbarrské livreji... Lord Strážce Kruhu Mluvčích uhodil do podlahy ratištěm vojenského kopí, až to zadunělo. Teď už je pozdě na to vyběhnout nahoru a ptát se, co se stalo. Miles odtrhl oči od Kateřiny a připravil se na to, co mělo přijít. Teď se rozhodne, jestli je v budoucnosti čeká sen, nebo noční můra... Lord Strážce provolal: "Můj Císařský Pán vyzývá hraběte Vormoncriefa.

Předstupte a předneste svůj případ, můj pane."

Hrabě Boris Vormoncrief se postavil, poplácal svého synovce po rameni a vykročil na místo pro mluvčího ve středu do půlkruhu uspořádaných stolků. Přednesl krátkou a formální žádost o uznání Sigura zákonným dědicem Vorbretenského okrsku s odvoláním na genetický scan Reného Vorbrettena, který nechal před tímto hlasováním kolovat. O Richarově případu se nezmínil. Ano, zřejmě ho přestal podporovat! Richars poslouchal se strnulým výrazem ve tváři. Boris sestoupil na své místo.

Lord Strážce znovu uhodil koncem kopí o podlahu. "Můj Císařský Pán vyzývá hraběte Vorbrettena. Předstupte a předneste své námítky proti této žádosti, můj pane."

René se postavil za svým stolkem: "Lorde Strážci, rád bych teď předal slovo lordu Donovi Vorrutyerovi." A znovu se posadil.

Dokola to zašumělo. Všichni pochopili, proč to udělal. K Milesově hlubokému uspokojení jediný Richars vypadal, že ho to překvapilo. Dono se postavil, vykulhal na místo mluvčího a obrátil se ke shromážděným barraryským hrabatům. Ve vousech mu v úsměvu probleskly bílé zuby. Miles sledoval jeho pohled na galerii právě včas, aby viděl Olivii vstát a ukazovat mu vztyčený palec.

"Pane. Lorde Strážče. Pánové." Dono si olízl rty a začal formálně uvádět svou žádost o přiznání Vorrutyerského okrsku. Připomněl všem přítomným, že obdrželi potvrzené kopie jeho kompletních lékařských záznamů o změně pohlaví.

Stručně shrnul důvody pro přiznání dědictví jemu: volbu předchozím hrabětem, předchozí zkušenosti z řízení okrsku a v neposlední řadě také přeměnu v muže.

Lord Dono stál s rozkročenýma nohama a s rukama založenýma za zády. Výbojně zdvihl hlavu. "Jak už někteří z vás vědí, včera v noci se vám někdo pokusil upřít právo rozhodnout o budoucnosti Barrayaru. Pokusil se dokázat, že o této budoucnosti nerozhoduje tato Rada, ale pár spiklenců v temných uličkách. Byl jsem napaden. Naštěstí jsem vyvázl bez většího zranění. Teď jsou ti útočníci v rukou strážce lorda Vorbohna a svědek dodal důkazy, dostačující k zatčení mého bratrance Richarse pro podezření ze spiknutí a přepadení. Venku už na něj čekají Vorbohnovi muži. Richars se z této síně vzdalí buď v jejich rukou, nebo ho vy svou volbou umístíte nad jejich jurisdikci - a v takovém případě se za tento zločin budete zodpovídat později.

Vláda násilníků způsobila v barrayarské historii během Krvavých Století mnoho historických incidentů, vhodných pro tragické drama. Nemyslím si ale, že toto drama chceme prožívat i ve skutečnosti. Stojím tu před vámi připraven a ochoten sloužit svému Císaři, Císařství, okrsku a jeho lidem. A navíc splňuji zákonné požadavky." Pokývl bradou k hraběti Vorhalasovi a ten mu kývnutím odpověděl. "Pánové, předávám vám slovo." A Dono se vrátil na své místo. Před mnoha lety - vlastně ještě než se Miles narodil - byl jeden ze synů hraběte Vorhalase popraven za účast v souboji. Hrabě se rozhodl proti tomuto rozhodnutí neprotestovat a tím dal všem najevo, že od svých spojenců očekává respektování zákona. Vorhalas byl ztělesněním morálky s ostrými zuby. Nikdo se mu neodvážil v otázkách morálky odporovat. Byl páteří a oporou konzervativní strany. A Dono si ho dnes zřejmě dokázal získat. Nebo to za něj možná udělal Richars... Miles vzrušením až sykl. Dobře, Dono. Dobře. Skvěle.

Lord Strážce znovu uhodil kopím o podlahu a předvolal Richarse, aby odpověděl na Donovu žádost. Richars vypadal otřeseně a vztekle. Vykročil kupředu na místo pro mluvčího a už po cestě pohyboval rty. Obrátil se čelem ke stolcům, zhluboka se nadechl a spustil formální úvod své námitky.

Milesovu pozornost upoutalo jakési šustění nahoře na galerii. Očividně zase nějaké nově příchozí. Vzhlédl na galerii a s překvapením tam uviděl za profesorkou svou matku s otcem, jak s mumlanými omluvami a mnoha díky zabírají místo vyplašenému vorskému páru, který vícekrát a vícekrátově okamžitě uvolnil svá sedadla. Zřejmě ta snídaneč skončila dřív, protože na sobě ještě měli slavnostní oděv. Hrabě Aral byl ve své hnědostříbrné uniformě, stejně, jako měl dnes i Miles, a hraběnka byla oblečená ve slušivě vyšivaných béžových šatech a rudohnědé vlasy měla umně zapletené kolem hlavy. Ivan se překvapeně otočil, pokývl jim na pozdrav a něco tiše zamumlal. Profesorka zaujatě poslouchala Richarsův proslov, a tak mu naznačila, aby byl zticha. Kateřina se ani neohlédla. Svírala oběma rukama zábradlí a pozorovala Richarse tak upřeným pohledem, jako kdyby mu chtěla silou vůle způsobit explozi artérie v řečových centrech mozku. Jenže Richars mluvil dál, až se konečně dostal ke shrnutí svých argumentů.

"Vždycky jsem byl Pierrovým dědicem, protože žádné jiné dědice nikdy neměl. Přiznávám, že jsme se s bratrem nikdy obzvlášť nemilovali, což mě vždycky velmi mrzelo, jenže jak mnozí z vás vědí, byl Pierre trochu, ehm, zvláštní člověk. I on si ale uvědomoval, že mimo mě žádného dědice nemá.

Dono je nechutný vtip lady Donny, který jsme všichni tolerovali až příliš dlouho. Ona je ztělesněním galaktického zla," pohledem a gestem ruky zalétl k muťákovi Milesovi, jako kdyby chtěl ukázat jiné ztělesnění toho neviditelného jedu, "proti kterému musíme všichni bojovat. Ano, říkám bojovat a říkám to hrdě a hlasitě. Ona je živá hrozba našim ženám, dcerám a sestrám. Ona je počátek vzpoury proti našim nejzákladnějším pravdám. Je živoucí urážkou celého Císařství. Prosím vás všechny, abyste její zpupný krok ztrestali, jak si zaslouží."

Richars se rozhlédl kolem a hledal u svých znepokojivě lhostejných posluchačů známky souhlasu. Pak pokračoval: "A pokud jde o hrozbu lady Donny, že přednese obvinění z tohoto útoku - který mohl provést kdokoli, kdo se cítil dostatečně pobouřen jejím vystupováním - přímo v této sině, ať to udělá. Jenže kdo tu žalobu za ni v tomto případě přednese?" Širokým gestem ukázal na Milese sedícího s nohama nataženýma před sebe a lhostejným výrazem ve tváři. "Bude to ten, který by měl být sám obviněn z mnohem horších zločinů, naposledy z úkladné vraždy."

Richarsovi povolily nervy. Začal kolem sebe mlžit příliš brzy. Jenže z toho kouře se rozkašle i Miles. Zatraceně, Richarsi. Teď už to nemohl nechat bez odpovědi.

"Námítka, lorde Strážce." Miles se ani nepohnul a svou pozici nezměnil, jen svou námitku hlasitě protáhl, aby ji všichni jasně slyšeli. "Nejsem obviněn. Jsem pomlouván. Mezi těmito dvěma věcmi je poměrně jasný právní rozdíl."

"Bude to vážně ironické, pokud se vy pokusíte někoho obvinít ze zločinu," pokračoval Richars, zaskočený, jak Miles doufal, skrytou hrozbou žaloby za falešné obvinění.

Hrabě Vorhalas zavolal ze svého místa v zadní řadě: "V této věci, lorde Strážce a všichni přítomní, jsem viděl veškeré důkazy a byl jsem přítomen předběžným výslechům a velmi rád tuto žalobu proti lordu Richarsovi přednesu sám."

Lord Strážce se zamračil a zabušil kopím o zem. V historii už neorganizované překřikování přítomných hrabat vedlo k mnoha hádkám, pěstním soubojům - a před instalováním bezpečnostních scannerů i k různým soubojům končícím až smrtí. Jenže Císař Gregor, který sám poslouchal lhostejně, do situace nijak nezasáhl.

Richars byl stále znepokojenější. Miles to poznával z jeho rudnoucího obličejce a těžkého dechu. K Milesově šoku Richars ukázal nahoru na Kateřinu. "Je to skutečně nestydatý padouch, když beze studu stojí tam, kde na něj shlíží vlastní žena jeho oběti - i když vzhlížet by k němu mohla jen těžko, že?"

Tváře všech se obrátily k ženě v černém, sedící na galerii. Tvářila se zaskočeně a vyděšeně, protože ji Richarsův výpad rázem postavil do středu pozornosti. Nikki, sedící vedle ní, ztuhl. Miles se napřímil. Jen s ohromným přemáháním se udržel, aby neskočil Richarsovi po krku a nepokusil se ho zardousit na místě. Stejně by to nebylo k ničemu. Bude s ním muset bojovat jinými prostředky, pomaleji, jenže nakonec se bude smát on. Jak se Richars opovažuje obracet takhle veřejně ke Kateřině a ještě ke všemu v tak soukromé záležitosti? Jak se opovažuje využít a manipulovat s ní k vlastnímu prospěchu?

Milesovi nezbývalo, než se uchýlit k poslednímu obrannému prostředku. Bude se muset soustředit ne na pravdu, ale na dojmy, přemýšlet nad každým slovem dřív, než ho vysloví, s důrazem na to, jaký asi bude mít dopad na jeho budoucí soudce. Richars se v souboji s Donem propadl dolů. A teď se chce vydrápat opět nahoru přes Milese a

Kateřinu? Očividně ano.

Kateřinina tvář byla klidná, ale rty jí zbledly. Miles si v duchu nemohl pomoci a díval se, aby si příště pamatoval, jak vypadá, když se doopravdy zlobí. "Mýlíte se, lorde Richarsi," vyštěkla k němu dolů. "A zřejmě ne poprvé."

"Vážně?" vypálil na ni Richars. "A proč jste tedy v hrůze utekla před jeho návrhem k sňatku, když ne proto, že jste si uvědomila, že měl prsty ve smrti vašeho muže?"

"To není vaše věc."

"Zajímalo by mě, čím vás donutil spolupracovat..." Poťouchlým úšklebkem vybídl posluchače, aby si představili to nejhorší.

"Protože jste hlupák."

"To je přece důkaz, madam."

"Tak to je pro vás důkaz?" zavrčela Kateřina. "Výborně. Vaši teorii snadno vyvrátím."

Lord Strážce zabušil kopím o zem. "Vstupy z galerie nejsou povoleny," řekl směrem k ní.

Za Kateřininými zády se vícekrát Sergyaru zadíval na lorda Strážce, poklepal si ukazováčkem na stranu nosu a dvěma prsty udělal rychlé gesto směrem k Richarsovi: Nechte ho, ať se oběsí sám. Ivan, který se přes rameno ohlédl, zaregistroval jeho pohyb, uculil se a otočil se do sálu. Lord Strážce zalétl pohledem ke Gregorovi, který se neznatelně usmíval. Lord Strážce pak už mírnějším hlasem dodal: "Ale je povoleno odpovědět na přímé otázky mluvčího."

Richars svoji otázku položil jen pro efekt, jako řečnický obrat, usoudil Miles. Předpokládal zřejmě, že Kateřina bude na galerii bezpečně umlčená a vůbec nečekal, že se mu dostane přímé odpovědi. Výraz v Richarově tváři Milesovi připomněl výraz muže dráždicího tygřici, který najednou zjistil, že není uvázaná. Kam asi skočí? Miles zatajil dech. Kateřina se naklonila dopředu a sevřela zábradlí, až jí zbělely klouby prstů. "Skončeme to. Lorde Vorkosigane!" Miles sebou na lavici překvapeně trhl. "Madam?" Naznačil směrem k ní úklon. "Jsem vám k službám..."

"Výborně. Vezmete si mě?"

Milesovi se v hlavě rozhučel celý oceán bouří. Na chvíličku tu kolem nebylo na dvě stě lidí, jen oni dva. Jestli tím chce jen dokázat jeho nevinu, zabere to vůbec? Není to jedno? Využij to! Vezmi si ji! Nenech ji znovu odejít! V úsměvu zdvihl koutky úst. Pak se široce usmál. Naklonil hlavu. „Ale jistě, madam. Samozřejmě. Hned teď?"

Vypadala, že jí hlavou prolétla představa, jak okamžitě vstává, aby si ji vzal dřív, než si to stihne rozmyslet. No, jestli on je na to připravený... Ukázala mu, aby se posadil. "O tom si promluvíme později. Teď to tu vyřídíte."

"S radostí." Vesele se zašklebil na Richarse, který na něj civěl s otevřenými ústy. Pak se usmál jen pro sebe. Dvě stě svědků. Z toho už nevyouvá...

"Takhle tedy vyvracím vaše důkazy, lorde Richarsi," dokončila Kateřina. Znovu se opřela, rukou smetla z kolen neviditelné smítka a nijak tlumeným hlasem dodala: "Pitomče."

Císař Gregor se tvářil pobaveně. Nikki vedle Kateřiny nadšením až nadsakoval a mumlal něco jako do něj, mami.

Galerie se tlumeně rozchichotala. Ivan si hřbetem ruky otíral ústa, ačkoliv v očích mu svítil smích. Ohlédl se znovu na Kateřinu, kde se vícekrálovna téměř dusila smíchem a vícekrát se podařilo hlasitý výbuch smíchu zakamuflovat náhlým záchvatem kašle. Kateřina se náhle probírala a schoulila se do sedadla. Na svého bratra ani na Vasilije se neodvážila podívat. Dívala se ale na Milese a na rtech jí zahrál bezmocný úsměv.

Miles se na ni zubil jako šílenec. Richarsův nenávidný výraz po něm neškodně sklouzl, jako by ho chránil silový štít. Gregor naznačil lordu Strážci, aby jednání popohnal.

Richars teď už naprosto ztratil nit svého proslovu stejně, jako sympatie publika. Pozornost přítomných se soustředila výhradně na Kateřinu nebo na Milese a Richarsovi věnovali maximálně netrpělivě pobavené výrazy prozrazující nedočkavost a zvědavost, kdy už skončí. Richars nesouvisle dokončil svůj proslov a vrátil se na své místo.

Lord Strážce ohlásil hlasování. Gregor, který využil svého hlasovacího práva hraběte Vorbarry, hlasoval pro, namísto aby se zdržel hlasování a rezervoval si svůj hlas Císaře naposled, kdyby bylo potřeba vynést rozhodný hlas. Této své císařské výsady nevyužíval nijak často. Miles si začal odškrtávat hlasy, ale dřív, než na něj přišla řada, si začal čmárat nápis lady Kateřina Nile Vorkosiganová propletený s lord Miles Naismith Vorkosigan svým nejuhlednějším rukopisem. René Vorbretten ho musel s úsměvem upozornit na to, že je řada na něm, aby hlasoval, a z galerie se znovu ozval tlumený smích.

Bylo rozhodnuto. Miles jasně poznal, že bylo dosaženo nutné většiny třiceti jednoho hlasu podle ruchu v síni a na galerii, kterým se přítomní ubezpečovali, že Dono prošel. Richars získal nějakých dvanáct hlasů, protože někteří z jeho skalních přívrženců se zdrželi hlasování, aby podpořili hraběte Vorhalase, který pevně hlasoval pro Dona. Dono nakonec získal třicet dva hlasů, což nebylo nijak ohromující vítězství, ale přece jen o jeden hlas více, než bylo nutné. Očividně spokojený Gregor využil Císařský hlas k tomu, že se zdržel a tím nijak neovlivnil výsledek.

Hrůzou téměř paralyzovaný Richars u svého stolu poklekl a zoufale vykřikl: "Pane, odvolávám se k vašemu rozhodnutí!" Byla to jeho poslední možnost. Jen odročení hlasování do dalšího kola ho teď mohlo zachránit před městskou stráží, trpělivě čekající za dveřmi.

"Lorde Richarsi," odpověděl mu formálně Gregor. "Vaše odvolání zamítám. Má Rada promluvila a její rozhodnutí platí." Pokývl lordu Strážci, který nechal Richarse strážci rychle vyvést dřív, než se mohl vzpamatovat a zahrnout je hlasitými protesty nebo dokonce někoho napadnout. Miles v divošském uspokojení stiskl čelisti. Tak ty sis myslel, že mě přechytračíš, Richarsi. Tohle je tvůj konec.

No, vlastně si to Richars vážně zavinil sám, když se pokusil na Dona zaútočit a nevyšlo mu to. Děkovat za to mohli Ivanovi, Olivii a zřejmě také Richarsovu tajnému přívrženci Byerlymu. Člověk nepotřebuje nepřítele, když má přítele, jako je Byerly. Ale na té Ivanově verzi mu také něco příliš nesedělo. Později. Opřu se do toho jako Císařský auditor. Napřed vyslechne Byerlyho, který už nejspíš někde sedí pod ochranou Císařské bezpečnosti. Nebo možná raději... Miles přivřel oči, ale pak se musel soustředit, protože Dono se znovu postavil.

Přešel na místo pro mluvčího, aby poděkoval svým novým kolegům a formálně předal slovo Renému Vorbrettenovi. Pak se se spokojeným úsměvem vrátil ke svému stolku a pohodlně se u něj rozvalil. Miles se snažil neohlížet se za sebe na galerii, ale nemohl si pomoci a občas se kradmo ohlédl po Kateřině. Tak také uviděl okamžik, kdy se jeho matka konečně naklonila mezi Kateřinu a Nikkioho a popřála oběma dobré ráno.

Kateřina se otočila a zbledla. Její budoucí tchán s tchýní se na ni mile usmáli a očividně ji nadšeně přivítali do rodiny. Profesorka se také překvapeně otočila, ale pak si s vícekrálovnou přátelsky potřásly rukama. Milese lehce znepokojil jejich téměř sesterský výraz. Co z toho může vzejít za informační toky? Co o něm asi moje matka říkala? Pomyslel si, že se na to matky bude muset zeptat, ale pak si to rozmyslel.

Vícekrál Vorkosigan také trochu nemotorně natáhl ruku ke Kateřině a vřele ji stiskl dlaň. Pohlédl přitom na Milese, usmál se a řekl cosi, o čem byl Miles rád, že nezaslechl. Kateřina se se svým novým úkolem bryskně vyrovnala, představila jim svého bratra a stále ještě šokovaně se tvářícího Vasilije. Miles se okamžitě rozhodl, že Vasilije nekompromisně předhodí své beťanské matce na psychologický rozbor, pokud se ještě jednou opováží obtěžovat Kateřinu kvůli Nikkimu.

Celý výjev musel přestat sledovat, když se postavil René Vorbretten a přešel na místo určené mluvčímu. Osazenstvo galerie soustředilo svou pozornost na něj. Miles na sobě ucítil Kateřinin vřelý pohled, napřímil se a snažil se vypadat pracovně, nebo alespoň jako že pozorně naslouchá. Svěho otce tím ale určitě neoklamal. Ten totiž věděl, že veškeré rozhodování v Radě už proběhlo.

René se udatně pokusil navázat na svou předchozí řeč, což po předchozích událostech nebylo vůbec snadné. Poukázal na deset let, které strávil ve službě Císařství stejně jako jeho dědeček a připomněl svým kolegům vojenskou kariéru svého otce a jeho statečnou smrt v bitvě u Hegen Hubu. Důstojně požádal o své potvrzení v postu hraběte a napjatě se usmál.

Lord Strážce znovu vyzval k hlasování a Gregor znovu hlasoval pro. Tentokrát se Milesovi podařilo spočítat všechny hlasy. Lord Dono poprvé hlasoval za Vorrutyerský okrsek.

Sigur dopadl při hlasování sice lépe než Richards, ale nestačilo to. René dostal nakonec třicet jeden hlas, což bylo právě tak dost, aby prošel. Hrabě Vormoncrief se sice formálně odvolal, ale nikoho nepřekvapilo, že jeho odvolání Gregor opět nevyslyšel. Vormoncrief a překvapivě úlevně se tvářící Sigur se s porážkou vyrovnali mnohem lépe než Richards a s Reném si dokonce potřásli rukou. René si znovu vzal slovo v Kruhu Mluvčích, poděkoval svým kolegům a pak slovo vrátil Lordu Strážci. Lord Strážce zabušil kopím o podlahu a prohlásil zasedání za skončené. V síni okamžitě vypukl hlasitý hovor a rušný pohyb.

Miles se ovládl, aby nepřeskočil stolky a lavice a neprotlačil se mezi všemi kolegy rovnou na galerii jen díky tomu, že jeho rodina se na galerii postavila a obrátila se ke schodům. Jeho rodiče snad dokážou Kateřinu přivést dolů za ním? Zjistil, že je beznadějně uvězněný v davu hrabat, z nichž mu jeden přes druhého blahopřáli, vtipkovali a pronášeli různé komentáře. Sotva je vnímal a všem odpovídal automatickým Díky... díky.

Konečně zaslechl hlas svého otce volat své jméno. Rozhlédl se. Dav se před vícekrálem uctivě rozestupoval. Kateřina se ostýchavě rozhlížela po mužích v uniformách všude kolem. Miles k ní přešel a stiskl jí ruce, až ji to zabolelo. Díval se jí upřeně do tváře. Je to pravda? Je to pravda?

Kateřina se na něj bláznivě a krásně uculila. Je to pravda.

"Nemám tě vyzvednout nahoru?" nabídl mu Ivan.

"Sklapni, Ivane," řekl Miles přes rameno. Rozhlédl se kolem, kde je nejbližší lavice. "Nevadí ti to?" zašeptal jí.

"Myslím, že se to sluší..."

Miles se zašklebil také a vyskočil na lavici, objal ji kolem ramen a poprvé ji majetnický políbil. Ona ho objala také, co nejpevněji. Trochu se chvěla.

"Tak. A jsi můj," zašeptala mu do ucha.

Miles seskočil dolů, ale její ruku nepustil.

Nikki, skoro stejně vysoký jako Miles, mu hleděl zkoumavě do očí. "Máma s vámi bude šťastná, že jo?"

"Budu se o to snažit, Nikki," kývl vážně hlavou Miles. Nikki kývl také, jako kdyby potvrdzoval dohodu.

To už k nim dorazily i Olivia, Tatya a Reného sestra. Musely se protlačit davem a hned se vrhly k Renému a Donovi.

Do síně také vtrhl muž v zelenorudé uniformě. Zarazil se a zoufale se rozhlédl kolem. Pak zasténal: "Pozdě!"

"Kdo je to?" zeptala se Kateřina Milese šeptem.

"Hrabě Vormuir. Zřejmě přišel pozdě."

Hrabě Vormuir se propotácel ke svému stolku na druhém konci místnosti. Dono ho s úsměvem sledoval.

Ivan se mu postavil po boku a šeptem se ho zeptal: "Tak dobře. Chci to vědět. Co jsi provedl s Vormuirem?"

"Já s tím neměl co dělat. Ale když už to musíš vědět, tak myslím, že se celé dopoledne báječně bavil se svojí hraběnkou."

"Celé dopoledne? V jeho věku?"

"No, trochu mu k tomu určitě pomohlo skvělé beťanské afrodiziakum. Dokáže muže nabudit na celé hodiny. Nemá žádné vedlejší účinky. Ty už taky nejsi nejmladší, Ivane, možná by se ti někdy hodilo."

"Máš ještě nějaké?"

"Já ne. Promluv si s Helgou Vormuirovou."

Miles se obrátil k Hugovi a Vasilijovi a úsměv mu trochu zchladl. Kateřina sevřela jeho ruku pevněji, a tak je přivětivě oslovil: "Dobré ráno, pánové. Jsem rád, že jste se mohli účastnit zasedání. Nechtěli byste přijmout pozvání na oběd do sídla Vorkosiganů? Myslím, že spolu musíme probrat pár věci."

Vasilij sice vypadal, že dnes už z údivu nevyjde, ale přece jen se mu podařilo přikývnout a zamumlal, že děkuje. Hugo si změřil pohledem Kateřinu i Milese, stále ještě se držící za ruce, a pak uznale zdvihl koutek úst. "Možná by to bylo

vhodné, lorde Vorkosigane, když uvážím, že se z nás zřejmě stanou příbuzní. Tohle zasnoubení proběhlo před tolika svědky, že už se dá zřejmě považovat za závazné..."

Miles si přemístil Kateřininu ruku na své rámě a přivinul si ji blíž. "To doufám."

Lord Strážce Kruhu Mluvěch se k nim konečně probojoval také. "Milesi, Gregor chce mluvit s tebou i s touto dámou dřív, než odejdete." S úsměvem se Kateřině uklonil. "Říkal něco o tom, že má pro tebe jako auditora úkol..."

"Aha." Aniž by pustil Kateřininu ruku, táhl ji Miles pomalu řídoucím davem na druhý konec místnosti, kde se Gregor bavil s několika muži, kteří využili této příležitosti, aby jeho Císařské pozornosti doporučili několik dalších záležitostí. Gregor ukončil rozhovor a otočil se k Milesovi a Kateřině.

"Madam Vorsoissonová," kývl jí hlavou na pozdrav. "Myslíte, že budete ještě potřebovat nějakou další pomoc při řešení svých, ehm, domácích záležitostí?"

Kateřina mu věnovala vděčný úsměv: "Ne, pane. Myslím, že si s tím už společně s Milesem dokážeme poradit. Politický aspekt věci už pominul."

"Ano, měl jsem ten dojem. Blahopřeji vám oběma." Neusmál se, ale oči mu vesele svítily. "A ještě něco." Pokynul svému pobočníkovi, který se vytasil s oficiálně vypadajícím dokumentem. Byly to dvě hustě popsané stránky, obě orazítkované a s velkou pečeti. "Tady máš, Milesi... vidím, že Vormuir konečně dorazil. Rád bych, abys mu tohle předal."

Miles očima přelétl stránky a zašklebil se. "Na tom jsme se dohodli. Je mi potěšením, pane."

Gregor jim věnoval jeden ze svých vzácných úsměvů a zmizel zadními dveřmi ze síně pryč.

Miles srovnal obě stránky a přešel k Vormuirově stolu.

"Něco vám mám předat, hrabě. Můj Císařský Pán uvážil vaši žádost, týkající se potvrzení vašeho poručnictví všech vašich krásných dcer. Vyhověl vám."

"Ha!" triumfoval Vormuir a téměř Milesovi dokumenty vytrhl. "Co jsem říkal! Ani Císařští právníci nedokázali popřít práva příbuzného, co? Skvělé!"

"Blahopřeji," usmál se Miles a rychle Kateřinu odtáhl pryč.

"Ale, Milesi," zašeptala mu do ucha. "To znamená, že Vormuir vyhrál? Že může pokračovat v té příšerné produkci dětí?"

"Jen za určitých podmínek. Honem - vážně nechci být u toho, až se dostane ke straně dva..."

Miles pokynul svým hostům, aby vyšli do haly, a spěšně Pymovi vydal komunikátorem několik příkazů. Vícekrál a vicekrálovna se omluvili, že přijdou později, až si promluví s Gregorem.

Pak všichni strnuli, protože k nim ze síně dolehlo zoufalé zakvílení. "Věno? Věno? Pro sto osmáct dětí...?"

##

"Roiku," zeptal se zlověstně Mark, Jak to, že jsou tihle vetřelci ještě naživu?"

"Nemůžeme návštěvníky střílet jen tak, můj pane," omlouval se Roic.

"Proč ne?"

"Protože už nežijeme v době Izolace. A kromě toho, můj pane," pokývl Roic směrem k zuboženým Escobařanům, "to vypadá, že mají všechna potřebná povolení."

Menší z obou Escobařanů, který se představil jako důstojník Gustioz, ukázal na důkaz jeho tvrzení stoh slepených fólií a důrazně jimi zatřásl, až se kolem rozlétly bílé kapky. Mark o krok ustoupil a pečlivě si otřel jednu kapku ze svého čistého černého obleku. Všichni tři muži před ním vypadali, jako kdyby je někdo před chvílí vykoupal v jogurtu. Při pohledu na Roika si Mark připomněl pověst o Achillovi, jenže tenhle Achilles před ním měl broučím máslem pokryté obě paty.

"To se uvidí." Jestli nějak ublížili Kareen... Mark se otočil a zabušil na zamčené dveře laboratoře. "Kareen? Martyo? Jste tam uvnitř v pořádku?"

"Marku? To jsi ty?" ozval se za dveřmi Martyin hlas. "No konečně!"

Mark se zadíval na díry ve dveřích a zamračil se na oba Escobařany. Gustioz se trochu schoulil a Muno se nadechl a strnul. Zevnitř se ozývaly zvuky, jako by někdo ode dveří odtahoval spoustu těžkých předmětů. Po chvíli cvakl zámek a dveře se otevřely. Martya vykukla ven: "Díky bohu!"

Mark se nekompromisně protlačil dovnitř, aby našel Kareen. Ta mu chtěla padnout do náručí, ale oba si to rychle rozmysleli. I když sama nebyla tak ulepená jako muži venku, vlasy, vestu, košili i kalhoty měla štědře postříkané broučím máslem. Opatrně ho políbila na tvář. "Neublížili ti nějak?" zeptal se jí Mark.

"Ne," zajíkla se. "Nic nám není, Marku, ale oni chtějí odvést Enrika pryč! Bez něj to tu můžeme rovnou zavít!"

Rovněž broučím máslem zastříkaný Enrique souhlasně pokýval hlavou.

"Neboj se, nějak to zařídím." Nějak...

Kareen si rukou prohrábla vlasy. Polovina jejích plavých kučer ztužených broučím máslem jí odstávala všemi směry a hrud' se jí udýchaně dmula.

Markovi se celé dopoledne vybavovaly při pohledu na mléčné výrobky nejrůznější asociace. Na svůj úkol se dokázal soustředit jen proto, že si naplánoval po obědě chvilku v posteli, samozřejmě, že ne sám. Tak pěkně si to naplánoval... jenže v jeho romantickém očekávání chyběli tihle Escobařané. Krucinál, kdyby on měl k dispozici Kareen a broučí máslo, určitě by přišel na jiné využití, než jí ho matlat do vlasů... Ostatně to taky udělá, hned jak se zbaví těch zatracených escobarských dotěrů.

Vyšel zpátky do chodby a řekl jim: "Nemůžete si ho odvést. Zaplatil jsem za něj."

"Lorde Vorkosigane..." spustil nepříčetný Gustioz.

"Lord Mark," opravil ho Mark okamžitě.

"To je jedno. Escobarská Republika se nezabývá obchodem s otroky, pokud dovolíte. Nicméně na rozdíl od zákonů na téhle zatracené planetě se na Escobaru v případě žaloby musí žalovaný objevit u soudu."

"Na obchod s lidmi jsem byl zvyklý," zamumlal Mark.

"Pochází z Jacksonu," vysvětlila jim Martya. "Ne z Barrayaru. Ale nebojte se, už se s tím vyrovnal."

Vlastnictví je devět desetin z... čehosi. Dokud si nebude jistý, že mu Enrika vrátí, nepustí ho Mark z dohledu. Musí být nějaký právní způsob, jak jim v tom zabránit. Miles by to nejspíš věděl, jenže... Miles dával veřejně najevo svůj názor na všechny ty brouky. To by byl špatný rádce. I hraběnka si přece koupila akcie... "Matka!" rozsvítilo se Markovi.

"Ano. Chci, abyste alespoň počkali, dokud si s vámi nepromluví moje matka."

"Vícekrálovna je proslulá žena," namítl Gustioz opatrně, "a kdykoliv jindy by mi bylo ctí seznámit se s ní. Musíme ale stihnout odlet lodi."

"Ty odlétají každou hodinu. Můžete stihnout tu další." Mark by se s radostí vsadil, že Escobařané se docela určitě nechtějí s vícekrálem a vícekrálovnou setkat z dobrého důvodu. Jak dlouho asi sledovali sídlo Vorkosiganů, než se ujistili, že uvnitř nikdo není, a vtrhli sem Enrika zatknout?

Mark zjistil, že se nějakým způsobem během hovoru blíží chodbou k východu - zřejmě proto, že Gustioz nebo Muno strategicky ustupovali. Nechávali za sebou stopu slizu, jako kdyby chodbou prolezlo hejno obrovských slimáků.

"Musím se podívat na vaše povolení."

"Má povolení jsou v dokonalém pořádku," prohlásil Gustioz a v ruce pevně svíral cosi, co připomínalo ohromný plivanec. Začal stoupat po schodech. "A vám do nich docela jistě nic není!"

"A to tedy je. Zaplatil jsem za doktora Borgose jeho dluhopisy. Mám na tom svůj vlastní zájem, který jsem si zaplatil." To už došli do jídelny. Muno měl Enrika v pevném sevření. Zamračená Martya držela Enrika z druhé strany. Enrique se tvářil zmateně.

Jejich hádka nabírala na důrazu, když pomalu procházeli několika předpokoji. A pak, v dlážděné vstupní hale, se Mark zastavil. Obešel celou skupinku, rozkročil se a rozhodně jim zatarasil cestu ke dveřím. Zavrčel na ně: "Když už čekáte na Enrika dva měsíce, jedna hodina už pro vás nehraje roli. Počkáte tady!"

"Jestli se mě pokusíte zdržovat při výkonu mých povinností, ručím vám za to, že na vás taky nějakou právní kličku najdu!" zavrčel na něj pro změnu Gustioz. "A je mi jedno, s kým jste příbuzný!"

"Zkuste se mě dotknout tady v domě a brzy uvidíte, že vám to nebude vůbec jedno!"

"Jen mu to řekni, Marku!" vykřikla Kareen.

Enrique a Martya se přidali k hádce. Muno stiskl svého vězně pevněji a s obavou se zadíval na Roika, ale s ještě větší obavou na Kareen a Martyu. Mark přemýšlel, že dokud se Gustioz nehýbe z místa, má ho v bezpečí. Když se ale nadechne a udělá krok dopředu, bude po něm muset skočit a Mark si nebyl jistý, kdo z nich by pak měl navrch.

Vrahoun kdesi hluboko v Markově mozku zavrčel jako předrážděný vlk.

Gustioz se zhluboka nadechl a zarazil se. Mark sebou trhl. Ten druhý ho postrčil dopředu.

Jenže v tu chvíli se zarazili i všichni ostatní. Hádky ztichla, jako kdyby někdo vypnul zvuk. Mark ucítil v zátylku teplý dotek slunce a dveře za ním se rozlétly. Otočil se.

Na prahu se překvapeně zastavila skupinka lidí. Miles, ve vorkosiganské uniformě vzbuzující důležitý dojem, stál bok po boku s Kateřinou Vorsoissonovou. Z jedné strany za nimi stáli Nikki s profesorkou, na druhé straně si Mark všiml dvou neznámých mužů, poručíka v uniformě a robustního muže v civilu. Všichni civěli na hádající se skupinku před sebou, zacákanou od hlavy až k patě broučím máslem. Nad Milesovou hlavou se objevila Pymova tvář.

"Kdo je to?" zeptal se nejistě Gustioz. Neřekl ale přesně, koho tím kdo myslel.

Kareen mu tiše odsekla: "To je lord Miles Vorkosigan. Císařský auditor lord Vorkosigan. Teď máte průšvih!"

Miles přejížděl pohledem výjev před sebou: Marka, Kareen, dva neznámé Escobařany, Enrika - při pohledu na něj sebou trochu trhl - a od hlavy až k patě téměř nahého zbrojnoše Roika.

"Zbrojnoši, vypadá to, že nemáte livrej."

Roic pokročil kupředu. Mark by si přál vědět, jak Miles dokázal, že se Gustioz i Muno postavili automaticky do pozoru také. Muno ale Enrika nepustil.

Roic v pozoru zamumlal: "Já jsem... neměl jsem službu, můj pane."

Miles ukázal na Marka: "Tohle je můj bratr, lord Mark. A tohle je Kareen Koudelková se svojí sestrou Martyou. Tady je doktor Borgos z Escobaru, ehm, host mého bratra." Pak ukázal na dva muže za sebou: "Seznamte se s poručíkem Vasilijem Vorsoissonem a Hugem Vorvaynem. Kateřinovým bratrem," dodal důrazně tak, že všichni pochopili nevyřčené a doufejte, že tohle není takový průšvih, na jaký to vypadá. Kareen se celá schoulila.

"Vy ostatní se už znáte. Ovšem já neznám tyhle dva pány. Jsou to tví hosté, Marku, nebo jsou právě na odchodu?" ponoukl ho Miles.

V tu chvíli jako by se protrhla hráz mlčení. Šest lidí najednou začalo vysvětlovat, stěžovat si, omlouvat se, prosit, žádat, obviňovat a ohrazovat se. Miles pár minut poslouchal - Mark si s nepříjemným pocitem vzpomněl, jak snadno se jeho bratr a původce dokázal orientovat v mnohasměrné komunikaci, probíhající v jeho velitelské přílbě - pak konečně zdvihl ruku. Náhle bylo zázračné ticho, jen Martya ještě dořekla započaté slovo.

"Tak si to shrneme, jestli tomu rozumím," zamumlal. "Vy dva," kývl směrem k osychajícím Escobařanům, "si přejete doktora Borgose odvézt a někam ho zavřít? A na doživotí?"

Mark znepokojeně zaznamenal v Milesově hlase náznak naděje.

"Ne na doživotí," přiznal lítostivě Gustioz. "Rozhodně ale na hodně dlouho." Odmlčel se a natáhl před sebe svůj stoh fólií. "Mám na to samozřejmě všechna povolení, pane."

"Aha," řekl Miles a zadíval se na lepkavou hmotu. "Skutečně." Zaváhal. "Doufám ale, že mi dovolíte, abych do nich

nahlédl."

Na okamžik se omluvil, Kateřině stiskl dlaň - tak moment, uvědomil si Mark, ti dva spolu přece nemluví, ne? Celý včerejší den tu Miles chodil v černém jako oblak negativní energie nebo jako živoucí černá díra. Mark se na něj nemohl ani podívat. A teď se sice tvářil ironicky, ale pod tím nánosem ironie přímo zářil. Co se to tu krucínal děje? I Kareen si oba prohlížela s narůstajícím podezřením.

Mark ten problém na chvíli pustil z hlavy, když Miles přivolal Gustioze ke stolečku pod zrcadlem. Odsunul stranou květinový koš a podal ho Roikovi, který rychle přiklouzal blíž, a pak pokynul Gustiozovi, aby svou hromádku dokumentů položil na stoleček.

Miles pomalíčku - a Mark přitom nepochyboval, že schválně, aby získal víc času - procházel všemi dokumenty. Všichni v hale ho sledovali mlčky, jako očarování. Dotýkal se dokumentů opatrně a jen špičkami prstů a občas vrhl na Gustioze káravě znechucený pohled, pod kterým se Escobařan rozpačitě zkroutil. Každou chvilku zjistil, že bere do ruky dvě slepené fólie najednou, a musel je opatrně rozlepit. "Hmm," zabručel, a pak znovu: "Hmm." Nakonec řekl: "Je to v pořádku, je jich tu všech osmnáct."

Konečně se dobral ke konci hromádky a chvilíčku zamyšleně stál. Prstem se dotýkal dokumentů, aby si je číhající Gustioz nesebral. Tázavě se podíval po Kateřině. Ta se na něj napjatě podívala a usmála se.

"Marku," řekl pomalu Miles. "Ty jsi Kateřině za její práci zaplatil v akciích, jak jsem slyšel?"

"Ano," řekl Mark. "A taky Ma Kosti," dodal spěšně.

"A mně taky!" vložila se do toho Kareen.

"A mně taky!" dodala Martya.

"Společnost měla trochu nouzi o hotové peníze," ohradil se Mark.

"Takže i Ma Kosti. Hm. No páni." Miles se na chvíli zahleděl do prázdna a pak se s úsměvem otočil ke Gustiozovi.

"Důstojníku Gustiozi."

Gustioz se vypjal do pozoru.

"Všechny dokumenty, které jste mi předložil, mají skutečně právní platnost."

Miles svazek zdvihl mezi palcem a ukazovákem a vrátil je důstojníkovi. Gustioz je přijal a vydechl si.

"Niměně," pokračoval Miles, "chybí vám jedno povolení. Je to poměrně důležitý dokument. Strážný u brány vás bez toho neměl pustit dovnitř. Musíte je ale omluvit, ti hoši jsou vojáci, ne právníci. Myslím, že bychom je za to neměli trestat. Budu ale muset navrhnout generálu Allegremu, aby nějaký právní seminář propříště zařadil mezi jejich školení." Gustioz na něj zíral v nevěřicné hrůze. "Mám povolení Císařství - planetárního lokálního vesmíru - okrsku Vorbarra a města Vorbarra Sultana. Jaké proboha ještě potřebuji povolení?"

"Sídlo Vorkosiganů je oficiálním územím okrsku," vysvětlil mu laskavě Miles. "A jako takové je územím okrsku Vorkosiganů, stejně jako například velvyslanectví. Abyste si mohli odvést tohoto muže ze sídla Vorkosiganů, ve městě Vorbarra Sultana v okrsku Vorbarra Sultana, na Barrayaru a v Císařství, potřebujete mít všechna tahle povolení," ukázal na slepené fólie, "a ještě navíc povolení příslušného hraběte nebo jeho určeného Hlasu za Vorkosiganský okrsek." Gustioz se roztřásl. "A kde," zasípěl, "najdu nejbližší Hlas Vorkosiganského okrsku?"

"Nejbližší?" zeptal se Miles vesele. "Nu, to jsem já."

Důstojník na něj dlouhou chvíli zůstal civět. Polkl. "Dobrá pane," řekl ponížene a zlomeným hlasem. "Mohl bych prosím od vás získat povolení odvést si doktora Borgose na Escobar?"

Miles se podíval po Markovi. Mark se na něj upřeně díval a kousal si rty. Ty hajzlíku, já vím, jak se v tom teď vyžíváš... Miles si dlouze a lítostivě vydechl - a všichni kolem vydechli s ním - a pak bryskně dodal: "Ne. Vaše žádost se zamítá. Pyme, vyveď prosím tyhle muže z mých pozemků a pak řekni Ma Kosti, ať počítá s obědem pro, um," očima přelétl přítomné, "asi deset lidí, a to co nejdříve. Naštěstí má takové výzvy ráda. Zbrojnoši Roiku..." zahleděl se na mladého muže, který stále ještě držel květinový koš a v očích měl paniku. Pak zavrtěl hlavou: "Jděte se vykoupat."

Vysoký, urostlý a přísně se tvářící Pym navlečený v uniformě pokročil hrozivě k Escobařanům, kteří jako by se zlomili a nechali se vyvést ze dveří.

"Jednou bude muset z toho domu ven!" křičel Gustioz přes rameno. "Nemůže se tu schovávat navěky!"

"Odvezeme ho do okrsku v oficiálním hraběcím aeroutě," zavolal na něj vesele Miles.

Bouchnutí dveří utlumilo Gustiozův neartikulovaný výkřik.

"Víte, ten projekt s těmi brouky je vážně úžasný," řekla Kateřina radostně dvěma mužům, kteří přišli s ní a Milesem.

"Měli byste se podívat do jejich laboratoře."

Kareen varovně vykřikla: "Teď ne, Kateřino!"

Miles na Marka vrhl varovný pohled a odvedl celou společnost opačným směrem. "Mezitím by vás mohla zajímat prohlídka naší knihovny. Profesorko, mohla byste laskavě pánům vyložit některé historické zajímavosti, zatímco já si musím zařídit ještě pár věci? Jdi s tetou, Nikki. Moc děkuji..." Stiskl Kateřině dlaň, aby nešla s nimi. Společnost odešla.

"Lorde Vorkosigane," vykřikl úlevně Enrique. "Nevím, jak vám tohle oplatím!"

Miles mávl rukou, aby ho zarazil: "Něco mě snad už napadne."

Martya, která Milese znala lépe než Enrique, se jen usmála a vzala Escobařana za ruku: "Pojď, Enriku. Snad bychom mohli tu vděčnost začít tím, že uklidíme laboratoř, co myslíš?"

"No jistě! Ano, samozřejmě..." A nechal se odtáhnout pryč. Ještě k nim dolehl jeho hlas: "Myslíš, že ti brouci, co navrhla Kateřina, se mu budou líbit...?"

Kateřina se na Milese usmála: "To jsi zahrál dobře."

"Ano," řekl Mark podmačeně. Studoval špičky svých bot. "Já vím, že tenhle projekt zrovna nemiluješ. Um... díky."

Miles trochu zrudl. "No... nemohl jsem riskovat, že urazím svou kuchařku. Vypadá to, že toho chlapa adoptovala.

Zřejmě je to tím, jak se nadšeně pouští do každého jídla."

Mark náhle podezřívavě stáhl obočí: "A je to vážně pravda, že hraběcí sídlo je považováno za součást okrsku? Nebo sis to jen tak vymyslel?"

Miles se uculil. "Zjistí si to. A teď, jestli nás omluvíte, myslím, že bych měl jít trochu uklidnit své budoucí příbuzné.

Bylo to pro ně rušné ráno. A, drahý bratře, mohl bys mi prosím prokázat laskavost a dnes mě ušetřit dalších krizí?"

"Příbuzné...?" otevřela překvapeně ústa Kareen. "Ale, Kateřino, to je skvělé! Milesi, ty... ty kryso! Kdy se to stalo?"

Miles se uculil, teď už vážně radostně a ne jen tak. "Ona mě požádala o ruku a já souhlasil." Po očku se podíval na Kateřinu a pokračoval: "Musel jsem jí přece dát dobrý příklad. Vidiš, Kateřino, takhle se odpovídá na návrhy k sňatku - přímo, rozhodně a především souhlasně!"

"Budu si to pamatovat," odušila. Tvář měla vážnou, ale oči se jí smály, když ji vedl ke knihovně.

Kareen je pozorovala s romanticky zasněným pohledem v očích a opřela se o Marka. Nejspíš je to trochu nakažlivé. No a co? Mark ji objal kolem pasu.

Kareen si prohrábla vlasy: "Chci se osprchovat."

"Můžeš u mě," nabídl jí okamžitě Mark. "Umyju ti záda..."

"Můžeš mi je i namasírovat," slíbila mu. "Myslím, že jsem si natáhla nějaký sval."

Nu, možná se z toho ještě vyklubá záživné odpoledne. S úsměvem se oba otočili ke schodům.

U nohou se jim ze stínu vynořila královna Vorkosiganských brouků a rychle cupitala po dlaždičkách pryč. Kareen vypískla a Mark po velkém broukovi skočil. Sklouzl po břiše až pod stolek právě včas, aby zahlédl stříbrný záblesk mizet mezi dřevěným ostěním. "Zatraceně, ti brouci umí být rychlí! Možná bychom měli Enrikovi navrhnout, aby je udělal třeba větší nebo vyšší, nebo tak něco." Oprášil si oblek a postavil se. "Schovala se ve zdi. Zřejmě tam má někde hnízdo," napadlo ho znepokojeně.

Kareen pochybovačně nakoukla pod stolek: "Neměli bychom to říct Milesovi?"

"Ne," rozhodl Mark, vzal ji za ruku a vlekl ji ke schodům.

EPILOG

Z Milesova pohledu uplynuly dva týdny, zbývající do Císařské svatby, velmi rychle, ačkoliv někdy měl podezření, že Gregor s Laisou zapojili do hry nějaký relativistický vynález, jehož použitím čas plynul pomaleji, zatímco člověk stárá rychleji. Pokaždé, když se setkal s Gregorem, se mu dařilo vyluzovat uspokojivě soucitné zvuky a souhlasil, že tyhle společenské události jsou vážně nepříjemné, jenže člověk je musí nějak protrpět, takže se vzmuž, vojáku! V duchu si ale neustále zpíval Podívejte! Jsem zasnoubený! Je krásná! Ona si mě chce vzít. Je chytrá! Vezme si mě! Dívejte se! Z toho všeho na něm byl pro ostatní znát jen příjemně naladěný úsměv.

Třikrát už se účastnil večeří u Vorthysových a i Kateřinu a Nikkiho už dvakrát pozval na večeři do sídla Vorkosiganů - dokonce jedou i na snídani. Jeho program ovšem nebyl tolik vytížený jako Gregorův a Laisin, kterým lady Alys a Císařská bezpečnost rozplánovala čas na minuty. Miles pozval Kateřinu, aby ho při těchto společenských akcích provázela. Zdvihla sice obočí, ale přijala účast na třech z nich. Až když mu Kareen naznačila, že dáma se nerada ukazuje příliš často ve stejných šatech, uvědomil si, kde vězí jádro pudla, a rozhodl se, že do budoucna musí tento problém vyřešit. Jenže nakonec to nevedlo. Chtěl se s Kateřinou radovat, ne ji vyčerpávat k smrti.

Záplavu pobavených gratulací, kterými je po jejich pozoruhodných zasnubách okolí zahrnulo, zkalila jen jedna příležitost při večeři na oslavu Požárníků Vorbarr Sultany, při které se rozdělovaly ceny za prokázanou odvahu nebo rychlé rozhodování v nebezpečí. Když Miles s Kateřinou opouštěli sál, blokoval dveře trochu podnapilý lord Vormurtos, jeden z Richarsových poražených přívrženců. Sál už byl poloprázdný, jen tu a tam v něm diskutovaly malé skupinky lidí. Služebnictvo už pomalu sklízelo po hostech. Vormurtos se opřel o rám dveří s rukama založenýma na prsou a neuhnul jim z cesty.

Když Miles zdvořile požádal: "S prominutím," stiskl Vormurtos ironicky rty.

"No, a proč ne? Všichni prominuli. Vypadá to, že jste vážně Vorkosigan. I ta vražda vám prošla."

Kateřina nešťastně ztuhla. Miles chvíli váhal a uvažoval, jak má odpovědět: vysvětlovat, rozčítit se, nebo protestovat? Má se hádat ve dveřích s opilým hlupákem? Ne. Jsem syn Arala Vorkosigana. A tak se mu jen upřeně zahleděl do očí a zasyčel: "Když tomu vážně věříte, proč mi stojíte v cestě?"

Vormurtosovi se vytratil úšklebek z tváře a nahradil ho strach. Ve snaze vypadat nezastrašeně se stáhl a mávl oběma rukama, že mohou projít. Když Miles ve zdvořilém úsměvu vycenil zuby, ustoupil ještě o krok. Miles si převedl Kateřinu k druhému boku a odešli, aniž by se jedinkrát ohlédl.

Kateřina se vlastně jednou ohlédla, to když odcházeli dlouhou chodbou pryč. Lhostejným tónem poznamenala: "Víš, jednou tě ten tvůj smysl pro humor přijde draho."

"Nejspíš," vzdychl si Miles.

##

Miles zjistil, že Císařova svatba je vlastně něco jako vojenská mise, jenže na téhle jako zázrakem on nemusel velet.

Tady velela lady Alys a plukovník lord Vortala mladší, a oni dva si museli odnést všechny ty nervy kolem Miles dostal úkol svědka. Musel se jen usmívat, dělat, co se mu řekne, a doufat, že to brzy skončí.

Měli vlastně štěstí, že se svatba odehrávala uprostřed léta, protože jediná dostatečně velká budova pro všechny hosty - tedy kromě ohavného městského stadionu - byla tribuna na bývalém cvičišti, teď zarostlém trávou. V případě deště počítali s plesovým sálem v rezidenci, což Miles považoval za nápad podstrčený teroristy, aby se bez námahy zbavili většiny vládnoucí třídy v Císařství, která by tam nepochybně zahynula přehřátím a nedostatkem kyslíku. Po zkušenostech s památnou zimonoční bouří teď čekali přinejmenším tornáda, ale k úlevě všech se den vydařil.

Ráno začalo další formální snídani, tentokrát snídal Gregor se svými družby ve své rezidenci. Gregor vypadal trochu nervózně, ale odhodlaně.

"Tak jak je?" zeptal se ho tiše Miles.

"Do večere vydržím," ujistil ho Gregor. "Pak utopíme všechny pronásledovatele ve víně a zmizíme."

Ani Miles nevěděl, kam se Gregor s Laisou chtěli ukrýt na svou svatební noc, jestli na některý z několika vorbarrských vesnických zámčků, nebo k nějakému příteli a nebo snad dokonce na nějaký bitevní křižník na oběžné dráze. Byl si ale jistý, že se rozhodně nic nepředvídaného nestane. Gregor si k zajištění svého úniku vybral ty nejpřísnější a nejvážnější příslušníky Císařské bezpečnosti.

Miles se vrátil do sídla Vorkosiganů, aby se převlékl do své nejlepší uniformy, zdobené starými vojenskými vyznamenáními, kterou normálně nikdy nenosil. Kateřina se na něj bude dívat z třetí řady, doprovázená tetou, strýcem a ostatními auditorskými kolegy. Nejspíš ji neuvidí dřív, než bude po přísahách, takže v téhle nedočkavosti se s Gregorem shodoval.

Když přijel zpátky, rezidence už byla plná hostů. Přidal se ke svému otci, Gregorovi, Kou a Drou. Hrabě Henri Vorvolk se ženou a ostatní z první řady stáli už v jednom ze sálů. Vícekrálovna kdesi pomáhala lady Alys. Obě ženy i s Ivanem dorazily jen těsně před začátkem. Když se nad obzor zhouplo večerní slunce, přivedli k západnímu vchodu Gregorova koně, černě lesklé zvíře, ozdobené třpytivým vladařským postrojem. Za ním následoval vorbarrský zbrojnoš, který vedl stejně překrásnou bílou klisnu, vystrojenou pro Laisu. Gregor nasedl na koně. Ve své přehlídkové rudomodré uniformě vypadal sice jako Císař, ale zároveň nervózně. Ostatní ho následovali pěšky k bývalým kasárnám, teď přestavěným na pokoje pro hosty, ve kterých se ubytovala komarrská delegace.

Tam musel Miles zabušit na dveře a formálními slovy žádat, aby jim vydali nevěstu. Z oken nad ním ho pozorovaly chichotající se komarrské ženy. Když se objevila Laisa s rodiči, o krok ustoupil. Věděl už, že jedním z dnešních témat budou určité nevěstiny šaty, a tak si pro jistotu povšiml, že sestávají z bílého hedvábného kabátku, vyšíváního blyštivými kameny a těžké sukně z bělostného hedvábí, botek z bílé kůže a závoje zdobeného girlandami živých květů. Několik strnule se usmívajících zbrojnošů zajistilo, že nevěsta bez problémů nasedla na poměrně klidnou klisnu - Miles měl podezření, že jí před svatbou museli určitě podat nějaká koňská sedativa. Pak Gregor otočil svého koně, aby mohl Laisu uchopit za ruku. Oba se na sebe okouzleně usmáli. Laisin otec, který v životě koně neviděl a musel pro tuto příležitost hodně trénovat, uchopil statečně otěže klisny a celý průvod se mezi všemi hosty vydal k trávníku. Svatební obřad se odehrával na pláni, zasypané různobarevnými krupkami, Milesovi pak vykládali, že jich tam muselo být stovky kil. Pár se postavil do menšího kruhu vyzdobeného šesticípu hvězdou, na jejichž hrotech se seřadili hlavní svědkové, a pak v řadách za sebou následovali napřed blízcí přátelé a rodina, pak hrabata s hraběnkami, potom vysocí úředníci vlády, vojenští důstojníci a Císařští auditoři a jako poslední diplomatické delegace. Za nimi už se na sebe tlačili ostatní lidé. Průvod se rozdělil, ženich i nevěsta sesedli z koní a každý vstoupil do kruhu jinou stranou. Koně byli odvedeni a Laisina družička a Miles dostali oficiálně do ruky pytlík krupek, které měli rozhazovat nad hlavy páru, a oba to zvládli, aniž by při tom pytlík upustili a nebo krupkami příliš zatížili jejich urozené hlavy.

Miles pak zaujal své místo na určeném vrcholu hvězdy a jeho protějšek, Laisina družička, se postavila naproti němu. Protože on si pamatovat Gregorovy věty nemusel, trávil dobu, než novomanželé pronesli svůj slib ve čtyřech jazycích, tím, že zkoumal radostný výraz na tvářích vícekrále a vícekrálovny. Nikdy předtím svého otce neviděl plakat na veřejnosti. No dobrá, zřejmě to bylo kvůli tomu sentimentu všude kolem, ale něco z toho byly určité slzy čiré úlevy. I Miles si jich pár musel utřít z očí. Je to vážně dost působivé divadlo, takovýhle veřejný obřad...

Miles polkl, odhrnul nohou hromádku krupek, aby otevřel kruh a pustil z něj novomanžele ven. Využil svého privilegia a políbil Gregorovi ruku a nevěstě zardělou tvář jako první. A pak už byl čas oslavovat, povinnosti mu skončily a mohl jít v davu najít Kateřinu. Protlačil se davem, nabírajícím si do kapes jako suvenýr krupky, a mohl si hlavu vykroutit, jak se rozhlížel po ženě v šedém hedvábí.

##

Kareen svírala Markovi paži a spokojeně si povzddechla. Ta javorová ambrózie byl jasný úspěch.

Kareen napadlo, že Gregor udělal dobře, když astronomické náklady na svatbu rozdělil mezi svá hrabata. Každý okrsek dostal výzvu přispět nějakým druhem svého typického produktu a zřídit si venku jakýsi stánek - ovšem alkoholické nápoje lady Alys a Císařská bezpečnost striktně zakázaly. Tady venku to budilo dojem určitého jarmarku, na kterém se každý okrsek snažil předvést to nejlepší a zároveň to nejlepší z Barrary. Vorkosiganský okrsek získal jedno z nejlepších umístění v severovýchodním cípu rezidence přímo vedle pěšiny, která vedla do zahrady. Aral Vorkosigan přesto daroval tisíc litrů vína ze svého okrsku, už tradičně - a jeho stánek byl velmi populární.

Vedle pultu s vínem stál lord Mark Vorkosigan a jeho společnost MPVK Enterprises nabízela hostům svůj první produkt. Ma Kosti a Enrique s odznaky zaměstnanců uváděli hosty ke svému stánku a rozdávali jim štědré porce javorové ambrózie tak rychle, jak jen stačili. Na konci stolku ve velké kleci ozdobené květy vystavovali šest zbrusu nových Úžasných brouků, modrozlatorudé zářících, až oči přecházely, a podávali vysvětlení jejich skvělých kvalit a způsobu výroby ambrózie podle návodu Kareen, která z Enrikova proslovu vyškrtala jeho technické a Markovi jeho propagační vysvětlivky. Nu dobrá, tuhle ambrózii sice nevyrobil žádný z přítomných brouků, ale to byl jen technický detail.

Miles s Kateřinou a Ivanem se protlačili davem. Miles uviděl Kareen horlivě mávat a zabočil k nim. Měl stále ten spokojený výraz, který jeho tvář neopustil už čtrnáct dní. Pro Kateřinu to byla první návštěva oficiální oslavy v Císařské rezidenci, a tak se tvářila trochu užasle. Kareen popadla kelímek ambrózie a vyběhla k nim.

"Kateřino, všichni ty nové brouky hrozně obdivují! Pár žen už se nám je pokusilo ukrást a dát si je do vlasů jako

dekoraci místo květin. Enrique musel nakonec tu klec zamknout. Mají tu být přece na ukázkou, a ne jako vzorky zdarma." Kateřina se rozesmála. "To jsem ráda, že jsem vám pomohla překonat odpor zákazníků!"

"No, to tedy ano. A protože jsme je představili na Císařově svatbě, všichni je teď budou chtít! Už jsi ochutnala naši javorovou ambrózií? Milesi?"

"Už jsem ji ochutnával, díky," odtušil Miles neutrálně.

"Ivane, tohle musíš ochutnat!"

Ivan pochybovačně stiskl rty, ale pak si graciézně podal sousto do úst. Jeho výraz se změnil. "Bože můj, co jste s tím provedli? To je něco úplně jiného." Vytrhl Kareen celý kelímek.

"Říkáme tomu javorová medovina," řekla šťastně Kareen. "Vymyslela to Ma Kosti. Je to vynikající!"

Ivan polkl: "Tohle že je javorová medovina? Ten nejodpornější nápoj, který člověk kdy uvařil?"

"To záleží na chuti," zamumlal Miles.

Ivan znovu ochutnal. "Když se to zkombinuje s tím nejodpornějším jídlem, které člověk kdy viděl... Jak jste to dokázali?"

Nabral si poslední zbytek zlatohnědé pasty a zkoumavě se zahleděl do kelímku, jako kdyby uvažoval, jestli ho ještě nemá vyližat. "To je tedy něco. Člověk se nají a zároveň opije... není divu, že to jde na dračku."

Mark jim s poťouchlým úsměvem skočil do řeči: "Právě jsem si hezky v soukromí povídal s lordem Vorsmythem. Nemusím zacházet do detailů, ale vypadá to, že se naše období peněžní nouze chýlí ke konci. Kateřino! Teď od tebe můžu zpátky vykoupit akcie, které jsem ti dal za návrh toho brouka! Co bys řekla na to, kdybych ti dal dvojnásobek jejich ceny?"

Kateřina vypadala nadšeně. "To je báječné Marku! A takhle brzy! To je víc, než jsem čekala..."

Kateřina ji rozhodně přerušila: "Na takovou nabídku budeš odpovídat ne, díky. Ty akcie si musíš nechat, Kateřino! A až budeš potřebovat hotovost, můžeš jimi ručit za půjčku a pak, příští rok, můžeš pár akcií prodat, zaplatit jimi půjčku a nechat si zbytek jako investici. A až bude Nikki o pár let starší, možná budeš mít dost na to, abys mu zaplatila školné na škole pro skokové piloty."

"Takhle to ale nemusíš dělat..." začal Mark.

"Takhle to udělám já. Zaplatím si tak cestu zpátky na Betu!" A nebude muset chtít po rodičích vůbec nic, což její rodiče přijali s takovým překvapením, až jí to zalichotilo. Pak se jí pokusili vnutit nějakou menší měsíční apanáž, nejspíš proto, aby znovu získali své sebevědomí, napadlo přitom Kareen. Jejich nabídku odmítla. "A Ma Kosti jsem taky nařídila, aby nic neprodávala."

Kateřině se v očích mihlo veselí. "Aha, Kareen, v tom případě... ti děkuji. Lorde Marku, budu si muset vaši nabídku promyslet."

Mark cosi zahučel, ale sledován sardonickým pohledem svého bratra už dál ve svých nabídkách nepokračoval.

Kareen se vesele vrátila k servírovacímu stolku, kde Ma Kosti právě otvírala dalších pět sklenic javorové ambrózie.

"Tak jak to jde?" zeptala se jí Kareen.

"Tímhle tempem tyhle sklenice zmizí tak za hodinu," hlásila jí kuchařka. Přes své nejlepší šaty měla navlečenou krajkovou zástěru a na krku se jí houpal překrásný náhrdelník z živých orchidejí, který jí věnoval Miles a který na její hrudi téměř zakrýval odznak zaměstnankyně. Inu, na svatbu Císaře se dá dostat všelijak...

"Ta javorová medovina byl skvělý nápad, jak do toho všeho zatáhnout Milese," řekla jí Kareen. "On je jeden z mála, který ji neochutnává, ale doslova loká."

"Ale to nebyl přece můj nápad," odpověděla jí Ma Kosti. "Na to přišel sám lord Vorkosigan. On přece vlastní tu továrnu na výrobu medoviny... takže tím způsobem nechá ty chudáky v Dendarijských horách vydělat spoustu peněz."

Kareen se zazubila. "Tak takhle to je." Kradmo se podívala na Milese, důstojně postávajícího se svou dámou po boku opodál a předstírajícího lhostejnost k celému tomu projektu svého klonového bratra.

Pomaloučku se začal snášet soumrak a zahradu osvětlila různobarevná světla. Úžasní brouci v kleci začali vrzat krovkami a světélkovat, jako by se jim snažili odpovídat.

###

Mark pozoroval bělostnou a plavovlasou Kareen, jak se vrací k jejich stolku, a spokojeně si povzdychl. Rukama v kapse nahnátl hrstku památečních krup, které jí měl schovat ze svatebního kruhu. Prosypal je mezi prsty a podal jí je na dlani ruky. Zeptal se: "S tímhle uděláme co, Kareen? Zasadíme je, nebo tak něco?"

"Ale kdepak," řekla mu, když ji objal. "Ty mám na památku. Lidi si je dávají do malých pytlíčků a ukazují je pak vnoučatům. Tohle jsem si přinesl na památku z Císařovy svatby, děti."

"Viš," doplnil Miles, "tyhle krupky jsou zázračné, neuvěřitelně se množí. Dnes večer nebo zítra ráno se jich budou po celé Vorbarr Sultane prodávat spousty. Celé tuny."

"Vážně?" Mark chvíli přemýšlel. "Viš, s tím by se při troše chytrosti dal udělat dobrý obchod. Vzala bys tyhle svoje krupky, smíchala bys je s pytlek dalších, zabalila do pytlíčků a zákazník by si vlastně pořád kupoval pravé krupky z Císařovy svatby, i kdyby v tom pytlíčku byla třeba jen jedna..."

"Kareen," zaúpěl Miles. "Udělej pro mě něco. Zkontroluj mu kapsy, než odsud odejde, a zabav mu všechny krupky, které tam najdeš."

"Já neříkal, že to udělám," ohradil se dotčeně Mark. Miles se na něj zazubil tak, že Mark rázem pochopil, že se dal nachytat. Úsměv mu oplatil. Dnes měl příliš dobrou náladu.

Kareen vzhlédla, a když Mark sledoval její pohled, uviděl komodora v rudomodré přehlídkové uniformě a madam

Koudelkovou v jakési zelené kreaci, připomínající Královnu léta. Pomalu se k nim přibližovali. Komodor před sebou vesele pošvihával hůlkou, ale na tváři měl zvláštěn zamyšlený výraz. Kareen k nim přeběhla, aby jim nabídla ochutnat javorovou ambrózi.

"Tak jak se zatím držíte?" pozdravil je Miles.

Komodor odpověděl trochu nepřítomně: "No, jsem trochu, ehm. Trochu... um..."

Miles zdvihl obočí: "Trochu um?"

"Olivia nám právě oznámila své zasnoubení," objasnila jim madam Koudelková.

"Vidíš, já ti říkal, že je to nakažlivé," culil se na Kateřinu Miles.

Kateřina se na něj usmála a pak řekla Koudelkovým: "To vám gratuluji. A kdo je ten šťastný mladý muž?"

"No... um... na to si právě budeme asi muset trochu zvyknout," povzdechl si komodor.

"Je to hrabě Dono Vorrutyer," řekla jim madam Koudelková.

Kareen dorazila s náručí kelímků plných ambrózie právě včas na to, aby zaslechla poslední větu. Poskočila si a vypískla radostí. Mark se po straně podíval na Ivana. Ten jen zavrtěl hlavou a popadl další kelímek. Jen on se nepřidal k překvapeným a udiveným výkřikům celé skupiny. Vypadal zachmuveně, ale ne překvapeně.

Miles jim také poblahopřál a dodal: "Vždycky jsem si myslel, že jedna z vašich dcer se stane hraběnkou."

"No ano," souhlasil komodor, "jenže..."

"Dono bude určitě vědět, jak svoji ženu potěšit," utěšila ho Kareen.

"Ona ale chce velkou svatbu," řekla madam Koudelková.

"Stejně jako Delie," řekl komodor. "Nechal jsem je tam dohadovat se, která z nich se bude vdávat dřív. A také která dřív zaútočí na náš domácí rozpočet." Rozhlédl se po rozlehlých pozemcích rezidence a všech spokojených hostech. Večer ještě nepokročil, takže všichni se ještě pevně drželi na nohou. "Myslím, že tady najdou spoustu inspirace."

Miles se náhle omluvil: "Promiňte. Musím si nutně promluvit s Duvem."

Komodor Koudelka přistoupil blíž k Markovi a ztlumil hlas: "Marku, já, ehm... cítím, že ti dlužím omluvu. Nechtěl jsem být takový kručas."

"To nic," řekl překvapeně a dojatě Mark.

Komodor dodal: "Takže na podzim se vracíš zase na Betu - to je dobře. Přece jen jsi ještě mladý na to, aby ses usadil."

"To si také myslím, pane." Pak se Mark na chvíli odmlčel. "Já vím, že v rodinných věcech mi to ještě dobře nejde. Ale chci se to naučit."

Komodor kývl hlavou a věnoval mu trochu nucený úsměv. "Kdepak, jde ti to dobře, chlapče. Jen tak dál."

Kareen mu stiskla dlaň. Mark si odkašlal, aby si uvolnil náhle nevysvětlitelně stažené hrdlo a zamyslel se nad perspektivou, že místo jedné rodiny jich najednou bude mít víc. Takové bohatství... "Díky, pane. Budu se snažit."

To už zpoza rohu rezidence vyšla Olivia ruku v ruce s Donem. Olivia na sobě měla šaty ve své oblíbené petrkličově žluté barvě a Dono byl ve své modrošedé hraběcí uniformě střizlivě elegantní. Mark si poprvé všiml, že tmavovlasý Dono je o trochu menší než jeho budoucí nevěsta. Všechny Koudelkovy dcery byly pozoruhodně vysoké, jenže Donova osobnost vzbuzovala tak silný dojem, že by si jejich výškového rozdílu téměř nikdo nevšiml.

Oba došli k diskutující skupince a vysvětlili, že tu jsou proto, že jim už pět různých hostů doporučilo, aby šli ochutnat tu neuvěřitelnou javorovou ambrózi dřív, než dojde. Než Kareen doběhla pro novou zásobu vzorků, zdrželi se u ostatních a nechali si ode všech přítomných poblahopřát. Dokonce i Ivan splnil svou společenskou povinnost.

Když se Kareen vrátila, řekla jí Olivia: "Právě jsem mluvila s Tatyou Vorbrettenovou. Má ohromnou radost, protože si s Reném právě pořídili dítě! Dnes ráno nechali zárodek umístit do děložního replikátoru a zatím to vypadá, že je všechno v pořádku."

V tu chvíli Kareen, její matka, Olivia a Dono dali hlavy dohromady a konverzace se náhle začala točit kolem mateřství. Ivan rychle vycouval.

"Je to pořád horší," svěřoval se lítostivě Markovi. "Na to, že se mi jedna přítelkyně po druhé pomalu vdává, jsem si už zvykl. Ale teď se začaly vdávat rovnou po dvou."

Mark pokrčil rameny: "To ti moc nepomůžu. Ale jestli ti můžu poradit..."

"Ty budeš radit mně, jak mám balit holky?" vyjevil se dotčeně Ivan.

"Dostaneš jen to, co sám dáš. Dokonce i mně už to došlo," zazubil se na něj Mark.

Ivan zavřel a chtěl odejít, ale pak si užasle všiml, jak hrabě Dono přátelsky zamával na pozdrav svému bratranci, Byerlymu Vorrutyerovi, který právě odcházel po pěšině směrem k rezidenci. "Co ten tady dělá?" zamumlal Ivan.

Dono s Olivii se omluvili a odešli, pravděpodobně rozhlásit svoje zasnoubení dalším přátelům. Ivan po krátkém mlčení vyprázdnil svůj kelímek, podal ho Kareen a odešel za nimi.

Komodor vyškřábal lžičkou ze svého kelímku poslední zbytky ambrózie a chmurným pohledem sledoval odcházející Olivii a jejího snoubence. "Hraběnka Olivia Vorrutyerová," zamumlal si pro sebe, aby si vyzkoušel, jak to bude znít.

"Můj zeť, hrabě... zatraceně, ten chlapík by mohl být klidně Oliviiým otcem!"

"To spíš matkou," zamumlal Mark.

Komodor si ho změřil kyselým pohledem. "Pochop to," dodal po chvíli, "kvůli své práci jsem si vždycky myslel, že mé dcery se budou ohlížet po inteligentních mladých důstojnících. Očekával jsem, že na stará kolena budu tchánem celého generálního štábu. Duv sice tohle očekávání splnil, ale jako jediný. Není sice mladý, ale dost inteligentní. No, možná že Martya nám konečně přivede do rodiny nějakého budoucího generála."

Martya v zelených šatech dohlížela na úspěšnou distribuci javorové medoviny a sama ji zájemcům vydávala. Společně se s Enrikem skláněli nad další sklenicí a Escobařan se při nějaké její poznámce náhle srdečně rozesmál. Už se dohodli, že až se Mark s Kareen vrátí na Kolonii Beta, Martya převezme funkci obchodní manažerky a dohlédne v okrsku na počátky výroby. Mark měl podezření, že nakonec to bude Martya, kdo bude vlastnit rozhodující balík akcií ve firmě.

Vlastně mu to ale bylo jedno. Tohle je jen první pokus o podnikání. Vydělám ještě mnohem víc. Enrique se zahrabe do své laboratoře a nepochybně se toho s Martyou při vzájemné spolupráci od sebe oba hodně naučí...

Mark si to zkusil v duchu vyslovit. A tohle je můj švagr, doktor Enrique Borgos... Mark přešel na druhou stranu, aby se tak komodor Koudelka musel obrátit zády ke stolku, kde Enrique civěl na Martyu s neskrývaným obdivem a přitom si vůbec nevšímal, že si lije po ruce ambrózií. Kareen mu kdysi řekla, že mladí a nemotorní intelektuálové obvykle stárnou pomalu. Takže když si jedna Koudelkovic dcera vybrala za muže vojáka, další politika a třetí ekonoma, určitě by bylo vhodné doplnit celou sestavu ještě jedním vědcem... Komodor Koudelka nebude mít v rodině jen generální štáb. Bude tam mít celý svět. Mark se zatím rozhodl o tohle své poznání s ním raději nedělit.

Jestli na tom bude finančně dobře, možná by o Zimonociích mohl Kou a Drou zaplatit týdenní výlet na orbit, jen tak, aby trochu podpořil komodorovu snahu o větší toleranci. A při té příležitosti by mohli navštívit Kareen na Betě, tím by ji určitě potěšil...

##

Ivan stál a díval se, jak Dono nonšalantně konverzuje se svým bratrancem Byerlym. Dono a Olivia potom vešli proskleným hlavním vchodem propouštějícím světlo na kamenné dláždění do rezidence a Byerly si od služebného vzal sklenku s vínem, upil z ní a zamyšleně se opřel o balustrádu nad zahradní pěšinou.

Ivan se k němu přitočil: "Nazdar, Byerly," řekl mu vlídně. "Jak to, že nejsi ve vězení?"

By se s úsměvem otočil. "Ale, Ivane. Copak nevíš, že jsem teď Císařským svědkem? Díky mé výpovědi mohli zavřít drahého Richarse a mně odpustili."

"Dono ti to taky odpustil?"

"To byl přece Richarsův nápad, ne můj. On se vždycky rád považoval za muže činu. Vůbec jsem ho k tomu nemusel navádět."

Ivan se strnule usmál a vzal Byerlyho za paži. "Pojďme se trochu projít."

"A kampak?" zeptal se stísněně By.

"Někam, kde budeme mít víc soukromí."

První takové místo byla kamenná lavička zakrytá keřem, ale ta už byla obsazená. Čirou náhodou byl jedním z toho páru jeden vorský mladík, kterého Ivan znal z ústředí. Trvalo mu to jen patnáct vteřin kapitánského přesvědčování, aby se i se svou milou postavil a odešel. Byerly ho pozoroval s hraným úžasem. "Z tebe se stává v poslední době velmi autoritativní muž, Ivane."

"Posaď se, By. A nech těch keců. Jestli můžeš."

By se sice s úsměvem, ale pozorným výrazem v očích pohodlně usadil a dal si nohy křížem. Ivan se usadil tak, aby mu blokoval únik.

"Proč jsi tady, By? To tě pozval Gregor?"

"Dono mě sem dostal."

"To je od něj hezké. Až neuvěřitelně hezké. Já tomu například ale vůbec nevěřím."

By pokrčil rameny. "Ale je to pravda."

"Tak co se doopravdy stalo ten večer, kdy Dona přepadli?"

"Proboha, Ivane. Touhle svojí vytrvalostí mi nepříjemně připomínáš svého nedorostlého bratrance."

"Ty jsi lhal a lžeš zase, ale to už poznám. Bolí mě už z tebe hlava, a tak jsem se rozhodl, že bude bolet i tebe."

"Ale no tak..." Byerlymu se zableskly oči. "Je to vážně jednoduché. Řekl jsem Donovi, že jsem agent provokatér. Pak jsem pomohl zorganizovat to přepadení. A Richarsovi - jsem zapomněl říct, že jsem také upozornil jednotku městských strážných, aby to přepadení včas ukončili. Kdyby se to odehrálo podle plánu, Dono by se vběhl do Vorsmythova domu, velmi otřesený a zděšený, před polovinu přítomné Rady hrabat. Tohle ohromně působivé veřejné vystoupení by mu zaručilo ze soucitu jejich hlasy."

"A ty jsi Dona přesvědčil, aby s tím souhlasil?"

"Ano, naštěstí jsem ale byl schopen svědectvím těch strážných doložit své původní dobré úmysly. Jsem chytrý, vid'?" mrkl na Ivana.

"To je Dono taky. On to s tebou zorganizoval společně, abyste nachytali Richarse?"

"Ne, vlastně jsem mu to chystal jako překvapení, i když zas až takovéhle překvapení to být nemělo. Chtěl jsem si být jistý, že Donovo vystoupení bude dokonale přesvědčivé. To napadení se muselo odehrát - a někdo ho musel vidět - aby později mohl usvědčit Richarse a vyloučit jeho obhajobu, že si jen dělal legraci. Donovi by neprospělo, kdyby z toho Richars sám vyšel jen jako oběť nařčení svým politickým rivalem."

"Přísahal bych ale, že když jsi mě v noci našel, tak jsi to svoje rozčilení hrát nemusel."

"To ne. To je hrozná vzpomínka. Můj krásný a pečlivě zorganizovaný plán byl v troskách. I když díky tobě a Olivii přece jen zabral. Měl bych ti být asi vděčný. Můj život by byl dnes... velmi nepříjemný, kdyby se to těm útočníkům podařilo."

Jak moc nepohodlný, By? Ivan chvíli mlčel a pak se tichým hlasem zeptal: "To nařídil Gregor, že ano?"

"Honí se ti hlavou nějaké romantické představy, Ivane? Proboha, to ne. I já jsem měl co dělat, abych z toho dokázal vynechat Císařskou bezpečnost. Kvůli té svatbě nemají už vůbec žádný smysl pro humor."

Jestliže Byerly lže... Ivan se rozhodl, že to nechce vědět. "Miles říká, že když hraješ takhle vysokou hru, měl by sis být jistý, že vyhraješ. To je pravidlo číslo jedna. Pravidlo číslo dvě neexistuje."

"Ano, tak mi to říkal," povzdechl si Byerly.

Ivan zaváhal. "Miles s tebou o tom mluvil?"

"Asi před deseti dny. Už ti někdo vysvětlil, co znamená slovo déjà vu, Ivane?"

"Nandal ti to, co?"

"Na to mám své vlastní zdroje. On byl horší. On... on mě kritizoval." Byerly se otřásl. "Z pohledu bývalého vojáka. Doufám, že tuhle zkušenost už si nikdy nebudu muset zopakovat." Napil se vína.

Ivan byl téměř nakloněn ho politovat. Téměř. Stiskl rty. "Takže... By, kdo je tvoje spojka?"

By zamžikal: "Moje co?"

"Každý utajený informátor má svoji tajnou spojku. Tvoji pověsti by neprospělo, kdyby tě někdo viděl vcházet do ústředí Císařské bezpečnosti. Jak dlouho to děláš, By?"

"Ale co?"

Ivan se na něj vážně a mlčky zamračil.

By si povzdechl. "Asi osm let."

Ivan zdvihl obočí. "Oddělení vnitřních záležitostí... špionáž... zaměstnanec s civilní smlouvou... v jaké jsi třídě? IS-6?"

By zkrivil ret. "IS-8."

"Ale? To je dobré."

"No ano. Jistě, mívám jsem IS-9. Určitě se tam znovu dostanu. Jenže budu muset chvíli hrát podle těch jejich nudných pravidel. Například budu muset hlásit tenhle náš rozhovor."

"Klidně." Konečně to Ivanovi všechno došlo, teď už rozuměl všemu. Takže Byerly Vorrutyer je jedním z Illyanových tajných agentů... teď tedy pracuje pro Allegreho, připomněl si Ivan. Byerlymu sebrali jednu třídu za to, jak mu to téměř nevyšlo s tím Donovým přepadením. Ale kariéra mu zůstala. Jestli se Byerly dá přirovnat k uvolněnému šroubku v soukolí Císařské bezpečnosti, určitě někde číhá velmi chytrý člověk s příslušným šroubovákem. Nejspíš nějaký Galenihův vyšší důstojník. Možná, že Ivana po jejich dnešním rozhovoru dokonce navštíví. Inu, rád se s ním seznámí. A nejlepší na tom je, že Byerly Vorrutyer zůstává jeho problémem. Ivan se s úlevou usmál a postavil se.

Byerly se protáhl, zvedl svou poloprázdnou sklenici a chtěl Ivana doprovodit po pěšině.

Ivan ale přes veškerou snahu nemohl přestat o celé té věci přemýšlet. Bude si muset dát ještě jednu sklenici vína.

Neudržel se ale, aby se nezeptal znovu: "Takže, kdo je tvoje spojka? Ztraceně, určitě toho člověka znám."

"Ale Ivane. A já myslel, že už toho víš dost na to, abys na to přišel sám."

"No... musí to být někdo ze společnosti urozených Vorů, protože na tu se ty specializuješ. Někdo, s kým se často stýkáš, ale ne zase příliš často. Ten někdo má taky denní kontakty s Císařskou bezpečností, ale nějakým nenápadným způsobem. Někdo sám velmi nenápadný. Někdo, kdo se schovává jako tma pod svícem. Tak kdo?"

Vyšli na pěšinu. By se usmál. "To už bych ti prozradil moc." A odešel. Ivan se otočil, aby někde odchytil služebníka s vínem. Zahleděl se za Byerlym, který v dokonalé nápodobě poloopilého městského hejska pozdravil malou úklonou lady Alys a Simona Illyana, kteří právě vycházeli z rezidence projít se na čerstvém vzduchu. Lady Alys mu odměřeně kývla v odpověď.

A v tu chvíli Ivanovi zaskočilo víno v krku.

##

Milese odvedli, aby se účastnil svatebního fotografování. Kateřina zůstala ve společnosti Marka a Kateřiny a snažila se necítit příliš nervózně. Rozhodně se jí ale ulevilo, když konečně uviděla Milese scházet po schodech z rezidence zpět k ní. Císařská rezidence byla ohromná a krásná budova, trochu strašidelně napěchovaná historickými věcmi a událostmi a Kateřina si vůbec nebyla jistá, jestli bude někdy jako Miles schopná procházet jí tak samozřejmě. Miles se objevoval nečekaně v různých dveřích a koutech, jako kdyby mu to místo patřilo. A přesto... při každé návštěvě to i pro ni bylo jednodušší a přístě to určitě bude zase o něco lepší. Buď ten svět není tak děsivý a veliký, jak jí kdysi říkali, nebo... ona už není tak malá a bezmocná, jak jí kdysi říkali. A jestli je moc jen iluze, není to tak i se slabostmi?

Miles se zubil od ucha k uchu. Uchopil ji za ruku a poťouchle se zachechtal.

"To je velmi zlomyslný smích..."

"Mám prostě jen skvělou novinu. Musel jsem tě najít a hned ti to oznámit." Odvedl ji trochu stranou od servírovacího stolku obleženého hosty mezi několik stromů na chillovou pěšinku, vedoucí do zahrady bývalého císaře Ezara. "Právě jsem zjistil, kam odveleli Alexiho Vornoncriefa."

"Já doufám, že rovnou do pekla," zasyčela pomstychtivě. "Ten pitomec mi skoro vzal Nikkiho."

"Skoro až do pekla. Poslali ho na Kyrilský ostrov. A já ještě doufal, že dostane na starosti sledování počasí, jenže ho přidělili do prádelny. No, všechno člověku vyjít nemůže." S nepochopitelným veselím se zhoupl na patách.

Kateřina se pochybovačně zamračila. "To mi nepřipadá jako trest..."

"Protože tomu nerozumíš. Kyrilský ostrov - říkají tam tomu tábor Permafrost - jsou nejhorší vojenskou základnou v Císařství. Je to zimní výcvikový tábor. Je to vlastně arktický ostrov, pět set kilometrů vzdálený od nejbližší civilizace, včetně žen. Dokonce ani odplavat odsud člověk nemůže, protože ve vodě by během pár minut musel zmraznout. Jsou tam bouře, mrznoucí mlha, vítr, který by dokázal odfouknout i auto. Je tam zima a lidi jsou věčně opilí... sám jsem tam strávil pár měsíců, připadalo mi to jako věčnost. Jenže já byl v zácivku a neměl jsem tam být dlouho, na rozdíl od trvalých přidělců, kteří jsou tam napořád. Ach, ta sladká spravedlnost..."

Na Kateřinu udělalo jeho nadšení očividný dojem, protože se zeptala: "Je to tam vážně tak zlé?"

"Je. Vážně. Ha! Budu mu muset poslat bednu dobrého brandy, aby oslavil Císařovu svatbu. Nebo - ne, to je lepší.

Pošlu mu bednu špatného brandy. Za pár dní tam už stejně nepozná ten rozdíl."

Kateřina přijala jeho ujištění, že jejího nedávného trapiče tím čekají v současné i budoucí době jen samé nepříjemnosti, a spokojeně se s ním šla projít do zahrady. Brzy zavolají všechny přední hosty včetně Milese k oficiální večeři a na

chvíli se znovu budou muset rozdělit. Miles bude usazen mezi Císařovnou Laisou a její komárskou družičkou a ona se připojí k lordu auditoru Vorthysovi a své tetě. Proslovy budou asi nekonečné, ale Miles už jí rozhodně řekl, že hned po dezertu se k ní znovu vrátí.

"Tak co myslíš?" rozhlédl se zamyšleně po hostech, kteří se i za soumraku bavili s nezmenšeným elánem. "Chtěla bys taky velkou svatbu?"

Kateřina si všimla jiskřičky v jeho oku. Ale hraběnka Cordelia už jí řekla, co má v takovém případě dělat. Zamíhotala řasami. "Nevím, nevím, jestli je to v roce, kdy mám držet smutek, vhodné. Ale když počkáš do příštího jara, uděláme ji tak velkou, jak budeš chtít."

"Ano," řekl. "Ano. A podzim je taky hezké roční období..."

"Myslíš nějakou tichou, rodinnou podzimní svatbu? To by se mi líbilo."

Nepochybovala, že on si její větu dobře zapamatuje. A měla pocit, že by ho už měla nechat, aby začal plánovat sám.

"Možná, že v zahradě ve Vorkosigan Surleau?" navrhl jí. "Tam jsi ještě nebyla. Nebo v zahradě sídla Vorkosiganů."

Kradmo si ji změřil pohledem.

"Samozřejmě," řekla vlídně. "Teď budou svatby venku nějakou dobu v módě. Lord a lady Vorkosiganovi přece musí jít s módou."

Miles se znovu zazubil. Jeho - její - jejich - barrayarská zahrada bude na podzim stále ještě trochu holá. Bude v ní ale spousta výhonků a sazenic a s nadějí budou čekat na první jarní deště.

Oba se zastavili a Kateřina zůstala fascinovaně zírat na diplomatickou delegaci Cetagandy, která k nim přicházela po cihlami vydlážděné pěšině. Velvyslanec a jeho vysokou a krásnou manželku doprovázel nejen hautský guvernér Ró Cety, nejbližší planety vedle Barrayaru, ale také skutečná hautka z hlavního města Cetagandy. I přes skutečnost, že hautské dámy podle pověstí odmítaly cestovat, tahle byla vyslána jako osobní vyslankyně Císaře hauta Fletchira Giaji a jeho Císařovny. Doprovázel ji ghemský generál, také vysoký a elegantní, v krvavě rudé uniformě cetagandské Císařské gardy, která by s růžovou barvou hautčiny levitační kapky měla ostře kontrastovat, ale výsledný dojem byl celkem příznivý.

Velvyslanec pohlédl na Milese, zdvořile ho pozdravil a řekl cosi ghemskému generálovi, který na to kývl. Ke Kateřině překvapení se ghemský generál i růžová levitační kapka odpojili od průvodu a kráčeli k nim.

"Ghemský generál Benin," řekl Miles svým nejlepším hlasem Císařského auditora. Oči mu zvědavě a radostně svítily.

Hluboce se poklonil před růžovou kapkou. "A hautka Pel. Velmi rád vás znovu vidím - tedy obrazně řečeno. Doufám, že vás nezvyklá cesta příliš neunavila?"

"Vůbec ne, lorde auditore Vorkosigane. Shledala jsem ji velmi zábavnou." Její hlas se ozval přes hlasový filtr vznášející se kapky. Ke Kateřině překvapení na okamžik kapka zprůsvitněla. Na vznášející se židli Kateřina za perleťovým leskem štítu uviděla sedět vysokou plavovlasou zenu neurčitě věku ve splývavých růžových šatech. Žena byla neskutečně krásná, ale cosi v jejím úsměvu naznačovalo, že už není mladá. Pak se kapka znovu zabarvila do růžova.

"Vaše přítomnost zde je pro nás ctí, hautko Pel," řekl jí Miles formálně. Kateřina, dočasně oslněná ženinou krásou, jen zamrkala. Cítila se náhle příšerně obyčejná. Jenže v Milesových očích viděla hořet obdiv k sobě, a ne k tomu zjevení v růžové kapce. "Rád bych vám představil svou snoubenku, madam Kateřinu Nile Vorwayne Vorsoissonovou."

Elegantní generál zamumlal zdvořilou odpověď. Pak obrátil svůj zamyšlený pohled k Milesovi, dotkl se špičkou ukazováku rtů a řekl: "Můj Císařský pán, haut Fletchir Giaja mě požádal, v případě, že se s vámi sejdu, abych vám, lorde Vorkosigane, sdělil jeho osobní soustrast se smrtí vašeho blízkého přítele, admirála Naismithe."

Miles se zarazil a úsměv mu na chvíličku na rtech zamrzl. "Ano, jeho smrt pro mě byla velká rána."

"Můj Císařský pán ještě dodal, že doufá, že už se neobjeví."

Miles se zadíval na vysokého Benina a v očích mu zajiskřilo. "Vyřídte prosím svému Císařskému pánovi - že já doufám, že nebude potřeba ho křísit."

Ghemský generál se pousmál a kývl na souhlas. "Vyřídím vaše slova přesně, můj pane." Znovu jim oběma srdečně pokývl na rozloučenou a pak se i s růžovou kapkou vrátil zpět ke své delegaci.

Kateřina, stále ještě ohromená krásou plavovlasého zjevení, zamumlala Milesovi do ucha: "Co tohle mělo znamenat?"

Miles skousl ret. "Myslím, že to nebylo nic nového, i když to oznámím generálovi Allegremu. Benin právě potvrdil to, co si Illyan myslel už před rokem. Moje krycí identita právě skončila, nebo alespoň pro Cetagandany ano. Nu, admirál Naismith i jeho ostatní klony je mátl delší dobu, než jsem považoval za možné."

Krátce si pro sebe kývl a Kateřinu napadlo, že docela spokojeně, i když s trochou lítosti. Pak jí sevřel paži pevněji.

Je mu to líto...? A co kdyby se ve dvaceti letech setkala s Milesem místo s Tienem? Mohlo k tomu docela dobře dojít.

Tenkrát studovala na univerzitě ve Vorbarr Sultaně a on byl novopečený důstojník, který do města přijížděl poměrně často. Kdyby se tenkrát setkali, mohl být její život lepší?

Kdepak. Tenkrát jsme byli jiní. Naše životy měřily různými směry a naše setkání by bylo krátké a bezvýznamné. A neměla by Nikkiho, ani to, co se během temného období svého života naučila. Kořeny rostou jen ve tmě.

A na tohle místo se dostala jen díky tomu, jaký byl její život. A to, že tu je s Milesem, se svým Milesem, je přímo skvělé.

Jestli jsem já jeho útěchou, on je útěchou mojí. Smířila se se ztracenými roky, ale ničeho nelitovala. Díky nim získala Nikkiho a spoustu zkušeností. Je čas jít dál.

"Konečně," řekl Miles, když se k nim s úsměvem přiblížil služebník. "Už asi shánějí hosty k večeři. Půjdemé také, má paní?"

MILES VORKOSIGAN / NAISMITH

JEHO VESMÍR A DOBA

Chronologie Události Kniha

Asi 200 let před Milesovým narozením Vznik čryřuček pomocí genetického inženýrství Volný pád
Váka Barrayaru s Kolonií Beta Cordelia Naismithová se setkává s Lordem Aralem Vorkosiganem jako se svým
protivníkem. Přes všechny překážky nakonec uzavírají manželství. Cárý cti
Vordarianský puč Neúspěšný atentát na Arala, Cordelia je zasažena jedovatým plynem. Miles Vorkosigan se rodí s
extrémně křehkými kostmi a dalšími zdravotními problémy. Nikdy nebude mít normální vzrůst. Barrayar
Sedmnáctiletý Miles Miles neprošel zkouškami fyzické zdatnosti na Vojenskou akademii. Na výletě ho okolnosti
donutí vytvořit Flotilu Svobodných Dendarijských Žoldnéřů.
Čtyři měsíce s nimi zažívá nezámyslná, ale nevyhnutelná dobrodružství. Zanechává Dendarijce v rukou schopného
Ky Tunga a odváží Elli Quinnovou na Kolonii Beta na plastiku jejího sežehlého obličeje. Pak se vrací na Barrayar, aby
znemožnil komplot proti svému otci. Císař dostává Milese na akademii. Učedník války
Dvacetiletý Miles Těsně po škole Miles musí převzít úkol barrayarské šlechty a hrát úlohu detektiva v případě vraždy.
Krátké poté jeho první vojenský úkol skončí zatčením. Miles se musí znovu přidat k Dendarijcům, aby zachránil
mladého Císaře Barrayaru. Císař přijímá Dendarijce jako tajnou složku bezpečnostních služeb. Hory žalu
v knize
Hranice nekonečna
Dvaadvacetiletý Miles Miles se svým bratrancem Ivanem jedou na cetagandský státní pohřeb a zamotávají se do
vnitřních politických záležitostí Cetagandy. Miles vysílá velitelku Elli Quinnovou, teď už s novou tvář, na osamělou
misi na stanici Kline. Cetaganda
Třidvacetiletý Miles Jako barrayarský poručík se Miles vydává s Dendarijci tajně odvézt vědce z Jacksonu.
Milesovy křehké kosti nohou jsou mu nahrazeny syntetickými náhradami. Labyrint
v knize
Hranice nekonečna
Čtyřidvacetiletý Miles Miles se sám jako vězeň cetagandského vojenského zajateckého tábora snaží osvobodit
vězně. Hranice nekonečna
v knize
Hranice nekonečna
Dendarijskou flotilu pronásledují Cetagand'ané, až ji nakonec zaženou na Zemi, kde chtějí opravit škody. Miles
musí rozehrát obě své identity zároveň, sehnat peníze na opravy a znemožnit spiknutí, které se snaží místo něj podstrčit
dvojníka. Ky Tung zůstává na Zemi. Milesovou pravou rukou se tak stává velitelka Elli Quinnová. Miles i s Dendarijci
odjíždějí na další záchrannou výpravu do Sektoru IV. Bratři ve zbrani
Pěťadvacetiletý Miles Miles je hospitalizován po své předchozí misi. Jeho zlomené kosti v rukou jsou nahrazeny
syntetickými náhradami. Spolu se Simonem Illyanem Miles odhaluje další spiknutí proti svému otci, tentokrát z
nemocničního lůžka. Hranice nekonečna
Osmadvacetiletý Miles Miles se znovu setkává se svým klonovým bratrem, tentokrát na Jacksonu. Zrcadlový
tanec
Devěťadvacetiletý Miles Miles bojuje s třicítkou na krku, a ta se nechce nechat. Paměť
Třicetiletý Miles Císař Gregor vysílá Milese na Komarr vyšetřovat vesmírnou nehodu. Zbytky starých politických
odpůrců a objevení nových technologií představují smrtící nebezpečí. Komarr
Jednatřicetiletý
Miles Císařská svatba na Barrayaru vyvolává intriky i romantickou náladu. Miles je v obou až po uši. Civilní
služba

Lois McMaster Bujold
CIVILNÍ SLUŽBA

Z amerického originálu A Civil Campaign,
vydaného nakladatelstvím Baen Books
v New Yorku v roce 1999,
přeložila Lenka Petrášková.
Obálka: Martina Pilcerová.
Odpovědná redaktorka: Ivana Milotová.
Vydalo nakladatelství TALPRESS, spol. s r.o.,
Jungmannova 14, 110 00 Praha 1,
jako svou 388. publikaci.
Sazba: SF SOFT.
Lito obálky: Trilabit.
Vytiskla tiskárna S-TISK Vimperk.

První vydání, Praha 2006.